

Sương mù lúc bình minh

Contents

Sương mù lúc bình minh	1
1. Chương 01:đêm	2
2. Chương 02:chiều Tướng	5
3. Chương 03:sương Mù	9
4. Chương 04:hồi Tưởng	14
5. Chương 05:lễ Vật	24
6. Chương 06:ác Mộng	35
7. Chương 07:người Thân	47
8. Chương 08: Cố Nhân	54
9. Chương 09: Luyện Ngục	64
10. Chương 10: Vực Sâu	73
11. Chương 11: Chung Sống	82
12. Chương 12:du Lịch	86
13. Chương 13: Ôn Nghĩa Sinh Thành	97
14. Chương 14: Giải Thoát	107
15. Chương 15: Tự Do	117
16. Chương 15:khởi Đầu Mới	131
17. Chương 17:khoảng Cách	143
18. Chương 18:chân Thật	150
19. Chương 19: Trùng Hợp	164
20. Chương 20:ly Thương(ly Biệt Đau Thương)	184
21. Chương 21:hồn Phách	204
22. Chương 22:mùa Hạ Thanh Bình	219
23. Chương 23:không Đề	229
24. Chương 24:xuống Địa Ngục Đi	240
25. Chương 25:chứng Thực	247
26. Chương 26:cực Tuyệt	259
27. Chương 27:thỏa Hiệp	272
28. Chương 28:phần Kết	282

Sương mù lúc bình minh

Giới thiệu

Trần Tử Dữu văn tin tưởng vững chắc, cuộc sống như tia nắng mai trong màn sương mù, ngay cả khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suong-mu-luc-binh-minh>

1. Chương 01:đêm

Tạ Hoan như một cơn gió bay thẳng vào toilet, làn váy màu trắng sữa tung bay như hình một đóa hoa sen: “Thắm, thắm rồi, lần này thật thắm rồi”.

Trần Tử Dữu đang đứng trước gương, lông mày nhíu lại, cẩn thận gỡ đôi bông tai xuống để vào chiếc túi đeo bên người. Cô nhẹ xoa vành tai bị đôi bông kẹp chặt mà rất đau.

Nghe Tạ Hoan liên tục than vãn, Trần Tử Dữu nhìn bạn qua gương.

Tạ Hoan đang dùng khăn giấy lau lau bên hông bộ lễ phục, nơi đó thấm một vết hình đồng xu ngũ giác màu socola. Nỗ lực cả nửa ngày lau lau chùi chùi, càng làm cho vết bẩn loang rộng hơn.

Cô quan sát một lát, cuối cùng bèn cởi bỏ chiếc áo khoác đưa cho Tạ Hoan: “Thử cái này xem, có thể khá hơn đây”

Hai bộ lễ phục là các cô cùng nhau mua nên dù khác kiểu nhưng màu sắc và chất liệu tương đồng. Lễ phục của Tạ Hoan cũng có áo khoác nhưng cô không mặc nên thoát nhìn thật gọi cảm, Trần Tử Dữu thì ngược lại, bảo thủ như nữ tu nhưng bộ đồ này lại thấp ngực hở lưng. Tạ Hoan mặc áo khoác vào vừa vặn che được chỗ bị bẩn, hơn nữa nhìn cũng thật hợp.

Cô nhìn sang Trần Tử Dữu đang loay hoay sửa sang dây áo trước ngực, cố gắng kéo kéo chỉnh chỉnh vạt áo trước nên bước sang giúp đỡ.

Tạ Hoan lại đem vạt áo của Trần Tử Dữu kéo xuống thấp hơn nữa.

“Thứ tốt không cần che, để nhiều người mê mẩn.” Lại sờ lỗ tai cô

“Đeo bông tai lên cậu sẽ càng quyến rũ.”

Trần Tử Dữu cười cười né tránh: “Tai tớ mẫn cảm, đeo sẽ đau”

“Xinh đẹp cũng có cái giá của nó, đau mới có thể phát huy được vẻ diễm đạm đáng yêu. Hôm nay bên ngoài kia có cả tá chàng trai, người nào người nấy đều cao quý, tùy tiện được người nào coi trọng thì chúng ta cũng liền một bước lên mây”

Cô thoa lại một lớp son, nhìn quanh toilet một lần rồi chắc lưỡi khen “Chính là nhiều tiền vẫn tốt hơn, ngay cả toilet cũng trang hoàng sang trọng như vậy, thật là biết cách hưởng thụ.”

Hiệp hội các doanh nghiệp hằng năm đều tổ chức tiệc xã giao, hai cô là thông dịch viên nên phải tham gia. Kỳ thật hôm nay khách nước ngoài đều tự mang theo phiên dịch nên hai người phân nửa thời gian là làm hoa bên lề.

Trước kia Tạ Hoan luôn phát biểu rằng không có người phụ nữ đẹp hay xấu, chỉ có người phụ nữ biết làm đẹp. Lời này xem ra cũng không sai.

Trần Tử Dữu bộ dáng có thể xem là xinh đẹp nhưng so sánh trước mặt là các danh môn thực nữ nét na thùỵ mị, trang sức thanh nhã, phục trang đẹp đẽ, tóc mây thơm mát trong bữa tiệc thì cũng mờ nhạt, chẳng gây được sự chú ý nào nhưng khi để lộ ra cần cổ trắng như tuyết cùng phía sau lưng thì bất chợt lại thêm hấp dẫn.

Trần Tử Dữu không quen bị người ta nhìn chăm chú. Cô trở nên mất tự nhiên và cảm thấy điều hòa hơi lạnh.

Hội trưởng đang cùng một vị khách Châu Âu nói chuyện, phục vụ dẫn đường cho cô đến phiên dịch.

Khi rời đi, cô khẽ cúi đầu mỉm cười tao nhã, vị khách kia đột nhiên nắm chặt tay cô làm cô thoáng xấu hổ, cố gắng đẩy ra.

Cô tìm được Tạ Hoan, tính đi tới thì có người chặn lại.

Ngẩng đầu nhìn đối phương lại khuất sáng làm cô nhất thời không thấy rõ khuôn mặt nhưng đường nét có vẻ đoan chính.

“Tiểu Tây Dữu, là em sao?” Người nói thanh âm thuần hậu (chất phác, thành thật)

Trần Tử Dữu tim đập nhanh nửa nhịp. Đã nhiều năm không có người kêu tên cô như vậy, cô và bạn bè ngày xưa mất liên lạc lâu lắm rồi. Trước mặt người này, cô cảm thấy quen thuộc nhưng lại không nhớ nổi danh tính. Thấy vẻ mặt cô lãnh đạm, người đàn ông này thoáng hoang mang, chần chờ nói: “Tôi nghĩ tôi đã nhận lầm người, xin lỗi cô”

Trần Tử Dữu ngẩng đầu: “Tôi là Trần Tử Dữu, xin hỏi anh là...”

Người nọ khẽ thở dài: “Anh là Kiều Dập, anh họ của Kiều Lăng. Anh xuất ngoại khi em còn rất nhỏ nên không nhớ rõ là phải”

Kiều Lăng. Cô nghĩ tới thời thơ ấu cùng người này là bằng hữu tốt nhất, dường như đã từ rất lâu rồi.

Trước mặt vị khách phong thái bất phàm này, cô cũng lơ mờ nhớ lại ngày trước anh từng ôm cô đi hái trái cây, mua cho cô búp bê đất sét ở đầu phố.

Trần Tử Dữu hoảng hốt một lúc khi nghe Kiều Dập nói thêm: “Nhà các em... Anh vẫn cho là em đang ở nước ngoài đấy.”

Tử Dữu thần sắc bình tĩnh: “Ông ngoại em còn ở đây”

Kiều Dập nói: “Xin lỗi, anh vô ý quá”

Tử Dữu mỉm cười: “Không cần xin lỗi. Chúng ta nói chuyện chưa được mấy câu mà anh đã xin lỗi hai lần rồi”

Kiều Dập cũng cười: “Đúng vậy”

Bọn họ hàn huyên vài câu rồi tạm biệt.

Khi Trần Tử Dữu tìm được Tạ Hoan thì cô đang nói chuyện cùng một vị quan chức. Tử Dữu đứng xa hơn chút chờ họ. Khi người kia rời đi thì nghe Tạ Hoan hô lên một tiếng “Tử Dữu” liền xoay người lại: “A, cô chính là cháu ngoại Tôn gia, Trần Tử Dữu? Ông cụ hiện tại... có khỏe không?”

Trần Tử Dữu có chút ngượng ngùng đáp: “Vẫn như vậy, cảm ơn ngài”. Cô biết người này là ai nhưng lại không nhớ là mình có quen anh ta.

Bình thường những trường hợp này cô đều tránh tham dự. Hôm nay vì đồng nghiệp đi công tác, thiếu nhân lực nên cô không tránh khỏi, không nghĩ đến lại liên tiếp gặp người quen. Người nọ đi rồi, Trần Tử Dữu nhẹ thở phào.

Tạ Hoan biểu tình quái dị: “Trần Tử Dữu, vừa rồi người kia đối với cậu khách khí như vậy. Cậu đúng là thâm tàng bất lộ nha.” Trần Tử Dữu không nói gì một lúc, Tạ Hoan đẩy nhẹ vai cô: “Đùa chút thôi. Vừa

rồi người nói chuyện với cậu là ai thế? Diện mạo, khí chất cũng không tệ, rõ ràng quan tâm đến cậu, phải cố nắm chắc đây.”

Vừa rồi cách xa cả mười thước mà Tạ Hoan có thể thấy rõ ràng như vậy, Trần Tử Dữu nở nụ cười, không bàn luận gì lại nghe Tạ Hoan nhẹ nhàng huýt sáo: “Wow, thượng hạng!”

Trần Tử Dữu theo mắt Tạ Hoan nhìn sang thì chỉ thấy một vị khách nam bên cạnh. Người này vóc dáng rất cao, đứng thẳng, đầu hơi cúi cùng vị chủ sự cũng là một quan chức nói chuyện, đường nét rõ ràng. Vị quan chức khách khí cười mà anh ta chỉ một mực bình tĩnh, thần sắc xa cách. Về mặt cũng không kiêu căng, thậm chí cố ý khiêm tốn nhưng vẫn có vẻ cao cao tại thượng, khí thế áp bức.

Cảm giác bị nhìn chăm chú, anh ta quay mặt hướng hai người nhìn thoáng qua, chỉ thản nhiên nhìn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trần Tử Dữu hơi hơi cúi đầu, Tạ Hoan lại hăng hái thấp giọng bình luận bên tai cô: “Ôi, nhìn thẳng càng đẹp, người này có thể làm cho ta liên tưởng đến núi cao biển rộng. Lâu rồi chưa thấy đàn ông trưởng thành lại đẹp như thế”

Trần Tử Dữu bị cách dùng từ của bạn làm cho phải bật cười, ngẩng đầu lại liếc nhìn một cái. Người kia đang sắp rời đi, cô lại đột nhiên bắt gặp ánh mắt anh liền vội rũ mắt xuống.

Tạ Hoan hỏi: “Anh ta là ai? Cậu biết sao? Có khách mời như thế ư?” thanh âm bỗng lớn hơn làm Trần Tử Dữu giật mình, chưa kịp trả lời đã nghe bên cạnh có người đáp: “Đó là Thịnh Thế Giang Ly Thành tiên sinh.

Tạ Hoan kinh ngạc: “Chính là vàng bạc Thịnh Thế? Nghe đồn ở Nam Phi anh ta có quặng kim cương, mình còn tưởng chắc là một ông lão!”

Người kia cũng xen vào: “Giang tiên sinh hơn phân nửa thời gian không ở trong nước, trở về cũng rất ít lộ diện, hơn nữa không thích nhận phỏng vấn hay chụp ảnh.”

Tạ Hoan lại nhìn theo hướng Giang Ly Thành nhưng không thấy bóng người đâu nữa.

Bữa tiệc chấm dứt, Trần Tử Dữu và Tạ Hoan làm vài việc cuối cùng rồi mới rời đi. Khi Trần Tử Dữu đi lấy túi xách của mình thì phục vụ lại đưa đến cho cô một mảnh giấy: “Trần tiểu thư, có người nhờ đưa cho cô cái này.”

Nhẹ nói cảm ơn, lên xe cô mới mở ra xem, giấy trắng chỉ có hai chữ được viết bằng bút máy: “Sườn núi”. Nét chữ thẳng tắp, mạnh mẽ.

Trần Tử Dữu lấy lại bình tĩnh, liếc nhìn đồng hồ rồi lái xe đi.

Sườn núi là Hội Sở kinh doanh giải trí suốt đêm, cách chỗ bữa tiệc chỉ 10 phút đi xe.

Cô tới nơi đó, đỗ xe xong liền bước vào đại sảnh, xuyên qua mê cung hành lang, đi thẳng đến hậu viện.

Đó là một bãi đỗ xe tĩnh lặng, không có đèn và rất nhỏ, chỉ hội viên mới có thể đi vào. Hai chiếc xe hơi màu đen đang đậu sẵn, hòa cùng bóng đêm xung quanh. Xe phía trước có một người bước xuống mở cửa cho Trần Tử Dữu. Khi cô ngồi lên, xe lập tức lăn bánh. Chiếc xe phía sau cũng đi theo.

Xe chạy rất êm, động cơ gần như không phát ra tiếng. Trong không gian im lặng tiếng hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Người bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Có thể hút thuốc không?”

Đó cũng không phải là một câu hỏi. Bởi vì không đợi cô đáp lại, Giang Ly Thành đã lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu ngậm trong miệng. Trần Tử Dữu thâm lục lọi trong hộp tìm bật lửa, nghiêng người thay anh đốt thuốc.

Ánh lửa lóe lên, hai ánh mắt nhìn nhau trong thoáng chốc, Giang Ly Thành đôi mắt thâm trầm, không có cảm xúc. Trần Tử Dữu nhanh chóng dập tắt ngọn lửa, im lặng lui về chỗ ngồi. Xung quanh lại trở nên tối đen, chỉ có một đốm lửa nhỏ mờ ảo cùng làn khói ẩn ẩn hiện hiện.

Trong bóng tối, cô có chút buồn bực, thỉnh thoảng mùi thuốc lá kích thích thổi qua chớp mũi làm cô hơi ngứa cổ. Nhịn không được cô nghiêng người ho khan, phá vỡ bầu không khí nặng nề này.

Dựa mình vào ghế thì chạm đến tay anh. Giang Ly Thành chẳng biết lúc nào đã gác cả cánh tay lên lưng ghế. Trần Tử Dữu xích lại gần. Cánh tay anh rắn chắc, làm đệm dựa so với ghế nệm êm ái, thoải mái trên xe thì chỉ làm đau xương cốt cô.

Trần Tử Dữu hơi dịch ra, điều chỉnh một vị trí ngồi thoải mái. Giang Ly Thành bỗng giơ tay lên, ôm lấy vai cô, ngón tay đi lên chơi đùa vành tai của cô.

Trần Tử Dữu rất sợ nhột tai, bị anh gãi vài cái thì nhịn không được khẽ run lên, cô lắc lắc thân mình muốn tránh ra nhưng bàn tay đùa nghịch vành tai lại chạy xuống đặt ở cổ cô.

Trần Tử Dữu bị kẹt tại đó không thể động đậy. Cái tay kia lại từ từ trượt xuống, nhẹ nhàng xẹt qua trước ngực cô, nơi da thịt lộ ra. Giữa mùa hè, đầu ngón tay anh lại lạnh như băng, khẽ lướt qua gây cảm giác lạnh lạnh. Bên ngoài đèn của những chiếc xe chạy qua ánh lên mặt kính chiếu hậu, chiếu đến đôi mắt người lái xe. Tài xế trẻ tuổi nhìn không chớp mắt, có lẽ sớm đã quen thấy những cảnh từ ghế sau thế này.

Trần Tử Dữu nhỏ giọng hỏi: “Trở về lúc nào?”

“Tuần trước.” Hơi thở anh ấm áp thổi vào tai cô, thì ra anh vẫn đang nhìn cô. Thanh âm của anh mang theo chút cảm xúc của kim loại, thật êm tai nhưng lạnh lùng, tựa như cái lạnh ở đầu ngón tay anh lúc này.

Ngón tay của anh tiếp tục lưu luyến ở cổ và trước ngực cô. Anh nói: “Sao lại không tìm cái gì khoác lên? vòng cổ của cô đâu?” Trần Tử Dữu thản nhiên trả lời: “Rất tầm thường, không xứng với tôi.” Trong bóng tối im ắng Giang Ly Thành bỗng cười rộ lên.

2. Chương 02:chiều Tương

Khi Trần Tử Dữu từ từ tỉnh lại thì xung quanh một mảnh tối đen.

Cô có chứng bệnh quáng gà, ánh sáng kém sẽ thấy không rõ. Hơn nữa cô sợ tối, trong bóng đêm thần kinh của cô luôn thất chặt lại. Bình thường khi ngủ một mình cô sẽ bật một chiếc đèn ngủ.

Trong phòng không có chút ánh sáng, lúc này hô hấp của cô như bị kiềm chế, toàn thân vô lực giống như bị bóng đè.

Trong tiếng tim đập rối loạn của chính mình, cô nghe thấy một tiếng hít thở rất nhỏ ngay bên cạnh. Nhờ vậy cô đột nhiên an tâm, đứng dậy chậm rãi bật công tắc đèn.

Khi ánh sáng nhu hòa chiếu lên mắt cô, thân thể của cô cũng một lần nữa khôi phục sức sống.

Giang Ly Thành nằm ở một bên giường, hô hấp an tĩnh, có vẻ ngủ rất sâu.

Khi anh ngủ bộ dạng thập phần vô hại, mày rậm, lông mi dài, mũi rất thẳng, môi mỏng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, dáng người kiện mỹ rắn chắc nhưng cũng không có cơ bắp róc rỏ, như mỹ nam ngủ trong thần thoại anh hùng, so với lúc tỉnh thì đẹp hơn nhiều.

Lúc anh thanh tỉnh khí thế rất bức người, cô không có tâm tình nào để thưởng thức.

Trần Tử Dữu ở trên cổ anh nhẹ nhàng làm một tư thế chém đầu.

Cô vẫn rất muốn biết, nếu giờ phút này cô đối với anh có tâm tư muốn ám hại, như lấy dao kề cổ thì anh có thể lập tức cảnh giác mà tỉnh lại hay không.

Nhưng cô cũng không dám thử. Vạn nhất anh tỉnh thật thì trò chơi này cũng không hay để đùa giỡn.

Cô lại lấy tay nắm lại thành hình một khẩu súng rồi cách huyết thái dương của anh mấy centimet, khoa tay múa chân một hồi.

Sau đó, cô nhẹ nhàng xuống giường đi tắm.

Trần Tử Dữu tắm rất lâu. Nước nóng làm đau nhức toàn thân cô dần dịu bớt.

Cô nhìn sương mờ mờ lung trong kính, đánh giá chính mình, trên lồng ngực và xương quai xanh có vết xanh tím rất rõ ràng, trên vai cũng có dấu hôn hoặc vết cắn.

Da cô trắng nõn non mịn nên thoát nhìn các vết xanh tím càng ghê người.

Là Giang Ly Thành cố ý. Có một lần anh bảo cô không được mặc đồ thấp ngực hở vai. Nếu cô không nghe, anh sẽ có biện pháp làm cô phải phục tùng.

Tổ tiên Giang Ly Thành nhất định không phải loài khỉ mà là loài mãnh thú ăn thịt. Khi ở dưới thân anh, cô thường có một loại ảo giác, dường như bất cứ lúc nào anh cũng có thể mất kiểm soát mà biến thân thành sói, đem cô ngay cả da lẫn thịt đều ăn không còn một mảnh.

Sau màn dạo đầu dịu dàng kéo dài khiến cô tan chảy như nước, khi thật sự ở bên trong cô, anh lại đem cô vắt đi vắn lại như khăn lau, mỗi lần đều áp cô đến cực hạn cho đến khi cô khóc lóc, cầu xin mới bằng lòng bỏ qua.

Trước kia, khi dũng khí và tự tôn của cô còn ngoan cường, cô cắn chặt răng không lên tiếng, kiên quyết không để anh đắc ý. Nếu anh ép cô, cô liền cắn anh, cào anh, làm cho anh cũng đau. Nhưng cô phát hiện, bất luận như thế nào luôn là chính cô chịu thiệt. Sau này cô học được rằng đối với sự việc này phải cực độ thuận theo, tận lực chiều chuộng tâm ý của anh. Thuận theo tuy rằng không có khí phách nhưng lại có thể được săn sóc trong chốc lát, được quyền hậu đãi bản thân.

Vừa rồi, quả thật chính cô cũng không thể xác định, là cô mệt mỏi đến cực điểm mà ngủ hay dưới kích thích tình cực lớn mà ngất đi.

_____*_____*_____*_____*_____

Trần Tử Dữu vẫn chậm rãi kỳ cọ đến khi độ ẩm quá lớn mà không thở nổi, mới quần khăn tắm ra khỏi phòng tắm.

Cô hít sâu khi thấy Giang Ly Thành đã tỉnh lại, khoác áo ngủ bằng lụa ngồi trên sô pha xem một chồng giấy tờ, trong tay kẹp một điều thuốc.

Anh cũng thấy cô, dùng ngón tay kẹp thuốc chỉ bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

Anh ngồi chính giữa một cái sô pha đơn bằng da to rộng. Trần Tử Dữu nghe theo, đi đến bên cạnh anh ngồi trên tay vịn mềm mại.

Giang Ly Thành dịch qua bên cạnh chừa ra một khoảng trống, cô theo tay vịn trượt xuống ngồi cạnh anh.

Cánh tay kẹp thuốc của Giang Ly Thành ban đầu khoác lên chỗ tựa lưng của sô pha, sau lại khoác lên đôi vai trần của cô. Anh muốn hút thuốc, liền ôm lấy cổ của cô kéo tới trước người, cánh tay vòng qua cô thì có khi đụng đến mặt, có khi áp đến môi của cô.

Trần Tử Dữu nhin xuống cảm giác muốn hung hăng cắn cánh tay anh. Cô hơi mệt, giống con mèo dán lên người anh, không buồn nhúc nhích. Như vậy, ít nhất cô sẽ không bị động tác hút thuốc của anh kéo tới kéo lui, hơn nữa cô rất sợ nếu cô nhúc nhích thì tàn thuốc sẽ rơi xuống người. Nếu cô bị phỏng, anh cũng không áy náy đâu.

Giang Ly Thành rốt cục cũng xem hết giấy tờ và như Trần Tử Dữu mong muốn, anh đã dập luôn điều thuốc.

_____*_____*_____*_____*_____

Anh đang xem một xấp mẫu quảng cáo miêu tả trang sức quý giá, mỗi một trang đều long lanh, rực rỡ. Mỗi khi anh lật qua thì Trần Tử Dữu cũng thuận tiện ngắm nhìn.

Giang Ly Thành đột nhiên hỏi: “Thích kiểu nào?”

Trần Tử Dữ khẽ tách ra, lãnh đạm nói: “Không đẹp.”

Anh rút ra một tờ trong đó đưa cho Trần Tử Dữ: “Cái này thế nào?”

Mẫu trang sức đó có khảm một viên ngọc lục bảo lớn hình vuông, óng ánh trong suốt, hoa lệ thanh lịch, điểm trên đôi vai trần như bạch ngọc của một mỹ nhân trẻ tuổi.

Trần Tử Dữ nói: “Người mẫu này bộ dạng không tồi. Bạn gái mới của anh à?”

Giang Ly Thành cười khẽ một tiếng: “Đề nghị này không tệ, có thể xem xét.”

Trần Tử Dữ không lên tiếng, tâm tình Giang Ly Thành cũng rất tốt: “Thích cái này? Vừa rồi cô nhìn qua vài lần.”

Anh không phải chỉ có một cặp mắt! “Tôi nhìn vài lần là vì cái này cùng người mẫu khí chất không hợp chút nào, sợ sẽ tổn hại đến gu thưởng thức tao nhã của anh.”

“Ừm, người mẫu này không đủ gợi cảm, không đủ thanh thuần, nếu đổi là cô thì tốt hơn nhiều.” Anh quay đầu nhìn về phía vẻ mặt thất vọng của cô, “Trần Tử Dữ, cô có biết tôi thích nhất ở cô bề ngoài đáng vẻ ngây thơ nhưng lại ngằm lộ móng vuốt nên cô cố ý muốn chọc tôi vui sao?”

Trần Tử Dữ giả bộ không nghe thấy, dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giang Ly Thành đem xấp quảng cáo vừa mới xem gấp đôi lại, giơ tay ném vào ngăn đựng đồ linh tinh, dùng remote mở TV, từ hộp thuốc lá trên chiếc bàn thấp cạnh sofa lại lấy một điếu, châm lửa và thong thả hút.

Khói thuốc bay vào chớp mũi Trần Tử Dữ, cô lại có chút uể oải: “Cho tôi một điếu.” Không đợi anh đồng ý, cô liền nhoài người ra lấy hộp thuốc lá của anh. Cô vờ qua người anh, duỗi thẳng cánh tay, khoảng cách chỉ thiếu một chút, cô lại dán chặt lên người anh nhưng cũng với không tới.

Giang Ly Thành dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp hộp thuốc lá lên, giơ tay vứt hộp thuốc ra xa hơn. “Phụ nữ hút thuốc không hay.”

Trần Tử Dữ lui về nhưng thuận tay rút điếu thuốc trong tay anh, sau khi dùng sức hút hai cái, một lần nữa lại để lại trong ngón tay anh.

Cô chậm chậm phun ra vòng khói, từ từ nói: “Bộ dáng này rất khó coi? Trước kia anh không phải nói thích nhất nhìn tôi bộ dạng ‘khó coi’ sao? A, tôi sai rồi, là ‘xấu hổ.’”

Giang Ly Thành lui về sau, con mắt híp lại nhìn cô như đang nhìn một người xa lạ.

Trần Tử Dữ không ngại nhìn về phía anh, ánh mắt trong suốt.

Hai người bọn họ như cao thủ đấu nội lực, giằng co một lúc, mặt ngoài không có sóng nhưng nước ngầm bắt đầu dâng lên. Cuối cùng, Trần Tử Dữ chịu thua, khí thế bị đánh bại trước.

Cô đứng lên tính rời đi, Giang Ly Thành cũng không ngăn cản cô.

Nhưng khi Trần Tử Dữ vừa đứng thẳng, liền phát hiện vạt khăn tắm của cô bị người nào đó kéo lại đã lỏng ra, cô đi về phía trước từng bước, khăn tắm cũng sẽ bị anh kéo rút xuống.

Cô bắt lấy vạt khăn thử tránh anh nhưng lại bị anh dùng sức kéo cả người chặt vật ngã vào ngực anh.

Anh xoay người áp đảo cô, kéo khăn tắm che đầy thân thể cô ra. Mũi của anh lại một lần nữa hướng chỗ da thịt đã muốn bị thương trên ngực cô mà cắn khiến cô đau, nhẹ kêu một tiếng.

Có lẽ không gian sofa có hạn, lại đặc biệt mềm mại, cô như con côn trùng sa vào mạng nhện không chỗ giãy dụa. Cô chỉ về phía giường, yếu ớt nói “Đến bên kia”, Giang Ly Thành căn bản không để ý tới thỉnh cầu của cô.

Anh đặc biệt biết cách làm thế nào khiến cô khuất nhục, làm thế nào đem tôn nghiêm của cô quét sạch, lại còn lấy thế làm vui.

_____*_____*_____*_____*_____*_____

Lúc Giang Ly Thành đang lau tóc từ phòng tắm đi ra thì Trần Tử Dữu đã ăn mặc chỉnh tề.

Cô mặc áo bông sáng màu cùng quần bò, tóc cột đuôi ngựa, không trang điểm, thoạt nhìn giống như một học sinh.

Bộ quần áo này cô cũng quên tại sao lại ở đây, mới vừa từ góc tủ của anh lấy ra.

Cô rất ít khi qua đêm ở nơi này, cũng ít để lại đồ vật riêng tư của mình, khi rời đi hoặc là đóng gói mang đi hoặc là vứt bỏ. Nếu ngẫu nhiên ở một đêm thì đồ cô dùng từ trước đến nay đều là đồ mới được đưa đến.

Cô luôn biết Giang Ly Thành có nữ nhân khác, thậm chí lúc anh cùng cô ở trên giường cũng nhận điện thoại của nữ nhân khác. Tuy rằng anh luôn có thói quen trả lời lạnh nhạt, không kiên nhẫn nhưng từ câu trả lời của anh cùng tiếng nói thấp thoáng trong điện thoại cũng biết đối phương đang làm nũng, làm duyên.

Bất quá vừa rồi thật may mắn, cô không phát hiện đồ của những nữ nhân đó.

Tuy rằng cô không định để ý nhưng nếu mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Quần áo hần là của vài năm trước, cô thường không mặc y phục bó sát người nhưng cái áo này ôm sát ngực cô.

Cô nhớ rõ năm đó cô rất gầy, Giang Ly Thành thường nắm mắt cá chân của cô nói cô gầy như con gà con, cũng không thêm bận tâm cô quen ăn nhẹ, mỗi lần cùng cô đi ăn đều kêu đầy bàn thịt cá, muốn cô tăng cân.

Sau đó cô như anh mong muốn đã mập rất nhiều nhưng như vậy lại ảnh hưởng đến khẩu vị. Bây giờ cô vừa thấy đồ ăn đầy mỡ liền buồn nôn, gần như trở thành người ăn chay.

Trần Tử Dữu thấy Giang Ly Thành đến gần thì thân thể đang thu giãn lại trở nên căng thẳng.

Giang Ly Thành đánh giá cô vài lần, đáy mắt như có ý cười: “Bộ dạng này của cô cũng thật thanh xuân tràn đầy, như thời điểm tôi mới quen cô.”

Trần Tử Dữu sắc mặt khế biến nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ trấn tĩnh. Cô xoay người nhặt chiếc váy màu trắng ngà mặc lúc đến lên, quay ra ánh sáng xem xét một chút, cổ áo và làn váy đã bị anh xé rách, cô đành vò thành một cục, vứt xuống chỗ anh vừa quăng xấp quần áo.

“Xa xỉ.” Giang Ly Thành thản nhiên nói.

“Cũng không phải tôi xé nát.”

Giang Ly Thành mập mờ nói: “Đêm nay phải quay về? gần đây thể lực cô không tệ.”

Đề tài miễn cảm. Trần Tử Dữu cẩn thận trả lời: “Sáng mai có phần tài liệu cần dùng đến, tôi chưa chuẩn bị tốt.”

“Để Giang Lưu đưa cô về.”

“Để lái xe đưa tôi đến sườn núi là được rồi.”

“Để Giang Lưu đưa cô về nhà.”

_____*_____*_____*_____*_____*_____

Giang Lưu là bảo tiêu kiêm lái xe của Giang Ly Thành, so với Trần Tử Dữu trẻ hơn mấy tuổi, dung mạo thanh tú, dáng người cao gầy, khí chất lạnh nhạt, biểu tình đơn bạc, rõ ràng là bị Giang Ly Thành đồng hóa.

Giang Lưu vốn cũng không phải là tên của anh ta. Nghe nói anh ta là cô nhi, Giang Ly Thành tạo điều kiện cho anh ta đi học, ẹ anh ta tiền chữa bệnh, sau anh ta đổi tên, ngay cả họ cũng theo anh.

Trần Tử Dữu quen ngồi phía sau, thân mình ngồi thật thẳng. Cô nói một câu “Đưa tôi đến sườn núi” rồi lăm vào trầm mặc.

Giang Lưu như thường lệ không hề liếc mắt, lái xe rất ổn định, cũng không nói chuyện.

Xe dừng lại, Giang Lưu thay Trần Tử Dữu mở cửa xe. Xe của cô đậu ở bên cạnh, đi vài bước về phía trước là mở được cửa xe.

Trần Tử Dữu nói: “Tôi đi Spa. Anh có thể đi rồi.” Tiếp theo lái một đường thẳng trở lại hội sở, cô rất nhanh thích ứng lại với đèn đuốc sáng trưng.

Cô là khách quen của nơi này. Vừa đến lập tức đã có tiếng chào cô rồi nhân viên có kinh nghiệm nhất đến phục vụ cô nhưng cô không muốn mất xa vật lý trị liệu, chỉ bảo họ chuẩn bị nước ấm rồi rời đi.

Trần Tử Dữu ngâm gần một giờ, trong bầu không khí thơm mát cùng âm nhạc nhẹ nhẹ, tinh thần và cơ bắp của cô cũng dần thả lỏng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cô tìm quần áo đã để lại chỗ này mặc vào, trở về xe của mình thì phát hiện Giang Lưu vẫn ngồi trong xe đợi cô. Thấy cô mở khóa xe, lập tức mở cửa đi ra.

Trần Tử Dữu nói: “Nếu tôi ngủ luôn ở đây, anh tính ở chỗ này chờ suốt đêm?”

“Giang tiên sinh dặn tôi phải đưa cô về nhà.” Giang Lưu từ tốn đáp, “Cô cần tôi lái xe không?”

Trần Tử Dữu không để ý tới anh, ngồi vào ghế lái khởi động xe.

Cô thích sạch sẽ, không thích người khác chạm vào đồ đạc của mình. Vì vậy, xe của cô rất ít khi chở người khác, nhà của cô ngay cả Giang Ly Thành cũng chưa từng đến.

Nhưng Giang Lưu vẫn đang lái xe, không nhanh không chậm đi theo phía sau, cách khoảng hơn 10m.

Rất nhanh đã đến nhà cô. Trần Tử Dữu thuận thực chuyển xe vào gara.

Giang Lưu cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng xuống xe, châm một điếu thuốc lẳng lặng hút, đợi cô dừng xe liền dập thuốc, đi theo phía sau cô lên lầu, đến khi cô vào cửa, mở đèn, anh mới im lặng rời đi.

Hồi lâu Trần Tử Dữu không nghe thấy thanh âm động cơ dưới lầu, tò mò từ cửa sổ nhìn xuống. Giang Lưu còn chưa đi, đang dựa vào cửa xe tiếp tục hút thuốc giống như đang cúi đầu xem bóng dáng của mình.

Trần Tử Dữu vừa ngó xuống, anh liền lập tức cảnh giác ngẩng đầu, nhìn thấy cô vẫy tay thì xoay người vào xe rồi khởi.

Trần Tử Dữu lui về, thấy trời đã khuya mà hành động như vậy rất không văn nhã.

Cô kiểm tra cửa sổ, chuẩn bị đồ dùng ngày mai, theo thói quen lại tắm trước khi đi ngủ.

Khi dòng nước ấm áp chảy xuống toàn thân thì cô nhớ ra hôm nay đã tắm rất nhiều lần, làn da đều nhăn lại như tờ giấy.

Từ nhỏ cô thích nghịch nước, ở trong hồ bơi ngâm nửa ngày, tắm rửa một cái cũng cần đến một hai tiếng đồng hồ. Mà vài năm nay, bơi lội và tắm rửa đối với cô càng lúc càng giống một nghi thức nào đó.

3. Chương 03:sương Mù

Trần Tử Dữu có thói quen sinh hoạt lành mạnh, ngoại trừ hút thuốc và uống rượu.

Cô rất ít thức đêm, thường ăn chay, trang điểm nhạt, mỗi ngày đều chạy bộ lúc sáng sớm.

Tuy rằng đêm qua về nhà đã khuya nhưng khi ngoài cửa sổ có tiếng chim hót vang lên thì cô vẫn dậy sớm rửa mặt, thay đồ thể thao rồi dọc theo đường nhỏ trong hoa viên xanh biếc của cư xá chạy chậm 20 phút, tiện đường mua bữa sáng sau đó về nhà tắm rửa, ăn cơm, trang điểm, thay quần áo và lái xe đi làm.

Mùa này vào sáng sớm, thành phố thường có sương mù âm u, hoa lá cây cỏ và những tượng điêu khắc trong vườn hoa nhỏ um tùm lúc ẩn lúc hiện trong dải sương mù mong manh, nhìn không rõ.

Trần Tử Dữu thích sáng sớm.

Khi cô còn bé, lúc đó bà ngoại còn sống, ông ngoại thân thể cũng khỏe mạnh, bọn họ ở trong một căn biệt thự giữa sườn núi.

Cô ngủ sớm dậy sớm, nếu thời tiết sáng sủa sẽ rời giường và kéo rèm cửa sổ ra, quỳ gối trên bệ cửa sổ xem mặt trời mọc.

Mới đầu bên ngoài còn âm u, phương đông là một mảnh trời mênh mông, thỉnh thoảng có một đường ánh sáng lóe lên rồi dần dần biến thành sáng lóa, mặt trời giống như một khối cầu, trải qua một hồi vùng vẫy gian nan đột nhiên hiện lên, tỏa ra vạn tượng hào quang chiếu sáng khắp cả bầu trời.

Trước kia, mỗi khi nhìn thấy cảnh sắc này thì cô cảm động đến nỗi nước mắt dâng lên. Lúc này quay lại thì trước mắt vẫn một màn tối đen, thật lâu sau mới nhìn rõ mọi vật. Ngày đó không khí chưa ô nhiễm, cứ sáng sớm là mặt trời cũng giống một người bạn, chờ đúng giờ mọc lên.

Ngày nay, chuyện bình thường như vậy lại thành một thứ xa xỉ. Nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, ngay cả trời xanh cũng bị che khuất chứ đừng nói đến việc tìm được đường chân trời thanh tĩnh.

Trần Tử Dữu thật ra là người dễ thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Khi cô hồi tưởng chuyện ngày trước cảm động khi xem mặt trời mọc, phát hiện mong ước nhỏ nhoi ấy thật khó thực hiện thì cô dần dần cũng thích bầu trời đầy sương mù lúc sáng sớm này. Ban đầu mơ mơ màng màng, ngay cả tay mình cũng nhìn không rõ, sau lại mơ hồ thấy được hình dáng các tòa nhà và bóng cây lơ mơ rồi lại dần hóa ra trong suốt, biến thành hình dáng một tấm màn mỏng, càng ngày càng mỏng nhẹ, cuối cùng tiêu tán không còn thấy gì nữa.

Có lẽ cũng do tâm tình thay đổi. Khát vọng thời tuổi trẻ là một thứ tình cảm mỹ lệ lại rục rịch như mặt trời mọc, mà nay, cô chỉ mong đời người giống như màn sương mù lúc bình minh này, tuy rằng ngắn ngủi mê mang nhưng cuối cùng có thể trong bình thản thấy lại trời quang mà không cần phải trải niết bàn mới có thể dự đoán trùng sinh. (ý nói khổ tận cam lai)

Khi sương mù sắp tan hết, bên đường nhiều đóa hoa nở rất đẹp, màu sắc tươi thắm, thơm mát dịu lòng người.

Cô mang theo bữa sáng đến trước lầu thì gặp cặp vợ chồng già ở nhà đối diện đi tới. Cụ bà trong tay cầm một giỏ đồ ăn đầy, tay kia thì nắm chặt tay chồng.

Cụ ông mấy tháng trước vừa phẫu thuật tim, không thể làm việc nặng. Cụ bà đối với chồng như đồ sứ. Trần Tử Dữu thật là hâm mộ. Hơn 70 tuổi, con gái không ở cạnh bên, hai người như hình với bóng, một tác cũng không rời, ra cửa thì nắm tay, nói chuyện với nhau thì nhỏ nhẹ, giống như những cặp đôi trẻ tuổi đang yêu.

Trần Tử Dữu mỉm cười chào hỏi hai ông bà, thuận tay cầm giỏ đồ trong tay cụ bà, chậm rãi đi cùng hai người lên lầu.

Cụ ông họ Triệu quay đầu nhìn Tử Dữu, cười thấy rõ nếp nhăn: “Ta đã thấy trong đám thanh niên ngày nay chỉ có Tiểu Dữu là có thói quen tốt, mỗi sáng sớm đều rèn luyện thân thể, ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc, thật là một đứa nhỏ ngoan.”

Tử Dữu thẹn thùng cười.

Cụ bà họ Vương thần thần bí bí nói: “Chúng ta đêm qua trở về đã nhìn thấy bạn trai cháu. Thật tuần tú, rất hợp với cháu đó.”

“Dạ?”

“Thường xuyên đưa cháu về nhà chính là...người đó đấy thôi. Trước kia chỉ thấy xe không gặp người, hôm qua vừa vặn gặp, thấy chúng ta cười anh ta còn hơi ngượng. Đúng rồi, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng.”

Thì ra là Giang Lưu. Trần Tử Dữu ngượng ngùng cười cười, thấy mình nên giải thích một chút: “Đó chỉ là một người bạn thôi ạ.”

_____*_____*_____*_____*_____

Lúc nghỉ trưa Trần Tử Dữu nhận được một gói quà, hai nhân viên bảo vệ thận trọng tự tay giao cho cô.

Cô mở ra một lớp giấy gói và một chiếc hộp tinh xảo, đột nhiên hoa cả mắt. Đặt trên lớp vải tơ tằm màu xanh đậm là một viên ngọc lục bảo cực lớn, đế kiểu phục cổ (làm theo kiểu cổ xưa) khảm đầy kim cương, chính là chiếc vòng trang sức hôm qua cô nhìn thấy trên bức vẽ quảng cáo.

Trần Tử Dữu cảm thấy rất buồn cười. Nếu nói Giang Ly Thành vì muốn làm cô vui vẻ thì chẳng bằng nói anh và cô tiền trao cháo múc.

Anh vốn là vậy, nếu hai người ở cùng nhau thì hôm sau chắc chắn cô sẽ nhận được quà tặng của anh.

Từ thái độ nhất quán này của anh, cô khó tưởng tượng được nếu đem tiểu xảo vào giữa hai người. Cô chỉ có thể coi như anh đang trả phí qua đêm cho cô mà thôi.

Cô không nhận tiền, không nhận nhà của anh nên khiến anh không hài lòng. Vì vậy, anh cần nghĩ biện pháp khác để cân bằng chuyện này.

Bất quá, một đêm xuân mà đáng giá đến vậy, anh cũng quá xem trọng cô rồi.

Trần Tử Dữu đem chiếc vòng đeo lên cổ, gỡ cái cô đang đeo xuống. Vòng cổ quý giá phối với bộ y phục mấy trăm đồng này, cô cảm thấy hả giận.

Lúc ăn cơm trưa, Tạ Hoan nhìn chăm chăm cô “Dân mình kỹ năng làm hàng giả thật cao, cái vòng này mà cũng làm giả được.” Trần Tử Dữu gật đầu.

“Càng xem càng giống thật, tỉ lệ và công nghệ này.” Tạ Hoan cầm lên xem kỹ, “Cái này cũng không rẻ đâu.”

“Ừm.” Trần Tử Dữu mơ hồ nói.

“Cậu cái gì cũng ba ngày là chán, tiện tay là quăng. Lần này chờ cậu lại chán thì để cho tớ nhé.”

Trần Tử Dữu lắc đầu: “Lần này không được, đây là bạn tặng.”

Một chị gái bên công đoàn ngồi cạnh lập tức tiếp lời: “Bạn trai?”

“Bạn thân . . . nam giới.” Trần Tử Dữu cân nhắc chọn từ.

Chị gái không để ý đến lời giải thích của cô: “Thì ra Tiểu Dữu thật sự có bạn trai rồi? Chị vẫn cho là em không muốn thân thiết nên tìm cớ đó chứ.”

Trần Tử Dữu gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không phải, đành cười yếu ớt, hi vọng các cô coi là cam chịu.

Tạ Hoan nói: “Đừng nói xạo, khi nào thì cậu dẫn ra mắt tớ mới tin được.”

Đúng lúc này có người đổi kênh TV của nhà ăn, kênh giải trí đang phát lại cuộc thi hoa hậu. Quán quân chỉ mới 18 tuổi, nụ hoa chớm nở, cả tuổi tác và khuôn mặt như một đóa hoa, đáng người lại rất hoàn hảo. Cô gái tươi cười nhận hoa, tự tin nói vào micro, lần lượt cảm ơn cha mẹ, thầy cô, bạn bè, giám khảo, người xem, cuối cùng cô cảm ơn đơn vị tổ chức là tập đoàn Thịnh Thế rồi tới Giang Ly Thành. Vì Giang tiên sinh quyên góp món tiền khổng lồ xây cô nhi viện nên cô cũng muốn đem một nửa tiền thưởng quyên góp. Nhắc tới Giang tiên sinh của Thịnh Thế thì mỹ nhân trước mắt bỗng đỏ bừng mặt.

Tạ Hoan nói: “Hừ, còn tuổi nhỏ như vậy đã làm hoa hậu, cô ta cũng không sợ người khác cho rằng cô được Giang Ly Thành ngầm trợ giúp à.”

Chị gái công hội nói: “Nói không chừng cô ta cố ý nói dối mọi người, có Giang Ly Thành làm chỗ dựa, về sau con đường của cô ta sẽ thuận lợi hơn. Có khi sự thật là, chủ tài trợ cùng người mẫu đều có chuyện kia, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ.”

Tạ Hoan nói: “Giang Ly Thành thật là thần bí, chỉ công hiến tên tuổi và tiền của còn người cũng không thấy xuất hiện. Tớ dám cá nếu anh ta nguyện ý lộ diện, hiệu quả còn tốt hơn so với tuyên truyền ấy chứ. Con nhỏ này rõ là lừa đảo, càng xem càng biết là cô ta cố ý. Giang tiên sinh nếu thật sự coi trọng cô ta, tớ nghĩ Giang tiên sinh đã chịu thiệt rồi.”

“Sao lại nói thế Tiểu Hoan?”

“Chị à, chị không biết Giang Ly Thành đẹp trai thế nào đâu. Rất đẹp là đằng khác. Phải không Tử Dữu?”

Trần Tử Dữu âm ỉ cho qua chuyện.

Thời gian nghỉ trưa rất dài, có một cửa hàng tổng hợp lớn mới khai trương, có khuyến mãi, các cô rủ nhau đi mua sắm.

Người khác đều nhìn quần áo, chỉ có Trần Tử Dữu vẫn loanh quanh ở quầy hàng nước hoa, cẩn thận thưởng thức từng chai.

Tạ Hoan lôi cô đi: “Thực chịu không nổi cậu. Cậu một năm muốn mua bao nhiêu nước hoa? Cũng có thể mở cửa hàng nước hoa rồi đấy.”

Trần Tử Dữu bị kéo đi, chỉ vào trong nó với người bán hàng nói: “Cho tôi hóa đơn, cảm ơn.”

Tạ Hoan mắt tròn trắng: “Đó là nước hoa dành cho nam, hình dáng và nhãn hiệu đều kỳ quái. Cậu mua cho ai?”

“Cái chai đẹp mà, tớ thích sưu tập chai nước hoa.”

“Phá gia chi tử!” Tạ Hoan nói xong câu đó đột nhiên hối hận, lại liên tục nói, “xin lỗi Tiểu Dữu, tớ nói giỡn thôi.”

Trần Tử Dữu cầm tay cô ý bảo không sao. Nghĩ đến Tạ Hoan nhiều chuyện, từ tối qua đã bắt đầu đem của cải nhà cô điều tra triệt để.

Buổi chiều Trần Tử Dữu bị sếp gọi, nói gần đây có một hạng mục đầu tư bên ngoài cần thông dịch viên giỏi, công ty muốn điều cô đi một tháng.

Cô gật đầu. Công ty các cô là đơn vị trực thuộc tỉnh, lệnh cấp trên sao có thể không theo.

Buổi tối, cô dưới ánh đèn tinh tế thưởng thức chai nước hoa kia. Cái chai trong suốt rất nặng, hình dáng giống một chai Whisky, chất lỏng màu lam, ở dưới ánh đèn lóe lên thứ ánh sáng mê hoặc.

Cô mở cánh cửa thủy tinh, nơi đó sắp xếp các chai nước hoa đủ loại, đủ hình dạng, thủy tinh, gốm sứ, kim loại, cái gì cũng có, đã gần đầy ba hàng kệ. Có chai dùng được một nửa, có chai chưa từng được mở ra.

Cô mở nắp chai nước hoa, xịt lên khoảng không trong phòng.

Tuy rằng cô mua nhiều như vậy nhưng lại không nghiên cứu gì, cô có bệnh viêm mũi nên cũng rất ít dùng nước hoa, điều trước điều sau (thông thường nước hoa chia làm ba điều, giống như ba lớp mùi, khi mới xịt lên mùi ta ngửi thấy đầu tiên gọi là điều trước, các loại nước hoa có nhãn hiệu thường sẽ chú thích mùi của từng điều trên nhãn) cô cũng chia không rõ lắm, chỉ biết là mùi hương nào cô thích, mùi hương nào làm cô khó chịu mà thôi.

Trong phòng mùi nước hoa dần lan ra, cô bị ngộp liền ho khan, phải mở toang toàn bộ cửa sổ rồi ném chiếc vòng ngọc lục bảo vào trong hòm sắt. Nơi đó có đồ gia truyền của bà ngoại và mẹ để lại cho cô, đồ Giang Ly Thành tặng lại càng nhiều. Rốt cuộc có bao nhiêu, cô chưa từng cẩn thận xem qua. Cô không thích châu báu, hơn nữa rất ít khi tham gia yến tiệc nên cũng không có cơ hội đeo.

Đêm nay Giang Ly Thành sẽ không tìm cô. Nhớ tới mỹ nhân trẻ tuổi trên tivi hôm nay, cô chỉ mong Giang Ly Thành thật sự thấy hứng thú với cô ta, như vậy anh sẽ quên tìm đến gây phiền phức cho cô.

Cô mở ngăn kéo lấy một hộp thuốc đến gian phòng khác ngồi xuống, mở đĩa nhạc dương cầm lên rồi chậm rãi hút.

Giang Ly Thành không thích cô hút thuốc, năm đó cũng là anh dạy cô hút.

Khi đó anh còn là sinh viên, rất trẻ. Anh lễ phép mà khách khí hỏi: “Không ngại tôi hút thuốc chứ?”

Trần Tử Dữu gật đầu.

Anh đốt thuốc và hút, cử chỉ rất đẹp mắt. Trần Tử Dữu nói: “Cho tôi một điếu được không?”

Anh hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đưa lên một điếu, cúi đầu châm lửa dùm cô.

Khi đó Trần Tử Dữu dùng sức hút vài hơi, bị sặc, nước mắt nước mũi chảy ra còn ho muốn rớt cả phổi.

Anh cười rất thoải mái. Cười đủ mới đến vỗ lưng giúp cô, cho cô một ly nước, sau đó mới chỉ cô hút làm sao để không sặc, làm sao để nhả khói thành vòng.

Cô là học trò thông minh, chỉ một lần là hiểu. Nhưng anh nói: “Con gái đừng hút thuốc, không tốt cho thân thể, còn khó coi nữa.”

Những lời này cô nhớ rất rõ, cho nên sau này khi cô ra nước ngoài du học thì vì muốn trả thù ai đó mà liều mạng hút thuốc, cho đến khi phổi bị tổn thương phải nằm viện nửa tháng, lại nghỉ ngơi hơn một tháng, cuối cùng mới bớt phóng túng.

Cô lại châm một điếu thuốc nhưng không hút, chỉ kẹp ở ngón giữa, thỉnh thoảng thổi một hơi để nó mau tàn, tay kia thì vuốt vuốt một chai nước hoa chỉ bằng một phần tư bàn tay, hình trái tim trong suốt, dễ thương vì được cô dùng nhiều nên hiện bên trong chỉ còn một chút chất lỏng hồng nhạt. Cô nhớ lại đây là chai nước hoa đầu tiên khi về nước, cô dùng chính tiền mình kiếm được để mua.

Khi đó cô đối với cuộc sống trong tương lai một lần nữa tràn ngập hi vọng. Cô dùng thời gian vài năm, cuối cùng cũng chiến thắng được chính mình, cô đã học được cách quên đi, bỏ qua, cũng học được cách mơ ước cho tương lai. Chẳng qua là khi ấy cô còn quá trẻ, cô nghĩ rằng, chỉ cần mình buông tay thì hết thấy đau sau cơn mưa trời lại sáng, cô không nghĩ tới, có người vẫn không muốn buông tha cho cô.

Trần Tử Dữu đốt đến một nửa điếu thì hít một hơi, sau đó dập tắt. Cô chán ghét bệnh viện, một ngày cũng không muốn ở đó nên tự giới hạn số lượng, mỗi ngày chỉ hút một điếu.

Cô nở nụ cười tự giễu. Cô ghét nhất là nhớ lại chuyện cũ nhưng hôm nay nhớ lại không chỉ một lần, cô không dám hồi tưởng lại thời thơ ấu khi xem mặt trời mọc, cũng như cô chưa bao giờ muốn hồi tưởng lại lúc mới quen Giang Ly Thành.

Mỗi khi cô đột nhiên nhớ đến chuyện cũ thì sẽ có một người quen cũ thành linh xuất hiện. Dự cảm này luôn luôn linh nghiệm.

Cô chưa từng muốn gặp lại cố nhân. Cho nên cô chán ghét loại dự cảm này.

Trong phòng, âm nhạc bỗng ngừng lại. Giác quan thứ sáu của cô càng mạnh mẽ.

Như sợ cô thất vọng, điện thoại của cô vang lên vài tiếng, cô cứng người, lấy đĩa ra, đổi thành nhịp điệu mạnh mẽ của nhạc rocknroll.

Di động lại liên tục vang lên, âm thanh đã bị nhiễu, tuôn ra một ít tạp âm.

Trần Tử Dữu miễn cưỡng nhìn di động, là một dãy số lạ, có ba cái tin nhắn.

“Tiểu Dữu, chào em. Anh là Kiều Lăng.”

“Anh không biết em còn ở trong nước cho đến khi anh họ nói với anh.”

“Tiểu Dữu, xin lỗi em.”

Cô nhìn chằm chằm mấy hàng chữ kia, lặn qua lộn lại nhìn mấy lần, khóe môi nhếch lên, dứt khoát xóa hết sau đó tắt máy.

Cô cũng không hận Kiều Lăng. Tối hôm qua thấy Kiều Dập thì cô hơi mất tinh thần mới nhớ đến Kiều Lăng, hai người này đều cao lớn, khí thế như nhau.

Năm đó có lẽ ngã lòng tuyệt vọng nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, nghĩ lại thì chỉ cảm thấy buồn cười.

Năm tháng qua đi, lời xin lỗi đã trở thành vô nghĩa, đơn giản là cô cố gắng quên đi tất cả.

Kỳ thật sớm biết chung quy có trốn cũng không thoát, cô thật sự không cần phải cố gắng như vậy.

Trước kia người bảo mẫu già trong nhà nói: “Tiểu Dữu tiểu thư, không thể dùng hết sức lực để hận một người được. Lại nói người xấu cũng có điểm tốt. Khi người đó rời xa con, con sẽ nhớ rõ điểm tốt của người đó. Vì vậy, hãy chừa cho chính mình một lối thoát.”

Khi đó cô cùng các bạn cãi nhau, cô quỳ gối thành kính cầu nguyện ông trời trừng phạt bọn họ. Bảo mẫu già nghe được lời cầu nguyện của cô thì đã nói như thế.

Lúc ấy còn quá nhỏ, cô nghe không hiểu ý tứ của những lời này.

Mà nay, cô dĩ nhiên hiểu được, cũng nghiêm túc làm theo.

Thí dụ như, cô phải cố gắng lắm mới có thể nhớ được vì sao cô và Kiều Lăng lại đoạn tuyệt quan hệ.

Nhưng cô cũng nhớ rất rõ, cô và Kiều Lăng là bạn bè rất nhiều năm, xem cùng quyển sách, nghe cùng bản nhạc, mặc cùng loại quần áo.

Thói quen thu thập nước hoa có lẽ cũng bắt đầu từ đó. Thời trung học có lưu hành một quyển tiểu thuyết Internet, rất nhiều cô gái học tập bộ dạng nữ nhân vật chính trong sách, thích dạo bước trong màn sương mù. Hai người cũng không ngoại lệ.

Thời điểm đó, phần lớn bạn học đều dùng nước hoa, hai người dùng là nước hoa Pháp chính hiệu. Sau khi tự mình mê mải trong màn sương, cả đầu cả mặt đều là mùi hương lượn lờ, họ phải tới hồ bơi, nửa giờ sau mới có thể làm tan hết hương vị.

Cho đến hôm nay, cô vẫn cảm thấy cảnh tượng ấy thật đáng giá để cô trân quý nhớ lại.

Do đó, cô chưa từng muốn dùng hết sức lực để hận người khác.

Nhưng lại có người dùng hết sức lực không chịu buông tha cô. Chẳng hạn như Giang Ly Thành.

Có lẽ, “dùng hết sức lực” thì rất khoa trương.

Cô chỉ là một con kiến nhỏ bé, anh cần gì phải tốn công như vậy? Chỉ cần anh nhẹ nhàng nhúc nhích ngón tay cũng đủ khiến cô sống không yên rồi

4. Chương 04:hồi Tưởng

Nếu đời người có thể dùng một đồ thị để biểu hiện thì đường cong cuộc đời của đại đa số mọi người đều giống một đường gợn sóng, có thể lên cũng có thể xuống nhưng liên tục không dứt.

Trần Tử Dữu mỗi khi nhớ tới những lời của người bảo mẫu già trước đây thì trong đầu lại hiện ra đồ thị của chính cô. Trước khi cô mười bảy tuổi, đó có lẽ là một đường cong hoàn mỹ nhất. Cô khi đó gần như có được toàn bộ thế giới.

Cô có gia thế tốt, khuôn mặt và dáng người xinh đẹp, duyên dáng, có cha mẹ, người thân yêu thương, có những người bạn thân thiết tri âm, người yêu là mối tình đầu và cũng là thanh mai trúc mã. Không chỉ có thế, cô còn thông minh hiếu học, thành tích nổi trội, xuất sắc, đa tài đa nghệ.

Khi đó bảo mẫu nói: “Lúc ông trời ban tặng sinh mệnh cho Tiểu Dữu tiểu thư nhất định là tâm tình rất vui vẻ và có thiện ý”

Năm đó khi cô mười bảy tuổi, có lẽ ông trời đã khiến cho cái máy vẽ đồ thị của cô gặp trục trặc nên đường cong của cô bị đứt gãy rồi kéo thành một đường thẳng tắp như điện tâm đồ của bệnh nhân tim đã ngừng hô hấp.

Một năm khởi đầu kia có lẽ chính là điềm báo trước.

Giao thừa ngày đó, cô sẩy tay đánh vỡ cái bình bằng ngọc lưu ly mà cô yêu thích nhất, đó là cha đưa cô đến xưởng chế tạo thủ công xa xôi, tự tay cô đã hoàn thành nó. Mấy giờ sau, người bảo mẫu già mà cô yêu thương như người thân, đi ra ngoài mua nguyên liệu làm điểm tâm cho cô, giữa đường bệnh tim phát tác, không còn tỉnh lại nữa.

Trần Tử Dữu bị thương xem chuyện này như một sự trùng hợp bất hạnh nhưng không ngờ, đây chỉ mới là bắt đầu.

Năm đó, cô tham gia kỳ thi đại học, cả nhà gửi gắm tất cả kỳ vọng vào cô.

Bài vở rất nặng, cô hơi bị suy nhược thần kinh và ức chế. Bởi vì trong vài tháng chuẩn bị cho kỳ thi, cô lại lần nữa trải qua tử vong, bà ngoại mất, ông ngoại bệnh nặng, cha bị tai nạn xe cộ mà trong nhà, cảnh tượng người đến người đi vội vàng vàng như sắp phát sinh chuyện lớn gì đó.

Vài năm sau, khi cô ở bên kia đại dương cùng các bạn tham dự một cuộc thi xếp domino thì lại lần nữa nhớ tới mùa hè năm đó, khi cô mười bảy tuổi.

Cô cố ý quên đi, trí nhớ của cô đã không còn hoàn chỉnh, tựa như một bức ảnh chụp bị xé ra thành mảnh nhỏ phiêu tán vô số, tuy nhiên mỗi một mảnh cũng có thể nhắc nhở cô rất nhiều chuyện.

Khi các quân bài mà cô tốn nhiều gian khổ sắp xếp lần lượt đổ xuống thì cô nhớ ra cô cũng từng không cẩn thận chạm vào, làm đảo lộn một quân bài, kết quả làm rối loạn kế hoạch cuộc đời tốt đẹp của cô.

Năm ấy sau khi kết thúc kỳ thi, cha thu xếp đưa cô ra nước ngoài cho khuây khỏa. Cô thật sự không nên vì để người nhà bất ngờ mà trở về sớm.

Nếu cô không lén lút trở về thì cô cũng không phát hiện cha mẹ đều có tư tình (ngoại tình).

Cô vốn có thể làm bộ như cái gì cũng không biết, để thời gian làm phai mờ một đoạn ký ức nhưng cô lại cứ cố chấp mà tuyên bố không bao giờ tha thứ cho cha mẹ nữa, vì thế cô biết được bí mật thân thể của mình. Thì ra cô cũng không phải con ruột của cha. Cha mẹ – phu thê tình thâm trong mắt cô – cuộc hôn nhân của họ cũng chỉ là một cuộc giao dịch đôi bên cùng có lợi, thậm chí đã giấu diếm được cả ông bà ngoại.

Nếu không phải bị đả kích như vậy, cô cũng sẽ không tùy tiện đêm khuya leo cửa sổ ra, đi tìm người bạn trai mà cô đã lâu không được gặp, để phải phát hiện một chuyện không thể chịu đựng nổi, người đã nói yêu cô một vạn năm không thay đổi cùng người bạn thân nhất lại phản bội cô.

Nếu không phải sự việc liên tục phát sinh như thế làm cô cảm thấy bị cả thế giới này vứt bỏ, cô cũng sẽ không có cơ hội gặp gỡ Giang Ly Thành, ít nhất sẽ không gặp gỡ sớm như vậy.

Cô cho là mình đã gặp được Đại Thiên sứ. Quanh thân anh bao phủ một tầng ánh sáng rực rỡ, vươn tay về phía cô, trong lúc trái tim cô đang chết dần lại tràn đầy sự tín nhiệm, gắt gao bất lấy.

Khi Trần Tử Dữu đã có thể vân đạm phong khinh (thần nhiên) nhớ lại những chuyện này thì cô đột nhiên phát hiện, lúc ấy khi cô như đang chìm sâu trong địa ngục thì thật ra mỗi một chuyện đều không phải không vượt qua được, có lẽ trong cuộc đời mỗi con người đều sẽ gặp phải dăm ba cột mốc. Hơn nữa, chúng giống như từng con trong bộ búp bê Nga (1), sau này khi cô nhớ lại thì cảm thấy hết sức hài hước.

Cô nhớ tới một bức tranh liên hoàn hồi nhỏ có xem qua. Một con quỷ xui xẻo, trên đường gặp ghềnh trở trối chạy, càng trở trối đường càng hẹp, rốt cục bị rơi xuống vách núi, trên có truy binh, dưới có sói, trong lúc cấp bách nó bắt lấy một sợi dây thừng và được cứu. Lát sau lại phát hiện, hóa ra dây thừng cứu tính mạng của nó lại là một con rắn độc.

Sau này cô tốn công đi tìm bức tranh đó làm kỷ niệm, không tiếc thứ gì nhưng cũng không tìm được, làm cô tiếc nuối không thôi. Thế nhưng vào lúc cô mười bảy tuổi, cái tuổi đẹp như hoa, đường đời thuận lợi, trước đó chưa bao giờ gặp chuyện gì khó khăn, cô bị những sự việc này liên tiếp đả kích, thương tích đầy mình, trong lòng đã từ bỏ tất cả, đồng thời cũng từ bỏ ý niệm điên cuồng của chính mình. Cô đi bar uống rượu, nhảy nhót, mặc sức trút hết những ký ức và thể lực dư thừa nhưng đến khi cô không còn sức để suy nghĩ nữa, cũng không còn sức bước đi, cô vẫn cảm thấy tuyệt vọng khôn cùng.

Cô không muốn về nhà, trước khi cô rời nhà đã để lại giấy nói cô muốn yên tĩnh vài ngày, xin họ không cần tìm cô.

Khi đó cô muốn đến chỗ bạn trai để tìm kiếm sự an ủi, lại không nghĩ rằng ý định này cũng chẳng thực hiện được. May mà cô có mang tiền, cũng đủ để ở lại khách sạn vài ngày.

Trần Tử Dữ là con ngoan trò giỏi lâu lắm rồi, lâu đến nỗi không biết thế gian hiểm ác thế nào, mặc dù cô cho rằng bản thân trong quãng thời gian ngắn ngủi đã trải qua khá nhiều chuyện.

Vừa bước ra khỏi quán bar, cô đã bị vài tên lưu manh chọc ghẹo, dồn cô đến góc tường.

Bọn họ muốn không phải chỉ là tiền mà cả cô nữa.

Trần Tử Dữ giãy dụa, tâm trí đã bay rất xa. Cô nghĩ, hóa ra tiểu thuyết cũng không phải đều là bịa đặt. Cái gọi là họa vô đơn chí, cô gái ngây thơ trong lúc đáng thương lại gặp chuyện càng đáng thương hơn.

Dưới tác dụng của cồn cộng thêm sức lực đã tiêu hao hết, phản kháng của cô cũng không mạnh hơn so với một con kiến.

Ngõ hẻm kia thỉnh thoảng có người đi qua nhưng thấy lạ cũng không nhìn, thậm chí cũng chẳng buồn liếc mắt sang bên này.

Có lẽ ông trời rất cục cựa cũng đốai thương cô một lần, ngay lúc cô đã tuyệt vọng, tay hai tên lưu manh đè cô kia thoáng nới lỏng, cô kinh hoàng thoáng thấy thân ảnh mặc áo màu trắng cao gầy xuất hiện ở khóe mắt.

Cô thậm chí không kịp suy nghĩ, chỉ bằng bản năng dùng hết khí lực toàn thân thoát khỏi hai kẻ kia, mà chúng cũng không hề ngăn cản cô.

Cô nghiêng ngả lao đảo tiến về phía bóng trắng, ngay lúc bóng dáng ấy lóe lên một cái, cô đã ngã sấp xuống phía trước, ôm lấy chân anh, sau đó thì bất tỉnh.

Khi Trần Tử Dữ tỉnh lại, bên ngoài trời đã sáng, chiếu vào làm mắt của cô không mở ra được.

Đầu cô đau như muốn nứt ra, dần dần nhớ lại chuyện đêm qua, cô thoáng chốc khấn trương, toàn thân tóc gáy đều dựng lên, thất kinh sờ soạng quần áo của mình, phát hiện vẫn nguyên vẹn trên người thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô chậm rãi ngồi xuống, kiểm tra chính mình.

Cô ngay cả giày cũng chưa cởi, quần áo dính rất nhiều đất, quần bò bị rách một lỗ, trên khuỷu tay cũng có mấy vết trầy. Cô được đặt trên một chiếc giường đơn màu tuyết trắng bằng bông, trên người còn đắp một cái chăn. Trên giường có dính một ít bùn và máu.

Trần Tử Dữ đứng lên xem xét, căn phòng rất nhỏ, ngoài chiếc giường đơn này và một chiếc ghế trong góc tường thì không còn đồ dùng nào khác nhưng vô cùng sạch sẽ, nhìn sơ qua gần như tất cả đều là màu trắng.

Trong phòng im lặng ngay cả âm thanh của đồng hồ cũng không có, càng không có gương.

Cô dè dặt bước ra ngoài. Gian ngoài không lớn, đồ dùng cũng thiếu, chỉ có sofa và một giá sách sát tường gần cửa sổ.

Trên sofa có người đang nằm, dựa tay vịn, trên người cuốn nửa cái chăn đơn, đêm qua tám chín phần là ngủ ở nơi này.

Có khối lượn lơ bay lại, Trần Tử Dữ muốn nén cơn ho khan nhưng tiếng hít thở vẫn kinh động người đó.

Anh quay đầu nhìn về phía cô nhưng bị khuất bóng nên cô hoàn toàn không thấy rõ hình dáng của anh, chỉ nhìn được ánh nắng chiếu rọi xuống một khối màu đen.

Người nọ cũng không nói chuyện, chỉ im lặng nhìn cô.

Trần Tử Dữ nuốt xuống, cô biết bộ dáng mình lúc này không hề đoan trang nhưng cô cố gắng dùng khẩu khí đoan trang nói với anh: “Cám ơn anh đã cứu tôi.”

Người nọ lại yên lặng trong chốc lát, dường như đang mỉm cười. Thanh âm của anh rất có cảm xúc, giọng nói êm tai, cho dù lạnh lùng nhưng cũng có một loại cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái.

Người nọ nói: “Làm sao cô biết tôi không phải là đồng bọn của chúng?”

Trần Tử Dữ nhẹ nhàng nở nụ cười.

Người nọ có lẽ vốn định xem vẻ mặt hoảng sợ của cô nhưng không như nguyện, bèn mắt hứng trêu chọc tiếp. Anh đứng lên, cũng không đến gần cô mà đi rót một ly nước, lưng hướng về phía cô: “Nếu cô đã tỉnh rồi thì về nhà đi.”

Vừa rồi khi gương mặt anh đối diện cô, Trần Tử Dữu không thấy rõ hình dáng của anh. Lúc này lưng anh hướng về phía cô, cô lại nhìn rõ hơn.

Người này vóc dáng rất cao, vai và lưng rất thẳng, mặc áo màu trắng cùng quần dài màu xanh đậm, khi anh hơi hơi quay mặt thì đường viền khuôn mặt và cằm kiên nghị rõ ràng.

Trần Tử Dữu nhỏ giọng nói: “Tôi có thể rửa mặt không?”

Anh không nói chuyện cũng không xoay người, chỉ một hướng khác. Trần Tử Dữu biết anh không nhìn thấy nhưng vẫn khom người, sau đó bước nhanh tìm toilet.

Trong toilet cũng là một mảnh trắng toát, không nhiễm một hạt bụi, có vẻ đã lâu không có ai ở, ngay cả đồ rửa mặt đều còn mới, chỉ có một bộ bàn chải đánh răng, kem đánh răng, dầu gội đầu, xà phòng và một cái khăn mặt trắng tinh.

Bởi vì không có đồ dùng, cô chỉ đơn giản rửa tay và mặt cùng với vết trầy trên cánh tay, múc nước súc miệng, cuối cùng chần chờ một chút, dùng khăn mặt của anh lau mặt, soi gương vuốt lại tóc. So với bộ dáng hôm qua, lúc này cô cũng không quá khó coi, cô phát hiện ba cái nút cổ áo của mình đều bị đứt, khi đi ra ngoài cô dùng ngón tay giữ lấy vạt áo.

Cô rốt cục thấy rõ bộ dáng ân nhân cứu mạng của mình. Dáng người thon dài, mày kiếm, mũi cao, môi mỏng, bộ mặt góc cạnh rõ ràng, vẻ mặt lạnh lùng, xem tuổi có vẻ giống sinh viên nhưng khí chất lại giống lãnh đạo.

Trần Tử Dữu nghĩ đến việc cùng một nam nhân trẻ tuổi xa lạ ở chung một đêm thì cảm thấy có chút xấu hổ, cô cúi đầu liếm ướm đôi môi khô, nắm chặt vạt áo. Cô nói lại một lần: “Cám ơn anh.”

Người nọ không phản ứng gì, quay trở vào phòng ngủ, một lát sau đi ra giơ tay ném cho cô một món đồ, Trần Tử Dữu bắt lấy, cầm vào thì phát hiện là một cái áo màu trắng, sau đó cô nghe được người đó nói: “Nếu cô muốn uống nước thì tự đi rót.”

Cô quay về phòng ngủ vội vàng thay áo sơ mi của anh. Chất liệu vải bông nhè nhẹ, đối với cô mà nói là quá dài, rộng. Cô cột vạt áo lại thành cái nơ.

Người này tuy rằng thái độ quá mức lạnh đạm nhưng tâm địa cũng rất tốt. Từ nhỏ Trần Tử Dữu chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như vậy.

Cô đẩy cửa đi ra thì kinh ngạc phát hiện đây là một nhà trệt kiểu cũ, phòng ốc mặc dù nhỏ nhưng có một cái sân nho nhỏ, trong sân có một cái bàn đá và vài băng đá. Kiểu nhà ở như vậy ngày nay rất khó gặp.

Người thanh niên kia ngồi ở ghế đá, im lặng xem tạp chí, trên bàn hình như là túi xách mà cô nghĩ đã mất.

Anh nói: “Nhìn xem thiếu cái gì.”

Trần Tử Dữu theo bản năng sờ sờ cổ nhưng lắc lắc đầu, cung kính lấy lại túi xách.

Cô bị mất vòng cổ ông ngoại tặng nhưng dạng đồ riêng tư này cô không muốn nói ra.

Cô nói: “Tôi có thể cảm ơn anh thế nào đây?”

“Không cần.” Thần sắc anh lạnh nhạt.

“Tôi gọi là Trần Tử Dữu. Anh xưng hô thế nào?”

“Tôi họ Giang.” Khẩu khí của anh càng lạnh, hiển nhiên không có ý định kết giao cùng cô.

“Tôi làm sao để trả lại quần áo cho anh?”

“Không cần.”

Cô xấu hổ nửa ngày, rốt cục tìm được một đề tài mới: “Xin lỗi, tôi làm dơ giường của anh rồi.”

“Ý của cô là, cô sẽ giúp tôi giặt drap giường?” Người nọ bình tĩnh hỏi.

Trần Tử Dữu ngậy ngốc một chút rồi bất chợt nhận ra ý chế nhạo trong lời nói của anh. Cô không phải là loại người chủ động, lại được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng bị cự tuyệt nhiều lần như vậy.

Mặt cô đỏ lên, không cần phải nhiều lời nữa, cúi chào anh một cái rồi vội vàng xoay người rời đi.

Nơi này có lẽ là một vùng nội thành xưa cũ, ngôi màu đen trắng, cửa bằng gỗ kiểu cũ, ngõ nhỏ chật hẹp, từ trước tới giờ cô chưa từng tới đây.

Cô quay đầu nhìn biển số nhà, sau đó chạy chậm ra đầu hẻm, chạy thật lâu mới bắt được một chiếc taxi.

Trong túi xách không thiếu món nào, trước tiên cô đến một khách sạn cao cấp thay quần áo, quần bò mới, áo sơ mi dài tay có thể phủ hết cánh tay trắng trợn của cô, sau đó cẩn thận bọc áo sơ mi của anh lại, ôm vào lòng.

Cả nhà vì cô qua đêm không về mà rối tung cả lên, thấy cô im lặng bình yên trở về cũng không dám hỏi gì nữa.

Trần Tử Dữu cơm cũng không ăn, về phòng liền ngủ, ước chừng cô đã ngủ một ngày một đêm.

Tuổi còn quá trẻ, rất nhiều chuyện nghĩ không thông. Cô vẫn có cảm giác mình bị cả thế giới vứt bỏ, ngày hôm sau so với ngày hôm trước cảm giác càng mạnh mẽ hơn.

Cô ăn cơm rất ít, không để ý tới bất kỳ ai, rút dây cắm điện thoại phòng ngủ, tắt di động, ở trong phòng mấy ngày mấy đêm không ra khỏi cửa, ngay cả mặt cũng không rửa. Cô không khóc cũng không náo loạn, chỉ yên lặng. Không người nào dám khuyên cô.

Cuối cùng có một ngày, khi cô cảm thấy mình sắp mất hết thì đã đi tắm suốt hai giờ, thay đổi hoàn toàn, mặc quần áo mới một lần nữa đi dưới ánh mặt trời.

Để dứt khỏi những người bảo vệ phía sau cô đổi xe buýt nhiều lần đến nỗi suýt lạc hướng. Cô lớn như vậy nhưng cũng chưa từng ngồi xe buýt.

Cô cứ đi không mục đích như vậy, theo xe đến rồi lại đi trong thành phố, đến khi cô bị say xe mới chịu xuống.

Trùng hợp khi xuống xe cô vòng trái quẹo phải lại tiến vào con đường cũ hẹp, đột nhiên phát hiện, nơi này chính là con đường đêm đó cô say và gặp nạn. Tuy nhiên lúc này là ban ngày, nơi đây im ắng và thanh bình.

Cô cảm thấy khát nước nên định vào một quán cà phê thì kinh ngạc phát hiện, trong quán ánh sáng nhu hòa, có không ít người bộ dáng như là sinh viên đang đọc sách hoặc viết chữ.

Cô nhớ ra chung quanh đây có hai trường đại học, mặc dù là nghỉ hè nhưng có rất nhiều sinh viên không về nhà mà thích ở trong quán cà phê làm bài tập.

Cô cũng không muốn về nhà, vì thế đi đến tiệm sách cạnh bên mua một quyển tiểu thuyết tình yêu mỏng, tìm được một cái bàn, gọi một ly hồng trà rồi ở đó xem cuốn tiểu thuyết.

Trần Tử Dữu tính tiền chuẩn bị rời đi thì đột nhiên khóe mắt thoáng nhìn ngoài cửa có một thân ảnh quen thuộc đi qua, ngay cả tiền thối lại cũng không cầm, cô vội vàng đuổi theo.

Nhất định là ân nhân cứu mạng của cô.

Kỳ thật cô không nhớ kỹ hình dáng của anh bởi vì cô vốn cũng không có cơ hội thấy rõ nhưng thân hình cùng khí chất kia đã khắc sâu trong ấn tượng của cô, còn có quần dài và áo sơ mi trắng ngắn tay cô càng nhớ rõ hơn.

Thời đại này các đồ vật của Hàn Quốc đang dần thịnh hành, các bạn học nam của cô đã bắt đầu mặc áo thun nhẵn nhụi nhúm nhúm viết nguệch ngoạc và quần dài rộng, đầu tóc thì cắt kì quái. Cô đã lâu chưa gặp loại nam sinh giống như gió nhẹ đầu thu, tuy lạnh lạnh nhưng tạo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Người kia cách cô khoảng mười mét phía trước, đi không nhanh, cước bộ ổn định, cô chạy lên vài bước là có thể đuổi kịp.

Trần Tử Dữ nhớ lại vẻ mặt lãnh đạm của anh sớm hôm ấy nên lo ngại dừng bước, trong lòng do dự, nếu đuổi theo anh thì câu đầu tiên phải nói gì.

Cô cúi đầu phân vân một chút, ngẩng đầu lần nữa thì đã không thấy người đâu.

Vài ngày sau, Trần Tử Dữ như ma xui quỷ khiến, mỗi ngày đều đến con phố đó. Cô đến hiệu sách mua một quyển tiểu thuyết có thể xem hết trong hai giờ, sau đó đến quán cà phê bên cạnh gọi một ly hồng trà, tìm vị trí gần cửa sổ để đọc tiểu thuyết nhưng thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Con đường này ban ngày rất ít người, bất cứ lúc nào nhìn ra ngoài cảnh quan đều không khác biệt lắm.

Cô rót cuộc đang nhìn cái gì, chính cô cũng không biết hoặc là không muốn thừa nhận.

Có khi sinh viên ngồi bàn bên cũng bị hành vi kỳ quái của cô quấy rầy, mỗi khi làm xong một bộ đề cũng nhìn theo hướng cô đang nhìn, sau đó đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cả hai đều phì cười.

Trần Tử Dữ không gặp lại người kia. Nhưng cô phát hiện, mỗi chiều cô ngồi trong quán cà phê này giết thời gian thì nỗi lòng của cô cũng trở nên yên tĩnh, thậm chí có chút chờ mong, phảng phất đã không còn chìm trong địa ngục vô vọng, rối loạn đã khiến cô hậm hực, khó có thể ngủ say, ý niệm trong đầu cũng đột nhiên biến mất.

Ngày đó cô đi chậm hơn một chút so với bình thường, phát hiện vị trí bên cửa sổ cô thường ngồi đã có người ngồi. Vì thế cô lẳng lặng nhìn chung quanh, nghĩ sẽ tìm một vị trí thoải mái khác, kết quả cô lại ngoài ý muốn thấy được người dù không muốn thừa nhận nhưng thật ra cô rất muốn gặp lại.

Người thanh niên đã cứu cô kia, lúc này đang ngồi bên một cái bàn khuất trong góc phòng, cấn khóe môi, đôi mắt buông xuống, đang chuyên chú đọc sách.

Trang phục của anh thực bình thường, thần sắc rất lãnh đạm, dáng vẻ an bình, cùng cảnh sắc tĩnh lặng nơi này vô cùng hòa hợp, lại có vẻ không giống người thường, có cảm giác rất mãnh liệt.

(1) Búp bê Nga: www.yeudulich.vn/Chi-Tiet-Tin/16/338/Bup_be_Matryoshka_niem_tu_h...

Trần Tử Dữ chọn chỗ cách xa anh nhưng ngẩng đầu vẫn có thể nhìn thấy góc anh đang ngồi.

Cô vẫn cúi đầu, chẳng dám ngẩng lên quan sát anh nhưng suốt nửa giờ, cô cũng không còn nhìn đến mấy trang sách nữa, tuy rằng sách trong tay cô là một câu chuyện thật oanh liệt, thật cảm động.

Có lẽ người này mấy ngày nay luôn đến đây, cô chỉ lo nhìn về phía cửa sổ mà chẳng thêm quan sát bên trong.

Tuy nhiên, cô lại cảm thấy không đúng. Người này khí thế bức người như thế, cho dù ngồi ở góc nào cũng rất khó để không bị phát hiện.

Cô suy nghĩ lung tung một lúc, tay xoay xoay ly hồng trà, khi đưa đến miệng mới phát hiện nước đã hết từ lâu, ngẩng đầu tính gọi thêm một ly thì lại thấy người nọ đang nhìn về phía cô, tuy rất xa, không thấy rõ vẻ mặt.

Trần Tử Dữ theo bản năng quay đầu nhìn nhìn bên cạnh, chung quanh cô không còn ai khác, như vậy là anh đang nhìn cô, vì thế cô nhìn anh ngượng ngùng mỉm cười.

Có lẽ anh cũng không thấy rõ vẻ mặt của cô, bởi vì anh lại cúi đầu tiếp tục xem sách của mình, hay là, anh căn bản không nhận ra cô.

Tối hôm đó bộ dáng của cô lúc sáng sớm rất chật vật, tóc tai rối bù, quần jean hơi bạc màu, chân mang giày du lịch. Nhưng lúc này, tóc cô đã được búi lên khéo léo, ngay ngắn, cô mặc một chiếc váy mềm mại, thùy mị cùng một đôi giày xăng đan nhỏ xinh, thật khác so với sáng hôm đó.

Trần Tử Dữ phát hiện hôm nay cô mua phải cuốn sách thật sự rất dở, bởi vì cô hoàn toàn đọc không vô, đành phải uống trà, rất nhanh cũng đã uống cạn ly Hồng Trà mới.

Cô lại muốn gọi thêm một ly nữa, thuận tiện nhìn lướt qua phía người nọ.

Chỉ liếc mắt một cái thôi mà người ấy lại như cảm giác được có người đang nhìn nên ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn nhau.

Mặt Trần Tử Dữu bắt đầu nóng lên.

Cô lo lắng người nọ nhận không ra cô mà tưởng cô là nữ sinh vô duyên, tuy rằng gần đây cô đúng thật rất ngớ ngẩn. Cô lại lo lắng người nọ đã nhận ra cô, kể từ đó, hành vi của cô như vậy thì càng thất lễ.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đi qua chào hỏi, mặc dù có thể lại bị lạnh nhạt lần nữa.

Vì thế cô thu thập đồ đạc của mình, trước ánh nhìn tò mò của anh, chậm rãi đi đến trước mặt anh.

Vài ngày trước, Trần Tử Dữu rất nhiều lần nghĩ tới, nếu có cơ hội lần nữa nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của ân nhân thì lời dạo đầu nên nói thế nào.

Đến giờ, tình huống đang bày ra trước mắt, cô vẫn chưa nghĩ được gì, chỉ có thể nói một câu tẻ ngắt: “Thật khéo, lại gặp mặt.” Sau đó cô sẽ cố gắng nở một nụ cười đi kèm.

Trần Tử Dữu bình thường không cười nhiều lắm. Trước đây hàm răng cô không ngay ngắn. Vì tránh để cho người khác thấy rằng của mình, cho nên cô rất ít cười, dần dần thì thành thói quen.

Có khi cô nhìn gương tập mỉm cười, bộ dạng rụt rè, thật miễn cưỡng, chính mình cũng cảm thấy rất khó coi nên cô càng cười ít hơn.

Nụ cười của cô không đổi lấy được nụ cười lãnh đạm của ân nhân nhưng anh cũng không phải không để ý tới cô, chỉ khách khí nói: “chỗ này không có người.”

“Dạ?” Trần Tử Dữu nhất thời không kịp phản ứng với ý tứ trong lời nói của anh.

“Em đứng cao hơn tôi, khi tôi ngẩng đầu nhìn em thì cổ sẽ đau.” Người thanh niên dùng khẩu khí vô cùng hòa nhã nói.

Trần Tử Dữu lập tức ngồi vào cái ghế đối diện anh.

Cô không biết nên nói gì cho nên khi nhìn thấy quyển sách đang để trước mặt anh là một quyển sách nước ngoài thì cô liền hỏi: “Anh đang chuẩn bị thi sao? Toefl?” Nói xong cô lại hối hận, cô không muốn đối phương nghĩ cô là một cô nàng nhiều chuyện.

Người nọ khép trang sách lại, dùng ngón tay xoay cuốn sách 180 độ trên mặt bàn để bìa mặt sách đối diện cô, thì ra là một quyển tạp chí địa chất nguyên bản dày cộm.

Sau đó anh nhìn về phía cuốn sách trong tay cô, Trần Tử Dữu lập tức đem bìa mặt sách ôm vào trong lòng, không cho anh nhìn thấy tên sách của mình nhưng cô vẫn nghi ngờ anh đã thấy được, bởi vì trong mắt anh hiện lên một chút ý tứ không rõ.

Cô cảm thấy thật mất mặt, liền chuyển sang đề tài khác: “Em đoán anh vẫn còn đi học.”

“Phải”

“Chuyên ngành địa chất?”

“Đúng.”

“Chuyên ngành này khó không?”

“Tạm tạm.”

Trần Tử Dữu nghĩ không ra đề tài mới để nói rồi, hai người nhất thời đều im lặng.

“Tôi là Giang Ly Thành.” Người nọ đột nhiên phá vỡ trầm mặc.

“Dạ?”

“Lần trước em muốn biết.”

“A! Em là Trần Tử Dữu.”

“Tôi nhớ.”

“Tên của anh giống hiệp khách trong tiểu thuyết Cổ Long.” Cô thấy Giang Ly Thành có vẻ nghi hoặc, lại bổ sung, “Anh không xem tiểu thuyết Cổ Long sao?”

“Chưa xem. Nhưng tôi biết người đó. Nghe nói hắn là quý rượu.”

Trần Tử Dữu lúc này mới nở nụ cười, lúc cô cười thiệt tình, cũng chẳng quan tâm nghiên cứu độ cong nụ cười nên thoạt nhìn thật hồn nhiên, chân chất.

Giang Ly Thành nhìn cô một lát, chậm rãi từ trong túi tiền lấy ra một vật, đặt ở lòng bàn tay: “Đây có phải là của em?”

Ngón tay anh thon dài, lòng bàn tay dày rộng. Trên đó, có một sợi dây chuyền, dây xích vàng tinh tế gắn một miếng ngọc bình an nạm vàng, dương chi bạch ngọc tính chất tốt nhất, chỗ nạm vàng tạo hình đặc biệt, giống một vật tổ cổ xưa. Năm ấy sinh nhật, ông ngoại đã tặng cô món quà này, nghe nói niên đại rất xa xưa.

Cô kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng), mắt mà tìm lại được, cô vươn tay muốn xác nhận xem có phải là thật hay không: “Anh tìm được ở đâu vậy?”

Giang Ly Thành không đợi cô chạm tới liền nhanh chóng khép tay lại, giữ sợi dây của cô trong lòng bàn tay.

Anh cười cười, nói: “Em mời tôi uống cà phê đi.”

_____*_____*_____*_____*_____

Trần Tử Dữu hỏi: “Anh uống loại cà phê nào?” Cô ngay cả xưng hô cũng không tự chủ mà sửa lại. (lúc này Trần Tử Dữu xưng hô với Giang Ly Thành là nín – cách xưng hô thể hiện sự kính trọng với người khác)

“Loại nào cũng được.”

Trên bàn có menu, cô xem qua một lượt.

Tiệm cà phê này đối tượng chủ yếu là học sinh, giá cả thấp, chất lượng tự nhiên cũng không khá hơn chút nào. Cô lần lượt xem từng trang, cảm thấy cho dù chọn loại nào cũng đều không xứng với ân nhân của cô, không khéo lại bị nghi là không biết thưởng thức.

Lát sau cô nói: “Em biết một tiệm cà phê rất thú vị, cách nơi này không xa, anh có muốn đi không?”

Cô không ngờ Giang Ly Thành lại đồng ý thật sảng khoái.

Tiệm đó ở trên một con phố khác. Trước cửa tiệm có trạm xe buýt, cô nhớ rất rõ qua ba trạm là có thể tới đó.

Cô vốn định gọi taxi. Ngoài buổi chiều kia, từ trước đến nay cô đều đi bằng taxi nhưng cô cảm thấy Giang Ly Thành ăn mặc thật mộc mạc, khí chất tao nhã, cô lo tính tiểu thư của mình sẽ làm cho anh có ấn tượng xấu.

Vì thế cô lôi kéo anh lên xe buýt.

Sau khi lên xe, cô lật tới lật lui trong túi cũng không tìm được tiền lẻ, cuối cùng vẫn là Giang Ly Thành bỏ vào hai đồng tiền xu.

Trần Tử Dữu cảm thấy cực kỳ lung túng.

May mà rất nhanh đã đến nơi. Đó là một tiệm đồ gốm mới mở, có khu thủ công mỹ nghệ, có khu nghỉ ngơi, bầu không khí ấm áp.

Cà phê ở đây được pha chế thủ công, bà chủ trẻ tuổi xinh đẹp tự mình đổ cà phê không rõ chủng loại và sữa vào trong chiếc ly tinh xảo, tạo nên những hình vẽ hết sức kỳ diệu trong ly. Cô đưa cho Trần Tử Dữu cái ly có đầu một con mèo Kitty, cái ly đưa cho Giang Ly Thành lại mất nhiều thời gian hơn, cuối cùng cũng chỉ có một hình trái tim đơn giản, trước khi đi còn quảng cho anh ánh mắt đưa tình kín đáo nhưng Giang Ly Thành chỉ nhìn thẳng, chẳng buồn để tâm đến ánh mắt ẩn tình kia. Trần Tử Dữu ghen cười trong lòng.

Trước đây cô đã cùng bạn học tới nơi này vài lần, mỗi lần đều phải đối mặt với khuôn mặt lạnh như băng của bà chủ. Hiện tại cô có chút vui vẻ đáng xấu hổ.

Giang Ly Thành cũng không cười nhạo tư tưởng tiểu nhân của cô mà chỉ cẩn thận nghiên cứu chén cà phê kia rồi mới uống ngụm đầu tiên. Anh nhìn quanh bốn phía một chút, nói: “Chỉ có nữ sinh mới có thể tìm được nơi này thôi.”

Trần Tử Dữu đánh giá mấy người phụ nữ chín chắn, thành thực ngồi tản mát chung quanh, nghiêm túc bổ sung: “Còn có phụ nữ và gái lỡ thì nữa chứ.”

Giang Ly Thành nhướn miệng giống nụ cười nhất từ khi hai người bọn họ biết nhau tới nay, vẫn còn rất nhạt, chỉ hơi hơi thay đổi một chút độ cong khóe môi nhưng Trần Tử Dữu cảm thấy nét cười của anh làm bốn phía đều sáng sủa hẳn.

Anh để ngọc bình an trên bàn trước mặt cô, nói thật bình thản: “Con gái buổi tối không nên đến những nơi này, lại càng không nên uống rượu.”

“Hôm đó là lần đầu tiên mà, cũng là lần đầu tiên em uống rượu đó.” Trần Tử Dữu giải thích.

Giang Ly nhìn thẳng cô, không nói lời nào. Ánh mắt của anh thâm trầm như biển, có một loại ma lực hấp dẫn người.

Cô vốn không phải loại người thích giải thích nhưng cô nhận không được muốn tự bào chữa, sợ anh lại xem cô như một nữ sinh ngả ngớn. Cho nên khi bị anh nhìn chăm chú, cô lại kể cho anh về những gì bản thân đã trải qua trong một năm này, bà ngoại và bảo mẫu qua đời, bị mối tình đầu và bạn thân phản bội, nói đến cha mẹ thì cô không thổ lộ chi tiết, chỉ nói bọn họ là đại lừa gạt.

Trần Tử Dữu vẫn không nói nhiều lắm, trước kia người có thể thổ lộ tâm sự cũng chỉ có bảo mẫu, bà ngoại, Kiều Lăng – người bạn trai cùng cô lớn lên. Cha mẹ đều có rất ít thời gian nói chuyện với cô. Vậy mà mấy đối tượng để thổ lộ kia, tất cả đều đã mất đi rồi.

Cô bị đè nén bao lâu nay rốt cuộc cũng tìm được một người mà cô nguyện ý thổ lộ nỗi lòng mình, tuy rằng người này đối với cô mà nói gần như chỉ là người xa lạ nhưng có lẽ trời đã định, cô lựa chọn tín nhiệm anh vô điều kiện.

Hơn nữa Giang Ly Thành là một người biết lắng nghe, anh thật chuyên chú, không nói chen vào, cũng không lộ ra vẻ mất kiên nhẫn. Cô nói hăm hăm hồ hồ, không đầu không đuôi, trong mắt ngấn nước mà toàn bộ anh đều hiểu hết.

Sau đó anh nói: “Chờ qua hai năm nữa quay đầu nhìn lại, em sẽ phát hiện tất cả đều là việc nhỏ. Cha tôi lúc tôi lên tiểu học đã qua đời, mẹ tôi thì rời xa tôi khi tôi học cấp ba. Hai người họ đều là cô nhi, cho nên tôi không có thân nhân nào khác. Bạn gái trước của tôi cuối cùng lại thành sư mẫu. Những kẻ lừa đảo từ nhỏ đến lớn tôi gặp qua có thể tạo thành cả núi. Em xem, tôi không phải càng đáng thương hơn so với em sao?”

Khi anh nói lời này ngữ khí rất thoải mái, giống như đang chê cười, cô không biết là anh đang nói thật hay đang an ủi cô.

Cô nói: “Anh xem ra cũng không có vẻ cần người khác thương hại.”

Giang Ly Thành nói: “Đương nhiên không cần, hơn nữa bọn họ cũng không thể thương hại tôi. Cha tôi trước khi chết là tội phạm, mà mẹ tôi. . . . lúc còn sống có một ngoại hiệu kêu là ‘Trà Hoa Nữ’. Em có biết chuyện Trà Hoa Nữ không?”

Trần Tử Dữu mở to hai mắt không thể tin nhìn anh, cô kinh ngạc nửa ngày, nhỏ giọng nói: “Anh đang trêu đùa em sao?”

“Em cảm thấy tôi không giống con trai của tội phạm và kỹ nữ à?” Anh hạ mắt xuống, hoàn toàn không nhìn ra tâm tình của anh.

“Không phải. Ý của em là. . . ” Trần Tử Dữu lại một lần nữa phát hiện lời lẽ không hay của bản thân, bởi vì cô biểu đạt như thế nào cũng có vẻ không ổn, “Cha mẹ của anh nhất định là vô cùng tốt.” Cái khó ló cái

khôn, rốt cuộc cô cũng tìm được lý do che lấp thỏa đáng nhất nhưng lại nhìn thấy Giang Ly Thành cười nhạt.

Khi tính tiền là Giang Ly Thành trả. Trần Tử Dữu nói: “Không được, là em mời mà.” Anh nói: “Coi như em mời.” Sau đó đưa ra một trăm đồng tiền mặt.

Anh đón một chiếc taxi, cùng cô lên xe. Anh nói: “Tôi đưa em về nhà. Em ở đâu?”

Trần Tử Dữu gần đây chưa từng về nhà sớm như vậy, cô luôn ở bên ngoài ăn cơm, đợi khi trời tối mới trở về, người nhà cũng quen rồi. Hơn nữa, nơi cô ở, tên nghe rất kêu. Trước mặt Giang Ly Thành, cô không muốn nói. Cô im lặng chốc lát, không biết nên trả lời thế nào.

“Không thể nói, vẫn không muốn về nhà sao?” Giang Ly Thành kiên nhẫn hỏi.

“Anh tùy ý để em lại chỗ nào cũng được, trễ tí nữa em mới về nhà.” Khi bị ánh mắt anh nhìn chăm chú, cô mới thành thật trả lời. Lúc này mới ba giờ chiều, cô ít nhất cần dạo ở bên ngoài năm sáu giờ nữa.

“Con gái không nên dễ dàng nói hai chữ ‘tùy ý’ này.” Giang Ly Thành nói với tài xế taxi vẫn đang chờ trả lời, chỉ chỉ phía trước, tài xế lái xe đi, “Nếu em không có gì làm thì đi giúp tôi giặt drap giường đi.”

“Hả?” Trần Tử Dữu giật mình nhìn anh, đột nhiên nhớ tới câu nói đùa của anh trước kia khi bọn họ chia tay, gương mặt của cô nóng bừng lên.

Nhưng khẩu khí Giang Ly Thành vô cùng đứng đắn, thần sắc cũng không có nửa điểm ngả ngớn. Khi cô quay đầu nhìn về phía anh thì anh vô tội vươn một bàn tay ra, không phải anh đang triển lãm dây chuyền của cô. Cái tay này năm ngón thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, trong lòng bàn tay có một vết thương rất dài, miệng vết thương còn mới, chưa hoàn toàn khép lại.

Trần Tử Dữu ít khi thấy người khác bị thương, nếu thấy vết thương và máu thì tay sẽ phát run. Lúc này, cả người cô đều run lên run xuống, không dám hỏi thêm gì nữa, chỉ nói: “Được.”

Nhiều năm sau khi đã trưởng thành, khi Trần Tử Dữu rốt cục cũng có thể như thường thức chuyện người khác mà hồi tưởng một đoạn chuyện cũ này thì cô lại tự cười rộ lên.

Cô nghĩ, từ trước đến nay xem qua nhiều tiểu thuyết ngôn tình, trong truyện nữ nhân vật chính cho dù ngây thơ, đơn thuần cỡ nào cũng chưa bao giờ có người như cô, hoàn toàn bị một câu nói đơn giản như vậy lừa gạt.

Nếu cô là nữ nhân vật chính, khỏi nói cũng biết cô sẽ trở thành kẻ ngu xuẩn nhất.

Ngày đó cô và Giang Ly Thành lại một lần nữa đến cái nhà trong ngõ sâu kia.

Taxi chỉ có thể đứng ở đầu hẻm. Cô đi phía sau anh, từng bước một tiến về phía trước, trong lòng không phải là không lo lắng, sợ hãi và e lệ nhưng một loại ý niệm bốc đồng khác so với cảm giác phức tạp của cô lại mạnh hơn, làm cô càng thêm kiên định.

Ngõ nhỏ rất dài, Giang Ly Thành cách cô khoảng mười thước. Anh đi đường bộ dạng thật đặc biệt, vừa không giống đại đa số người có dáng người cao nhưng lưng hơi khòm, cũng không giống như nhiều người trẻ đi đường thường trái đưng đưa phải lắc lư. Lưng anh thẳng tắp, bước chân thật ổn, giống như đang đi ngắm phong cảnh.

Anh đi thẳng chẳng quay đầu lại, mãi cho đến cửa nhà anh mới dừng bước, xoay người nhìn cô. Trần Tử Dữu cách anh sáu bảy thước, cũng dừng bước.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt của cô, anh lại bị khuất bóng nên cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh nói: “Em thật sự muốn tới?”

Trần Tử Dữu cắn môi.

Thanh âm của anh rất nhẹ, tựa hồ lẫn chút ý cười: “Em không sợ tôi sẽ đem em đi bán sao?”

“Anh là người tốt.” Trần Tử Dữu nói nghiêm túc.

“Người xấu trên mặt cũng không viết chữ.”

Kỳ thật Giang Ly Thành cũng không có lừa cô. Hình như ngày đó cô có hỏi Giang Ly Thành: “Anh kể cho em nghe chuyện kia, là nói giỡn đúng không?”

Giang Ly Thành nói: “Tôi cũng cảm thấy nghe qua rất giống chuyện đùa.”

Vì thế khi đó cô xem những lời lý giải này của anh là đồng ý với câu nói của cô.

Sau đó cô lại nghĩ, thật sự từ trước tới nay Giang Ly Thành chưa từng nói dối cô nửa câu.

Nếu cô cho rằng có, đây chẳng qua là cô ngây thơ tình nguyện.

Người kia, thanh cao kiêu ngạo, căn bản là khinh thường nói dối, hơn nữa đối tượng lại là cô.

5. Chương 05: Lễ Vật

Tám giờ tối, một mình Trần Tử Dữu làm việc trong không gian rộng lớn, yên lặng tới nỗi chỉ nghe thấy tiếng bàn phím vang lên.

Nhân viên bảo vệ đã tuần tra đến lần thứ hai, thấy cô bị tiếng bước chân quấy nhiễu lại lần nữa ngẩng lên thì ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Trần tiểu thư còn chưa xong sao? về sớm một chút, phụ nữ về trễ không an toàn.”

Cô mỉm cười nhẹ giọng nói cảm ơn, anh bảo vệ thật thà như được tặng quà, vui sướng rời đi.

Ở công ty, Trần Tử Dữu có thể xem là hòa đồng.

Cô dung mạo vốn thanh tú nhưng càng nhìn sẽ càng thấy rõ nét đẹp trên khuôn mặt cô, không làm bộ cũng không kiêu căng, năng lực nghiệp vụ tốt, công tác chuyên tâm, không tranh đoạt cũng không thoái thác, lại không nhiều chuyện, hợp tác với cô thật yên tâm, thoải mái.

Cô rất ít tham gia tụ họp cùng đồng nghiệp, cũng không nói chuyện của mình, mỗi lần thi đua cô không đăng kí, thi thắng chức cũng không có phần của cô.

Hơn nữa hàng năm cô cũng nghỉ phép nhiều nên danh hiệu nhân viên chăm chỉ cũng không đến lượt cô.

Một người bí ẩn lại có chút rụt rè nhút nhát và ngăn nắp thì không thành mối đe dọa cho phái nữ được, tất nhiên không có bạn thân nhưng cũng chẳng có kẻ thù.

Bên trong, điện thoại đột nhiên vang lên, là điện thoại chung. Cô chờ nó vang ba tiếng mới bắt máy.

Là sếp trực tiếp của cô gọi tới. Người mới được trên phái xuống, tuổi trẻ, mới ba mươi tuổi đã du học nước ngoài vài năm nên mang chút phong cách phương tây, thích kêu tên tiếng Anh của mọi người.

Tuy rằng chỉ gặp qua vài lần nhưng anh ta vẫn nhận ra cô, nói chuyện rất ôn hòa: “Carol, trễ như vậy còn ở lại? Còn ai tặng ca nữa không?”

Cô suy nghĩ một chút rồi thành thật trả lời: “Lúc này chỉ có mình tôi thôi.”

“Hôm nay Mike và tôi cũng tặng ca, lát nữa mời cô ra ngoài ăn một bữa cơm được không?” Mike là thư ký của sếp, vừa tốt nghiệp năm ngoái.

Trần Tử Dữu nhẹ nhàng từ chối. Không chỉ bởi vì sợ đàm tiếu, hôm nay là ngày đầu kinh nguyệt của cô, ban ngày trong văn phòng máy lạnh quá mạnh, bây giờ dù đang giữa mùa hè nóng bức nhưng cô lại phải ôm túi chườm nóng, người đầy mồ hôi, vẫn đang rất đau nhưng phải cố làm việc.

Chẳng phải cô siêng năng gì nhưng vì hôm sau cô xin phép rồi nên việc trong tay cần hoàn tất cho xong. Hạng mục công việc đã được phân ối người trong tổ, cô không muốn vì mình mà chậm trễ tiến độ tập thể.

Một lúc lâu sau có người nhẹ nhàng gõ cửa. Cửa phòng thật ra vẫn đang mở, cô nghĩ chắc là nhân viên bảo vệ, vừa gõ bàn phím rất nhanh vừa nói: “Tôi sẽ về ngay đây.”

Người nọ ho nhẹ, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là trợ lý Lâm Mai của sếp, anh ta mang hai hộp cơm màu trắng đưa cho cô: “Chị Trần, sếp nói chị cũng chưa ăn cơm, kêu em đặt thêm phần cho chị. Sếp còn bảo chị nên về sớm đi, làm chưa xong lần khác làm tiếp.”

Cô vội vàng đứng lên nói lời cảm ơn, hai tay đón lấy hộp cơm. Mở ra, bên trong đồ ăn đều là món cô thích.

Cô nhớ lại, tháng trước mọi người tụ họp ăn uống. Cô luôn kiêng ăn nên chỉ ăn vài món, lại không biết bị ai nhớ kỹ.

Vốn định gọi điện thoại cảm ơn, sau lại nghĩ, nếu đã muốn Lâm Mai chuyển lời tức là không thích vẽ vờ. Cô thà là có vẻ thất lễ cũng không muốn nhiều chuyện.

Đồ ăn vẫn nóng, cô nhanh chóng ăn vài miếng, chừa lại hơn phân nửa. Dạ dày không còn trống rỗng thì lại nặng nề, bụng cũng đau nhẹ.

Cô chỉ còn cách ngừng việc, di động đúng lúc này lại vang lên.

Điện thoại của cô chuông rất nhỏ nhưng ở nơi an tĩnh trống trải như vậy vẫn rất vang.

Trần Tử Dữu hết sức nhạy bén với các con số. Dây số kia cô không lưu, hơn nữa cũng chỉ nhận vài lần nhưng cô biết đó là số của Giang Lưu.

Bụng cô đúng lúc lại hơi đau tiếp.

Giang Lưu âm điệu lúc nào cũng khách khí: “Trần tiểu thư, cô bây giờ đang ở nhà sao?”

“Tôi đang tăng ca.”

“Giang tiên sinh muốn tôi đưa. . . Tôi chờ cô dưới lầu được không?”

“Nửa tiếng nữa tôi sẽ về.”

“Tôi biết rồi.”

Cô nhẹ thở dài, nhìn sang lịch để bàn, cảm thấy rất khó chịu, giờ tay lật lại vài tờ trước.

Đồng nghiệp trên bàn đều để lịch tháng hoặc lịch âm. Tìm ngày trên điện thoại, máy tính đều dễ dàng, những vật khác có thể bỏ bớt nên chẳng ai muốn bày một thứ choáng chỗ như thế.

Chỉ có cô trên bàn là bày lịch ngày. Đầu năm đến giờ, 365 tờ, mỗi ngày cô đều xé một tờ.

Cô rất thích cảm giác xé lịch ngày hôm trước vào mỗi buổi sáng sớm, đem ngày hôm qua vứt bỏ, mỗi ngày đều hoàn toàn mới.

Nhưng trí nhớ của cô vô cùng tốt, có một số ngày, dù xé bỏ nhưng cô thường rất khó chịu mà nhớ lại, như ngày quốc sĩ (ngày quốc gia chịu nhục), ngày quốc nạn, như những ngày cô rất muốn quên nhưng không thể nào quên được.

Giang Ly Thành trí nhớ cũng rất tốt, anh có thể thuận miệng nói ra số điện thoại của một biển quảng cáo ven đường, mặc dù anh ngồi trên xe chưa bao giờ ngó ra cửa sổ. Cho nên anh vô cùng vui vẻ với việc nhắc nhở cô về những ngày mà cô thà quên đi.

Cô viết qua loa phần báo cáo cuối cùng, đọc lại một lần rồi gửi đến mail của sếp. Cô đứng lên, chân có chút tê, bụng càng khó chịu hơn.

30 độ, cô lại cảm thấy lạnh.

Trần Tử Dữu chậm rãi đi đến bãi đỗ xe, đứng cạnh xe mình vài giây, quyết định đối xử tử tế với mình một chút, không cố gắng tự lái xe.

Ngày mai cô có thể đến lấy xe sớm. Vì vậy, cô đi ra cổng công ty, đứng đầu đường đón taxi.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, không phải taxi mà là vị sếp trẻ tuổi của cô: “Cô không đi xe à? Tôi đưa cô một đoạn.”

“Không cần đâu, anh đang vội, nhà tôi rất gần đây.”

“Đừng khách sáo vậy. Cô ở cư xá 72 đúng không? Cũng tiện đường mà.”

Cư tuyệt nữa cũng không hay, Trần Tử Dữu cảm ơn rồi lên xe.

Quản lý cư xá cô ở rất nghiêm, xe lạ vào nhất định phải kiểm tra.

Trần Tử Dữu nói: “Tôi cửa được rồi, cảm ơn anh. Vào cửa rất phiền toái.”

“Không sao, cô đứng dậy không thoải mái. Cư xá này không nhỏ, cô còn phải đi khá xa.”

Anh kiên nhẫn đăng ký, để lại chứng minh thư rồi lái xe vào.

Cư xá này có nhiều khu nhà chằng chịt, xe quẹo tới quẹo lui vài vòng. Trần Tử Dữu chỉ siêu thị bên cạnh: “Đừng chỗ này được rồi, tôi muốn mua chút đồ.”

“Cần tôi chờ không?”

“Không cần, khu bên cạnh là tới rồi.” Cô thấp giọng nói.

Vị sếp trẻ hiền nhiên hiểu cô đang băn khoăn, nhẹ nhàng tạm biệt rồi lái xe đi.

Trần Tử Dữu đứng lại vẫy tay, đến khi chiếc xe kia biến mất trong tầm mắt mới xoay người đi về hướng nhà mình.

Khi tới cửa, cách trước lầu vài mét có ánh đèn lóe lên, theo bản năng cô đưa tay che mắt.

Biết là không phải người xấu, đối với an ninh ở đây cô rất yên tâm, chỉ cảm thấy người trên xe có vẻ rất nhàm chán.

Cửa xe đột nhiên mở ra, có người xuống xe đến gần cô, cô lập tức khấn trương.

Cũng may kịp thời thấy rõ người kia là Giang Lưu, cô nhớ lại lúc này Giang Lưu có nói Giang Ly Thành muốn đưa cô vật gì đó.

Cô lại quên. Bởi vì Giang Lưu trong mắt cô hình dáng rất giống người nào đó, đều tạo cảm giác cô độc nên cô đã lơ đãng.

Cô tuyệt không chờ mong Giang Ly Thành đưa cô “Lễ vật”.

Anh từ trước đến nay đều không yên lặng, hơn nữa thường muốn nổi bật. Anh đưa đồ quý báu cũng được, kỳ lạ quý hiếm cũng được, thông thường đều có mục đích, hoặc đây mới là ý của anh: làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Anh cho cô một chiếc vòng tay vàng có đuôi rắn uốn quanh, khảm kim cương xanh trông rất sống động, buổi đêm rời giường, dưới ánh trăng thấy bên gối một vật nhỏ dài lóe lên sắc xanh, cô bị dọa đến nổi thét lên. Cô sợ nhất là rắn, thấy rắn là buồn nôn.

Anh cho cô chiếc vòng cổ đá quý tinh xảo rực rỡ đeo trên cổ con mèo con Ba Tư, đem mèo nhốt trong chiếc lồng đẹp để đưa cho cô. Cô hận lúc ấy không thể vứt con mèo từ trên lầu xuống, bởi vì cô dị ứng với mèo, cách xa một mét cũng có thể làm toàn thân cô sùng đỏ.

Bất quá hai năm qua, phản ứng của cô ngày càng bình tĩnh, anh cũng dần mất hứng thú, đã lâu không có sáng kiến mới lạ nào nữa.

Giang Lưu tay không đứng cạnh xe, không cầm hộp cũng không cầm hoa tươi, còn ra hiệu cho cô đến bên kia xe.

Trần Tử Dữu cảnh giác nhìn chiếc xe. Trực giác của cô cho biết Giang Ly Thành lúc này muốn đưa đồ cho cô ở sau xe.

Vật gì cần không gian lớn như vậy?

Một con chó vừa xấu vừa tàn tạ to bằng con người, một pho tượng chôn trong cỗ mộ... Trong đầu cô rất nhanh hiện lên mấy thứ khó coi.

Kỳ thật cô hy vọng đó là một con mèo bông Katy cô có thể ôm được, như vậy đêm nay cô có thể ôm nó để giảm bớt cơn đau bụng — cô sẽ rất cảm kích mà cầu nguyện cho Giang Ly Thành.

Khi cô đang chần chờ, Giang Lưu nét mặt vốn như tượng lúc này có chút cổ quái, khóe miệng hơi giật, nhớ tới sự bối rối trước kia của cô khi nhận quà tặng.

Trần Tử Dữu bất động thanh sắc liếc mắt nhìn anh, can đảm bước nhanh về hướng cửa sau, một tay nắm lấy cửa kính mờ. Cô mấy năm nay một mực tu luyện nội công, sẽ không để anh ta chê cười, trở về kể lại cho chủ anh ta nghe.

Đúng lúc này cô ngậy ngẩn cả người, đứng tại chỗ thật lâu không nhúc nhích.

Chỗ ngồi phía sau không có đồ, chỉ có Giang Ly Thành, khi cô mở cửa, trong nháy mắt nghiêng mặt nhìn cô. Ánh trăng chiếu trên khuôn mặt anh, dưới ánh trăng mặt anh cũng như pho tượng, nhẹ mím môi, nhìn không ra biểu tình gì.

Chắc là nét mặt của cô quá ngốc, rất lâu không có phản ứng gì cho nên biểu cảm lạnh lùng của Giang Ly Thành dần dần biến hóa, khóe miệng chậm rãi cong lên mang theo ý đùa: “Kính hỉ?” (kính hỉ: kính ngạc + vui mừng)

Cô mà cảm thấy mừng mới gọi là có quý. Trần Tử Dữu có qua có lại mà nở nụ cười cứng nhắc: “Bất ngờ thật “

Cô luôn thành thực, không cần thiết tuyệt không nói dối.

Giang Ly Thành đối với câu trả lời của cô rất hài lòng bởi vì anh vui vẻ cười nhiều hơn, lại hạ mình mà chuyển qua chỗ ngồi bên kia.

Thấy cô còn đứng đó, anh từ tốn mở miệng: “Lên xe. Cô cần tôi xuống mở cửa xe cho cô nữa sao?”

Trần Tử Dữu không nói lời nào, ngồi vào bên cạnh anh.

Giang Lưu mới rồi còn đứng ở xa hai thước lập tức ngồi vào vị trí lái, nhanh chóng rời đi

Giang Ly Thành không hề giống lời đồn là phần lớn thời gian đều ở nước ngoài.

Trần Tử Dữu biết, anh không thích ngồi máy bay, không quen chênh lệch múi giờ, lại càng không thích thay đổi khí hậu nên anh không thích đi xa.

Có điều một năm cô cũng không gặp anh được mấy lần nên ít khi quan tâm anh lúc đó đang ở đâu.

Nhất là hai năm nay, có lẽ do thái độ của cô ngày càng hời hợt nên số lần anh xuất hiện cũng ít hơn. Đây là chuyện tốt.

Trong xe Trần Tử Dữu không nói lời nào, Giang Ly Thành cũng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc theo nhịp của máy chỉ đường.

Khi xe chạy ra khỏi cư xá thì đằng sau có một chiếc xe theo sát.

Chắc vì cư xá của cô quản lý rất nghiêm, lại không muốn gây chú ý nên chiếc này chờ ở bên ngoài.

Giang Ly Thành ra khỏi nhà thì bình thường đều có hai chiếc xe, một xe theo sau bảo vệ.

Có lẽ họ Giang này làm nhiều việc trái với lương tâm nên ra cửa sợ bị người ta ám sát.

Trần Tử Dữu luôn nghi hoặc, sao anh không đặt một chiếc xe ở phía trước luôn, như vậy hệ số an toàn sẽ cao hơn.

Xe chạy ra khỏi cư xá không lâu thì Giang Ly Thành chỉ ngón tay, nói với Giang Lưu: “Dừng xe.”

Đằng sau chiếc xe kia cũng kịp thời dừng lại.

Giang Lưu và anh vô cùng ăn ý, không cần anh nói câu thứ hai, liền mở cửa bước xuống, thay anh mở cửa xe còn mình thì lên chiếc xe đằng sau.

Khi Giang Ly Thành ngồi vào vị trí lái thì dù Trần Tử Dữu vừa mệt mỏi vừa khó chịu, cũng không muốn di chuyển nhưng vẫn tự mở cửa xe, ngồi vào ghế phó lái, cột chắc dây an toàn.

Cô rất tự biết mình. Cô cũng chưa đạt đến trình độ có thể yên tâm thoải mái ngồi phía sau để Giang tiên sinh thay cô lái xe.

Giang Ly Thành lái xe động tác rất tiêu sái, như mây bay nước chảy nhưng khi anh chuyển hướng, vượt qua hoặc phanh lại đều rất mạo hiểm, kích thích, vô cùng không phù hợp với bề ngoài ưu nhã, cao quý của anh.

Trần Tử Dữu trước kia may mắn một lần được anh tự mình lái xe, kết quả, chưa bao giờ say xe nhưng cô vừa xuống xe liền nôn mửa.

Cho nên anh rất thành thật xác nhận, trình độ lái xe của anh không được tốt lắm. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân anh ít khi tự lái xe.

Giang Ly Thành đi một con đường nhiều khúc quanh co. Khi anh lại thoải mái vòng qua một chỗ ngoặt, Trần Tử Dữu lần nữa có cảm giác chóng mặt, liền cố nén tiếng thét, trực tiếp mở cửa sổ xe để không khí bên ngoài lùa vào.

“Say xe?” Người đang lái hiềm hỏi được một câu.

“Tôi hôm nay không tiện. Để hôm khác được không?” Trần Tử Dữu cũng cố nhẹ giọng nói.

“Chỉ cùng ăn bữa cơm thôi, liên quan gì đến ‘không tiện’?”

Lời nói của anh mang theo âm điệu lạnh như băng làm Trần Tử Dữu không tự nhiên đến cực điểm.

“Tôi ăn tối rồi.”

“Cùng tôi ăn ít nữa.”

Cô yên lặng theo ánh sáng từ ngoài cửa sổ quan sát nét mặt lạnh lùng của anh, đột nhiên nghĩ ra, khi sắp đưa cô về có lẽ đã bị anh thấy được. Vừa rồi trả lời như thế chắc làm anh nghĩ rằng cô và vị sếp kia đã cùng dùng bữa.

Nếu là thế, dẫu chẳng sợ anh hiểu lầm nhưng liên lụy người khác thì không hay. Nghĩ vậy nên cô rất dè dặt ngoan ngoãn, thấp giọng nói: “Ồ công ty tôi ăn cơm hộp rồi.”

Giang Ly Thành không trả lời, lại quay đầu cẩn thận nghiên cứu nét mặt cô, nhìn vài giây, cho đến khi Trần Tử Dữu phát hiện anh đang lén lút nhìn mà phía trước có chiếc xe tải đang lao tới, nhin không được lớn tiếng nói: “Anh nhìn đường cẩn thận!” Anh rốt cục không nhanh không chậm bẻ lái, xe tải kia lướt sát qua.

Trần Tử Dữu sợ hãi, lòng bàn tay đầy mồ hôi, Giang Ly Thành lại hồ hững liếc cô, khóe môi nhếch lên: “Thì ra cô cũng sợ chết?”

“Tôi không sợ, nhưng hy vọng có thể chết đẹp mắt một chút.”

“Chết mà còn lo nhiều vậy sao?”

“Chết bộ dạng khó nhìn quá, xuống âm phủ soi gương lại tự hù mình.”

“Cô còn tin quỷ thần?”

“Chẳng lẽ anh không tin?”

Giang Ly Thành hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Nơi Giang Ly Thành đưa cô đến là khu vực nội thành cũ, ngày nay rất khó thấy. Căn nhà trệt có vẻ an tĩnh, những tòa nhà cao tầng ẩn hiện dưới ráng chiều như mãnh thú đang ngủ say.

Thành phố những năm qua đã hoàn toàn thay đổi mà không gian hoạt động của cô thường rất hạn chế. Cho dù cô lớn lên ở thành phố, rất nhiều con đường tới bây giờ vẫn chưa từng đi qua, những con đường thường đi cũng chẳng biết tên.

Khu dân cư cũ lại lần nữa khiến Trần Tử Dữu khó chịu mà nhớ lại. Cô vừa cảm thấy không thoải mái lại bị một trận co rút đau đớn khiến cho sắc mặt trắng bệch, ngồi trên xe không nhúc nhích, muốn đợi cơn đau dịu xuống.

Giang Ly Thành trong bóng tối lẳng lặng nhìn cô chốc lát, thấy cô không có ý xuống xe, liền xuống trước, vượt qua đầu xe đến bên phía cô, giúp cô mở cửa xe.

Trần Tử Dữu đưa tay chống cửa xe để xuống, lại bị anh ngăn lại, rất lịch sự giúp cô đi ra. Cô cứng đờ người.

Tiệm này đơn giản đến mức tưởng như không có gì đặc sắc, không có bất kỳ vật trang trí nào, vách tường trắng như tuyết, gạch sàn bằng đá granite sạch sẽ, bàn làm bằng gỗ, màn cửa bằng vải thô, căn bản không giống nơi anh sẽ đến.

Giang Ly Thành cũng hào hứng hỏi cô: “Nơi này không phải làm cô nhớ tới lúc bé sao?”

Trần Tử Dữu khô khan trả lời: “Không.”

“Tôi quên mất. Cô vừa ra đời đã là đại tiểu thư, đại khái là chưa từng trải qua một cuộc sống mộc mạc thế này.”

Lời nói của anh rõ ràng là châm chọc nhưng cũng không sai. Từ khi cô bắt đầu có ký ức, cuộc sống của cô chẳng phải lo cơm áo gạo tiền.

Trong khi những bạn học khác mong ước năm mới có thể được mua quần áo mới thì cô mang những bộ quần áo chỉ mặc một hai lần cho người khác, khi các bạn gái cùng lớp vì được tặng con búp bê đầu tiên mà đem khoe khoang thì cô lại phiền não vì búp bê của cô quá nhiều, để đầy hết các ngăn tủ.

Ông chủ bộ dáng trung niên đi tới, khách khí chào hỏi, “Phu nhân buổi tối tốt lành, Giang tiên sinh buổi tối tốt lành” rồi rời đi, cũng không hỏi bọn anh muốn gọi món gì.

Giang Ly Thành thấy cô kinh ngạc, kiên nhẫn giải thích: “Trong này mỗi ngày chỉ có vài món ăn, không cần chọn món làm gì.”

Trần Tử Dữu nở nụ cười: “Lại có người còn kiêu ngạo hơn anh.”

“Chịu thôi, phải có người chịu thua chứ, chỗ này phải đặt trước một tuần mới có đấy. Ở đây đậu hũ cải trắng làm ngon nhất, cô ăn chay đúng không?”

Các món ăn quả thật rất ngon, toàn bộ là những món thường thấy trong gia đình, cách làm cũng thông thường. Mặc dù Trần Tử Dữu không giỏi việc bếp núc nhưng biết đây mới là cách nấu ngon nhất.

Khó trách Giang Ly Thành cũng phải cam tâm tình nguyện mà nể mặt.

Thế nhưng cô không có hứng thú. Một là do cô không đói, hai là cô đang rất khó chịu nên căn bản không đụng đũa.

Giang Ly Thành mặc kệ cô, thong thả ăn, ngẫu nhiên còn đánh giá một câu: “Món ăn này khẩu vị giống mẹ tôi lúc còn sống thường làm.”

Trần Tử Dữu vẫn cầm đũa, chỉ là không gấp đồ ăn thôi. Nghe thấy anh đang nghiêm túc nhắc lại chuyện cũ, dứt khoát bỏ đũa xuống, ngồi yên.

Giang Ly Thành không quan tâm, cho đến khi ông chủ một lần nữa quay trở lại thấy thế liền hỏi “Các món ăn không hợp khẩu vị phu nhân sao?”

“Cô ấy không thoải mái, không cần bận tâm đến cô ấy.”

“Phu nhân cần gì khác không?” Ông chủ phớt lờ Giang Ly Thành, tiếp tục quan tâm hỏi.

“Cháo gạo nóng, nếu không phiền.” Trần Tử Dữu khách khí nói.

“Không phiền chút nào.” Ông chủ trả lời rồi rời đi.

Sau đó, Giang Ly Thành tiếp tục ăn cơm nhưng nhin không được ngẩng đầu nhìn cô: “Kỳ quái, cô cũng không có gì đặc biệt. Anh ta sao lại phá lệ chiều cô?”

“Anh trước kia mang tới nữ nhân, chưa từng được đãi ngộ như vậy?”

Giang Ly Thành lại nhìn thẳng mắt cô: “Chưa từng.”

Trần Tử Dữu nhần nại cực kỳ vất vả. Cô thầm nghĩ muốn nhanh về nhà, tắm nước nóng, mở điều hòa rồi ôm túi chườm nóng nằm trên giường xem đĩa hài kịch mới mua mấy hôm trước.

Nhưng Giang Ly Thành không nhanh không chậm ăn từng món, tưởng như sẽ không bao giờ ăn xong vậy.

Đổi lại bình thường cô còn có thể giả vờ nhưng hôm nay tâm tình và thân thể của cô đều đang rất tệ, thật sự không có dư thừa khí lực tung hứng cùng anh.

Giang Ly Thành vừa ngẩng đầu nhìn cô, tựa hồ có chút tiếc hận nói: “Cô thật sự không ăn một chút? Ông chủ ở đây sắp di dân rồi, sau này sẽ không có cơ hội thưởng thức đâu.”

Trần Tử Dữu nói: “Tôi cũng chẳng ăn nhiều.”

Anh lơ đãng khiêu khích cô, “Cô có vẻ không thoải mái, sắc mặt rất khó coi.”

Trần Tử Dữu không lên tiếng.

“Cười một cái đi cô bé, cô không cho rằng hôm nay rất đáng được kỷ niệm sao?”

Trần Tử Dữu rất cực bị chọc giận, cô cắn môi dưới vốn định khắc chế nhưng cũng không thể nhịn được nữa: “Giang Ly Thành, anh muốn hoài niệm cũng không cần phải kéo theo tôi. Anh không cần đề cập tới chuyện cũ có được không?”

Giang Ly Thành khoe miệng thoáng nét cười. Anh nhẹ nhàng thở dài “Chuyện cũ thật sự nghĩ lại mà sợ, phải không?”

Trần Tử Dữu cắn răng nói: “Nếu là anh, lúc nào anh cũng muốn nhớ lại cái thời tuổi trẻ khờ dại ngu xuẩn sao?”

“Khờ dại ngu xuẩn?” Anh nghiêng đầu, nghiêm túc nghĩ, “Tôi không nhớ rõ tôi có chuyện cũ nhưng nếu có, tôi sẽ nguyện ý thường xuyên nhớ lại.” Anh khoe môi cơ hồ muốn cười.

Trần Tử Dữu cắn môi dưới, nén lại thôi thúc tiếp tục cùng anh cãi chày cãi cối nhưng Giang Ly Thành lại vì cô trầm mặc mà im miệng, rất hòa khí nói tiếp: “Trần Tử Dữu, khi đó cô tuy vừa ngốc vừa khờ nhưng so với hiện tại lại đáng yêu hơn nhiều.”

Ngay lúc Trần Tử Dữu muốn bùng nổ thì cháo gạo của cô được đưa đến, tỏa hơi nóng, cùng đưa tới còn có một đĩa đậu phụ vàng được cắt rất gọn .

Giang Ly Thành tỏ vẻ quan tâm hỏi: “Muốn thêm đường không?”

“Đường phèn, có không?” Cô rất muốn thêm đường, chẳng qua là ngượng yêu cầu thêm nhưng cô không muốn để Giang Ly Thành đắc ý.

“Sẽ có ngay.” Ông chủ lại lần nữa biểu hiện ân cần chu đáo.

Trần Tử Dữu một ngụm lại một ngụm uống xong chén cháo kia, thân thể cùng tâm tình đều tốt lên nhiều, bắt đầu nghĩ lại đáng lẽ không nên quá căng với Giang Ly Thành, nếu không mình cũng không được yên.

Cô ngẩng đầu nhìn sắc mặt Giang Ly Thành, nghĩ mình hôm nay đã có chút đắc tội với anh nhưng anh tựa hồ rộng lượng phá lệ, không so đo với cô, ngược lại còn nói cho cô biết: “Hôm nay là sinh nhật của tôi.”

Trần Tử Dữu lộ vẻ không tin.

“Muốn xem chứng minh không?”

Trần Tử Dữu lắc đầu.

Cũng không phải không có khả năng. Hai người bọn họ biết nhau đã mười năm. Kỳ thật ngoại trừ năm đầu tiên và năm nay, mọi năm đều không cùng nhau trải qua ngày này.

Khi cô quyết định tin rằng hôm nay đúng là sinh nhật anh thì cô chân thành nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Vậy thôi sao?”

Anh còn muốn thế nào nữa? Trần Tử Dữu đem câu nói rất không dịu dàng này nuốt xuống, quay đầu thấy trên ngăn tủ bên tường có một hộp diêm. Cô với tay cầm, rút một cây cắm vào đĩa đậu phụ, đốt lên rồi đẩy qua bên cạnh: “Nếu anh nói trước nữa tiếng, tôi có thể mua bánh ngọt rồi.”

Cô vốn dĩ không thành tâm muốn anh thối diêm, chỉ là qua loa đặt xuống nhưng Giang Ly Thành lại hết sức phối hợp, thối tất từ khoảng cách xa.

Trần Tử Dữu không ngờ tới anh lại hợp tác như vậy, cô vốn cho là anh sẽ cười nhạo một phen. Cô ngây người một lát rồi nói: “Đèn còn chưa tắt.”

Giang Ly Thành hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Coi đoán vừa rồi tôi có làm thế không?”

Trần Tử Dữu bị bộ dáng hồn nhiên bất ngờ của anh dọa sợ, biểu tình so với vừa rồi càng ngốc hơn. Cô căn bản không biết nên ứng đối với loại chuyện này thế nào.

Cũng may một cuộc điện thoại gọi tới đã cứu cô thoát khỏi tình thế này.

Điện thoại của Giang Ly Thành, anh nhìn thoáng qua, đứng dậy tiếp nhưng không ra khỏi phòng.

Anh chỉ dùng một từ đơn giản: “Ừ”, “Biết rồi”, “Được”, nhưng thái độ so với lúc trước ôn hòa hơn nhiều, dù thanh âm lạnh lùng nhưng có vài phần tình cảm ấm áp.

Trần Tử Dữu không muốn mang tiếng nghe lén nên dùng thìa cháo cố tình tạo ra chút tiếng động.

Có điều thính lực của cô rất tốt, mặc dù cố ý tạo thanh âm quấy nhiễu cũng vẫn nghe rõ ràng vài chuyện.

Chẳng hạn như, đối phương là nữ. Chẳng hạn như, Giang Ly Thành nghiêm túc cho cô gái đó biết anh đang làm gì, nói với cô ấy mình đang ở tiệm cơm của lão Trương.

Cuối cùng cô gái kia hình như nói: “Thành, chị rất nhớ cậu.”

Sau đó Giang Ly Thành vô cùng ôn nhu nói: “Chị nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa tôi sẽ đến thăm.”

Trần Tử Dữu rất vui khi nghe được đoạn nói chuyện này. Cô chân thành hy vọng Giang Ly Thành có được một vị hồng nhan tri kỷ.

Như trong tiểu thuyết nói, nếu một người đàn ông có thể thiết tình đối đãi với hồng nhan tri kỷ thì đối với những người con gái khác trên cơ bản đều chỉ là qua đường.

Nói vậy tức là ngày cô được tự do cũng không còn xa nữa. Tựa như sương mù lúc sáng sớm, chỉ cần tỉnh tâm chờ đợi, rất nhanh sẽ trời quang mây tạnh, hiện ra ánh mặt trời.

Khi Giang Ly Thành nói chuyện điện thoại xong quay lại, biểu lộ trên mặt Trần Tử Dữu đã trở nên hết sức dịu dàng, thoát nhìn thậm chí còn có chút vui vẻ.

Giang Ly Thành kỳ lạ nhìn cô, dường như cũng bị tâm trạng biến đổi bất chợt của cô tác động, tâm tình cũng trở nên thoải mái.

Vì vậy bầu không khí căng thẳng của bữa tối lúc này đã trở nên hài hòa và thân thiện hơn.)

Trần Tử Dữu sau đó lại không được như nguyện về nhà nghỉ ngơi, mà trực tiếp bị đưa về biệt thự của Giang Ly Thành .

Cơm tối xong thì thời gian còn sớm. Giang Ly Thành đưa cô vào phòng, dặn dò người hầu vài câu rồi chẳng biết đã đi đâu.

Quản gia cử chỉ lễ phép dẫn cô lên lầu, xem ánh mắt thì dường như rất quen thuộc với cô nhưng cô lại không có chút ấn tượng nào.

Cô và Giang Ly Thành “hẹn hò” cũng không cố định địa điểm, có khi ở nhà trọ, có khi trong khách sạn, có khi lại ở căn phòng vùng ngoại ô...căn cứ vào sự thuận tiện và hào hứng của anh mà quyết định. Bọn họ gặp nhau cũng đã khuya, ăn bữa cơm, uống chút rượu, về chỗ này đã có chút choáng váng men say, dưới

ánh đèn mờ mờ cùng anh làm chuyện ấy, sau đó ngủ một giấc đến trời sáng, sau khi tỉnh lại thì vội vàng rời đi. Nếu như địa điểm thuận tiện, cô thể lực cũng đủ và có lý do thích hợp có khi cô sẽ bỏ đi ngay đêm đó.

Cho nên cô rất ít khi chú ý địa điểm, càng sẽ không cố nhớ kỹ bộ dáng người bên cạnh anh.

Biệt thự này có lẽ là chỗ ở cố định của Giang Ly Thành, cô cũng tới vài lần. Không gian ở đây rất rộng rãi, phong cách cực kỳ đơn giản. Mặc dù không có vẻ xa hoa nhưng mỗi vật bài trí và trang hoàng đều đáng chú ý. Trần Tử Dữu cũng là người sành sỏi, trong mắt cô mỗi đồ vật đều có lai lịch và giá trị xa xỉ. Chỉ là căn phòng này thoát nhìn toàn màu trắng và quá mức trống trải lạnh lẽo, thiếu hơi người, nếu nói là nơi ở thì thà nói là hội quán mỹ thuật lại giống hơn, rất phù hợp với phong cách của anh.

Trần Tử Dữu mỗi lần đều đến vội vàng, chỉ ở trong phòng ngủ của Giang Ly Thành, ở chỗ này cũng không có phòng riêng.

Cô đoán rằng quản gia trước tiên sẽ đưa cô đến phòng khách, dù sao biệt thự này lớn như vậy, phòng cũng nhiều nhưng ông ta lại trực tiếp đưa cô vào phòng ngủ chính, cũng lễ tiết chu toàn hỏi cô có cần thứ gì không.

Cô nhận nhận một hồi, không khách khí tìm tờ giấy viết ra, đồ vệ sinh phụ nữ, thuốc giảm đau pha nước uống, túi chườm nóng. . . Một bản liệt kê thật dài.

Vị quản gia rất có phong độ, mặt không đổi sắc, cúi chào rồi rời đi, chỉ là khéo mắt thoáng giật giật hai cái.

Trần Tử Dữu tắm nước nóng thật lâu. Cô pha nước rất nóng, toàn thân đều nóng đến ửng hồng.

Trong phòng tắm chỉ có áo tắm của Giang Ly Thành. Cô cũng không vội mặc vào, tìm kiếm trong tủ có cái khăn tắm chưa gỡ móc, vì vậy bỏ qua áo tắm, dùng khăn tắm cuốn quanh người.

Người của Giang Ly Thành làm việc hiệu suất quả nhiên cao. Trong lúc cô đang tắm, những thứ cô yêu cầu đã được chuẩn bị đầy đủ, không thiếu một món, thậm chí còn có thêm một bình nước ấm. Cái này cô không có ghi ra giấy.

Phòng ngủ của Giang Ly Thành vừa rộng vừa lớn nhưng bày biện quá ít, màu sắc đơn điệu. Cô cẩn thận nghiên cứu một bức tranh trừu tượng màu sắc trang nhã duy nhất trên tường cùng vài thứ đồ đạc ít ỏi bên ngoài: đèn bàn, gạt tàn thuốc, một vài cuốn báo cô xem trang bìa cũng chẳng muốn đọc. Ngoại trừ cái điều khiển TV từ xa cũng không tìm được bất cứ cái gì khác có thể giết thời gian.

Cô vốn không muốn đến giường. Thứ nhất, cô không thích ngủ giường của anh, thứ hai, cô dính vào giường rất dễ dàng ngủ, cô biết rõ khi anh chưa quay lại mà mình đã ngủ mất thì không hay lắm. Tuy vậy cô thấy ngoại trừ lên giường nằm thì không có chuyện gì để làm, chỉ có thể dựa đầu giường anh xem tivi.

Trần Tử Dữu chỉnh điều hòa lên hai độ, ôm túi chườm nóng, đắp chăn, xem TV.

Trần Tử Dữu đã từng dùng những bộ phim cũ của Anh để luyện nói tiếng Anh, đọc từng dòng bên dưới. Vì thế, lúc này bộ phim lồng tiếng không tự nhiên khiến cho cô cảm thấy khó chịu nên cô yên lặng một bên xem hình một bên mơ màng, suy nghĩ mông lung.

Khi lấy lại tinh thần thì màn hình đã đổi sang một bộ phim khác, cũng là phim cũ, Cũng Lợi lúc ấy thanh xuân dào dạt cũng chưa già dặn kinh nghiệm, đóng một bộ phim duy nhất cải biên từ tiểu thuyết của Lý Bích Hoa. Khi đó chuyện tình cảm của Trương – Cũng (Trương Nghệ Mưu – Cũng Lợi) đang nồng nhiệt, được nhà sản xuất phim Hồng Kông tận dụng triệt để.

Lúc ấy cô còn nhỏ nhưng vẫn nhớ rõ, chính mình ngày thường cũng hay mua tạp chí giải trí, báo viết toàn tai tiếng tình ái của Trương – Cũng, quay phim chụp hình lén, rất sống động, giả giả thật thật.

Về sau phim công chiếu, phổ lớn ngõ nhỏ tràn đầy poster tình cảm của hai người. Cô năn nỉ cha mẹ cùng cô đi xem bộ phim này, cô hôn hờ đi giữa, một mực nắm hai tay hai người, mẹ cô cầm đồ ăn vặt, cha cô cầm con búp bê mới mua cho cô.

Bộ phim cũng không thích hợp cho trẻ con như cô xem, nhiều cảnh thảm thiết, máu me chết chóc, còn nói bộ phim hôm nay dành cho thiếu nhi. Kỹ xảo hành động xem ra kém xa hiệu quả thẩm mỹ, diễn xuất thì

ngu ngợ, động tác cứng nhắc. Sau này khi đã thành ngôi sao quốc tế, ông ta thở dài nói: lúc ấy chỉ vì muốn kiếm tiền mua dụng cụ quay phim mà cam chịu vì giải trí hiển thân.

Mẹ cười che mắt cô, ngăn không cho cô thấy những cảnh không phù hợp, cha thì thở dài: bây giờ trẻ con trưởng thành sớm quá.

Có lẽ đây là bộ phim duy nhất cả nhà họ cùng xem với nhau. Lúc ấy chỉ thấy bình thường, lúc này bỗng nhiên nhìn lại, một mảnh buồn vô cớ.

Kỳ thật lúc nhỏ xem cũng không hiểu hết được bộ phim, chỉ nhớ rõ dung mạo trẻ đẹp của Cung Lợi vừa mới xuất hiện, quần áo phiêu phiêu mềm mại như tuyết, tựa như cảnh trong cõi mộng. Cô đang lúc tuyệt vọng gặp được tình cảm chân thành cả đời, vì vậy dừng cảm tiến lên cho đến khi mang theo nụ cười tuyệt mỹ ngã nhào vào ngọn lửa đang cháy bùng.

Một mảnh đỏ tươi, màu đỏ của quần áo, màu đỏ của ngọn lửa. Trên TV vẫn là trạng thái yên tĩnh, Trần Tử Dữu chưa mở lại tiếng. Cô biết bây giờ sẽ vang lên bài hát “đốt tâm dĩ hỏa”, nhạc đệm nổi tiếng xen giữa, cô không muốn nghe nữa.

Ừ, cô nghĩ thầm, mình cũng từng có thời tự cho là tuyệt vọng và không có chí tiến thủ, làm những việc ngu ngốc như thiêu thân lao đầu vào lửa, quả nhiên đã được cứu vớt, bởi vì tuyệt vọng và không có chí tiến thủ đã thay thế những chuyện xưa cũ.

Sinh mệnh không ngừng sinh sôi, cho tới bây giờ cũng chẳng có chuyện gì to tát. Nhìn cô xem, không phải cũng giống những thứ giải trí kia sao, cũng từng cười nhạo chính mình.

Bộ phim chuyển đến thời hiện đại, phần sau trở nên nhàm chán, trong phòng không bật đèn, chỉ thấy trên màn hình bóng người di động, cũng không có tiếng vang. Cơn buồn ngủ dần dần kéo đến.

Giấc mơ về thời thơ ấu trở nên lơ mơ. Sinh nhật mình, cô mặc chiếc đầm lụa mỏng tầng tầng lớp lớp, rất nhiều bạn bè đến chúc mừng, trên bàn trước mặt chất đầy quà tặng màu sắc sặc sỡ, từng món từng món được nâng niu bóc ra. Cuối cùng, ông ngoại tặng cho cô chiếc vương miện bằng vàng có đính kim cương xung quanh, tự tay đội lên đầu cô, cười hiền hòa: “Tiểu công chúa của chúng ta lại lớn thêm một tuổi.” Cô cúi người hôn má ông ngoại.

Khung cảnh nháy mắt lại đổi thành bữa tiệc của người khác, hình ảnh trắng toát, linh hoạt kỳ ảo. Chủ nhân trước mặt có một chút mơ hồ, thanh âm cũng rất rõ ràng, là con trai: “Thật ra hôm nay là sinh nhật của anh.”

Cô thẹn thùng nói: “Làm sao bây giờ? Em không chuẩn bị quà.”

Người con trai nói không sao nhưng cô có cảm giác rất xấu hổ, trong nội tâm bất an, thập phần lo nghĩ.

Sau đó không biết như thế nào, quà tặng đột nhiên được chuẩn bị, cung kính đưa đến trước mặt chủ nhân. Linh hồn của cô ở trên không nhìn xuống, phát hiện món quà rõ ràng là chính cô, dùng sợi ruy băng buộc lại, đặc biệt đáng yêu, khiến bản thân không thể động đậy.

Món quà dè dặt mở miệng nói chuyện: “Anh thích không?”

Người kia không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, tự tay kiểm tra món quà của mình. Anh kéo sợi dây buộc nhưng sợi dây chẳng những không cởi bỏ, ngược lại càng kéo càng chặt, ghì chặt lồng ngực và cổ cô. Cô dần dần không thể hô hấp, muốn tránh lại không có khí lực, tuyệt vọng chờ đến lúc hít thở không thông mà chết. Sau đó cô nghe được người thanh niên ấy nói: “Ừ, anh rất thích.”

Biết rõ đây là mơ nhưng cảm giác hít thở không thông mà đau đớn đều rất thật. Ai tới đây cô một cái làm cho cô tỉnh lại, ai tới cứu cô với? Vô lực vùng vẫy hồi lâu Trần Tử Dữu vô cùng kinh sợ tỉnh lại, cô xoay người ngồi dậy, há miệng thở, hô hấp dần dần điều hòa.

Thì ra vừa rồi khi thiếp đi cô đã để hai tay đè lên lồng ngực, vì vậy trong giấc mơ cô quên hô hấp.

Căn phòng không có gì thay đổi, trong bóng tối vẫn chỉ có màn hình tivi không tiếng động lóe lên, câu chuyện lại tiến triển một chút, hóa ra cô chỉ vừa chợp mắt lại tự làm mình ngạt thở, đồ ngủ cũng thấm ướt mồ hôi.

Cô ngồi trên giường điều chỉnh hô hấp. Đợi ạch đập khôi phục lại bình thường, cô nghĩ nên nhìn thời gian một chút, xem có cần đợi chủ nhân hay không để an tâm ngủ một giấc.

Trong phòng không có đồng hồ, điện thoại di động của cô để trong giỏ, đặt trên ghế salon cách xa giường. Trần Tử Dữu quay nhìn cửa sổ, cô nhớ không có kéo rèm, hôm nay là mười lăm âm lịch, cô có thể từ ánh trăng sáng mà đoán thời gian.

Kết quả cái nhìn kia làm cho cô vừa mới khôi phục mạch đập bình thường lại kinh hoàng, bên cửa sổ rõ ràng có một người đang ngồi, ánh trăng bao phủ hình dáng của anh. Cô lập tức biết đó là Giang Ly Thành nhưng phản ứng sinh lý nhanh hơn đầu óc, mặc dù nguy hiểm đã qua nhưng cô vẫn nghe được tiếng tim mình đập như nổi trống, rõ ràng, mạnh mẽ.

Giang Ly Thành không hề cảm thấy đêm khuya thanh vắng lại lẳng lặng xuất hiện không một tiếng động là chuyện bất lịch sự. Anh hờ hững nói: “Đêm trăng sáng như vậy, mơ thấy ác mộng thì thật giết chết phong cảnh” nhưng khẩu khí hình như không giấu được vẻ hả hê.

Đêm trăng tròn lớn như vậy cũng rất thích hợp cho người sói biến thân và ma cà rồng xuất hiện. Trần Tử Dữu nuốt vào lời muốn nói..., chậm rãi xuống giường. “Tôi đi tắm.”

“Phòng tắm ẩm ướt. Cô chưa tắm sao?” Giang Ly Thành hiển nhiên không có ý buông tha cho cô.

“Tắm nữa, tôi ra nhiều mồ hôi quá.” Trần Tử Dữu điềm tĩnh nói.

“Tắm nhiều sẽ bị bệnh ngoài da.” chủ nhân căn phòng nghiêm túc mà ân cần nói.

Trần Tử Dữu liền đóng cửa phòng tắm, bỏ mặc các phản ứng có thể có của anh ngoài cửa.

Cô cả đêm đều cố gắng nhớ lại những chi tiết được chôn sâu trong tâm trí. Nhưng vừa rồi chính giấc mơ kia đã chứng minh rất cuộc năng lực cô có hạn.

Cũng không hề gì, cô đã sớm thông suốt. Còn trẻ thì ai cũng làm những chuyện ngu xuẩn khiến mình mất mặt. Chỉ có điều, có một số người có khả năng quên đi nhưng cũng có những người không may mắn như vậy.

Kỳ thật khi đi theo một người mà sâu trong nội tâm cảm thấy rất quen thuộc nhưng trên thực tế lại rất xa lạ ấy về nhà thì cô ý thức được mình đã làm chuyện ngu xuẩn.

Thế nhưng cô lúc đó, khát khao làm theo mong muốn của mình, làm một chuyện trái với thường ngày để báo thù những người đã làm tổn thương cô hoặc là trả thù chính cô. Vì vậy buổi chiều hôm đó, cô đem tất cả những điều được dạy từ nhỏ như con gái làm thế nào để yêu và tự bảo vệ bản thân đều ném ra sau đầu.

Bởi vì nhiều năm sau, Trần Tử Dữu không bao giờ muốn hồi tưởng lại chuyện lúc trước thế nên cô chẳng nhớ nổi, lúc ấy đến tận cùng là ai dụ dỗ ai.

Tuy nhiên có một điều cô có thể xác định, cô thật sự cam tâm tình nguyện, thậm chí mặc dù lẽ nghi trưởng thành kia đi cùng những đau đớn khi bị xé rách và cảm giác xấu hổ, có chút không thoải mái nhưng cô khó có thể che giấu niềm hạnh phúc, không phải về sinh lý mà là tâm lý.

Về sau, anh dạy cho cô rất nhiều chuyện, kể cả cờ vua và hút thuốc. Sau này có một dạo cô nghiện thuốc lá nhưng lại cự tuyệt chơi cờ, thậm chí cả cờ nhảy trên máy tính và cờ đen trắng trong game.

Có lẽ bởi vì khi đó anh nói với cô, con gái hút thuốc không tốt cho cơ thể rồi khuyên cô học đánh cờ, có thể đề cao trí lực. Vì vậy cô cố tình lựa chọn như thế.

Cô cũng một thời gian dài không ăn cháo, cho đến khi bị bệnh nặng, chỉ có thể dùng cháo loãng để duy trì tính mạng mới một lần nữa tiếp nhận loại thực phẩm này.

Bởi vì đêm hôm đó, khi cô chỉ mặc áo sômi của anh, định giặt sạch vết máu trên tấm ra giường thì Giang Ly Thành nấu cháo trong phòng bếp.

Cô thừa nhận, thật ra cô đã ăn cháo rất giỏi. Cô ngồi ở trong sân bùng lấy chén, drap giường vừa giặt trong gió đêm nhẹ nhàng phấp phới, thỉnh thoảng đùa nghịch tóc cô đang bị gió thổi tán trên mặt.

Cô ngượng ngùng cười một cái nói: “Em đã giặt sạch drap giường, em cho rằng đó là anh lấy cớ gạt em.”

Giang Ly Thành ngồi xuống trước mặt cô, giúp cô vén những sợi tóc dài ra sau tai, ngón tay theo lỗ tai của cô một mực trượt đến xương quai xanh, nhẹ nhàng chạm vào vòng cổ cô đang đeo, cái đó là về sau anh giúp cô đeo lên khiến cô nhẹ run. Thanh âm của anh cũng như gió: “Anh không gạt em, anh thích nói thật. Anh tự nói với chính mình, nếu để anh gặp lại em, anh nhất định sẽ không bỏ qua em.”

Trần Tử Dữu không chỉ một lần nghĩ, đến tận cùng là chính mình quá ngốc hay là anh quá cao tay, cô cứ nhiên lại xem những lời này như lời tỏ tình, khiến tâm hồn dậy sóng.

Ngày đó cũng là đêm trăng tròn. Trăng nhô cao, tỏa sáng, trong sân bóng cây loang lổ, biểu cảm của anh dưới ánh trăng và bóng cây trở nên bí ẩn, khó lường.

Trần Tử Dữu đột nhiên có cảm giác bất an. Cô đứng lên nói: “Em nên về thôi.”

“Ừ.”

Cô thay xong quần áo, lúc rời đi muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn phải nói: “ mấy ngày nữa em sẽ đi học đại học. Trước khi đi em có thể gặp lại anh không?”

Giang Ly Thành dưới ánh trăng cười rất nhạt: “Em tìm được anh?”

Trần Tử Dữu khờ dại gật đầu. Kinh nghiệm sống của cô gái trẻ chưa nhiều, vốn không dễ phân biệt sự khác nhau giữa lời nói thật cùng lời tán tỉnh, huống chi cô lại gặp phải cao thủ.

6. Chương 06:ác Mộng

Giang Ly Thành quả nhiên mất tích, câu cuối cùng của anh thì thầm nhỏ nhẹ như gió thoảng, cũng không phải trêu chọc.

Trần Tử Dữu ngày ấy rời đi trong đêm, thiếu nữ mới lớn đang thầm vui mừng, có lo lắng cùng chút bất an khó nói thành lời. Lúc đi, cô thậm chí không dám nhìn mặt anh hay đòi hỏi một cái ôm làm nũng.

Khi đó điện thoại là một thứ cực kỳ xa xỉ, Trần Tử Dữu buổi chiều được biết anh đang là nghiên cứu sinh, nhất định không có được thứ đồ như vậy, gian phòng sạch sẽ bốn phía chỉ có vách tường, gần như không có bất kỳ món đồ hiện đại nào, cô cũng không thấy có điện thoại nên không hỏi phương thức liên lạc của anh, chỉ vội vàng rời đi.

Từ trong sâu thẳm, cô cảm thấy hành vi của mình thật hoang đường, liều lĩnh. Tuy nhiên, cô không hẳn là hối hận, từ nhỏ đến lớn cô được dạy không nên quá tự do trong chuyện này nhưng cô đã rất không tự trọng. Vì vậy ngay hôm sau, cô dè dặt trốn trong phòng của mình, cố nhịn không đi tìm Giang Ly Thành, cũng không để người nhà phát hiện cô cảm xúc khác thường.

Ngày hôm sau, mưa lớn hiếm thấy trong nhiều năm, liên tiếp vài tiếng đồng hồ, hai ba ngày sau cũng không ngừng.

Trong cái thành phố lâu đời này, hệ thống thoát nước đã bị hư hại nghiêm trọng. Nhiều năm trước tin tức truyền thông không giống như bây giờ tương đối minh bạch và cởi mở, Trần Tử Dữu chỉ có thể từ những lời xì xào bàn tán của mấy người giúp việc mà biết, có một số tòa nhà cũ bị nước mưa phá hỏng, thậm chí có người còn bị nước cuốn đi .

Cô vài lần muốn đội mưa chạy đi, lại bị kéo lại vì sau đêm cô về nhà thì đã bị sốt nhẹ, người giúp việc được lệnh không cho cô ra khỏi cửa.

Cô nôn nóng bất an như một con chuột Hà Lan bị nhốt trong cái lồng nhỏ, đi tới đi lui trong phòng.

Quan hệ giữa cô và cha mẹ đã dần hòa hoãn. Hai người đều bề bộn công việc, một người bận rộn công tác và xã giao, một người bận cùng các chị em đánh mặt chược, cơ hội gặp cô cũng không nhiều. Sau khi sự thật được phơi bày, cô như một quả pháo hỏng chỉ thoáng xịt khói rồi lại buồn buồn không lên tiếng, cha mẹ thử nói chuyện với cô mấy lần cũng không có kết quả, đành để mặc cô chống cự.

Trong mắt họ, Trần Tử Dữu vẫn là đứa trẻ hiền lành, từ nhỏ đã không khóc không quấy, gặp chuyện không hài lòng thì buồn bực mấy ngày, đợi có mục tiêu mới liền tự nhiên quên hết, công lực tự chữa thương rất mạnh. Họ cho rằng lần này cũng vậy.

Vì thế, sau vài ngày mưa to liên tục cuối cùng cũng ngừng, khi Trần Tử Dữu phải hơn nửa tháng mới lần đầu tiên chủ động mở miệng gọi “cha, mẹ” lần nữa thì họ cho rằng trận chiến gia đình này cuối cùng cũng đã qua.

Dù sao con gái đã 17 tuổi, tư tưởng và thể lý đến giai đoạn có thể sống độc lập cũng chỉ còn mấy tháng, hơn nữa cô từ nhỏ không như những đứa trẻ khác quấn quýt, gần gũi cha mẹ. Gia đình họ là vậy, hưởng thụ quá nhiều vật chất ngược lại có thể hòa tan thân tình, vì vậy sự thật về thân thế đối với cô mà nói có lẽ cũng ít đau lòng.

Thật ra Trần Tử Dữu tâm trạng tốt là do thời tiết tốt và cô thì đã hết cảm. Đến hơn ba giờ chiều thì cô không thể chờ đợi được nữa, vội chạy đi, thành thực đổi xe bus một lần, sau đó thuê xe, lại đổi xe, cuối cùng cũng tìm được căn phòng cũ – nơi tốt đẹp đã từng cứu giúp cô.

May mắn thay cô phát hiện mấy ngày mưa cũng không hủy hoại sự yên bình của nơi này, con đường và bức tường trắng ngói đen đã được rửa sạch hơn, càng đi về phía trước cô càng cảm thấy run rẩy.

Cô chần chờ một chút mới gõ cửa. Cô gõ rất nhẹ, không ai mở cửa cô cũng không thấy lạ. Người thanh niên ấy rất có thể không có nhà, là cô tới không đúng lúc.

Cô đợi một lúc. Căn nhà quá mức yên tĩnh cùng ngõ nhỏ sạch sẽ khiến cho cô có một loại cảm giác bơ vơ, cho nên cô đến tiệm cà phê mà cô đã từng đọc sách, lại kinh ngạc phát hiện cửa tiệm đóng chặt, bên ngoài treo một tấm bảng gỗ “Đã bán”.

Cô sang tiệm sách kế bên, người bán hàng nói: “Ông chủ tiệm xuất ngoại nên đã đóng cửa từ lâu rồi.”

Mới vài ngày thôi mà người và vật đã không còn như cũ. Trần Tử Dữu thấp thỏm trong lòng, cảm thấy đây là một dấu hiệu không tốt.

Trời dần tối thì cô lại nhớ tới cái tiểu viện trước cửa kia, vẫn không ai ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa chờ cũng không phải chuyện một cô gái có giáo dục nên làm.

Hơn nữa, lúc bóng đêm bắt đầu kéo đến, nơi ban ngày vô cùng an tĩnh này lại bắt đầu sinh động, có người hành xử kỳ lạ, cửa vừa mở ra lại nhanh chóng đóng vào.

Cô cảm thấy hơi sợ, lấy giấy ghi chú xé một tờ, viết một câu: “Anh ở đâu thế?” Từ khe cửa nhét vào, tâm trạng có chút không rõ mà trở về nhà.

Ngày hôm sau cô vẫn không đợi được người cũng không có tờ giấy nào để lại cho cô. Cô càng cảm thấy mình rất giống những nhân vật nữ ngu ngốc trong tiểu thuyết nhưng cô vẫn lừa mình dối người kiểm soát: có lẽ anh đi đâu đó. Bởi vì anh không có phương tiện liên lạc mà cô nhiều ngày lại không xuất hiện nên anh không thể báo cho cô biết.

Lý do như vậy chính cô cũng thấy hơi buồn cười, chỉ là không muốn thừa nhận. Đối với người con trai ưu nhã, đẹp đẽ như thế, cô không muốn liên hệ anh với những gì không tốt. Cô để lại một tờ giấy.

Ngày thứ ba, Trần Tử Dữu lại đến nhưng đã có chút nản lòng. Nếu thật sự có gặp Giang Ly Thành, cô cũng không biết mình muốn gì, cũng không nghĩ tới tương lai, cô biết “tình một đêm” là chuyện rất bình thường, chính cô cũng nhất thời mê muội hành động theo cảm tính, không phải sao? Thế nhưng cô không cam lòng, cô tưởng rằng ít nhất còn có cơ hội gặp lại.

Lần này cô không uống công. Tuy không gặp được Giang Ly Thành nhưng lúc cô sắp rời đi, cửa chính bỗng mở ra. Cô vội vàng chạy tới, phát hiện trong sân hoàn toàn thay đổi, khung cảnh đã không còn giống trong trí nhớ của cô.

Cái sân nhỏ trước kia đơn giản lại mộc mạc, có một cây hòe lớn, dưới gốc cây có một bộ bàn ghế đá, ngay cả cỏ dại cũng không có. Gian nhà không lớn, ngói đen tường trắng, cửa sổ cũng màu trắng, không có thêm bất cứ đồ trang trí dư thừa nào.

Bây giờ, trong sân trống không lại có rất nhiều hoa cỏ, cửa sổ lộ ra bức rèm lông lầy, trên cửa có treo mấy thứ trang trí cầu kỳ, cây hòe và bộ bàn ghế đã biến mất, chỉ để lại một gốc cây phẳng.

Cô còn nhớ lúc cô đi, trên thân cây và cửa sổ có buộc một sợi dây, drap trải giường được phơi trên đó. Thế mà bây giờ, trí nhớ của cô hư ảo tựa như cảnh trong mơ, không có chút dấu vết.

Trần Tử Dữu ngơ ngác đứng ở cửa ra vào mãi cho đến khi trong phòng có người đi ra. Một nam nhân cao lớn thô kệch, mặc quần ngắn, chân đi dép lê, mồ hôi đầy đầu.

Người đó hỏi: “Cô bé, nhìn cái gì đấy?”

“Nơi đây sao lại biến thành như vậy?”

Người đàn ông đó kinh ngạc: “Em trước kia đã tới đây sao? Nhà này nhiều năm không có người ở rồi.”

“Chủ nhà là ai ạ?”

“Em là ai?” Người đàn ông cẩn thận hỏi.

“Cây kia sao lại chặt đi?”

“Trồng cây hòe trong sân là điềm xấu.” Người đó ánh mắt có vẻ khác thường, cẩn thận đánh giá cô, “Sao thế, em muốn đến xem không?” rồi nghiêng người cho cô đi qua.

Trần Tử Dữu rung mình một cái, cảm thấy có mùi nguy hiểm liền tránh né.

Cô đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất nhưng kết quả này không nằm trong suy nghĩ của cô.

Đầu ngõ có một cây cổ thụ, có một bà lão tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn sâu đang ngồi dưới gốc cây nhắm mắt hóng mát, trong ngực ôm một con mèo trắng.

Trần Tử Dữu chạy một mạch ra cửa ngõ, mặt trời nóng rát khiến mắt cô không mở nổi nhưng dưới cây có người, trực giác mách bảo cô không nên tới gần nên cô cứ đứng dưới ánh nắng gay gắt. Huống chi, cô dị ứng với mèo.

Bà lão kia mở miệng: “Cháu gái, nắng gắt thế tới ngồi một chút đi.” Từ phía sau kéo ra một cái đệm cho cô.

Trần Tử Dữu trong miệng nói tiếng “Cám ơn” nhưng chỉ đứng ở rìa bóng râm, cách bà lão và con mèo một khoảng xa.

Bà lão lơ đãng vừa vuốt mèo vừa nói: “Cháu gái, mấy ngày nay đều thấy cháu, không tìm được người cháu muốn tìm à?”

Trần Tử Dữu cảnh giác liếc nhìn bà một cái, không lên tiếng.

“Nơi này không phải là nơi mà một cô gái như cháu nên đến đâu, cháu nên về nhà học hành cho tốt thì hơn.” Bà lão nheo mắt nhìn cô từ đầu đến chân, thấy cô không được tự nhiên.

“Bà à, vì sao trong sân có cây hòe lại là điềm xấu ạ?” Cô không đầu không đuôi hỏi một câu như vậy.

“Chữ hòe là từ chữ ‘mộc’ và chữ ‘quỷ’ ghép lại, sân nhỏ nhiều năm không có người ở không phải là điềm xấu sao? Sẽ thu hút tà khí.”

“Chủ căn nhà là ai thế ạ?” Trần Tử Dữu bị câu nói của bà lão dọa tới mức sợ run lên.

“Trước kia có người ở, một năm trước đã tự tử rồi.”

Trần Tử Dữu không tự chủ được đến gần một bước, bà lão còn nói: “Người đó là một mỹ nữ, chết lúc đang tươi trẻ như vậy, mặc quần áo đẹp nằm trong sân, nhìn như đang ngủ, toàn thân đều phủ đầy sắc hoa hòe.”

“Nữ nhân? Không phải nam nhân sao?” Trần Tử Dữu nhẹ nhàng thở ra.

“Đương nhiên là nữ nhân. Ở chỗ này tất cả đều là nữ nhân.” Bà lão lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Vừa rồi trong sân có nam nhân”

“Bà không biết đó là ai. Sau khi cô gái kia chết, nơi này không có người ra vào. Đôi khi có tiếng động nhỏ, mọi người hoài nghi có ma quỷ. Ha ha, trong cái ngõ nhỏ này chuyện ma quái đầy ra, đừng sợ đừng sợ.”

“Cám ơn bà, cháu phải về rồi.” Mặt trời sáng chói, trong lúc nóng nhất thì Trần Tử Dữu lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Đột nhiên con mèo trong tay bà lão nhảy xuống, cọ vào gấu quần jeans của cô rồi chạy đi, cô kêu một tiếng, đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Cháu không biết cô gái kia, vậy cháu đến đó tìm ai?” Bà lão đột nhiên hỏi, cặp mắt nheo lại.

“Cháu. . .Cháu nghĩ cháu tìm nhầm chỗ.”

“Cháu và cô gái kia, khi lớn thật có điểm giống nhau.”

Trần Tử Dữu mở to hai mắt.

“Ah, như vậy lại không giống. Nhìn qua thì có điểm giống, nhìn kỹ lại không giống.” Bà lão lầm bầm, “Bà lần đầu trông thấy cháu đã giật mình. Ngày đó cháu mặc bộ quần áo trắng, buộc bím tóc đuôi ngựa, thật giống như cô gái ấy sau này. Đúng rồi, chính là nét mặt này, thực sự có nét giống.”

“Bà nói người kia. . .Không phải cô gái trẻ sao?”

“Không già, nhìn rất trẻ nhưng tuổi tác cũng đủ làm mẹ cháu.”

Trần Tử Dữu về đến nhà trong tâm trạng rối bời.

Sau này cô phát hiện bà lão đó tinh thần dường như khác với người bình thường, nói chuyện lộn xộn, lầm bầm lải nhải nhưng lại nghiêm trang, điều bộ quyền uy. Có lẽ bình thường bà khó tìm được người cùng trò chuyện nên không muốn để Trần Tử Dữu đi, nặng nề lôi kéo, cuối cùng thẳng thắn hỏi han hoàn cảnh gia đình của Trần Tử Dữu.

Xuất phát từ phép tắc kính già yêu trẻ, Trần Tử Dữu nhẫn nại một lúc, cũng nhờ đó mà biết được không ít chuyện linh tinh thật thật giả giả, chẳng hạn như trong ngõ nhỏ có những người nào, trước kia nữ chủ nhân căn nhà kia làm cái gì, có tật xấu gì. . .Nói thật, cô thà không biết còn hơn. Ngoài ra, cô gái kia đã từng có một đứa con trai, đứa trẻ vô cùng đẹp trai, nghe nói mười mấy tuổi đã qua đời ngoài ý muốn, từ đó về sau cô gái kia thần chí không còn bình thường nữa.

Buổi tối cô mơ một giấc mơ lạ lùng, sau khi tỉnh lại mồ hôi chảy ròng ròng, không ngủ được nữa liền gọi người giúp việc trẻ tên Hương Hương đến thức cùng cô cả đêm. Ngày hôm sau cô nhờ người lái xe đưa cô đến nhà thờ.

Lái xe hơi ngạc nhiên. Trong nhà, lão phu nhân lúc còn sống thì theo đạo Thiên Chúa, kể cả bảo mẫu già cũng là tín đồ trung thành nhưng tiểu thư và chồng lại không theo đạo nào. Còn tiểu thư nhỏ này là người trung thành với thuyết vô thần, trước kia lão phu nhân mỗi lần mang cô đi giáo đường, cô đều nghĩ đủ biện pháp để trốn.

Trần Tử Dữu vốn không tin thần nhưng trong lúc bối rối, cô theo bản năng lựa chọn thần thánh phù hộ. Khi cô quỳ suốt một giờ trước bàn thờ Chúa, tâm tình dần dần thanh thản.

Cô nghĩ tất cả mọi việc xảy ra trong cuộc gặp gỡ gần đây đều tại ông trời sắp đặt, vận mệnh vô thường, giao phó tất cả những điều không thể hiểu được vào tay thần linh, cô cảm thấy trong lòng bình tĩnh hơn.

Cha mẹ Trần Tử Dữu phát hiện con gái gần đây rất ngoan. Cô không còn như du hồn đi vòng vòng mà đi đâu cũng đều mang theo lái xe hoặc người giúp việc.

Cô một tuần hai lần đến nhà thờ, thường xuyên cùng lái xe leo vài chục km đường núi, ở nhà thì yên tĩnh đọc sách, xem phim, có khi còn đứng bên cửa sổ đóng chặt mà nhỏ giọng ca hát.

Cô vô cùng nhu thuận, cuộc sống cũng chưa từng hăng hái tích cực đến thế.

Ngoại trừ sắc mặt của cô ngày càng tái nhợt, gầy gò, ngày càng trầm mặc, ít nói.

Những chuyện này đều có nguyên nhân. Cùng với việc cô không tha thứ cho họ thì họ cũng mơ hồ biết cô và người bạn trai, bạn gái thân thiết nhất đã đoạn tuyệt quan hệ. Vì thế, họ cảm thấy Trần Tử Dữu biểu

hiện rất bình thường. Ngoài việc cho cô nhiều vật chất để đền bù tổn thất, cẩn thận chiếu cố cô bên ngoài, họ cũng không còn cách nào khác.

Đứa con này không làm họ lo lắng, từ nhỏ đã không cần họ hao tâm tổn trí, có tâm sự cũng không kể lể thế nên họ không biết phải làm thế nào với cô. Ngược lại, những người giúp việc trong nhà lại không cảm thấy cô đang bình thường.

Lái xe già họ Lưu nói: “Tiểu thư ngày hôm qua vừa đi nhà thờ. Hôm nay tôi cùng cô ấy lên núi đi chùa thắp hương, cúng tiền. Trên đường về cô ấy muốn tôi đi hỏi thăm, nếu đi nhà thờ Hồi giáo, có quy định đặc biệt gì không?”

Bảo mẫu Vương nói: “Có thể Tiểu Dữu tiểu thư gần đây đang nghiên cứu về tôn giáo thì sao? Tiểu Dữu tiểu thư từ nhỏ yêu thích nhiều thứ. Có điều kỳ quái là, hôm nay tôi thu dọn phòng cô ấy, phát hiện cô ấy mấy ngày nay thường đọc ‘Liêu trai chí dị’, còn mua nhiều phiên bản nữa. Lão Lưu, ông có nhớ Tiểu Dữu tiểu thư khi còn nhỏ rất sợ phim này, mỗi lần trên TV chiếu thì cô ấy liền bịt tai chạy đi, về sau lão gia không cho phép kẻ nào trong nhà xem bộ phim này nữa để khỏi làm Tiểu Dữu tiểu thư kinh sợ. Sao bây giờ cô ấy lại không sợ nữa?”

Cô giúp việc trẻ Hương Hương nói: “Tiểu thư gần đây ngủ không ngon, thường xuyên nửa đêm đến phòng cháu, nói cô nằm mơ, ngủ không được.”

Ba người cùng thở dài, lão Lưu nói: “Năm nay nhà này đã xảy ra quá nhiều chuyện, Tiểu Dữu tiểu thư thời gian trước vì học tập căng thẳng, cố gắng chịu đựng, bây giờ chắc không chịu nổi nữa. Cô ấy cùng lão phu nhân còn có bảo mẫu Lưu tình cảm rất thâm thiết nhưng cô lại là người ít khóc nhất.”

Bảo mẫu Vương cũng nói: “Đúng vậy, tiểu thư tuy bộ dáng có vẻ nũng nịu nhưng tính cách lại mạnh mẽ. Cùng những người bạn lâu năm cắt đứt, nếu là con gái nhà người ta, dù sao cũng phải khóc rống lên mấy ngày nhưng tiểu thư chúng ta một giọt nước mắt cũng không rơi, không nói chuyện với bất cứ ai, đều tự chịu đựng. Tôi đi mua thức ăn nghe Tiểu Lâm ở Kiều gia nói mới biết đó.”

Hương Hương nói: “Tiểu thư không thương tâm như vậy đâu, vừa rồi vào phòng cô ấy thì thấy cô ấy trên người đang choàng một chiếc chăn đơn, đầu lắc lư, bên cạnh còn có máy đĩa đang hát nữa chứ, y y nha nha vô cùng dễ nghe. Cháu lần đầu tiên thấy tiểu thư trẻ tuổi mà lại học hát loại nhạc già cổ cũ rích này đây.”

Vương bảo mẫu nói: “Nhạc xưa? Tiểu thư không thích hí khúc Trung Quốc. Kinh kịch, Việt kịch hay khúc hoàng mai cô ấy đều không thích, chỉ thích ca nhạc phương Tây thôi, cả nhạc giao hưởng nữa. Trước kia lão phu nhân hay cười cô ấy khi đi rạp nghe Việt kịch lại ngủ mất, nói cô ấy sùng ngoại.”

Hương Hương nói: “Là thật đó, VCD rõ ràng mà. Cháu còn hỏi tiểu thư hát cái gì, tiểu thư nói là ‘Du Viên Kinh Mộng’ của Mai Lan Phương, đúng rồi, Côn Khúc, bảo cháu lúc nào rảnh cũng nghe thử.”

Vương bảo mẫu nói: “Cái này lạ thật. Lão Lưu, ông bình thường đọc nhiều sách, ‘Du Viên Kinh Mộng’ nói về cái gì?”

Lão Lưu nói: “Chính là ‘Mẫu Đơn đình’ đó, vị tiểu thư trong mộng gặp phải một thư sinh, yêu nhau, bệnh tương tư rồi chết, về sau hồn tiểu thư này và thư sinh kia đầu thai sống lại, cuối cùng nên duyên vợ chồng. Ai cha, cái chuyện xưa này cũng thật giống Liêu trai.”

Vương bảo mẫu nói: “Ôi, cái gì hồn cái gì chết chứ, dọa người ta mà. Không được, tôi cảm thấy tiểu thư gần đây không ổn, chúng ta tốt nhất nên nói cho lão gia và phu nhân biết đi.”

Cha mẹ Trần Tử Dữu sau khi nghe người hầu trong nhà ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi thì cũng không phát hiện con gái có điểm gì khác thường. Cô vẫn an tĩnh, ít nói như mọi khi, chỉ là có thêm một thú vui nho nhỏ: ở trong phòng vừa nhẹ nhàng ngâm nga ca hát vừa bắt chước theo một cuốn sách cũ.

Cô là một đứa trẻ ngoan, từ nhỏ đến lớn luôn khiến các bậc bề trên nở mày nở mặt, chưa từng làm họ lo lắng hay tức giận bao giờ. Cô rất ít khi tâm sự cùng người khác, dù là cha mẹ, thầy cô hay người yêu và cũng là thanh mai trúc mã của cô. Thời điểm đau lòng và thất vọng ấy cũng ít tỏ ra bất thường, chỉ im lặng chịu đựng, cô có cách giải quyết vấn đề rất đặc biệt.

Như một lần nhiều năm trước, Trần Tử Dữu tham gia một cuộc thi múa thiếu nhi, cũng vượt qua vài vòng cạnh tranh khốc liệt cuối cùng lọt vào tới vòng chung kết thì lại bị thương ở chân. Lúc ấy cô ngày đêm khổ luyện, hy vọng đoạt được ngôi vị quán quân. Lẽ ra đối với một đứa trẻ mới 10 tuổi đầu mà nói, thật khó để thừa nhận đả kích như vậy, thầy giáo dạy múa của cô cũng khóc, người lớn trong nhà không khỏi thở dài, người duy nhất không thêm thêm xía đến kết quả lại chính là cô. Trận chung kết hôm ấy cô còn bắt gia đình cùng đi xem trận đấu, bình tĩnh vỗ tay khen ngợi người dự thi. Khi chân cô khỏi hẳn, cô bắt đầu ra sức luyện tập dần tranh để đại biểu thanh thiếu niên toàn thành phố độc tấu trong một lễ kỷ niệm đặc biệt.

Trong nhà, bảo mẫu già thường xuyên nói, cá tính ẩn nhẫn dĩ nhiên là tốt nhưng lại ở trên người một đứa trẻ nhỏ như vậy thì có vẻ không ổn. Trẻ con nên có bộ dáng của trẻ con, vì thế mỗi khi cô phạm lỗi nhỏ nào thì bảo mẫu lại vui vẻ thay cô che dấu, lấp liếm.

Tuy nhiên, bà ngoại và mẹ cô lại không nghĩ như vậy. Trong mắt họ, các biểu hiện của Trần Tử Dữu hoàn toàn là kết quả tốt đẹp từ sự nghiệp giáo dục thực nữ của họ.

Bây giờ Trần Tử Dữu càng có lý do dùng trầm mặc để phản kháng. Dù cô có hành động kỳ lạ nào cũng không có gì đáng ngạc nhiên, huống chi ở cái tuổi này, cô đã có thể tự trấn định, khôi phục rất nhanh.

Sự thật là vì cha mẹ và cô thời gian tiếp xúc không nhiều lắm, ngược lại, người hầu trong nhà với cô còn thân cận hơn.

Cha nói với cô: “Tiểu Dữu, cha muốn con biết trong lòng cha cho tới bây giờ không hề cảm thấy con là con người khác.”

“Vâng, cha. Con hiểu.”

“Tiểu Dữu, cha. . .”

“Cha, cảm ơn cha.”

Mẹ nói: “Tiểu Dữu, con hận mẹ sao?”

“Không, mẹ. Con có thể hiểu mà.”

“Con muốn biết. . .cha ruột của con là ai không?”

“Con chỉ có một người cha. Có một số việc. . .con bây giờ đã không quá để ý nữa rồi.”

“ . . .”

“Nếu như mẹ muốn nói, con cũng có thể nghe.”

“ . . .”

“Ông ấy còn sống sao?”

“Không. Trước khi con sinh ra ông ấy đã mất.”

“Con xin lỗi, mẹ. Cảm ơn mẹ.”

Trôi chảy như thế, không có khúc mắc gì.

Không có cha mẹ quấy rầy, Trần Tử Dữu tiếp tục đắm chìm trong thế giới của chính mình. Nửa cuối tháng tám, mưa đặc biệt nhiều, bên ngoài luôn có nước chảy róc rách từng giọt nên phần lớn thời gian cô đều ở trong phòng, cũng ít đặt chân đến phòng khách. Nếu hôm nào tạnh mưa, cô sẽ kêu lái xe đưa cô đến tiệm đồ cổ. Cô sưu tầm rất nhiều những thứ có liên quan đến “Mẫu Đơn đình”, sách in đã ngả vàng, đủ loại sách và đĩa nhiều năm trước.

Trần Tử Dữu cũng hiểu, cô lén lút hành động như vậy đúng là bịt tay trộm chuông, lừa mình dối người. Đem tất cả đổ cho thể lực thần thánh linh tinh, tưởng tượng mình là Đồ Lệ nương đang dạo chơi trong mộng, hoặc đóng vai một Liễu Mộng Mai bị nam hồn hấp dẫn, ký ức vẫn là tươi đẹp nhưng những sự việc tuyệt diệu đẹp đẽ đột nhiên tan biến. Vì thế, cô thậm chí không hề cố gắng tìm kiếm đáp án.

Cứ như vậy rất nhanh mùa hè cuối cùng cũng đến, cô nhận được thiệp mời họp lớp cấp ba.

Mùa hè thường có nhiều buổi họp mặt nhưng cô từ chối tất cả. Bởi vì cô vốn không tham gia nhiều hoạt động tập thể, không tính là thành viên tích cực nên mọi người cũng không thắc mắc nhiều.

Có điều lần này tụ hội, bọn họ sẽ chuẩn bị đi học đại học, từ nay về sau đường ai nấy đi, tản mác khắp phương trời, rất nhiều người có lẽ sẽ không bao giờ thấy mặt nữa. Người tổ chức cố gắng thuyết phục cô, Trần Tử Dữu do dự một chút, nghĩ mình cũng nên trở về thế giới bình thường, chính thức bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô soi gương cẩn thận quan sát chính mình, hi vọng người khác sẽ không nhìn ra cô có nhiều thay đổi, cả thân thể và tâm lý. Cô thậm chí còn đánh phấn nhẹ, tô son màu sáng, mặc một chiếc sơ-mi màu hồng nhạt khiến cho cô dường như rạng rỡ phơi phới hơn.

Địa điểm gặp mặt là một chốn giải trí rộng lớn. Nghe nói trong này rất hỗn tạp, vốn không phải nơi học sinh trung học nên tới. Có điều hình như nhà của người bạn khởi xướng kia có cổ phần trong đó, vả lại, mỗi người đều cảm thấy bản thân sắp thoát khỏi sự trói buộc của gia đình, trở thành người trưởng thành rồi, hoàn toàn có thể tới chỗ này.

Bọn họ ăn cơm xong, uống ít rượu, lại kéo nhau lên trên lầu vừa ca hát vừa tiếp tục uống, bao hết cả sàn khiêu vũ, trong nhất thời gào thét ầm ĩ. Con trai thì lợi dụng cơn say mà lớn tiếng hát ra tình cảm trong lòng. Có người còn hướng về phía cô thâm tình hát “Đối với em, yêu yêu yêu không hết”, khiến mọi người cười ầm lên, người này xưa nay hay ngượng ngùng mà hôm nay nhất định phải cùng cô song ca bài “Hiếu rở lòng anh”. Lớp trưởng thì ngồi bên cạnh mời rượu cô, lớn miệng nói “Tớ thích cậu đã nhiều năm rồi” khi cô đưa khăn tay muốn cậu ta lau đi vết rượu trên người thì cậu ta kim lòng không dặng mà cầm tay của cô.

Phía bên kia, đám con gái dịu dàng ngoan hiền ngày thường cũng nhảy múa lắc lư, mấy người đứng ngoài xem cười ầm ĩ.

Tình hình rất hỗn loạn, có phần giống một lũ quỷ đang nhảy múa loạn xạ.

Trần Tử Dữu hơi đau đầu, trong phòng không khí quá bức bối. Một bạn nam chệnh choáng men say lần bước tới phía sau cô, cô lặng lẽ nép sát tường đi ra ngoài cho thoáng khí.

Khu giải trí dưới chân núi này mới xây không bao lâu, bố cục như khách sạn bình thường, thẳng mắt nhìn ra xa sẽ thấy nóc nhà, bốn phía xung quanh là nhà lầu nhưng phong cách trang trí lại giống một ngọn núi, vách tường, lầu gác, hành lang gấp khúc đều là nham thạch gập ghềnh, cửa ra vào bố trí như sơn động, trên trần nhà cao cao là một cái đèn hình tròn khổng lồ cùng vô số ngọn đèn nhỏ nhấp nháy như tinh tú trên trời đêm.

Trần Tử Dữu tựa vào lan can nhìn xuống phía dưới. Lan can xây theo hình xiềng xích, so với cổ tay của cô to hơn nhiều mà trên vách tường nham thạch bốn phía đều treo những chiếc đèn tường hình cái chén nhỏ màu xanh, tím và trắng, có người đi qua thì ánh lên sắc mặt tối tăm, có chút thần sắc âm u tĩnh mịch.

Cô lần đầu tiên tới nơi này, bắt đầu có chút tò mò, bạn học nói “Đây là động bàn tơ” cô cũng cười theo nhưng bây giờ thấy hơi run. Phục vụ trong này thật sự cần có chút dũng khí.

Từ vị trí của cô có thể nhìn thấy rõ quang cảnh từ lầu một đến lầu bốn. Có một đoàn người đang ồn ào tiến vào, rất có khí chất, xem ra chẳng phải hạng bình thường, không biết nói gì đó mà quản lý trở nên khúm núm, có một nam nhân trong ngực ôm một người mà qua quần áo đang mặc có vẻ là phụ nữ, ngẩng trái ngẩng phải đi ra ngoài, người gác cửa không chút bận tâm, mở cửa cho họ, ở một chỗ ngoài lầu ba phía tây có hai người đang đẳng co, không biết là đang khách sáo hay đang cãi nhau.

Cô đứng nhìn trong chốc lát, cảm thấy như đang rình coi, rất không phù hợp với phong thái thực nữ, cái đầu đau nhức của cô cũng đang dần dịu xuống. Cô tính trở lại lô ghê thì thoáng nhìn ra cửa đại sảnh, một người mặc chiếc váy màu sắc sặc sỡ, thân hình yếu đuối, người phục vụ cung kính dẫn đường cho cô ta nhưng lại bị đẩy tay ra.

Trần Tử Dữu khi trở lại thì bị mời uống hai ly bia, nghe người khác hát vài bài, bị một nam sinh cho tới bây giờ chưa từng nói chuyện lời kéo nhảy một điệu.

Có lẽ gần đây giấc ngủ không có quy luật, có khi ngủ quá ít, có khi lại ngủ quá nhiều, phá hủy quy luật sinh lý của cô nên cô cảm thấy hết sức mệt mỏi. Các bạn học khác rõ ràng đang cao hứng, cô lại chào hỏi

vài người, tính rời đi sớm.

Lập tức có nam sinh xung phong muốn đưa cô về, cô nói trong nhà có người đến đón, nhẹ nhàng cự tuyệt.

Bọn họ từ xé chiều mới bắt đầu tụ họp, bây giờ cũng chưa quá muộn. Trần Tử Dữu không đi thang máy mà dọc theo bậc thang bộ giống như đường rừng núi nhấp nhô từng bước leo xuống.

Đến lầu hai thì cô lại thấy một người phụ nữ, bởi vì cô ấn tượng sâu sắc với thân hình trong tình trạng quái lạ và những hoa văn trừu tượng trên bộ trang phục kia.

Cô ta dựa trên cái lan can hình xích vừa hút thuốc vừa nói chuyện điện thoại.

Trần Tử Dữu theo cầu thang bộ đi xuống nên đi ngang qua mặt cô ta. Khi đó nửa người cô ta đều dựa vào lan can, đôi chân rất dài, dường như đang mắng người, thanh âm vang to.

Trần Tử Dữu không tự chủ mà liếc nhìn cô ta, phát hiện cô gái đó rất đẹp, giọng nói thanh thúy dễ nghe, tư thế mặc dù không tao nhã nhưng lại lộ ra một phong cách tiêu sái, tự do.

Cô gái kia phát hiện có người đi qua, lập tức thu chân về, ngẩng đầu nhìn cô cười, rõ ràng rất quyến rũ, tiếng nói cũng đột nhiên thấp xuống, làm Trần Tử Dữu cảm thấy mình rất không có ý tứ, vội bước đi.

Thanh âm cô gái kia từ sau lưng truyền tới: “Cút hết cho tôi, một đám ngu ngốc. Giang Ly Thành có nhà không? Để cậu ta nói chuyện với tôi.”

Trần Tử Dữu nghe đến cái tên ấy, máu trong người nháy mắt đông cứng lại. Cô nửa ngày mới hồi phục tinh thần, nghe cô gái kia nói tiếp: “Cậu ta đang trốn tránh tôi. Lập tức liên lạc với cậu ta, kêu tới gặp tôi ngay, tôi sẽ ở đây chờ. Nói là phòng 225, tôi đang đợi. Cậu ta mà không đến, tôi vẫn cứ ở đây đợi.”

Trần Tử Dữu không biết mình đi tới cửa như thế nào, mỗi bước chân đều như dẫm trên bông, lỗ tai ong ong. Cô biết có lẽ là cùng tên, không thể có chuyện trùng hợp như vậy nhưng cô không cách nào ức chế tiếng tim đập vừa nhanh vừa mạnh.

Tại đại sảnh phía tây lầu một, tay chân cô như nhũn ra, bước đến bên kia phòng lấy điện thoại di động muốn gọi người tới đón cô.

Cô bấm một nửa thì ngừng lại, cảm thấy bộ dạng hiện giờ của mình không thích hợp gặp người khác, vì vậy cô gọi một ly nước trái cây, từ từ uống, hi vọng mau chóng khôi phục bình thường, tránh cho sau khi về nhà lại bị hời lung tung.

Cô uống hết hai ly nước trái cây lạnh, cảm giác tốt hơn một chút rồi, khí lực đã trở lại. Cô do dự không biết nên lập tức về nhà tiếp tục đối lòng hay là chờ ở đây để tìm kiếm câu trả lời. Có lẽ mau rời khỏi mới là lựa chọn tốt nhất, cô tuy thích mộng ảo chuyện xưa nhưng cô biết cuộc sống thật cách mộng ảo rất xa, cô đã từng bước mình bạch, chỉ là không muốn thừa nhận.

Một năm nay, cô đã sớm chẳng còn vận may nào. Khi cô đứng dậy tính tiền, tựa hồ như có một điều gì đó không hiểu nổi khiến cô quay đầu lại, lại một lần nữa cô gặp Giang Ly Thành.

Hình ảnh của anh trong trí nhớ cô vẫn không có gì thay đổi, sạch sẽ chỉnh tề, nét mặt lạnh lùng, dáng đi thẳng tắp, môi khê mím. Quán cà phê bên này ánh sáng mờ ảo, cô lại ngồi trong góc, anh bước đi rất nhanh về phía trước, có lẽ anh có thể phát hiện người khác đang nhìn mình nhưng ánh nhìn của anh cũng không dừng lại nơi cô nên anh hoàn toàn không phát hiện ra cô.

Trần Tử Dữu nắm chặt mép quầy bar, cô phát hiện, lý luận cùng thực tế hoàn toàn là khác xa nhau. Cô biết mình nên làm thế nào để xử lý tốt nhưng cô không khắc chế được. Thu ngân hỏi: “Tiểu thư, cô không thoải mái sao? Có cần giúp gì không?”

Cô lắc đầu: “Cám ơn, tôi không sao.”

Cô cảm thấy có chút vui mừng. Mặc dù việc cô tự đối lòng là sự thật nhưng ít ra, anh cũng không cho cô một cái tên giả.

Cô lại ngồi thêm một lát, tất cả mọi người đều ở trong nhà hàng trên lầu hoặc trong phòng Karaoke, trong sảnh phía Tây rất ít người, mặc dù nhiều đồ trang trí nhưng bốn phía vẫn là kiểu dáng sơn động. Cô cảm

thấy mình như con tin bị nhốt, vừa sợ hãi vừa khấn nguyện. Cô bấm số điện thoại nhà nhưng không thể đợi được nên cô lại bước ra sảnh, giống như du hồn bước lên lầu, có một cái gì đó thúc đẩy cô đi thẳng đến số phòng 225 kia.

Cô nghe được trống ngực đập mãnh liệt từng nhịp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong này cách âm không tốt lắm, cô mơ hồ nghe được tiếng nói của cô gái kia như từ trong gió bay tới nhưng vẫn rất êm tai: “Hiểu rồi, cậu đã trưởng thành, cánh cứng cáp rồi nên có thể xem lời của tôi như gió thoảng bên tai.”

Không có tiếng đáp lại. Có lẽ anh trầm mặc, có lẽ anh trả lời rất nhỏ.

Lại tiếng của cô gái đó: “Chăm chỉ học hành, ngày kia trở về trường học ngay! Học xong cậu sẽ cùng tôi ra nước ngoài!”

Không tiếng trả lời.

“Cậu thừa biết, chị thà mất đi tất cả cũng không muốn cậu tới cái nơi thị phi này.”

“Tiểu Thành, chị là vì cậu, đều vì muốn tốt cho cậu. Chị đã không còn người thân, chị không thể không có cậu nữa.”

“Chị đã đem toàn bộ hy vọng ký thác nơi cậu. Cậu không được đùa giỡn với tương lai của mình, đừng để chị thất vọng.”

Ngữ khí của cô gái ngày càng thấp, từ dữ dội ban đầu chuyển thành dịu dàng như nước chảy, như dỗ dành trẻ con, hoàn toàn không còn là tư thế của người phụ nữ hung dữ như ban nãy nữa mà người nam nhân kia lại không hề nghe thấy tiếng. Trần Tử Dữu gần như quên mất tình cảnh của mình, bắt đầu đồng tình với cô gái kia.

Đột nhiên tiếng nói của cô gái lại vút cao: “Được, từ giờ trở đi nếu tôi còn xen vào chuyện của cậu nữa thì tôi chính là Vương bát đản (kẻ nhiều chuyện)! ”

Tiếng Giang Ly Thành cuối cùng cũng ung dung vang lên, mặc dù rất thấp nhưng cô nghe được rõ ràng: “Từ khi hai chúng ta biết nhau tới nay, lời này chị nói ít nhất một trăm lần rồi.”

Trần Tử Dữu biết hành vi này không tốt, đã muốn rời đi nhưng nghe đến thanh âm này, chân của cô như bị đóng đinh xuống đất, khó có thể di chuyển. Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Người mở cửa là Giang Ly Thành, nét mặt vẫn bình tĩnh không gợn chút sóng, cho dù gặp cô ở đây cũng không có hề ngạc nhiên. Sau đó có một chén rượu ném tới chân anh, “xoảng” một tiếng giòn vang, rượu tung tóe đầy trên đất, Trần Tử Dữu thậm chí có thể cảm giác được mảnh kiếng nhỏ bắn lên tay cô mà Giang Ly Thành đứng gần như vậy lại không buồn xê xích.

Trong phòng cô gái kia khàn giọng nói: “Cậu dám cứ như vậy mà đi thì sau này tôi không bao giờ nhìn mặt cậu nữa!”

Giang Ly Thành rốt cục quay đầu lại, không sợ hãi nói: “Lời này chị cũng đã nói một trăm lần rồi.”

Cô gái kia đáp lại bằng cách đập bẻ một cái chén nữa.

Lần này cô ta đã cách cửa rất gần, hơn nữa hướng cô ta đập không còn là chân Giang Ly Thành mà là lưng của anh. Mặc dù Giang Ly Thành quay lưng lại nhưng khi cô ta ném cái chén kia, trong nháy mắt, anh theo bản năng né sang một bên. Vì vậy cái chén vụt qua Giang Ly Thành mà đập vào ngực Trần Tử Dữu, lực rất lớn khiến cô lui về phía sau một bước, nhẹ kêu lên một tiếng.

Có lẽ nghe được tiếng của một cô gái trẻ, cô gái trong phòng kia nhanh chóng chạy ra. Khi đó, Trần Tử Dữu ngửa đầu, nhìn thẳng vào mắt Giang Ly Thành. Ánh mắt của anh cũng không lảng tránh, thản nhiên nhìn lại cô, không nói lời nào cũng không có bất kỳ một biểu cảm nào.

Cô gái kia vẫn là vẻ mặt khí khái thẳng thắn, nhìn không ra mấy phút trước đã từng ăn nói khép nép.

Cô ta nhìn thấy Trần Tử Dữu thì ân cần hỏi han: “Vừa rồi ném trứng cô không? Có bị thương không?” Khẩu khí rất ôn hòa, không còn ồn ào như lúc gọi điện thoại nữa. Vừa nhìn về phía Giang Ly Thành: “Bạn của cậu?”

Giang Ly Thành ngáp ngừng hai giây, từ tốn nói: “Nhìn rất quen.”

“Tức là biết?”

Anh đột nhiên khẽ cười một cái: “Khuôn mặt người bình thường tôi đều cảm thấy quen.”

Trần Tử Dữu chân đột nhiên có lực cử động. Cô nói: “xin lỗi, tôi chỉ đi ngang qua thôi.” Sau đó xoay người rời đi.

Cô gái kia kéo tay cô lại: “A, tôi đã gặp cô. Vừa rồi không phải cô đã xuống lầu sao?”

Sức lực của cô ta rất lớn, làm đau nhức cánh tay của Trần Tử Dữu, cô tránh không thoát, gần như cầu khẩn thấp giọng nói: “Xin để tôi đi.”

Giang Ly Thành như người ngoài cuộc quan sát một lúc mới tiêu sái hướng về phía cô gái kia hành lễ, tính rời đi nhưng cô gái kia nhanh nhẹn kéo lấy tay áo của anh: “Khoan, cô gái trẻ này như có lời muốn nói cùng cậu.”

Anh uể oải quay lại, dùng một vẻ mặt mỉa mai nhìn cô gái kia. Cô ta đánh đòn phủ đầu: “Nhìn cái gì? Tôi lại vừa xen vào chuyện của cậu chứ gì? Tôi bằng lòng làm Vương bát đản đó, cậu có thể làm gì nào?”

Mặc dù Giang Ly Thành đối với cô gái kia thái độ khinh mạn lại có chút tùy hứng nhưng vẫn rất tôn trọng. Thế nên sau đó, anh đã quay lại căn phòng kia, cùng Trần Tử Dữu mặt đối mặt.

Anh đứng bên cửa sổ, lấy ra hộp thuốc lá rồi đốt một điếu, hít một hơi rồi nói: “Thật có duyên, chúng ta lại gặp nhau.”

Trần Tử Dữu không nói câu nào, chỉ nhìn anh.

Anh đưa hộp thuốc lá cho cô: “Hút một điếu chứ?” Thấy cô không có phản ứng, khoe miệng nhẹ nhàng cười, “Hay đã quên hút như thế nào?”

Trần Tử Dữu mất rất nhiều sức lực mới chậm rãi nói ra mấy chữ: “Vì sao?”

Anh lạnh lùng nhìn điếu thuốc kẹp giữa ngón tay đang từ từ cháy, cũng không trả lời.

Trần Tử Dữu kiên trì hỏi: “Vì sao?”

Giang Ly Thành đem điếu thuốc hút dở dập tắt trong cái gạt tàn thuốc bên bệ cửa sổ. Giọng nói của anh nghe không ra tâm tình gì: “Có rảnh thì đọc ít sách có ích đi, đừng chỉ có đọc mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt vô dụng kia, cô không thể học được bất cứ cái gì về cuộc sống từ đó đâu, sẽ chỉ ngày càng ngu muội đi thôi.”

Thái độ của anh như thể chuyện này không liên quan đến mình khiến Trần Tử Dữu chảy nước mắt. Cô để mặc nước mắt từng giọt rơi xuống, chảy đến khoe miệng, cô tiếp tục cố chấp hỏi: “Vì sao?”

“Thật là một cô gái ngu xuẩn. Chẳng lẽ cho cô một lý do thì sẽ khiến cô cảm thấy khá hơn? Cô không sợ sự thật càng không thể chịu nổi sao?” Giang Ly Thành ôn nhu nói, khẩu khí lại khiến người ta phát lạnh.

Trần Tử Dữu khóc thành tiếng. Lý trí cho cô biết nói thêm một câu cũng chỉ làm cô càng khó chịu nổi nhưng cô không cam lòng. Kết quả là, cô ngoại trừ khóc cũng không còn cách nào khác.

Giang Ly Thành lại châm thuốc, ngồi một bên nhìn cô khóc.

Khi Trần Tử Dữu ý thức được mình khóc càng thảm, có lẽ anh sẽ càng vui sướng thì cô dần nín lặng, nhìn thẳng vào mặt anh.

Giang Ly Thành khoe môi nhếch lên một cái nhàn nhạt giễu cợt. Anh nói: “Được, tôi cho cô biết lý do. Những tiểu thư công tử xuất thân phú quý như các người vừa sinh ra đã có được nhiều thứ hơn người lại

cảm thấy toàn bộ thế giới đều thiếu nợ mình, một chút chuyện không như ý cũng có thể coi là long trời lở đất, ý có người nhà cưng chiều mà tùy hứng làm càn. Bởi thế, tôi cũng muốn dạy cho cô một bài học, cho cô nhìn thấy bộ dạng thật của cái thế giới này. Bây giờ cô đã hiểu rồi chứ?”

Cô dùng sức cắn môi, cho đến khi nếm thấy vị máu tươi thì trong đầu cô ong ong rối loạn, có rất nhiều ý nghĩ lẫn lộn nhanh chóng kéo đến, cô không sao nắm bắt được.

Giang Ly Thành không thèm để ý cô, bước về phía cửa ra vào. Trong đầu cô đột nhiên nhảy ra một câu anh đã từng nói, không kịp suy nghĩ liền thốt ra: “Đêm hôm đó. . . Hai người kia là do anh sắp đặt sao?”

“Cô có thể hỏi đến điểm mấu chốt rồi đó, có tiến bộ.” Giang Ly Thành khẽ cười một cái, “nhưng thật đáng tiếc, tôi không rảnh rỗi đến thế. Còn lần thứ hai, cũng chính là cô chạy đến trước mặt của tôi. Nhớ không? Tôi đã từng nhắc nhở cô, không nên tùy tiện tin người, đáng tiếc cô khi đó không hề ý thức được.”

Nước mắt của cô lẳng lặng chảy xuống, yên tĩnh không một tiếng khóc.

Giang Ly Thành dừng cạnh cửa, ngữ khí đã dịu hơn: “Nếu cô cảm thấy vận khí của mình quá xấu, tôi không ngại nói thêm vài câu nữa. Tôi gặp cô tối hôm đó, vốn không có ý định xen vào. Từ trước đến nay tôi cho rằng người gặp chuyện ở những nơi như thế đều là tự chuốc lấy, không đáng thương chút nào. Nhưng số cô cũng không tệ, ngày đó là ngày giỗ mẹ tôi mà cô lại khiến tôi nhớ đến bà nên tôi đưa cô về nhà, vả lại còn buông tha cho cô. Chỉ là, cô không biết quý trọng vận khí của mình, vì sao lại xuất hiện trước mặt tôi lần nữa?” câu nói sau cùng của anh biến thành một câu than nhẹ.

Trần Tử Dữu chẳng để tâm nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của anh, cô dùng giọng nói lớn nhất của mình, thật sự nghe vào tai người khác cùng lắm chỉ lớn hơn với bình thường một xíu mà thôi: “Ai cần lòng tốt của anh? Lúc ấy sao anh không để mặc tôi với hai tên kia?”

Giang Ly Thành vẻ mặt như đang nhìn một đứa bé hư, anh nhẫn nại giải thích: “Tôi cũng hơi hối hận đấy chứ. Nếu có lòng dạy dỗ cô, rơi vào tay hai kẻ đó sẽ càng làm cô khắc sâu hơn, ít nhất cũng sẽ không dám la hét với tôi như bây giờ. Tốt, nếu còn có lần sau, tôi sẽ nhớ rõ ý nguyện của cô. Còn bây giờ, tôi nghĩ cô nên rửa mặt rồi về nhà ngủ sớm đi.” Sau đó anh mở cửa, không hề quay đầu lại mà thẳng bước ra ngoài.

Cô gái kia vừa rồi đã ra khỏi phòng hút thuốc, trên mặt đất còn đầy tàn thuốc.

Giang Ly Thành liếc nhìn tàn thuốc, khẽ chau mày nói: “Không biết vệ sinh nơi công cộng.”

Cô gái dùng tay cầm thuốc đập lên vai anh một phát, mắng một câu thô tục: “Tôi nhiều nhất chỉ phá hủy vệ sinh thôi, so với cậu còn có đạo đức công cộng hơn nhiều.” Tàn thuốc rơi xuống vai anh.

Giang Ly Thành vừa phì cười vừa nói: “Đừng ăn nói thô tục thế.” Anh lấy ra một điếu thuốc ngậm vào miệng, trực tiếp nắm tay cầm thuốc của cô gái kia đốt thuốc lá của mình. Anh hút vài hơi rồi nói: “Chị ở đây nghe lên hay là hít thở khí trời?”

“Không biết lớn nhỏ! Làm chuyện điên rồ tôi làm không được. Cậu không đi sao?”

Giang Ly Thành ừ một tiếng định đi, cô gái kia lại nói: “Này, bên trong cậu giải quyết xong rồi chứ?”

“Chưa.”

“Cậu không sợ cô ta ở bên trong tự sát sao?”

“Đâu liên quan tới tôi.”

Cô gái vừa giận vừa mắng một tiếng X, nói: “Sao cậu không học được một chút tử tế vậy hả? đàn ông xấu, tính tình như nhau cả.”

Giang Ly Thành cũng không quay đầu lại.

Cô gái dập tắt điếu thuốc trong tay, ném đầu thuốc lá xuống đất rồi đi về phía căn phòng. Cô ta đi được vài bước thì quay lại, nhặt mẩu thuốc trên đất lên ném vào thùng rác bên cạnh.

Trần Tử Dữu ngừng khóc, chỉ là kinh ngạc ngồi tại chỗ không nói lời nào. Thấy cô gái kia bước vào thì như con thỏ nhỏ sững người, nhẹ run lên.

Cô gái nói: “Đừng sợ, tôi không giống cậu ta đâu.”

Trần Tử Dữu cúi đầu xuống không nói gì.

Cô gái kia lại nói: “Đi rửa mặt đi, tôi cũng sắp phải đi, có thể đưa cô về nhà.”

Trần Tử Dữu lắc đầu: “Tôi tự đi được. Xin cho tôi ngồi thêm chốc nữa.”

Cô gái nói: “Tôi lớn hơn cô nhiều tuổi. Cô có thể gọi tôi là chị Hòa.”

Trần Tử Dữu ngẩng đầu nhìn cô ta.

Chị Hòa đánh giá cô vài lần: “Cô gái trẻ xinh đẹp, cuộc sống sau này còn dài mà, đừng thương nhớ đến tên đàn ông xấu xa đó làm gì.”

Trần Tử Dữu cúi đầu xuống.

Cô gái tự xưng là chị Hòa ngồi cùng Trần Tử Dữu một lát, rót cho cô ly nước, cũng tự mình hút một điếu thuốc, nói liên miên vài câu chuyện cũ chẳng ăn nhập gì, không ngoài ba câu chuyện về việc phụ nữ không thể sống dựa vào đàn ông được.

Trần Tử Dữu đang nghĩ về chuyện của mình nên không nói chen vào, cũng không nghe được nhiều.

Cô gái kia càng nói càng nhắc lại những chuyện thật xa xưa, nói đến chuyện khi cô ta bằng tuổi Tử Dữu thì cũng gặp một kẻ bạc tình, cũng từng tự giam mình trong nhà để tuyệt thực. Cô ta nói: “Cô xem, lúc ấy cảm thấy trên đời này chẳng có gì là hạnh phúc nữa, cuộc đời tôi thế là xong rồi nhưng bây giờ chẳng phải vẫn rất tốt đó sao?”

Trần Tử Dữu đột nhiên hỏi: “Chị làm sao nghĩ thông được như thế?”

“Tôi bụng đói đến nỗi chỉ còn chút hơi tàn, về sau muốn ăn cũng không đủ sức để ăn, sức lực gọi điện thoại còn chẳng có, chỉ có thể chờ chết thôi. May mắn là có một người bạn không tìm thấy tôi thì nghĩ tôi đã xảy ra chuyện, leo lên lầu bốn đập vỡ cửa sổ để cứu tôi ra. Tôi ăn no bụng rồi thì cảm nhận được, điều bí ẩn nhất không phải việc bị đàn ông bỏ rơi mà là không được ăn. Về phần tên đàn ông kia, bây giờ tôi cũng chỉ xem như bị chó điên cắn một cái.”

Trần Tử Dữu lộ ra một nụ cười thản nhiên. Cô nói: “Cám ơn chị.”

Chị Hòa nói: “Thật không dễ dàng để làm cô nói chuyện đó.”

Ngoài cửa có người thò đầu nhìn vào: “Chị Hòa, anh Thành nói chị đã uống rượu, kêu em tới đưa chị về.”

Mới vừa rồi còn là cô gái từ ái ôn nhu đột nhiên đổi thành gương mặt mẹ kế: “Đêm nay không cho phép ở trước mặt tôi nhắc đến cái tên hỗn đản kia. Cút ra!”

Cuối cùng vẫn là bị chị Hòa kia nửa kéo nửa lôi đưa cô tới xe của chị ta. Trần Tử Dữu có rất nhiều giả thiết: cô ta thật ra là người yêu của Giang Ly Thành, lát nữa sẽ đem cô đến một nơi xấu; cô ta tính bắt cóc tổng tiền, buộc nhà cô giao tiền chuộc . . .

Cô gái này tuy làm việc tùy tiện nhưng lại vô cùng thận trọng, rõ ràng nhìn ra tâm tư của cô, đưa điện thoại cho cô: “Gọi về nhà đi, nói họ đón cô ở nơi nào đó.” Trần Tử Dữu lại cảm thấy mình đúng là lòng dạ tiểu nhân, dù sao cô ta cũng có lòng tốt ở bên cô gần nửa tiếng đồng hồ, cố gắng khuyên bảo cô.

Không phải xe đắt tiền, rất bình thường. Người lái xe kia có vẻ là thanh niên lêu lổng, cà lơ phất phơ nhưng vì trước đó bị đại tỷ quát nạt, một câu cũng không dám nói, chỉ khi đến con đường nhỏ sau khu biệt thự nhà cô thì thấp giọng nói: “Xì, lại là thiên kim tiểu thư! Tôi còn tưởng. . .” Lập tức sau đó bị đánh một cái.

Trần Tử Dữu xa xa nhìn thấy lái xe trong nhà đang đợi cô. Cô vừa nói tài xế dừng xe vừa lấy trong túi ra một cái gương nhỏ nhanh chóng chỉnh trang vẻ ngoài của mình và sửa lại mái tóc. Mắt không sưng lắm, nếu ai hỏi, cô có thể nói là vì cảm xúc ly biệt mà khóc.

Người tài xế kia đỗ xe gấp quá nên cái gương trong tay cô rơi xuống. Khi Trần Tử Dữu khom người nhặt gương thì dây chuyền của cô từ trong cổ áo trượt ra .

Cô không nghĩ người ngồi bên cạnh cô, chị Hòa, lại đột nhiên nắm chặt mặt ngọc của dây chuyền làm cô không thể ngồi thẳng lên.

Chị Hòa nhìn chằm chằm miếng ngọc bình an một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Cái này rất đẹp, cô mua ở đâu thế?”

Trần Tử Dữu nói: “Khi tôi còn bé, ông ngoại đã tặng cho tôi.” Cô xuống xe, thấy lái xe của nhà đang chạy lại thì quay ra nhìn chị Hòa, nói lời cảm ơn.

Chị Hòa lại trầm mặc. Cô ta không xuống xe, chỉ ngồi trong xe gật đầu một cái. Khi Trần Tử Dữu đóng cửa xe lại định xoay người rời đi thì cô ta quay cửa kính xe xuống, gọi một tiếng: “Cô bé, chúc cô may mắn.”

Trần Tử Dữu hơi sững sờ, quay đầu lại thì chiếc xe kia đã nhanh chóng lái đi, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

7. Chương 07: người Thân

Cơ thể Trần Tử Dữu giống như một cái đồng hồ báo thức rất chuẩn.

Đêm qua cô ngủ khá sâu và vì muốn dậy sớm, cô đã đặt báo thức lúc 5 giờ, cô rất ít khi rời giường lúc này.

Vậy mà đúng giờ chuông báo vang lên cô đã tỉnh. Cô nằm ỳ trên giường thêm một chút, khi điện thoại bắt đầu kêu lần thứ nhất thì cô dứt khoát tắt máy.

Trần Tử Dữu mở mắt nằm chốc lát, cẩn thận né Giang Ly Thành rồi chậm rãi đứng dậy.

Bên ngoài sắc trời đã sáng rõ nhưng bức màn che chất lượng rất tốt, chỉ thấy được mơ hồ bóng dáng anh, đầu lệch xuống dưới gối, chân mỏng bị đè phía dưới còn cả người nằm nghiêng.

Cô không quen việc sáng sớm tỉnh lại đã nhìn thấy Giang Ly Thành.

Việc hai người ngủ cùng giường không thường xảy ra, đa phần là cô vì mệt mỏi nên ngủ một mạch đến sáng, tỉnh lại thì chỉ còn một mình.

Thế nhưng đêm qua, cũng không làm chuyện ấy nên cô biết rõ lúc nào anh nằm xuống bên cạnh cô, ôm eo và gác chân lên đùi cô, rồi anh bắt đầu tiến vào trong áo ngủ của cô mà vuốt ve, cô có thể cảm thấy được sự thay đổi ở anh nhưng không dám cử động. Sau đó, anh thở đều đều sau gáy cô mặc dù tay vẫn còn để trong áo ngủ của cô. Cô dần an tâm, người này cuối cùng cũng ngủ. Cô đếm nhịp thở của anh, đếm tới mấy trăm mới nhẹ nhàng dịch tay anh ra, cẩn thận nằm sang bên kia giường, ngoài phạm vi hô hấp của anh.

Hai ngày trước, Trần Tử Dữu đang trong kỳ sinh lý nên buổi tối không ngủ được, không thoải mái, tự nhiên, bên cạnh còn có một con sư tử đang ngủ say khiến cô càng lo lắng hơn.

Trước kia cô chưa từng cùng anh chung đụng trong tình huống như vậy. Nếu anh hẹn, cô sẽ nói cho anh biết mình không tiện, anh cũng không hề cưỡng cầu. Dù sao bình thường anh tìm cô chỉ vì chuyện ấy, cô đã không tiện thì anh cũng không làm gì được.

Đêm nay, Trần Tử Dữu ngủ đập dềnh, lúc nào cũng lo lắng nửa đêm anh tỉnh dậy sẽ ép cô làm chuyện khó chịu, cuối cùng lại bình an vô sự. Mặc dù ngủ không ngon nhưng mở mắt ra lại là một ngày mới.

Cô nhanh chóng rửa mặt nhưng khi mặc quần áo trong yên lặng vẫn kinh động đến anh. Giang Ly Thành trở mình, mơ màng hỏi: “Sao sớm vậy? Không ngủ thêm một lát đi?”

Trước kia cô cũng không biết, lúc anh nửa mê nửa tỉnh giọng điệu nói chuyện lại êm ái như vậy, so với lúc bình thường lại giống như tiếng nói của hai người. Có lẽ lúc đó anh đang mơ màng không biết cô là ai.

Cô hít sâu, vụng về nói: “Có việc sớm, anh ngủ tiếp đi”.

Giang Ly Thành “Ừ” một tiếng, lại nằm xuống ngủ tiếp.

Quản gia tận tụy đã sớm rời giường. Khi cô xuống lầu thì ông ta đang kiểm tra quanh nhà, nhìn thấy cô thì đứng nghiêm: “Chào buổi sáng, Trần tiểu thư.”

Cô gật đầu đáp lễ, vị quản gia dùng giọng điệu lạnh lẽo ân cần hỏi: “Xin hỏi Trần tiểu thư muốn dùng điểm tâm thế nào? Hay cô muốn chờ Giang tiên sinh cùng ăn luôn?”

“Không cần chuẩn bị điểm tâm cho tôi, tôi phải đi ngay. Cảm ơn.”

“... Tôi sẽ cho xe tiễn cô.”

“Không cần phiền đâu, xin giúp tôi kêu taxi là được rồi.”

Cuối cùng người đưa cô về cũng không phải lái xe nào khác mà là Giang Lưu.

Người này có lẽ cũng không ngủ đủ đã phải dậy, thoát nhìn như đứa bé, ánh mắt không tinh anh như thường ngày. Anh hẳn là cũng giống ông chủ, không quen dậy sớm.

“Chào buổi sáng, Trần tiểu thư.”

“Phiền anh rồi.”

“Sao lại phiền chứ.” Giang Lưu đang lúc chưa tỉnh ngủ nên dùng từ và ngữ khí mà anh chưa từng dùng.

Trần Tử Dữu nhìn anh cười, tự mở cửa sau lên xe.

Đêm qua trời mưa, trên mặt đất ẩm ướt trơn trượt, hình như mưa cũng không nhỏ. Rõ ràng cả đêm cô ngủ không sâu nhưng lại không nghe thấy tiếng mưa rơi.

Cô muốn đến công ty lấy xe, hướng đi lại ngược với hướng nhà cô.

Trần Tử Dữu nói: “Tôi muốn về thay quần áo trước.”

Giang Lưu ở dưới lầu chờ chưa lâu, cô đã vội vàng bước xuống.

Khi anh giúp cô mở cửa thì nhìn khắp người cô, ánh mắt thoáng lóe lên rồi nhanh chóng biến mất.

Trần Tử Dữu mặc áo sơmi ngắn tay màu trắng, váy màu xanh da trời rộng rãi và mang thắt lưng, chân đi giày búp bê, tóc cột lên một ít, còn lại để xõa, không son phấn, trên người cô cũng không có mùi nước hoa, nhìn rất giống học sinh.

Giang Lưu khi lái xe nhìn không được âm thầm liếc nhìn cô qua kiếng chiếu hậu.

Ban ngày và ban tối bộ dáng Trần Tử Dữu rất khác biệt.

Anh không thường thấy cô vào ban ngày. Ấn tượng không nhiều, cô có bộ dáng mỹ nhân thuộc thành phần tri thức chuẩn mực, ăn mặc tinh tế, trang điểm khéo léo, biểu hiện đoan trang, đẹp dễ nhưng thiếu nét đặc biệt.

Thế nhưng buổi tối cô thường đánh son thật đậm, mùi nước hoa ngào ngạt, kết hợp với vẻ mặt thần thờ, rõ ràng bày ra một loại yêu dị mỹ lệ (mị hoặc lòng người). Cho dù anh đưa cô về nhà tắm rửa, tóc còn chưa khô, trên người cũng còn hơi nước nhưng cô vẫn không quên thoa một lớp son dày, xịt nước hoa khắp người.

Thú thật nếu có Giang Ly Thành ở đây, anh vĩnh viễn không dám nhìn nhưng một mình cùng cô thì anh âm thầm quan sát.

Trước kia anh chưa từng chú ý. Cho đến một ngày sắp tối, khi anh đi đón Trần Tử Dữu, xe chạy được nửa đường thì chớp mũi bay tới mùi thơm kỳ lạ. Vì vậy anh quay đầu lại, bắt gặp Trần tiểu thư đang cầm một cái bình nhỏ xinh, như người vệ sinh phun thuốc sát trùng, xịt đầy nước hoa. Sau đó cô soi gương, tô son, động tác rất mạnh.

Phát hiện bị quan sát, Trần Tử Dữu khách sáo nói: “Coi như không thấy, cảm ơn.”

Giang Lưu đỏ mặt, dường như anh không cẩn thận mà xâm phạm đến đời tư của người khác vậy. Anh lập tức ngồi ngay lại nhưng giảm tốc độ xuống. Phát hiện trời đã tối, anh chu đáo mở đèn trong xe. Ngày đó anh đã quên mở cửa xe giúp cô.

Từ đó về sau, Giang Lưu bắt đầu để ý người phụ nữ này, lại phát hiện thêm một bí mật khác của cô. Màu son của cô cùng mùi nước hoa trên người luôn thiên biến vạn hóa, ít nhất khi ở cùng Giang Ly Thành thì rất ít lặp lại.

Trần Tử Dữu đang cúi đầu, như suy nghĩ gì đó, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, vươn tay về phía bả vai Giang Lưu, đầu ngón tay của cô chạm đến cổ anh. Giang Lưu bỗng chốc lệch tay lái.

Trần Tử Dữu dè dặt vai anh lại: “Đừng nhúc nhích, có một sợi tóc dài.”

Giang Lưu cứng người, thẳng tắp nhìn đường, chờ cô lấy sợi tóc xuống.

Thế nhưng bàn tay mềm mại kia vẫn đặt trên vai anh. Lúc đó đang là buổi sáng giữa hè mà bàn tay kia lại rất lạnh, cảm giác mát lạnh xuyên qua lớp quần áo mỏng của anh, thấm vào tận xương cốt.

Trần Tử Dữu nhẹ nhàng nói: “hôm nay anh cứ quan sát tôi. Sao thế, trang phục như vậy làm anh thấy quen à?”

Trái tim Giang Lưu run lên. Anh cứng ngắc gật đầu.

Trần Tử Dữu tiếp tục ôn nhu hỏi: “Người yêu đầu?”

“Audrey Hepburn ‘Kỳ nghỉ ở Rome’. Cô chắc đã xem qua.” Giang Lưu khô khan nói, vẻ đáng thương.

Trần Tử Dữu nở nụ cười. Cô nói: “Anh khẩn trương cái gì? Sợ tôi hấp dẫn anh à?”

Giang Lưu bất động thanh sắc muốn thoát khỏi tay cô, thử vài lần không được nhưng Trần Tử Dữu lại chủ động buông anh ra.

Tay của cô khoắc lên trên vai anh thì anh cảm thấy lạnh. Khi cô rời đi, chính anh lại lạnh.

Giọng nói của Trần Tử Dữu ôn nhu, yếu ớt, nghe không ra tâm tình: “Giang Lưu, tôi thật sự muốn biết, nếu tôi cùng với anh, anh ta sẽ làm gì nhỉ? Anh biết không?”

Giang Lưu lúc này tỉnh ngủ hoàn toàn. Anh khôi phục lại bộ dáng tỉnh táo, trấn tĩnh lúc trước mà nói: “Xin cô ngàn vạn lần đừng thử, bất luận là tôi hay là người khác.”

“Từng có tiền lệ sao? Nói nghe thử.”

“Tôi không biết.”

Sau đó, miệng Giang Lưu giống như bị dán lại, mãi cho đến khi Trần Tử Dữu kêu anh dừng trước một cửa tiệm, anh vẫn không lên tiếng.

Trần Tử Dữu nói: “Tôi đói bụng, muốn ăn ít đồ.”

Giang Lưu gật đầu.

“Anh cũng ăn đi. Cùng ăn nào.”

Giang Lưu lắc đầu.

“Vậy anh chờ tôi trên xe.”

Giang Lưu lại lắc đầu.

Vì vậy sáng sớm, Trần Tử Dữu ăn cơm thịt kho của mình, Giang Lưu nghiêm chỉnh ngồi ở bàn bên cạnh đợi cô. Cửa tiệm vừa mở cửa, trừ anh ra chỉ có một vị khách.

“Ở đây thịt kho mùi vị không tệ. Anh thật sự không dùng sao?”

Giang Lưu lắc đầu.

“Anh sợ tôi hạ mê dược?”

Giang Lưu tiếp tục lắc đầu.

“vậy thì xin anh ngồi xa một chút, bị người ta nhìn chăm chăm, tôi ăn không vô.”

Giang Lưu gật đầu, đi đến bàn gần cửa ngồi xuống, nhất quyết đợi cô ăn xong.

Trần Tử Dữu cuối cùng cũng xong, nhẹ nhàng nói với anh: “Chỉ đùa một chút để điều tiết tâm trạng ấy mà, chớ để ý.”

Giang Lưu gật đầu, cảm thấy hình như không đứng lại lắc đầu.

Trần Tử Dữu nhìn anh, thân nhiên cười rồi trở vào xe, khi xoay người thì váy và tóc của cô đều tung bay thành một vòng ưu nhã.

Giang Lưu đợi cô quay đi mới khởi động xe rời đi. Anh đưa tay sờ lên phía sau lưng, có chút ẩm ướt. Trong xe điều hòa vẫn chạy, cái này có lẽ là bị mồ hôi lạnh thấm ướt .

Làm cho anh đổ mồ hôi lạnh không phải do Trần tiểu thư từ trước đến nay luôn lãnh đạm ôn nhu bỗng nhiên thay đổi mà do anh phát hiện, Trần tiểu thư dường như đã bị Giang tiên sinh đồng hóa rồi, bộ dáng tươi cười của cô như ánh mặt trời ngày đông, không có độ ẩm, ngữ điệu ôn hòa mang theo hơi thở lạnh buốt. Nhận thức này làm anh sợ hãi nên vừa rồi anh không dám phản kháng.

Trần Tử Dữu một thân một mình lái xe ra vùng ngoại thành. Ngoại ô mưa lớn hơn trong nội thành rất nhiều, mặt đường vũng nước rất sâu, qua vài đoạn đường bằng phẳng là một vùng lầy lội, cửa sổ xe đều tung tóe bùn, thân xe thì khỏi nghĩ đến. Trong cái rủi có cái may, trời lại rải mưa, gội rửa sạch những vết bùn kia.

Tài lái xe của cô không cao, lúc này đường trơn, tầm nhìn cũng không rõ, cô càng cẩn thận hơn. Trong xe rất ngột ngạt, giai điệu của đĩa hát vui tươi âm ỉ, chạt chạt bùm bùm làm đình tai nhức óc. Khi mua đĩa, mắt ông chủ đã trừng rất lớn, không tin cô lại nghe loại nhạc này. Cô nói: “Tôi mua cho ông tôi.”

Đường vốn dài, vì tình hình giao thông không tốt mà càng thêm dài dằng dặc, cái đĩa hát cũng không còn bài, cô lại phải thay tuyển tập hải.

Đĩa hải nghe gần được một nửa cũng vừa tới nơi. Cô đăng ký, để lại giấy chứng minh rồi lái xe thẳng vào bãi. Cô soi mặt qua kính chiếu hậu, nở nụ cười thân thiết. Cô thử vài lần đến khi có thể coi là đạt chuẩn thì mới cởi dây an toàn, xuống xe.

Trại an dưỡng này tọa lạc giữa sườn núi, phong cảnh rất tốt. Trên thực tế, nơi này nổi tiếng là cơ quan nghiên cứu điều trị, thu nhận rất nhiều người bệnh tâm thần nặng.

Cô đi gặp bác sĩ, một người hơn 40 tuổi. Ông ôn hòa nói: “Ông ngoại cô trạng thái tinh thần rất ổn định, gần đây thường xuyên cùng y tá nói về chuyện hồi nhỏ của cô.”

“Ông nói về tôi sao?”

“Không hẳn vậy. Trí nhớ của ông ấy chỉ khôi phục đến mười mấy năm trước, cô trong trí nhớ của ông vẫn là một đứa nhỏ.”

Trần Tử Dữu rũ mắt xuống, lông mi dài khẽ run, mười ngón tay xoắn lại.

“Nhưng so với ba năm trước thì đã tốt hơn nhiều, không phải sao? Không nên nản chí, Trần tiểu thư. Trước kia ông ấy chỉ nhớ lúc ông ấy hai mươi tuổi, bây giờ đã có thể nhớ chuyện khi còn bé dạy cô câu cá. Chỉ cần có kiên nhẫn, ông ấy sẽ khá hơn.”

“Cám ơn ông, bác sĩ Lâm. Tôi có thể gặp ông được không?”

“Tôi đi cùng cô nhưng đừng đến gần ông ấy quá. Chúng tôi vẫn không thể xác định khi nào ông ấy sẽ có hành vi bạo lực. Cô cũng biết, ông ấy nhìn thấy cô thì tâm tình lên xuống kịch liệt hơn, cô có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Hành lang rất dài, mỗi gian phòng có cánh cửa giống những căn phòng bình thường khác thì đều có thể có một người bệnh nguy hiểm nên những cánh cửa phải dùng thép chế thành, vô cùng chắc chắn. Nơi này là trại an dưỡng cao cấp nhưng cũng như ngục giam.

Con đường kia dường như đi thế nào cũng không hết, Trần Tử Dữu không thoải mái mà phát run. Mỗi lần cô đều đầy hi vọng mà đến nhưng lại mang theo thất vọng rời đi.

Cô đứng tại cửa, chậm rãi hít sâu. Bác sĩ Lâm mỉm cười cổ vũ cô: “Đừng lo lắng. Sáng sớm hôm nay tâm tình ông ấy rất ổn định. Cười một cái, đúng, cứ như vậy. Hôm nay cô mặc đồ này rất xinh đẹp, như nữ sinh ấy, làm tôi cũng nhớ tới thời tuổi trẻ của mình. Màu xanh và màu trắng đúng là hai màu đẹp nhất.”

Trần Tử Dữu cố gắng duy trì nụ cười. Cô nói: “Tôi hy vọng ông ngoại tôi cũng thích. Ngày trước, ông mở một quyển tạp chí cũ, thấy một nữ diễn viên ăn mặc như vậy thì nét mặt rất hài lòng. Ông ngoại tôi trước kia thích nhất hai màu này.”

Trần Tử Dữu có dạo liên tục mơ thấy cảnh tượng như vậy:

Cửa sắt nặng từ từ mở ra, mang theo thanh âm kim loại chói tai, trong phòng một màu tối đen.

Mặc dù cô sợ tối nhưng vẫn dũng cảm đi vào bởi chỗ đó có người thân duy nhất của cô.

Cuối cùng, cô nhìn thấy một điểm sáng nhạt nhòa. Cô vừa sợ hãi vừa tràn ngập chờ mong, vội vàng đi tới thì nhìn thấy dưới ánh sáng yếu ớt là bóng lưng của một ông cụ đang cúi đầu.

Cô mừng rỡ chạy tới, ông cụ chậm rãi quay lại. Sau đó cô bừng tỉnh, mồ hôi đầy mình.

Hiện thực nếu so với cảnh trong mơ thì tốt hơn rất nhiều. Đằng sau cánh cửa cũng không tối tăm mà gian phòng được bố trí rất ấm áp, sắc thái thanh nhã, sáng sủa. Diện tích rất lớn, bên ngoài cửa sổ thủy tinh có khắc hoa là lan can sắt, trên lan can có vài dây leo màu xanh, mặc dù có vẻ yếu ớt nhưng vẫn có sức sống tươi tốt.

Ông cụ bộ dáng sạch sẽ ngồi trên một cái ghế, lưng quay về phía họ, đang thưởng thức cảnh mưa ngoài cửa sổ. Nghe có tiếng động, ông chậm rãi xoay người lại.

Tôn Thiên Đức hoàn toàn không giống một người bệnh tâm thần. Ông biểu hiện rất trầm tĩnh, cử chỉ khéo léo, dù tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn nhưng có một loại phong độ nho nhã của người có học và ánh mắt đặc biệt kiên định của người thành đạt.

Lúc này, ông rất ân cần, hiền lành. Ông lịch sự nói: “Buổi sáng tốt lành, bác sĩ Lâm. Hôm nay khí trời rất tốt.”

“Ông khỏe chứ, Tôn tiên sinh. Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Khá tốt. Lát nữa tôi tính ra ngoài tản bộ, bọn họ nói cần có sự đồng ý của anh.”

“Đương nhiên có thể nhưng phải đợi mưa tạnh đã.” Bác sĩ Lâm nghiêng người nhẹ nhàng đẩy Trần Tử Dữu đang tránh ở phía sau lên, “Vị tiểu thư này đến thăm ông.”

Tôn Thiên Đức mỉm cười hiền hậu với cô: “Xin chào tiểu thư. Trang phục của cháu rất đẹp.”

Trần Tử Dữu cố nén tâm tình, nở một nụ cười hoàn mỹ nhất đã được luyện tập nhiều lần.

“Trần tiểu thư đã tới nhiều lần. Ông nhớ không?” Bác sĩ Lâm nói.

Ông nhìn Trần Tử Dữu mỉm cười, tỏ ý xin lỗi: “Đầu óc ta không tốt lắm, rất mau quên. Cháu đừng để tâm.”

Trần Tử Dữu nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ cần ông cho phép cháu lần sau có thể tới thăm ông là được.”

“Miễn là bác sĩ Lâm đồng ý, phải không?” Ông mỉm cười với bác sĩ Lâm rồi nhìn về Trần Tử Dữu, “Nhìn cháu làm ta nhớ tới con gái ta lúc còn trẻ.”

Trần Tử Dữu thoáng vui mừng nhìn bác sĩ Lâm. Bác sĩ Lâm giơ tay ra hiệu, ý bảo cô đừng nói gì cả.

“Con gái ta rất đẹp, cũng rất nghe lời, chưa bao giờ cãi lời ta. Ta còn có một đứa con trai, nhưng nó đã bỏ chúng ta đi khi còn rất trẻ, ta hiện nhớ không nổi bộ dáng của nó.” Ánh mắt ông mờ mịt, chìm trong hồi ức. Căn phòng yên tĩnh lạ thường.

“Trần tiểu thư, cháu chưa làm mẹ sao. Ta từng có một đứa cháu gái, lúc mới sinh ra chỉ nhỏ như vậy thôi,” ông dùng tay ước lượng, “thật xinh đẹp đáng yêu, nó là đứa bé đẹp nhất thế giới đó.”

Trần Tử Dữu khẽ run, bác sĩ Lâm nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an cô.

“Ông hi vọng gặp lại cô ấy không?” bác sĩ Lâm thông thả mở miệng.

“Nó chết rồi, vĩnh viễn cũng không trở lại nữa.”

“trước đây ông có nói cô ấy ra nước ngoài du học mà. . .” bác sĩ Lâm thử sửa lời ông.

“Không đúng, nó chết rồi, nó không quan tâm đến tôi nữa.” Ông cụ đột nhiên ôm mặt, không chút để ý mà khóc lớn tiếng.

Trần Tử Dữu không biết phải làm sao.

“Vì sao? Vợ tôi, con trai con gái tôi đều chết cả rồi, tôi chỉ còn lại đứa cháu ngoại bảo bối trên thế giới này, ông trời tại sao không buông tha? Nó còn trẻ như vậy, đáng lẽ người chết phải là tôi!” Ông bỗng nhiên túm tóc tự đánh mình, mấy sợi tóc trắng rơi xuống đất.

Ngay trước khi bác sĩ Lâm kịp ngăn cản, Trần Tử Dữu đã chạy đến kéo tay ông ra: “Ông đừng như vậy, đừng như vậy mà.” Giọng cô thấp đến nỗi không thể thấp hơn, vẻ mặt cầu khẩn.

Sau đó cô thét lên một tiếng, ông ngoại cô đã bóp chặt cổ cô: “Nói cho tôi biết vì sao? Vì sao người chết là nó mà không phải là cô?”

Trần Tử Dữu nhìn vào mắt ông, trong mắt ông chỉ có cuồng loạn và bi thương, không hề thấy cô.

Cô không giãy dụa, ngay cả ý muốn chống cự cũng không có. Trên đời này cô chỉ có ông ngoại là người thân mà ông lại không nhận ra cô. Không bằng cứ để ông bóp chết cô đi cũng được.

Có một lực kéo cô ra, ông ngoại đã bị vài người dè lại, tình cảnh hỗn loạn, có người giữ tay ông, tiêm một mũi.

Sau cơn bùng phát, ông đã bình tĩnh lại. Ánh mắt của ông nhìn ra ngoài cửa sổ, để mặc bác sĩ và y tá tiêm chích, không hề giãy dụa, giống như khi Trần Tử Dữu bị ông bóp cổ vậy.

Trần Tử Dữu bị bác sĩ Lâm kéo đi. Ông xem xét cổ cô một chút: “Tôi đã nói với cô rồi, chớ nói chuyện, chớ tới gần ông ấy. Cô thế mà đã quên. Có đau lắm không?”

Cô khẽ lắc đầu.

“Tôi quay lại coi ông ấy ra sao. Cô chờ tôi.”

“Tôi đi ra ngoài một chút, bác sĩ Lâm.”

Trần Tử Dữu xoa xoa cái cổ, xúc động cầm gương xem xét. Vừa rồi ông ngoại dùng lực rất lớn mà da cô thì mỏng, chỗ đó nhất định sẽ lưu lại dấu tay.

Cô thần thờ đi dọc theo hành lang bao quanh tầng cao nhất của tòa kiến trúc này. Tòa nhà lịch sử không lâu đời lắm, kiểu dáng cũng cũ, chỉ có bốn tầng, mỗi tầng đều có hành lang, không có cửa sổ, phía trước hành lang lầu bốn có mái hiên cũ rộng chạy suốt hết hành lang.

Mưa đã nhỏ hạt, theo mái hiên rơi xuống lan can, phát ra tiếng lộp bộp. Xa xa, núi, cây và phòng ốc bao phủ khắp nơi như trong thơ của Tế Vũ Trung, giống như một bức tranh thủy mặc.

Dọc theo hành lang có đặt mấy chiếc ghế dựa dài. Trần Tử Dữu ngồi xuống, tựa lưng vào ghế và đốt một điếu thuốc.

Khi còn bé cô rất ghét trời mưa bởi vì mưa làm ướt quần áo đẹp, lại còn giẫm phải bùn nữa nhưng ông ngoại rất thích trời mưa. Ông dạy cô nhiều câu thơ liên quan đến mưa, dạy cô thưởng thức những bức tranh

trong mưa nổi tiếng, chính tay mua cho cô áo mưa, giày đi mưa và chiếc ô dễ thương. Vì được dùng những thứ đồ đẹp dễ đó nên cô cũng dần thích trời mưa.

_____*_____*_____*_____*_____

Cô hút hết một phần ba điều thuốc, phát hiện bốn phía đều rất sạch sẽ không có chỗ nào có thể dập thuốc được. Cô đứng dậy đưa tay ra ngoài lan can, từng hạt mưa theo mái hiên nhỏ giọt rơi xuống, điều thuốc bị dập tắt ngay.

Cô vút đầu thuốc lá vào thùng rác, lại rút ra một điều khác đang muốn châm, sau lưng có giọng nói từ tốn vang lên: “Hút thuốc có hại cho sức khỏe đó.”

Trần Tử Dữu quay lại, bác sĩ Lâm mặc áo blouse trắng đứng cách cô vài mét. Cô mỉm cười xin lỗi, cất điều thuốc vào hộp. “Ở đây không có bảng cấm hút thuốc mà.”

“Cho phép hút, hơn nữa nhìn bộ dáng của cô khi hút thuốc rất hay. Có điều không hút vẫn hay hơn.” bác sĩ Lâm giọng điệu như đang dạy bảo học sinh.

“Ông ngoại tôi . . .Khá hơn chút nào không?”

“Rất an tĩnh. Phần lớn thời gian ông ấy đều an tĩnh.”

“Chỉ trừ khi tôi tới thôi? bác sĩ Lâm, ông hận tôi. Trong tiềm thức ông thù xem như tôi đã chết.”

“Sao cô có thể nghĩ như vậy? Ông ấy là người bệnh, tinh thần thất thường, ông ấy chỉ bài xích những gì chưa quen thuộc thôi.”

Trần Tử Dữu xuất thần nhìn ngọn núi phía xa bị che phủ bởi màn mưa bụi trong chốc lát, không tự chủ mà xoa xoa thái dương. Chỗ đó có một vết sẹo mờ, đến nay đã bị tóc che mất. Ba năm trước, khi ông ngoại từ trong mê man khôi phục thần trí thì cô vui mừng đến chảy nước mắt nhào vào trong lòng ông nhưng ông đã cầm chai truyền dịch đánh cô, lưu lại vết tích này.

“Nếu muốn khóc cứ khóc đi, tôi có thể giả bộ không thấy, có thể lánh đi, cũng có thể cho cô mượn bờ vai. Cô cứ chịu đựng như vậy không tốt cho sức khỏe đâu, người khác nhìn vô cũng thấy xót xa.”

Trần Tử Dữu xoay người nhìn ông, lấy tay quệt nước mắt: “Không chịu được nhưng thật sự không muốn khóc, hoàn toàn không thể rơi lệ.”

“Tuyệt lệ hồng rồi sao?”

“Không phải. Tôi xem phim hài thì ngược lại thường cười ra nước mắt.” Trần Tử Dữu nghiêm túc nói.

“Phim hài nào lại hay như vậy? Tôi cũng muốn xem.”

“Chỉ sợ không hợp với khẩu vị của khoa học gia nghiêm túc như ông thôi ... Được rồi, “Đại Thoại Tây Du”, mỗi lần xem hết bộ phim này, tâm tình tôi liền tốt hơn.”

“Ah, thì ra phim này là hài kịch? Bà xã tôi cũng vừa xem vừa khóc nhưng lần nào cũng vì đau lòng mà khóc thôi.”

Trần Tử Dữu khước môi gượng mỉm cười. Cô lại nhìn dãy núi phía xa rồi quay lại nhìn bác sĩ Lâm: “Ông ngoại tôi có thể hồi phục được không?”

“Tôi không thể chắc chắn nhưng chúng tôi sẽ cố hết sức. Cô phải tin trên đời này còn có kỳ tích.”

Trần Tử Dữu trầm lặng thật lâu mới thận trọng mở miệng: “Bác sĩ Lâm, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo.”

Bác sĩ Lâm nhìn cô khích lệ.

Cô dừng lại một chút: “Ông là chuyên gia khoa thần kinh, nhất định đã gặp rất nhiều ca bệnh di truyền. Bệnh về thần kinh có thể có do gen di truyền không? Tôi đã từng nói với ông chưa? Cậu và mẹ tôi đều vì tự sát mà chết, cậu qua đời khi chưa tới hai mươi tuổi, mẹ tôi thì chưa đến năm mươi. Ông ngoại của tôi, tôi vẫn cho rằng ông là người kiên cường nhất.” Cô ngừng lại, hít thở sâu rồi nói tiếp, “Tôi thường nghĩ, tương lai của tôi sẽ như thế nào? Sẽ giống cậu và mẹ tôi hay giống ông ngoại đây?”

“Nói bậy.” Bác sĩ Lâm nghiêm mặt nói, “Hoàn toàn là nói bậy, những chuyện này không có liên quan gì hết.”

Ông thở dài nói: “Cô bé, cô là cô gái cứng rắn nhất tôi từng biết. Người như cô chúng tôi không hoan nghênh đâu.”

Trần Tử Dữu khẽ mỉm cười nói: “nhưng tôi rất thích nơi này, phong cảnh đẹp, bác sĩ Lâm và các y tá đều là người tốt. Nếu như tôi sớm đặt chỗ trước, về sau nếu quả thật có một ngày như vậy, các vị phải tiếp nhận tôi chứ?”

Bác sĩ Lâm nở nụ cười: “Nếu cô thật sự thích nơi này, tôi lại thiếu trợ thủ, chỉ sợ ủy khuất cho cô. Đưa tay đây tôi xem thử chỉ tay của cô chút nào.”

“Tôi cho rằng các nhà khoa học đều không mê tín chứ.” Trần Tử Dữu ngoan ngoãn đưa tay ra.

“Ai nói? Newton và Darwin đều tin Thượng Đế đó thôi.” Bác sĩ Lâm cẩn thận nhìn tay cô, “Sau này đừng suy nghĩ nhiều nữa. Đường sinh mệnh của cô rất dài, ít nhất có thể sống đến tám mươi tuổi. Vả lại tay của cô, đường chỉ rõ ràng, về sau đường đời sẽ rất thuận lợi. Đừng nhúc nhích, để tôi xem tiếp, cô sẽ có hai người con, một trai một gái.”

“Vậy ông có thể thấy tôi có mấy đời chồng không?”

“Khụ khụ, cô hy vọng là mấy đời?” Bác sĩ Lâm bị cô chọc cười.

Trần Tử Dữu thấy tâm tình đã khá hơn, cũng đã tới giờ liền đứng lên, cúi người chào bác sĩ Lâm: “Hôm nay thật sự cảm ơn ông, bác sĩ Lâm.”

“Đừng lo lắng, tất cả sẽ ổn thôi.”

“Tôi sẽ đến phòng tài vụ một chút, lâu rồi tôi chưa đến lấy hóa đơn .”

Bác sĩ Lâm nói: “Gần đây có đơn vị tài trợ một số tiền đáng kể cho viện nghiên cứu của chúng tôi, cũng chỉ định vì vài trường hợp đặc thù được miễn phí chữa bệnh, trong đó có Tôn tiên sinh. Không ai nói cho cô biết sao?”

8. Chương 08: Cố Nhân

Vấn đề chi phí của ông ngoại không hỏi ra được nguồn cơn. Viện trưởng từ chối để lộ bất kỳ tư liệu gì của người quen góp.

Trần Tử Dữu đã chi trả số tiền không nhỏ.

Viện trưởng là chỗ quen biết cũ với nhà cô, lúc trước vì muốn giúp đỡ mà đã giảm cho cô không ít.

Viện trưởng nói: “Không cần phải so đo như vậy. Đây chỉ là khoản thêm vào phí chữa bệnh thôi, nghe nói người tài trợ cũng có người thân mắc bệnh nên họ chỉ muốn giúp đỡ những người cùng mắc chứng bệnh này. Nếu cô từ chối thì khoản này chỉ còn cách rút về chứ cũng không dùng cho bệnh nhân khác được. Vậy nên, tiểu Dữu, thay vì không cần, chi bằng tiết kiệm chút tiền đi giúp những người khác thì hơn.”

“Lúc này điều duy nhất tôi có thể làm vì ông ngoại cũng chỉ là chút tiền chữa trị. Nếu ngay cả cái này cũng không cần, sự tồn tại của tôi đối với ông mà nói cũng không còn ý nghĩa gì.”

Trần Tử Dữu cũng chỉ có tiền lương của thành phần tri thức bình thường mà thôi, nuôi sống chính mình còn dư dả nhưng thêm phí chữa bệnh của ông ngoại thì không hề dễ dàng.

Cũng may trong lúc cô còn đi học, gia đình có để lại cho cô chút tiền tiết kiệm. Mấy năm nay, cô đã dùng không ít, đến nay còn lại cũng không nhiều lắm.

Cô không giỏi việc quản lý tài sản, trong tay có ít cổ phiếu, cũng không biết có thể lời lỗ bao nhiêu. Hơn nữa, giống như việc trả tiền thuốc men cho ông ngoại thì cô và ông còn có mối dây ràng buộc, cổ phiếu cũng

vậy, gấn kết cô và ông khi gia nghiệp còn hiển hách. Vô luận giá trị tăng lên hay trở thành mớ giấy lộn, đối với cô mà nói, cũng chỉ là một vật kỷ niệm mà thôi, cô không muốn động đến.

Về phần tiền của Giang Ly Thành, cô dù không thể quyết định được những chuyện khác nhưng ít nhất có thể quyết định một chuyện, dù có ra sao cũng không cần đến tiền của anh.

Từ lâu rồi, chính anh có lẽ cũng hiểu nên cũng không đụng chạm đến điều cấm kỵ của cô. Về phần những viên đá quý kia, cô thật ra không có can đảm chống đối anh ra mặt nên chỉ đơn giản cam chịu, đó là xiềng xích tinh xảo mà chủ nhân ban cho nô lệ.

Mỗi khi lý giải các nguyên tắc hay động cơ gì đó thì trước tiên cô đều cười cả buổi vì đã hiểu rất rõ loại người đó. Muốn ánh mặt trời bao quanh mình, vì mình mà tự lập một bức tượng của người tử vì đạo, đây chẳng phải loại người điển hình cho việc làm điều gì cũng muốn được ghi công mà tục ngữ thường nói đến đó sao.

Cô không từ chối phí chữa bệnh từ trên trời rơi xuống này nữa. Nếu quả thật như viện trưởng đã nói, cô không nhận cũng chỉ làm cho kẻ có tiền đỡ một khoản nhỏ, chẳng tạo phúc được cho người khác. Thế nên cô và viện trưởng bàn bạc, nếu có bệnh nhân gia cảnh khó khăn, cô bằng lòng giúp đỡ, xin cứ báo cho cô biết.

_____*_____*_____*_____*_____

Trần Tử Dữu hiện nay bình thường tự trọng như vậy: dùng một từ dễ nghe thì gọi là cứng cỏi, dùng một từ trung tính thì gọi là chết tâm còn dùng từ khó nghe thì là lợn chết không sợ nước sôi.

La Mã không xây xong trong một ngày, lợn chết cũng không phải một ngày mà dưỡng thành. Trần Tử Dữu dùng rất nhiều thời gian, đến tận hôm nay mới tu luyện được như vậy.

Từ ngoài nhìn vào, cô dường như cũng không thay đổi nhiều. Dù ủa hề nhiều năm trước kia, cô che kín đầu khóc suốt một đêm, tỉnh lại thì sắc mặt vẫn y nguyên, chỉ nói với người nhà là đêm qua xem phim buồn, vô cùng nhập tâm.

Sau đó cô đi học đại học, rời xa gia đình, học hành, sinh hoạt, mọi thứ đều dần ổn định.

Cô là học sinh ngoan, vẻ ngoài đẹp, khí chất tốt, thành tích cao, chỉ không tham gia hoạt động tập thể, cũng không tắm cùng bạn học nữ, rất ít nói chuyện cùng nam sinh, một mình ăn cơm, tự học, cũng không đi dạo phố, có nam sinh gửi thư cho cô, cô liền bỏ đi. Cô cự tuyệt giao thiệp với bất cứ ai. Bên ngoài, cô nhiệt tình giúp đỡ mọi người, vượt qua khoảng cách an toàn, cô chính là một khối hàn băng ngàn năm.

Năm đó loại người đẹp lạnh lùng rất được yêu mến, cá tính lạnh thì trong mắt nam sinh càng thần bí khó lường, mọi người đối với cô càng thêm hiếu kỳ, người theo đuổi cô, sóng sau xô sóng trước, đầy cả bãi biển.

Giảng co như vậy khoảng một học kỳ. Thanh niên tính nhẩn nại luôn kém, nhiều lần đụng phải tảng băng dĩ nhiên là nổi giận. Huống chi trong trường mỹ nữ nhiều như vậy, treo cổ tại một thân cây có chút uống phí, cuộc sống của cô dần dần thanh tịnh.

Nhưng có một người gia thế không tồi, tài mạo đều tốt, quyết kiên trì đến cùng. Người này nổi tiếng toàn trường là tài tử phong lưu, một trong vài người đẹp trai nhất trường, dùng mười hai vạn phần kiên nhẫn và nhiệt tình, từng bước một tiếp cận cô, chậm rãi mở lòng cô, mấy tháng sau, rốt cục có thể hẹn cô ra ngoài.

Khi đó, Trần Tử Dữu đã đấu tranh, do dự. Cô có chứng ngại tiếp xúc với người khác, bất kể ai chạm vào, cô cũng sinh ra phản ứng chán ghét. Cô đã hết sức khắc chế nhưng vẫn mãi lạnh lùng, không cho cô có bạn mới, cô càng thêm cô độc.

Vậy mà người này lại kiên nhẫn chờ đợi nên cô bằng lòng cho anh ta một cơ hội, cũng muốn ình một cơ hội mặc dù đối với anh ta cô cũng không có cảm giác gì.

Nếu là một câu chuyện bình thường, tình tiết vốn phải tiến triển theo hướng hợp lý. Anh ta sẽ dần sưởi ấm tâm hồn băng giá của cô, hai người sẽ ở bên nhau cho đến lúc tốt nghiệp, quyết định cùng đối mặt với tương lai hoặc là chia tay trong hòa bình.

Thế nhưng sự thật lại không như vậy. Tên kia cuối cùng đã thành công bước đầu, không khỏi đắc ý, hân lợi dụng cơn say muốn giở trò với cô, tình thế cấp bách, Trần Tử Dữu giãy dụa vô vọng liền rút cây trâm trên tóc đâm hấn bị thương.

Khi đó cô thường búi tóc lên, trên tóc luôn cài một cây trâm, có khi là trâm màu bạc có đính ngọc trai, có khi là trâm bằng mai rùa kiểu xưa. Đó là một trong những nét đặc thù của cô. Người khác tưởng đó là vật trang sức cổ, chẳng ai ngờ rằng đầu trước của cây trâm đều đã được mài nhọn.

Nam sinh đó bị thương cũng không quá nặng, cô đâm hai nhát, một nhát ở cánh tay, một nhát đâm vào xương sườn nhưng không thương tổn đến nội tạng.

Chuyện này đã trở nên rất âm ỉ. Trần luật sư khẳng định cô chỉ xuất phát từ tự vệ, còn luật sư đối phương lại nói vì kỹ xảo đã thương người như thế, rõ ràng là cố ý. Hơn nữa, sau khi đã thương người, cô lại trấn tĩnh gọi điện thoại, gọi xe cứu thương và báo cảnh sát.

Việc này cuối cùng cũng được giải quyết tốt đẹp nhưng Trần Tử Dữu không chịu trở về học nữa, cô không muốn đối mặt với những ánh mắt khác thường càng không muốn tiếp tục ở gần đám nam sinh đó. Cô không phủ nhận, cây trâm kia là công cụ phòng thân của cô mà cô cũng nghiêm túc nghiên cứu giải phẫu thân thể con người để tự vệ.

Gia đình cô đã không thể tin nổi, đứa con gái từ nhỏ luôn nhu thuận đảm tính, về mặt tinh thần lại khác người như vậy. Họ cho cô thử tâm lý trị liệu nhưng bác sĩ tâm lý nói: “Trần tiểu thư rất bình thường.”

Sau đó, cô được đưa ra nước ngoài học tại một học viện nữ nổi tiếng, bao trùm không khí tôn giáo tĩnh mịch, từ từ phục hồi.

Cô mỗi ngày sống trong không khí bình an này lại càng trở nên yên lặng.

Hàng năm, cha mẹ hoặc ông ngoại sẽ qua thăm cô một lần.

Cô phát hiện, ông ngoại ngày càng già nua, cha cô mi tâm ngày càng sâu còn mẹ thì thần sắc hoảng hốt.

Sản nghiệp trong nhà không cần cô phải hỏi đến, gia nhân mà gia đình thuê cho cô cũng không bao giờ đáp lời.

Cô biết sứ mạng tương lai của mình: Gả ột người mà gia đình chỉ định sẵn, cô cũng không có ý định phản kháng.

Cho nên dù biết trong nhà xảy ra chuyện, cô cũng không nhiều lời, chỉ nói với mọi người là cô chỉ tiêu rất ít, không cần đến nhiều tiền như vậy.

Khi nghe tin cha mẹ mất, cô không hề khóc. Cái loại cảm giác này tựa như xem một bộ phim kinh dị, đang lúc không biết sắp phát sinh chuyện gì, bởi vì có cả vạn khả năng nên trong lòng vô cùng hoảng loạn, chờ đợi lo lắng, không thể thở nổi. Khi kết quả kia thật sự xảy đến thì ngược lại, thở phào nhẹ nhõm: à, hóa ra là vậy.

Khi đó việc học của cô đã hoàn thành, trong trường học cô đảm nhiệm một chức vụ nhỏ.

Cha mẹ gặp chuyện không may, cô từ chức, thu thập đồ đạc về nước.

Cha cô là vì chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, ông đi công tác cùng một cổ đông, ngày mưa đường trơn nên xe bị hỏng, người chết. Mẹ cô vì bị đả kích mà uống thuốc tự tử.

Nói đến thì thật mỉa mai. Cha mẹ của cô giao dịch hôn nhân, bắt trung với nhau, cô thậm chí không phải cốt nhục của cha, trong cuộc đời mình, cô cũng chưa bao giờ thấy cha mẹ thể hiện dấu hiệu gì là yêu nhau. Thế mà sinh mệnh lại cùng kết thúc, họ giống như một đôi uyên ương hoạn nạn sinh tử không rời bước. Nếu đây không phải cha mẹ của cô, cô có khi lại bật cười.

Gia nghiệp một thời huy hoàng hôm nay đã tiêu vong, bị chính phủ nhiều lần điều tra, rơi vào nguy cấp. Có người hạ thấp giá cổ phiếu, cố ý thu mua. Những cổ đông lớn tuổi cùng gây dựng cơ nghiệp nhiều năm thì đã bỏ công ty, tự cứu lấy mình. Ba mươi năm cơ nghiệp, hôm nay lung lay, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Khi Trần Tử Dữu về đến nhà, ông ngoại vì lo buồn loạn trong giấc ngoài cùng bị thương quá độ đã phải vào bệnh viện. Cô bình tĩnh xử lý đơn giản tang sự cho cha mẹ, tìm những vị cổ đông đã từng chứng kiến cô lớn lên kia, cầu xin họ cho cô biết công ty đã xảy ra chuyện gì.

Cô không hiểu việc kinh doanh nhưng vẫn nhanh chóng hiểu ra, có người muốn hủy diệt công ty mà ông cô một tay sáng lập, hơn nữa thủ đoạn hoàn toàn hợp pháp, không có sơ hở.

Bàn tay bí ẩn kia như đang chơi trò mèo vờn chuột, cho Tôn thị một đòn nặng nề, vừa cho nó một thời gian êm dịu, tình hình chuyển biến tốt đẹp lại một lần nữa chịu đả kích, mỗi đòn đều trí mạng. Nhiều lần như thế khiến mọi người lao tâm lao lực quá độ.

Cô lập tức hiểu ra đây là cố ý hãm hại, mục đích có lẽ không phải vì lợi ích mà vì ông ngoại của cô.

Ông ngoại cả đời cao ngạo, càng bị áp chế, ý chí chiến đấu của ông càng mạnh, ông coi trọng nhất chính là bạn bè và cấp dưới trung thành. Vậy mà lúc này, khi đang ở giữa vũng lầy, ý chí chiến đấu của ông đã bị hao mòn thì những người bạn mà ông tin nhiệm vì bảo vệ chính mình mà lựa chọn phản bội lại ông.

Đây không phải loại hình phạt tốc chiến tốc thắng, chém đầu hoặc xử bắn mà là cực hình lăng trì, sử dụng con người như một loại trò chơi, thậm chí còn có tư tưởng nghệ thuật, thông thả thưởng thức tác phẩm của mình từ từ chết đi.

Trần Tử Dữu nhớ đã từng đọc trong văn chương, đao phủ nổi tiếng nhất thời Trung Cổ có thể hành hạ một tử tù ba ngày cho đến chết. Giết người với hân mà nói là một hành vi nghệ thuật cao cả mà người chết chính là tác phẩm. Nếu như người nọ bị chết quá nhanh thì tác phẩm này cũng thất bại.

Cô thoáng tưởng tượng ánh mắt giấu trong bóng tối của bức họa kia mà rét run.

Song cô càng sợ hơn là thủ đoạn ưu nhã mà kiên nhẫn kia có thể còn cất giấu chiêu số gì mới, có thể làm cho ông và gia đình của cô chịu thêm ô nhục nào đó nữa. Cô không sợ nghèo khó cũng không sợ bị cười nhạo, cô chỉ sợ người nhân duy nhất của mình chịu thương tổn nhiều hơn thôi.

Tựa như một người sắp chết, dù cho đao phủ có tài giỏi cũng sẽ có lúc tắt thở.

Mấy tháng qua, ông ngoại đang toàn lực ứng phó mà cô thì giống như đồng phạm tử hình đang chờ đợi. Những năm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô chỉ học được một điều, tất cả đều nghĩ theo hướng xấu nhất, sau đó sẽ không bị đả kích lớn cũng sẽ không thất vọng thêm.

Khi ông ngoại cô cuối cùng không thể xoay chuyển được trời đất nữa thì việc Trần Tử Dữu giấu ông điều tra cũng dần có kết quả.

Dưới bối cảnh thời đại, những người làm giàu nhanh chóng đều có một số thứ không thể để người khác biết và ông ngoại của cô cũng không ngoại lệ.

Những tập tài liệu đủ để quyết định sống chết của ông quả nhiên đã biến mất. Đây mới là điều cô sợ nhất.

Thêm vào đó, lúc này cô rốt cục đã biết được tên người thu mua cuối cùng, một cái tên quen thuộc: Giang Ly Thành.

Anh rõ ràng không lừa cô, ngay cả tên cũng không hề lừa.

Không ngờ có thể dễ dàng gặp mặt Giang Ly Thành, thật là vượt quá dự liệu của cô.

Tìm được tên, Trần Tử Dữu giấu ông thông qua cách đặc biệt, dùng một ít thủ đoạn.

Hai mươi mấy năm, cô luôn làm cô gái ngoan ngoãn nhưng ngẫu nhiên làm một ít chuyện trái với lệ thường cũng rất kiên quyết.

Thế nên khi cô biết tên của người đứng sau chuyện này thì cô lập tức quyết định muốn nghĩ cách gặp anh.

Trần Tử Dữu đã chuẩn bị tốt cho cuộc chiến kéo dài này, thậm chí cũng chuẩn bị cho ngày phán quyết cuối cùng, khi đó mới có thể thấy mặt Giang Ly Thành, thậm chí có thể vĩnh viễn không gặp lại anh.

Cô dựa theo thông tin thám tử tư cung cấp mà gọi điện thoại, thư ký hai phút sau đã cho cô câu trả lời rất thuyết phục. Cô suy nghĩ vài ngày mới chuẩn bị mấy phương án hoàn toàn không có cơ hội dùng tới.

Có lẽ chuyện này nói lên một điều, người ta sớm đã nắm chắc thắng lợi trong tay, khiến ông ngoại cô tuyệt không có cơ hội vùng lên nên cũng hoàn toàn không ngại bại lộ thân phận.

Trần Tử Dữu soi gương, cẩn thận chỉnh đốn trang phục.

Thanh xuân của cô đã chết vào mùa hè năm 17 tuổi đó. Từ nay về sau, cô đối với việc trang điểm, ăn mặc, những thứ đại đa số nữ nhân quan tâm nhất vĩnh viễn không còn hứng thú nữa.

Những năm trở lại đây, cô lần đầu tiên lại chú ý đến vẻ mặt và tư thái của mình.

Đương nhiên không phải cô trang điểm hay phối hợp quần áo, trên thực tế qua nhiều năm như vậy, cô hầu như chỉ biết đánh phấn, tô son và vẽ lông mày, phức tạp hơn một chút thì đành bó tay. Trang phục cũng luôn là kiểu dáng cổ điển cùng với màu sắc không dễ bị lỗi thời nhất.

Cô trực tiếp tìm đến một nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, ngắn gọn nêu ra yêu cầu: cô muốn chính mình trông có vẻ tự nhiên hào phóng đồng thời cũng điềm đạm đáng yêu, muốn có vẻ tiêu tụy mệt mỏi nhưng lại không muốn tổn hao về mỹ lệ động lòng người, muốn có khí chất của tiểu thư khuê các, tóm lại, cô muốn khiến nam nhân động lòng, nảy ra ý muốn bảo hộ và cả cảm giác thỏa mãn.

Cô kỹ xảo không tốt, thế nên lúc ở nước ngoài cô chỉ là phong nền xinh đẹp mà thôi, bây giờ đành phải mời chuyên viên đến giúp cô bù lại.

Đối với những yêu cầu kia thì chính cô cũng cảm thấy hết sức khó khăn nhưng khi vài chuyên viên đã xong việc giã vò cô thì chính cô lại thấy rất vừa lòng.

Chuyên viên trang điểm cho diễn viên quả nhiên vừa ra tay thì so với thợ trang điểm bình thường rất khác xa. Cô thoát nhìn tựa như mấy ngày mấy đêm ngủ không ngon, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, con mắt tối tăm hăm sâu và sắc môi đỏ thắm.

Quần áo màu sắc tự do, thuần trắng và xanh đen, hai màu cổ điển, bởi vì trong trí nhớ của cô, y phục của Giang Ly Thành cùng căn nhà kia chỉ có hai màu sắc này.

Cô soi gương cẩn thận, đoán chính trang trọng đến quỷ dị, có một loại cảm giác gần với thời trang Gothic – chỉ là tóc cô ngắn nên hơi phá hủy cảm giác này.

Nếu cô là một nam nhân, cô cũng sẽ vì bộ dáng bây giờ của mình cảm thấy rất đắc ý, rất thoải mái, thậm chí sẽ có chút xấu hổ.

Đáng tiếc cô không phải Giang Ly Thành, cô không đoán được tâm tư người kia, thậm chí không biết mình có chữa lợn lành thành lợn què hay không.

Phòng trang điểm có người nghĩ cô muốn tham gia thử vai, cũng có người tâm tư phức tạp thì đoán cô muốn cùng nữ nhân khác cướp đoạt nam nhân. Nhưng nói chung, lúc cô rời đi, tất cả mọi người rất chân thành chúc phúc cho cô đạt thành ý nguyện.

Vì để tránh bị theo dõi, Trần Tử Dữu thuê xe đến công ty Giang Ly Thành. Giờ khắc này, cô mặt ngoài bình tĩnh nhưng kỳ thực có chút run rẩy khi người anh đang chờ là ông ngoại cô.

Tình huống so với tưởng tượng của cô có vẻ tốt hơn, cô vốn tưởng rằng nghênh đón cô là sĩ nhục và khó dễ nhưng ít ra cho tới bây giờ, tất cả đều gió êm sóng lặng.

Cô thư ký tươi cười thân thiện, nói rằng đã báo có cô đến được mười phút rồi mà Giang tổng vốn luôn đúng giờ nhưng lúc này trong phòng lại đang có người, thế nên ân cần mời cô uống trà. Dù cô khẩn trương đến miệng đắng lưỡi khô cũng quyết không đụng đến chén kia trà, cô không biết ở bên trong có cất giấu âm mưu gì không.

Chỉ chừng 5 giây, mỗi một giây đều là dày vò nhưng cô hy vọng thời gian có thể dừng lại, như vậy cô sẽ không cần phải tiến vào cánh cửa kia nữa.

Cô nắm chặt chuỗi hạt đeo ở cổ tay như đang niệm kinh, dùng sức đến suýt bẻ gãy móng tay mình nhưng trong đầu hiện lên không phải kinh văn mà là những ý niệm và cảnh tượng loạn thất bát tao.

Trước giờ cô chưa bao giờ tháo miếng ngọc bình an này xuống. Có dạo nó được xem là bùa hộ mệnh của cô nhưng bây giờ cô biết rằng, tấm bùa gia truyền này cho tới giờ không hề bảo trụ được chút bình an nào.

Trên tay cô là đoạn hạt châu thủy tinh màu sắc rực rỡ từng thuộc về mẹ cô. Cô đeo cả đời, chưa từng tháo ra. Một tháng trước, mẹ gặp cô thì đã đưa cho cô, vì vậy nó trở thành món quà cuối cùng mẹ tặng cô.

Cô đeo nó, phẳng phất như mẹ cũng đang ở cạnh cô. Dù mẹ cả đời nhu nhược nhất gan nhưng hai người hợp lực, sức mạnh lớn hơn một người. Giờ phút này cô cần dũng khí.

Cô mơ màng quay về mùa hè năm đó, nếu khi đó, cô có dũng khí nói hết cho gia đình cô biết, nếu như ông ngoại hoặc cha giận dữ truy ra thân phận của người kia, có phải sẽ đề phòng mà không rơi vào cục diện như hôm nay?

Cô nhớ tới những khảo sát khi còn đi học, cho dù đất nước ngày càng phát triển, tư duy đã cởi mở hơn trước nhưng nữ nhân bị ép buộc đều vì không để cho cuộc sống mình thêm khó khăn mà đã chọn cách im lặng, thà để tội phạm nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật. Thế nhưng tình huống của cô cũng không phải như vậy, cô thật sự ngu ngốc chui đầu vào lưới, căn bản là tự mình chuốc lấy nên mặt mũi nào mà quay về kể khổ với gia đình đây?

Hơn nữa, người kia chắc chắn là lợi dụng sự vô tri của cô mà tính toán hết rồi, biết rõ mọi thứ đều không sai lệch gì. Cô hết lần này đến lần khác tự an ủi mình, cứ như làm vậy thì tội lỗi của cô có thể giảm bớt.

Trần Tử Dữu nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ trên tường nhưng chẳng thấy tiếng kêu, kim giây mỗi lần nhích thì lòng cô cũng run rẩy theo. Cánh cửa kia vẫn đóng chặt, Trần Tử Dữu không tưởng tượng nổi người thanh niên năm đó thoát nhìn thật thanh khiết nhưng sau lưng lại cất giấu đôi cánh màu đen.

Cô đọc tư liệu thì biết, anh nắm giữ một món tiền lớn, bí ẩn, trong vài năm ngắn ngủi lập nên kỳ tích kinh doanh. Anh ít lộ diện trước công chúng, thân phận và hành tung thần bí. Bề ngoài anh là thương gia châu báu nhưng trên thực tế, sau lưng anh còn có thế lực và tài chính mạnh hơn. So với châu báu, anh càng thích chơi trò chiếm đoạt và tiêu hủy, cường chế chiếm đoạt một công ty cũng không kinh doanh mà chia nhỏ từng phần sau đó bán đi.

Vì vậy, nhà Trần Tử Dữu cũng không phải con mồi duy nhất của anh nhưng cả gia đình lại bị chơi đùa tàn nhẫn. Đối với những công ty khác, anh xoay vần hỗn loạn nhưng rất nghiêm túc. Nhưng đối với sản nghiệp nhà cô, mục đích của anh ngay từ đầu đã không vì kiếm tiền mà chính là tra tấn.

Trong đầu Trần Tử Dữu hiện ra tên sát nhân biến thái trong phim kinh dị, điên cuồng cầm cửa điện giết người, phân thành vô số mảnh nhỏ, cô đột nhiên buồn nôn, bật dậy, tính chạy tới toilet. Đúng lúc này, đồng hồ treo tường chỉ đúng 12 giờ trưa, cánh cửa trước mặt mở ra, một người bộ dáng trung niên trước ngực có gắn băng giám đốc, ông ta không do dự mà bước tới nhìn Trần Tử Dữu, giữ cửa giúp cô và làm động tác mời, lịch sự ra hiệu: “Tiểu thư xin mời vào, Giang tổng đang đợi cô.”

Khi đã sợ hãi tới cực điểm thì ngược lại, tất cả đều không có gì đáng kể nữa.

Trần Tử Dữu từng nghĩ nếu gặp Giang Ly Thành thì gương mặt sẽ vì sợ hãi mà xanh mét, hoặc vì phần uất mà xa xăm xuống nhưng khi cô thoáng nhìn qua cửa sổ trong suốt thì hài lòng với hình ảnh lúc đó, không quá kém, cô thậm chí còn thử nhếch môi để tránh lát nữa chỉ vì bộ mặt cứng ngắc mà khiến tình cảnh thảm hại.

Qua cửa kính cô trông thấy thư ký nét mặt có chút giật mình thì bản thân đột nhiên thả lỏng.

Sau nhiều năm gặp lại, biểu hiện của hai người cũng không quá nhạt nhẽo.

Trần Tử Dữu yên lặng đứng ở cửa. Trong phòng quá sáng nên cô vừa vào đã bị ánh sáng làm lóa cả mắt, phải mất một lúc mới có thể thấy rõ chủ nhân ngôi đầu.

Nam nhân đang ngồi trong chiếc ghế da thượng hạng sau bàn làm việc cũng không đứng lên đón khách, chỉ khách khí nói: “Mời ngồi, Trần tiểu thư.”

Đã 5, 6 năm trôi qua, cô vẫn còn nhớ rõ giọng nói của anh. Thanh âm nam tính có thể làm người dẫn chương trình truyền hình, tuy rất hay nhưng vì ngữ điệu luôn lộ ra cảm xúc lạnh đậm nên vẫn còn dễ nhận ra.

Do vậy cô biết, cô đã từng hi vọng dù là nhỏ nhất rằng người trong phòng này thật ra không phải người kia nhưng rốt cục cũng đã tan vỡ.

Khi cô ngồi xuống trước mặt anh, cách chiếc bàn làm việc, hai người thản nhiên nhìn nhau.

Khuôn mặt cũng không thay đổi nhiều nhưng khí chất lại khác biệt.

Cũng khó trách, năm đó anh chỉ là một sinh viên, mặc dù gánh trách nhiệm và cừu hận, tâm tư lại thâm trầm như biển nhưng vẫn còn phong độ của người trí thức.

Hôm nay anh đã đứng ở đỉnh cao, kiểu tóc tỉ mỉ, quần áo chỉnh tề, phẳng phiu, nhìn không thấy nếp gấp, ngón tay thon dài nhấc lên nhẹ nhàng, khóe môi cười nhạt như có như không đều chứng minh anh bây giờ rất thành công, rất tự tin.

Thay đổi nhiều nhất chính là ánh mắt anh. Cặp mắt kia tuy lạnh lùng nhưng cô sẽ không bao giờ nhận định sai lầm biển sâu không đáy, như bất cứ lúc nào cũng có thể dấy lên cuồng phong sóng lớn mà cho là hồ nước trong suốt.

Không biết có phải bởi đôi mắt này mà dù bả vai anh dường như rộng hơn nhưng khuôn mặt lại có vẻ gầy hơn trước, cũng đen hơn, ngũ quan như dao khắc, góc cạnh rõ ràng.

Trước kia người này đi trên đường có thể coi là đẹp trai. Hôm nay bộ dáng này của anh lại khác xa gu thẩm mỹ đang lưu hành rộng rãi. Trần Tử Dữu trong hoàn cảnh này âm thầm kết luận, cô thậm chí có chút bội phục tinh thần cách mạng, chủ nghĩa lạc quan của mình.

Có lẽ do ảnh hưởng tâm lý, người này trên người phát ra một loại ánh sáng đen tối. Cô nhìn anh rất lâu có chút mỏi mắt, vì vậy rũ mắt xuống, cúi đầu tỏ ra mềm mại.

Khi Trần Tử Dữu đang quan sát anh, Giang Ly Thành cũng đánh giá cô. Khi cô rũ mắt xuống thì thanh âm của anh lại lần nữa vang lên mang theo chút độ ẩm: “Cô cắt tóc ngắn lại gầy hơn, tôi còn tưởng gặp sai người rồi chứ.”

Trước khi bắt đầu đàm phán, chủ kiến ôn lại chuyện cũ có lẽ không tệ. Trần Tử Dữu ngẩng đầu, cố gắng mỉm cười: “Ai rồi cũng sẽ già, nhất là phụ nữ.” Cô hi vọng khiếu hài hước của mình có thể tác động đối phương.

Giang Ly Thành nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay trái rồi đặt nó lên bàn, xoay 180° đẩy về phía Trần Tử Dữu. Anh thay đổi tư thế ngồi, thanh thản dựa lưng vào ghế: “Tôi đều ối vị khách một khoảng thời gian, bây giờ còn mười bốn phút hai mươi giây, Trần tiểu thư có việc gì cứ nói.”

Vạn sự khởi đầu nan. Đã có người bắt đầu, như vậy chuyện kế tiếp sẽ dễ dàng hơn.

Trần Tử Dữu không quanh co, dùng tư thái khiêm nhường trực tiếp nói: “Tôi nghĩ năm năm trước, Tôn Thiên Đức tiên sinh đã ký vào hiệp nghị chuyển nhượng phần đất kia.”

Cô cố gắng gọi thẳng tên của ông ngoại mà không xưng “ông” là hy vọng người đối diện có thể xem cô và ông ngoại xa cách một chút để cô có cơ hội nói rõ với anh.

Giang Ly Thành khóe môi như ẩn như hiện nụ cười nhạt, càng nhìn càng rõ hơn: “Ngoài dự liệu của tôi đó. Cô trang điểm thành hình dạng người hy sinh vì nước tới đây, tôi vốn tưởng cô sẽ xin tôi bỏ qua cho hơn vạn công nhân viên đang dựa vào nhà các người mà sống chứ.”

“Tôi không vĩ đại như vậy, cũng không lo được nhiều đến thế. Nếu có thể để anh hả giận, tập đoàn Thiên Đức mặc anh hủy diệt. Chỉ là, Tôn tiên sinh năm nay tuổi đã cao, sức khỏe rất kém, anh hủy đi tâm huyết cả đời của ông đã là đả kích trí mạng nhất với ông rồi, cần gì phải thêm nhát dao này nữa? Đưa một ông lão tuổi gần 70, một chân đã bước vào mộ vào tù sẽ không làm anh càng có cảm giác vui vẻ hơn đâu.” Cô thấp giọng nói, ngữ khí van nài.

“Trước pháp luật mọi người đều bình đẳng. Tiểu thư, lời này là cô đã từng nói.”

Cô không nhớ rõ. Nhiều năm trước kia, bọn họ chỉ gặp nhau 3 lần, chính thức nói chuyện nhiều chỉ có buổi chiều hôm đó. Cô vì không muốn kéo dài sự tẻ ngắt đã từng nói rất nhiều, trong hai mươi mấy năm qua có lẽ còn có năm tháng sau này, đó là ngày cô nói nhiều nhất, văn học nghệ thuật thiên văn địa lý cái gì cũng

nói. Về sau rốt cục cũng hết chuyện, cô tìm không thấy chủ đề mới mà anh cũng không thêm giải cứu nên hai người cứ thế rơi vào im lặng. Sau đó nữa, anh dụ dỗ cô.

Những năm qua, cô chỉ mong có thể quên toàn bộ chi tiết của ngày đó, làm sao lại cố gắng nhớ những sự đã qua.

“Giang tiên sinh, anh biết rõ hơn tôi, đạt đến trình độ này không có người nào là hoàn toàn trong sạch, chỉ là vận số tốt xấu mà thôi. Cho nên,” cô nhìn thẳng ánh mắt anh, cố ra vẻ nhu nhược bất lực nhưng sắc mặt lại không e dè mà là thẳng thắn cầu khẩn, không để anh cảm thấy mất hứng cũng không đến mức đánh mất tự tôn. Trong lòng cô không yên cũng không biết tiếp theo nên nói thế nào để có thể đánh động đến anh mà không làm anh tức giận.

“Cho nên, Tôn tiên sinh vận số thật sự không tốt.” Giang Ly Thành từ tốn bổ sung đầy đủ lời của cô.

Trần Tử Dữu tuyệt vọng cúi đầu một lát sau ngẩng lên, trong mắt đã nhuộm vẻ buồn bã: “Năm đó cha anh vì rơi vào cảnh khốn khó mà mất, hôm nay cha tôi cũng cùng tình cảnh mà bỏ mình. Mẹ tôi. . . bà cũng tự sát mà chết. Còn cậu tôi, từ lúc tôi và anh chào đời đã trở thành vật hi sinh đầu tiên của mớ ân oán này. Bây giờ ông ngoại. . . Tôn tiên sinh, trước kia vợ mất, tuổi già lại mất con gái, con rể – trợ thủ đắc lực nhất của ông cũng đã không còn, ông cố gắng mấy chục năm vì gia nghiệp đã vô cùng mệt mỏi. Trên đời này chỉ còn lại một người mà cái gì cũng không làm được, là tôi đây. Đã như thế, chẳng lẽ còn không đủ để dẹp bỏ hận thù của anh sao? Xin anh giơ cao đánh khẽ cho ông một con đường sống. Dù sao năm đó ông cũng không đuổi cùng giết tận, bằng không, hôm nay anh cũng không còn cơ hội ngồi ở chỗ này. . . ” Thanh âm của cô ngày càng thấp, đến câu cuối cùng thì tựa hồ không còn sức lực nói tiếp.

Giang Ly Thành cố nén cười cuối cùng cũng bật ra. Nụ cười tuy làm gương mặt anh nhu hòa vài phần nhưng lời nói ra lại làm người khác lạnh thêm vài phần.

“Cô đang khuyên bảo tôi đó sao? Có thể nói ngắn gọn là: oan oan tương báo đến khi nào? Thật đáng tiếc, năm đó tại sao không giảng giải những điều này với Tôn tiên sinh tôn kính? Như vậy tôi cũng có thể bớt được không ít chuyện.”

Ánh mắt của anh lạnh lùng lướt qua mặt của cô: “Đuổi cùng giết tận? đề nghị hay. Vì để sau này không có bất trắc gì, tôi xác thực không nên lưu lại bất luận tai họa ngầm nào, kể cả cô, Trần Tử Dữu.”

Nét mặt Trần Tử Dữu đã rất xanh, lúc này lại càng thêm tái nhợt. Cô không giỏi biện luận, bình thường đã trầm mặc ít lời mà khuyết điểm này bây giờ lại phơi bày rõ rệt. Cô cắn chặt môi dưới để tránh run rẩy sẽ tiết lộ sự căng thẳng của mình. Ngón tay cô nắm chặt chuỗi hạt châu trong ống tay áo. Vật kia thì cứng mà cô dùng lực quá lớn, những hạt châu ẩn sâu vào da thịt, ép xương cổ tay đau nhức. Cô hi vọng sự cứng rắn và đau đớn này cùng với hohn phách của mẹ có thể cho cô dũng khí và sức lực.

Trong miệng có chút ngọt, có lẽ môi đã bị cắn rách. Cô bình tĩnh mút sạch máu trên môi, biết động tác này không thích hợp nhưng hương vị của máu sẽ làm cho cảm xúc bối rối vừa rồi nhanh chóng lắng xuống.

Có lẽ do cô hồi hộp lấy lòng người đối diện nên ánh mắt của anh dường như dịu đi một chút, khẩu khí cũng hòa hoãn hơn: “Hóa ra cô là có chuẩn bị mà đến, ngay cả gia thế của tôi cũng đã điều tra được, học hành không tệ, xem ra mấy năm qua cô đã có tiến bộ.” Anh nói.

“Cảm ơn đã khen ngợi.” Trần Tử Dữu nghiêm mặt, cứng nhắc nói, màu son đỏ tươi vì bị cắn loạn nên đã phai đi, lộ ra màu sắc nhợt nhạt.

Chắc những lời này của cô lại một lần nữa làm vừa lòng người nắm quyền sinh tử của cả gia đình cô, anh bỗng đem hộp khăn giấy đưa cho cô. Trần Tử Dữu sững sờ, rút giấy lau son môi, trên môi có cảm giác đau, cúi đầu nhìn thì thấy khăn tay toàn máu, so với son môi còn nhiều hơn, hóa ra môi của cô thấm đầy máu.

Cô lại xé giấy thấm môi, cúi đầu, mượn động tác này để giảm bớt sự bối rối. Cô vốn nên biểu hiện một vẻ mặt “được chiếu cố mà kính sợ”, vô cùng cảm kích để làm anh cao hứng hơn, đáng tiếc cô làm không được.

“Anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha ông tôi?” Trần Tử Dữu hỏi, giọng hơi khàn. Cô cố gắng dè dặt để tránh ngẹn ngào.

Cô thư ký yên lặng bước vào, đặt một tách trà trước mặt cô.

“Tôi nghĩ tôi đã nói, là pháp luật không bỏ qua cho ông ngoại cô chứ không phải tôi. Người phạm pháp thì phải chịu xử phạt, đây là đạo lý hiển nhiên, không phải sao?” Giang Ly Thành chân thành mà kiên nhẫn nói, thái độ như đang dạy bảo học sinh.

“Ông đã gần 70 tuổi rồi, sức khỏe rất yếu, có lẽ sắp gần đất xa trời.” Trần Tử Dữu vẫn tiếp tục cố gắng.

“Thật tiếc là khi Tôn tiên sinh trẻ trung khỏe mạnh năng lực của tôi lại chưa đủ, không được cùng ông tranh tài.” Giang Ly Thành lại lộ ý vui vẻ như có như không, nghiêng người về phía trước, “Về phần cô, Trần tiểu thư, tuy tôi không phải người tốt nhưng làm việc rất công bằng. Nhiều năm trước tôi cũng có qua lại với cô, theo quy tắc, cô, và bất kỳ vật gì đứng tên cô tôi sẽ không động đến. Những cổ phiếu dưới tên cô tôi cũng sẽ theo giá thị trường trả cho cô, cô có thể tiếp tục duy trì cuộc sống hiện tại.”

“Tôi không cần những thứ đó, cũng không quan tâm nếu chỉ còn hai bàn tay trắng. Tôi cũng không dám cầu anh buông tha cho gia đình chúng tôi, chỉ xin cho quãng đời còn lại của ông ngoại tôi được tự do, xin đừng để ông phải trải qua lao tù.” Nét mặt cô nhuốm vẻ đau thương.

“Vậy biết làm sao, tôi luôn kính nể hiếu nữ.” Giang Ly Thành giọng nói có phần trêu tức, “Nhưng tôi không làm việc thiện, tôi chỉ tiến hành những giao dịch có lợi nhuận mà thôi. Cô dùng cái gì để đổi lấy vài năm tự do còn lại cho ông ngoại cô?”

“Tập đoàn Thiên đức sắp là của anh, từng cọng cây ngọn cỏ cục gạch đều là của anh, anh còn cần gì nữa?”

Giang Ly Thành lại dựa lưng vào ghế, dáng vẻ lười biếng: “Từ khi cô đi vào cánh cửa này, tôi chỉ mong chờ tiết mục bán mình cứu người thân.” Anh hạ mắt nhìn đồng hồ đeo tay “Tiểu thư, biểu hiện của cô không như tôi mong chờ, thật thất vọng. Hóa ra phim ảnh truyền hình đều là vở vắn cả, chắc phương pháp của cô khác với lệ thường nhỉ?”

Trần Tử Dữu mãi không thốt lên lời, trống ngực đập dồn dập vừa nhanh vừa mạnh, một lúc sau mới tìm lại được giọng nói: “Anh đã từng dạy tôi, không nên tin những thứ vở vắn trong tiểu thuyết kia, tất cả đều là gạt người. Những lời này tôi luôn luôn nhớ rõ.”

Giang Ly Thành cười mỉa mai: “Cô không thử sao biết không được?”

“Tôi cho rằng anh tuyệt sẽ không có hứng thú với thân thể của kẻ thù, làm vậy đối với anh là một sự bôi nhọ.”

Cô không thể không nghĩ tới khả năng này nhưng cô cho rằng, theo cô hiểu, anh sẽ không muốn cùng với con gái của kẻ thù có liên hệ gì, huống chi, anh đã đạt được điều mình muốn. Căn cứ vào tư liệu cô có được, người này tuy không thủ thân như ngọc nhưng cũng không phải dạng phong lưu.

“Có lẽ do tôi nhầm chán quá muốn tìm cái gì đó thú vị hơn chẳng.” Giang Ly Thành không bối rối nói, nét mặt khôi phục lại vẻ lãnh đạm.

Trong tâm phảng phất có thứ gì đó vỡ nát, cô trừng mắt nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan sâu sắc, vốn rất khí khái nhưng lại lộ ra vẻ tà ác kia mà trong đầu trống rỗng.

Cô nhìn anh mở miệng nói chuyện nhưng giọng nói lại phải mất mấy giây mới truyền đến tai cô, thật lâu sau, cô mới dần tiêu hóa hết những lời nó đó.

Giang Ly Thành đột nhiên thay đổi thái độ làm cô không thể tin được. Anh nói có thể chấm dứt tất cả hành động đối với công ty của ông cô, dừng lại tại đây, thậm chí có thể triệt tiêu hết các chương ngại do anh sắp đặt mà điều kiện trao đổi là tự do vô kỳ hạn của Trần Tử Dữu.

“Tôi không cần nhiều như vậy, tôi chỉ muốn ông tôi được bình an.” Trần Tử Dữu dùng thanh âm yếu ớt lặp lại lần nữa, “Anh đối với tôi cũng sẽ không hứng thú được bao lâu nên anh có thể định ra một kỳ hạn, chờ kỳ hạn qua đi, tôi sẽ cùng ông rời khỏi đây.”

“Tiểu thư, tôi là người cầm cờ, quy tắc do tôi định. Hoặc là tiếp nhận điều kiện của tôi, hoặc mời cô về.”

“Tôi không đáng nhiều tiền như vậy. Tôi cũng không cần công ty.” Cô cố gắng đấu tranh.

“Ý của cô là, muốn Tôn Thiên Đức tiên sinh nhìn thấy công ty của ông ta bị phân thành từng phần nhỏ như xử lý phế phẩm rồi bị bán đi, khiến cho ông ta nhìn thấy công sức mấy chục năm của mình tan thành mây khói? Chẳng lẽ cô không biết chuyện này so với việc ngồi tù càng thống khổ hơn sao?”

Trần Tử Dữu lại cắn đôi môi vốn đã bị thương, cô biết điều anh nói đều là sự thật. Những chuyện này chắc chắn sẽ khiến ông ngoại khó chấp nhận hơn so với cái chết. Trước đây cô không đề cập tới loại yêu cầu này là vì cô vốn không nghĩ tới.

“Hơn nữa,” Giang Ly Thành bổ sung, “Tôn tiên sinh mấy năm nay tung hoành, đặc tội không phải chỉ với mình tôi, bỏ đá xuống giếng là bản tính của con người. Còn có những công nhân bị buộc đến không có đường lui, tôi nghĩ so với tôi, họ nhất định sẽ có những biện pháp xấu xa hơn để đối phó với hai người. Tiểu thư, cô còn có thể khờ dại cho rằng chỉ cần tôi bỏ qua thì các người có thể sống yên bình sao? Huống chi cô sẽ hại mấy ngàn gia đình lâm vào cảnh khốn cùng.”

Trần Tử Dữu rất bội phục chính mình lúc đó còn có thể bật cười: “Hại mấy ngàn gia đình lâm vào cảnh khốn cùng chẳng lẽ là tôi mà không phải anh?”

Nhưng Giang Ly Thành nói không sai, Thiên Đức có gần một nửa số công nhân viên đi theo ông ngoại cô hơn hai mươi năm, những người này đều đem tuổi thanh xuân cống hiến cho Thiên Đức, công ty đối với họ cũng rất hậu đãi, lương cao phúc lợi cao. Trên thực tế đây đã là một gánh nặng khổng lồ. Nếu công ty tan rã, những người này đa số sẽ bị vứt bỏ, tuổi đã cao, trách nhiệm nặng nề lại không có bằng cấp hay những kỹ năng mới, hoàn cảnh nhất định sẽ rất tồi tệ.

“Tôi sẽ cho họ thôi việc, hợp lý mà hợp pháp. Mà cô, cũng sẽ tránh cho họ khỏi rơi vào vòng tù tội. Kể cả quãng đời tự do còn lại của ông ngoại cô.” Giang Ly Thành lại đem tội danh mà cô không thể gánh nổi đổ lên đầu cô.

“Anh bày ra kế hoạch nhiều năm như vậy làm sao có thể buông tha dễ dàng thế?” Trần Tử Dữu nghi ngờ thái độ kỳ lạ của anh, phía sau chắc có âm mưu mới.

“Tôi không nghĩ Thiên Đức có thể chịu nổi một đòn này, phá hủy nó hoàn toàn cũng không còn cảm giác thành công, trò chơi này tôi chơi chán rồi, thay đổi khẩu vị cũng không sao.” Giang Ly Thành dùng bộ dáng như đang xem trò vui nhìn cô, “Thưa dịp tôi chưa thay đổi chủ ý, suy tính cẩn thận vào.”

Cô tê dại mà cầm chén trà thư ký của anh đưa cho, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, hấp thu độ ẩm từ chén trà.

Gốm sứ thượng hạng, hoa văn tinh xảo, giờ phút này những hình vẽ uốn cong đẹp đẽ kia phẳng phất đều hóa thành dây thừng ghim chặt cổ cô.

Từng giây trôi qua. Giang Ly Thành khéo miệng ẩn chứa nét cười, nhìn vẻ ngoài ung dung của anh, Trần Tử Dữu thần thờ, không biết phải làm sao.

“Còn nửa phút.” Khi thanh âm lạnh như băng của Giang Ly Thành đột nhiên vang lên thì Trần Tử Dữu trong lòng cả kinh, vô thức bóp chặt khiến chén trà trong tay vỡ tan.

Nước và lá trà bắn tung tóe lên người và lên đùi cô, nhanh chóng thấm vào lớp vải, cũng may không bị phồng, chỉ có áo sơ mi trắng nhuộm màu lá trà. Tay cô dính đầy nước trà, từ ngón trở và lòng bàn tay chảy ra máu đỏ tươi, từng giọt rơi xuống cùng với nước giao hòa thành màu hồng phấn, lan ra. Cô cúi đầu xem tay của mình, không có cảm giác đau đớn gì.

Có một tiếng động nhỏ, phút chốc một tờ giấy và chiếc chìa khóa từ trên bàn lướt qua dừng ở trước mặt cô: “Thời gian một tuần cũng đủ cho cô lành vết thương và suy nghĩ đề nghị của tôi. Tối thứ sáu tuần sau, tôi hy vọng có thể thấy cô trong căn hộ này.” Ngón tay của anh dừng lại trên điện thoại, “Thời gian một tuần, tôi sẽ không có bất cứ hành động gì, mong là cô cũng không có, miễn cho chúng ta đều không thoải mái. Nếu như cô cứ làm chuyện gì mờ ám, tôi đây xin chúc cô làm được cái gì đó vừa khôn ngoan vừa tốt đẹp.”

Anh ấn phím điện thoại: “Tay Trần tiểu thư bị thương, vào băng bó cho cô ấy.” Sau đó anh lại xoay xoay chiếc đồng hồ đeo tay rồi nhấc điện thoại di động đang rung lên.

Thư ký của anh nhanh chóng mang vào một hộp cứu thương vào, thấy anh lại thử nhắc nhở: “Giang tổng, ba phút nữa hội nghị sẽ bắt đầu.”

“Tôi biết rồi, sắp đi đây.” Giang Ly Thành đứng dậy sửa sang lại bộ vest, trước khi đi còn dặn thư ký, “Tìm người đưa Trần tiểu thư về nhà an toàn.”

Lúc đi anh không nhìn Trần Tử Dữu, cô cũng không nhìn anh.

9. Chương 09: Luyện Ngục

Trần Tử Dữu những lúc buồn chán hay thích tự giễu cợt mình. Ví dụ như, một lúc nào đó cô bỗng cảm thấy mình có đủ khí chất đặc biệt của diễn viên vì thực tế cuộc sống và những gì đọc được trong sách lại vô cùng giống nhau.

Thời thơ ấu thì cô là diễn viên phim hoạt hình, tiểu công chúa xinh đẹp mà kiêu ngạo, hoa tươi, quà tặng, cần là có.

Khi vừa bước vào đời, cô biến thành diễn viên phim bi, không may đụng phải một người không nên đụng nhất đời, vết thương cũ chưa đi vết thương mới lại đến, tầng tầng lớp lớp vây kín.

Giờ đây, cô giống một nữ diễn viên phim tình cảm Đài Loan bị nam nhân độc ác vô sỉ bức hiếp, vì để cứu người thân mà nguyện nhận lấy hy sinh bi tráng, tư thế như đang lao mình vào bụi gai, thương tích chồng chất.

Khi cô vừa uống cà phê vừa tự mua vui ình bằng câu chuyện hết sức bi thương thì trong lòng lại phiền muộn, cà phê ngậm trong miệng cũng nuốt không trôi. Cô chán ghét chính mình.

Trần Tử Dữu còn sợ hãi nghĩ, may mắn cô không thích phim Hàn nên chỉ xem đúng một bộ, kết thúc chả tốt đẹp gì. Nếu không, cô có lẽ sẽ phải nghiên cứu ung thư dạ dày, ung thư não và bệnh bạch cầu, loại bệnh nào tỷ lệ sống sót cao, loại bệnh nào chết đẹp nhất.

Bởi thế nên sau này, cô buộc mình phải xem các tác phẩm của những đạo diễn và tác giả theo chủ nghĩa nữ quyền, dù cô không thích, thậm chí còn buồn nôn.

Có điều khi mới bắt đầu, cô cũng không có khả năng tự chữa lành như vậy. Khi đó cô cảm thấy cả người như đang rơi vào vũng lầy, không thể giãy dụa, không thể thoát ra, cũng không chìm xuống, cứ vất vưởng giữa sống và chết, chờ chết hoặc chờ được cứu.

Ngày đó Giang Ly Thành cảnh cáo cô không được lơ đãng, vậy mà cô lại chơi trò bịp bợm.

Trên tay chỉ là vết thương nhỏ nhưng vì cô cố ý hoặc vô ý nên hôm sau nó đã bị nhiễm trùng, đau đến chết đi sống lại. Cô uống thuốc giảm đau, một loại thuốc an thần nên đa số thời gian cô chỉ mê man ngủ, mơ lung tung: một đứa nhỏ đang nằm trong lòng ngực rộng lớn của một người đàn ông, cô gái trẻ nhảy múa uyển chuyển trên vũ đài, một mỹ nhân thanh nhã tay ôm bó hoa cô dâu, mình mặc áo cưới đầu đội khăn trắng, một bà lão tóc trắng đang yên bình ngồi ngắm trời chiều . . . Mỗi cảnh đều là hình ảnh cực đẹp nhưng khi tỉnh lại thì mồ hôi đầy mình, tựa như những mộng tưởng này cô vĩnh viễn không cách nào thực hiện được.

Tại sao lại yếu ớt như thế, ngay cả giấc ngủ cũng không thể trốn tránh sợ hãi.

Khi tỉnh giấc, cô lại làm mấy việc vụn vặt, là cách duy nhất để cô giải trí trong tuần, download mấy chục bộ phim A, nam nữ, đồng tính, vài phim P, bảy X, nhân thú, muôn hình muôn vẻ, đầy đủ thể loại cần gì có nấy. Cô kiên nhẫn quan sát tỉ mỉ từng bộ, cho dù không học kỹ xảo, ít nhất cũng coi như dự phòng. Vì vậy, cô đã tự khiến mình gặp ác mộng liên tục, lúc nửa đêm cảm thấy có người vào phòng, áp lên người cô, cô cố hết sức cũng không kêu được, giãy dụa muốn thoát ra thì mới tỉnh lại được, phát hiện hóa ra tự mình khi ngủ đặt hai tay lên ngực nhưng cơn ác mộng ấy, rõ ràng là do cô cố đè ép lòng ngực của mình nên càng giãy dụa trong mơ thì trong hiện thực cô càng khó thở.

Giang Ly Thành có vẻ là người giữ chữ tín. Trong một tuần, cô không bị hối thúc hay quấy rầy gì mà ông ngoại cô tuy mệt mỏi nhưng về mặt lại rạng rỡ hơn, quả nhiên anh buông lỏng một chút khiến ông ngoại có thể thở phào.

Ngày đại nạn đến thì Trần Tử Dữu ngược lại rất trấn định.

Cô nói với ông ngoại mình phải đi thăm bạn học rồi ở lại đó một đêm. Sau đó cô cẩn thận tắm rửa, mỗi một tác trên thân thể đều tỉ mỉ lau qua, xoa chút dưỡng thể không mùi. Cô chỉ mặc một bộ quần áo thoải mái, trong giỏ bỏ thêm một bộ khác. Cô nghiêm túc đọc hướng dẫn của thuốc tránh thai, ra cửa liền uống vào rồi ném cái hộp ra thật xa. Cô không lái xe của mình.

Giang Ly Thành đưa cho cô địa chỉ là một nơi giao giữa thành phố và vùng mới giải tỏa, một khu vực rất sang trọng nhưng người mua thì nhiều, chính thức ở cũng không bao nhiêu.

Lúc cô đến, trong phòng không có người. Không ngoài suy nghĩ của cô, tòa nhà và hành lang đều trắng lẹ, trong phòng lại bày một khung cảnh khác, bàn trang điểm, bàn ăn, giường, những bức rèm cửa và lụa mỏng, thậm chí có vài thiết bị điện, tất cả đều là màu trắng và trắng, làm cho người ta có cảm giác trống trải và im ắng.

Càng trắng trong thuần khiết như vậy cô càng thấy giống bệnh viện hoặc phòng thí nghiệm, chỉ chờ đem cô lên bàn, một dao cắt xuống, chậm rãi lăng trì.

Cô nghĩ nơi này có người quản lý, dù sao anh cũng phải bảo đảm an toàn của mình, đề phòng cô gian lận. Vốn dĩ trình độ của anh rất cao, hoàn toàn không thể tìm được sơ sót gì.

Cô cẩn thận kiểm tra từng góc phòng, cũng không tìm được mấy dụng cụ đáng sợ hay được nói đến kia, ngược lại trong tủ treo quần áo tìm ra vài bộ đồ ngủ chưa cắt mác, trong phòng bếp tìm được một ít đồ ăn, trong phòng tắm tìm được nguyên bộ vật dụng rửa mặt mới, còn tìm được vài cuốn sách trong thư phòng.

Giang Ly Thành mười giờ mới về. Trong lúc đó, Trần Tử Dữu đói bụng, sau khi xem xong một quyển sách kinh tế cô chưa bao giờ xem thì ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, dùng phương thức Yoga cố gắng duy trì hô hấp bình thường, cũng có chút hoài nghi Giang Ly Thành đêm nay có thể sẽ không đến, anh chỉ muốn làm nhục cô thôi, mục đích của anh đã đạt được, xem bộ dạng nhu nhược của cô lúc này, đâu còn tôn nghiêm gì để giữ.

Dù sao anh vẫn đến, cánh cửa vang lên trong tích tắc, vì đang tập trung điều hòa hô hấp, cố gắng duy trì phong độ bình thần, Trần Tử Dữu từ trên ghế salon nhảy dựng lên.

Giang Ly Thành thấy cô thì nét mặt không có bất kỳ thay đổi nào, cứ như họ mỗi ngày đều gặp nhau, vừa tháo cà-vạt, mở cổ áo vừa tự nhiên hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Ở nước ngoài thường nghe các bạn nói chuyện, những lời nói này ở Trung Quốc lại có nghĩa như “Xin chào”, kỳ thật trong trí nhớ của cô, rất ít người xung quanh cô chào hỏi như vậy. Nếu ở trường hợp khác, với người khác, cô có lẽ sẽ mỉm cười.

Thế nhưng hôm nay, không ngờ tới hai người sẽ gặp nhau trong tình cảnh này, trong suy nghĩ của cô, thà rằng cười nhạo hay đắc ý so với câu nói như vậy sẽ khiến cho cô có sự chuẩn bị hơn.

Cô chỉ có thể ngơ ngác nói: “Tôi không đói.” Nhưng bụng lại bắt đầu kêu lên.

Cô chờ cả buổi tối chính là chờ tiếng cười lạnh kia của Giang Ly Thành, thoáng hiện bên môi, anh nói: “Một lát nữa tôi không muốn nghe thấy tiếng này.” Ấn vài số rồi nói vào điện thoại: “Cho một phần cơm.” Quay đầu hỏi Trần Tử Dữu, “Cô ăn gì? Mì ống? Pizza? Hay đồ ăn Trung Quốc?”

Trần Tử Dữu vốn muốn nói “Tùy ý”, lời nói đến miệng lại thay đổi, cô nói: “Một cái Hamburger, không cần thịt. Khoai tây nghiền và sữa chua nguyên chất.” Cuối cùng không quên nói một câu khách khí “Cảm ơn”, sau khi nói xong cô lại hối hận.

Giang Ly Thành dừng lại hai giây nhìn cô, có vẻ khinh thường khẩu vị và lối diễn đạt của cô, sau đó anh làm theo, không nói thêm gì nữa, đi vào phòng trong thay quần áo.

Hiệu cơm kia thật mau chóng, chỉ năm phút mà chuông cửa đã vang lên, đồng thời có người gọi: “Mang cơm đây!”

Trần Tử Dữu chuẩn bị mở cửa trả tiền thì Giang Ly Thành đã đi trước cô một bước, mang để trước mặt cô, nói một câu “Ăn xong trước khi tôi tắm rửa xong” rồi vào phòng tắm.

Trần Tử Dữu dùng tốc độ nhanh nhất cả đời ăn hết cái Hamburger to đùng kia, lại dùng tốc độ tương tự nuốt hết chỗ khoai tây nghiền đến suýt phát ngen. Khi cô vừa bắt đầu uống sữa chua thì Giang Ly Thành mặc một cái áo choàng tắm, lau tóc bước ra, áo choàng chỉ tới đầu gối để lộ ra hai chân và hơn nửa lồng ngực.

Không ngờ anh tắm rửa nhanh như vậy, trong lòng cô hoảng hốt, tay run lên làm cho vài giọt sữa chua đổ ra ngoài, trên người trên tay đều có, cô xấu hổ cười, buông cái chén xuống định lấy khăn giấy lau đi, không chú ý đến anh.

Giang Ly Thành không tiếng động đi đến phía sau cô, khi cô chuẩn bị lau sữa chua trên ngón tay thì anh đột nhiên nâng tay cô lên, mút vào, Trần Tử Dữu trong nháy mắt ngây ra như phỗng.

Thừa dịp cô còn đang ngu ngơ, anh ôm lấy đầu cô, đặt môi lên. Mùi sữa tắm hương cỏ, mùi sữa chua, mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng mùi rượu, còn ả ả mùi nam tính quen thuộc hòa cùng một chỗ bay vào mũi cô, dạ dày Trần Tử Dữu đột nhiên khó chịu.

Cô đã quên, lâu rồi cô không thể chịu được người khác đụng vào mình, dù là người khác phái hay thậm chí là đồng tính. Cho dù ai tới gần khoảng cách an toàn của cô cũng khiến cô sinh ra phản ứng bài xích mãnh liệt.

Cô liền đẩy anh ra. Tuy vô lễ nhưng còn hơn là để cô nện vào mặt anh. Cô xấu hổ thấp giọng nói: “Vừa ăn cơm xong, dạ dày tôi hơi đau. . . Tôi muốn xem TV một chút có được không?”

“Được.” Giang Ly Thành nói lớn, thậm chí còn giúp cô mở TV, ngồi xuống xem cùng cô.

Trên thực tế, có trốn cũng không thoát, Trần Tử Dữu hối hận là đã kéo dài thời gian mà bỏ lỡ cơ hội đào thoát tốt nhất. Vừa rồi nếu cô thật sự phun ra người anh, có lẽ anh sẽ không còn hứng thú đụng đến cô.

Khi tiết mục TV ngày càng nhàm chán làm người ta muốn ngủ gà ngủ gật, Trần Tử Dữu vẫn mở to hai mắt như đang chuyên chú xem một bộ phim gangster thì Giang Ly Thành quyết định không cùng cô chơi tiếp nữa, anh tắt TV, trở tay đem cô ép lên ghế sa lon, thuần thục cởi đồ cô ra, từng món từng món vứt trên mặt đất. Trần Tử Dữu không dám phản kháng.

Anh cũng không giống như tưởng tượng của Trần Tử Dữu là trực tiếp xâm chiếm cô mà kiên nhẫn đến đáng sợ, cả đêm ôn nhu chăm sóc cô.

Anh dùng ngón tay, dùng miệng, tác tác lướt qua da thịt cô, từ đầu đến chân, cả nơi ẩn mật cũng không tha.

Ngón tay và môi anh lạnh như băng, cô nhắm chặt hai mắt, cảm thấy như có mấy con rắn lạnh buốt đang vờn trên thân thể cô. Khi anh rời ra thì chỗ đó liền dấy lên một lửa thiêu đốt cô.

Trần Tử Dữu vừa sợ hãi vừa khó chịu, mỗi nơi anh lướt qua cô lại khẽ run rẩy, cắn răng chịu đựng, sợ chính mình không kìm được bật kêu lên.

Anh không nhanh không chậm, hô hấp đều đều, không hề báo trước mà dùng ngón tay thâm nhập vào bên trong cô, cô như bị điện giật nhích người ra nhưng bị anh kéo lại, đè xuống, tiếp tục khiêu khích như muốn đảo lộn ruột gan cô. Toàn thân cô vận vẹo, co rút, khỏe mắt long lanh, bàn tay đang cố bám vào lưng tựa sô-pha lại dần rút xuống. Anh không tiếp tục tiến thêm, chỉ bình tĩnh nhìn cô, tra tấn cô, chờ cô mở miệng cầu xin tha thứ.

Trần Tử Dữu cắn chặt môi, khi không thể chịu nổi nữa thì cô cắn mu bàn tay của mình, sống chết cũng không chịu kêu lên.

Cô thà rằng anh thô bạo một chút, trực tiếp chiếm lấy cô, dùng phương thức bạo ngược nhất cũng đều tốt hơn sự dày vò ôn nhu này, anh từng chút từng chút gạt đi ý chí của cô, ngay cả chút tôn nghiêm còn lại của

cô anh cũng muốn tước đoạt mất.

Cô như đang trong lò lửa, lúc lạnh lúc nóng, cô liều mạng không cho nước mắt chảy xuống nhưng thân thể lại không nghe theo ý chí của cô, toàn thân ướt sũng, cả người giống như đang chìm trong nước. Tay anh thấm ướt mặt ngọt của cô, gắt gao kéo bàn tay cô đang cắn xuống rồi đưa ngón tay mình vào trong miệng cô. Cô nếm hương vị của mình, trong lòng vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, dùng hết sức cắn tay anh, cắn cho đến khi cảm thấy trong miệng có vị mằn mặn.

Giang Ly Thành vẫn yên lặng, tiếng thở dốc của cô thậm chí lấn át cả anh. Tay kia anh nắm cầm cô, ép cô thốt ra tiếng. Anh đưa ngón tay chảy máu xoa trên mặt cô, đem máu bôi khắp mặt cô, lúc này anh mới nở nụ cười: “Cô rất có tinh thần cách mạng đấy. Trần tiểu thư, tôi nên kính nể cô, nhỉ?”

Một chữ “nhỉ” nói xong thì anh lại ám muội vuốt ve, Trần Tử Dữu vừa mới trầm tĩnh lại thì tại những lời này của anh mà lại bắt đầu run rẩy.

Anh cũng không tiếp tục tra tấn cô nữa, chỉ ném cho cô một cái áo tắm: “Tắm cho hết mồ hôi đi, trông cô cứ như người chết đuối ấy.”

Trần Tử Dữu run rẩy đứng lên, choàng áo lên thì phát hiện áo tắm này là cái anh đã choàng lúc nãy, ngay cả đai lưng cũng không cởi ra. Đồng hồ vừa điểm, chỉ mới qua vài chục phút mà thôi, đêm nay còn nhiều thứ đang chờ cô.

Cô trong phòng tắm cọ rửa từ từ, không có dũng khí đi ra nữa. Cô để vòi hoa sen mở tối đa, nóng phồng cả người, ra sức chà xát những chỗ vừa bị anh chạm qua. Trong phòng tắm hơi nước bốc lên, thiếu không khí. Cô để nước thật nóng chỉ hy vọng mình có thể ngất đi, như vậy biết đâu lại được miễn màn tra tấn kế tiếp.

Trần Tử Dữu đánh giá quá thấp thể lực của mình, cô tắm lâu như vậy, dù đã thấy khó thở nhưng vẫn không có dấu hiệu sắp xỉu, ngay khi cô lại hít vào hơi nước thì phòng tắm đột nhiên tràn vào không khí lạnh, Giang Ly Thành đã mở cửa bước vào.

Cô kinh hãi nhìn anh, Giang Ly Thành vừa kéo áo vừa nói: “Tôi nghĩ cô đã ngất bên trong rồi đấy.”

Trần Tử Dữu xoay người sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy thân thể trần truồng của anh, càng không muốn so sánh anh với nhiều năm trước.

Giang Ly Thành đặt tay sau gáy cô, nhẹ nhàng nói: “Để tóc dài đi, tôi không thích tóc ngắn.” Ngón tay của anh theo nước chảy trên người cô, từ cổ xuống vai, ra sau lưng rồi trượt đến eo của cô, vì nước quá nóng nên cô dường như không cảm nhận được tay của anh.

Sau đó anh ấn mạnh cô lên tường, gạch men cứng làm đau ngực cô, tay kia anh nắm tóc cô, tránh cho cô bị đập đầu. Sau đó anh lại tiếp tục dùng phương thức công hãm khuất phục cô không chút lưu tình, cuồng phong bão táp. Cô dán chặt vào tường, muốn tìm điểm chống đỡ nhưng tay lại bị nước chảy qua gạch men trơn ướt làm cả người cô trượt xuống dưới, hai tay bị anh bắt được, một tay ôm sau lưng cô còn tay kia đặt ở eo, giam cầm cô.

Thân thể Trần Tử Dữu chưa từng miễn cảm như vậy, bất kể là do bộ phận nào đó của anh thiêu đốt thân thể nóng bỏng hay do nhiệt độ nước cao hơn nhiều so với nhiệt độ cơ thể thì cũng đều như dao cắt vào da thịt cô, khiến cô không thể chịu đựng nổi. Tiếng nước chảy ào ào lại thêm âm thanh rì rì của quạt thông gió mà sau khi Giang Ly Thành đi vào đã mở, cô vì đau nhức mà rên rỉ nức nở, không cần ngược đãi vết thương chồng chất trên môi của mình nữa.

Cuối cùng cô cũng ngất đi trong ngực anh, chỉ hơi chậm hơn cô mong đợi mà thôi.

Trần Tử Dữu cứ như vậy bắt đầu một cuộc đời mới, từ khuất nhục, nhẫn nại lúc ban đầu dần chuyển thành chết lặng, không còn cảm giác gì nữa.

Có đôi khi cô thật vui mừng, trình độ biến thái của Giang Ly Thành có hạn nên cô không cần phải giống những nữ diễn viên trong phim mà chịu đựng sự ngược đãi và chà đạp tàn ác.

Anh xem cô như một món đồ chơi mà không phải công cụ phát tiết. Hai cái này khác biệt rất lớn.

Lúc đầu, cô cũng không nghĩ thoáng được như vậy. Khi đó cô chỉ cảm thấy sống không bằng chết, hối hận không thử một lần cùng anh ngọc nát đá tan, hoàn toàn cắt đứt.

Thật ra anh cũng không cần làm gì nhiều, chỉ cần một nụ hôn, một cái vuốt ve, cô đã mồ hôi ròng ròng, như vùi thân nơi hang hùm ổ rắn. Anh luôn cố ý khiêu khích cực hạn của cô, thích nhìn thấy cô vì dục vọng không được thỏa mãn mà vận vẹo, rên rỉ, cầu khẩn và kêu khóc, vì vậy vốn luôn mang tính đùa giỡn trước nhưng mỗi lần đều biến thành tra tấn, dày vò liên tục.

Cô nỗ lực chống lại sự sợ hãi, chân tay ruột gan đều co giật, cô phải dùng hết sức lực để không nôn mửa mà chọc giận anh. Cô cũng cố gắng kìm nén không khóc, không kêu để không làm anh hài lòng, đây là chút tự tôn duy nhất cô còn giữ lại được.

Khi từng giây trôi qua anh vẫn chưa chiếm được thứ anh muốn thì cũng không còn nhẫn nại nữa đành buông tha cho cô, áp cô xuống dưới, lăn qua lăn lại một hồi rồi chấm dứt.

Khi anh cuối cùng cũng đến đỉnh, dù có chút khó chịu và đau đớn nhưng Trần Tử Dữu lại có cảm giác giải thoát bởi vì bình minh sắp đến thì anh cũng mất hứng chơi đùa, điều này có nghĩa là tra tấn với cô cũng kết thúc.

Hơn nữa, anh cũng không phải “hoa hoa công tử”, số lần anh gọi cô cũng không nhiều, nguyên nhân chủ yếu có lẽ là do cô lãnh cảm khiến anh mất hứng thú và khoái cảm. Vả lại, anh ưa sạch sẽ, bất cứ lúc nào gặp anh, dù là đã trễ cùng vẫn phải ăn cơm tắm rửa thay quần áo trước, làm đủ quá trình chứ không phải cứ gặp mặt liền nhào tới.

Vậy là may mắn của cô, Trần Tử Dữu thường xuyên tự an ủi như vậy.

Có điều Giang Ly Thành cũng có điểm tốt, Trần Tử Dữu phải thừa nhận anh nói là làm.

Anh đã đồng ý không làm khó ông ngoại của cô nên anh thật sự không tiếp tục gây thêm bất cứ hành động nào. Tuy tập đoàn Thiên Đức đã bị phong tỏa, sinh lực đã yếu nhưng dưới sự nỗ lực của ông cô cuối cùng cũng không đến nỗi suy tàn mà đang dần hồi phục.

Khi Trần Tử Dữu cùng anh bắt đầu duy trì loại quan hệ này, cô đưa ra một thỉnh cầu duy nhất, xin giúp cô giấu ông ngoại.

Anh không đồng ý cũng không cự tuyệt nhưng sau đó anh có thể xem như rất phối hợp với cô. Anh chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô, gọi đi cũng rất sớm, đủ để cô nghĩ ra lý do rời nhà, nếu như cô không đi được, anh cũng không đổi thời gian, chỉ có điều cô sẽ vì điều này mà trả giá lớn hơn thôi.

Thành phố này tuy không nhỏ nhưng khi cô cùng ông ngoại tham dự vài cuộc họp cũng khó tránh khỏi ngẫu nhiên gặp anh. Mỗi lần anh cũng có thể giả bộ không quen biết cô, diễn còn đạt hơn cô.

Cô không được anh cho nhà cửa, không dùng tiền của anh, anh cũng không nói quá nhiều.

Dựa vào sự “khoan dung” này của anh, dù cuộc sống của Trần Tử Dữu chia năm xẻ bảy nhưng vẫn có thể duy trì vẻ ngoài bình tĩnh và khoan thai.

Anh cũng không bắt cô ở qua đêm, chỉ cần cô còn sức, trong đêm hôm khuya khoắt cô nhất định sẽ từ trên giường của anh bò xuống, tự mình lái xe về nhà.

Rất nhiều thói quen của cô cũng từ đó mà hình thành. Tắm rửa bằng cả nước ấm và nước lạnh, xịt nhiều nước hoa, chạy bộ sáng sớm.

Xịt nước hoa là vì nửa đêm trở về nhà sẽ không làm ông và người hầu phát hiện trên người cô có mùi của đàn ông, còn chạy bộ sáng sớm là để che đậy màu sắc khác thường trên má cô, nhân tiện cũng có thể giúp cơ thể khỏe mạnh.

Vì để hành vi của cô có vẻ hợp lý hơn, cô thậm chí tìm tòi một công việc để làm ra vẻ bận rộn.

Khi đó ông ngoại từng nghi ngờ cô lén lút có bạn trai, cười cười muốn cô đưa về nhà xem mặt một lần, bị cô giấu đầu hử đuôi xấu hổ phủ nhận mà cho qua chuyện, kỳ thật lúc đó lưng cô ướt sũng. Vì vậy cô hành sự càng cẩn thận dè dặt hơn.

Có khi không khỏi tự giấu mình so với tình nhân và kỹ nữ cũng không bằng, nếu như tình nhân là một loại thân phận mà kỹ nữ là một loại nghề nghiệp thì cô đã không có thân phận cũng không có cương vị nên chỉ biết lén lút.

Giang Ly Thành cũng rất cẩn thận dè dặt nhưng là ở mặt khác, như việc anh liên tiếp đổi địa điểm, như anh chưa bao giờ cần cô thực hiện nghĩa vụ bên ngoài giường ngủ, pha trà, cạo râu, loại chuyện nhỏ nhặt này cũng không cần cô làm. Cái này đối với cô dĩ nhiên là chuyện tốt nhưng cô cảm thấy, thật ra anh cũng rất sợ cô hạ độc mưu sát anh. Nghĩ đến đây cô lại thấy rất sáng khoái.

Giang Ly Thành về sau bỗng trở nên lạnh lùng, ít cười ít nói hơn. Điểm này rất hợp với ý cô nên cô cũng ít nói ít cười, nếu đối phương là anh. Có khi hai người liên tục ở chung mười hai tiếng đồng hồ mà một câu cũng không nói.

Dường như anh cũng có lúc nào rút gân. Có lần Trần Tử Dữu cảm lạnh sốt à anh khẳng khái đòi gặp cô. Cô nhanh nhẹn đến chỗ hẹn, sau khi ăn cơm xong lại muốn cô cùng xem một bộ phim.

Một phòng chiếu phim xa hoa rộng rãi như vậy chỉ có hai người bọn họ, bộ phim vừa cũ vừa buồn vừa dài, thật vất vả chống đỡ được đến nửa chừng, cô đang buồn ngủ lại nghe thấy anh nói: “Tiểu thư đối với bộ phim này không có hứng thú, đổi bộ khác.” Cô ngẹn họng.

Bộ phim mới đổi càng khó xem hơn, hình ảnh lộn xộn, tiếng động xao xao. Cô đột nhiên hoa mắt lên, tỉnh lại thì đã nằm trên giường lớn mềm mại, trên người đang đắp chăn dày, đầu có một túi chườm đá còn toàn than thì mềm nhũn, không có chút sức lực nào. Cô ngơ ngậy định ngồi lên lại phát hiện trên người đã được thay một bộ đồ ngủ.

Nhìn quanh, thời gian còn sớm. Một căn phòng khác có đèn vàng, Giang Ly Thành mặc đồ ngủ màu sáng ngồi trên sa-lon, cầm kính lúp như đang nhìn vài mẫu khoáng vật. Anh đeo một cặp kính viền đen, vẻ mặt chăm chú hiếm thấy, đường cong và ngũ quan đều nhu hòa đi một chút, khác xa phong cách bình thường của anh, có chút phong thái nho nhã của học giả.

Trần Tử Dữu đầu choáng váng ngồi ở mép giường nhìn anh, miễn cưỡng nhớ lại, lần đầu cô gặp anh thì anh cũng mang loại khí chất này, chỉ thiếu mỗi cặp kính. Mắt kính làm cho bức tranh trước mắt cô mỹ cảm, hình ảnh, sắc thái đều bị giảm đi nhiều, có vẻ rất buồn cười.

Mặc dù cô không nói năng gì nhưng Giang Ly Thành vẫn phát hiện cô đã tỉnh. Đầu anh cũng không ngẩng lên, hỏi: “Còn sốt không? Trên bàn có nhiệt kế, tự đo đi.”

Nhiệt độ đã khôi phục bình thường, cô rất ít khi hạ sốt nhanh như vậy. Trong lúc cô hôn mê không biết đã bị cho uống hay tiêm thuốc gì.

Nếu không bệnh, cô cũng không dám giả bộ bệnh, hại anh không xem hết bộ phim cô đã rất có tội. Trần Tử Dữu cầm quyển sách anh đặt ở đầu giường lên, mở đèn bắt đầu đọc để giết thời gian.

Sách của anh rất khó hiểu, cô miễn cưỡng xem được hơn mười trang thì nghe anh nói: “Cô không ngủ được sao?”

Chắc là đầu cô bị sốt đến hỏng rồi nên mới nghe anh hỏi một câu như vậy: “Anh không sao đó chứ?”

Suy nghĩ của cô là Giang tiên sinh bận rộn, khó lắm mới gọi cô một lần chỉ để cô cùng anh xem phim, vậy mà cô lại chiếm giường của anh ngủ. Thật sự cô rất mệt nên hy vọng anh mau chóng làm xong chuyện, sau đó để cô an tâm ngủ, không cần phải vừa mới ngủ say đã bị kinh hãi mà tỉnh lại.

Thế nhưng thấy khóe miệng Giang Ly Thành hơi run, cô cảm thấy hình như mình đã nói sai.

Cũng may Giang Ly Thành không nhân cơ hội châm chọc cô, rất kiên nhẫn dùng khẩu khí dỗ dành con nít nói với cô: “Cô yên tâm ngủ đi. Tôi đối với người bệnh không có hứng thú gì đâu, tôi sợ bị lây bệnh.”

Thật ra nếu không xảy ra chuyện đó, thời gian cứ trôi qua như vậy thì cũng không hẳn là quá tệ.

Sinh hoạt hai mặt của Trần Tử Dữu dần trở lại bình thường.

Ban ngày, cô là tiểu thư khuê các điển hình, làm việc từ thiện mà không cần danh tiếng, ít khi xuất đầu lộ diện tại các yến hội linh đình. Chuyện trong nhà cũng không cần cô nhúng tay vào. Nếu ví cô như một

hình ảnh nào đó thì cô chính là hoa văn bình an nằm vàng trên bùa hộ mệnh của gia tộc, đoan trang thánh khiết, an phận thủ thường.

Trong những đêm đặc biệt, cô như kỹ nữ lẳng lơ, không có tôn nghiêm mà nằm dưới thân nam nhân rơi lệ chảy mồ hôi, tệt hơn nữa là dù không cam long, không mong muốn nhưng đến cuối cùng vẫn phải khuất phục, âm thầm hầu hạ.

Cũng may Giang Ly Thành ít khi xuất hiện, cô có thể dễ dàng thích nghi hơn, thời gian xa cách đủ dài để cô phục hồi sức lực bị mất và lòng tự trọng bị tổn thương.

Khi đó ông ngoại cô tinh thần rất hăng hái, ông toả ra sức sống của người trẻ tuổi, ý chí chiến đấu sục sôi, cố gắng đưa Thiên Đức lên một tầm ới. Mặc dù đối với chuyện này cô cũng không xem trọng nhưng nhìn nét mặt ông ngoại lại tươi cười, cô cảm thấy cái giá mình phải trả rất xứng đáng.

Mấy ngày Giang Ly Thành không xuất hiện, cô thậm chí còn nghĩ anh là người tốt; vì anh nói là làm, không nuốt lời, dù anh sẽ mau chóng mất hứng thú thôi; vì anh sẵn sàng làm từ thiện, dù chỉ là giả vờ. Còn có một lý do cô không muốn thừa nhận, đó là khả năng biến thái của anh so với trí tưởng tượng của cô lại thấp hơn nhiều, thế nên những thứ cô nghiên cứu kia cũng chẳng phải dùng đến, hoặc là vì khi nằm dưới anh cô không thể không rên rỉ hay cầu xin nên có khi cô tự lừa mình dối người mà nghĩ bản thân như khách làng chơi, xem anh như con vịt, nghĩ như vậy làm cô cảm thấy dễ chịu nhiều lắm, Giang Ly Thành dĩ nhiên là không đáng ghét đến thế.

Cảm giác này là do trong một thời gian dài thân thể cô xuất hiện triệu chứng lạ, cần trị liệu và kiểm tra định kỳ. Con người ta, hễ đã vào bệnh viện thì cũng chỉ trở thành cơ thể sinh học, tiếp nhận kiểm tra với tư thế khó chịu, giờ ngón tay đếm cừu chịu đựng đau đớn nóng bỏng hay lạnh giá, dày vò liên tục, so với việc cô thường phải làm cũng tương tự.

Cho nên sau này, khi cô bị gọi đến, cô cũng chỉ xem đối phương là bác sĩ hoặc khách quan hơn, là dụng cụ giúp cô làm kiểm tra. Như thế, những đêm đó cũng không quá gian nan.

Khi Trần Tử Dữu đọc đến tên Lỗ Tấn trên mặt báo thì không khỏi xấu hổ. Nếu ông ta còn sống mà lại biết nội tâm của cô, không biết ông ta sẽ sầu muộn đến thế nào, sẽ trách cứ ra sao, khéo lại có thể viết vài chương “A Dữu chính truyện” để cảnh giác người dân.

Chỉ có điều cô thật sự e ngại Giang Ly Thành, có lẽ vì vậy mà anh đối với cô thái độ cũng nhu hòa đi nhiều.

Ví dụ như, có đêm anh gọi cô đến, tắm rửa xong cũng không vội áp đảo cô, ngược lại không biết từ đâu tìm được mười mấy cái sườn xám bắt cô mặc thử từng cái.

Những cái sườn xám chất liệu và đường may tinh xảo, từ gấm thêu hoa đến vải bông trắng, cái gì cũng có. Bà ngoại và mẹ đã qua đời của cô đều theo phong cách phương Tây, chưa bao giờ mặc loại đồ này nên cô cũng không có bộ nào, đây có thể xem là lần đầu tiên trong đời cô mặc nó.

Ở trước mặt anh cô chẳng cần phải rụt rè, cứ khỏa thân mà nâng ngực thả tay xoay xoay người mỗi khi mặc vào một bộ, chỉnh sửa cho ngay ngắn, đợi anh gật đầu thì lại cởi ra mặc bộ khác.

Với những nữ nhân khác, chuyện này có thể gọi là hấp dẫn nhưng để cô làm lại mang ý coi thường, chắc dụng ý của anh là thế.

Hóa ra nghề người mẫu cũng thật vất vả, thay hơn mười bộ liên tục, sức lực cũng mất dần.

Giang Ly Thành kẹp một điều thuốc ngồi bên cửa sổ, vẽ mặt hồ hững hờ chẳng tỏ chút hứng thú gì, không biết là anh đang thưởng thức bộ dáng của cô trong mỗi bộ trang phục hay chỉ đơn thuần là muốn nhìn tình cảnh chật vật thay đi đổi lại của cô. Dù là cái nào thì nét mặt kia tuyệt đối không thể xem là đang thích thú được.

Chờ Trần Tử Dữu đổi đến chiếc sườn xám lụa màu xanh nhạt thì Giang Ly Thành thậm chí không buồn quay đầu lại mà lười biếng tựa bên bệ cửa sổ, hai tay khoanh lại, miệng nhả khói như đang ngắm bóng trăng trong hồ bên dưới lầu.

Ngoài cửa sổ ánh trăng rất đẹp, gió nhẹ thổi bay rèm cửa màu trắng, thỉnh thoảng thổi qua mặt làm rối tung tóc anh. Anh mặc một chiếc áo ba lỗ trắng, quần rộng màu vàng nhạt, bên ngoài khoác áo sơ mi trắng,

không cài nút, vạt áo bị gió thổi bay tựa như cánh chim trắng.

Theo lý mà nói, điều này thật sự là một hình ảnh đặc biệt có khuynh hướng cảm xúc vì đường nét của anh rõ ràng, nhìn nghiêng có nét giống người phương Tây, đêm yên tĩnh sáng rõ xuyên qua màn lụa trắng, ngoài cửa sổ có nước, trong nước có sen, bên khung cửa sổ có người, cảnh sắc thật thâm biếm, rất giống một bộ phim điện ảnh kinh điển nào đó với hình ảnh động và tĩnh liên tiếp nhau.

Ấy vậy mà Trần Tử Dữu cứ nghĩ tới cái loại thân phận mà gần đây cô luôn gán ghép cho anh mà mờ ám nghĩ tới đồ dùng phái nữ sử dụng vào mỗi tháng, đều thanh khiết và có đôi cánh trắng tinh, hóa thân thành Thiên Sứ như trong quảng cáo TV.

Hình tượng ấy cùng người trước mắt trong tưởng tượng của Trần Tử Dữu thật trùng khớp, đứng sau lưng anh, cô cười trộm, càng cười càng không thể ngừng được, đến lúc anh quay đầu lại thì nụ cười hiếm hoi của cô không kịp dãn ra mà vẫn đọng lại ở khóe môi.

Dĩ nhiên dù có thế nào cô cũng sẽ không nói cho Giang Ly Thành biết vì sao cô cười, anh cũng không hỏi, chỉ là cả đêm đều làm cô phải cười như thế mãi. Anh dùng cây gậy ngựa dụ dỗ, đe dọa, uy hiếp đủ mọi mảnh khóe để có thể thấy được các kiểu cười của cô nhưng cuối cùng cũng chẳng thể thấy lại nụ cười lúc ban đầu ấy.

Trần Tử Dữu không biết làm thế nào ông ngoại biết quan hệ của cô và Giang Ly Thành .

Trên thực tế, cô và anh tới lui vẫn hết sức bí mật.

Giang Ly Thành mặc dù trên giường chưa bao giờ tôn trọng cô nhưng ở những phương diện khác vẫn nghiêm túc coi trọng ý nguyện của cô, như việc cô muốn giấu ông ngoại mình, anh cũng phối hợp với cô, về thời gian hoặc địa điểm.

Đôi lúc cô cũng rất cảm kích nhưng không phải không nghĩ đến, ngoài việc lo lắng bị ông ngoại phát hiện bộ mặt kia của mình thì chính bản thân cũng chỉ là trò giải trí của anh, trò chơi mà sớm chấm dứt thì không còn vui nữa.

Cô rất cẩn thận, vô cùng cẩn thận, mỗi lần cùng anh “hẹn hò” đều cẩn thận, thậm chí cô rất ít khi qua đêm chỗ anh; từ nhỏ đến lớn ông ngoại rất tín nhiệm cô, ít khi hỏi việc riêng của cô. Vì vậy khi ông giận dữ truy hỏi bạn trai của cô đến tận cùng là ai thì trước mắt cô như có mây đen kéo đến.

Về mặt của ông ngoại nhìn cô, trong hai mươi mấy năm qua cô chưa bao giờ thấy. Biểu cảm pha lẫn giữa thất vọng, phẫn nộ, bi thương, oán hận, nhục nhã, tâm tình phức tạp, biến thành vô số thanh kiếm sắc, đâm vào mắt cô, lòng cô.

Trần Tử Dữu trong lúc bối rối chỉ có thể kiên trì không thừa nhận, nói cô không có bạn trai, cô thường xuyên về muộn hoặc qua đêm chỉ là vì trường tiểu học từ thiện tặng ca hoặc phải trực đêm.

Vài tấm hình bay đến dưới chân cô. Cô run rẩy ngồi xuống, gần như không có sức lực nhấc lên.

Trong đầu cô thoáng hiện lên rất nhiều hình ảnh, nhiều nhất là ảnh khỏa thân của cô bị chụp trong tư thế không thể chấp nhận nổi, cô không thể khẳng định Giang Ly Thành có thừa dịp cô hôn mê hoặc ngủ say mà làm chuyện này không.

Thế nhưng mấy tấm ảnh này lại vượt quá dự liệu của cô. Chụp không rõ, liếc mắt cũng nhìn ra là hình chụp từ xa, trên hình một nam một nữ dung mạo mơ hồ. Tuy nhiên đối với ông ngoại, người đã nhìn cô lớn lên mà nói, dù chỉ là bóng lưng hay nghiêng người cũng không thể qua được mắt ông.

Ảnh chụp liên tục, cô như một con mèo nhỏ mềm mại dựa vào ngực của anh, được anh nửa dìu nửa ôm đi ra khỏi nhà hàng; cô được anh ôm ngang lưng, tóc dài tung bay tán loạn trên cánh tay anh; bên cửa sổ xe, cô gối lên đùi anh, hai tay thậm chí ôm quanh eo anh; cuối cùng là bức hình chiếc xe rời đi, bảng số xe có thể thấy rất rõ. Trần Tử Dữu trong lòng dần run rẩy.

Cô nhớ rõ lần này, cũng chỉ có lần duy nhất cô sơ ý đề phòng. Bình thường cô chỉ cùng Giang Ly Thành giới hạn tiếp xúc thân mật trong phòng ngủ, ra khỏi cánh cửa kia, hai người họ chỉ là người xa lạ.

Ngày đó, cô cùng vài đồng nghiệp đến nhà hàng kia ăn cơm lại gặp anh đang gọi điện thoại ngoài hành lang. Lúc ra về bất ngờ cô nhận được một tờ giấy chỉ viết số phòng, cách làm của anh trước sau như một.

Trần Tử Dữu cảm thấy thật nhục nhã. Nếu so sánh anh với tên hoàng đế xấu xa, vậy trước kia khi anh hẹn cô đến một chỗ nhất định thì ít nhất còn cảm thấy như “thị tẩm” nhưng hôm nay, anh chỉ ngẫu nhiên gặp cô, liền yêu cầu chuyện hoan lạc, so với tên hoàng đế gặp cung nữ trong hoa viên liền động dục tại chỗ thì có gì khác nhau. Giang Ly Thành thật sự lúc nào cũng có cách khiến cô tự cảm thấy mình dẽ tiện, hơn nữa phương thức luôn tăng tầng lớp.

Tuy cô cảm giận nhưng vẫn thuận theo, đi tìm căn phòng kia.

Ông ngoại đi công tác rồi, cô vốn cũng không muốn một mình trở lại căn phòng lớn trống rỗng nên mới cùng các đồng nghiệp trẻ tuổi ra ngoài.

Ngoài ra Giang Ly Thành đối với thân thể cô thật ra cũng không hứng thú lắm. Anh gọi cô một lần, ít nhất trong 1-2 tuần tới sẽ không để ý tới cô nữa, không bằng chết sớm siêu thoát sớm, nhắm mắt chịu đựng một hai tiếng đồng hồ để đổi lấy gần mười ngày sống yên ổn, sao lại không làm.

Đêm hôm đó tâm trạng cô rất xấu, vì đó là ngày giỗ của bảo mẫu già của cô. Con người thật là một loài động vật lạ lùng, cô đối với cha mẹ, thậm chí là bà ngoại đã mất cũng dần nguội ngoai nhưng không cách nào quên được bảo mẫu già. Bởi đó là cái chết đầu tiên trong đời cô chứng kiến, một người lúc nào cũng ở bên cạnh đột nhiên không nhìn thấy nữa, cho đến mấy tháng sau cô vẫn còn cảm thấy như một giấc mộng. Thật ra, bảo mẫu mới là người gần gũi cô nhất, so với mẹ và bà ngoại thì thời gian bà ở bên cô dài hơn. Cô vẫn cho rằng bảo mẫu vì cô mà chết, nếu như bà không vì muốn ra ngoài mua đồ cho cô có lẽ bà sẽ không phát bệnh.

Cô buồn bã không vui, ngay cả qua loa chiếu lệ đều lười làm, tắm rửa xong liền nằm trên giường đợi đã thành một trình tự quen thuộc.

Kết quả ngày đó Giang Ly Thành lại muốn cô cùng uống rượu. Màu sắc của rượu rất đẹp, trong suốt trơn bóng như hổ phách, vị ngọt, độ cồn cũng không cao, cô một ngụm rồi một ngụm, anh lại liên tục rót cho cô.

Cô đã uống không ít, cô cho rằng rượu ngọt như vậy uống sẽ không say nhưng cô quên mình không thể uống rượu nên mau chóng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nếu đổi lại là lúc khác có lẽ cô sẽ lo lắng sợ hãi nhưng người trước mặt là Giang Ly Thành thì cô còn có gì phải sợ, đã xấu còn có thể xấu hơn được nữa đâu nên sau khi cô lơ mơ nghe được anh nói cô là bồ nhai mẫu đơn điển hình (ý là không biết thưởng thức rượu ngon) thì bất tỉnh nhân sự luôn.

Cô cho rằng Giang Ly Thành sẽ đưa cô vào căn phòng kia. Đến nửa đêm đầu đầu muốn nứt ra thì cô tỉnh lại, phát hiện đang nằm trên giường trong biệt thự của Giang Ly Thành. Anh đương nhiên sẽ không hảo tâm buông tha cô như vậy, cho nên Trần Tử Dữu cắn chặt răng chịu đựng cơn đau đầu và đau bụng nhận lấy sự xâm lược của anh, về sau không nhịn nổi nữa, phun ra đầy giường, chỉ tiếc là Giang Ly Thành lại né kíp nên cô không nôn ra người anh được.

Chật vật cả đêm, tuy cô cảm thấy rất hả giận nhưng cũng khó chịu nên căn bản không muốn hồi tưởng lại. Không ngờ rằng hồi ức một đêm đó lại hiện ra trước mắt cô trong hoàn cảnh này.

Giọng nói của ông ngoại dù cố đè nén nhưng cũng không thể che giấu được vẻ già nua, run rẩy: “Trần Tử Dữu tiểu thư, nếu như kết quả điều tra của ta không sai, chủ chiếc xe này tên là Giang Ly Thành. Con nhìn thẳng mắt ta, thề trên cái mạng già này của ta, nói với ta lần nữa, nói con không biết người này, không có bất cứ quan hệ nào với hần ta. Con dám không?”

10. Chương 10: Vực Sâu

Trong nháy mắt đó, Trần Tử Dữu lại nhớ đến trải nghiệm hồi nhỏ. Cô đang dạo chơi trên một cánh đồng bát ngát, đột nhiên cuồng phong gào thét, mây đen vần vũ mà bốn phía hoang vu, cô không có nơi để trốn, mặc dù nguy hiểm cận kề, toàn thân run rẩy, lại chỉ có thể vô lực chờ đợi mưa to trút xuống, có khác chăng chỉ là mở to mắt hoặc nhắm mắt lại.

Giờ phút này cũng thế. Trong mắt ông ngoại lửa giận như mưa như gió đang kéo đến mà cô lại không cách nào chối cãi nổi một chữ. Cô không biết ông đã biết những gì, không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Mày có biết nó là ai không? Mày biết không?”

Trần Tử Dữu cúi đầu xuống, cô không có dũng khí nói dối.

“Tốt, mày quả nhiên đã biết. Tiện nhân để ra nó đã hại chết cậu của mày, còn nó lại vừa hại chết ba mày, mẹ mày cũng vì vậy mà chết. Mày cái gì cũng biết nhưng vẫn qua lại với nó? Trần Tử Dữu, mày thật đê tiện!”

“Ông ngoại, không phải.” cổ họng của cô giống như bị mắc kẹt, mỗi từ phát ra đều khó khăn.

“Không phải cái gì? Cậu mày không phải vì mẹ nó mới chết? Ba mày không phải bị nó bức tử? Hay là, mày không tình nguyện đến với nó?” đôi mắt ông ngoại giận dữ như muốn tóe lửa, Trần Tử Dữu thấy được trong đó là sấm vang chớp giật.

Ông ngoại trước mặt cô vẫn luôn từ ái, nho nhã nhưng ông thế này cô chưa từng thấy qua. Cơn giận của ông không phát thì thôi, mỗi lần phát ra đều đủ thiêu hủy cả cánh rừng rậm.

Những điều ông ngoại nói đều không sai.

Cô chưa bao giờ gặp mặt người cậu tập hợp tất cả những ưu tú, tài giỏi nhất, là nơi gửi gắm toàn bộ hy vọng của ông ngoại nhưng lại qua đời khi đang còn quá trẻ này. Nghe nói cuộc đời ngắn ngủi của cậu chỉ có duy nhất một sai lầm, chính là yêu một kẻ dung nhan tuyệt mỹ nhưng tâm địa rắn rết, người đàn bà thanh danh bại hoại, bị gia đình phản đối cậu lại muốn cùng bà ta bỏ trốn, cũng vì thế mà phải trả một cái giá quá lớn – tính mạng của mình. Ông ngoại vì vậy đã nổi điên lên, dùng tất cả thủ đoạn trả thù người đàn bà đã hại chết cậu, kể cả những người bên cạnh bà ta, khiến quãng đời còn lại của bà ta đều biến thành ác mộng.

Nguyên nhân cái chết của cha cô thì bởi một rắc rối trong chuyện làm ăn không thể nào thay đổi được nữa, quan hệ hợp tác đó liên quan đến sinh tử tồn vong của Thiên Đức. Cha cô dưới tình thế cấp bách không quản mấy ngày mệt nhọc mà vẫn cố lái xe ban đêm, gặp phải đường núi vừa mới mưa xong còn lầy lội nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà người gây trở ngại cho sự hợp tác chính là Giang Ly Thành.

Khi cô điều tra rõ mọi chuyện, cô chỉ cảm thấy bi ai nhưng không quá nhiều hận ý. Ác giả ác báo.

Nghĩ lại thì, cái chết của cậu chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, người đàn bà kia có lẽ thật sự yêu cậu, cũng có lẽ chỉ vì quyền thế của cậu nhưng ít ra đối với cậu không hề có ác tâm. Thế nhưng ông ngoại lại dùng hết sức lực hãm hại một người phụ nữ bán thân mưu sinh, hại bà không chỗ nương tựa, hại bà tinh thần thất thường, tâm tư dồn nén. Thế nên khi đối mặt với sự trả thù của Giang Ly Thành, cô không thể tha thứ nhưng có thể hiểu được.

Cái chết của cha cô, tuy Giang Ly Thành khó tránh khỏi có liên quan nhưng anh cũng không phải hung thủ trực tiếp, anh chỉ lợi dụng lòng tham của con người đạo diễn một vở kịch lừa gạt. Người lừa ta gạt, ở trên đời này lúc nào cũng có thể bắt gặp, có người may mắn có thể gặp phúc tránh được họa, có người không may suốt đời gặp xui xẻo. Tuy nhiên, vượt qua được thì sẽ rất mạnh mẽ, không qua được thì là kẻ yếu đuối. Trong mắt cô, cha cô thuộc loại không may mắn kia mà mẹ cô thì quá yếu đuối, đối với chuyện này cô chỉ có bi không có hận.

Về chuyện thứ ba ông ngoại nói, Trần Tử Dữu biết rõ, ông ngoại là một người bảo thủ cố chấp, cố chấp đến đáng sợ. Năm đó cậu bị ông bức đến nỗi chỉ có thể lựa chọn bỏ trốn, mẹ thì hoàn toàn không dám cho ông biết chuyện tình của mình, mang thai con của người khác mà chọn cách gả cho con rể ngoan của ông. Đối với chính đứa con gái mình sinh ra còn như vậy nên khi ông dùng đủ loại thủ đoạn đối phó với mẹ của Giang

Ly Thành cũng không có gì ngạc nhiên. Cô không tán thành cách làm của ông nhưng vì ông là người yêu thương cô nhất và cũng là người cô yêu quý nhất trên đời này, cô chỉ có thể chọn cách tiếp nhận và bỏ qua.

Thế nhưng giờ khắc này cô không thể tưởng tượng được, nếu như ông ngoại biết nội dung giao dịch của cô và Giang Ly Thành, nếu như ông biết đứa cháu gái duy nhất mình chăm sóc bảo vệ từ nhỏ đã bị bức hiếp, nếu như ông biết cơ hội mỏng manh của tập đoàn Thiên Đức là do cô bán mình mà không phải dựa vào cố gắng của ông để đổi lấy, lúc ấy tôn nghiêm bị thương tổn thì ông sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì. Cô chỉ có thể im lặng không nói, để mặc ông hiểu lầm.

Ông cụ thanh âm tràn đầy bi ai: “Tử Dữu, ta đã mất đi một hy vọng là cậu của con nhưng bây giờ con lại để ta mất đi hy vọng còn lại. Ta chưa từng yêu cầu con điều gì to tát cả, chuyện con không thích làm, ta cho tới bây giờ chưa từng bức ép con. Có điều, ta lại không ngờ, con lại ham ái hư vinh, không thể chịu khổ. Tại sao con lại cùng hần? Vì con sợ hần hủy diệt gia nghiệp giàu sang của con, sợ từ nay về sau con sẽ nghèo túng, không xu dính túi, cuối cùng sẽ không có được cuộc sống giàu có nữa sao? Con sợ theo ta hai bàn tay trắng bắt đầu lại lần nữa sao? Con dùng thân thể đổi lấy tất cả những thứ này, so với kẻ bán mình cầu vinh thì có khác gì nhau, so với những kẻ đầu đường xó chợ có khác gì nhau? Bản thân từ nhỏ được học sách thánh hiền, sao con lại không biết, vàng bạc mất đi còn có ngày tìm lại được, tôn nghiêm mất đi sẽ chẳng bao giờ lấy lại được nữa. Ta thật không nghĩ đến, khiến ta thất vọng nhất lại là con, niềm kiêu hãnh trước giờ của ta! Nếu ta chết đi, sẽ không thấy gì nữa, con nghĩ thế nào ta cũng không xen vào nhưng bây giờ ta còn sống! Còn sống! Tử Dữu, ngay dưới mắt ta con làm những chuyện này mà không nghĩ qua cảm giác của ta sao!”

Trái tim Trần Tử Dữu như bị giáng một đòn nặng nề. Cô đã nghĩ tới nhiều kết quả xấu nhưng chưa từng nghĩ tới ông ngoại lại có thể lý giải theo cách ấy, trong lòng ông, hành vi của cô rõ ràng không thể chấp nhận nổi, vì lợi ích bản thân mà bán mình làm kỹ nữ, vì tham phú quý mà cầu vinh phản bội, nhục nhã mà cô cam chịu chỉ đổi lại được một nghi kỵ như thế.

Nước mắt trào ra không ngớt, xoay mình ôm lấy chân của ông: “Ông ngoại, không phải như vậy, người hãy nghe con nói, người nghe con giải thích đi mà!” Trong nháy mắt đó, cái gì cô cũng đều bắt chấp, thậm chí sẽ nói hết tất cả chỉ để ông ngoại không còn hiểu lầm cô.

Đúng lúc này ngoài cửa có người gõ nhẹ vài cái: “Tôn chủ tịch, xe chờ ngài đã lâu.”

Trần Tử Dữu nhìn ông ngoại đã nguội lạnh trong ánh mắt đột nhiên lại lóe sáng. Cô biết ông muốn làm gì. Hôm nay có một hạng mục phải tranh giành, ông ngoại vì hạng mục này mà dốc toàn bộ tâm huyết, đánh bạc cả bản thân, nếu thắng, Thiên Đức có thể lại huy hoàng, nếu thua, có lẽ sẽ mất trắng tất cả.

Ông ngoại bị cô ôm chân không cách nào đi được, giọng nói không kiên nhẫn hỏi cô: “còn muốn giải thích cái gì? Giải thích rằng không phải vậy vì tham hư vinh mới ủy thân cho kẻ cận bã kia? Thế thì vì cái gì? Bởi vì hần ta đẹp trai? Bởi vì hần dịu dàng? Bởi vì mày thương hần?” Ông cười lạnh.

Trần Tử Dữu đột nhiên mất dũng khí thừa nhận sự thật. Cô sợ khi mình nói ra tất cả, ông ngoại sẽ mất đi nhiệt tình, sẽ trở nên thất thường tại cuộc họp làm cho hậu quả nghiêm trọng hơn. Ông là một người xem tôn nghiêm nặng hơn hết thảy, sao có thể để ông biết được, nếu không phải nhờ sự bán mình của cô, ông vốn cũng không có được ngày hôm nay?

Sau này, Trần Tử Dữu không chỉ một lần hối hận. Lý do giải thích nhiều như vậy, ngay lúc đó, cô lại lựa chọn cách khiến mình nhục nhã nhất. Lúc ấy cô cho rằng, cô còn thời gian để giải thích với ông, ông ngoại rất thương cô, nhất định có thể hiểu và tha thứ cho cô. Lúc này điều duy nhất cô cần làm chính là để ông an tâm đi bàn chuyện làm ăn, hoàn thành viên mãn nhiệm vụ quan trọng này.

Vì thế cô ôm chân ông ngoại, khóc nói: “Trước đây con đã biết anh ấy, con thật lòng yêu anh ấy nên mới đến với anh ấy. Con tuyệt đối không phải như ông nói mới ủy thân cho anh ấy đâu, những chuyện kia về sau con mới biết được nhưng con vì tham quyền muốn ở bên anh ấy nên chưa từ bỏ. Con sẽ rời xa anh ấy, thật mà, con nhất định sẽ đi, xin ông tin tưởng con!”

Tôn Thiên Đức hung hăng hất chân ra khỏi cô. Cơn giận của ông không còn lớn như vừa rồi nhưng ông lạnh lùng nói tiếp một từ: “Ti tiện.” Đây là chữ cuối cùng ông ngoại của cô đang lúc còn thanh tỉnh mà để lại cho cô.

Trần Tử Dữu như cái xác không hồn đi tới đi lui trong phòng, chờ ông ngoại trở về. Nước mắt đã dần khô cạn, tâm cũng dần lạnh, cô có chút hoang mang lo sợ. Một năm nay, cô vẫn cho rằng mình không làm sai, biện pháp này là điều trong khả năng cô có thể làm nên dù cảm thấy khuất nhục thế nào, cô cũng có thể nhẫn nhịn. Thế nhưng bây giờ, cô bắt đầu chối bỏ bản thân, chối bỏ tất cả.

Cô cũng không đợi được ông ngoại trở về mà là chờ xe đưa cô đến bệnh viện. Thì ra tại cuộc họp, ông ngoại đột nhiên giận dữ, ngắt xỉu tại chỗ.

Nếu vừa rồi, khi ông chất vấn là cơn ác mộng của cô thì cuộc họp kia lại là cơn ác mộng dữ hơn của ông ngoại. Luôn tự hào là biết dùng người, ông lúc này thật sự đã nhìn sai rồi, cuộc họp này chỉ là một âm mưu hay có thể nói là một trò đùa khôi hài, có người bên trong đã nắm rõ tình hình, đặt cho ông một cái bẫy, chỉ chờ ông tự sa vào. Ông cụ không nghĩ tới, vất vả cố gắng mấy tháng trời, mắt sắp được nhìn thấy ánh sáng đông lại bị hủy ở phút cuối, không thể với đến được cái đích cuối cùng ấy.

Nếu là tập đoàn Thiên Đức trước kia thì hoàn toàn có thể chịu đựng được đòn công kích này nhưng bây giờ, một chút sóng gió cũng có thể hủy diệt cả cơ nghiệp.

Trong giây phút biết được sự thật ấy, con người đã từng hô phong hoán vũ đã hoàn toàn ngã xuống.

Từ nay về sau đối với Trần Tử Dữu mà nói, chỉ là cơn ác mộng vĩnh viễn không tỉnh. Mỗi ngày bóng người trước mắt lay động, khuôn mặt mơ hồ, nói một chuỗi những lời khó hiểu, mỗi câu đều như sợi dây thừng tử thần bóp chặt cổ cô, cũng bóp chặt tính mạng của ông ngoại.

Ông ngoại có lẽ là một con người tàn nhẫn nhưng ông cho tới bây giờ đều đối xử tốt với người trong nhà, vì ân tình đối với người khác cũng có thể lên núi đao xuống biển lửa. Vậy mà những con người đó, được ông dịu dặt từng bước một cho đến nay, đều chịu ân tình của ông, lại đang trong thời khắc này mà lựa chọn tự bảo vệ mình hoặc chiếm đoạt.

Những gương mặt đã từng quen thuộc thân thiết, từ nhỏ đã ôm cô vui đùa, cho cô rất nhiều món quà, giờ phút này thật dữ tợn, có thể dùng từ “bỏ đá xuống giếng” để miêu tả. Chợt có gương mặt hiền lành thương xót, cô có thể đoán ra đây có lẽ chính là kẻ phản bội đã đưa ông ngoại vào chỗ chết.

“Tử Dữu tiểu thư, thực xin lỗi, Tôn chủ tịch đối với tôi có ân nhưng tôi còn có vợ con phải chăm sóc.” Đây là bọn người trung thực.

“Tử Dữu tiểu thư, xin cô ký tên vào đây. Cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tin tưởng chúng tôi.” Đây là bọn người âm hiểm.

Còn cái này: “Trần tiểu thư, chúng tôi thông cảm với tâm trạng của cô nhưng xin cô phối hợp với chúng tôi, đừng để chúng tôi khó xử.” Đây là người của viện kiểm sát.

Cô chân chính cảm nhận được sự đau đớn, bất lực nhưng lại tìm không thấy một người có thể tin tưởng và dựa dẫm. Trong mắt cô, mỗi người trên mặt đều viết hai chữ “Nội gián”. Cô không tin bất cứ ai trong bọn họ.

Cây rơm cuối cùng đè chết cô chính là khi ông ngoại hôn mê tỉnh lại. Cô vui sướng chạy như bay vào, kết quả ông lại không biết cô, không biết bất cứ ai, không nhớ bất cứ chuyện gì, ông xé toang ống tiêm trên tay, giật chai thuốc xuống, nhắm thẳng Trần Tử Dữu mà đánh. Trong mắt ông, đây không phải là người thân duy nhất còn lại của ông trên cõi đời này, không phải đứa cháu gái từ nhỏ đến lớn ông yêu thương mà là ma quỷ đội lốt người muốn hãm hại ông.

Trần Tử Dữu rất cục chống đỡ không nổi. Cô mê man nằm trên giường bệnh, nước không uống, cơm không ăn, không hay biết sự gì.

Lúc đầu có người còn kéo đến thăm cô, chẳng qua chỉ là mấy cái lý do thoái thác. Cô nằm dưới bóng trắng mờ nghe có người nói chuyện với nhau, con nhỏ này có chết không, có thể chết trước lão già kia không.

Cô mặc kệ, cái gì cũng không quan tâm, chỉ mong ông trời mang cô và ông ngoại cùng đi sớm một chút, không cần ở lại để đối mặt với tất cả những chuyện này.

Thật tâm rơi lệ vì cô chỉ có bảo mẫu trong nhà: “Tử Dữu tiểu thư, cô không thể như vậy. Lão gia còn cần cô, nếu ông tỉnh táo lại, phát hiện cô đã mất, ông làm sao tiếp tục sống được nữa?” về sau, bảo mẫu cũng

không tới.

Cô cả ngày lâm vào trạng thái hôn mê, kim tiêm bác sĩ đâm cho cô giờ có chút đau, lại không phát ra âm thanh phản đối được. Bên tai có tiếng người rầm rì, nhiều tiếng nói như âm thanh của ma quỷ lọt vào tai, cô không chịu nổi muốn mở miệng kêu bọn họ rút ngay, càng muốn bịt tai lại nhưng cô không thể động đậy.

Thật sự là muốn sống không được, muốn chết không xong. Hay để ông ngoại đánh cho bản thân thành người thực vật luôn cho rồi?

Cô nghĩ lại cuộc đời ngắn ngủi khi trước.

Cô không làm chuyện gì xấu. Tuy cô thiếu sự xúc động nhưng khi cô vẫn đang học tiểu học, trên đường gặp người ăn xin nhất định sẽ cho họ ít tiền, trung học cô cũng len lén giúp bạn học nghèo tiền học phí, nhờ thầy cô giáo giấu dùm, lên đại học cô đang ở nước ngoài cũng thường làm việc tốt, cho tới bây giờ cô vẫn còn tặng sách ấy em nhỏ vùng núi.

Cô từ nhỏ đến lớn chỉ làm duy nhất một chuyện đáng xấu hổ, lúc đó còn trẻ, ngu muội hiến thân cho Giang Ly Thành; cô đã làm một chuyện ác, là đâm bị thương một kẻ tính cường hiếp cô nhưng không làm bị thương đến chỗ hiểm của hắn. Cô cho là mình đã chịu báo ứng đủ rồi, vì sao điều xấu vẫn cứ lặp đi lặp lại không dứt như vậy?

Cô không biết đã nằm bao lâu nhưng bốn phía rất cực cũng an tĩnh lại, bác sĩ và y tá đến đổi thuốc cũng không nói chuyện với cô. Cô lẳng lặng nằm yên, nhớ tới bộ phim truyền hình coi hồi nhỏ, thân ảnh những nhân vật kia tại vùng đất tuyết mênh mông hoặc cánh đồng hoang vu cô độc bước đi. Bọn họ tại sao lại phải tiếp tục, trước sau đều không nhìn thấy điểm cuối cùng, chết không phải tốt hơn sao?

Sau đó cô cảm nhận được sự lắc lư dữ dội. Cô cho rằng đã xảy ra động đất, lát sau mới biết là thay đổi phòng bệnh. Tuy cô vẫn nhắm mắt nhưng phòng bệnh mới ánh sáng dường như chói hơn, cũng không có mùi khó chịu, tiếng bước chân lộn lộn cũng nhỏ đi.

“Các người chữa bệnh kiểu gì hả? Bệnh như vậy mà không điều trị được? Người không sao, các con số đều bình thường mà tại sao lại không tỉnh dậy? Không cần biết các người dùng phương pháp gì. Tóm lại làm cho cô ấy mau tỉnh lại. Nếu cô ấy chết, các người cũng không yên đâu!”

Lời nói này kể từ khi cô lâm vào hôn mê là lời nói ân cần nhất đối với cô dù có chút thô lỗ. Mà thanh âm lại hoàn toàn xa lạ, cô dám chắc chưa từng nghe qua. Cô thử mở to mắt nhìn người này nhưng cô không nhúc nhích được. Có lẽ đây là mơ, cô đang ở trong giấc mơ chờ mong có người quan tâm đến cô, dù chỉ là một người thô lỗ xa lạ.

Không biết qua bao lâu, bên tai cô lại vang lên tiếng nói nhỏ. Lần này là giọng nói cô biết, giọng nói đã cho cô sự si nhục lớn nhất, cả đời không thể nào quên được.

“Trần Tử Dữu, ông ngoại cô, còn cô nữa, một người điên, một người gần chết, không thấy quá lợi cho tôi sao?”

Anh ghé vào tai cô, hơi thở ấm áp thổi qua tai cô, hơi ngứa, trong không khí thoang thoang mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cô muốn lấy tay đẩy anh ra nhưng vẫn không thể nhúc nhích, nghe thấy anh nói bên tai cô: “Cô cứ việc đi tìm chết nhưng cô không được sự cho phép của tôi, đơn phương xé bỏ hiệp ước của chúng ta, hợp đồng đó cô nghĩ tôi sẽ làm sao đối phó với lão già Tôn Thiên Đức kia? Ông ta tuy điên rồi nhưng dù sao vẫn còn là một người sống.”

Thanh âm lạnh như băng nhưng vì gần cô quá nên mang theo chút tình cảm ấm áp. Trần Tử Dữu cố hết sức mở mắt ra. Nếu có thể, cô muốn cho anh một bạt tai.

“Cô chết cũng tốt, nhắm mắt làm ngơ.” Giọng nói mang theo chút ấm áp bay xa.

Trần Tử Dữu giãy dụa đến xem ngừng thở, rốt cục cũng mở được hai mắt ra. Cô chậm rãi quay đầu.

Trong phòng ánh sáng tắt, màu sắc trời chiều mập mờ không rõ. Cô quay ra cửa sổ, khung cửa màu trắng, bên ngoài là bầu trời bao la, có người nằm trên chiếc ghế bên cửa sổ, khoanh tay, duỗi thẳng chân, tạo

thành một tư thế lười biếng mà ưu nhã.

Cô thử mở miệng, dùng hết sức phát ra những âm tiết rời rạc, cảm giác giống như từ trong rừng cây xương rồng đi ra, Trần Tử Dữu nói: “Phiên anh, cho tôi một ly nước.”

Hình ảnh được viền quanh bởi ánh hoàng hôn, Giang Ly Thành chậm rãi quay đầu. Bởi vì ngược sáng, cô không rõ nét mặt của anh lúc này là kinh ngạc hay là đùa cợt nhưng anh chậm rãi đứng lên. Vì thế trong bóng râm dưới khung cửa sổ màu xám trắng, hình bóng người đó biến thành hình ảnh khác, từ từ thay đổi rồi dần mất hẳn.

Sau đó đèn trên đầu cô đột nhiên mở lên, cô bị chói mắt, lập tức nhắm mắt lại. Cô nghe thấy tiếng bước chân của anh đến bên cạnh cô, tiếng tủ mở ra, tiếng thủy tinh va chạm rất nhỏ. Cuối cùng nhét vào trong tay cô là một chai nước khoáng đã mở nắp.

Tay cô run rẩy nhưng vẫn nắm chặt cái chai, không biết làm sao đưa lên miệng.

Lúc này dưới chân cô vang lên tiếng khởi động của bánh răng, phía dưới giường dần nâng lên, Giang Ly Thành giúp cô nâng cao giường để cô có thể ngồi lên được.

Trần Tử Dữu cũng không nói cảm ơn, chỉ đưa chai nước lên miệng. Cô nhiều ngày không ăn uống, cũng không biết lấy đâu ra sức lực, một hơi uống hết chai nước, suýt bị sặc.

Những giọt nước như đang chậm rãi chảy toàn thân Trần Tử Dữu, chảy tới đâu, các tế bào cũng dần sống lại. Cô đảo ánh mắt nhìn khung cảnh xung quanh.

Trần nhà và vách tường trắng xóa, giường bệnh và ga giường trắng xóa, dụng cụ cũng trắng xóa, lúc này túi chất lỏng được đưa vào cơ thể cô cũng là màu trắng sữa. Hóa ra chính nhờ thứ chất lỏng này mà cô sống được đến bây giờ.

Nếu không phải Giang Ly Thành mặc tây trang mà không phải đồ ở nhà thì cô còn cho rằng nơi này là trụ sở mới của anh chứ không phải bệnh viện.

Giang Ly Thành mặc bộ vest xám, áo sơ-mi xám nhạt bên trong, cà-vạt cũng màu xám và tóc anh không hề rối loạn, bộ dáng ưu nhã giống như mới từ một bữa tiệc trở về.

Trần Tử Dữu biết anh lâu như vậy, chưa bao giờ thấy trên người anh xuất hiện cái gì ngoài màu đen, trắng, xám, xanh đen gần như đen, cùng với màu kem gần như trắng. Nếu không phải môi của anh cùng màu với người bình thường thì cả người anh tựa như đang trong một bức ảnh trắng đen xưa cũ.

Ánh mắt của cô dò xét trên người anh thật lâu, cuối cùng dừng lại trên mặt anh, vì vậy hai người nhìn nhau trong chốc lát, trong mắt đều không rõ tâm tình.

Trần Tử Dữu mở miệng trước. Uống nước xong, cô nói chuyện không còn khó khăn nữa. “Chúc mừng. Anh hẳn là rất hài lòng về kết quả như vậy.”

Cô hạ mắt xuống nên không thấy rõ vừa rồi môi Giang Ly Thành khẽ nhếch có phải là một nụ cười hay không, chỉ nghe anh nói: “Cô muốn nghe lời nói thật sao? Tôi đợi lâu như vậy, hơn nửa quãng đời tôi sống trên đời này đã phải trả giá rất nhiều, gần như dốc hết tất cả của tôi. Tôi đã cho rằng mình gặp được đối thủ ngang sức ngang tài, thời điểm trả thù có thể thỏa thuê vui vẻ nhưng không nghĩ đến Tôn tiên sinh lại miệng cọt gan thối, không chịu nổi một đòn. Cô hiểu chưa? Cũng giống như khi còn bé cô cao hứng bùng bùng, cầm một ngòi pháo đi đốt, đó là trái pháo duy nhất cô có nhưng lại là pháo lép. Tôi bắt đầu cảm thấy không đáng rồi.” Anh từng chữ từng chữ nói ra, giọng điệu không chút cảm xúc.

“Tôi không chơi pháo nên cũng không hiểu được cảm nhận của anh.” Trần Tử Dữu nói, lúc này đây cô cũng hiểu rõ rồi, hóa ra anh thật sự đang cười, loại cười nhạt nhẽo lóe lên bên môi anh hệt như một đóa hoa sen, thuần khiết mà gian ác.

Vì anh không trả lời nên cô bổ sung: “Anh sẽ gặp báo ứng. Anh nhất định sẽ gặp báo ứng.” Có điều cô toàn thân vô lực nên một câu nói vốn rất quyết liệt như thế từ miệng cô nói ra lại không có chút khí thế nào.

Giang Ly Thành trầm ngâm một lát, kéo ghế ngồi cạnh giường cô. Cả người anh chìm trong bóng tối, che khuất ánh sáng của cô.

Trần Tử Dữu run lên, lo lắng anh sẽ đánh cô nhưng anh chỉ nghiêng người về phía cô, dùng tiếng nói thì thầm: “Những lời này tôi đã từng nói với ông ngoại cô. Tôi đợi vài chục năm mới đợi được báo ứng của ông ta. Nếu cô cũng muốn nhìn báo ứng của tôi, vậy cô nhất định phải cố gắng sống rất nhiều năm mới được.”

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ đợi được ngày đó.” Trần Tử Dữu cố gắng nói.

Giang Ly Thành cười ra tiếng. Anh nói: “Cô bây giờ so với lúc nằm kia sống đỡ chết đỡ thì đáng yêu hơn nhiều.”

Trần Tử Dữu quay mặt đi không nhìn anh nữa. Kỳ thật cô muốn kêu anh cút đi nhưng nhiều năm được giáo dục, lời đã đến miệng lại không nói ra được. Giang Ly Thành hoàn toàn không để ý quy định của bệnh viện cấm hút thuốc, tự châm một điếu, hút vài hơi, mùi thuốc lá quen thuộc thổi qua chóp mũi cô.

Anh thấy Trần Tử Dữu nhìn điếu thuốc trong tay anh thì quan tâm hỏi: ” muốn một điếu không?” Trần Tử Dữu giận dữ quay đi, có lẽ xoay quá mạnh hoặc cô bị sặc khói nên nặng nề ho vài tiếng.

Giang Ly Thành hút vài hơi, đột nhiên nói: “Mặc kệ cô tin hay không, tóm lại không phải tôi.”

“Chuyện đó?” Trần Tử Dữu cảnh giác nhìn anh.

“Đúng.”

Những lời này tuy nghe có vẻ khó hiểu nhưng đáng tiếc là cô hoàn toàn hiểu được.

“Có lẽ không phải, tôi không nghĩ tới nữa.” Trần Tử Dữu ngừng một chút, mệt mỏi nói, “Giang Ly Thành, anh đã có được thứ anh muốn, dù không hoàn hảo như anh mong muốn nhưng tôi và ông ngoại cũng không còn gì để mất nữa. Vì thế, xin anh thương xót mà tha cho tôi đi.”

Giang Ly Thành cười nhạo: “Tôi vừa phủ nhận chính là muốn nói rõ, tôi cũng không thất hứa. Về phần cô, Trần Tử Dữu, cô dù nói thế nhưng lại không chịu dùng cái đầu xinh đẹp của cô mà suy nghĩ một chút, cô định làm thế nào? Mang theo ông ngoại điên khùng của cô xuống phố ăn xin hay mỗi người một sợi dây thừng cùng nhau treo cổ cho xong?”

“Cho dù chúng tôi sống chết thế nào cũng đều tốt hơn là nhìn thấy cái bản mặt chán ghét của anh!” Cô cố sức nói. Mỗi một câu Trần Tử Dữu đều dùng hết sức lực nhưng cô phát hiện Giang Ly Thành có thể ép ra được sức lực tiềm ẩn của cô. Tiềm lực của con người thật vô tận.

Giang Ly Thành chắc chắn hai tiếng vì hiếm thấy cô giận dữ: “Chỉ sợ suy nghĩ tự sinh tự diệt của cô cũng chỉ là hy vọng xa vời, tiểu thư khờ ạ. Cô cho rằng ông ngoại cô phát điên, cô lại nằm trên giường bệnh một tuần, tất cả mọi chuyện đều tự giải quyết sao? Cô cho rằng cô từ bỏ tất cả thì những người kia cũng bỏ qua cho các người sao? Cô nằm trong này an tĩnh nhiều ngày như vậy thì cho rằng bên ngoài cũng thái bình ư? Cô đúng là bịt tai trộm chuông. Thiên Đức lúc này đã xuống dưới đáy cùng rồi, bọn họ cần có người chịu tiếng xấu thay, chịu tội thay. Cô và ông ngoại của cô chính là đối tượng tốt nhất. Trần Tử Dữu, tất cả lợi hại, hiệp nghị trước đây của chúng ta, tôi đã nói với cô rồi, tình huống bây giờ so với ban đầu càng tệ hơn. Những kẻ đó khiến ông ngoại cô tin cậy, tín nhiệm rồi hợp lực đối phó với cấp trên như vậy rõ ràng so với tôi còn tàn nhẫn hơn. Cô thật sự có thể đối phó với bọn họ sao? Cô tính mang theo ông ngoại điên khùng của cô trốn đi đâu? Cô không sợ ông ta nửa đêm phát bệnh sẽ đập nát đầu cô à?”

Trần Tử Dữu trợn mắt, vẻ mặt đầy hoảng sợ không nói lời nào. Giang Ly Thành kiên nhẫn nói thêm: “Về phần tôi, dù không phải người tốt gì nhưng đối với hiệp ước hợp tác bị bỏ dỡ kia cũng chỉ yêu cầu cô bồi thường, không yêu cầu đền gấp đôi đâu. Theo định ước trước đây thì phải bảo tồn danh dự để quảng đời còn lại của Tôn tiên sinh không phải trải qua trong tù đúng không? Cô thật cho là hôm nay ông ta điên rồi thì bất luận nhục nhã thế nào ông ta cũng không cảm nhận được nên tôi sẽ không có cách gì với ông ta sao.”

Trần Tử Dữu khóc to. “Anh đến cùng có còn là con người hay không? Còn có nhân tính hay không? Vì sao đối với một ông già điên loạn đã gần đất xa trời cũng không buông tha?”

“Nhiều năm trước, tôi cũng muốn hỏi ông cô câu hỏi ấy, tại sao lại mất nhân tính như vậy, người đàn bà kia đã bị ông ta bức đến hai bàn tay trắng lại vẫn không chịu bỏ qua. Nếu ông ta có thể trả lời tôi thì tôi cũng có thể trả lời cô.” Giang Ly Thành nhẹ nhàng lưu loát nói.

“Vậy tôi đã làm sai cái gì? Tôi đã làm gì anh chứ? Vì sao anh không chịu buông tha cho tôi?” Trần Tử Dữu che miệng lại, cố kìm nén tiếng khóc, sợ người khác sẽ kéo đến, sợ anh lại khinh miệt hơn.

“Tiểu thư, nếu trí nhớ của cô không tồi, mời cô cẩn thận nhớ lại, lần đầu tiên gặp mặt là trong hẻm nhỏ trước cửa quán bar; lần thứ hai, ở quán cà phê đó, lần thứ ba, ở khu giải trí; còn hiệp nghị của chúng ta là tại phòng làm việc của tôi. Lần thứ nhất là tôi chủ động làm phiền cô à? Không phải mỗi lần đều là cô chủ động xuất hiện trước mặt tôi đó sao?”

Anh nói chưa dứt lời thì Trần Tử Dữu bị phần, khóc đến gần ngất xỉu.

Giang Ly Thành lặng lẽ nhìn cô khóc, cho đến khi cô khóc khàn cả giọng, khóc không ra hơi mới nhét vào tay cô một cái khăn lông ướt.

Trần Tử Dữu vung tay ném trả lại cho anh. Cô mới tỉnh lại, vốn không có sức lực, trận khóc kia đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực của cô, chiếc khăn không trúng người anh mà nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt cô, làm ướt một mảng quần áo. Khuôn mặt đầy nước mắt lại vì phần nộ và sốt ảy ngày nên đỏ bừng bừng.

Hành động của cô có lẽ đã khiêu khích Giang Ly Thành. Anh nhặt khăn mặt lên, đứng dậy tiến đến, một tay nắm cầm cô, tay kia thì dùng khăn mặt lau cho cô. Hai tay anh dùng sức rất mạnh, cô cảm giác cằm của mình đã bầm đen mà trên mặt chắc sẽ bị chùi chóc cả da.

Khi anh lau gần môi cô thì Trần Tử Dữu nắm lấy thời cơ, cắn ngay vào mu bàn tay của anh, cô dùng hết sức để cắn, không chịu nhả ra. Giang Ly Thành dừng lại, nhìn cô, cũng không giãy ra.

Cô cắn lâu như vậy cũng không nếm thấy vị máu, ngược lại thấy có vị kem đánh răng. Cô buông ra, chán nản ngồi lại, nhắm mắt không nói lời nào cũng không gây chuyện nữa. Vừa rồi khóc không ra nước mắt nhưng lúc này lại có hai hàng nước mắt rơi khỏi khóe mắt theo gương mặt chảy đến cổ và khóe miệng, vừa mặn vừa chất lại vừa lạnh.

Trong không gian tĩnh mịch, cô ngồi thật lâu, lâu đến nỗi gần như quên mất Giang Ly Thành đã từng tới thì thanh âm của anh lại ung dung vang lên, dù cô trùm mền kín đầu cũng vẫn nghe được.

“Trần Tử Dữu, cô cảm thấy rất ủy khuất, cảm thấy cô rất vô tội phải không? Chính mẹ của tôi năm đó cũng vô tội. Khi bà gặp cậu của cô thì trẻ hơn cô bây giờ. Sai lầm duy nhất của bà là đã quá yêu người nhà của cô. Lúc ấy bà từ bỏ tất cả chỉ để được ở bên cậu của cô nhưng bà lại mất ông ấy. Đây chẳng lẽ không phải cái giá đắt nhất sao? Nhưng Tôn Thiên Đức không chịu buông tha cho bà, đơn giản là lúc ấy bà không chôn cùng cậu cô, không tự tử để theo ông ấy. Vì vậy nên ông già đó khiến cho bà ngay cả muốn chết cũng không được. Cho dù mẹ tôi thiếu nhà cô một mạng thì chính tôi đã làm sai cái gì? Cha tôi đã làm sai cái gì? Chúng tôi sống cuộc đời nghèo khó, ngay cả tư cách rửa xe cho Tôn tiên sinh cũng không đủ, vì sao ngay cả một cuộc sống đơn giản cũng không cho chúng tôi bình an trải qua? Cô cho rằng cô mất nhà, ông ngoại cô phát điên thì tôi sẽ buông tha cho cô sao? Khi cha tôi chết, mẹ tôi tâm thần thất thường, ông ngoại của cô cũng không nhân từ buông tha chúng tôi. Có lẽ tôi nên cảm kích ông ta, nếu lúc ấy ông ta cho chúng tôi một con đường lui, để tôi cùng mẹ tạm bợ sống qua ngày thì hôm nay có lẽ tôi chỉ là một gã đầu bếp hoặc thợ sửa xe, chứ không có cơ hội như bây giờ, có thể đem cả nhà các người dẫm nát dưới chân. Ông ta cho tôi lý do để phản đấu. Cô mới bị ông ta đánh một cái thì không muốn sống nữa. Cô thử nghĩ xem, tôi chăm sóc người mẹ bị điên mấy chục năm, chỉ vì sợ vĩnh viễn mất bà mà không dám cũng không có điều kiện đưa bà đến bệnh viện tâm thần. Cô có thể tưởng tượng được sao, bà bề ngoài bình thường như một vị phu nhân nhưng lại phát tác chỉ với mình tôi. Có lẽ sự tồn tại của tôi khiến bà không thể tìm đến cái chết để được giải thoát cho nên bà đem tất cả oán hận trút lên đầu tôi. Lần đầu tiên bà phát bệnh khi đó tôi chỉ mới mười tuổi. Những năm ấy, cô nghĩ tôi đã vượt qua như thế nào? Cô ở bên tôi chắc sẽ rất chán ghét. Mỗi lần cô ở bên dưới tôi, có phải cảm thấy sống không bằng chết? Nếu tôi nói với cô, vì có được ngày hôm nay, vì có thể trả thù ông ngoại cô mà tôi đã làm những chuyện so ra còn đáng khinh bỉ hơn thì cô sẽ thấy dễ chịu hơn chứ?”

Giang Ly Thành nói nhiều như vậy, có chuyện cô hiểu, có chuyện cô không hiểu hết, có chuyện cô lại chẳng hiểu chút nào. Những lời này, mỗi câu đều cất giấu chuyện xưa nghe đến mà giật mình nhưng anh lạnh lạnh mà thuật lại trôi chảy, như thể một bản trần thuật không liên quan đến mình.

Trần Tử Dữu từ trong chăn ló đầu ra, nhìn về phía anh, ánh mắt anh trầm tĩnh, trên mặt cũng không có một tia cảm xúc nào.

“Ông ngoại tôi.” Cô nói ba chữ kia, cũng không có dũng khí nói tiếp.

“Cho nên, cô nghĩ sao tôi có thể đơn giản buông tha ông ta, đơn giản bỏ qua cho các người được? Nếu không phải vì tôi không thích giết chóc, tôi nghĩ cho ông ta chịu hình phạt thiên đạo vạn quả cũng không đủ, kể cả khi ông ta là một kẻ sắp chết, là kẻ điên ai cũng không nhận ra hay là thi thể đã vào quan tài rồi.” Giang Ly Thành bình tĩnh, từ lúc anh biết Trần Tử Dữu đến nay, đây là lần diễn giảng dài nhất, rõ ràng nhất.

_____ * _____ * _____ * _____ * _____ * _____

“Tôi vốn tưởng rằng. tôi đã từng hi vọng.” Trần Tử Dữu nằm trong chăn, cắn môi chậm chước câu chữ, “Khi đó, tôi đã từng hi vọng anh là con của cậu tôi.”

Giang Ly Thành lại lộ ra vẻ đùa cợt: “Thật khó tin, là vì lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đã không thoải mái? Khi đó cô hy vọng có thể dùng thân tình đến cảm hóa tôi, bỏ qua cho ông ngoại cô, hay là hi vọng dùng quãng đời còn lại của cô đền bù tổn thất tôi đã chịu, em gái Tử Dữu? Thật đáng tiếc tôi không phải người nhà của cô, may mắn là không phải.”

Trần Tử Dữu im lặng. Cô biết, nói gì với anh cũng đều tự rước lấy nhục, ở trước mặt anh giữ im lặng vĩnh viễn là phương pháp duy trì tôn nghiêm tốt nhất.

Cô không lên tiếng, Giang Ly Thành như cảm thấy nói thế vẫn chưa đủ, trong lời nói mang vẻ trêu chọc: “Đừng tiếc nuối, tuy chúng ta không có duyên làm anh em nhưng cô không nghĩ là chúng ta rất có duyên sao? Cô có một ông ngoại điên, tôi có một người mẹ điên; cha cô vì tai nạn xe cộ mà chết, cha tôi cũng vậy; mẹ cô tự sát, mẹ tôi cũng thế; cô cho tới bây giờ chưa từng gặp qua cha ruột mình, căn bản không biết ông ta là ai, tôi cũng vậy. Điều này cực kỳ thú vị, không đúng sao?”

Trần Tử Dữu giật mình nhìn anh, kinh ngạc sao anh lại có thể nói với cô những điều này. Đồng thời cô cũng cảm thấy bi ai, anh căn bản dám chắc cô trốn không thoát cho nên mới vô tư chia sẻ cùng cô những bí mật vốn bị thương nhưng lại nghe ra giống như truyện cười này.

Tâm tình của cô đột nhiên trở nên rất tệ. Cô chưa tỉnh đã phẫn nộ, lúc này phát tiết xong, toàn thân không còn chút sức lực nào, dường như mỗi đốt xương đều mềm nhũn ra.

“Tôi mệt rồi, mời anh ra ngoài.” Cô nghĩ thật mất mặt nếu nhờ Giang Ly Thành giúp hạ giường xuống nên tự nghiêng về phía trước, cả người co lại nằm trên nửa phần giường còn lại. Nhưng cô vừa vung tay, kim truyền dịch cũng bị động, cô thấp giọng rên lên, cảm giác mạch máu ở mu bàn tay có thể đã bị đâm nhưng cũng không quá đau. Cô lập tức cắn chặt răng không lên tiếng, tính đợi Giang Ly Thành đi mới gọi y tá đến.

Từ nay về sau, cô không bao giờ yếu đuối trước mặt anh nữa.

Tay của cô bị cầm lên, băng dán trên tay bị lột ra, lại dùng băng gạc mềm đè xuống miệng vết thương. Cảm giác không thật, bởi vì truyền nước quá lâu, tay của cô đã lạnh buốt và tê liệt, dây thần kinh có chút trì trệ.

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Ly Thành. Anh khẽ mím môi, vẻ mặt hồ hững, lạnh lùng căn dặn cô: “Tự giữ lấy.”

Cô làm theo thì Giang Ly Thành giúp cô hạ giường xuống như trước.

“Mời anh ra ngoài.” Trần Tử Dữu lần nữa nhấn mạnh.

“Hiệp ước của chúng ta tiếp tục có hiệu lực, phải không?”

“Tôi có quyền nói ‘không’ sao?” Trần Tử Dữu cảm thấy buồn cười.

“Có. Chỉ cần cô có thể gánh lấy hậu quả.” Giang Ly Thành trả lời.

Trần Tử Dữu lại dùng chăn che kín đầu, cô cảm thấy nói thêm câu nữa sẽ phá vỡ cực hạn của cô. Hôm nay cô đã không khống chế lần thứ nhất, cô không nghĩ lại để anh chê cười lần thứ hai.

“Nếu đã quyết định thì theo lệ cũ, cô có thể ra thêm điều khoản, chỉ cần tôi cảm thấy hợp lý.”

Trần Tử Dữu vén chăn lên, thận trọng nhìn anh, nghi ngờ anh lại có âm mưu mới.

“Tôi sẽ giải quyết mọi chuyện, sẽ không có ai tìm cô và ông ta gây phiền phức nữa. Trừ chuyện đó ra, cô còn có yêu cầu gì không?” Giang Ly Thành nhẫn nại nói rõ.

Lòng tốt bất ngờ của anh làm Trần Tử Dữu không thích ứng kịp. Cô nhất thời không nghĩ ra yêu cầu gì.

“Cho cô mười lăm giây, quá hạn sẽ bỏ qua.” Giang Ly Thành đưa đồng hồ tới trước mặt cô, “Bắt đầu tính thời gian.”

“Tôi muốn hiệp ước giảm kỳ hạn!” Khi kim đồng hồ chỉ gần đến điểm giới hạn, mà Giang Ly Thành sắp hô ngừng thì Trần Tử Dữu thốt ra.

“Có thể. Chờ Tôn Thiên Đức khôi phục thần trí, hoặc ông ta chết, tôi sẽ thả cô đi.”

Trần Tử Dữu sắc mặt tái nhợt: “Nếu như. . .”

“Nếu như ông ta cứ như vậy hoặc không chết được, hiệp ước vẫn có hiệu lực. Theo tôi tìm hiểu nhiều năm, loại bệnh này không dễ khỏi, khả năng sau có thể cao hơn.” Sợ cô chưa đủ tức giận, Giang Ly Thành còn tử tế bổ sung.

Nếu không phải vì không còn sức lực, Trần Tử Dữu có thể sẽ cắn lưỡi luôn. Cô vừa mới vì sự rộng lượng của anh mà sinh ra chút cảm kích thì lại vì câu cuối cùng kia mà không còn sót lại chút gì.

Tên ác ôn này, anh lại làm tự do của cô và vận mệnh của ông ngoại trở nên mâu thuẫn nhau, anh hại cô ngay cả khát vọng tự do cũng có thể biến thành tội ác.

Giang Ly Thành đè xuống băng gạc trên mu bàn tay cô. Vừa rồi cô đã lỏng tay ra làm chỗ đó lại rướm máu, hơi sưng lên, tím đen lại. Có lẽ là do sau khi tỉnh lại cô không ngừng lăn qua lăn lại, để mũi kim sai vị trí mà chính cô không chú ý.

Nhìn thấy thần sắc đờ đẫn của Trần Tử Dữu, Giang Ly Thành véo tay cô một cái, cô rút cục cũng cảm thấy đau, kêu một tiếng.

“Có vẻ cô đối với điều khoản bổ sung này không hài lòng, vậy được rồi, cô có thể thêm một cái nữa.” Hôm nay có lẽ là ngày hoàng đạo, Giang Ly Thành lại mong mỗi làm “việc thiện” đến thế.

“Anh biết ai đã hại ông ngoại tôi không?”

“Biết.”

“Đem quan hệ của chúng ta tiết lộ cho ông ngoại tôi cũng là cùng một người?”

“Một lũ người.”

“Tôi muốn bọn họ không thoát nổi. Bọn họ đã phản bội chúng tôi bao nhiêu thì tôi muốn bọn họ phải bồi hoàn gấp đôi.”

Trần Tử Dữu dường như đang nhìn thấy linh hồn thuần khiết trong trắng của mình đang giao dịch cùng ma quỷ. Những bí phần không thể giải tỏa, cô phải tìm một lối ra mới có thể giữ mình không phát điên.

Lời này vừa nói ra, cô lại đang lặp lại phương pháp của Giang Ly Thành đối với ông ngoại. Trong vài giây, cô khao khát trả thù, cô đã hiểu chính mình so với anh cũng là một loại người cần bả giống nhau.

Giang Ly Thành cúi đầu ngắm bàn tay của cô. Cái tay vừa sưng vừa bầm, sớm đã không còn hình dáng thon dài trắng nõn như trước nữa, không biết vì sao anh lại thấy đáng yêu. Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, áp môi lên mu bàn tay cô, làm thành một cái hôn tay đúng chuẩn. Môi anh luôn lạnh như băng nhưng lần này lại ấm áp mà ướt át. Có lẽ giờ phút này lạnh lẽo chính là từ tay của cô.

“Hân hạnh vì mỹ nhân cống hiến sức lực.” Anh nói lời này như đang cười, tiếng cười không rõ ý vị.

Trần Tử Dữu rút tay về, lại nhắm mắt nằm xuống. Cô nghe thấy Giang Ly Thành ấn nút đầu giường nói: “Trần tiểu thư đã tỉnh.”

Sau đó anh nhẹ nhàng đi ra ngoài. Khi anh mở cửa, trong tích tắc Trần Tử Dữu nói: “Tôi hận anh.”

Giang Ly Thành dừng bước, không lên tiếng.

Trần Tử Dữu lại nhấn mạnh: “Giang Ly Thành, tôi hận anh.” Những lời nói này của cô mặc dù yếu ớt vô lực nhưng lại rút hết chút sức lực cuối cùng của cô.

“Tôi biết.” Giang Ly Thành lạnh lùng nói.

11. Chương 11: Chung Sống

Đạo gần đây Trần Tử Dữu chiếm được không ít sự đồng cảm. Công ty của cô đầu năm vừa đưa ra kế hoạch đánh giá tiền thưởng, trong đó tồn đọng rất nhiều điều không hợp lý, mọi người kháng nghị nhưng vô hiệu, chỉ có thể thuận theo. Kết quả là Trần Tử Dữu vô tội bị trúng đạn đầu tiên.

Hơn nửa năm nay phần lớn cô đều làm theo chỉ thị cấp trên, ngoại trừ hạng mục của tổ thì sếp cũng chỉ giao cho cô các việc vặt vãnh, bây giờ vì lý do không thể nói, hạng mục trên lại bị ngưng. Căn cứ vào kế hoạch đánh giá mới này thì hơn nửa năm tiền thưởng của Trần Tử Dữu đã bị mất trắng. Cô vốn hy vọng có thể nhận được một số tiền thưởng lớn.

Vì vậy các đồng nghiệp tốt bụng an ủi cô: “Tiền tài là vật ngoài thân, vàng bạc mất đi còn tìm lại được.” Cứ làm như cô vừa gặp cướp, mất trắng tất cả chi phiếu và thẻ tín dụng vậy. Sếp cũng nói: “Tiểu Dữu, cô phải thông cảm cho cấp trên, lợi ích cá nhân phải phục tùng đại cuộc.”

Còn vị sếp trẻ tuổi mới nhậm chức của cô thì gọi cô vào văn phòng nói chuyện rất thành khẩn: “Tuy đây không phải là quyết định của tôi nhưng tôi vẫn muốn nói tiếng xin lỗi.”

Trần Tử Dữu cảm thấy khó xử. Cô muốn nói mình không sao, sợ người khác cảm thấy cô ra vẻ nhưng muốn cô phải giả vờ rộng lượng cô làm không được, đành phải nhẫn nại tiếp nhận sự quan tâm động viên của cấp trên và các đồng nghiệp. Cô làm việc để có thể nuôi sống chính mình, để cuộc sống của cô không đến mức bi ai. Đối với tiền thưởng, có hay không cũng chẳng giúp được gì nhiều nên cô thật sự không quan tâm.

Có lẽ để đền bù tổn thất cho cô, danh sách những người đi hiến máu lại dành cho cô. Cái gọi là “hiến máu” thật ra có thể nói là phúc lợi, nhân viên công ty đi hiến máu có thể làm kiểm tra tổng quát, được phát hai ngàn tệ, còn được thêm bảy ngày nghỉ. Cho nên danh sách cũng giống như danh hiệu nhân viên tiên tiến, đều rất được hoan nghênh.

Vì chuyện này mà cô lập tức từ người được đồng tình lại biến thành người bị ghen ghét, ánh mắt mọi người nhìn cô đều đổi khác.

Trần Tử Dữu không ngờ lại bị nhiều người ghen tức đến thế, khoản tiền kia cô đem quyền vào kinh phí hoạt động chung, chỉ lấy bảy ngày phép. Bảy ngày có xen lẫn Chủ nhật nên cô có thể nghỉ ngơi suốt mười một ngày, thật là chuyện tốt.

Trần Tử Dữu trước đó cũng nhiều lần tham gia “nghĩa vụ hiến máu” nhưng vì cô thể trọng không đạt tiêu chuẩn hoặc huyết áp quá thấp mà bị từ chối ngay vòng đầu. Bây giờ hiến máu kiểm tra hết sức phức tạp thì cô lại được thông qua nhưng bác sĩ nói với cô, trong tử cung có một khối u nhỏ, không có gì đáng ngại nhưng đề nghị cô làm kiểm tra kỹ hơn.

Cô hiến máu xong, nằm trong phòng tĩnh dưỡng đầu tranh tâm lý, cuối cùng quyết định đặt một cuộc hẹn trước. Hai ngày sau cô đến một bệnh viện chuyên khoa danh tiếng ở một nơi xa xôi tĩnh lặng, chờ đợi hồi lâu không có gì đáng ngại cô đứng dậy, chào bác sĩ ra về.

Trong sân sau của bệnh viện, hoa hướng dương nở rộ vàng rực một góc sân, mạnh mẽ tươi tốt hướng về phía mặt trời. Cô khó có được hào hứng như vậy liền muốn chụp vài tấm hình bằng di động. Cô đang chăm chú chọn các góc độ của hoa hướng dương, đột nhiên rừng mình một cái, quay đầu lại.

Cô rất tin vào giác quan thứ sáu của mình, từ nhỏ năng lực này đã từng giúp cô thoát được nhiều tai họa nhưng chẳng hiểu sao khi lớn, năng lực này lại mất linh, không kịp nhắc nhở cô rời xa con người không nên chọc tới kia.

Chuyện này bây giờ lại lặp lại, khi cô quay đầu lại thì trông thấy một người bộ dáng như viện trưởng trong mấy tấm hình treo trên tường của bệnh viện, cùng đi còn có một người dáng thon dài mặc tây trang, đi giày da từ cửa sau bệnh viện đi tới, vừa đi vừa trò chuyện, mặc dù vị khách kia vừa ra liền đeo kính râm lên nhưng đó không phải Giang Ly Thành thì là ai?

Trần Tử Dữu lập tức ẩn mình sau những bông hoa hướng dương, không dám quay đầu lại. May mắn hôm nay cô mặc áo sơ-mi màu vàng nhạt và quần jeans màu xanh, rất có tính ngụy trang. Hơn nữa, bọn họ nói chuyện rất chăm chú, trong vườn lại có nhiều hoa quý, bọn họ không cần chú ý đến một góc khuất như vậy.

Trần Tử Dữu nghĩ trong đầu, Giang Ly Thành thật sự quá hạ thấp giá trị của mình rồi, nếu bị bệnh thì có thể trực tiếp đến những bệnh viện của nước ngoài, sao lại hạ mình đến cái bệnh viện nhỏ xíu

này chứ. Thế nhưng khi thấy bộ dáng viện trưởng nói chuyện cùng anh, rõ ràng là cung kính coi anh như khách quý, cô phát lạnh, nghi ngờ bệnh viện này có sự đầu tư của anh. Sau này cô tuyệt đối sẽ không tới đây nữa dù rất thích cách phục vụ ở đây. Sau đó cô lại nghĩ, cách ăn mặc thể kia mà không đi cổng chính lại đi cổng sau, ở nơi nhỏ bé này cũng gặp, quả nhiên trời sinh anh và cô tương khắc mà.

Mấy phút sau, Trần Tử Dữu không thấy động tĩnh gì liền nhanh chóng rút lui khỏi cái nơi nhìn có vẻ an toàn nhưng lại ẩn dấu nguy cơ này, đi qua đại sảnh bệnh viện, bước nhanh đến bãi đỗ xe.

Trần Tử Dữu mở điều hòa, khép mắt lại. Khi này cô phơi nắng dưới ánh mặt trời, vừa ngồi vào thì trong xe nóng như lò hấp, trước mắt cô một trận quay cuồng không nhìn rõ thứ gì, ra khỏi bệnh viện cô lại quên đeo kính râm.

Khi mắt cô và nhiệt độ đều bình thường trở lại, cô khởi động xe, chuẩn bị nhanh chóng chạy xa khỏi cái bệnh viện vốn ẩn tượng rất tốt nhưng bây giờ lại cảm thấy có hơi hướm kỳ quái này. Thế mà sao lại có thể xui xẻo đến vậy, ngay khi cô cho rằng thời khắc nguy hiểm đã qua, cô nhìn qua kính chiếu hậu lại thấy người cô tưởng đã rời đi, Giang Ly Thành, lại đang cùng viện trưởng đi ra từ bệnh viện, sau đó viện trưởng nắm tay anh, khẽ khom người hành lễ, dáng điệu lịch sự, trang nghiêm, có vẻ lúc này là đi thật.

Trần Tử Dữu nhấn mạnh chân ga, lao xe đi. Cô cách bọn họ mấy trăm mét, xe của cô cũng không nổi bật, Giang Ly Thành hẳn là không phát hiện được. Chỉ hy vọng như thế.

Cô thuận lợi chạy ra khỏi cửa chính bệnh viện, chạy qua đèn giao thông thứ nhất, nguy hiểm hình như đã qua. Cô vừa thở phào nhẹ nhõm thì điện thoại lại vang lên, trên màn hình không hiện số.

Cái này thật sự sánh được với phim kinh dị mà. Cô để nhạc chuông cô thích nhất nhưng lúc này khúc nhạc lại làm cô khó chịu. Khi lái xe cô rất ít khi nghe điện thoại, vì sợ gặp chuyện không may nên cô giả bộ không nghe thấy.

Cuối cùng tiếng chuông cũng dừng lại, Trần Tử Dữu vừa thở ra một hơi thì tiếng chuông lại vang lên. Cô đếm thầm, đếm tới mười hai, rốt cục không thể không một tay lái xa một tay tiếp điện thoại, đầu bên kia chỉ có ba chữ thanh âm lạnh lẽo, không chút cảm xúc: “Trần Tử Dữu.” Sau đó liền ngắt máy.

Cô bỗng nhiên nhớ tới những nhân vật ngày xưa trong đêm khuya thanh vắng kêu danh tính hồn phách của yêu ma quỷ quái nào đó. Giống lợn đực tùy tiện động dục! Trần Tử Dữu ác độc lặp đi lặp lại những chữ này hai lần, cố gắng từ vẻ mặt ảo não khôi phục lại thần sắc lạnh nhạt bình thường. Sau đó cô đỗ xe lại bên đường.

Tình huống này nằm ngoài dự đoán. Trước khi cô nghỉ hai tuần mới vừa cùng anh “hẹn hò” một lần, chuyện này vốn là không sắp đặt trước, cô có ít nhất nửa tháng tự do nên vốn tưởng rằng kỳ nghỉ dài ngày này sẽ được thanh tịnh.

Tần số xuất hiện của anh cùng chu kỳ sinh lý của cô càng lúc càng giống nhau. Vốn kinh nguyệt cô không đều, mỗi lần đến ngày cô phải uống một đồng thuốc Đông y sắc sắn. Từ hai năm qua tần số xuất hiện của anh cơ bản là cố định, chu kỳ sinh lý của cô cũng dần bình thường, thông thường anh tới trước, chờ khi anh đi, thời gian chuẩn xác không cần dùng thuốc cũng không cần uống thuốc tránh thai, kế tiếp là ba ngày tự do, nhẹ nhàng khoan khoái của cô. Nhiều lần như thế.

Bởi vậy, chỉ cần Giang Ly Thành đột nhiên xuất hiện, trong lòng cô đã đem anh đánh đồng với dược liệu hay vật phẩm chữa trị nào đại loại thế, v.v....

Trần Tử Dữu vừa ngoan ngoãn ngồi vào sau xe Giang Ly Thành, nhìn ngón tay, vừa tiếp tục sáng tác “Một cây ích mẫu tươi tốt hấp thụ tinh hoa ngàn năm hóa thành nam nhân nhưng tu luyện không tinh nên gây họa cho nhân gian” đại ý là chuyện tình yêu tiên-yêu, Giang Ly Thành thì đang xem một bản văn kiện.

“Cô đến bệnh viện làm gì?” Anh trực tiếp hỏi, ánh mắt còn đặt trên văn kiện.

“Hả? Thăm bạn.” Đang mải mê suy nghĩ, Trần Tử Dữu suýt nữa bị câu hỏi đột ngột của anh hù dọa, thuận miệng nói tùy tiện. Cô chẳng muốn giải thích nhiều, huống chi hôm nay tài xế lái xe phía trước không phải Giang Lưu, cô không nên nói với người đàn ông xa lạ rằng mình đi kiểm tra tử cung.

“Buổi chiều không phải về làm sao?” “Hôm nay tôi nghỉ.” Trần Tử Dữu thành thực nói. Tránh cũng không khỏi, không bằng chết sớm còn sớm được siêu sinh.

“Nếu thân thể không có gì thì chiều đi bơi cùng tôi.” Giang Ly Thành lật qua trang, vừa cúi đầu xem vừa dùng giọng điệu như phân công công việc.

Trần Tử Dữu từ đầu đến chân đều xụi lơ, mũi và miệng như có cảm giác sắc nước.

Giang Ly Thành lúc này rõ ràng là một bộ dạng chán chường, cô tưởng anh không có hứng thú gì nên mới qua loa ứng đáp câu hỏi của anh. Cô hận muốn cắn lưỡi cho xong.

Trần Tử Dữu đã quên Giang Ly Thành vì chuyện gì mà cố ý muốn dạy cô bơi lội, có lẽ là phát hiện cô sau khi xem hết một bộ phim về biển lại như say tàu mà nôn cả nửa ngày, hoặc biết được cô ở trong hồ bơi ngâm vài tiếng đồng hồ nhưng lại không biết bơi.

Dù sao ở phương diện này cô cũng không phải học trò có ngộ tính cao, anh cũng không phải huấn luyện viên kiên nhẫn, giảng co một hồi, cô thì bị sắc nước, bị chuột rút mà anh trong quá trình dạy cũng bị cô cào mấy lần. Kết quả, thành tích duy nhất của cô là nín thở được trong nước.

Lúc này Trần Tử Dữu gắt gao bám lấy thành bể bơi không buông, Giang Ly Thành nói: “Kỳ quái, cô không phải rất thích tắm rửa sao?”

“Tắm rửa với bơi lội không giống nhau.” Cô đang trả lời thì đã bị

anh kéo xuống, cô bắt chắp e dè xoay người bám vào cổ anh, anh gạt tay cô ra thì cô liền dùng chân bám chặt eo anh, coi anh như khúc gỗ nổi. Bể bơi rất sâu, có thể không tới cảm cô nhưng lại biến thái tạo ra sóng nhân tạo đánh lên đánh xuống, cô chỉ nhìn thôi đã thấy chóng mặt rồi. Việc cô thích sạch sẽ là thật nhưng cô rất sợ mặt nước dập dềnh mênh mông này.

Cô vùi đầu vào trước ngực Giang Ly Thành, nghe từ lồng ngực anh phát ra tiếng cười: “Nếu trên giường cô cũng có thể nhiệt tình như vậy, tôi sẽ thụ sung nhược kinh mất.”

Trần Tử Dữu lúc này mới phát hiện động tác của mình hết sức mờ ám, cô lập tức thả chân xuống, chưa kịp ổn định cả người đã bị Giang Ly Thành ném vào nước.

Cô thất kinh quên mất phải nín thở thế nào nên bị sặc nước, mùi vị ấy cô không muốn nếm thử lần nữa. Lần trước cô sặc dữ dội, cả ngày nói không ra lời, lỗ tai đau suốt ba ngày. So ra, cô thà bị Giang Ly Thành lãng nhục và ngược đãi còn hơn. Anh cũng là kẻ bảo thủ, chưa bao giờ ở bên ngoài phòng ngủ và phòng tắm làm càn.

Trần Tử Dữu nín thở, thân thể lại nổi lên. Cảm giác nổi trong nước này rất kỳ lạ, nhẹ nhàng bồng bênh nhưng cũng rất kinh khủng, như đang phiêu du trong vũ trụ vô tận. Cô không dám cử động, phát hiện mình đang dần chìm xuống, dưới tình thế cấp bách đập loạn vài cái, ngạc nhiên phát hiện cả người đang tiến về phía trước, sau đó bên tai truyền đến tiếng Giang Ly Thành trên mặt nước, không rõ lắm. Anh nói: “Đúng rồi, tiếp tục đi.” Thanh âm kia cách cô rất xa.

Trần Tử Dữu cứng người, muốn trồi lên nhưng không nắm vững kỹ thuật, chân đạp mấy lần cũng không đứng lên đáy hồ được, cô hoảng hốt đập loạn lại ngã vào hồ, nước trong hồ ồ ạt chảy vào miệng, mũi và lỗ tai cô. Cô vùng vẫy vài cái, bị người ôm lấy eo kéo lên khỏi mặt nước, áp lực trong ngực giảm bớt, cô hít vào nhưng lại bị sặc.

“Anh muốn chìm chết tôi!” Trần Tử Dữu nằm sấp bên bể bơi vừa ho khan vừa lên án. Giang Ly Thành nhàn nhã bơi đi bơi lại trong hồ, tư thái thông dong, thân hình cường tráng.

Trần Tử Dữu chật vật leo lên bờ, phủ khăn tắm của mình, cầm khăn tắm của anh lau nước.

Có người đưa đồ uống ướp lạnh và khăn tắm mới đến. Trần Tử Dữu uống xong cổ họng còn khát liền uống luôn ly của anh.

Giang Ly Thành đi tới, lấy ly nước trong tay cô uống vài ngụm, không đếm xỉa ánh mắt của cô và chóp mũi phỉếm hồng: “Xuống bơi thêm ít nữa, nếu không lần tới cô lại phải bắt đầu lại.” Anh ôm lấy eo cô kéo xuống nước.

Bên bể bơi không có gì để bám lấy, Trần Tử Dữu đành phải dùng sức ôm lấy vai anh, sống chết gì cũng không chịu xuống nước, ngón tay của cô bám vào da thịt anh làm anh rụt vai lại.

“Tôi không muốn bị chết đuối!” Trần Tử Dữu giãy dụa nói. “Tôi sẽ không để cô chết đuối. Bể bơi này tôi rất thích, tốn không ít tiền đâu. Cô mà chết trong này thì về sau sao tôi dùng được nữa.” Giang Ly Thành nói.

Tóm lại, Trần Tử Dữu tới xế chiều cũng đã bơi được.

Cô tự nhiên có được kỹ năng mới, coi như hôm nay là một sự kiện hiếm có trong cuộc sống bình thường của cô.

Đến chiều, Trần Tử Dữu ở trong bể bơi tới bơi lui hơn mười vòng, tựa như hồi còn nhỏ vừa chập chững học đi đã lập tức chạy loạn từng phòng cuối cùng lại bị ngã đau, hay như thời thiếu nữ lần đầu tiên học cưỡi xe đạp nên chạy gần nửa thành phố cuối cùng lại lạc đường, cô bơi mãi cho đến khi không còn sức, suýt bị sặc nước mới dừng lại.

Cô nhớ trước kia khi làm việc gì dù dừng phải khó khăn cũng tuyệt đối không bỏ dỡ, cô bị đè ép mãi cơ hồ quên mất đặc tính này của mình, hóa ra nó chưa từng mất đi.

Sóng biển nhân tạo chẳng biết lúc nào đã tắt nên vừa rồi cô mới không cảm thấy choáng váng. Cô loạng choạng leo lên bờ, có người giữ vai cô, choàng lên một cái khăn bông lớn, giúp cô lau tóc rồi đưa cho cô ly nước. Ngẩng đầu nhìn lại là một người phụ nữ trung niên vóc người khỏe mạnh, nhìn cô cười: “Giang tiên sinh có việc đi trước, bảo tôi ở lại cùng Trần tiểu thư.” Người này gương mặt vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, có lẽ là người làm ở đây, cô không hứng thú mấy chuyện như vậy nên cũng không cố nhớ.

Hèn chi cô có thể bơi thư thái, tận hưởng không khí mát mẻ như vậy thì ra cái người đáng ghét kia đã sớm rời đi. Cô nhớ có người đưa điện thoại cho Giang Ly Thành, sau đó anh lên bờ nghe điện, cũng không thấy xuống nước nữa.

Chắc anh thật sự sợ xác của cô sẽ làm hỏng bể bơi của anh nên đã cho người đến giám sát cô.

Trần Tử Dữu tưởng tượng xác chết của mình trôi dạt trên mặt nước mà Giang Ly Thành vẽ mặt tái nhợt quay người nôn ra thì cười rộ lên.

Người phụ nữ phúc hậu đó lại nhìn cô, ngay người một lúc cho đến khi Tử Dữu mất tự nhiên cúi đầu xuống, bà ta mới như từ trong mộng tỉnh lại: “Trần tiểu thư, cô cười thật sự rất đẹp. Cô nên thường xuyên cười mới đúng, bình thường cô ít cười quá. Cô gái trẻ phải hay cười mới có thể khỏe mạnh được, không lo có nếp nhăn.”

Vốn không cố ý cười, nụ cười của Trần Tử Dữu cứng lại, không biết nên tiếp tục cười hay dừng lại. Thật ra ở bên Giang Ly Thành cô giống như một người câm, đây là lần đầu tiên ở chỗ anh, cô gặp người khác lại nói nhiều như vậy.

Vận động quá lâu kết quả là vừa mệt vừa đói. Cô tắm xong, hong khô tóc thì đã tối, Giang Ly Thành vẫn chưa quay lại, người hầu mang cho bữa tối, cô ăn một ít, vừa nằm xuống liền ngủ.

Khi tỉnh lại thì trong phòng một màu đen kịt, toàn thân như bị xóc xe mà đau nhức khổ sở. Cô thử nhúc nhích tay chân nhưng không thể động đậy, giống như bị bóng đè.

Có điều cô biết

mình đã tỉnh vì ngón tay và ngón chân có thể cử động. Trong bóng tối, một ngón tay lạnh giá theo xương quai xanh, ngực, xương sườn một đường trượt xuống, cô hoàn toàn khỏa thân. Người kia đang nín thở, cô gần như không cảm giác được còn có tiếng thở của ai khác trong phòng. Chỉ có Giang Ly Thành mới thích giả thần giả quỷ hù dọa cô. Giờ phút này toàn thân cô mềm nhũn vô lực lại tê cứng, tám phần cũng là do anh ban tặng, không biết anh thừa dịp cô ngủ đã làm những gì, kỳ lạ là cô không chỉ không tỉnh, ác mộng bị đè cũng không có. Bàn tay lạnh buốt kia còn đang lớn vồn xung quanh. Rõ ràng là ngày mùa hè, trong phòng điều hòa cũng không thấp nhưng tay của anh lại mát kỳ lạ. Có khả năng anh là động vật máu lạnh trải qua ngàn năm tu luyện mà thành hình người cũng nên. Trong đầu hiện lên loại động vật máu lạnh thường thấy nhất thì Trần Tử Dữu lập tức cảm giác đang có bốn năm bàn tay đang chậm rãi di động trên người cô, một cái ở ngực trái, một cái chui vào nách, một cái đang cắn xương quai xanh của cô. . . Cô run lên. Cô thật rất kém cỏi, thường tự nhủ không làm vật tiêu khiển cho Giang Ly Thành nhưng lúc nào cũng hù dọa chính mình. Thế nên khi cô vừa run rẩy thì đã tự tiết lộ cô đã tỉnh lại. Giang Ly Thành dừng đôi tay đang dạo chơi tứ phía, cúi xuống đẩy hai chân cô ra. Mặc dù mắt cô chưa thích ứng được với bóng tối nhưng cô cảm nhận được hơi thở của anh. “Ngày khác lại. . . .” Khi anh chen vào giữa cô thì Trần Tử Dữu đột nhiên khấn cầu. “Ừ?” “Anh còn chưa đủ sao?” Trần Tử Dữu đáng thương nói. Người này vì sao không thừa dịp cô ngủ mà làm cho xong đi mà khiến cô tỉnh táo lại để tiếp tục chịu tội chứ. Cô nằm khó chịu. “Tôi còn chưa làm gì cả.” Hai giây sau, Giang Ly Thành trả lời, như vừa mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô. “Ừm.” Trần Tử Dữu bắt đầu đi lên tiếng. Xem ra toàn thân của cô đau nhức chặc chặc là vì hôm nay bơi lội quá lâu, bị vận động làm cho đau. Chưa làm vậy thì làm đi. Cô nằm im bất động, hi vọng anh có thể tốc chiến tốc thắng. Cô thật sự mệt mỏi, ngay cả sức lực tự hưởng thụ cũng không có. Giang Ly Thành giảm thấp thanh âm xuống, dùng một loại ngữ khí như chợt hiểu ra điều gì, nói: “Chẳng lẽ cô lúc này nằm mơ chúng ta đang làm?” Cô hận đến nghiến răng. Đều do cô mới rồi tưởng tượng đến hình ảnh đáng sợ kia mới có thể hồ đồ xin anh buông tha cho cái thân vừa đau vừa nhức này, kết quả lại khiến anh có cơ hội cười nhạo lần nữa. Giang Ly Thành đương nhiên không có ý buông tha cô. Trên thực tế, anh đối với cô không có chút hứng thú nào, chỉ đơn giản là xem cô như một con rối đồ chơi thí nghiệm mà thôi. Mặc dù xương sống, thắt lưng đều đau, ngay cả sức đẩy anh ra cũng không có, cảm giác của cô lại vô cùng nhạy cảm. Anh cũng chỉ như bình thường mút cổ và vai của cô mà cô lại cảm thấy anh giống như đang dùng răng cắn thịt và hút máu, cô nghi ngờ chỗ đó đã bị cắn nát rồi. Cô vẫn không nhúc nhích, không lên tiếng, hi vọng Giang Ly Thành xem cô như cái xác chết lạnh ngắt mà mau chóng mất hứng, buông tha cô. Thật sự cô mong mình chính là một thi thể, ít nhất thi thể không có cảm giác nhưng cô có, bị anh xoa nắn, cắn mút và dùng sức va đập, mỗi chỗ đều rất đau mà những chỗ anh không chạm tới, lại nổi lên cảm giác lạnh, tựa hồ có thể cảm giác từng giọt nước đang tràn ra ngoài. Cô vừa chịu đựng sự tra tấn lúc lạnh lúc nóng vừa đếm số, một, hai, ba. Một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai. cô ý phân tán cảm giác lúc này của cô. Cuối cùng Giang Ly Thành lật người cô lại, làm cô quên mất vừa đếm tới đâu, đành phải bắt đầu lại, một, hai, ba. Vòng đi vòng lại. Cô càng đếm càng tập trung, gần như quên mất vì sao cô lại đếm không ngừng, sau đó cô phát hiện cô như đang ở trong trạng thái triền miên chẳng biết khi nào dừng, cô biết chuyện này không hay rồi. Quả nhiên Giang Ly Thành cúi xuống kề trán vào trán cô, khi nói chuyện môi anh lại chạm vào cô. Anh gần như thì thầm hỏi: “250 là cái gì, hử?” Trần Tử Dữu lập tức cắn môi, tránh nói sai lời. Cô vừa rồi nên cắn môi mới đúng, như vậy sẽ không bất cẩn mà thốt ra. “Cừu non? Ngôi sao? . . .” Giang Ly Thành hăng hái đoán, một mạch nêu ra hơn mười loại số học gì đó của trẻ con, chờ cô gật đầu. Lẽ ra anh có đoán một trăm lần cũng không liên quan đến cô. Thế nhưng anh lại cố ý đem sức nặng toàn thân đặt lên người cô, khiến không khí trong phổi cô nén lại. Cô cố gắng mấy lần cũng không thở được đành phải nín thở nói hai chữ: “Cây nấm.” Giờ thì anh hài lòng chưa. Giang Ly Thành cười lớn, tiếp tục vận động, anh còn chưa làm xong chuyện. Trần Tử Dữu hít thở thật sâu, may mắn vừa rồi không xúc động mà nói “Con vịt”, không thì sẽ khiến cô tai họa ngập đầu. Ngày hôm sau không có ai kêu cô rời giường, cô ngủ đến giữa trưa mới dậy, xương cốt như bị tháo rời. Khi ở chỗ anh cô đều tắm vòi sen, cô không thích dùng bồn tắm của Giang Ly Thành, gián tiếp mập mờ với anh nhưng ngay cả sức lực để đứng cô cũng không có, đành phải đổ đầy bồn nước, gần như té nhào vào trong. Giữa trưa Giang Ly Thành vẫn không xuất hiện, cô chẳng muốn thay đồ ngủ, gọi người mang cơm đến phòng, ăn một ít rồi lại tiếp tục ngủ, tính lại đã là tối đêm. Cô ở chỗ Giang Ly Thành đã hơn hai mươi bốn giờ, thời gian lâu như vậy, trong trí nhớ của cô cũng không có mấy lần. Trần Tử Dữu không khỏi cau gợn. Cô khó có được ngày nghỉ

mà cứ lãng phí một ngày một đêm. Mặc dù cô ở nhà cũng chỉ lên mạng xem phim nhưng so với nơi này thì giống như không gian tự do và nhà tù vậy. Cô thay quần áo xong tính rời đi, vừa xuống bậc thang đã có quản gia nho nhã lễ độ đứng đón: “Trần tiểu thư còn cần gì không ạ?” “Xin giúp tôi gọi xe về nhà.” “Giang tiên sinh nói buổi tối cô cùng ngài dùng cơm. Tiên sinh hiện đang ở công ty, tiểu thư nếu cảm thấy buồn, có thể ra nhà kính xem hoa, đi bể bơi ngâm mình hoặc đến thư phòng của tiên sinh xem sách, lên mạng.” Quản gia khách khí mà trực tiếp đứng đó, ngăn đường đi của cô, xem ra đã tính toán hết cả rồi. Trần Tử Dữu chẳng muốn cùng ông ta phí lời, đành phải quay trở lại

12. Chương 12: du Lịch

Lúc Giang Ly Thành trở lại, Trần Tử Dữu đang ở trước cửa sổ sát đất trong thư phòng của anh luyện yoga, cả cơ thể và chân sau cong thành một vòng cung, hai chân chạm vai, thoát nhìn giống một con ốc sên. Âm nhạc du dương phát ra từ máy vi tính trên bàn. Cô cố gắng rất lâu mới làm được động tác này. Mới đầu làm mấy động tác đơn giản cũng phải cố hết sức, cắn răng kéo căng tay chân và thắt lưng nhưng khi làm được rồi thì đau đớn sẽ tan hết. Đây là lần đầu tiên cô tới thư phòng của Giang Ly Thành, trước kia cô không có hứng thú cũng không có thời gian. Trong này chỉ có giá sách, bàn ghế, trên bàn có một cái máy tính. Trên giá sách dày đặc các loại sách nhưng cả gian phòng lại rất sáng sủa, không có chút mùi mốc meo của sách vở. Máy vi tính cũng sạch sẽ, ngoài những vật dụng cần thiết thì không có gì khác so với căn phòng ngủ xa hoa nhưng trống rỗng kia, hèn chi quản gia không sợ cô ăn cắp bí mật gì của chủ ông ta. Trần Tử Dữu vốn không thích đến nơi lưu quá nhiều dấu ấn của Giang Ly Thành. Nhưng nhà kính lại có nhiều hoa mà cô thì dị ứng với phấn hoa; vừa nhìn thấy nước hồ bơi cô lại xém ngứa; còn căn phòng ngủ có giường lớn, cô đã đợi ở đó quá lâu nên lo rằng nếu cứ tiếp tục đợi sẽ sinh ra tâm lý sợ giường rồi lại mất ngủ. Cô nghe tiếng cửa phòng mở, lập tức quay đầu lại nhìn, thân ảnh cao lớn của Giang Ly Thành đang đứng ngay cửa ra vào nên cô nhìn không rõ mặt anh. Người này có lẽ trời sinh đã có sẵn tư tưởng u tối. Khi đối mặt với ai thì chỉ cần có thể, chắc chắn anh sẽ đứng ở nơi ngược sáng. Từ thân hình không nhúc nhích của anh ở đằng kia thì có thể đoán ra anh đang nhìn cô. Dù bất kỳ ai đang thả lỏng toàn thân làm những động tác kỳ dị lại đột nhiên bị xâm nhập cũng sẽ cảm thấy không vui. Huống chi Trần Tử Dữu giữ tư thế này quá lâu, khi cô muốn hạ chân trên xuống khôi phục tư thế bình thường thì phát hiện chân mình cứng đờ, không nhúc nhích được. Cô đành phải cố gắng duy trì tư thế ‘ưu nhả’ này, bất mãn hỏi: “Sao anh không gõ cửa?” Cô hy vọng Giang Ly Thành có thể hiểu được ẩn ý của cô mà đi ra ngoài. Bình thường cô ít khi dám chống đối Giang Ly Thành, đều là do anh bức đến nỗi cô không thể không phản công. Có lẽ lần hiếm hoi ở cùng nhau hơn 24 tiếng đồng hồ này đã chạm đến điểm cực hạn nhẫn nại của cô. “Đây là thư phòng của tôi.” Giang Ly Thành trả lời rồi bước về phía cửa. Trần Tử Dữu quay mặt ra ngoài cửa sổ cố gắng duy trì động tác khó này, quyết định không thèm đếm xỉa đến sự hiện diện của anh. Cô đang mừng vì cảm giác tê cứng lúc này đang dần dịu xuống thì giọng nói của Giang Ly lại lần nữa truyền đến, hóa ra anh còn chưa đi: “Tư thế này của cô khiến tôi nhớ đến một bộ phim trước đây từng coi, do Vương Tổ Hiền và Trương Mạn Ngọc đóng.” Anh hiếm khi hòa hoãn nói chuyện với cô nhưng khi vào tai Trần Tử Dữu thì lại chỉ có một ý nghĩ: rần! còn là một con rần hổ mang nữa. Cô đối với bất kỳ vật gì liên quan đến rần đều dị ứng, kể cả kiểu chữ và phát âm tiếng Hán hay những đồ vật như dây thừng, thắt lưng và tia chớp. Vì vậy Trần Tử Dữu hoàn toàn quên mất mới rồi còn tê chân nhưng không muốn mất mặt trước anh nên không thể không duy trì tư thế này, cô như bị điện giật, bật ngồi dậy, vì lực quá mạnh nên thiếu chút nữa gãy cả lưng. Cô ngồi dưới đất xoa xoa mắt cá chân. “Hóa ra cô thật sự sợ rần.” Giang Ly Thành dùng giọng điệu như vừa phát hiện ra châu lục mới nói với cô. Theo tiếng anh nhìn qua, Trần Tử Dữu phát hiện anh đang nhìn màn hình vi tính. Có lẽ anh muốn biết cô đang nghe nhạc gì, màn hình lúc này đang mở vài trang, trang đầu là tiểu thuyết cô xem trước khi tập yoga, cô không muốn Giang Ly Thành biết cô lên mạng làm gì nên lập tức kêu: “Đừng xem!” “Đây là máy tính của tôi.” Giang Ly Thành đáp nhưng cũng đứng lên, không biết anh đã xem được bao nhiêu. Trần Tử Dữu nhanh chóng vụt đến trước máy vi tính, tắt tất cả các trang cô đã mở. Âm nhạc tràn ngập căn phòng cũng bị dừng lại, Giang Ly Thành hỏi: “Bài hát đó tên gì?” “Tôi không biết.” “Cô

xem tiểu thuyết gì?” Tên biến thái này hôm nay lại trở nên hiếu kỳ như trẻ con. Trần Tử Dữu thâm căn rặng: “Một đôi nam nữ tâm thần kết hôn, ly hôn lại kết hôn, chuyện nhàm chán.” “Hay không?” “Dở tệ.” “Dở sao cô còn xem?” “Tôi chán.” Trần Tử Dữu tất hết tất cả các trang, bản ghi nhớ cũng được xóa sạch, cô tính nhanh chóng rời đi. “Cô đã buồn chán như vậy không bằng theo tôi xuất ngoại vài ngày.” Khi cô đang mở cửa thì đột nhiên Giang Ly Thành nói. Trần Tử Dữu ngây người. Hiệp ước của họ không bao gồm việc cô theo anh ra ngoài xã giao. Cô vừa định nói thì Giang Ly Thành đã nói trước: “Không cần gặp ai cả, tôi cũng có việc phải làm nên cô có thể chơi một mình. Hai tháng sau đó chúng ta sẽ không cần gặp nhau. Tính đi tính lại, cơ hội này không phải rất khó có được sao?” Hai tháng tự do, không có bóng tối! Điều này khá hấp dẫn. Trần Tử Dữu chần chừ: “Tôi phải trở về trước khi hết phép. Anh muốn đi đâu?” “Không thành vấn đề.” Giang Ly Thành nói tên một địa danh. Đó là một nơi đẹp, nghe nói có thánh địa cầu nguyện. Thời còn đi học cô rất muốn đi, chỉ vì vài lý do nên chưa thể thực hiện được. Có điều, trên đời này có chuyện tốt lành đến thế sao? Trần Tử Dữu bụng đầy nghi hoặc: “Anh không phải là muốn lừa tôi đem đến đó bán chứ?” Giang Ly Thành cười nhạo một tiếng: “Tôi đây làm ăn buôn bán lớn, hàng trong tay phải có chất lượng. Cô có sao?” “Chấp nhận thứ phẩm như tôi đây cũng thật thiệt thòi cho anh.” Cô an tâm. Trần Tử Dữu không đếm xỉa tới lời nói móc của anh, đẩy cửa bước ra. Thế nhưng cô vẫn tính sai một bước. Cô vốn tưởng dù Giang Ly Thành có bản lĩnh thế nào thì làm thị thực cho cô cũng phải mất ba ngày. Anh đã đồng ý sẽ không làm chậm trễ công việc của cô nên suy đi nghĩ lại thì chắc cô không cần ở lại kia quá lâu. Ai ngờ tối hôm đó họ đã xuất phát, làm cô trở tay không kịp. Thông thường thì du lịch đối với cô mà nói không phải là ao ước mà chỉ là một ảo tưởng bị tan vỡ, lần này lại càng đặc biệt hơn. Khi tiếp xúc với đất nước thần bí cổ xưa kia, cô có cảm giác giống như thấy rõ được bề mặt lồi lõm của mặt trăng sáng ngời qua kính thiên văn vậy, những tiếng ồn ào, chen chúc, dơ bẩn, lộn xộn, so với mơ mộng tốt đẹp trong lòng cô thì khác xa một trời một vực. Có lẽ vì bên cạnh có Giang Ly Thành bầu bạn nên cô lại càng cảm thấy đặc biệt xui xẻo. Nếu đổi lại được đi một mình thì cô sẽ cố gắng xem đây là một trải nghiệm thú vị. Giang Ly Thành đến để bàn chuyện làm ăn, mấy tiếng qua vẫn không thấy bóng dáng. Nếu không bận công chuyện anh cũng muốn cùng cô đi bơi, đưa cô đến nhiều nơi anh quen thuộc. Nói thật, Tử Dữu chẳng buồn chú ý đến việc anh mất tích cả ngày. Cô thà ngày nào cũng ngồi trong phòng xem kênh tiếng anh cũng không muốn chen chúc trong đám người muốn kẻ cận anh, lúc nào cũng muốn thân mật, gần bó với anh. Có lẽ nơi này trị an không tốt, lại không có anh bên cạnh nên Giang Ly Thành phải theo sát cô, không được vượt quá khoảng cách một mét, cũng không cùng ông chủ đi làm việc chính. Việc này làm Tử Dữu bực bội, thậm chí so với mấy ngày trước càng có cảm giác bị giam cầm hơn. Ngày hôm đó chiêm ngưỡng cúng bái ở thánh địa kia, Trần Tử Dữu cuối cùng cũng bị thương. Nước sông ở đây nghe nói uống vào có thể đạt thành tâm nguyện nên người người vây quanh chật ních. Cô đứng trên bờ chết lặng nhìn đám người chen chúc bên dưới, bên cạnh là rác rến trôi nổi và xác động vật chết. Vì tôn trọng văn hóa nước ngoài mà cô đành cố nén cảm giác khó chịu, bon chen cùng với du khách bên bờ sông nhưng khi trở lại khách sạn thì cô bị nôn mửa cả buổi tối, mọi thứ trong dạ dày đều bị nôn sạch. Hèn chi cô luôn xui xẻo như vậy, hóa ra là vì cô thiếu niềm tin vào tín ngưỡng, ngay trên địa bàn được thần linh che chở trong mắt người khác mà cô cũng khó có thể sùng kính. Ngược lại, Giang Ly Thành nguyền rủa sẽ so với cô còn nặng hơn, bình thường nắm tay một người xa lạ cũng phải lập tức rửa tay ngay nhưng lúc này lại bình tĩnh từ đầu đến cuối, không có chút dao động nào, đối với phản ứng của cô cũng chỉ đánh giá một câu “Cô không hợp phong thủy”, quả nhiên là người làm việc lớn. Sáng hôm sau, Trần Tử Dữu cũng vì lý do ‘phong thủy không hợp’ mà nổi mụn khắp mặt, vừa sưng vừa đau. Cô ngồi trước gương trang điểm vừa cau mày chịu đau nặn ra vừa tính toán, tốt nhất là có thêm vài cái mụn càng khó xem càng tốt để Giang Ly Thành không còn hứng thú đụng vào cô nữa. Cô lấy khăn giấy trước mặt cẩn thận lau sạch vết máu, vốn đang ở trong phòng tắm Giang Ly Thành không biết làm sao lại xông ra, đem tấm bông hung hăng đè lên vết thương trên mặt cô khiến cô đau đớn hét lên: “Anh làm gì thế?” “Rượu.” bác sỹ Giang nói. Sau đó một ngày, Trần Tử Dữu phải mặc trang phục truyền thống của địa phương, trên mặt che một tấm mạng mỏng. Cô vốn không ngại bị người ta nhìn thấy vết mụn trên mặt nhưng thấy Giang Ly Thành đặc biệt có hứng thú, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn, hại cô ăn không vô nên cô quyết định hôm nay ra ngoài sẽ mang mạng che. Cô đứng trước gương nhìn cách ăn mặc của mình thì cảm giác gần giống dân bản xứ, có thể trà trộn vào đám đông để chạy trốn cũng được. Nhưng khi đi trên đường cô mới phát hiện, những người phụ nữ mặc trang phục truyền thống phần lớn đáng người đều đầy dẫy, quần áo vừa người chứ không như cô, dù đã mặc số nhỏ nhất rồi mà vẫn rộng thùng thình. Nếu gió thổi qua thì làn váy và mạng

che đều tung bay như cánh bướm hứng gió, bất cứ lúc nào cô cũng có thể bay mất. Hôm đó, mỗi nơi họ đến đều rất sạch sẽ. Giang Ly Thành lại giao cô cho Giang Lưu, nghiêm túc phân phó: “Xem chừng Trần tiểu thư, đừng để cô ấy bị gió thổi đi.” Bọn họ đến xưởng phim. Giang Ly Thành đi bàn chuyện công thì Giang Lưu cùng Trần Tử Dữu đến trường quay xem phim, ngồi ở vị trí khách quý độ khoảng một giờ. Trường quay đang quay cảnh những vũ khúc uyển chuyển đẹp mắt, so với Thánh Địa kia thì còn đáng xem hơn nhiều, Trần Tử Dữu thậm chí còn nhận ra hai ngôi sao đang nghỉ ngơi gần đó bèn nghiêng người chủ động nói nhỏ với Giang Lưu: “Nữ diễn viên múa kia là ngôi sao hàng đầu đó, ở đây có thể lọt vào top ba, còn nam chính là người mới.” Giang Lưu căn bản không chú ý diễn viên mà chỉ tập trung quan sát xung quanh, lúc này sững sờ một lúc lâu mới thành thật trả lời: “Tôi chưa bao giờ xem phim của nước này.” Sau đó họ gặp lại Giang Ly Thành. Khi anh giúp cô vén lại mạng che bị gió thổi bay thì người tiến khách mỉm cười mập mờ, chào cô bằng lễ nghi của dân tộc rồi dùng âm sắc tiếng Anh kỳ lạ để tán thưởng cô “Phu nhân thật tôn quý tao nhã”. Tiếng Anh của cô vốn rất tốt nhưng phải mất vài giây mới nghe hiểu được âm điệu của anh ta. Hành trình hôm nay chẳng hề buồn chán mà lại kéo dài rất vui vẻ, Trần Tử Dữu ở trên xe buồn bực kéo mạng che xuống, khiêm tốn thỉnh giáo Giang Ly Thành: “Anh đầu tư điện ảnh ở đây à?” Cô nghĩ thầm, nếu như anh nói phải, tám phần là vì nữ minh tinh kia chứ điện ảnh bây giờ không phải đang thua lỗ sao? Giang Ly Thành liếc cô một cái như nhìn thấu suy nghĩ của cô, chậm rãi mở miệng nhưng không trả lời thẳng: “Vừa rồi sao cô không tìm ngôi sao ký tên?” Trần Tử Dữu vốn định thành thật nói “Không” nhưng đột nhiên cảm thấy Giang Ly Thành đang chế giễu cô, vì vậy hỏi ngược lại anh: “Chẳng lẽ lúc còn trẻ anh cũng thường làm chuyện như vậy?” “Chưa từng. Hơn nữa, bây giờ tôi cũng vẫn còn trẻ.” Giang Ly Thành kỳ quái trả lời rồi mở tờ báo địa phương ra xem, không thèm để ý đến cô, không biết trong xe xóc nảy anh làm thế nào coi được. Buổi chiều họ đến một miếu tương đối yên tĩnh. Trần Tử Dữu khó hiểu: “Sao anh không đến những địa danh nổi tiếng khác?” “Những chỗ đó quá nhiều người, Thần Phật sao có thể nhớ rõ tâm nguyện của mỗi người được.” Cô nghĩ Giang Ly Thành thấp hươu, bái lạy và quỳ tiền một cách thành kính như vậy so với thái độ coi trời bằng vung lúc bình thường thật không hợp chút nào. Cô nhớ người này đã từng nói anh không tin có kiếp sau. Vậy những gì anh đang làm là vì cái gì. Anh lại có thể đưa cô đi cầu thần khẩn phật, đúng là chuyện khôi hài trong thiên hạ, hay là vài ngày trước anh đã bị cái gì đập vào đầu rồi? Giang Ly Thành hành lễ xong quay sang hỏi cô: “Cô không cầu gì à? Nghe nói thần ở đây rất linh.” Trên mặt anh biểu tình cung kính còn chưa biến mất, có vẻ rất chân thành. Trần Tử Dữu hạ giọng nói nhỏ, cố gắng tránh mạo phạm đến nơi có thể có thần linh thật, cũng cẩn thận không để Giang Lưu đang đứng bên ngoài và vài nhân viên đi theo nghe thấy: “Tôi cầu xin thì chắc chắn trái ngược với anh, tôi lo thần sẽ khó xử, không biết nên làm theo tâm nguyện của ai. Tôi nghĩ hay là thôi đi.” Giang Ly Thành cũng không ép cô, giả bộ đi cô khi rời đi, trên đường xuống núi lại nói: “Nhìn không ra cô lại phản chính phủ, phản xã hội như vậy, tôi vừa cầu nguyện cho xã hội thái bình, quốc gia cường thịnh xong.” Anh nói làm Trần Tử Dữu đang uống nước liền bị sặc, nửa ngày mới ngừng được cơn ho. Cô cảm thấy thái độ làm bộ làm tịch của anh, bên ngoài thì tỏ vẻ vàng ngọc nhưng tư tưởng bại hoại lại còn giả vờ vô tội, hiền lành thật buồn nôn. Nghĩ tới việc ngày thường anh rất thích làm việc thiện lại nho nhã, khéo léo thì càng chán ghét hơn. Có lẽ nhận ra sắc mặt cổ quái của cô, Giang Ly Thành nói: “Cô nhớ nhớ gì? Quốc gia cường thịnh, xã hội yên ổn mới an tâm kiếm tiền được. Đúng rồi, nhân tiện tôi còn cầu nguyện cho cô khỏe mạnh xinh đẹp, mong là không khác so với tâm nguyện của cô.” Lần này, thật sự cả dạ dày của Trần Tử Dữu đều muốn trào lên, bất chấp cái gì đoan trang thực nữ, uống luôn một ngụm nước lớn ngay trước mặt anh rồi nói: “Cảm ơn. Mặc dù tôi biết anh cầu cho tôi được khỏe đẹp cũng chỉ vì muốn tôi đừng lẩn qua lẩn lại, kéo làm mất hứng của anh.” Cô nói mà không để ý dưới chân, xem chút bước hụt, Giang Ly Thành kịp thời đỡ cô rồi cười lớn, ghé vào tai cô nói: “Cô sớm thông minh như vậy thì đã không rơi vào tay tôi rồi.” Những người đi theo nét mặt bí ẩn quay đầu nhìn nhưng lại giả bộ như không có việc gì, chắc có lẽ chưa bao giờ thấy ông chủ của họ tươi cười như vậy trước mặt người khác. Chỉ có Giang Lưu là bình thản, dường như nhìn riết đã quen. Tuy Giang Ly Thành cúng bái thành kính trong khi Trần Tử Dữu lại chỉ đi vòng vòng nhưng anh sẽ nhanh chóng gặp báo ứng, còn Trần Tử Dữu thì ngược lại, bình yên vô sự. Trần Tử Dữu há hê nghĩ đến lúc đó, cảm thấy mình quá nham hiểm vì dù sao Giang Ly Thành cũng vì cô mới bị thương. Họ từ miếu trở về thì đi chợ, trong chợ người đến người đi rất náo nhiệt, bên đường quán ăn hỗn tạp, màu sắc rực rỡ đủ loại, lúc nào cũng có trâu bò ngỗng nghênh đi lại trên đường khiến người qua đường phải né tránh. Trần Tử Dữu nhìn đông nhìn tây, kiên nhẫn nghe người dẫn đường phát âm tiếng Anh kỳ lạ giải thích. Trước giờ cô không có hứng đi dạo nhưng

so với việc cùng đối mặt với Giang Ly Thành trong quán ăn thì cô thà chen chúc ở nơi ồn ào, không khí ô nhiễm này còn hơn. Thêm vào đó, người qua đường đông đúc có thể làm xao nhãng đi cảm giác có người đáng ghét bên cạnh.

Lát sau, cô bị hấp dẫn bởi những nghệ nhân xiếc bên đường, dừng chân quan sát một vũ nữ xinh đẹp mỹ miều đang nhảy múa. Xong một khúc, tiếng sáo kỳ diệu huyền hoặc lại vang lên, kế tiếp là tiết mục biểu diễn truyền thống với rần.

Thật sự Trần Tử Dữu cách con rần hổ mang kia cả mười mét và có một đám đông chen giữa nhưng cô vẫn cảm thấy con rần uốn lượn, biến hóa kỳ lạ đang trừng mắt nhìn cô, toát lên một sự nguy hiểm không thể diễn tả. Cô toàn thân run rẩy, muốn đi chỗ khác nhưng lại như bị hút mất hồn phách, ánh mắt không cách nào dời đi được. Nơi này ồn ào, náo nhiệt như thế nhưng trong phút chốc bốn phía trở nên yên tĩnh, trong trời đất chỉ còn lại mình cô cùng con rần kia.

Phảng phất như có người từ nơi xa xói gọi tên cô, cô muốn lên tiếng nhưng không thể động đậy, cho đến khi có người giữ chặt tay cô dắt đi thì cô mới được giải thoát khỏi con mắt ma quái kia. Cô bị kéo đi một lúc mới phát hiện người nắm tay cô chính là Giang Ly Thành, vì vậy cô lặng lẽ rút tay ra.

Đọc đường đi cô có chút lơ đãng, Giang Ly Thành nói chuyện cô cũng không nghe thấy. Khi anh dừng lại nghe điện thoại, Trần Tử Dữu nhìn một điểm bên đường, cũng không biết đang nhìn cái gì, ngay lúc đó có một con bò mất kiểm soát lao về phía cô mà cô không hề hay biết, chỉ nghe có người hô to “Trần tiểu thư”, thần kinh vận động của cô bị trì trệ nhưng đầu óc lại nhanh, trước tiên nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy có một lực kéo cô vào trong lòng, sau đó thanh âm người nọ đổi thành một tiếng kêu lo lắng: “Giang tiên sinh!”

Giang Ly Thành tiên sinh cao quý trên con phố hỗn loạn tại nơi đất khách xa xôi, vì cứu cô gái mà anh không coi là cực phẩm “mỹ nhân” lại bị một con bò đâm phải. Có điều, nét mặt anh vẫn bình thản, trầm ổn như vừa chỉ bị một chiếc lá xẹt qua. Mặc dù anh khẽ nhíu mày có vẻ đau nhưng nét mặt lại rất tốt, không hề chột vật tựa như khách quý đang đi đến bữa tiệc.

Thế nhưng khi máu tươi thấm ướt mảng lớn trên bộ quần áo sáng màu của anh thì sắc mặt và môi anh không còn chút máu. Vì thế chuyển tham quan đã vì Giang Ly Thành bị thương mà kết thúc sớm.

Trần Tử Dữu tuy cảm thấy thật xấu hổ, những người hộ vệ càng kinh sợ hơn. Bởi vì Giang Ly Thành tuy không có thương tổn gân cốt nhưng không chịu đến bệnh viện gần đó khám, cho nên bọn họ chấp nhận lời xin lỗi của người chủ con bò rồi lên xe trở về, cánh tay của anh được buộc lại bằng tấm mạng che của Trần Tử Dữu.

Mọi người trên xe sắc mặt lo lắng, chỉ có Trần Tử Dữu lơ đãng suy nghĩ, khoe miệng khẽ động đậy.

“Chuyện gì mà vui vậy?” Giang Ly Thành lạnh nhạt hỏi. “Tôi đang nghĩ đến pháp luật ở nước này. Nếu trâu bò làm con người trọng thương cũng không cần chịu án tử hình.” Cô suýt không kiềm chế được mà nói ra lời thật lòng. Thật ra cô muốn nói: nếu bò đụng chết anh. . . .

Thật ra cô nói hay không nói cũng chẳng có gì khác, Giang Ly Thành có thể đã đoán ra ý nghĩ của cô vì sau đó anh lạnh lùng nói: “Nói thế nào thì tôi cũng vì cứu cô mới bị thương, phiền cô tổ chút quan tâm cảm kích được không?”

Trần Tử Dữu nín thở nhưng cũng chẳng làm theo yêu cầu của anh vì cô không biết nên làm thế nào, cô cũng không qua lớp đào tạo diễn xuất nào cả. Trên thực tế, từ khi biết Giang Ly Thành đến nay, lần đầu tiên cô và anh bên nhau lâu như vậy, thật sự cô đã cực kỳ nhấn nại. Cô cũng đâu cần anh cứu, cô chắc chắn sẽ không cảm kích anh.

Bọn họ trở về khách sạn, bác sĩ đã chờ đợi tại đó. Vết thương ngoài da nên cũng không nghiêm trọng lắm, bác sĩ băng bó cẩn thận rồi dặn dò anh phải kiêng nước, chú ý nghỉ ngơi sau đó rời đi.

Đến tối, Giang Ly Thành để trần nửa người chỉ mặc mỗi quần ngủ, đẩy cửa phòng tắm ra. Trần Tử Dữu nghi ngờ nhìn anh, còn đang suy nghĩ anh sẽ tắm rửa thế nào thì anh đã ngoắc ngoắc tay với cô: “Tới giúp tôi.”

Cô đành lê bước vào phòng tắm, lo lắng hỏi: “Tôi cho gọi người đến mát-xa cho anh được không?” Giang Ly Thành liếc nhìn cô.

Đây là phòng cao cấp nhất của khách sạn năm sao, phòng tắm xa hoa lộng lẫy, bồn tắm lớn sạch như mới, không dính một hạt bụi.

Trong khi Trần Tử Dữu xả nước vào bồn cho anh thì cũng nhớ ra, Giang Ly Thành không thích người khác chạm vào anh. Bình thường ai đến gần anh, anh liền tránh ra xa, nếu phải bắt tay, sau đó anh đều đi rửa tay. Vậy sao anh lại không ngại cô đụng vào nhỉ? Vì báo thù mà ngay cả thân xác của mình cũng lợi dụng, chấp nhận hy sinh bản thân chỉ vì không muốn để cô sống yên ổn, đến tận cùng là cô bán thân hay là anh hiến thân đây? Như vậy, tính đi tính lại cô cũng đến nỗi thiết thời.

Đêm qua cổ và bả vai của anh bị đau nên cho gọi một cô nàng mát-xa đầy đặn kiều diễm như mặt đào, bản thân cô nhìn còn thấy cô ta cực kỳ hấp dẫn nhưng mười phút sau Giang Ly Thành lại sai người đuổi đi, bắt cô đang đau ốm cũng phải bỏ dậy đấm bóp cho anh cả nửa giờ.

Cô vì thiếu nước mà mất hết sức lực, vốn định nhân cơ hội trả thù, thẳng tay đấm anh thật mạnh nhưng lại tự làm đau tay mình, nắm tay đấm xuống lại mềm nhũn vô lực.

Sau đó, Trần Tử Dữu vô tình phát hiện mỗi lần hai người làm chuyện ấy cô lại quá bị động nên làm cho anh càng có khát vọng chinh phục. Khi thì cô nín lấy ga giường hoặc bám vào cột giường để cố gắng không đụng vào người anh. Thật không

khôn ngoan chút nào. Lần sau có lẽ nên gắt gao ôm lấy anh, dán chặt vào anh, ra vẻ rất chuyên tâm để làm ngược lại với sở thích của anh, như vậy về sau anh sẽ không thêm tìm cô nữa. Cô vẫn chìm trong suy nghĩ, Giang Ly Thành thử nước ấm rồi gọi cô: “Giúp tôi. Cô thất thần cái gì thế?” “Ah?” Cô

ngẩng đầu lên vừa lúc một cái khăn mặt bay tới. Hóa ra cái tên Giang Ly Thành ưa sạch sẽ này lại không chịu dùng bồn tắm lớn, cho dù đây có là bồn tắm của khách sạn năm sao. Trần Tử Dữu đành phải dùng vòi sen giúp anh tắm rửa. Ngay cả kinh nghiệm tắm rửa cho chó mèo cũng không có, cô thật

chật vật vừa cẩn thận tránh vết thương vừa phải chú ý tránh thân thể của anh, vì thế cả người cô ướt sũng nước rất khó chịu. Đánh chết cô cũng không muốn cởi quần áo ướt trong tình huống này, mặc kệ

cái sự thật là thân thể của cô anh đều đã nhìn hết rồi. Trang phục bằng tơ lụa trắng mỏng manh bị nước thấm ướt dán vào người thì so với không mặc quần áo cũng chẳng khác là bao, ngược lại càng che càng hở. Cô chỉ có thể cố gắng lảng tránh ánh mắt của Giang Ly Thành.

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm, không ai nhìn rõ ai, nghĩa vụ của cô là chăm chú lau rửa cho cái thân thể tương đối giống tượng điêu khắc kia.

Cuối cùng khi đuổi được anh ra ngoài, Trần Tử Dữu ở trong phòng tắm một lúc lâu mới ra, hy vọng vì mệt mỏi và bị thương sẽ làm cho tinh thần Giang Ly Thành không còn tốt để anh buộc phải ngủ sớm.

Thế nhưng khi cô đang ngồi trước gương thoa sữa dưỡng thể thì anh bất ngờ xuất hiện phía sau, lấy khăn giấy lau sạch sữa dưỡng trên tay: “Tôi không thích mùi này, mai mua một đôi hiệu khác đi.” Dứt lời liền ôm ngang eo cô, môi áp lên mặt cô.

Trần Tử Dữu né ra nhìn anh qua gương, chỉ lên mặt mình: “Anh không thấy rất khó coi sao?” Trên mặt cô vết mụn lại nhiều hơn so với lúc sáng. Bởi làn da cô trắng nõn mịn màng nên vài nốt mụn lại làm cả khuôn mặt cô nhìn xấu hẳn, cô thầm mong Giang tiên sinh ưa sạch sẽ này sẽ mất hứng thú với cô.

“Chẳng sao, tắt đèn sẽ không thấy nữa.” Anh vừa nói vừa kéo cô đến bên giường, thuận tay tắt đèn, hai người cùng chìm trong bóng tối.

Có lẽ Giang Ly Thành vì đau đớn nên thể lực giảm sút, Trần Tử Dữu cảm thấy động tác của anh so với lúc bình thường dịu dàng hơn nhiều, cô không bị đau. Đối với cô mà nói, đêm nay càng khó chịu hơn vì cô tình nguyện chịu đau còn hơn.

Trong bóng tối anh chăm sóc cô rất lâu, làm cho cô không thể giả làm tượng gỗ được nữa. Những hình thù quái dị ở đầu giường, hoa văn đỉnh ốc điều khắc trên cột giường mà cô thường nắm chặt giờ lại hóa thành con rắn uốn lượn khiến cô lập tức buông tay không dám nhìn mà ga giường vừa mát vừa trơn làm tay cô không chỗ bám víu, cô bỗng bồng bềnh trôi nổi như một cái chai trên biển, lúc chìm lúc nổi, luôn luôn lo sợ mình sẽ chìm vào vực sâu. Áo giặc đáng sợ này khiến cô chỉ còn cách ôm lấy bờ vai của anh.

Với vết thương của Giang Ly Thành, mặc dù cô nhận thức rõ nhưng không thêm quan tâm anh có đau đớn hay không, cảm giác có chút hả hê. Vậy nhưng khi chạm vào miếng băng dày và cảm thấy động tác của anh cứng nhắc thì bản tính thương xót đối với các loại sinh vật lại khiến cô khó tránh khỏi mềm lòng. Suốt đêm cô rất cẩn trọng dè dặt, không muốn lại làm anh đau, kết quả là ngay cả bản thân cô còn cảm thấy cả đêm cô đều ồm ồm muốn nghênh đón còn có ý hùa theo. Cô cảm thấy trong thân thể có đại dương đang cuộn cuộn hóa thành một vòng nước xoáy đen ngòm, lại có rong rêu đen kịt lan tràn dọc theo thân thể cô.

Cô nghe thấy tiếng thở dốc của chính mình phát ra theo từng nhịp điệu của anh. Cô muốn cắn lưỡi cho rồi nên lập tức cắn chặt môi lại nhưng ngay cả điều này anh cũng muốn khống chế, dùng đầu lưỡi đẩy răng cô ra, nuốt lấy hơi thở của cô. Tiếng kêu vỡ vụn.

Khi mọi thứ lắng xuống, xấu hổ và giận dữ khiến Trần Tử Dữu lặng khóc. Cô xoay ra sát mép giường, cách anh xa nhất có thể, không hề thấy buồn ngủ.

Giang Ly Thành lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhịp thở đều hòa, ổn định.

Cô đếm nhịp điệu hô hấp của anh, càng đếm càng không ngủ được nên tức giận trở mình.

Thật sự cũng không đụng phải anh nhưng Giang Ly Thành lại tỉnh vì hô hấp nhẹ nhàng của anh bỗng nhiên ngắt quãng. Trần Tử Dữu lập tức dừng lại, một lúc sau mới nghe anh nói: “Cô bị con rắn kia dọa sợ tới mức ngủ không được sao?”

Cô nằm trong bóng tối chỉ nghe đến chữ ấy thì đã run lên, toàn thân lạnh lạnh, vô thức nhích lại gần anh.

“Nhiều phụ nữ cũng sợ rắn nhưng sợ đến nỗi như cô lại chẳng có mấy người. Cô từng bị rắn cắn à?” Giang Ly Thành tiếp tục tỏ vẻ quan tâm.

Lần này trước mắt Trần Tử Dữu trực tiếp sản sinh ảo giác về rất nhiều con vật mà anh nói tới. Cô cố mở to mắt nhưng chỉ thấy một mảnh tối đen, ảo giác vẫn còn. Cô từ từ lui về sau đến bên cạnh anh, chạm vào da anh, ảo giác cũng tan biến.

“Ai cũng có một nỗi sợ nào đó, có gì lạ. Chẳng lẽ hồi nhỏ anh không sợ cái gì?” Hàm răng của cô va vào nhau lập cập, cô xoay người che miệng lại.

“Đương nhiên là có, rất nhiều là đằng khác nhưng tôi luôn có cách vượt qua hoặc chinh phục được.” “Anh sợ cái gì?” Khó có dịp nghe anh tự tiết lộ, Trần Tử Dữu nảy sinh lòng hiếu kỳ.

“Nghèo, đói, rét, kỳ thị, đe dọa, còn có máu nhưng tôi không sợ rắn, khi bé còn nuôi một con. Nếu cô cũng nuôi một con để chơi thì sẽ không còn sợ nữa.” Anh khẽ cười nói. Khi anh nói câu đầu thì lòng Trần Tử Dữu chợt rung nhẹ. Tuy lời nói và vẻ mặt của anh không ăn khớp nhau nhưng căn

cứ những gì cô điều tra được thì cô biết anh không nói dối. Thế nhưng khi anh lạnh lùng nói câu sau thì cô dựng cả tóc gáy lên.

“Anh có thể đừng nói về chuyện đó được không? Hôm nay khi thấy máu, sắc mặt anh cũng trắng bệch ra đó thôi.” Trần Tử Dữu oán hận bỏ đá xuống giếng. “Đó là bởi vì tôi mất nhiều máu.”

Trần Tử Dữu khước miệng giật giật, cô không phản bác nữa. Nhưng mà âm ỉ như vậy cô lại cảm thấy buồn ngủ, mệt mỏi dựa vào ngực của anh, cô dần dần thiếp đi. Sáng sớm khi Trần Tử Dữu tỉnh lại thì Giang Ly Thành còn đang ngủ. Cô cẩn thận bỏ cánh tay anh đang đặt trên ngực cô xuống, động tác nhẹ hơn lông vũ vì sợ đánh thức anh, tránh việc anh rời giường tâm tình quá tốt hoặc không tốt lại đại phát thú tính.

Cô rửa mặt xong, thấy Giang Ly Thành không có dấu hiệu sắp tỉnh thì cảm giác không ổn. Ánh nắng từ khe hở bức màn rơi vào, môi anh đỏ khác thường. Cô đưa tay sờ trán anh, nóng bừng bừng.

Anh bình thường có vẻ khỏe mạnh, chưa bao giờ thấy anh ho khan cảm sốt, lúc này chắc chắn là do vết thương gây ra.

“Tốt nhất là nóng hổng não anh luôn.” Trần Tử Dữu thầm nguyện rửa nhưng lại lay anh đang nóng đến mê man, thay bộ đồ ngủ cho anh như đang chăm ột đứa nhỏ, thậm chí còn dùng khăn ướt lau mặt cho anh sau đó kêu Giang Lưu mời bác sĩ tới.

Giang Ly Thành sốt cao nên mê man, như đứa con nít mặc cô chăm sóc, không giẫy dụa mà cực kỳ ngoan ngoãn. Vì thế khi cô lau mặt cho anh cố ý dùng sức thật mạnh, còn nhân cơ hội véo mũi anh.

Anh ngày thường rất chú ý hình tượng, nếu anh biết cô cố ý làm anh xấu hổ trước mặt người khác, hậu quả sau này không phải do cô gánh chịu sao? Cô tự giải thích với mình về hành vi lén lút này.

Vị bác sĩ hôm qua cẩn thận tháo băng trên cánh tay anh ra, nói: “Tôi đã dặn là đừng đụng đến nước rồi mà”. Ông nhìn về phía Trần Tử Dữu, ánh mắt có ý trách cứ, chắc tưởng cô là người giúp việc chăm sóc ông chủ không chu đáo. Trong phòng còn có hai thuộc hạ của Giang Ly Thành cũng theo ánh mắt bác sĩ nhìn cô.

Trần Tử Dữu không thích bị người khác nhìn chăm chú, hôm nay trên mặt mấy vết mụn còn chưa hết, bị bọn họ nhìn như thế thì lại càng tức giận. Liên quan gì đến cô? Tối hôm qua vì tắm cho ông chủ này mà cô đã cố không làm ướt vết thương của anh, cô dùng mọi biện pháp, cả khí lực đều sắp cạn hết rồi. Cô khẳng định nửa giọt nước cũng không dính vào vết thương của anh.

Cuối cùng vẫn là Giang Ly Thành giải oan giúp cô. Anh nói: “Tối qua tôi không thấy nóng nên không mở điều hòa, có lẽ do lúc ngủ toát mồ hôi.”

Bác sĩ chấp nhận lời giải thích của anh, truyền nước biển cho anh, dặn dò những việc phải làm, sắc mặt nghiêm nghị rồi đi.

Những người khác cũng an tâm mà tản ra, hiển nhiên coi Trần Tử Dữu như y tá.

Trần Tử Dữu luôn nghi ngờ bọn họ có lẽ không biết cô là ai, nếu biết, sao họ lại không sợ cô thừa dịp Giang Ly Thành đầu óc không minh mẫn và thể lực suy yếu mà bày chuyện xấu gì đó.

Giang Ly Thành ngẩng đầu nhìn chai nước, tự nhiên cảm khái: “Lần cuối tôi truyền nước biển là hồi cấp hai, thoát cái đã nhiều năm rồi.”

Trần Tử Dữu bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, cũng nhìn chai nước, cô tưởng tượng những giọt nước thuốc đang từng giọt từng giọt chảy trong huyết quản Giang Ly Thành là nước mù tạc, như vậy cô sẽ cảm thấy rất sảng khoái.

Hóa ra người này vì buông thả quá độ mà ra nhiều mồ hôi nên mới thấm vào miệng vết thương, gây nhiễm trùng. Đáng đời! Mặc dù anh cứu cô nhưng cô chẳng thêm cảm kích. Cô cũng không phải đứa trẻ cho viên đường thì quên đau đớn trước đó.

Cô vẫn còn luẩn quẩn trong suy nghĩ của bản thân, ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường chuyển kênh tivi liên tục. Giang Ly Thành phải truyền nước cả buổi sáng, cô cũng không thể đi, chỉ có thể ở cạnh anh.

Ngôn ngữ địa phương cô nghe không hiểu mà người ta phát âm tiếng anh càng khó nghe. Cô chuyển tới chuyển lui các kênh cuối cùng chọn kênh bán nước hoa. Cô chăm chú nhìn vào màn hình.

“Cô thích cái này à?” Giang Ly Thành nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên hỏi.

“Tôi đang nhìn những cái chai.” Trần Tử Dữu không để ý, thành thật trả lời. Cô không có hứng thú với nước hoa nhưng những cái chai dùng để đựng nước hoa lại mạ vàng rất tinh xảo.

“Hèn chi trên người cô mùi nước hoa luôn thay đổi. Cô hay thu thập chai nước hoa hả?”

Trần Tử Dữu liếc anh không lên tiếng. Chỉ bằng một câu đã đoán được bí mật nhỏ nhỏ của cô, thật mất mặt mà.

“Trò trẻ con.” Giang Ly Thành khinh thường nói.

“Trẻ con không biết dùng nước hoa.” Trần Tử Dữu mĩa mai lại.

“Bởi vì trẻ con không hiểu nước hoa nên mới không quan tâm mùi hương mà xịt lung tung lên người.” Giang Ly Thành không nhanh không chậm nói.

Trần Tử Dữu lại không lên tiếng, phụng phịu đổi sang kênh âm nhạc âm ỉ. Giữa trưa, sau khi Giang Ly Thành truyền nước xong thì ngủ do thuốc ngủ phát huy tác dụng. Trần Tử Dữu nhân cơ hội chạy đến một căn phòng khác chan đầy ánh nắng mặt trời để tập yoga. Đây vốn là phương pháp vận động cô thích nhất, khiến cho thể xác và tinh thần đều buông lỏng nhưng khi cô đang uốn éo thành hình phức tạp thì đột nhiên nhớ tới Giang Ly Thành ngày ấy ám chỉ động tác của cô như rắn, cô lập tức mất hứng.

Người này thật sự đáng ghét, cầu cho vết thương của anh ta mưng mủ đau nhức luôn. Trần Tử Dữu thầm nghĩ.

Giang Ly Thành bình thường có vẻ vững chắc, không thể đựng

vào nhưng bây giờ đã có lỗ hổng để công kích, cô hi vọng những con vi khuẩn nhanh chóng nắm chắc cơ hội hiếm có này. Cảm thấy mình hơi độc ác, cho dù không cảm kích anh vì cô mà bị thương thì cũng không nên nguyên rửa anh.

Thật ra khi cô thầm mắng Giang Ly Thành cũng mắng không nhiều vì thà nhét tên anh vào nơi sâu nhất trong tâm cô và cố gắng không nghĩ đến còn hơn. Cách khinh bỉ một người tốt nhất là hoàn toàn coi thường người đó, đạo lý này cô hiểu.

Thế nhưng khi Giang Ly Thành thường xuyên xuất hiện trước mặt cô, cô thật sự không thể chịu đựng được, chỉ muốn nổ tung, cô bị đè nén và khắc chế quá mức đến nỗi cứ mỗi giờ phải điều chỉnh hô hấp một lần.

Khi cô không hề giữ kẽ mà nằm phơi nắng trên mặt đất, không gian yên tĩnh khiến cô tạm quên hết phiền não thì tiếng gõ cửa nhỏ nhẹ liên tục, cắt đứt việc tu luyện của cô, thì ra Giang Ly Thành lão gia đã tỉnh và muốn ra ngoài nên chỉ định cô theo cùng.

Lần này đến một nơi rất đặc biệt, một phường gia công đá quý, diện tích không lớn, công nhân cũng ít nhưng xung quanh lại hết sức sạch sẽ, an ninh đảm bảo. Coi như kiến thức của cô hạn hẹp, cô vốn cho rằng ngành này bây giờ do dây chuyền sản xuất máy móc lớn phụ trách, làm sao biết được nơi này vẫn còn duy trì nghề thủ công truyền thống cổ xưa nhất, chỉ dựa vào mấy móc nhỏ thoát nhìn rất thô sơ.

Nhìn ra nghi ngờ của cô, nhân viên dẫn đường giải thích với cô: “Ồ đây đều là những kỹ sư bậc thầy và đá quý loại nhất đó ạ.”

Cô không có hứng thú gì với đá quý hay khảm ngọc, dù sao bình thường cô cũng không có cơ hội nhìn thấy. Nhưng cô nghĩ nơi này rất có khả năng là một xưởng gia công của sự nghiệp đen tối mà Giang Ly Thành đang hoạt động, cô cố nén lòng hiếu kỳ, làm như không thấy, miễn cưỡng cười ngượng xem hoa qua loa vì thành ý của cô gái kia.

Cô từng nghe Giang Ly Thành nói: “Tôi còn tưởng phụ nữ đều thích châu báu, khác nhau chỉ ở chỗ thích cuồng nhiệt hay là thích bình thường mà thôi.”

Trần Tử Dữu đương nhiên cũng thích thứ đồ sang trọng đó, cô không phải loại người thích làm ra vẻ thanh cao. Nhưng nếu những thứ đồ vốn sang trọng mỹ lệ đó lại dính dáng đến Giang Ly Thành thì cô muốn chán ghét nó đến cùng.

Câu chuyện thần kỳ Giang Ly Thành từ nghề này lập nghiệp, hơn nữa còn thành công vang dội nhất trong ngành đã khiến cô kiên quyết từ bỏ sự yêu thích đối với thứ đồ xa xỉ và không thực tế đó.

Hơn nữa cô nhớ rõ Giang Ly Thành học đại học là chuyên ngành địa chất nên cô không chỉ chán ghét đá quý, ngay cả đối với đá hoa cương, đá cẩm thạch, những loại đá phổ thông này cô đều cực kỳ ghét.

Khi cô băng qua một cánh cửa, đầu óc hơi choáng váng, ngay trong căn phòng khách này cô nhìn thấy Giang Ly Thành đang đứng cùng một người đàn ông da đen sẫm da người mập mạp. Người đó trịnh trọng lấy một cái hộp nhỏ từ tủ bảo hiểm ra, cung kính đưa cho Giang Ly Thành. Anh nhanh chóng mở ra nhìn thoáng qua rồi bỏ vào túi.

Giang Ly Thành nhìn về phía Trần Tử Dữu: “Có thích món nào không?” Cô hoàn toàn không để ý. Người này đối với cô hào phóng như thế, cô cũng không lấy gì làm lạ. Có lẽ cô nên tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh, như vậy anh có thể đã sớm bỏ cô. Tiếc là anh hành xử luôn khác người, cô không thể cam đoan nhất định sẽ thành công nhưng tôn nghiêm còn sót lại một khi bị tước mất, cô sẽ chẳng còn lại gì.

Nét mặt cô lạnh nhạt khiến vị khách kia cười ngượng, chắc rất ngại ngùng. Xin lỗi, cô không cố ý.

Giang Ly Thành thì lại chẳng nói gì mà chỉ “Ừ” một tiếng, như nhớ tới cái gì liền quay qua nói với vị khách mập mạp kia. Anh ta lập tức tươi cười, liên tục gật đầu rồi gọi điện thoại ngay.

Chỉ một lúc sau, có người bưng một chồng hộp tinh xảo đặt lên bàn rồi lui ra. Anh cẩn thận mở từng cái, cả gian phòng lập tức sáng bừng lên. Trong mỗi hộp là một cái chai nhỏ, thanh nhã và rất đặc biệt, từng món như dùng cả khối đá quý điêu khắc thành, mặt ngoài là hoa văn màu vàng tinh tế, màu sắc lung linh lấp lánh.

Người đàn ông mập mạp kia quay qua nhìn Trần Tử Dữu, cười nịnh nọt, toát ra vẻ chờ mong.

Trần Tử Dữu liếc sơ qua những cái chai sang trọng quý giá một chút, trong lòng thầm nghĩ, từ nay về sau sở thích thu thập chai nước hoa của cô sẽ chẳng còn hứng thú gì nữa, Giang Ly Thành thật sự không hủy toàn bộ thú vui của cô thì không được mà.

Trong đầu cô nhanh chóng liên tưởng đến câu chuyện xưa nổi tiếng về một nữ sinh và kẻ phản bội, một viên kim cương màu hồng phẫn to bằng quả trứng bồ câu đã lấy đi sinh mạng của cô nữ sinh và các bạn mà lại cứu một mạng của kẻ phản bội kia. Giang Ly Thành chẳng phải là bất chúc chuyện này sao? Cô tuy không đủ thông minh nhưng cũng không ngu ngốc, cô sẽ không bị thủ đoạn tầm thường này mua chuộc.

Trần Tử Dữu mỉm môi thờ ơ, người đàn ông mập mạp càng lúng túng hơn. Trần Tử Dữu cũng biết mình hơi thất lễ, đáng lẽ cô nên làm ra vẻ khen ngợi một chút. Tuy nhiên, cô không rõ người này thật ra là bạn, khách hay là cấp dưới của Giang Ly Thành nên không biết nên cư xử thế nào. Thêm vào đó, ai bảo ông ta có liên quan đến Giang Ly Thành, cô cần gì phải đối xử vui vẻ hòa nhã với ông ta?

Giang Ly Thành cũng không chờ nữa, quay sang nói với người đàn ông đó: “Cô ấy bị hoa mắt nên không biết chọn cái nào, để lại tất cả đi.” Anh nói bằng tiếng anh, người kia ngay lập tức vui vẻ ra mặt.

Thật quá vô vị. Trần Tử Dữu đưa tay ra ngăn người đàn ông đó lại, nói “chờ đã” rồi tùy tiện chỉ một cái chai. Nhờ vậy

chuyện này cuối cùng cũng chấm dứt. Sau đó, Giang Ly Thành lúc ngồi trên xe lại nói với cô: “Cô dùng cái chai kia để đựng tiêu hay cà ri đi.” Trần Tử Dữu biết anh đang trêu cô, vặn mở nắp chai đẹp để kia ra thì phát hiện miệng bình có mấy lỗ nhỏ, đúng là dùng để đựng gia vị. Thật là xấu hổ. Dù cô chưa bao giờ thiếu tiền nhưng thực sự chưa từng biết người ta dùng ngọc thạch anh quý báu như vậy để làm đồ đựng gia vị. Ánh mắt của cô xẹt qua người ăn xin quần áo tả tơi ở vỉa hè bên ngoài cửa sổ, đáy lòng thầm khinh bỉ bọn người phung phí này. Giang Ly Thành an ủi cô: “Dĩ nhiên cũng có thể dùng để đựng phấn thơm.” Anh nói trong khi đang xoay xoay với một quả trứng nhỏ hình thù khác thường nhưng màu sắc trong suốt đẹp mắt. Thấy cô cũng đang nhìn, anh đưa đến trước mặt cô: “Cô thích à?” Cô đoán cục đá kia nhất định rất quý, dù đang bị người kia thờ ơ đùa nghịch. Lúc này người đàn ông mập đã cung kính đưa cho anh thứ gì đó, mà những cái chai trong mắt cô cũng đủ quý đủ hiếm rồi nhưng ông ta cũng không cẩn thận như vậy. Thế nhưng cô có ý phớt lờ anh. “Đây là ngọc lưu ly sao? màu sắc rất kỳ lạ.” Trần Tử Dữu ngây thơ hỏi. Tài xế là người bản xứ, nghe không hiểu bọn họ nói chuyện nhưng nhân vật lão luyện ngồi bên ghế phó lái, Giang Lưu, lại ho khụ khụ. “Đây là đá Tourmaline. Trước kia cô từng đeo vòng tay loại này, tưởng cô nhận ra chứ.” Giang Ly Thành đại nhân đại lượng giảng giải, cũng không thừa dịp phản kích cô mà còn nghiêm túc giải nghĩa cho cô biết, “Cô xem đây, có thể đạt tới độ tinh khiết và sức nặng như thế này thì rất hiếm thấy, hướng chi khối đá này có chín màu sắc, xem như có một không hai.” (đá Tourmaline: đá điện tích) “Nhìn qua tựa như màu sắc rực rỡ của thủy tinh. So với kim cương thì cái nào quý hơn?” Giang Ly Thành cuối cùng cũng mất kiên nhẫn. Anh chỉ nói một tiếng “Tục” (tầm thường) rồi tiếp tục cúi đầu nghiên cứu khối đá rất giống thủy tinh ấy. Trần Tử Dữu thấy anh quý trọng khối đá kia thì vẫn chưa thỏa mãn. Cô nói: “À, Tourmaline, tôi nhớ ra rồi, có phải là loại ngậm trong máu người thì có thể cầu xin hoặc nguyên rửa gì đó... Viên đá thần kỳ đúng không?” Giang Ly Thành cau mày hỏi: “Là cái gì?” “Anh chưa xem truyện cổ tích nổi tiếng đó sao? Một vị công chúa trước khi mất nước đã đâm bị thương kẻ thù, máu hấn dính trên mặt nhẫn Tourmaline của nàng khiến nàng phải lưu vong, sau đó nàng ngày ngày cầu nguyện với chiếc nhẫn. . .” Cô dừng lại không nói tiếp. “Rồi sao nữa?” Thật lâu sau Giang Ly Thành mới miễn cưỡng hỏi. Cô nhận thấy Giang Lưu cũng đang lắng tai nghe cô kể chuyện. “Đương nhiên là nàng báo thù thành công, chiếc nhẫn bị ếm thần chú, kẻ thù của cô bị báo ứng.” Trần Tử Dữu kết thúc qua loa. “Là cô tự bịa ra thì có.” Giang Ly Thành liếc xéo cô, nhìn thấu cô đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nhưng lại không tức giận hoặc là trước mặt Giang Lưu anh không thể tức giận. Thế nhưng anh lại mất hứng xem xét tiếp viên đá “có một không hai” trong tay nên bỏ luôn vào túi áo, nghĩ vẫn cảm thấy không ổn liền bỏ nó vào trong hộp, đưa cho Giang Lưu. Trần Tử Dữu tâm tình rất tốt, nhìn ra ngoài cửa sổ cũng cảm thấy trời xanh thăm thẳm, đường xá sạch sẽ, người đi đường thì ưu nhã, phong cảnh trước mắt thoáng cái trở nên tươi đẹp. Truyện cổ tích với máu chó kia cũng không phải do cô bịa ra nhưng cái nhẫn cũng không phải là Tourmaline. Anh nói đã khắc phục nỗi sợ máu? Ha ha, gạt quỷ sao. Vừa xong sắc mặt anh không còn chút máu. Có thể đoán được nhược điểm của người khác là chuyện vui sướng. Anh hại cô mất thú vui sưu tập chai nước hoa và luyện yoga, cô cũng làm cho anh mất một hứng thú nho nhỏ. Trần Tử Dữu đếm ngón tay tính toán thời gian trở về, mỗi khi qua thêm một tiếng đồng hồ cô lại cảm thấy rất cao hứng. Khi cô đang tính còn ít nhất hơn sáu mươi tiếng nữa thì Giang Lưu lại đến gọi cô, bọn họ buổi tối sẽ lên đường. “Giang tiên sinh có chút việc, cản trở về sớm.” Giang Lưu nói. Thật là niềm vui bất ngờ. Trần Tử Dữu tâm trạng vui sướng thu dọn đồ đạc. Giữa trưa Giang Lưu lại nói: “Giang tiên sinh đợi cô dùng cơm.” Sau đó có hai người phụ nữ bản địa đến giúp cô trang điểm. Cô vô cùng khó xử, hai phụ nữ kia không hiểu tiếng Anh nên hoàn toàn phớt lờ cô, vì vậy cô chỉ có thể để họ tùy ý giầy vò tóc và mặt của mình. Cuối cùng cô còn bị lột luôn cả nội y rồi mặc vào trang phục dân tộc, áo trắng bó sát cùng quần dài rộng thùng thình, áo khoác điểm lệ, đường thêu tinh tế hoàn mỹ, trên mặt dính đầy trân châu. Họ còn trang điểm cho cô rất đậm, khi soi gương cô gần như không nhận ra chính mình. Trên mặt cô mấy nốt mụn đã biến mất, trên trán chỉ còn lại vài nốt li lợm nên họ đội cho cô một tấm mạng rừ từ đỉnh đầu xuống giữa trán. Khi được người ta dẫn đến nhà hàng cô chỉ cảm thấy như đang bị đưa đến chợ nô lệ để tiến hành đấu giá. Chỉ vài ngày ở đây cô đã tận mắt chứng kiến sự chênh lệch trong cái xã hội này, nhà hàng đủ lộng lẫy sang trọng để khiến cô không nói nên lời, chỉ có thể dùng cung vàng điện ngọc để hình dung. Trên bàn cơm cũng như thế, ly thủy tinh, chén bạch ngọc nạm vàng và đĩa bằng ngà voi, thìa khảm đủ loại đá quý, khăn trải bàn được thêu tinh xảo, tất cả đều lung linh lấp lánh làm cho người ta hoa cả mắt, cô cũng gần như không mở nổi mắt. Mỗi món ăn đều rất cầu kỳ, dùng nguyên liệu đắt tiền để trang trí và tạo kiểu dáng, còn thức ăn

trên đĩa lại không quá đặc sắc, ngược lại cô chỉ cảm thấy hương vị kỳ quái, từ đầu đến cuối cũng chẳng biết bản thân đang ăn món gì.

Ngọt trong khung cảnh vàng son như vậy chính cách ăn mặc của cô cũng tương đồng với những món ăn, điểm duy nhất không hài hòa chính là Giang Ly Thành. Anh vẫn một thân tây phục màu xám, áo sơ mi trắng, cà-vạt sọc xám trắng, tóc đen, mắt đen, làn da có chút huyết sắc. Nếu môi cũng không có màu thì trông anh như người đến từ thế giới khác, điểm xuyết nhiều loại hoa không hòa hợp bài trí chói lọi rực rỡ.

“Anh đảm phán thành công nên muốn chúc mừng à?” Trần Tử Dữu hỏi.

“Hôm nay tâm trạng tôi không tốt mới muốn ăn nhiều chút.” Trần Tử Dữu thử xuyên qua những dụng cụ thủy tinh trong suốt lóng lánh và đèn treo phản chiếu để nhìn rõ sắc mặt của “tâm trạng không tốt” nhưng không phát hiện điều gì khác thường. Trên thực tế, cô cũng chưa bao giờ thấy anh tâm trạng tốt, ngoại trừ những khi thấy cô bối rối, đôi mắt và khóe miệng anh mới hiện lên ý cười mỉa mai vui vẻ.

“Đang nhìn gì?” Giang Ly Thành cuối cùng cũng phát hiện Trần Tử Dữu không hề đụng đũa mà ngẩng mặt xuất thần.

“Tôi đang nghĩ nguyên lý kích thích thêm ăn bằng mắt.” Trần Tử Dữu nói. Hóa ra Giang Ly Thành sai người biến cô thành bộ dạng như vậy cũng chỉ để làm vật trang trí trên bàn ăn giúp anh ăn ngon miệng hơn.

Hôm nay đúng thật anh ăn được không ít, từng miếng từng miếng, rất thông thả tao nhã, mỗi món đều ăn một ít mà không phải giống như trước, chỉ ném qua loa.

Giang Ly Thành khẩu vị càng tốt thì Trần Tử Dữu lại ngược lại. Cô ném mỗi món một chút, cảm thấy mùi vị không ngon nên buông đũa xuống luôn.

“Món ăn không hợp khẩu vị sao?” từ bàn ăn bên kia nam chủ nhân hỏi.

“Tôi không đói bụng. Bữa trưa ăn hơi nhiều nên chưa tiêu hết.” Cô dùng khăn ăn sang trọng vừa lau tay vừa nói.

“Uống chút rượu sẽ ăn ngon hơn.” Giang Ly Thành nhấp ít rượu nói.

Loại rượu này đậm màu hổ phách lại trong veo, vừa đẹp mắt mà mùi cũng rất thơm. Cô tưởng rượu brandy nên một lần uống cạn hết, không ngờ một vị ngọt xộc thẳng đến cổ họng, nhin nửa ngày vẫn không thể nuốt nổi, nhìn sang không thấy bồi bàn, vì vậy cô nhả ra chén trà mạ vàng trước mặt.

Giang Ly Thành đang gấp đồ ăn liền dừng lại trên không trung, con người thâm trầm nhìn về hướng cô, Trần Tử Dữu không biết sợ cũng nhìn trả lại.

Có lẽ luôn thích sạch sẽ nên anh bị hành động không có khí chất vừa rồi của cô làm cho buồn nôn.

Vậy càng tốt, nếu không thì khí chất của cô cũng bay sạch mất. Cô vốn không phải người câu nệ tiểu tiết nhưng đối mặt với anh, cô luôn muốn làm chuyện khác người để làm cho anh khó chịu. Thế nhưng cơ hội thành công không nhiều lắm mà thôi.

Giang Ly Thành ngược lại không nói không rằng, cúi đầu tiếp tục ăn, thỉnh thoảng uống chút rượu, một chút cũng không bị ảnh hưởng. Trần Tử Dữu hơi thất vọng, nâng chén rượu kia lên miệng, lúc này cô ném một chút, nghiêm túc thưởng thức vị ngọt của rượu và đánh giá: “Không ngon lắm!”

“Đó là vì cô sinh ra trong thời đại rượu quý hiếm” Giang Ly Thành lúc nói chuyện không thèm nhìn cô.

“Vậy thì sao?” “Năm đó sản lượng rượu toàn thế giới đều rất ít, có nơi thậm chí một chai cũng không có. Hiện tại lại càng thiếu.” Giang Ly Thành kiên nhẫn giải thích với cô về vấn đề giá trị của thứ mà cô mới nhổ ra kia.

“Dù sao cũng không ngon. Nếu anh muốn độc nhất vô nhị, có thể đem viên bảo thạch kia mài nhỏ để ngâm rượu, như vậy càng biểu lộ rõ phẩm vị của anh.” Trần Tử Dữu dứt lời gấp một miếng lớn nhét vào miệng. Cô không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Giang Ly Thành biến thành cái dạng gì nhưng đã chọc giận anh thành công nên trong lòng cảm thấy rất thư sướng.

“Trần Tử Dữu, cô thật ra cũng xuất thân phú quý, từ nhỏ mưa dầm thấm dất, sao lại chưa từng được dạy dỗ chút nào về phẩm vị và khí chất hả?”

Câu nói móc độc địa này đã đụng chạm đến các trưởng bối nhà cô. Quả thật cô từ nhỏ đã bị bà ngoại ép học một đồng gì đó, cầm kỳ thư họa, mặc dù không tinh thông nhưng cũng biết đủ, đúng là ông bà ngoại kiêu ngạo và khoe khoang. Thế nhưng từ khi gặp gỡ anh, cuộc sống của cô luôn phải ngày nào lo ngày nấy, đã không còn hào hứng hay ước ao gì nữa rồi.

“Còn anh, cả ngày nói mình sống ở vùng quê nghèo đất hoang, tôi cũng thấy kỳ quái anh học được những kiến thức quý tộc này từ chỗ nào, chẳng lẽ bản chất của anh trời sinh đã cao quý?” Trần Tử Dữu phản bác anh.

Chê cười cô? Xem ai tốt hơn ai.

“Cô không phải từng điều tra tôi rất kỹ sao? Hồi tiểu học và cấp 2 tôi đều học ở cái nơi gọi là trường học quý tộc, khi những đứa trẻ khác chơi bóng rổ, đá banh thì tôi lại học cưỡi ngựa, bắn cung, đánh gôn.” Âm điệu của Giang Ly Thành nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình gì.

Trần Tử Dữu sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn anh. Cô đã điều tra thân thế của anh đến tận gốc rễ nhưng lúc ấy cô chỉ dừng mắt ở tiểu sử của mẹ anh, hoàn toàn không chú ý tới việc cấp 1 và cấp 2 anh học trường gì, chỉ nhớ anh đã luôn chuyển trường.

“Ngạc nhiên à? Mẹ tôi bán mình cho những kẻ có tiền để cho tôi được học ở trường học tốt nhất.”

“Xin lỗi. . .” Trần Tử Dữu trong lòng rối loạn lại nói một câu ngoài dự tính như thế, khiến cô hối hận không kịp, chỉ muốn cắn lưỡi cho rồi.

Cô đã xem xét hồ sơ của Giang Ly Thành, lại thêm anh đã từng ngẫu nhiên thổ lộ vài chuyện nên cũng có thể chấp vá lại. Mẹ của

anh xinh đẹp hơn người, suy nghĩ cũng rất khác người, tinh thần đã sớm dị thường, ngay từ khi còn nhỏ Giang Ly Thành đã là khách quen của bệnh viện, trong người dù sao cũng kỳ lạ. Lên trung học thì anh rời nhà, bỏ đến một trường học rất xa, nghe nói anh không chịu được cảnh trong nhà luôn có đủ loại đàn ông lui tới.

Khi ấy Trần Tử Dữu chỉ chờ đợi nhìn những báo cáo kia, mãi cho đến gần đây, cô dần dần hiểu ra, Giang Ly Thành luôn cố ý giữ nơi ở sạch sẽ, trắng toát như bệnh viện có lẽ vì như vậy sẽ làm cho anh cảm thấy an toàn, có thể loại bỏ uy hiếp.

Thế nhưng những chuyện anh đã phải trải qua lại có quan hệ đến gia đình cô nên cô cảm thấy hơi có lỗi. Ngay sau đó, cô liền gạt bỏ áy náy vì tất cả cũng không phải cô gây nên mà anh lại trực tiếp trả thù cô quá nhiều, cô cần gì phải thay ông ngoại xin lỗi chứ? Đứng ở lập trường của cô, nếu khi còn bé Giang Ly Thành cũng nói những lời đáng ghét như hiện tại thì...anh bị đánh là đáng.

Giang Ly Thành nghe câu nói kia thì sắc mặt kỳ lạ nhìn cô. Trên mặt anh tâm tình biến hóa, câu nói kia cô thu hồi cũng không được, không thu hồi thì xấu hổ, đành phải cười ha hả cố gắng vượt qua kiểm tra: “Tôi nhớ rồi, rượu mắc chính là loại dùng nho thối để làm thành rượu nho trắng.” Cô đang nói thì một bồi bàn gốc Hoa đưa đồ ăn tới, thấy chén rượu trong tay Giang Ly Thành đã vơi thì rót thêm rượu cho anh, nghe được lời cô nói lại bất thành linh run lên, thậm chí làm tràn ra vài giọt liền nhanh chóng xin lỗi anh.

Giang Ly Thành nhìn Trần Tử Dữu thì cô đang dùng khăn ăn che mặt, không biết đang lau miệng hay đang cười trộm.

Tình huống này xen vào làm không khí căng thẳng được giải trừ, bữa cơm này mang tính học hỏi nhiều hơn. Trần Tử Dữu hỏi: “Phương pháp quý tộc của Giang tiên sinh, tôi có thể thỉnh giáo vài vấn đề được không? Uống vang trắng so với uống vang đỏ mùi vị thế nào? Anh không thích vang đỏ sao?”

Cô hiểu kỳ đã lâu chỉ chưa có cơ hội hỏi thôi. Cô và Giang Ly Thành khi ăn cơm, trên bàn chưa từng có vang đỏ, chỉ có vang trắng. Từ khi anh bắt đầu thừa nhận anh đã từng sợ máu, cô liền đoán có lẽ vang đỏ có màu giống máu nên anh mới không thích.

“Trước kia trong nhà có cây nho, mỗi khi đến mùa, những quả nho ăn không hết, mẹ tôi đành tự tay làm rượu. Về sau cũng thành thói quen chỉ uống loại rượu này.” “Vì sao chỉ là nho trắng, nho đỏ ăn rất tốt mà.”

“Trần tiểu thư, nếu bỏ vỏ, lên men, dùng quả nho đỏ nấu rượu cũng gọi là vang trắng. Còn “nho thối”, từ này mai mốt ở nơi công cộng đừng bao giờ nói, quá mất mặt.” Giang Ly Thành tiếp tục giải thích nghi hoặc cho cô.

“Ừm.” Rượu vang trắng hóa ra có thể dùng nho đỏ nấu thành, cái này cô lần đầu tiên nghe được, có điều cô đối với rượu này cũng không có hứng thú. Tuy nhiên, khi Giang Ly Thành nhắc đến mẹ thì vẻ mặt ôn tồn dịu dàng, ánh mắt mê ly như đang chìm trong hồi tưởng tốt đẹp, điều này làm cô cảm thấy kỳ quái. Cô vốn tưởng rằng với cái tính có thù tất báo ấy, dù anh không hận mẹ nhưng cũng nhất định không muốn đề cập đến bà.

Có lẽ, người phụ nữ trong ảnh xinh đẹp tuyệt trần kia dù thương tổn con mình nhưng thực sự đã cho anh sự ôn nhu quý báu và sự chăm sóc ân cần nhất.

Cô nghĩ lại mẹ của mình, chỉ thấy một khuôn mặt mơ hồ. Trong hồi ức, cô gần như chưa từng ngồi cùng mẹ hơn một tiếng đồng hồ. Bà chưa bao giờ đánh, mắng cô nhưng cũng rất hiếm khi hỏi đến chuyện của cô, mỗi ngày chỉ đi dạo phố và đánh bài.

Càng nói cô càng ghét Giang Ly Thành. Cô cũng muốn mỉm cười nhớ lại một hai chuyện cũ về mẹ nhưng giờ phút này trong đầu cô chỉ xoay quanh hai cảnh.

Trần Tử Dữu biết được thân thế của mình, mẹ nói: “Tử Dữu, xin lỗi, đã giấu con lâu như vậy”. Cô và mẹ gặp mặt lần cuối cùng thì mẹ lại nói: “Tử Dữu, xin lỗi, mẹ không phải người mẹ tốt”. Vài ngày sau, cô được tin mẹ tự sát nhưng cô hoàn toàn không khiếp sợ, cứ như mọi chuyện đã sớm an bài rồi chỉ chờ ngày xảy ra thôi.

“Lúc trước anh học chuyên ngành địa chất nên mới làm ngành này sao?” Nếu Giang Ly Thành đang nhớ lại, cô cũng không nên tùy tiện đổi chủ đề. Thế nhưng cô cũng không muốn tiếp tục xoay quanh đề tài mẹ của anh nữa, thật là chủ đề nguy hiểm, không chừng còn có thể nổ tung.

Vậy mà đề tài này vẫn không thoát khỏi mẹ của Giang Ly Thành. Anh nói: “Không phải. Lúc trước chỉ là vì cố tình làm trái ý mẹ tôi. Bà cảm thấy chuyên ngành dài nặng dầm mưa này không cao sang cũng không có tiền đồ.”

“Sau đó bởi vì anh học ngành này nên ngẫu nhiên phát hiện quặng đá quý?” “Vận khí mỗi người cũng không hoàn toàn tốt đến vậy.”

Trần Tử Dữu thầm nhủ, chính vì vận khí của anh đột nhiên tốt nên vận khí nhà chúng tôi mới trở nên xấu như vậy. Sao cô lại kéo anh đến vấn đề gia đình thế này, thật quá vô vị.

Cô đột nhiên chán ghét cực điểm, nhét vào miệng một nắm không biết là thứ gì, mùi vị quái lạ làm cô lập tức nhổ ra, vừa cảm cái chén tính uống nước thì phát hiện Giang Ly Thành nhìn cô lạ lùng, lập tức nhớ ra nước này là rượu đã bị cô phun ra.

Cái mùi kinh tởm kia làm hại cô buồn nôn, vì vậy cô cũng bất chấp, cầm nửa chén rượu quý còn lại uống cạn, hi vọng vị rượu này sẽ át hẳn mùi kia.

Trần Tử Dữu không thích đồ ngọt nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như vậy, rượu nuốt được một nửa liền muốn trào lên.

Cô có thể ở trước mắt Giang Ly Thành nhổ rượu nhưng không dám nôn mửa. Vì thế anh anh gạt khăn ăn che miệng, vội vàng xoay người rời đi.

Cô nôn đến nỗi không còn gì để nôn,

cả buổi tối thấy Giang Ly Thành vì tâm trạng xấu mà khẩu vị tốt, còn mình thì ngược lại, hoàn toàn mất hết khẩu vị. Muốn rửa mặt lại phát hiện trang điểm trên mặt cô lại quá đậm so với bình thường, chỉ sợ dính nước sẽ thành mặt quỷ, đành miễn cưỡng súc miệng, xoay người đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa lại phát hiện Giang Ly Thành đang đứng bên ngoài đợi cô, cô sợ tới mức lui về phía sau một bước, anh nhanh tay kéo cô lại mới tránh cho cô đụng đầu vào trên tường. “Anh làm gì thế?” Trần Tử Dữu nhìn anh háo hức, sắc mặt thấp thỏm thì trong lòng hoảng sợ. “Cô không phải là đang mang thai chứ?” Giang Ly Thành còn đang nắm cánh tay cô, lòng bàn tay lạnh buốt. “Anh mới mang thai ấy.” Trần Tử Dữu vung tay anh ra nhưng không được thì nổi giận. Bữa cơm vừa sang trọng vừa đắt tiền này vốn cũng coi như hòa hợp nhưng lại chết non bởi vì Giang Ly Thành kiên quyết muốn dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra. “Tôi không có! Tôi không đi!” Trần Tử Dữu bị Giang Ly Thành kéo về phòng, còn ôm lấy khung cửa. “Có hay không đi bệnh viện sẽ biết.” Giang Ly Thành nói. Bị khẩn cấp triệu tập, Giang Lưu thấy hai người họ thì nhẹ nhàng thở ra, hạ mắt hỏi: “Trần tiểu thư không thoải mái sao?” “Đúng. Cậu tìm người hẹn trước, bệnh viện lớn nhất ấy, tìm bác sĩ phụ khoa tốt nhất. Cậu lái xe tới đây.” Giang Lưu nhận lệnh. “Anh thần kinh rồi, lần trước tôi vừa đến kỳ, hơn hai mươi ngày trước. Anh có nghe nói mới qua hơn hai mươi ngày mà đã có thể có thai sao?” Đợi cho đến khi không có người, Trần Tử Dữu hung hăng đẩy anh một cái. Cô thật sự nhin đủ rồi, anh phá ngày nghỉ của cô, xem cô như món đồ chơi, đồ trang sức, cô cố nhin đến cuối cùng, anh lại còn bày ra trò bịp mới. “Có lẽ thể chất cô khác hẳn với người thường.” Giang Ly Thành nói xong thì nhắm mắt ôm cánh tay, Trần Tử Dữu vừa rồi đã đẩy vào vết thương của anh. Cô đã quên tên này có thương tích, còn là do cô hại. Trần Tử Dữu lập tức cắn môi ngăn mình nói câu “xin lỗi”, cưỡng chế hổ thẹn cùng với ý nghĩ bất an trong đầu, tóm lại anh đúng là đáng đời. Cuối cùng không tới bệnh viện, bởi vì Trần Tử Dữu về phòng liền tự khóa trái bên trong, sống chết cũng không chịu mở cửa. Vốn cô không lo lắng mình mang thai vì cô mỗi lần đều cẩn thận phòng ngừa, thuốc trường kỳ, thuốc ngắn hạn, thậm chí cô thường xuyên ăn những thứ mà nghe nói làm cho phụ nữ không dễ dàng thụ thai được cho dù cô không thích. Thế nhưng bị Giang Ly Thành thần kinh náo loạn một hồi thì cô lại lo sợ, sợ câu nói kia của anh “Có lẽ thể chất cô khác hẳn với người thường” là thật. Cô đã lường trước, theo tính cách của Giang Ly Thành chỉ sợ khi cô làm kiểm tra sẽ ở bên cạnh nhìn đề phòng cô giấu diếm. Dù đã bị anh nhìn hết mỗi tác trên thân thể nhưng nếu để anh thông qua máy móc để nhìn vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô thì thà để cô đi chết còn hơn. Giang Ly Thành cũng không dễ dàng khuất phục, một giờ sau, có một vị bác sĩ địa phương đến xem mạch cho Trần Tử Dữu rồi quay qua Giang Ly Thành chứng thật: “Phụ nhân không có thai. Sở dĩ sinh bệnh hẳn là do không hợp với phong thủy ở đây, tinh thần khẩn trương, nghỉ ngơi không tốt.” Sau một hồi náo loạn, hai người nhìn nhau, có chút xấu hổ. Giang Ly Thành hỏi: “Cô chưa ăn no đúng không? Những thức ăn kia ăn không quen thì nói, để họ làm cái khác.” “Tôi không đói, cũng không muốn ăn. Anh quay lại ăn tiếp đi.” Giang Ly Thành cũng không trở về, sai người đưa lên một chai rượu, vừa rót một chén vừa dựa bên cửa sổ, sắc mặt uể oải mà tinh tế, còn có chút chế nhạo nhìn Trần Tử Dữu: “Thật sự không muốn uống? Rượu này được làm vào năm được mùa nhất, chỉ sợ cả đời này cô cũng không uống được một ngụm.” Chính là rượu đã hại cô nôn ra. Trần Tử Dữu theo dõi ngón tay thon dài của anh trong chén rượu đang khuấy khuấy, hào hứng nói: “Một thứ vị vừa mồm vừa throat, có cái gì tốt. Uống nhiều quá vết thương lại tái phát.” Vì vậy, vừa khôi phục về trạng thái bình thường Giang Ly Thành vẫn bị sặc. Anh nói: “Cô vừa phải throat. Bộ dáng cô bây giờ rất giống như mang thai, nhất định là nội tiết rối loạn.” Trần Tử Dữu vừa nghe hai chữ “mang thai” thì đau đầu, vừa rồi rõ ràng cô nhất thời mà chiếu cố đến vết thương của anh. Cô ước gì vết thương của anh bị nhiễm trùng cho rồi, càng nặng càng tốt. Cô tức giận nói: “Anh từng có thai sao? Bằng không sao có thể có kinh nghiệm như vậy? Anh yên tâm đi, tôi còn có đạo đức nghề nghiệp, sẽ không mang thai để uy hiếp anh đâu.” Giang Ly Thành nhìn cô qua ly rượu, dường như đang quan sát nét mặt của cô. Anh dừng lại một lúc rồi nói: “Nếu cô thật sự có thai thì coi như cô có lỗi, chỉ cần cô sinh hạ con của tôi, chúng ta tất cả ân oán đều xóa bỏ hết. Tôi thậm chí có thể đáp ứng bất cứ điều kiện gì của cô, chỉ cần trong phạm vi hợp lý tôi có thể làm được. Thế nào? có phải nên suy tính một chút không?” “Tôi không bán con! Nội dung giao dịch của chúng ta lúc trước không có điều này! Anh không được lật lọng!” Trần Tử Dữu lớn tiếng nói xong thì tự nhốt mình trong phòng tắm.

13. Chương 13: Ôn Nghĩa Sinh Thành

Giang Ly Thành là người nói được làm được. Anh nói hơn hai tháng nữa sẽ không quấy rầy cô thì quả thật anh đã biến mất. Vì vậy, khi Trần Tử Dữu về nước thì cảm thấy rất sung sướng như có được kỳ nghỉ từ trên trời rơi xuống dù cho trước khi đi Giang Ly Thành đã rất vội vàng, sắc mặt kỳ lạ, cô cũng mặc kệ.

Không hiểu sao khi anh đề cập đến những đề nghị về “đứa con” lại khiến cô rơi vào hoang mang nhưng sau ngày cô nhốt mình trong phòng tắm cả nửa giờ thì anh lại không nhắc đến chuyện đó nữa. Vì vậy, cô cũng chỉ coi như anh nhất thời thần kinh và cố gắng quên chuyện này. Ở sân bay đã xảy ra một vài chuyện.

Đêm khuya, đại sảnh rất ít người, kể cả nơi Trần Tử Dữu ngồi. Bên trong nhiều hành khách đang buồn ngủ nên tiếng nói chuyện cũng giảm bớt nhưng có một cặp song sinh năm sáu tuổi đang nô đùa chạy tới chạy lui, khuôn mặt đáng yêu, hoạt bát.

Giang Ly Thành mới đầu còn cúi đầu đọc báo, khi hai đứa trẻ lại lần nữa chạy qua trước mặt anh thì anh ngẩng đầu lên, ánh mắt dán chặt trên người chúng, không hề rời đi.

Ông chủ dừng mắt ở đâu tất nhiên bọn thuộc hạ cũng phải chú ý tiêu điểm. Có lẽ là đêm khuya buồn ngủ nên để nâng cao tinh thần, mấy người cô không biết tên ngày thường trầm mặc ít nói cũng bắt đầu thấp giọng nói chuyện phiếm.

Một người nói: “Lớn lên thì cha mẹ chúng làm sao có thể phân biệt được hai đứa nhỉ?”

Người còn lại nói: “Có thể dựa vào dấu tích nào đó trên người, như hình xăm chẳng hạn.”

Ví dụ đưa ra như vậy Trần Tử Dữu cũng không có ý kiến, cô nhin không được quay đầu lại liếc mắt nhìn thiên tài đã đề nghị cho cặp song sinh lấy hình xăm để phân biệt có bộ dáng thế nào.

Người kia bắt gặp Trần Tử Dữu đang nhìn mình thì lập tức cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Tuy lớn lên giống nhau nhưng trên người chắc là có điểm khác chứ, như vết bớt ở vị trí khác nhau.”

Lúc này Giang Ly Thành nhẹ ho một tiếng. Những người kia lập tức không nói gì nữa.

Ánh mắt Giang Ly Thành tiếp tục dừng lại ở hai bé trai kia, xem bọn chúng lẩn lộn cười đùa trên mặt đất, khoe miệng hàm ếch nụ cười khác lạ nhìn Trần Tử Dữu, cô đột nhiên nhớ tới buổi chiều hôm đó, sau lưng mồ hôi chạy dọc.

Hai đứa trẻ náo loạn một hồi nhưng không có người lớn bên cạnh. Lúc sau không biết làm sao lại gây gỗ, cách bọn họ 3-4m một đứa bỗng òa khóc, đứa kia luống cuống dỗ em nhưng lại bị đẩy té ngã trên đất, vì vậy cũng khóc rống lên.

Chúng khóc cũng không lớn, chung quanh lại không có ai nên chỉ có bọn họ nhìn thấy.

Trần Tử Dữu theo bản năng đứng lên, muốn chạy lại dỗ hai đứa trẻ nhưng đột nhiên nghĩ Giang Ly Thành đang ở cạnh, cô lại cứng nhắc nắm chặt tay ngồi xuống, cô không thể để anh nhìn thấy cô dễ mềm lòng với trẻ con được.

Giang Ly Thành mắt cũng không dời đi, dường như thấy rất thú vị, vài tên tùy tùng thì về mặt nghi hoặc. Qua vài giây sau, Giang Lưu bước lên, ôm lấy từng đứa rồi vỗ vỗ đầu chúng, rút khăn tay lau mặt cho chúng, hỏi han mấy câu rồi quay lại. Khi anh trở về, hai đứa trẻ tự giác như thú nhỏ leo đèo theo sau anh, đi thẳng đến bên cạnh bọn họ.

Bây giờ Trần Tử Dữu thấy rõ, đó là một cặp con lai tóc quăn đen. Làn da màu mật, mắt đen sâu thẳm, vô cùng xinh đẹp. Nhìn gần hai đứa trẻ này lại càng giống nhau, nét mặt lúc khóc cũng giống như đúc.

Đứa thứ nhất khóc là vì trước ngực có một miếng phù điêu khắc hoa văn bị vỡ, nó vừa khóc vừa cố sức đem hai mảnh ghép lại với nhau.

Cái đó không mất, Trần Tử Dữu cũng mua một cặp cùng loại, luôn để trong túi đeo bên người. Vì vậy cô bèn lấy ra cái của mình đưa cho đứa bé một cái. Đứa nhỏ này liền nín khóc và mỉm cười.

Đứa còn lại nghiêng đầu nhìn ngó rồi dùng tiếng Anh bị bõm nói: “Hai cái của tụi con giống nhau mà. Cái này đâu có giống đâu.” Vì vậy cô lại đem cái còn lại cho nó.

Đứa trẻ thứ hai thực hiện một kiểu lễ xa lạ với cô, lấy miếng phù điêu đeo trên cổ nhét vào tay Trần Tử Dữu rồi lôi kéo anh em nó chạy đi.

Một lát sau có người đến đưa hai đứa trẻ đi, chúng cũng ngoan ngoãn đi theo. Thế nhưng bộ dáng người đó và hai đứa trẻ lại không giống nhau, Giang Ly Thành quay qua đưa mắt ra hiệu cho Giang Lưu, lập tức Giang Lưu dẫn theo một người ngăn bọn họ lại, kiểm tra người kia một hồi, lại hỏi hai đứa trẻ vài câu, chỉ đến khi người kia đưa ra giấy tờ chứng minh mới để bọn họ rời đi.

Khi trở về thì báo cáo với Giang Ly Thành: “Thoạt nhìn không có vấn đề gì. Bọn họ là người Mễ, người đó là cha dượng của bọn nhỏ ạ.”

Trần Tử Dữu không ngờ Giang Ly Thành lại cẩn thận và thiện tâm như vậy. Cô đưa mắt nhìn bọn trẻ bước vào trong, chúng thậm chí còn xoay người ngoắc ngoắc cổ. Đến khi không thấy bóng người nữa cô mới cúi nhìn miếng phù điêu kỷ niệm đứa bé tặng, vừa nhìn cô như bị phồng, thỉnh linh đánh rơi miếng gỗ, đúng lúc Giang Ly Thành chụp được.

Hai cái thoạt nhìn rất giống nhau nhưng thực ra hoa văn lại không giống. Cái cô đưa cho bọn nhỏ hoa văn có hình hoa quả, còn cái này lại được uốn quanh bởi một con rắn.

Cô xấu hổ muốn lấy lại từ tay Giang Ly Thành nhưng trong lòng không biết nên làm thế nào. Đó là tấm lòng chân thành của đứa nhỏ, cô không muốn vứt bỏ nhưng nếu để trong túi của cô qua đêm cô sẽ gặp ác mộng mất.

Không ngờ Giang Ly Thành lại nắm chặt miếng phù điêu gỗ: “Hay

để tôi giữ cho.” Cô vội gật đầu, trong khoảnh khắc đó cô thậm chí còn trái lương tâm mà cầu nguyện cho anh nữa, chúc anh làm người tốt sẽ có báo đáp. Chuyến bay của họ bị trễ giờ. Sau khi bọn trẻ đi rồi, Giang Ly Thành cũng mất hứng xem báo, một lát sau hỏi cô: “Cô cảm thấy hai đứa nhỏ đó đứa nào là anh trai?” “Chắc là đứa đã tặng đồ cho tôi.” Trần Tử Dữu nói. “Tôi cũng vậy. Trước đây cô có từng nghe truyền thuyết này chưa? Khi mỗi người sinh ra, trên đời này ở một nơi nào đó sẽ có một người giống ta như đúc cùng lúc được sinh ra, chỉ là cả hai có thể cả đời cũng không có cơ hội gặp nhau. Song sinh đúng là một trường hợp đặc biệt.” Giang Ly Thành khác thường nói. “Chưa từng nghe nói, hoàn toàn không có căn cứ khoa học gì hết. Tôi chỉ biết qua chọn lọc tự nhiên, trẻ song sinh và gien di truyền có liên quan với nhau.” “Ý cô là nếu bản thân là song sinh thì tỷ lệ mang thai song sinh là rất lớn sao?” “Có lẽ, tôi có người bạn cũng vậy” Trần Tử Dữu nói xong đột nhiên ý thức được, gặp quỷ rồi, sao lại cùng Giang Ly Thành tại sảnh sân bay đất khách quê người trò chuyện về việc nhà, mà còn là chuyện cô cố tình né tránh vài tiếng trước. Ngay sau đó cô liền hối tiếc, tự nhủ dù Giang Ly Thành nói gì đi nữa cô cũng quyết không đáp lại nhưng cũng lo lắng rằng hai người khó có được sự hòa thuận như vậy mà giờ lại căng thẳng thì anh sẽ quay qua trả thù mất. May sao vừa đúng lúc điện thoại của Giang Ly Thành vang lên, anh nhìn thoáng qua, đứng dậy nhận điện nhưng không đi xa nên cô lờ mờ nghe được anh nói: “...đừng lo lắng, tôi sẽ đến. . . .Đừng suy nghĩ nhiều, ngủ một giấc thật say. . .rạng sáng tôi sẽ đến ngay.” Khi Giang Ly Thành trở lại, Trần Tử Dữu vì muốn che dấu vẻ mặt giật mình mà cầm tờ báo anh vừa xem lên che mặt, len lén liếc anh. Không ngờ anh cũng có lúc ôn nhu như vậy, người ở đầu dãy bên kia chắc hẳn rất quan trọng. Cô vốn tưởng có thể nhìn thấy vẻ mặt nhu tình như nước nhưng có hơi thất vọng vì sắc mặt anh thoát nhìn rất bình thường nhưng sau khi ngồi xuống thì trầm mặc không nói cho đến lúc vào đăng ký. Càng khiến cô ngạc nhiên là, đây là chuyến bay chuyển tiếp, Giang Ly Thành mang theo hai trợ thủ vội vã rời đi, để Giang Lưu đưa cô trở về, đồng thời dặn cô sắp tới nếu có chuyện gì thì cứ liên lạc với Giang Lưu. Khi máy bay cất cánh, Giang Lưu ngồi xuống bên cạnh cô. Tuy cô đối với người bên cạnh Giang Ly Thành không có chút hảo cảm nào nhưng ngồi cạnh Giang Lưu so với ngồi cạnh Giang Ly Thành thì tốt hơn nhiều. Cô chưa kịp vui mừng vì Giang Ly Thành lại rời đi sớm hơn một chút so với mong muốn của cô, cũng không thắc mắc gì nhưng nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi cô nhin không được đành phải hỏi Giang Lưu: “Ông chủ của anh chưa kết hôn đấy chứ?” Cô đương nhiên cho rằng Giang Ly Thành chưa kết hôn bởi vì anh cho tới bây giờ chưa từng đề cập qua, người khác cũng chưa từng nhắc đến. Thế nhưng khi anh nhận cuộc điện thoại vừa rồi thì cô bắt đầu hoài nghi, có lẽ có một người phụ nữ đáng thương đang ở một nơi xa xôi nào đó, trốn tránh tất cả hoặc đã bị giấu đi. Cô thừa nhận quan hệ của cô và Giang Ly Thành thật xấu xa nhưng là giao dịch tình nguyện giữa đôi bên. Vậy nhưng nếu anh đã có vợ hợp pháp thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác... Cô có thể ủy khuất chính mình, dù sao cũng chỉ thương tổn một mình cô mà thôi nhưng cô không muốn vì sự tồn tại của mình mà tổn hại đến một người phụ nữ vô tội. Mặc dầu Giang Ly Thành có thể có rất nhiều phụ nữ mà cô chỉ là một trong số đó nhưng người khác là người khác, tóm lại cô không bao giờ muốn trở thành kẻ thứ ba, suy cho cùng dùng danh hiệu này cho cô thì cũng đánh giá cao cô quá rồi. Mỗi người đều có lập trường của mình, như khi cô đang du học nước ngoài có một bạn học mỗi đêm thường đi nhảy thoát ý để mưu sinh, cô bạn đó luôn mang giày cao gót vì cho rằng như vậy sẽ không hoàn toàn cõi hết mà có thể giữ lại một phần tôn nghiêm inh. Cô từng cảm thấy rất buồn cười. Bây giờ nghĩ lại cô chẳng phải cũng giống thế sao. Trong đầu Trần Tử Dữu các ý nghĩ xoay chuyển thật nhanh. Giang Ly Thành không phải người dễ nói chuyện như vậy. Thế nhưng giọng điệu gọi điện thoại kia của anh khiến cô liên tưởng tới những cuộc điện thoại trước kia, đầu bên kia chính là người mà không còn nghi ngờ gì là anh vô cùng coi trọng, tôn kính và không muốn thương tổn. Cô có thể coi đây là một lợi thế để cùng anh thỏa thuận lại. Như vậy có lẽ tự do của cô sẽ sớm tới. Cô còn chưa tính toán biện pháp cụ thể thì Giang Lưu đã nghi ngờ nhìn cô, thành thật trả lời: “Giang tiên sinh còn độc thân.” “Ừ.” Mong chờ của cô rơi tõm vào khoảng không, vẫn chưa từ bỏ ý định cô hỏi tiếp, “Hôn thế?” “Theo tôi được biết thì không có.” Trần Tử Dữu cảm thấy thật mất mặt. Chẳng trách Giang Lưu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, chính cô cũng cảm thấy cuộc trò chuyện vừa rồi cứ như cô có ý với Giang Ly Thành vậy. Cô không tự nhiên mà lảng sang chuyện khác: “Sau khi đưa tôi về anh có đi gặp anh ta không?” “Không cần. Tôi ở lại thay Giang tiên sinh xử lý việc công ty.” Giang Lưu trả lời. Điều này làm cô khá bất ngờ. Cô vẫn cho rằng Giang Lưu chỉ là lái xe kiêm vệ sĩ, không ngờ nam nhân trẻ tuổi như vậy, còn trẻ hơn cô nữa, lại là trợ thủ đắc lực của Giang Ly Thành. Cô tùy tiện lật một tờ tạp chí, không hỏi thêm nữa nhưng Giang Lưu lại làm tròn bốn phận mà tiếp tục giải đáp nghi vấn cho cô: “Giang tiên sinh

lần này đi cùng một người bạn xuất ngoại làm phẫu thuật, hôm qua vừa mới chẩn đoán chính xác, đó là bạn tốt từ nhỏ của ngài ấy. Giang tiên sinh từng nói, đây là người thân cuối cùng của ngài nên tâm trạng của Giang tiên sinh mới không tốt như thế.”

Trần Tử Dữu tức muốn học máu: Giang Lưu anh khi nào lại nói nhiều như thế, tôi có hỏi vì sao tâm tình anh ta không tốt à, hay vội vã bỏ đi là vì chuyện gì sao? Những chuyện này liên quan gì tới tôi?

Cô không nổi cáu được, dù sao Giang Lưu đối với cô vẫn luôn tôn trọng giữ lễ. Thấy Giang Lưu đang chờ cô đáp lại, cô đành phải nén lòng, cố gắng nhả nhặn mà tìm lời nói: “Anh biết anh ta bao lâu rồi?” Cô nghĩ thầm, vấn đề này cũng không liên quan đến mình mà.

“Mười một năm lẻ bảy tháng. Khi đó Giang tiên sinh còn đang đi học, cùng giáo viên hướng dẫn làm đề án thì gặp tôi. Cha mẹ tôi đều đã mất, mẹ nuôi thân thể rất kém, tôi chỉ còn cách bỏ học nhưng ngài ấy đã dùng học bổng của mình giúp tôi đóng học phí nên chúng tôi thường liên lạc với nhau. Khi tôi đang học đại học thì mẹ nuôi bệnh nặng, khi đó Giang tiên sinh đã có công ty riêng nên lại cho tiền giúp mẹ nuôi tôi chữa bệnh. Vì thế sau khi tốt nghiệp, tôi đã đến đây luôn.” Giang Lưu lúc này nói chuyện với cô trong vòng năm phút còn nhiều hơn so với một năm qua, trong mắt lóe lên ánh sáng cảm kích và sùng bái tôn kính.

“Ừm.” Trần Tử Dữu nói, trừ từ đó ra cô thật sự không biết nói gì nữa. Trong mắt cô là ác ma nhưng trong suy nghĩ của người khác lại là thiên sứ, đạo bất đồng bất tương di ngôn.(đạo bất đồng bất tương di ngôn: không cùng quan điểm thì không thể nói chuyện được)

Giang Lưu cũng không nói nữa, cho đến khi máy bay hạ xuống bất ngờ rồi lại vút lên, có lẽ vì muốn an ủi cô không cần phải sợ, Giang Lưu còn nói: “Khi tôi đi học có một giáo sư nghiên cứu thần học, ông ấy luôn nói những người vận mệnh giống nhau tỷ lệ gặp nhau là khá lớn. Có tin không Trần tiểu thư?”

Trần Tử Dữu vốn đang sợ khi máy bay xóc nảy, nghe Giang Lưu nói xong sắc mặt trắng bệch run rẩy nói: “Ý của anh là, hai chúng ta đều không cha mẹ, hôm nay sẽ chết chung một chỗ sao?”

Sau khi máy bay hạ cánh an toàn, cô cảm thấy hôm nay trước mặt Giang Lưu cô thật mất hết mặt mũi, người này gương mặt thiện lương, thanh khiết nhưng thực chất cũng cùng một khuôn xấu xa như Giang Ly Thành. Sau này cô không bao giờ muốn gặp anh ta nữa.

Trần Tử Dữu trước khi chính thức đi làm thì muốn tới thăm ông ngoại.

Lúc này cô cũng không ôm nhiều kỳ vọng, không còn tỉ mỉ chăm chút trang phục để có thể thu hút sự chú ý của ông ngoại nữa. Trên thực tế, nói cô không hợp với phong thủy nơi vừa đến coi như còn nhẹ, sau khi về nước các loại bệnh tật mới theo nhau kéo đến, sắc mặt ảm đạm, toàn thân không còn chút sức lực nào, mí mắt sưng vù. Ngày hôm đó đi thăm ông ngoại đột nhiên trời trở lạnh, giữa đường còn đổ mưa, cô mặc áo sơ-mi ngắn tay và váy đến đầu gối, từ bãi xe đến sảnh bệnh viện chỉ có 200m ngắn ngủn mà lạnh quá khiến cô vừa hắt hơi vừa chảy mũi.

Không ngờ lần này ông ngoại lại thân thiện lạ kỳ, tuy vẫn không nhớ lại được bất cứ chuyện gì nhưng hiền hòa nói với cô: “Tiểu thư, hôm nay bên ngoài rất lạnh, cô ăn mặc đẹp đẽ như thiếu nữ không phải không tốt nhưng sức khỏe cũng rất quan trọng.”

Cô nhất thời kinh ngạc không nói nên lời. Ông còn nói: “So với lần trước, khí sắc của cô kém đi nhiều. Có phải cô không khỏe không?”

Trần Tử Dữu máu trong người như muốn dâng lên. Dù cho ông ngoại vẫn không nhận ra cô nhưng lúc này lại giống một vị trưởng bối hỏi han cô, tình huống như vậy hai năm qua cô ngay cả nằm mơ cũng chưa dám nghĩ đến.

Cô cẩn thận dè dặt nói với ông, cô ra nước ngoài, không hợp khí hậu, khi về lại chưa khỏi hẳn.

Tôn Thiên Đức nghe cô nói đi xa liền kể mình cũng từng đến đó vài năm trước, cao hứng cùng cô nói chuyện phong thổ.

Trần Tử Dữu trong phòng làm việc của bác sĩ đã vui sướng khóc, cô không ngờ mình lại may mắn tới thế: “Ông đã khá hơn rồi, ông đã nhớ ra tôi là ai. Đúng không?”

Bác sĩ Lâm cũng mừng cho cô: “Ở nước ngoài cũng có không ít trường hợp như vậy. Không nên gấp gáp, từ từ chờ đợi. Qua vài ngày, chúng tôi sẽ kiểm tra tổng quát cho ông một lần. Lần trước kiểm tra không tốt lắm. Nếu lúc này thân thể ông đã không có vấn đề, có lẽ lần sau cô đến thì có thể cho cô và ông cùng ra ngoài với một người giám sát, ông ấy có thể nhớ lại nhiều chuyện hơn.”

Trần Tử Dữu trên đường về đã ghé qua chùa lạy tạ thần linh. Nhiều năm trước, khi các thần linh bỏ quên cô, cô cũng đồng thời lãng quên họ.

Cô quỳ gối trước tượng thần thật lâu, vừa khóc vừa cầu nguyện, cô chỉ mong cuộc đời này còn có cơ hội cùng ông ngoại vui hưởng cuộc sống, cô cam nguyện dùng cả cuộc đời còn lại đền bù cho sự quên sót đối với thần linh để đổi lấy tâm nguyện này.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm cô được thấy ánh mặt trời. Mang theo hy vọng ở tương lai, Trần Tử Dữu cảm thấy cuộc sống mỗi phút mỗi giây đều tươi đẹp, công việc về sau càng thuận lợi, thần sắc so với bình thường cũng rạng rỡ hơn. Sếp nhìn thấy cô mỉm cười liền nói: “Xem ra nên cho cô nghỉ sớm hơn mới đúng.” Tạ Hoan thì đột nhiên kề sát vào cô, thần bí hỏi: “Có người cầu hôn cậu hả? Hay tính tranh đoạt danh hiệu nhân viên tiên tiến của người ta? Sao trông cậu lại đáng nghi như thế hả?”

Một tuần sau, cô nhận được điện thoại của bác sĩ Lâm kêu cô chủ nhật đến bệnh viện, muốn nói chuyện với cô về bệnh tình của Tôn lão tiên sinh. Giọng điệu bác

sĩ Lâm trong điện thoại cũng bình thường, không nói gì rõ ràng. Cô chờ mong cuộc điện thoại này đã lâu. Thế nhưng đêm đó, khi chuẩn bị xong đồ cho ngày hôm sau, lên giường đi ngủ sớm hơn nhiều so với bình thường thì cô lại mất ngủ, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh Giang Ly Thành ở sân bay vội vã rời đi sau khi tạm biệt cô, rồi lời nói không đầu không đuôi kỳ quái của Giang Lưu ngày đó: “Người có vận mệnh tương đồng tỷ lệ gặp nhau khá lớn. Cô tin không, Trần tiểu thư?” “Giang tiên sinh từng nói, đó là người thân cuối cùng của ngài ấy.” . . . Tại sao lại ở thời khắc này mà nhớ đến chuyện của anh? Rõ ràng về sau này cô cố gắng không thêm đêm xía gì đến anh nữa rồi.

Cô toát mồ hôi, muốn đi tắm lần nữa, uống hai viên thuốc ngủ rồi bật điều hòa nhỏ lại, đắp chăn lên cổ gắng ngủ. Khi cuối cùng cũng ngủ được thì cô lại mơ về năm mười bảy tuổi đó, cô lần đầu tiên chứng kiến nhiều người sinh tử, lần đầu tiên đối mặt với đối trá, hiểm nguy, lần đầu tiên động tâm và cũng lần đầu tiên hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc đời. Bác sĩ Lâm nói trong đầu ông ngoại Trần Tử Dữu phát hiện một khối u ác tính. Họ kết luận sơ bộ khối u này đã lâu năm nhưng chưa được phát hiện, lúc đầu sẽ khiến ông chảy máu não và tắc động mạch, lâu dần sẽ đè lên các dây thần kinh não, đó cũng là nguyên nhân vài năm gần đây trí nhớ của ông giảm sút. Hiện khối u đột nhiên lớn hơn, gây áp lực lên vị trí đó, ngược lại làm cho tình trạng của ông được xoa dịu.

Bác sĩ Lâm cố gắng dùng từ ngữ dễ hiểu và phương thức uyển chuyển, cân nhắc từng câu chữ để giải thích cho cô bệnh tình của ông ngoại, cẩn thận dè chừng, lo ngại làm cô sợ hãi.

Trong TV, loại chuyện như thế này thường xuất hiện nhiều nên Trần Tử Dữu cảm thấy dường như bản thân đang xem một vở kịch cũ, chỉ có điều, nhân vật trong kịch lại chính là cô.

Trên kịch các nhân vật nữ khi gặp phải chuyện này lại làm rơi món gì đó trên tay hoặc đau thấu tâm can mà ngã xuống đất hét lên một tiếng “Không”, thậm chí trực tiếp quỵ rạp xuống đất, hai tay che mặt, khóc không thành tiếng.

Thật kỳ quái, họ làm sao lại thể hiện được các hành động bi thương như vậy? Còn cô, ngay cả “trong đầu như có một tiếng nổ lớn” hay là “máu chảy ngược vào tim” cũng đều không có. Cô chỉ chờ đợi như đang nghe tin tức trên đài thông báo tại góc nào đó của thế giới vừa xảy ra thiên tai và thảm họa nhân loại, cô cảm thấy thương tiếc, xúc động, cảm khái nhưng tất cả đều cách cô một khoảng cách xa xôi.

Giờ phút này cảm giác của cô đúng là như vậy, mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên. Hôm qua còn đang ước mong tương lai được ở bên ông ngoại, thế mà cũng chỉ là một giấc mộng, trong mộng ngập tràn hạnh phúc, sau khi tỉnh mộng tất cả lại trở về vị trí cũ.

Bác sĩ Lâm thấy cô ngây ngẩn nhìn qua cửa sổ có vài cây xanh mới đâm chồi, nghĩ cô không thể tiếp nhận sự thật thì nhẹ giọng kêu cô: “Trần tiểu thư! Trần Tử Dữu tiểu thư!”

“Tôi có thể chuyển viện cho ông ngoại được không? Xin lỗi, bác sĩ Lâm.” Trần Tử Dữu đặc biệt trấn tĩnh.

“Không cần xin lỗi, tôi hiểu mà. Chỉ có điều, các bệnh viện khác đối với hoàn cảnh của ông thì khá bất lợi. Nếu ông xúc động quá thì hậu quả hết sức nghiêm trọng.”

“Nhưng bệnh viện này dù sao cũng không chuyên về não.”

“Chúng tôi có đầy đủ các thiết bị kiểm tra đo lường tối tân, bệnh tình của Tôn tiên sinh không thể làm phẫu thuật được nên chỉ có thể dùng thuốc khống chế, do đó bệnh viện nào cũng không quan trọng. Hai hôm nữa sẽ có vài bác sĩ khoa thần kinh danh tiếng đến hội chẩn cho Tôn tiên sinh, chậm nhất là chủ nhật họ sẽ đến. Cô phải tin tưởng họ nhất định có thể tìm được phương án trị liệu tốt nhất.”

“Bọn họ sao lại bằng lòng vì một ông lão mà đến tận đây?”

“Công ty quyền giúp cho nghiên cứu khoa học đã chỉ định, bệnh tình của ông có tính đặc biệt nên phải phối hợp trị liệu tốt nhất cho ông ấy.”

“Bác sĩ Lâm, ông tôi còn có thể sống bao lâu nữa?”

“...”

Vài ngày sau, các chuyên gia hội chẩn đã chứng thật với Trần Tử Dữu, khối u trong não của Tôn Thiên Đức bất cứ lúc nào cũng có thể diễn tiến nghiêm trọng. Dù dùng thuốc để duy trì tình trạng nhưng nhiều nhất cũng chỉ được nửa năm.

“Tuy nhiên trên thế giới luôn có kỳ tích xảy ra.” Cuối cùng một chuyên gia đã nói với cô như vậy.

Trần Tử Dữu mỉm cười khi các vị chuyên gia tiễn cô, chính cô cũng phải bội phục mình còn có thể cười được.

Trần Tử Dữu dùng tốc độ nhanh nhất làm xong thủ tục tạm nghỉ việc.

Tạ Hoan nói: “Cậu điên rồi. Tháng trước tổng ba chỗ đã tuyển người, cậu có biết bao nhiêu người đến phỏng vấn không? Ba trăm! Du học nước ngoài về chiếm một phần ba, chưa kể còn có hơn ba mươi tiến sĩ!”

“Ông ngoại tớ bị bệnh, ông không còn người thân nào khác.”

“Cậu cũng có thể xin nghỉ dài hạn, nếu ông ở gần thì có thể nghỉ nửa ngày mà. Cậu lại không cần tăng lương thăng chức gì đó.”

“Trong công ty làm gì có tiền lệ nghỉ dài hạn chứ. Vả lại tớ muốn ở bên ông mỗi giờ mỗi phút.”

“Thôi, tùy cậu vậy. Công việc đối với người khác có lẽ quan trọng nhưng cậu lại chẳng coi vào đâu.”

Tạ hoan nói chuyện vẫn luôn thẳng thừng không cho người khác có cơ hội nói lại, có điều cô nói cũng đúng.

Khi lập giao ước với Giang Ly Thành, cô vì muốn giấu ông ngoại nên đã nhận làm giáo viên ột trường từ thiện, khi đó cô vì bản thân mình mà dán lên cái mác hy sinh vì nước, không cam nguyện mà bán thân, ở sâu trong nội tâm cảm thấy bản thân kỳ thực vẫn coi như là cao thượng.

Rồi lúc ông phát bệnh,

bốn bề đều có kẻ thù, cô lại mượn tay Giang Ly Thành trả thù những kẻ đã hãm hại ông cô, nhất là kẻ chủ mưu, tất cả đều có kết thúc thảm hại. Kể từ đó, cô không thể xem mình như người chịu khổ, thanh khiết hiền lương nữa. Cô cũng không có dũng khí quan tâm đến vận mệnh của tập đoàn Thiên Đức nữa bởi cô sợ đột nhiên hiện ra cái tên quen thuộc làm cô nhớ lại mình cũng đã từng tạo ra ác mộng cho người khác, thậm chí cô không thể tiếp tục làm việc ở trường bởi vì mỗi khi đối mặt với ánh mắt trong veo tinh khiết của bọn nhỏ thì cô cảm thấy trong ngoài mỗi chỗ đều dơ bẩn. Vì vậy cô không thể không đổi chỗ làm để đổi lấy tâm hồn thanh tĩnh.

Có lẽ bởi vì cô trình độ chuyên nghiệp, tướng mạo xinh đẹp và có kinh nghiệm làm việc trong và ngoài nước, tóm lại, nghe nói công việc này cần người có ngoại hình, người ta đầu rơi máu chảy mới lấy được công việc này, cô lại không mất chút công sức nào có được.

Lý do xin nghỉ của cô không rõ ràng nhưng thà nộp phạt cô cũng nhất định nhanh chóng rời khỏi đây.

Vị sếp trẻ tên Trì Nặc kia sau khi cố gắng giữ cô lại không được thì hòa nhã hỏi cô có cần thư giới thiệu không, cô khéo léo từ chối nên lại mỉm cười hỏi: “Kết hôn sao?”

Trần Tử Dữu nhìn anh ta cười, cũng không muốn giải thích nhiều. “Vây, chúc mừng cô.” Anh ký vào đơn xin thôi việc rồi tự mình gọi điện kêu nhân viên mau chóng hoàn tất thủ tục thôi việc cho cô.

Rời khỏi nơi đã làm việc một thời gian Trần Tử Dữu đột nhiên có chút lưu luyến. Tuy cô không hào hứng lắm với công việc này nhưng dù sao đây cũng là nơi thu nhập và cho cô dừng chân. Nếu không phải mỗi tuần đều có thể ở trong này tiêu tốn vài chục tiếng đồng hồ thì có lẽ cô mỗi ngày đều như âm hồn dã quỷ đi đi lại lại, sẽ điên mất.

Xin nghỉ dài hạn không phải không được nhưng cô có chút mê tín, ngày nghỉ luôn có kỳ hạn, khi kỳ hạn kết thúc cũng là lúc ông ngoại cô ra đi. Nghĩ thế nên cô tự nhiên sinh ra lo sợ hai chữ “nghỉ phép” này.

Hôm nay cô rời bỏ công việc, cuộc sống sau này không có điểm dừng, đối với cô cũng giống như tương lai của cô và ông ngoại sẽ kéo dài mãi, đến tận cùng cuộc sống.

Cho dù ý nguyện tự lừa mình dối người của cô không thể thành sự thật nhưng ít nhất có thể nhìn thấy ông già nào tốt già vậy. Nguyễn vọng của cô chỉ nhỏ bé giản đơn như vậy thôi.

Trần Tử Dữu xin vào làm công tác tình nguyện tại bệnh viện này để có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện mọi lúc bởi công tác quản lý ở bệnh viện vô cùng nghiêm ngặt. Tuy nhiên bác sĩ Lâm đã nhận cô làm trợ thủ của ông, mỗi ngày công việc cũng ít nên có nhiều thời gian tự do hơn.

Cô cũng không dám thường xuyên xuất hiện trước mặt ông ngoại nhưng cũng không rời xa ông, sáng sớm nhìn ông xuống sân tản bộ, luyện thái cực quyền, giữa trưa nhìn ông đánh cờ với các bệnh nhân cùng phòng, chiều tối đứng cách ông vài trăm mét cùng xem cảnh trời chiều dưới núi.

Trần Tử Dữu chăm sóc không ít người bệnh, có người xem cô như bạn tốt, thổ lộ với cô nhiều tâm sự. Cô cũng không giới giao tiếp với người khác, khi còn trẻ cũng không mà khi đã trưởng thành thì lại càng bị ức chế. Cuộc sống nội tâm của cô chỉ làm bạn với chính bản thân mình, dù trong hoàn cảnh náo nhiệt từng bừng cũng chỉ như một giọt dầu rơi vào trong nước, chẳng bao giờ hòa hợp được.

Chính trong hoàn cảnh khác thường này cô mới triệt để hiểu rõ cảm giác đó. Những người nhìn như điên điên khùng khùng, hoặc si ngốc hoặc ngây dại kia, sâu trong nội tâm mỗi người đều có một thế giới nhỏ của riêng mình mà cô rõ ràng có thể hiểu thấu được.

Trần Tử Dữu quen một người bệnh, khi còn trẻ từng là diễn viên múa, ngày ngày đều dạy cô vài động tác, tới bây giờ cô đã nắm vững nội dung chính của điệu múa Tân Cương, Mông Cổ, Ấn Độ và múa váy cỏ. Thật ra khi còn đi học cô từng học qua ba-lê và múa dân tộc.

Có một bệnh nhân nam khác, mỗi ngày đều yêu cầu cô dùng tiếng Anh nói chuyện với anh 10 phút, không có nội dung gì cụ thể cả.

Còn có một bé trai 7 tuổi đáng yêu, vì tận mắt chứng kiến cha mẹ qua đời trong một tai nạn giao thông mà kinh hãi. Hàng ngày Trần Tử Dữu đều đến thăm bé, không nói gì cũng không biểu lộ gì nhưng khi cô rời đi, bé lại khóc không ngừng. Về sau cô phải đến thăm bé vào ban đêm, im lặng ngồi bên bé nửa tiếng, đợi cho bé mệt rồi cô sẽ hát bài hát ru để bé chìm vào giấc ngủ.

Ngoài ra còn có 4, 5 ông lão, ngày nào cũng tụ họp hát ca mấy bài hát xưa, dùng đàn phong cầm làm nhạc đệm. Có lần người đánh đàn bị bệnh, những người còn lại đứng ngồi không yên, tâm tình bức bối, nhìn đàn để đó mà khó chịu trong lòng. Nhạc cụ này Trần Tử Dữu đã từng học dù không điêu luyện, vì vậy cô đàn cho họ cả buổi chiều, từ đó về sau họ thường mời cô đến nghe và bình luận.

Cô ngày càng thích ứng với cuộc sống nơi này, giống như cá gặp nước.

Có lẽ, chính cô cũng là một thành viên trong đấy. Cô không ngừng nghĩ như vậy. Lợi ích khi gia nhập hội đàn này là, khi cô đang dè chừng, bảo trì khoảng cách an toàn với ông ngoại thì Tôn Thiên Đức tiên sinh lại chủ động tiếp cận cô.

Lần đầu tiên ông nói: “Cô được điều đến đây công tác sao? Bộ đồ hộ lý này rất thích hợp với cô đó.”

Lần thứ hai ông nói: “Mất cô sưng lên kia, có phải đêm qua trước khi đi ngủ cô đã uống nước?”

Lần thứ ba ông nói: “Cô gái trẻ, gần đây cô gầy quá.”

Lần sau, khi ông đang ngắm ráng chiều sau núi thì bắt gặp cô liền mời cô ngày hôm sau cùng đến xem mặt trời mọc.

Cô xin phép mỗi ngày lúc rạng sáng được cùng ông

chờ xem mặt trời mọc. Thế nhưng mấy sáng nay sương mù dày đặc, họ đợi suốt bảy ngày, cuối cùng mới lần đầu tiên thật sự xem được cảnh mặt trời mọc.

Khi mặt trời nho nhỏ như lòng đỏ trứng gà từ từ hé ra sau tầng mây mờ, ánh lên mặt ông ngoại thì Trần Tử Dữu cảm thấy trong miệng mằn mặn, hóa ra nước mắt của cô chẳng biết lúc nào đã rơi xuống khóe môi.

Lúc này, tất cả đều tĩnh lặng như mùa đông vùng địa cực với ánh sáng trong bóng tối, bốn phía là một màn đen kịt vẫn luôn tĩnh mịch như vậy, biết rõ tương lai còn mù mịt, biết rõ dù trời sáng vẫn chỉ là một mảnh tối tăm nhưng vẫn không nén được nỗi mong chờ chút ánh sáng của bình minh. Bác sĩ Lâm đã nói bệnh tình của ông ngoại cô ngày càng chuyển biến xấu hơn, có thể nói khối u đã gây ra tình trạng “hội quang phản chiếu”. Ông hiện giờ không còn phát bệnh đột ngột nữa, thậm chí ngay cả khi ông còn khỏe mạnh cũng chưa từng ung dung, bình thản như vậy.

Trần Tử Dữu nhớ lại những lần ông ngoại phát bệnh, muốn giết chết cô. Khi đó cô chỉ đau lòng nhưng chưa từng tuyệt vọng.

Đêm hôm ấy cô nhìn thấy Giang Lưu trong bệnh viện, chợt vụt qua rồi lại biến mất như đang trốn tránh cô, làm cô nghi ngờ bản thân nhìn lầm.

Cô nhìn về hướng Giang Lưu biến mất một lúc lâu, ông ngoại đang cùng ngắm mặt trời lặn với cô liền nói: “Cô biết chàng trai đó à?”

“Đạ?” “Trước kia anh ta cũng tới một hai lần. Vừa rồi cô không biết chứ anh ta nhìn cô lâu rồi đấy.”

“Vâng.” “Anh ta thích cô sao?” “Con không biết. . . Không thể nào?”

“Cô gái như cô, nếu ta còn trẻ, ta chắc chắn cũng sẽ theo đuổi thôi.” “Khụ khụ.” Trần Tử Dữu sắc súa.

“Cô có bạn trai chưa?” “ . . . Xem như là có đi à.” Cô giật mình, vì vậy nghĩ một đằng nói một nẻo.

Buổi tối cô gọi điện thoại cho Giang Lưu. Dây số này cô luôn nhớ nằm lòng nhưng chưa từng nhập vào di động, cũng chưa bao giờ chủ động gọi.

“Cám ơn anh, Giang Lưu.” Đầu giây bên kia nhất thời không nói gì.

“Cám ơn đã giúp tôi việc này. Tiền thuốc thang cho ông ngoại tôi, còn có sự chiếu cố của bác sĩ Lâm nữa. Chỉ là. . .” Cô không giỏi việc cảm ơn, cẩn thận cân nhắc từng chữ.

“ . . . Đó là tiền của Giang tiên sinh, bác sĩ Lâm và Giang tiên sinh là bạn bè.”

“Anh ta sẽ không chủ động giúp đỡ kẻ thù giết cha mẹ mình đâu. Cho nên tôi cũng sẽ không cảm kích anh ta.”

“Giang tiên sinh không cần ai phải cảm kích cả, Trần tiểu thư. Ngài chỉ muốn giúp đỡ người có cùng căn bệnh với mẹ của ngài ấy thôi.” Im lặng một lúc Giang Lưu thay đổi khẩu khí nói, “Được, tôi nhận lời cảm ơn của cô, chuyện này là do tôi phụ trách.

Vậy nên cô đừng cự tuyệt. Nếu không tôi sẽ rút lại viện trợ cho bệnh viện này mà đưa cho bệnh viện khác đó.”

“Giang Lưu, anh đã làm gì?” Trần Tử Dữu sớm đã đoán được ông ngoại được chiếu cố như thế tất nhiên do có người quen biết nhưng khi thật sự xác nhận người đó là Giang Ly Thành cô vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận, “Anh không cần phải làm trái ý anh ta...”

“Tôi đưa cho Giang tiên sinh xem tư liệu bệnh nhân, ngài ấy không nói năng gì cả.”

Ở chốn bệnh viện xa xôi này cô lại gặp vị sếp cũ Trì Nặc, Trần Tử Dữu cảm thấy rất bất ngờ.

Anh dẫn theo một cậu bé đã xuất viện. Cậu bé đó đã dần hồi phục nên hai tuần trước đã được xuất viện, nghe nói được người thân ở nước ngoài đón đi.

Cô đang giúp bác sĩ Lâm chỉnh sửa tư liệu thì có người báo bệnh nhân cũ đến thăm cô. Vì vậy, cô đã gặp lại cậu bé đáng yêu đã khôi phục sắc mặt hồng hào đi cùng Trì Nặc.

Trì Nặc cũng rất bất ngờ: “Tiểu Khang ngày kia sẽ đi cùng chú thím nó, trước khi đi nhất định đòi tới gặp chị Dữu Dữu. Tôi và chú nó là bạn học ở nước ngoài, hôm nay họ có việc nên nhờ tôi đưa nó tới. Không ngờ người tiểu Khang nhớ mãi lại là cô.”

Trần Tử Dữu tươi cười để che dấu vấn đề quá khứ, cúi đầu đùa giỡn với tiểu Khang. Đứa bé lại chẳng nói năng gì, chỉ trốn sau lưng Trì Nặc cười e thẹn, len lén nhìn cô.

Khi Trần Tử Dữu còn làm việc tại công ty cũng chẳng tiếp xúc nhiều với Trì Nặc, mỗi lần đều khách khí hỏi đáp hoặc nghiêm cẩn chờ anh ký tên, trong đầu cô chỉ có một ấn tượng mơ hồ về anh, tuổi trẻ tài cao, có khí chất, nghe nói gia thế cũng không tồi.

Từ rất nhiều năm trước, không giống người ta chia nam nhân ra làm dăm bảy loại như loại thượng hạng, loại tinh anh, loại đạt tiêu chuẩn, loại thứ phẩm, loại kém phẩm v.v..., cô phân chia rất đơn giản, chỉ có một danh từ: nam tính, giống như côn trùng có 6 chân, loài chim có đôi cánh, không phân biệt rõ lắm, đối nam nhân cô đã sớm mất đi cảm nhận về thẩm mỹ.

Ngay lúc này, nhân vật với hình tượng hơi nam tính kia lại đang đứng dưới bóng cây loang loáng phản chiếu ánh nắng nhu hòa lúc trời chiều mà cười ảm áp, nói với cô: “Tôi còn cho rằng cô từ chức vì lập gia đình, không ngờ cô lại đến chỗ này. Nơi này so với công việc lúc trước thú vị hơn sao? Hay có ý nghĩa hơn?”

“Có lẽ thế.” Trần Tử Dữu cúi đầu nhìn bóng mình, không muốn giải thích nhiều.

Một buổi tối, cô nhận được một số điện thoại lạ gọi tới, do dự một chút rồi bắt máy, bên kia nói: “Tôi là Trì Nặc.”

Số di động của cô vẫn chưa đổi, anh muốn tìm cũng dễ dàng, có điều không biết anh muốn gì, rõ ràng bây giờ quan hệ cấp trên cấp dưới cũng chẳng còn, cùng lắm cô chỉ ăn của anh một hộp cơm, được anh đưa về nhà một lần. Cô theo thói quen gọi anh một tiếng “Trì tổng” rồi im bật, chờ anh nói chuyện.

“Thật ngại quá, tôi cũng không cố ý bới móc chuyện riêng của cô. Hôm

nay khi trở về, tôi đột nhiên muốn xem lại lý lịch của cô, sau đó nhớ ra một chuyện. Vì vậy tôi đã tìm hiểu một chút.”

Trần Tử Dữu tiếp tục im lặng. Trong lý lịch của cô, phần thân nhân cô chỉ ghi ông ngoại là “về hưu”, ngoài ra không có thêm bất cứ thông tin nào. Hai ba năm gần đây, cái tên Tôn Thiên Đức danh tiếng đã bị mọi người quên lãng. Chỉ một số ít người còn nhớ, Tôn chủ tịch uy danh lừng lẫy đã vì trọng bệnh mà quy ẩn, cảnh tượng tập đoàn Thiên Đức từ trong vũng bùn ngoi lên đã không còn nữa. Thật chẳng may, Trì Nặc trí nhớ quá tốt liền liên tưởng ngay đến ông ngoại.

“Tôi và cô cùng làm việc với nhau chưa lâu, làm cấp trên của cô, tôi lại không biết hoàn cảnh của nhân viên mình. Tôi cảm thấy rất có lỗi, rất đáng trách. Nếu biết sớm tôi có thể đã cho cô thêm thời gian để ở bên Tôn tiên sinh.”

“Cám ơn anh, thật ra cũng không cần.” Cô nói nhỏ, nhất thời không thích ứng được sự quan tâm đến từ một người xa lạ.

“Cô không còn người thân nào khác, nếu có chuyện gì cứ liên lạc với tôi.”

“Cám ơn.” ngoài từ đó ra, Trần Tử Dữu thật không biết nên nói gì. Cô chỉ nghĩ cử chỉ thân thiết đó của Trì Nặc như một lễ nghi khách sáo nên cũng không để tâm, không ngờ chỉ sau hai tuần cô thật sự đã phải đến tìm anh.

Những ngày qua, trạng thái của ông ngoại cô ngày càng kém nhưng tinh thần thì rất tốt, chỉ là giấc ngủ ngày càng lâu hơn, một ngày chín, mười có khi mười hai tiếng đồng hồ, ban ngày cũng là hơn nửa thời gian ông chỉ ngủ.

Bác sĩ không cho rằng đây là hiện tượng tốt nhưng lại không thể làm gì được. Khi ông ngủ say, Trần Tử Dữu yên tĩnh ngồi bên cạnh, đếm từng nhịp thở, nếp nhăn và cả những sợi tóc trắng của ông, cố gắng xóa bỏ tất cả hình ảnh trong trí nhớ, chỉ để lại một mảnh trống rỗng, sau đó cô cũng nhẹ nhàng tiến vào giấc ngủ, yên lặng hiền hòa, không lo không nghĩ. Có lẽ đối với ông mà nói, đó chưa hẳn là chuyện xấu.

Cuối cùng cô cũng có nhiều thời gian bầu bạn với ông, khi ông ngủ thì giúp ông chải tóc, nhẹ nhàng chạm tay lên mặt ông, cạo râu cho ông giống như khi xưa vậy.

Lúc ông tỉnh giấc cũng không thích bị đụng chạm, mỗi lần cắt tóc đều giận dỗi, đòi tự tay làm. Vì vậy, dù ông ngủ ngày càng nhiều nhưng với cô lại là lúc không cần phải cẩn thận che giấu biểu cảm, thoải mái sống bên cạnh ông.

Hôm ấy, khi ông ngủ, cô như thường lệ ngồi bên giường ông hai tiếng liền, không suy nghĩ gì, chỉ ngồi cho đến khi hai chân tê rần, cô đứng lên lưu thông máu huyết, nhìn lên cửa sổ màu trắng có vài chiếc lá khô vướng lại, cô liền trèo lên lấy xuống. Thế nhưng cô với không tới, bèn đứng lên ghế, khi cô nhảy xuống, chân vừa chạm đất thì mất thăng bằng, cả người đã chúi về phía trước suýt ngã, tông sầm vào ghế. Cô vừa day day chỗ bị đụng vừa nhẹ nhàng đặt ghế qua một bên, thỉnh thoảng nghe được sau lưng có người nói: “Tĩnh Liên, sao lại bất cẩn thế?”

Trần Tử Dữu không thể tin được, từ từ quay đầu lại. Tĩnh Liên là nữ danh của mẹ cô, chỉ có ông bà ngoại mới hay gọi, cô còn nhớ một năm kia, khi cô còn nhỏ, mẹ tự tay treo màn cửa, kết quả là bước hụt trên ghế, té bị thương, phải nghỉ ngơi rất lâu mới lành được.

Tôn Thiên Đức lão tiên sinh chẳng biết đã tỉnh lúc nào, ánh mắt xa xăm dần tập trung đến cô. Nét mặt bình thường nói: “Hóa ra là Tiểu Dữu, vừa rồi nhìn bóng lưng ông còn tưởng mẹ con.”

Tĩnh huống bất ngờ này phát sinh làm cho Trần Tử Dữu chỉ có thể ngơ ngác đứng đó, không biết làm thế nào, cũng không thể như trong truyền hình nhào tới ôm lấy ông, khóc òa lên.

Cô vẫn đứng im, không nhúc nhích, nghe ông ngoại nói: “Xem ông già rồi hồ đồ này, quên mất cha mẹ con đã qua đời rồi. Con trở về lúc nào? Con gầy đi nhiều đó.” Thì ra trí nhớ của Tôn Thiên Đức vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Những đoạn ký ức ngắn ngủi, lộn xộn, rối loạn, thường nghĩ chuyện của người khác là chuyện của mình.

Đầu óc ông không phải lúc nào cũng thanh tỉnh. Ông chưa bao giờ hỏi vì sao mình lại ở đây, công ty và nhân viên của ông thế nào, cũng chẳng hỏi lý do mỗi ngày các bác sĩ vì sao lại cho ông uống thuốc, tiêm thuốc, lại càng không nhớ việc mình bị mất trí nhớ, tinh thần bất thường đến nỗi không nhận ra cháu ngoại của mình. Tuy nhiên dù thế nào ông cũng đã nhận ra Trần Tử Dữu, cũng thừa nhận cô là cháu gái duy nhất của ông.

Từ biểu hiện xem ra là sóng lớn không sợ hãi, ông không vì nhận ra Trần Tử Dữu mà trở nên kích động, thái độ đối với cô vẫn như trước, chỉ chuyển từ “cô gái” sang “Tiểu Dữu”.

Suy nghĩ của ông rất chậm chạp, hành động cũng đơn thuần, hầu như không có tâm tình gì nhấp nhô, bệnh tình ngày càng nặng cũng chẳng can hệ gì, ngay cả những thứ thuốc men khổng chế bệnh dường như cũng chẳng ảnh hưởng đến đầu óc của ông.

Trần Tử Dữu cũng không kích động. Cô từng cầu xin một nguyện vọng nhưng cái giá phải trả quá lớn. Thế giới của cô từ lâu đã mênh mông trống rỗng, chỉ còn đếm ngược thời gian, trong mắt cô thanh âm mỗi giây qua đi đều đập vào màng nhĩ, theo đó là nhịp đập của trái tim cô, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, từ tám phương bốn vẩy tới, chờ đợi tới số không, sau đó kinh thiên động địa âm vang một tiếng, tất cả lại chìm vào tĩnh mịch.

Có lẽ đó không phải là thời gian được đếm cho ông ngoại mà là cho chính cô. Mỗi giấc ngủ của ông vẫn kéo dài, thời gian tỉnh ngày càng rút ngắn, thêm vào đó, cho dù ông có tỉnh thì những chuyện ông nhớ được ngày càng ít, cũng chẳng còn muốn ra ngoài nữa, nhiều khi chỉ ngồi đó, ánh nhìn xa xăm.

Những lúc như vậy, Trần Tử Dữu cũng ngồi ngẩn ngơ cùng ông. Ánh mắt ông như lạc vào

chấn hư vô, còn mắt cô thì dán chặt trên khuôn mặt ông. Bác sĩ cũng không thể làm gì hơn được nữa, cô chỉ thỉnh cầu họ nỗ lực giảm bớt sự đau đớn cho ông, đừng để ông đau, đừng để ông nhớ lại, hãy cho ông thanh thản vượt qua những ngày cuối cùng này.

Đôi khi ông cũng đòi đọc báo nhưng thị lực của ông đã kém đi rất nhiều nên chỉ chốc lát thì ông chẳng thấy rõ gì nữa, Trần Tử Dữu liền đọc cho ông nghe. Có một ngày ông đang đọc một cuốn sách bìa cứng dày cộm, đọc được vài trang liền quay sang đứa cháu đang đọc một cuốn sách khác bên cạnh nói: “Đọc giúp ông.” Cô đã từng đọc cuốn sách này và rất thích nó. Khi đó cuộc sống của cô trừ học tập mệt mỏi ra, những lúc khác rất vô tư hồn nhiên nên ngẫu nhiên cũng muốn dùng ‘cái buồn của tiết xuân thu’ làm gia vị thích hợp. Vì thế, cô chưa từng ngờ rằng cuốn sách cô yêu thích ngày trước, 10 năm sau khi nhìn đến bìa sách cô lại cảm thấy như rần đọc. Trăm năm cô đơn _____*_____*_____*_____ Trong trí nhớ của cô, ông ngoại không thích tiểu thuyết. Thật ra ông không yêu thích văn học nước ngoài. Cuốn sách đã ố vàng, trang sách tỏa ra mùi nấm mốc, không biết ông đã lấy được ở đâu.

Nét mặt ông lại như đang hồi tưởng chuyện xưa, ôn nhu nói: “Sách này bà ngoại con rất thích. Trước khi chúng ta lấy nhau, bà ấy vẫn muốn ông xem, cho tới bây giờ ông cũng chưa từng xem qua.” Cô đọc từng chữ, đều là từ ngữ đơn giản nhưng với cô, từng lời thốt ra lại khó khăn, giống như khi nghiên cứu sách về bệnh ung thư của ông, vừa đọc vừa cảm giác như đang đọc bản tuyên án của chính mình, trong lòng, trong đầu, trên miệng, đều vang lên, ba lần giẫy vò.

Cô cố gắng đọc chậm, trong lòng hiểu rõ, khi cô đọc xong cuốn sách này cũng là lúc ông ra đi. Nếu thế cô hy vọng đây là cuốn sách đọc mãi không hết. Thế nhưng cô lại lo lắng, nếu chưa đọc xong cuốn sách mà ông đã đi mất thì có phải cô sẽ hối hận suốt đời? Tâm tư xoay chuyển, cô đọc được vài trang thì giọng bỗng khan khan, vì vậy ông ngoại kêu cô hôm sau hãy đọc tiếp.

Như vậy cuốn sách này là cầu nối duy nhất của ông ngoại và cô. Vài ngày sau, trang sách còn lại ít hơn mà cổ họng cô cũng không thấy khá lên, đọc lẩn lộn, từ ngữ vốn tối nghĩa lại càng thêm khó hiểu hơn.

Ông nói: “Nghỉ một chút đi con.” Cô vui mừng dừng lại, nghe ông hỏi, “Sao không thấy bạn trai con đến?” Trần Tử Dữu lấp bắp kinh hãi, vừa định phủ nhận thì sắc mặt ông hoảng hốt: “Ngày đó con nói có bạn trai, có phải vì ông nên hai đứa đã chia tay?” Thế là cô mơ hồ nhớ ra, tựa hồ vì cô đã phủ nhận có quan hệ với Giang Lưu nhưng lại qua loa thừa nhận chuyện có bạn trai, bây giờ có hối cũng không kịp.

“Đưa nó tới cho ông gặp. Ông biết mình không còn bao lâu nữa, dù sao cũng phải gặp cháu rể tương lai một lần chứ.” Cô khó xử, chỉ muốn thừa nhận chuyện đã thuận miệng gạt ông chứ thật ra cô không có bạn trai nhưng thấy vẻ mặt mong chờ của ông ngoại, cô lại không dám mở miệng.

“Tiểu Dữu, không phải lần trước ông làm con đau lòng mà con giận ông nên mới giấu bạn trai đi, không cho ông gặp đó chứ?” Trần Tử Dữu không hiểu ông đang nói gì, cũng không dám trả lời bậy, chỉ bóng gió nói linh tinh.

“Lần trước không phải vì ông phản đối con và người kia qua lại, còn đánh con nữa nên con mới bỏ đi nhiều năm không về đó sao?” Ông cũng không biết gần mấy cái tình tiết phim ảnh lên đầu cô lại khiến cô nhẹ nhõm: “Sao lại thế ạ, ông cũng vì muốn tốt cho con mà. Thật ra con...”

“Hay là, con không chia tay mà vẫn ở bên anh ta? Quên đi, ông cũng nghĩ thông suốt rồi, dù nó không xứng với con nhưng chỉ cần con thích là được. Đưa nó tới cho ông gặp mặt, để ông được nhẹ lòng.” Sau đó ông nói đến những chuyện đau buồn của người phụ nữ sống lẻ loi cô đọc trên đời, muốn cô ngăn vạ lần không được học theo cái chủ nghĩa độc thân đó.

Kể từ đó, Trần Tử Dữu không dám nhắc tới, chỉ mong ông mau chóng quên chuyện này đi nhưng ông ngoại cô lại rất chấp nhất đối với chuyện này, mỗi ngày đều lôi ra nói, cô không cách nào nói dối để qua được.

Thấy sắp đến sinh nhật lần thứ 84 của ông, người Trung Quốc có tục lệ, 73 và 84 là quẻ khảm của người già. Cô bỗng nhiên nhớ ra năm đó bà ngoại mất vừa đúng 73 tuổi thì thấy bất an, dù có lừa gạt thế nào hoặc tự vạch trần vết sẹo và đời tư thì cô cũng muốn hoàn thành tâm nguyện này của ông ngoại, coi như lễ vật tặng ông nhân ngày sinh nhật.

(quẻ khảm: một quẻ trong bát quái, mang nghĩa hiểm hóc)

Cô điểm lại những người nam nhân mình biết, giao tình thật sự thì không có mấy người, có người đã kết hôn, có người đã có bạn gái, người có khả năng lại bị loại, còn lại hai người, cho dù đồng ý đóng kịch với cô cũng chỉ sợ ông không tin, cô sẽ chọn người có tướng mạo và cá tính vậy.

Thậm chí cô còn tìm đến trung tâm môi giới hôn nhân, đặt ra cả đồng điều kiện, còn có nơi gặp gỡ là phải tại bệnh viện này. Bởi vì cô không dám đi quá lâu, thời điểm ông tỉnh táo ngày càng ít, cô muốn đảm bảo mình được ở bên ông những lúc đó, được giấy nào hay giấy ấy.

Điều kiện chủ yếu của cô là có tướng mạo, khí chất và ăn nói khéo léo, hoàn toàn không chú trọng đến bối cảnh xuất thân, cô nghĩ không thể đòi hỏi một người phải hoàn hảo được, dù sao cô cũng chỉ cần một diễn viên, bề ngoài không tệ là được. Vì vậy, nhân viên ở trung tâm môi giới hôn nhân tỏ vẻ nghi ngờ, cho rằng cô là người mắc bệnh ảo tưởng hoặc cô vốn là kẻ biến thái, định lừa gạt nam nhân hảo hạng đến nơi hoang dã để chơi trò giết người.

Tuy

vậy cũng tìm được vài người nhưng sau đó cô lại cảm thấy hành động của mình quá ngớ ngẩn. Cô là cần nam nhân cùng cô diễn trò thân mật nhưng đa số đều có mục đích kỳ quái, tìm kiếm vận may hoặc tìm kích thích, có kẻ lẻo lết, có tên vô lại mặt mày hung tợn. Cô thở dài tiễn từng người về, còn suýt bị một kẻ bốn cọt.

Sinh nhật ông ngoại gần đến mà cô vẫn chưa tìm được người thích hợp. Thậm chí cô cũng từng cân nhắc tới cả Giang Lưu, chỉ cần nghĩ ra một lý do để che lấp, ít nhất ông ngoại cũng sẽ không nghi ngờ anh ta. Thế nhưng Giang Lưu là người của Giang Ly Thành, khi đó cô không thể cự tuyệt sự giúp đỡ của bọn họ, không dám đùa giỡn với tính mạng của ông ngoại. Ngoài tiền ra, họ còn có mạng lưới quan hệ rất rộng, nếu cô từ chối, họ sẽ ngay lập tức chặt đứt đường sống của ông. Nói vậy nhưng loại chuyện này lại phải tìm người giúp, như vậy có xúc phạm đến ông ngoại không? Ngay lúc này cô liền nhớ tới Trì Nặc. Cả hai người đều có khoảng cách rất lớn, cô vốn không cố tình muốn gặp anh, hơn nữa yêu cầu của cô có vẻ rất vô lý nhưng thật sự cô không tìm được ai khác tốt hơn, không mong anh sẽ nhận lời nhưng hôm sau cô vẫn đến chỗ anh.

Hôm đó gió to, mưa vừa trút xuống thì anh đến, nhìn có vẻ phong trần, mệt mỏi. Hai người chỉ bàn bạc được 5 phút thì ông ngoại Tử Dữu xuất hiện.

Trì Nặc bề ngoài nho nhã, ăn nói lưu loát, đối đáp khéo léo, còn tinh tế tặng quà cho ông, không đắt lắm nhưng đặc biệt, kiên nhẫn trả lời ông từng vấn đề.

Anh còn cùng ông chơi một ván cờ vua, phối hợp với bộ pháp khác thường của ông, chân thành mà giả vờ thua ông.

Mặc dù Tôn Thiên Đức cười rất khê nhưng có thể nhìn ra được ông rất hài lòng, cầm tay Trì Nặc nói: “Cháu có tính lầy Tiểu Dữu nhà ông không?”

Trì Nặc mặt không đổi sắc nói: “Nếu cô ấy đồng ý, cháu sẽ lập tức cưới cô ấy ạ.”

“Tiểu Dữu nhà ông từ nhỏ chưa từng chịu khổ nên sau này cháu không được để nó chịu uất ức gì đó.”

“Ông yên tâm, cháu sẽ bảo vệ cô ấy.”

Trần Tử Dữu đưa anh đến bãi đỗ xe: “Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào.”

“Đừng khách khí.” Anh thấy cô khom lưng hành lễ hết sức nghiêm túc, muốn ngăn cô lại, bàn tay vừa đưa ra lại rút về, ôn tồn nói, “Cô quay lại đi, đừng để ông phải đợi lâu. Sau này có cơ hội mời tôi một bữa cơm là được rồi.”

Gặp được “cháu rể tiêu chuẩn” ông rất cao hứng, mặc dù phần lớn thời gian ông đều ngủ nhưng khi tỉnh lại lại nhắc: “Tiểu Trì không đến thăm con sao?”

“Anh ấy đi công tác rồi ạ. Anh ấy thường phải đi công tác, mỗi lần đi đều rất lâu.”

Trần Tử Dữu trấn định trả lời.

Hai ngày sau ông lại hỏi: “Tiểu Trì đi công tác đã về chưa? Sao không thấy hai đứa gọi điện cho nhau vậy?”

Cô không muốn làm cho tình hình phức tạp hơn nữa, cũng không muốn mắc nợ quá nhiều không cách nào báo đáp được nhưng cô nhớ biểu lộ hài lòng của ông, lại càng không thể đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của ông nên lại miễn cưỡng làm phiền Trì Nặc lần nữa.

Cuối cùng, khi cô hạ quyết tâm thì quyết tâm của cô không thể dùng được nữa bởi vì Tôn Thiên Đức đã lâm vào trạng thái hôn mê sâu 24 tiếng, không thể tỉnh lại.

Bác sĩ nói: “Rất tiếc, Trần tiểu thư.”

Cô bình tĩnh hỏi: “Ông ngoại tôi còn có thể sống được bao lâu?”

Khi Trần Tử Dữu nhận được điện thoại của Giang Ly Thành thì cô đang bên giường ông ngoại, tiếp tục đọc cuốn sách chưa được đọc xong “Trăm năm cô độc”. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có giọng nói nhẹ nhàng của cô và tiếng kêu của các thiết bị máy móc gắn trên người ông, còn cả tiếng tim đập của cô, tất cả hòa quyện vào nhau, ngập tràn không gian.

Từ ngày ông ngoại cô bắt đầu hôn mê, cô cũng giống như cái xác không hồn, hít thở, ăn uống, cái gì cũng không muốn nữa.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, dù âm thanh rất nhỏ nhưng vẫn phá vỡ khoảng không yên tĩnh độc lập nơi đây.

Cô giật mình làm rơi cuốn sách, thần trí bị lôi trở lại. Trên màn hình xuất hiện một dãy số, rất lạ lẫm.

Cô im lặng nhìn dãy số nhấp nháy rồi biến mất. Khi lần thứ hai dãy số đó xuất hiện thì cô mới tiếp điện thoại.

Trần Tử Dữu không ngờ lại là giọng nói của Giang Ly Thành, cô loáng thoáng nhớ đây là lần đầu tiên anh gọi cho cô, trước kia luôn do Giang Lưu hoặc người khác gọi đến:

“Trần tiểu thư, Giang tiên sinh nói...”, luôn như thế. Quái lạ, giọng nói truyền qua điện thoại xa xôi thường có chút sai biệt nhưng cô lại có thể phân biệt rõ được như thế.

“Tôi đã về. Nếu có thời gian buổi tối hãy cùng ăn cơm. Được không?”

Giang Ly Thành nhàn nhạt nói.

Cô hơi hoảng hốt, cảm thấy xa lạ với cách thức nói chuyện này. Anh còn dùng từ “nếu”, lại thêm dấu chấm hỏi, như đang cho cô lựa chọn.

Cô vô thức nhìn thoáng lịch trên tường, lại nhìn ông ngoại đang ngủ an lành. Đã hai tháng rồi, gần đây cô đã không còn khái niệm thời gian nữa. Thời gian của cô đã đứng lại.

Theo bản năng cô muốn nói “không”, cô không muốn rời xa ông ngoại một phút nào, sợ khi cô đi sẽ không được gặp ông lần cuối cùng, mặc dù bác sĩ đã nói tình huống này của ông chỉ duy trì trong một thời gian ngắn, nếu chuyển biến xấu sẽ dễ dàng nhận ra. Thế nhưng cô vừa suy nghĩ vừa đáp, “Được”.

“Bây giờ Giang Lưu sẽ đón cô. Tối gặp.”

Quả nhiên, Giang Ly Thành rất dứt khoát cúp điện thoại, không nói thêm một chữ nào.

Trần Tử Dữu soi gương đánh phấn, thoa son, xịt chút nước hoa, quần áo thanh thoát, tóc được cột lên gọn gàng.

Thời gian gần đây cô đều ở trong phòng, ít tiếp xúc với

ánh mặt trời nên màu da tối lại, môi nhợt nhạt, đầu tóc như có mùi thuốc khử trùng. Cô cũng không cần chăm chút như vậy nhưng nghĩ lại, anh xem như đã gián tiếp giúp đỡ cô, dù không cần cảm kích nhưng ít nhiều cũng nên tỏ chút tôn trọng vì đó vốn không nằm trong hiệp ước giữa hai người. Tuy tất cả đều liên quan đến anh, việc cô hận Giang Ly Thành cũng vĩnh viễn không thay đổi nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, cô hiểu rõ điều này.

Cô nghĩ tại sao mình rõ ràng có cơ hội từ chối lần này nhưng lại vẫn đến nơi hẹn. Có lẽ trong lòng cô hiểu rõ khi quan hệ giữa cô và Giang Ly Thành chính thức kết thúc thì cũng chính là lúc ông ngoại ra đi. Vì vậy cô thà duy trì mối quan hệ mập mờ dơ bẩn này với Giang Ly Thành lâu hơn một chút, như vậy có thể tự dối lòng rằng ông ngoại sẽ không bỏ cô mà đi.

Giang Lưu nhìn thấy cô, cung kính hành lễ về mặt bình thường lái xe đi, như mọi lần, biểu cảm thương xót thật khó nhìn thấy trên mặt anh. Trần Tử Dữu nghĩ, cũng bình thường thôi, lần trước anh có vẻ khác thường cũng không phải vì đồng cảm với cô mà là vì khi đó anh muốn ca ngợi Giang Ly Thành.

Xe chậm rãi theo đường núi mà chạy, xa dần trung tâm nghiên cứu thần kinh. Cô quay đầu lại nhìn cho đến khi khối kiến trúc toàn màu trắng đó biến mất trong tầm mắt, tâm trạng nhiều ngày bình tĩnh nay lại đột nhiên trở nên phập phồng, tựa như đang rời khỏi thiên đường quay trở lại mặt đất vậy, lại sợ khi quay lại thì không thể tìm thấy đường vào nữa.

Cô còn tưởng Giang Lưu sẽ đưa cô đến nhà hàng hoặc chỗ Giang Ly Thành, ai ngờ lại dừng ngay dưới chân núi, mở cửa xe cho cô.

Xa xa có một chiếc xe màu đen đang đỗ, cô bước đến, lái xe lập tức tính mở cửa xe cho cô thì cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra. Người lái xe trẻ tuổi ngơ ngác dừng bước, nhìn Giang Ly Thành vòng qua mở cửa xe cho Trần Tử Dữu, còn làm động tác “mời”. Bóng đêm yên tĩnh, cô không nhìn rõ nét mặt anh.

Không ngờ anh lại ở nơi này đợi cô. Trần Tử Dữu bất giác quay lại nhìn Giang Lưu, anh liền hiểu ý, nói rất khẽ sau lưng cô: “Tôi sẽ ở đây. Nếu Tôn tiên sinh có chuyện gì sẽ mau chóng cho cô biết.”

Trước cái nhìn chăm chăm của Giang Ly Thành, cô không tiện quay lại nói cảm ơn, chỉ hơi cúi đầu rồi bước nhanh về phía cửa xe Giang Ly Thành đã mở.

Chiếc xe lặng lẽ chạy trên con đường không có chút ánh sáng cũng không có bóng người qua lại, không ai nói chuyện, trong xe bao trùm một bầu không khí kỳ dị, bên ngoài chỉ có hai cột sáng chiếu ra từ chiếc đèn pha, thỉnh thoảng có một xe vượt qua.

Thật lâu sau xe vẫn chưa tiến vào trung tâm thành phố, bên kia có tiếng vài cọ xát, Trần Tử Dữu quay sang thì thấy gò má Giang Ly Thành ẩn hiện bên ánh lửa phát ra từ điều thuốc anh đang kẹp trên tay.

Anh nhanh chóng nhận ra mình đang bị quan sát, nhìn sang phía cô, trong miệng còn ngậm điều thuốc. Anh lẳng lặng chìa hộp thuốc lá ra, cái bật lửa trong tay anh vẫn còn cháy.

Trần Tử Dữu theo ánh lửa rút ra một điều thuốc, anh nghiêng người châm lửa cho cô, ánh sáng phút chốc vụt tắt, không gian lại chìm vào yên tĩnh.

Trong xe mùi thuốc lá dần nồng nặc, Trần Tử Dữu cảm thấy ái ngại với lái xe nên đã mở cửa kính xuống một nửa, không bận tâm mưa đang rơi lất phất bên ngoài, vài giọt mưa nặng hạt liền qua chỗ hở hắt vào mặt cô. Cô nhanh chóng đóng cửa sổ, giọt nước theo khóe mắt rơi xuống trông như giọt lệ.

Tiếng động cơ rất nhỏ, hệ thống thông khí được bật lên. Khi cô dập tắt thuốc, rút khăn giấy lau nước mưa trên mặt thì Giang Ly Thành thấp giọng hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

“Tùy ý đi, gì cũng được.” Im lặng thật lâu, đột nhiên tim cô đập nhanh, không thở nổi, nghĩ cần nói gì đó để dịu xuống, suy nghĩ một lúc cô mới hỏi, “Bệnh của bạn anh có khá hơn chút nào không?”

Cô không lo anh sẽ trách tội Giang Lưu đã kể chuyện cho cô vì Giang Lưu theo anh trung thành nhiều năm, mỗi câu anh ấy nói đều đã được anh ngầm đồng ý.

Giang Ly Thành có vẻ ngạc nhiên một chút, không nghĩ cô sẽ hỏi chuyện này: “Đã ổn rồi, phẫu thuật coi như thành công.”

“Chúc mừng cô ấy.” Trần Tử Dữu thành tâm nói. Nếu vận mệnh hai người đều giống nhau, cuối cùng đều có người thân mang bệnh thì cô thật tâm mong người bạn kia của anh có thể sống lâu trăm tuổi.

“Thay mặt cô ấy cảm ơn cô.” Giang Ly Thành nói xong câu đó lại không lên tiếng nữa.

Bữa cơm rất im lặng, ăn gì cô cũng không nhớ nổi, chỉ nhớ cô đã ăn rất nhiều, khẩu vị dường như tốt hơn. Ở bên ông ngoại hai tháng, cô chỉ ăn chay, ăn gì cũng không cảm nhận được, dạ dày cũng thế, một ngày ba bữa cô chỉ ăn một bữa, thậm chí có khi còn không ăn cũng chẳng có gì khác.

Giang Ly Thành vẫn thường cố chấp chọn vang trắng cho khai vị nhưng lần này lại không có vị ngọt, độ cũng nhẹ nên cô đã uống rất nhiều, cho đến khi cạn hết cô mới quay sang đối mặt với Giang Ly Thành, nâng ly rượu: “Anh không mời tôi uống một ly sao?”

Giang Ly Thành hờ hững nói với bồi bàn: “Cho cô ấy một ly bran-đi, loại tôi thường uống ấy.”

Sau khi bồi bàn rời đi, Trần Tử Dữu nói: “Tôi không thích bran-đi.”

“Nếu cô muốn say thì uống bran-đi để mau say. Uống loại này quá nhẹ.”

14. Chương 14: Giải Thoát

Sau đó cô hơi chệnh choáng men say nhưng cũng không đến nỗi bất tỉnh nhân sự, thoát nhìn còn có vẻ rất tỉnh táo, chỉ hơi chóng mặt nên phải bước từ từ mới trụ nổi.

“Đưa cô về nhé?” Giang Ly Thành hỏi.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Cô lắc đầu. Bộ dạng thế này mà về đó thì đối với các bác sĩ và bệnh nhân đều thiếu tôn trọng.

Ngoài ra, họ vẫn còn trong thời hạn hiệu lực của giao ước, cô không muốn được hưởng đối đãi đặc biệt để tránh trong tương lai anh cũng đòi quyền lợi bình đẳng với cô.

Vừa nãy khi uống rượu, cô không mong được Giang Ly Thành thả đi nên cũng không bắn khoăn, thà bị say, bị thiếp đi, cô mới có thể phó mặc hậu quả, mới có thể chịu đựng được sự động chạm của anh.

Vì vậy cô được đưa về nơi ở của anh. Trên xe cô đã buồn ngủ, đầu lại hơi đau, về đến phòng liền vào nhà tắm gần một tiếng đồng hồ, trong thoáng chốc đã quên mất đây là phòng tắm của Giang Ly Thành chứ không phải của cô. Trước kia cô luôn tránh dùng bồn tắm của anh, tránh sinh ra hình thức tiếp xúc thân mật nào khác với anh.

Nước nóng tuôn chảy trên mình cô, nhiệt độ xuyên thấu qua da thấm vào tận xương cốt tứ chi của cô. Cô bất đắc dĩ phát hiện chất cồn cô dùng để duy trì cho đại não hỗn loạn lại đang dần tiêu tán trong làn nước nóng kia, theo nước chảy mà đi khiến đầu óc cô cũng không còn mê man nữa.

Cô do dự tiếp tục thả bọt tắm vào nước hay đi ra mặc quần áo nhưng cô lười cử động, mãi cho đến khi bồn nước lớn trở nên lạnh ngắt, rằng cô va vào nhau lập cập, cô mới miễn cưỡng vịn bồn chuẩn bị đứng lên.

Ngay lúc này cửa bị kéo ra, cô hoảng hốt ngã lại vào bồn. Giang Ly Thành đứng ở cửa phòng tắm, mặc áo tắm, tóc cũng ẩm ướt, chắc đã tắm ở phòng khác, còn nhìn thẳng vào mắt cô mà không nói không rằng, cũng không bước về phía trước.

“Tôi không có chết đuối.” Trần Tử Dữ nói, nhìn mắt anh mà tự giải thích luôn.

“Cần giúp không?” Giang Ly Thành nhìn thấy cô vừa bị ngã về sau, nước tung tóe đầy sàn.

“Không cần, cảm ơn.” Cô nhắc người lên, cố không tỏ ra mệt mỏi, bất lực. Sau đó cô phát giác ánh mắt Giang Ly Thành từ trên sàn nhà chuyển đến bồn tắm. Cô cúi xuống nhìn, thân thể của cô trong nước như ẩn như hiện tạo thành một cảnh tượng hấp dẫn, cô lúng túng thay đổi tư thế, cầu mong anh mau đi ra. Thế nhưng mặt nước gợn sóng khiến trong nháy mắt cô phát sinh ảo giác, bồn nước lớn biến thành đại dương mênh mông, sóng cuộn dữ dội gây ra cảm giác sợ hãi, cũng không để ý Giang Ly Thành còn đứng đó, cô chậm rãi đứng lên, cẩn thận leo ra khỏi bồn tắm.

Vốn đã bị thấy hết lại che che lấp lấp thì đạo đức giả quá, anh cũng không phải chưa từng thấy cô không mặc quần áo. Cô đứng trước mặt anh lau người, lau tóc nhưng xoay lưng về phía anh.

Cô không sợ anh thấy chính diện nhưng là cố ý không muốn nhìn thấy anh.

Xoay người lại trông thấy cái gương trên tường. Trong gương, anh vẫn duy trì tư thế và vẻ mặt ban đầu, nghiêng người dựa cửa nhìn cô, có vẻ chẳng định rời đi.

Cô chạm ánh mắt anh vài giây qua gương rồi xoay người bước đến cửa, dựa vào khung cửa bên kia nhìn thẳng mắt anh, muốn nhìn xem rốt cuộc là anh muốn làm gì. Cô mới nhìn vài giây, Giang Ly Thành đã bỏ đi, vừa đi vừa nói: “Ngủ đi, sáng mai sẽ đưa cô về.”

Trong lòng Trần Tử Dữ như có rất nhiều kiến bò qua, ngứa ngáy nói không nên lời. Cô lớn tiếng hỏi sau lưng anh: “Anh đang thương hại tôi sao?”

&p; &p; &p; &p; Cô ra sức giãy dụa muốn xoay người nhưng vô ích, cho đến khi cô gần như không thể thở nổi nữa và nghĩ rằng Giang Ly Thành định cứ vậy giết chết cô thì áp lực sau lưng cô đột nhiên biến mất nhưng thân thể ấy vẫn dán lên cô.

&p; &p; &p; Trần Tử Dữu dùng sức xoay người lại, mở miệng hít lấy không khí, cùng Giang Ly Thành bốn mắt nhìn nhau, nhìn qua nhìn lại thật sâu vào mắt đối phương.

&p; Không khí xung quanh tựa hồ ngưng tụ. Ánh mắt Giang Ly Thành thoạt nhìn rất bình tĩnh nhưng trên mặt như có bão tố nổi lên, cảm giác nguy hiểm khiến cô bất an, cô cảm thấy một áp lực nặng nề đang bao trùm.

&p; &p; &p; Cô nín thở và nhắm mắt lại, ngực cô vì lại thiếu không khí mà phập phồng dữ dội, đụng phải lồng ngực anh đang được mở ra sau lớp áo choàng.

&p; &p; &p; &p; Giang Ly Thành đột nhiên lại áp toàn bộ sức nặng lên người cô, mở miệng cắn phía trên xương quai xanh mỏng manh và mẫn cảm của cô. Cô chấn động mở to mắt khi anh giật áo tẩm của mình và nhanh chóng công hãm cô, không giống như những lần trước, anh đang tra tấn cô đến vận vẹo.

&p; &p; &p; &p; Cô nhất thời không thể thích ứng được phương thức đó, như đột nhiên bị đẩy xuống vách núi, cô kinh hãi giang hai tay gắt gao ôm lấy cổ anh.

&p; &p; &p; Khi cô cảm thấy không ổn, muốn nắm tay kéo ga giường thì lại bị một trận đau đòn kịch liệt ập đến, theo phản xạ cô nhéo anh, ngón tay giữa ấn thật sâu vào bả vai và phía sau lưng của anh.

&p; &p; &p; &p; Cô cảm thấy rất đau. So với trước đây thì anh còn thô bạo hơn, mỗi lần anh tiến vào thân thể cô, cô đều nghĩ rằng mình sẽ chết mất.

&p; &p; &p; Có lẽ vì cô dùng sức quá mạnh khi cấu anh nên cũng làm anh đau.

&p; &p; &p; &p; Nhất định là vậy, vì mặc dù mới đầu anh không rên nhưng về sau lại kéo hai tay cô từ trên lưng mình xuống, đặt hai bên đầu của cô ngăn cản cô tiếp tục cào cấu anh.

&p; &p; &p; &p; Trần Tử Dữu lại lần nữa sinh ra ảo giác. Mỗi khi làm chuyện này cô thường sinh ra ảo giác. Có khi cô cảm giác mình như chiếc thuyền nhỏ trôi trên mặt biển sóng cuộn ầm ầm, không thể khống chế được và có thể bị sóng to vùi dập, bị cuốn vào vòng xoáy ác nghiệt. Có khi cô lại cảm giác mình như một gốc cây bị nhổ tận gốc, vứt bỏ trên sa mạc nóng bỏng ngay lúc mặt trời đang lên cao, phơi nắng, tan chảy, nước dần bốc hơi hết chỉ còn lại một lớp da khô héo.

&p; &p; &p; Ngay &p; bây giờ, cô cảm giác mình giống như tội nhân thời La Mã cổ đại, đao phủ giấu mặt từng nhất định đinh cô lên thập tự giá, thân thể của cô bị từng cái đinh to xuyên qua, trống rỗng và đau đớn.

&p; &p; &p; “Mình vẫn còn sống, từng tế bào đều còn sống.” Cô nghĩ, “Sao không để mình chết đi cho xong, như vậy sẽ không cần phải đối mặt với cái gì nữa.”

&p; &p; &p; Trong thời khắc mưa to gió lớn này, cô lại có thể bình tĩnh quan sát chính mình từ trên cao.

&p; &p; &p; &p; Thật ra, cô cũng không đủ dũng khí đối mặt với chuyện có thể xảy ra trong tương lai. Nhưng cô cũng chẳng đủ dũng khí để tự sát bởi cô còn chưa thực hiện hết các nghĩa vụ, trách nhiệm của mình. Nếu lựa chọn tự sát, có lẽ cô sẽ để lỡ mất cơ hội được gặp lại người thân của mình ở trên trời hoặc địa ngục.

&p; &p; &p; “Vậy xin hãy để tôi gặp bất trắc mà chết đi, hãy để tôi được giải thoát.” Tại thời khắc đang cùng Giang Ly Thành triền miên, cô lại bỏ quên thực tại mà chìm sâu vào hư ảo. Sau đó dường như cô cảm nhận được sự triệu hồi của thần linh, giữa trận vận động kịch liệt mà nhìn thấy ánh bình minh.

&p; &p; &p; &p; Thế nhưng tất cả chỉ là ảo giác. Khi cô tỉnh lại từ trong giấc mơ ngắn ngủi, cô vẫn đang dán sát vào Giang Ly Thành, nửa thân trên còn nằm trong lồng ngực anh, ôm eo

anh, toàn thân mồ hôi túa ra như vừa bước ra từ trong nước, tóc vốn đã ẩm ướt, lúc này vì dính mồ hôi mà còn ướt hơn, bết chặt vào trán cô, che kín đôi mắt cô. Miệng cô khô đắng, cổ họng thì đau rát như bị dìm trong nước.

&p;nbsp; &p;nbsp; Trong không khí phiêu tán mùi thuốc lá, lúc gần lúc xa.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Cô thoáng chút mơ hồ, không phân biệt rõ đây là mộng hay thực, tiếp tục nhắm mắt, nằm bất động, cảm giác được Giang Ly Thành đang gạt tóc trên trán cô, dùng khăn mặt lau nước và mồ hôi trên mặt cô. Sau đó anh nghiêng mình, đốt một điếu thuốc.

&p;nbsp; &p;nbsp; Động tác châm thuốc của anh làm động đến Trần Tử Dữu, cô giật mình một cái, Giang Ly Thành lập tức nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô như đang trấn an một đứa trẻ vì gặp ác mộng mà sợ hãi.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Trần Tử Dữu vẫn dán mặt vào lồng ngực anh, có thể nghe thấy nhịp tim đều đều của anh. Cô vẫn biết rõ, cô chỉ là con rối, là sủng vật của anh mà thôi nhưng lúc này cô đột nhiên phần nộ vì điều đó. Cô thình lình ngẩng mặt lên, há miệng cắn vào xương quai xanh của anh, giống như khi nãy anh đã cắn cô vậy, chỉ có điều cô cắn khá mạnh.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Giang Ly Thành hơi run lên nhưng không hề nói năng gì. Anh tiếp tục hút thuốc để cô tùy ý oán giận, hung hăng cắn anh.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Trong đầu Trần Tử Dữu có hai thế lực đang giao chiến, một bên ra sức cổ vũ cô: cắn đi, cắn mạnh vào, cắn đứt xương cốt của anh luôn; một bên lại nhắc nhở cô: nhả ra, phải biết chừng mực chứ, đắc tội với anh là không xong đâu.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Cô vừa dây dưa vừa tăng thêm lực, cuối cùng cũng nghe thấy Giang Ly Thành hít mạnh vào, dung sức nắm cầm cô, nghiêng đầu cô qua một bên. Anh nắm hơi mạnh nên làm cô đau đến nổi bật kêu lên, lại bị anh ép xuống giường, thật là gioe gió gặt bão mà.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Rất lâu sau đó, cô được Giang Ly Thành ôm vào phòng tắm, giẫm lên chân của anh, cả mình dựa vào anh, được anh ôm quanh eo, phun nước khắp người.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Rồi lại được anh lau khô từ đầu đến chân, ôm trở về giường, thay đồ ngủ và quần cô vào trong chăn.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Cô đã mệt mỏi lại bị vây hãm như thế nên xương cốt đều muốn rã ra, chỉ có thể để mặc anh bài bố.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Khi anh cúi người tắt đèn thì Trần Tử Dữu nắm tay kéo kéo áo ngủ của anh.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Ngón tay cô rất yếu ớt nên cô nghĩ anh không cảm thấy được nhưng Giang Ly Thành lại ngừng ngay động tác, quay đầu nhìn cô.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Sự thật là anh không c lòng giải thoát cho ông sao? Cũng không chịu bỏ qua cho tôi? Trò chơi này anh chơi chưa đủ ư?”

Trần Tử Dữu từng hoài nghi Giang Ly Thành có phải đã được huấn luyện để hỏi cung đặc biệt không, vì anh lúc nào cũng có thể đặt mình vào vị trí ngược sáng để nói chuyện được. Ánh sáng từ đèn đầu giường khiến khuôn mặt cô bị chiếu sáng rõ, không có chỗ nào để che giấu, ẩn nấp nhưng anh lại chỉ là một bóng hình được viền quanh, mơ hồ, nhìn không rõ nét mặt.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Cuối cùng cô cũng có thể cố sức mà ngồi lên được, đưa tay níu lấy vạt áo anh: “Nếu anh không muốn buông tha cho chúng tôi, nếu anh còn chơi chưa đủ thì van xin anh, hãy để ông sống lâu thêm chút nữa. Nếu ông ra đi, tôi thề, tôi có chết cũng sẽ rời khỏi anh, sẽ không cho anh có thêm cơ hội để đùa bỡn tôi nữa. Đến lúc đó, anh thật sự sẽ thiếu đi không ít lạc thú đâu, nhỉ?”

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Giọng nói của cô nhẹ như gió ngoài cửa sổ, chính cô còn nghi ngờ là đang nghe nhầm.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Trần Tử Dữu không đoán nổi Giang Ly Thành đang nghĩ gì.

Đêm đó thân thể của anh cứng ngắc, mặt không biểu tình, ánh mắt thâm trầm khó dò, không nói một lời.

Trong không khí hồi hộp và khẩn trương cùng khuôn mặt lãnh đạm của anh, cô miễn cưỡng ngủ thiếp đi, thân thể tuy đã đạt đến cực hạn nhưng đầu óc không hề mỏi mệt, cả đêm ngủ không an giấc.

[illegible][illegible][illegible]

 Giang Ly Thành cũng không thấy bóng dáng, chỉ có chiếc gối đầu còn lưu lại chút ấm áp.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Dùng xong điểm tâm và cơm trưa, một tài xế xa lạ đưa cô về bệnh viện.

&p;nbspbsp; &p;nbspbsp; &p;nbspbsp; &p;nbspbsp; Ông ngoại ngữ rất say, sau khi chào cô ở bên ngoài cửa phòng bệnh, Giang Lưu liền rời đi, mọi thứ như chưa từng thay đổi.

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Hai hôm sau, bác sĩ Lâm cho cô biết có hai chuyên gia não người nước ngoài muốn tới viện để trao đổi học thuật, có thể tiến hành chẩn đoán lại bệnh tình của ông ngoại cô.

Giang Lưu lại đột nhiên xuất hiện, khôi phục bộ dáng nho nhã lễ độ, biểu cảm thờ ơ, không vui không buồn. Trì Nặc cũng đến thăm một lần, thấy thần sắc cô mệt mỏi nên anh không nói gì nhiều, chỉ đơn giản hỏi bác sĩ tình hình bệnh tật của ông rồi ngồi trong phòng bệnh một chốc.

[illegible]

&p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; &p;nbsp; Các chuyên gia từ nước ngoài đến cũng không cứu được ông ngoại Trần Tử Dữu. Ba tháng sau, ông qua đời.

Ông ra đi rất an tĩnh, đến cuối cùng cũng không hề mở mắt ra, cứ như đang ngủ say, hô hấp yếu ớt, huyết áp giảm dần, các dụng cụ gắn trên mình ông rung động liên tục, trên màn hình điện tâm đồ kéo thành một đường thẳng tắp.

Ngay thời khắc đó, các bác sĩ luống cuống tay chân mà ông chỉ lẳng lặng nằm yên, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ như người đang ngủ say mà thấy mộng đẹp. Ông ra đi không chút giãy dụa hay thống khổ.

Đối nghịch với tình cảnh khắt trương của màn cấp cứu còn có Trần Tử Dữ, cô yên tĩnh như ni cô đang ngồi thiền, cẩn thận với các ống dẫn mà nhẹ nhàng nắm tay ông ngoại, vẻ mặt giống hệt biểu cảm của ông lão vừa ra đi, cho đến cuối cùng vẫn không ồn ào bát nháo, không khóc không gào.

&p;nbsp;&p;nbsp;&p;nbsp;&p;nbsp;&p;nbsp;&p;Tang lễ của Tôn Thiên Đức đơn giản mà long trọng, trước sau chỉ diễn ra trong vòng một ngày.

[illegible]

Cô không quá thương tổn về tinh thần, yên lặng cùng với sự giúp đỡ của người khác mà mặc cho ông ngoại từng bộ quần áo liệm đã được chuẩn bị sẵn, lẳng lẳng canh giữ linh cữu trong đêm.

Tại nơi hỏa táng, cô xếp nhiều chồng giấy bạc và những thứ ông ngoại khi còn sống rất yêu thích.

Một trận gió thổi qua, giấy bụi bay lên, tạt vào mặt khiến cô lập tức quay đầu che miệng ho khan. Trong màn bụi mù cô nhìn thấy Giang Lưu đứng yên bất động, một thân tây trang màu đen, không biết đã đến bao lâu nhưng không có ý rời đi.

Cô nghĩ đến sự đối đãi đặc biệt Giang Lưu dành cho ông ngoại nên chậm rãi đi về phía anh.

Giang Lưu có lẽ chưa từng nhìn thấy cô mặc đồ đen nên trầm mặc một hồi mới lên tiếng: “Cô khỏe không?”

“Xin đừng nói tôi ‘hãy cố nén bi thương’. Lời nói này hôm nay tôi đã nghe quá nhiều.”

“Được.” Giang Lưu lặng yên nhìn về phía ngọn lửa cuộn cuộn kia, sắc mặt có chút hoảng hốt, dường như đang nhớ tới chuyện cũ.

Một lát sau, Trần Tử Dữu cắt đứt suy nghĩ của anh: “Anh không nên tới trong lúc này, về đi.”

“Tôi có thể đốt ít giấy bạc được không?” Giang Lưu hạ mắt hỏi, thấy cô không có ý phản đối thì chậm rãi tiến đến, nghiêm túc đốt giấy và thắp nén hương, chấp tay trước ngực tự nói thầm rồi cung kính vái ba cái sau đó quay sang chào cô rồi rời đi.

Thoạt đầu cô cũng có chút dao động. Dù sao Giang Lưu cũng không có nghĩa vụ đến thắp hương cho ông ngoại, huống chi anh là người của Giang Ly Thành, cũng biết được mớ ân oán dây dưa này. Tuy nhiên, khi nhìn sắc mặt nghiêm trang kính cẩn của Giang Lưu, động tác hành lễ lại giống như cầu xin và tạ lỗi thì cô lập tức hiểu ra, nén hương và đốt giấy bạc vừa rồi hiển nhiên là anh thay Giang Ly Thành đốt, có lẽ anh đã cầu xin ông ngoại ở trên trời có linh thiêng hãy cứ an nghỉ, đừng về tìm Giang Ly Thành gây phiền toái, đừng quấy rối anh. Nghĩ vậy nên cô lại muốn bật cười.

Năng lực phục hồi của con người quả thật rất nhanh. Đêm qua khi trực bên linh cữu của ông ngoại, cô cảm thấy cả thế giới như sụp đổ dưới chân, cô không cần thiết phải sống tiếp nữa. Cô nghĩ ra năm sáu cách thức để đi theo ông ngoại, cách bình thản cách thảm thiết đều có cả, cô sắp xếp mỗi phương án theo một trình tự kỹ càng. Thế mà hôm nay, trời cao lồng lộng, mây nhạt gió lay, cây xanh hoa trắng trong nghĩa trang mộc mạc tao nhã này, tất cả như đôi tay ôn nhu vô hình xoa dịu mắt cô, tai cô và toàn thân, cô đột nhiên cảm thấy sống cũng không phải không tốt, hãy cứ sống thêm ngày nào biết ngày đó.

Sau lễ an táng của ông ngoại, Trần Tử Dữu lặng lẽ bỏ đi một thời gian.

Cô không có gì lo lắng, cũng không cần chào hỏi ai, chỉ có buổi tối mời Trần tổng, người đã giúp đỡ cô lo toan mọi chuyện một bữa cơm, đồng thời cũng báo ông ta biết cô sẽ nghỉ ngơi vài ngày, nếu có chuyện gì ông ta cứ hoàn toàn xử lý.

Chuyện của ông ngoại cũng không nhiều, đa phần đều đơn giản là chuyện liên quan đến Thiên Đức. Trần tổng nhìn có vẻ là người thật thà, chất phác. Không phải cô nhẹ dạ cả tin mà là cô không còn sức lực hoài nghi ai nữa. Thêm vào đó, cô cũng không còn gì để mất.

Người cô cần phải suy nghĩ đến chính là Giang Ly Thành. Ngày ấy cô nắm vạt áo anh mà nói, nếu ông ngoại ra đi, cô dù có chết cũng phải rời khỏi anh thì anh đã không nói năng gì.

Lúc đó cô vốn tưởng Giang Lưu đến truyền lời của Giang Ly Thành, ví như “Giang tiên sinh nói, bản thân vì...” hoặc “Giang tiên sinh mong cô đến gặp...”, để cô có thể cùng Giang Ly Thành chính diện đối chất nhưng anh ta lại chẳng nói gì.

Cô không nhịn được liền hỏi anh: “Anh ta có biết không?”

Giang Lưu đáp: “Giang tiên sinh hiện đang ở nước ngoài.”

Theo đó mà nói, ông ngoại mất, khế ước của cô và Giang Ly Thành hẳn là xem như tự động hủy bỏ. Không biết Giang Ly Thành có giữ lời, buông tay dứt khoát một chút không.

Có điều, hiện tại cô chẳng có gì để lo nữa, nếu anh bức cô thì cùng lắm cô chết cho xong. Vì vậy, cô hoàn toàn không sợ anh lật lọng.

Trần Tử Dữu tắt máy di động nên tất cả các cuộc gọi đều được chuyển đến hộp thư thoại. Cô cũng không về nhà.

Vùng phụ cận nghĩa trang có một khách sạn nhỏ hai tầng, tổng cộng chỉ có sáu gian phòng do một góa phụ mở ra.

Chủ khách sạn nói nơi này chưa bị liệt vào danh sách quy hoạch của thành phố nên đất đai và vật liệu đều rẻ. Bình thường không có người, chỉ thỉnh thoảng có khách qua đường ghé lại ăn bữa cơm rồi lại tiếp tục lên đường.

Quả thật khách không nhiều nên hàng ngày chủ khách sạn còn nhận may đồ gia công, phụ thêm chi phí trong nhà.

Bà ta còn có 2 người giúp việc, chủ nhật mới về nhà.

Ngay từ đầu Trần Tử Dữu cảm thấy cô mới có tang, chỉ sợ phạm vào úy kị của bà.

Nữ chủ nhân khoát tay: “Tôi cũng là quả phụ, cần phải kiêng kị gì chứ? Gần đây không có khách, buổi tối một mình tôi cũng sợ, đông người thì đỡ sợ hơn.”

Cứ vậy cô đã ở lại đó.

Trước hết vì không muốn bị ai tìm được, cô không mang theo điện thoại, cũng không lái xe. Buổi chiều đầu tiên cô từng nghĩ có khi nào gặp phải khách sạn lừa lọc đem cô đi bán không. Thế nhưng sống thì khó chứ chết lại quá dễ, nếu thực sự gặp phải loại chuyện này thì lựa chọn của cô lại dễ dàng hơn nhiều.

Sau này chứng minh cô đã suy nghĩ về thế giới bên ngoài quá sức tiêu cực. Bà chủ khách sạn là người chất phác thiện lương, rất chiều cố đến cô, thường hỏi chuyện và chăm lo cho cô chu đáo.

Mỗi ngày khoảng 3, 4 giờ sáng, chợ bỏ mỗi rau quả cách đó 2km bắt đầu náo nhiệt, có một người trồng rau trong nhà có một vườn hoa, mỗi ngày đều đem cho cô cả giỏ đầy hoa tươi.

Trời vừa tờ mờ sáng cô đã đi bộ đến chợ mua thức ăn, cầm một cái giỏ đầy hoa tươi vừa hái, đa số là hoa trắng, cánh hoa chưa nở hết, còn chứa những hạt sương đêm.

Sau đó cô lại đi bộ đến nghĩa trang. Nghĩa trang sáng sớm phủ đầy sương mù, cây tùng cây bách xanh biếc thấp thoáng, từng dãy mộ màu trắng giống như những người lính đứng ngay ngắn chỉnh tề, lẳng lặng đứng gác.

Trong nghĩa trang yên tĩnh không có tiếng côn trùng kêu râm ran hay chim hót rộn rã khiến tiếng bước chân và tiếng hít thở của cô có thể nghe được rõ ràng.

Từ nhỏ cô đã rất nhát gan, chuyện ma quỷ đều không dám nghe, vậy mà bây giờ cô lại chẳng hề sợ hãi.

Nghĩa trang này nghe nói phong thủy rất tốt, năm đó bà ngoại qua đời mới xây nên. Khi bệnh tình của bà kéo dài có một ngày thì ông ngoại liền mua ngay chỗ đất có vị trí tốt đó, đem tro cốt của cậu đã qua đời gần hai mươi năm chuyển vào đó luôn.

Khi chôn bà thì Tử Dữu nhìn chằm chằm mấy khối bia chạm trổ tinh xảo nhưng chưa được khắc chữ, nghe ông ngoại nói: “Người nhà chúng ta tương lai có thể ở cùng một chỗ rồi.”

Khi đó cô mơ hồ cảm giác có điềm xấu, rõ ràng chưa có ai chết mà nơi chôn cất đã được chuẩn bị chu đáo. Cuối cùng, chỉ năm năm ngắn ngủi mà cha mẹ cô đã cùng ra đi, bây giờ lại đến ông ngoại.

Hôm nay là ngày thứ bảy sau khi ông ngoại mất. Cô bày thức ăn và hoa quả ra, thức ăn là cô mượn nhà bếp của bà chủ và tự làm vào tối qua. Cô bày biện, thắp hương, hành lễ rồi chia bó hoa mang theo thành nhiều bó nhỏ, đặt ở mộ ông bà ngoại, mộ cha mẹ, mộ bảo mẫu và cả mộ của người cậu cô chưa bao giờ gặp. Mỗi khi cắm một bó hoa cô lại cúi lạy. Nãy giờ cắm hoa cô không chú ý có một bó còn sót lại, đó lại là một bó hồng trắng, do dự một chút cô quyết định đặt vào một ngôi mộ trống màu xanh gần mộ của bảo mẫu, nhẹ nhàng nói: “Trần Tử Dữ, tương lai mày cũng yên nghỉ tại đây.”

Lúc trước ông ngoại mua nhiều đất như vậy có lẽ đã nghĩ đến đời thứ tư, thứ năm của ông. Tuy vậy ông lại chẳng dự liệu được hôm nay nơi này lại chỉ là một mảnh hoang vu. Đợi sau khi cô chết không biết những vị trí khác sẽ dành cho ai. Trần Tử Dữ thất thần với suy nghĩ của chính mình.

Trong nghĩa trang sương mù chậm rãi tan ra. Cô lấy từ trong giỏ xách ra cuốn tiểu thuyết còn chưa đọc hết, “Trăm năm cô độc”, nửa ngồi nửa quỳ bên mộ ông ngoại, giở ra trang đang đọc rồi tiếp tục nhỏ giọng đọc.

Có lẽ do hôm hỏa táng ông ngoại cô hít khói quá nhiều khiến giọng nói từ đó luôn khàn khàn, đọc không được mười trang cổ họng đã đau rát. Chỉ còn lại hai mươi trang, cô nhớ khi còn nhỏ từng nghe nói, sau khi người ta chết, chỉ có thể thật sự ra đi vào ngày thứ bảy, vậy cô nhất định phải đọc cho xong quyển sách này vào ngày hôm nay.

Đọc xong chữ cuối cùng mới phát hiện chẳng biết lúc nào trời đã đổ mưa tí tách. Dự báo thời tiết không nói hôm nay có mưa nhưng chân trời đã kéo mây đen kịt, chắc chắn sẽ mưa rất to.

Mấy hôm nay, cô đều ở đây cả ngày, thỉnh thoảng ngầy ngẩn, không muốn nghĩ, không muốn làm gì cả, cảm thấy tâm bình khí hòa, sau đó cô sẽ chậm rãi trở về nhà, có khi sẽ tản bộ đến nơi xa hơn rồi trở về tắm rửa, có khi sẽ cùng bà chủ trò chuyện trong chốc lát rồi ngủ sớm, sáng hôm sau lại dậy sớm. Trong những ngày qua, cô không hề mộng mị gì.

Nhưng hôm nay cô không mang ô, để người ướt sũng quay về không hay ho gì, hơn nữa trong mưa to cô rất dễ bị lạc đường. Nghĩ vậy cô định nhanh chân rời khỏi nơi này.

Cô không biết bây giờ là mấy giờ. Trời tối đen, cô không thể phán đoán thời gian nhờ vào vị trí của mặt trời được. Trên người cô lại không mang theo điện thoại hay đồng hồ.

Hạt mưa tuy nhỏ nhưng gió lại nổi lên. Cô thắt chặt nút áo khoác, quần khăn choàng cổ thật kỹ quanh mình.

Khi xuống núi cô gặp nhân viên quản lý nghĩa trang liên tục xua tay với cô: “Cô gái, đi mau lên, sắp mưa to rồi đấy!”

Đường cũng gần, đi thông thả chỉ cần 20 phút nhưng khi đi được nửa đường mưa đột nhiên lớn hơn, càng lúc càng nặng hạt. Cô không muốn bị ướt nhẹp, đành phải chạy nước rút về nhà, vào đến nhà toàn thân đã ướt sũng.

Bà chủ kinh ngạc: “Sao cô ra ngoài mà không mang ô?”

“Dự báo thời tiết nói hôm nay đâu có mưa.” Trần Tử Dữ vừa nói vừa hất xì.

“Nhưng sáng sớm nay xem sắc trời rất có thể sẽ có mưa.” Bà chủ một bên nói một bên vội vàng kiểm tra cho cô cái khăn và nước ấm.

“Không cần phiền đâu, tôi lên lầu tắm là được rồi.” Cô cầm lấy khăn lau tóc qua loa rồi tính đi lên lầu.

Vì là cuối tuần nên con gái của bà chủ cũng đang ở nhà, thoáng cái đã từ phòng mình chạy ra nói: “Chờ chút chị Tử Dữ.”

Cô nghi ngờ quay đầu lại, cô gái kia bước tới, nhanh chóng buông xả tóc cô xuống, lại cõi luôn chiếc khăn choàng cổ cô quấn trên vai rồi ngẩng ngửa một hồi: “Ừm, được đó. Tóc

ấm ướt mà lại tốt, càng toát lên được khí chất.”

“Hả?” Trần Tử Dữu không hiểu chuyện gì.

Bà chủ nói tiếp: “Xem này, thiếu chút tôi lại quên nói với cô, có người bạn tới thăm cô đó, tôi đã mời anh ta lên lầu, trong phòng khách ấy.”

“Ai cơ?” Cô không có người bạn tốt như vậy, dù không có manh mối gì cũng tìm được đến nơi này.

“Đẹp trai lắm, cực kỳ đẹp trai đó nha! Cho nên mới phải để cô xinh đẹp lộng lẫy đi gặp người ta chứ.” Không đợi con gái trả lời, bà chủ đã mơ màng mộng tưởng vượt lên trước đáp lời.

Trần Tử Dữu nghi hoặc. Cô gái này mỹ quan không tầm thường, phòng ốc của cô gọn gàng, không dán bất cứ hình ảnh ngôi sao nào, hôm qua hai người cùng xem tivi, cô ta chỉ ngay vào một diễn viên đang rất được ái mộ mà mắng: “Không có chút khí phách n nhì! Quái đản! Gối thêu hoa! Buồn nôn!”

Nhất thời cô không nhớ ra vì sao cô lại biết ngay anh chàng diễn viên đẹp trai ấy lại không hợp mắt cô nàng này.

Phòng khách không khóa cửa. Trong phòng, vị khách mới đến đang đứng trước cửa sổ như đang thưởng thức cảnh mưa ngoài trời, trang phục phẳng phiu, dáng đứng thẳng, cửa sổ sáng rõ trắng xóa một màn mưa trút xuống, vừa lúc tạo nên một bức tranh đen trắng.

Trần Tử Dữu nhắm mắt lại, nghĩ rằng mình đã nhìn lầm rồi. Cô vừa liếc qua đã biết ngay mình không lầm, sau đó phản ứng đầu tiên của cô đáng lẽ nên len lén bỏ đi ngay lập tức.

Cô vừa tính đi thì đúng lúc tấm lưng kia chậm rãi xoay người, mắt dán chặt trên mặt cô khiến cô đành phải dừng bước lại.

Vừa rồi khi lên lầu cô thầm đem tất cả những người đàn ông cô biết điểm từng người một, thậm chí cả Giang Lưu nhưng lại không nghĩ đến anh.

Cô chỉ gặp Giang Ly Thành ba tháng trước. Thời gian lâu như vậy, nhìn thấy khuôn mặt anh cô lại có chút lạ lẫm, cảm giác như cái bàn gỗ hư, giấy dán tường ố vàng, bức tranh trang trí rẻ tiền, tất cả mọi thứ trong gian phòng này đều không hợp với một người cao quý như anh, người mà nhìn ngang nhìn dọc đều mang đậm phong cách cao quý, sang trọng.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, có lẽ do thị giác của cô đã thay đổi, gương mặt góc cạnh của anh rõ ràng hơn, biểu cảm và ánh mắt lạnh như băng nhưng trong căn phòng tranh tối tranh sáng lại trở nên nhu hòa và mờ ảo hơn.

Anh chẳng tỏ thái độ gì, chỉ đứng dựa vào khung cửa sổ đằng kia, trầm mặc đánh giá cô từ đầu đến chân.

Vì vậy, Trần Tử Dữu cũng không đổi sắc dựa người vào cửa, không nói lời nào, nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong căn phòng nhỏ hẹp chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi xối xả bên ngoài, đồng hồ treo tường đời cũ vang lên từng tiếng tích tắc, còn có nhịp thở và tiếng tim đập rất nhỏ của hai người.

15. Chương 15: Tự Do

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”, “serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Hai người trước kia cũng thường giằng co trong im lặng như vậy, lần nào Trần Tử Dữu cũng thua.

Lần này cô không muốn thua vì cô không còn gì để sợ nữa.

Hôm nay ra nghĩa trang cô đã đọc nhiều hơn so với trước kia, cổ họng đau rát, vừa rồi lại phải chạy một mạch về nhà, mồ hôi hòa cùng nước mưa, cô đã nhiễm lạnh nên lúc này hơi thở không còn điều hòa nữa.

Vì vậy, đầu tiên là cô hắt xì rồi không ngừng ho khan, cảm giác như cổ họng sắp bị xé rách. Cô che miệng quay người, không phải sợ thất thố trước mặt anh mà chỉ không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của cô mà thôi.

Cô nghe thấy Giang Ly Thành từ tốn hỏi: “Muốn uống nước không?”

Thế giằng co kỳ quái giữa hai người nhờ đó mà bị phá vỡ.

Trần Tử Dữu xoay người nhìn anh, tiếng được tiếng mất nói: “Có phải anh đến để báo cho tôi biết hiệp ước giữa chúng ta đã được hủy bỏ rồi?” nói xong câu đó cô lại hắt xì, cúi đầu tìm khăn tay trong túi.

“Tôi nghĩ trước tiên cô nên đi tắm nước nóng đi.” Giang Ly Thành bước về phía trước.

Cô lập tức quay mặt lại, để phòng nhìn anh, giọng nói khàn khàn rất nhỏ nhưng thái độ lại kiên quyết: “Hiệp định của anh và tôi đã chấm dứt rồi.” Khi này cô lỡ miệng dùng từ “chúng ta”, nghe có vẻ thân mật nên cô nhanh chóng sửa lại “anh và tôi”.

“Vậy sao?” Giang Ly Thành lạnh nhạt hỏi.

Trần Tử Dữu hít sâu: “Nếu anh cảm thấy thiệt thòi, của cải của gia đình tôi có không đủ để trả nợ cho anh thì cứ xem bộ phận nào trên người tôi mà anh muốn, anh có thể tùy ý lấy đi. Nếu còn chưa đủ, anh muốn tôi chết tôi cũng không có ý kiến. Đến hôm nay tôi cũng chỉ còn lại một cái mạng này thôi. Nhưng chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ tự do. Đây là điều kiện lúc trước của chúng ta.”

Giang Ly Thành khẽ chau mày, âm điệu từ tốn: “Con gái gia đình danh giá, nói chuyện lại rất có mùi máx tanh đấy nhỉ.”

Trần Tử Dữu nhìn nét mặt và giọng nói của anh thì muốn cười: “Ồ, cách giết người không thấy máu này càng tao nhã càng tôn quý đó chứ. Việc này và việc sợ máu hay không chả có gì liên quan cả.”

Sau đó, không khí giữa hai người lại lần nữa lâm vào im lặng.

“Xin lỗi, quấy rầy rồi.” Sau lưng Trần Tử Dữu có tiếng người nói, cô vội vàng quay đầu lại, cô gái trẻ khi này đang ló đầu nhìn vào phòng có vẻ nghi hoặc.

“À, đây là trà hoa quả em vừa pha.” Cô ta bưng khay trà đến đặt ở cái bàn gần Giang Ly Thành.

“Chị Tử Dữu, mẹ em nấu canh gừng cho chị, em mang lên đây.” Nhìn quanh quẩn một hồi không biết nên đặt chén canh ở đâu nên cô ta đành đặt bên cạnh khay trà.

Cô gái tỏ vẻ rất hiếu kỳ với không khí giằng co ban nãy của hai người họ, đưa mắt liếc qua liếc lại vài cái cuối cùng đành cười hì hì đưa tay về phía Giang Ly Thành: “Cần gì xin cứ nói, anh đẹp trai.” Cô ta đi ra tới cửa còn ngẩng đầu nhìn Trần Tử Dữu, sờ sờ lọn tóc còn ẩm ướt của cô mà nói: “Để như vậy nhìn chị rất đẹp nhưng chỉ sợ cảm lạnh thôi.”

Sau khi cô gái đi, Trần Tử Dữu cảm thấy có chút xấu hổ. Thật sự cô chưa từng nghĩ trong bảy ngày đầu sau đám tang ông ngoại, tại nơi an bình này, trước mặt bà chủ và cô con gái thiện lương này, cô lại cùng Giang Ly Thành ngả bài với nhau như thế.

Cô cố làm ra vẻ thông dong nói: “Hai ngày nữa tôi sẽ về, lúc đó nói tiếp. Mời anh về cho.” Tiếng nói của cô cứ rề rề như máy thu âm bị hỏng vậy.

“Tôi từ xa tới đây ít nhất cũng phải mời tôi bữa cơm chứ.”

“Gì chứ?”

“Tôi đã mời cô nhiều rồi, cô mời lại tôi một lần, yêu cầu này cũng đâu có gì quá đáng.”

“Khi nào?”

“Bây giờ. Sau đó tôi sẽ làm như mong muốn của cô.”

“Thật sao?” Trần Tử Dữu cứ ngỡ mình nghe lầm.

“Không thì cô còn mxốn thể nào nữa?”

Cô hoài nghi đầy bụng, không tin nổi Giang Ly Thành tự nhiên lại trở nên tốt lành đến vậy. Ngoài ra, cái câu “như cô mong muốn” rất tối nghĩa, không biết là anh ám chỉ việc cơm nước xong anh sẽ đi ngay hay việc anh sẽ buông tha cho cô.

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần anh có thể tạm thời biến mất để cô được thoải mái phút nào hay phút đấy, cô cũng thỏa mãn rồi. Chuyện sau này hãy để sau này nói, dù sao cô cũng chẳng việc gì phải lo lắng.

Trần Tử Dữu nhanh chóng đi tắm nước nóng, thay quần áo. Áo lông đen, quần dài đen và cả áo khoác ngoài cũng màu đen. Gần đây cô gầy đi nhiều, khuôn mặt tròn trịa trước kia đã biến thành khuôn mặt trái xoan, cằm nhọn hơn, đầy vẻ kiên quyết và mạnh mẽ, tất cả bọc trong một khối màu đen nhìn có vẻ tái nhợt không chút máu.

Khi cô gặp lại Giang Ly Thành, nhìn thấy anh mặc một bộ vest đen thì lại có cảm giác xa lạ.

Trần Tử Dữu lxôn có thói quen liên tưởng Giang Ly Thành với hình ảnh nhật thực toàn phần đang diễn ra, một bóng đen tròn chót chót được bao quanh bởi vầng sáng chói lóa lộ ra khí tức quỷ dị.

Bình thường mặc dù anh mặc quần áo không hoa hòe nhưng lại thường dùng tông màu chủ đạo là xám nhạt, đồ ngủ thì toàn màu trắng. Anh ít khi mặc đồ đen.

Có lẽ một thân đen tuyền khiến mắt cô không thích ứng kịp, cô cảm thấy anh có vẻ cũng gầy hơn một chút.

Lúc họ rời đi, bà chủ chu đáo đưa cho Trần Tử Dữu chiếc ô, nhỏ giọng nói: “Đi chơi vui vẻ cho bớt buồn. Bạn trai đẹp như thế là do ông trời phái đến đó nha. Đừng giận dỗi nữa.”

Con gái bà chủ cũng nháy mắt với cô khiến cô hết sức khó xử. Mưa vẫn nặng hạt. Trước cửa khu đất trống của khách sạn có đậu một chiếc xe. Cô nhìn trái nhìn phải không thấy bóng dáng lái xe đâu.

“Cô tìm gì vậy?”

“Không có gì. Anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Xung quanh dân cư còn thưa thớt chứ đừng nói gì quán ăn. Họ đành phải đi xe.

“Cô lái xe đi.” Giang Ly Thành nói.

“Hả?”

“Tôi không quen đường, trời mưa cũng không nhìn rõ đường.”

“Vậy sao anh tới đây được?”

“Lúc đi chưa có mưa.”

Cô im lặng ngồi vào ghế lái, nhìn Giang Ly Thành ngồi vào bên cạnh cô, tự động thắt dây an toàn, còn nhìn cô ý bảo cô cũng phải thắt vào.

Cô cũng không quen đường, lại càng không quen lái xe này. Nhưng cô kiên quyết không giúp anh đem xe về thành phố để tránh cho anh khỏi bị bắt cóc. Vậy nên cô lái lòng vòng trong thôn, dọc theo cánh đồng lúa mênh mông, chậm rãi đi tới đi lui, cuối cùng cũng tìm được một căn nhà nhìn rất giống quán ăn, mặt tiền của tiệm cũng hoành tráng.

“Ở đây được không?”

“Sao cũng được.” Hôm nay anh nói từ này hai lần rồi.

Để biểu lộ thành ý mời khách của cô, Trần Tử Dữu kê một bàn đầy thức ăn, Giang Ly Thành không ngăn cô. Ông chủ cũng phải giật mình, thẳng thắn hỏi: “Chỉ có hai vị thôi ạ?”

Cô không biết mỗi món ăn trong quán ăn này đều có ớt, đồ rực bóng loáng. Có lẽ là nhìn rất hấp dẫn hoặc để dùng với thức ăn nên cô đột nhiên cảm thấy rất đói, vị giác cũng được khôi phục, mỗi món cô đều ăn rất nhiều, ăn đến nổi toàn thân đổ mồ hôi, đầu lưỡi cay xè, môi run lên.

Dáng vẻ ăn uống của cô không được lịch sự vì cô vừa ăn vừa ho, còn chảy nước mắt nước mũi nên anh ở bên thỉnh thoảng dùng khăn giấy lau miệng lau mũi cho cô.

Giang Ly Thành không hề động đũa, không biết là do anh không ăn được cay hay bị bộ dáng của cô làm mất khẩu vị. Thật ra, cô cũng không cố ý ghét bỏ anh.

“Anh không ăn được cay sao?” Xuất phát từ đạo đãi khách, Trần Tử Dữu khách khí hỏi. Vừa thốt ra cô gần như không nói ra lời. Cô quên mất cổ họng vốn đã bị tổn thương, lại ăn cay quá nên càng thêm trầm trọng.

“Tôi còn tưởng cô chỉ ăn chay, khẩu vị thanh đạm chứ.” Giang Ly Thành không trả lời ngay mà nhìn môi cô một lúc, “Nhìn cô giống như rất khỏe, tinh thần tốt, so với tưởng tượng của tôi thì còn tốt hơn nhiều.”

Cách anh nhìn cô rất kỳ lạ, giống như trên mặt cô có dính cơm vậy. Trần Tử Dữu rút trong giỏ xách ra một chiếc gương nhỏ, ngay trước mặt anh nhanh chóng xem kỹ mặt mình.

Không có gì cả. Chỉ là khi đi sắc mặt và môi của cô đều tái nhợt nhưng bây giờ môi bị cay nên sưng đỏ lên, gương mặt cũng ửng hồng.

Cất gương đi cô nhìn về phía Giang Ly Thành: “Anh hy vọng nhìn thấy tôi đang hấp hối hay khóc lóc long trời lở đất à?”

Giang Ly Thành hạ mắt xuống: “Tôi chỉ đang nghĩ về sức chịu đựng của chính mình thôi. Khi mẹ tôi vừa mất, mỗi giây mỗi phút tôi đều muốn tàn phá điên cuồng cả cái vũ trụ này, tốt nhất là để người ngoài hành tinh xâm lấn, hủy diệt toàn bộ thế giới đi.”

“Tâm hồn anh méo mó thì có, chính bản thân không hạnh phúc thì muốn người khác cũng chịu đựng như mình.” Cô dùng từ rất khó nghe để kết luận về anh.

Anh không để ý lời nói móc của cô, tiếp tục nói: “Sau đó tôi lấy một khẩu súng, thuê một căn phòng trên lầu hai của khách sạn đối diện tập đoàn Thiên Đức. Ông ngoại cô mỗi ngày đều lái xe qua trước mặt tôi, cách tôi chỉ 40m, ngay trong tầm bắn. Hàng ngày tôi đều tính toán, do dự chọn lựa phương thức nào có xác suất thành công cao hơn.”

Ánh mắt anh bình thản, giọng điệu nhẹ nhàng như đang kể cho cô nghe một câu chuyện xưa nhưng Trần Tử Dữu kinh ngạc há hốc miệng.

“Vì thế có phải cô đã không may mắn khi ông ngoại cô đã sống được đến mười năm sau?”

Cô không phản bác được.

“Hay cô đang tiếc, nếu khi đó tôi đã giết ông ta rồi, hoặc tôi tự sát hoặc bị tử hình, cô sẽ thương tâm vài ngày rồi lại tiếp tục làm thiên kim tiểu thư, sau này tuyệt đối sẽ không đụng phải tôi trên đường?”

Trần Tử Dữu trầm mặc hồi lâu: “Sau đó, anh đã suy nghĩ lại, hủy diệt sự nghiệp của ông so với giết chết ông thì càng khiến anh vui vẻ hơn nhiều?”

“Không. Chỉ là ngay trong nháy mắt trước khi tôi hành động, đột nhiên tôi nghĩ: tội gì vì một lão già mà từ bỏ cuộc đời của mình. Ông ta không còn nhiều thời gian lắm nhưng cuộc sống của tôi còn rất dài. Tôi không muốn chịu thiệt như vậy.”

Trần Tử Dữu gấp một miếng lớn bỏ vào miệng, không quan tâm có tiêu trong đó nên bị sặc đến chảy nước mắt. Cô liên tục ho, không ngừng uống nước nhưng không nói thêm lời nào nữa.

Giang Ly Thành cũng không nói thêm. Hai người cứ vậy im lặng cho đến hết bữa cơm.

Bên ngoài mưa đã ngớt nhưng vẫn tí tách rơi khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Trần Tử Dữu không nhớ được đường về, nhìn trên bản đồ GPS lại không hề có chỗ này làm cô chạy lạc qua nhiều đường. Giang Ly Thành thì chỉ chăm chú nhìn cảnh vật trong mưa bên ngoài cửa xe, chẳng có chút ý muốn giúp đỡ.

Khi xe lại tiếp tục lạc vào một con đường chật hẹp, mặt đường hơi nghiêng, một bên là vực sâu mà mưa lại không ngừng che kín kiếng xe đằng trước, phía trước một mảnh mờ lung, cần gạt nước gạt qua khiến tầm mắt rõ hơn trong phút chốc rồi lại mờ mịt. Bên ngoài thì nguy hiểm, bên trong thì bức bối, cô cảm thấy trong lòng nóng nẩy, thấp thỏm.

“Anh có sợ tôi chạy đến vách núi không?”

“Cứ thử thì biết thôi.”

Tuy Giang Ly Thành trả lời bình tĩnh nhưng chắc anh không muốn đến chỗ chết cùng cô nên cuối cùng anh chỉ cần nhìn một cái đã an toàn chạy trên đường trở về nhà.

Cái gọi là đường an toàn chưa chắc đã là đường đẹp. Tóm lại, cô đã chạy vô một cái vùng nước. Đường đất lầy lội, cái hố sâu đó được nước mưa đổ đầy nên cô chỉ nghĩ đó là vùng nước cạn, không kịp né nên bọn họ khốn khổ mất cả nửa ngày cũng không đưa được xe ra khỏi chỗ đó.

“Anh cố ý phải không?” Cô hoài nghi nhìn Giang Ly Thành.

“Cô mới là cố ý. Đường rộng như vậy sao lại chạy ngay vào vùng nước này.”

Giang Ly Thành lục tìm trong chiếc hộp để sau xe vài công cụ, vác mấy cục đá to ở ven đường chèn vào bánh xe sau để làm điểm tựa chạy khỏi chỗ đó.

Trần Tử Dữu dù chỉ thấy anh lái Se hai lần, kỹ thuật lại rất kém, đồng thời cho tới bây giờ anh không giống người làm việc nặng nhưng trong mưa, bộ dáng làm công nhân kỹ thuật của anh xem ra rất thành thực.

Cô ở trên xe chờ đợi một lúc phát hiện bên ngoài mưa lại lớn hơn. Cô miễn cưỡng mở cửa xe, ra ngoài giúp đỡ anh.

Hai người ướt sũng trở lại khách sạn, cô gái trẻ về mặt cực kỳ ngưỡng mộ: “Dạo bước trong mưa, hai người cũng thật lãng mạn đó.”

Trần Tử Dữu che dù nên chỉ ướt ống quần còn Giang Ly Thành dầm mưa nên ướt từ đầu đến chân.

Bà chủ và cô con gái đang treo trên ghế treo mấy đồ trang trí lập tức chạy tới, không kiêng kỵ cô là người ngoài mà phân phó: “Cô đưa vị tiên sinh này lên lầu tắm rửa đi, đừng ngại.”

Và thế là, ngoại trừ căn phòng Trần Tử Dữu đang ở trên lầu, chỉ có một phòng tắm xài chung, không có nước ấm. Cô đành để Giang Ly Thành vào phòng cô, ném cho anh một chiếc khăn lông lớn.

Trước khi tắm anh quay qua nói với cô: “Phiền cô giúp tôi hong khô quần áo.”

“Anh có thể nhờ bà chủ hoặc cô bé kia giúp. Tôi không phải nhân viên ở đây.”

“Trần Tử Dữ, nếu cô đủ thông minh thì tốt nhất nên che giấu cảm xúc của mình, trước khi tôi đi đừng cố khiêu khích tôi.”

“Bây giờ tôi không sợ anh nữa.” Trần Tử Dữ thẳng thừng nói.

Giang Ly Thành cười khẩy, không thêm chú ý tới cô mà cởi áo khoác đi vào phòng tắm, nửa phút sau, quần áo và đồ lót của anh được ném qua khe cửa.

Cô đứng yên một lúc. Cô không có nhiều đồ, hai cái quần đã ướt, giặt còn chưa khô, cô chỉ có thể mặc một chiếc váy lông màu đen. Sau đó cô cầm quần áo của Giang Ly Thành lên, muốn kiếm cái kéo cắt nát cho rồi, tưởng tượng anh sẽ không thể đi được nhưng cô tuyệt đối không muốn lại nhìn thấy bộ dạng khóa thân của anh dù đáng người anh quả thật không tồi.

Vì vậy, cô đành phải ầm ỨC mượn cái bàn ủi của bà chủ ủi đồ cho anh, từng món từng món.

Bà chủ và con gái đang bận nên không thể phiên họ được. Hai mẹ con nhìn cô cười mờ ám, chắc chắn là xem cô và Giang Ly Thành như đôi tình nhân đang giận dỗi rồi.

Đây là lần đầu tiên cô ủi đồ cho Giang Ly Thành. Bình thường luôn có quản gia và cả tá người hầu giúp anh, loại việc này không đến phiên cô làm.

Chắc chắn đây cũng sẽ là lần cuối cùng. Nghĩ vậy nên cô đem đồ của anh ủi thật thẳng, kéo một cái ghế đến trước cửa phòng tắm rồi đặt quần áo lên đó. Cô tính xuống lầu giúp bà chủ.

Cô vội vàng xuống giúp vì bà chủ đáng người thấp bé, cô con gái lớn lên cũng không cao, có vài chỗ dù họ có đứng trên ghế cũng không với tới được.

Thấy cô ngổ Ỗ giúp đỡ, hai người họ giúp cô giữ ghế. Cô con gái ngửa đầu tỏ vẻ thần bí hỏi cô: “Đó là bạn trai của chị hả? Hai người sao không giảng hòa đi. Anh ấy rất đẹp trai, xứng với chị lắm đó.”

Cô gái nói xong vừa lúc Trần Tử Dữ treo xong món đồ cuối cùng, không báo trước liền nhảy xuống, đứng không vững, nghiêng ngã dọa cô gái hét to một tiếng, qxên luôn việc truy hỏi cô về “bạn trai đẹp trai”.

Chắc do lâu rồi cô không chạy bộ buổi sáng, chỉ giúp treo đồ mà đã choáng váng như vậy, còn thêm việc chạy một mạch từ nghĩa trang về trúng mưa, cảm lạnh, lại ăn cay nhiều nên Trần Tử Dữ cảm thấy bụng quặn đau. Cô dựa người vào tường, ôm bụng, bên tai ù ù, chỉ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hai mẹ con và miệng nói cái gì đó rồi cẩn thận dìu cô ngồi xuống ghế.

Cô đau đến phát run nhưng vẫn khàn khàn an ủi hai mẹ con: “Không sao, đau dạ dày thôi, một lát sẽ hết.”

Trước kia nếu cô ăn linh tinh hay trời lạnh thì dạ dày sẽ bị đau, đau đến chết đi sống lại nhưng không bao lâu thì khôi phục bình thường.

Nhưng thật ra không chỉ là đau bụng, trong người cô giống như có một chỗ đau đốn không ngừng phát ra, cảm nhận sâu sắc từ bụng cô lan ra từng tế bào toàn thân, lan đến tận dây thần kinh cuối cùng.

Bà chủ vừa giúp cô lau mồ hôi trên trán thì một lớp mồ hôi khác lại xuất hiện. Cô đưa khăn lông ướt cho cô gái rồi nói: “Giúp tôi lấy một ly nước ấm.”

Giang Ly Thành xuống lầu vừa lúc cô gái đang giúp Trần Tử Dữ xoa bụng, cô ta chỉ nhẹ nhàng xoa hai cái Trần Tử Dữ bỗng kêu lên thảm thiết, thanh âm đau đốn đến nỗi khiến chính cô cũng phải nghi ngờ nơi phát ra nó.

Giang Ly Thành chạy như bay đến bên cô, đẩy cô gái ra khiến cô ta vừa sợ vừa giận: “Tôi chỉ muốn giúp chị Tử Dữ đỡ đau thôi mà. Cô ấy bị đau dạ dày.”

Bà chủ cũng bị tiếng hét của cô hù dọa, bỏ luôn cái gì đó đang cầm trong tay hấp tấp chạy tới.

“Gần đây có bệnh viện nào không?” Giang Ly Thành ôm cô lên.

Động tác của anh rất cẩn thận nhưng cô vẫn cảm thấy như bị máy móc nghiền qua, khẽ rên lên.

Anh ôm cô đến nằm xuống ghế salon, cô gái nhỏ cũng đến giúp, cầm chân đỡ lên người cô, giúp cô vén mái tóc ướt đầm mồ hôi. Bất ngờ cô gái cũng hét lên hòa lẫn với tiếng hét chói tai của cô, Giang Ly Thành lập tức ôm cô vào lòng nắm lấy tay cô.

Cô mở mắt chỉ thấy Giang Ly Thành rút tay từ dưới đùi cô ra, bàn tay dính đầy máu tươi.

Bà chủ vội vàng chạy tới: “Trời ơi, sao lại thế này? Vừa rồi sao cô lại nhảy từ trên ghế xuống?”

Cô biết họ nhất định đã cho rằng cô bị sảy thai. Tuy cô không biết đã xảy ra chuyện gì với mình nhưng chắc chắn không phải như họ nghĩ vì hai tuần trước cô vừa hết kỳ kinh. Có lẽ vì ông ngoại qua đời khiến tinh thần cô bất ổn nên bây giờ lại bị sảy.

Cô cố gắng giải thích nhưng mấy lần mở miệng đều không phát ra âm thanh, chỉ biết mình càng lúc càng đau, ý thức mơ hồ, tay cô siết chặt một bàn tay. Cô biết đó là tay của Giang Ly Thành nhưng cô đau đến nỗi không đủ sức buông ra.

Rồi sau đó làm thế nào đến được bệnh viện cô cũng không rõ lắm, chỉ nghe có người nói: “Mời đàn ông ra ngoài.” Cô đau đến run rẩy mà bác sĩ kia còn cố chấp hỏi cô: “Cô có biết mình có một khối u trong tử cung không?”

Cô không trả lời chỉ có thể gật đầu. Bác sĩ muốn cô kiểm tra định kỳ nhưng vì bệnh tình ông ngoại trở nặng nên cô đã quên bằng việc này.

“Khối u vỡ rồi cần mổ ngay, bằng không sẽ rất nguy hiểm. Cô chọn đi, giải phẫu hay tiểu phẫu?”

Cô được đẩy sang một căn phòng khác. Thần chí ngày càng mơ hồ nhưng không hoàn toàn hôn mê, chỉ là rất đau thôi. Bốn bề rất nhiều âm thanh như từ nơi xa xôi nào đó nhét vào đầu cô. Có một giọng nói khác biệt, chắc là một nữ bác sĩ có tuổi nghiêm khắc.

Bà ta nói: “Không nên vì thai nhi mà từ chối phẫu thuật, anh là gì của cô ấy mà không để chúng tôi phẫu thuật, thế anh nghĩ để cô ấy chết à, anh đã làm cái gì, cô ấy chưa sinh con mà đã đặt vòng tránh thai, có thể cái vòng này đã hại bệnh tình của cô ấy chuyển biến xấu, làm cho cô ấy phải chịu sự đau đớn này, nghiêm trọng hơn nữa là cô ấy có thể sẽ vĩnh viễn không sinh con được nữa, đàn ông chỉ vì khoái hoạt của bản thân mà không thêm quan tâm phụ nữ chết sống ra sao...”

Cô không nghe thấy tiếng của Giang Ly Thành, có lẽ anh cố ý hạ thấp giọng để cô không nghe được nhưng bác sĩ kia chắc chắn đang nói chuyện với anh.

Cô giãy dụa kéo áo bác sĩ, dùng giọng khàn như mắc nghẹn trong cổ họng mà ráng sức nói: “Làm ơn...vị tiên sinh này...chỉ là người qua đường cứu giúp tôi thôi...”

Nghe nói giải phẫu không đau đớn gì nhưng lúc này rõ ràng là gạt người. Thuốc tê tiêm vào rồi nhưng cô vẫn vô cùng đau đớn, dụng cụ lạnh buốt được đưa vào bụng cô, khuấy động, đẩy tới đẩy lui, cô cảm thụ rất rõ ràng. Cô muốn nói cho bác sĩ biết thuốc tê không đủ hiệu lực nhưng thuốc tê lại tác dụng với mặt và môi khiến cô đau đớn không thốt lên được, chỉ có thể rơi lệ.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị bệnh gì nặng, bị thương cũng không nhiều. Cô nhớ năm cô lên 5 hay 6 tuổi, một lần ngã rách đầu nhưng chỉ khâu vài mũi, bà ngoại, mẹ và bảo mẫu già cùng cả đồng người trong nhà tụ tập ở bệnh viện huyện náo một hồi. Về sau ông ngoại và cha cũng từ công ty chạy đến, khi đó đầu cô rất đau chỉ muốn được yên tĩnh, cảm thấy bọn họ rất phiền. Thế nhưng bây giờ cô vĩnh viễn không còn cơ hội cảm giác có người thân xung quanh nữa, cho dù trong giấc ngủ cũng không mơ thấy họ, trong giấc mơ của cô chỉ trở lại một mình cô mà thôi.

Trong khi tiến hành phẫu thuật, bác sĩ nói cơ quan sinh sản của cô phải được cắt bỏ, cô càng khóc thảm thiết hơn.

Cô vốn không nên giày vò bản thân như vậy. Ngày đó Giang Ly Thành đột nhiên nhắc đến chuyện con cái, cô lập tức cảm thấy nguy hiểm, biết rõ anh muốn gì nhất định sẽ đoạt cho được nên sau khi về nước không lâu, cô đã đến bệnh viện thực hiện các biện pháp tránh thai, nhiều tầng bảo hộ vẫn an toàn hơn.

Khi còn du học cô từng đọc sách về việc phản đối phá thai, mưa dầm thấm đất, cô cũng hiểu được sinh mạng trên đời này không phải vạn bất đắc dĩ thì không ai có quyền phá bỏ. Vì vậy cô tuyệt đối sẽ không để mình mang đứa con mà cô không muốn, nếu không thật sự cô sẽ cùng đường mất.

Phẫu thuật đặt vòng rất đơn giản nhưng cũng xấu hổ, hơn nữa còn hàm nghĩa là cô đã cam tâm tình nguyện cùng Giang Ly Thành dây dưa lâu dài. Cô từng cho rằng bản thân thấp hèn chịu nhục trong bùn lầy để giữ lại ông ngoại thêm vài ngày nữa, ai ngờ căn bệnh tưởng chừng không nghiêm trọng kia lại chuyển biến xấu, chỉ một lần phát bệnh đã đau đớn đến vậy rồi.

Nước mắt liên tục tuôn ra, chảy đến khóe miệng, lỗ tai, trên đầu cô trùn vãi nên không ai nhìn thấy được.

Thời gian tiến hành phẫu thuật không lâu, đang lúc hỗn loạn cô được đưa đi, không ngừng di chuyển cho đến khi cô mở mắt ra thì thấy những bóng đèn nhỏ trên hành lang lóe sáng, trước mắt có bóng người lắc lư.

Có người giúp cô lau nước mắt, vuốt tay cô và nhỏ nhẹ hỏi: “Cô đau lắm phải không?” Đó là giọng nói của một người phụ nữ trung niên.

Trong trạng thái nửa hôn mê Trần Tử Dữu lại lần nữa nhớ đến lần bị thương khi còn nhỏ đó, cô đã rất đau nhưng không rên một tiếng nào, chỉ rơi nước mắt thôi. Ngày đó mẹ cũng giúp cô lau nước mắt và hỏi cô có đau lắm không.

Cô ngơ ngẩn như cảm thấy mẹ đang ở ngay bên cạnh, cô cố gọi mẹ nhưng không thể phát ra được tiếng nào, môi chỉ giật giật.

Có giọng nói xa lạ thốt lên: “Hình như cô ấy muốn nói chuyện. Cô muốn nói gì?”

Người phụ nữ kia nói: “Hình như là gọi mẹ, cô bé đáng thương.”

Lần này thì Trần Tử Dữu đã nhận ra người phụ nữ vừa lên tiếng chính là bà chủ khách sạn. Thì ra bà ấy vẫn còn ở đây.

Lát sau có người cầm tay cô, bàn tay còn lạnh hơn tay cô. Là tay đàn ông, cô biết là ai nhưng cô không còn sức để giằng ra.

Trần Tử Dữu ngủ rất lâu, lần này thật sự cô đã mơ thấy tất cả mọi người trong gia đình, kể cả người cậu cô chưa bao giờ gặp mặt. Lúc nhỏ cô tập tễnh học đi; lớn hơn thì cô bị nhốt trong phòng nhìn người ta chơi đùa, còn mình thì phải học đàn, học ngoại ngữ; khi thành thiếu niên cô múa ba-lê trên mũi chân; khi trưởng thành cô lại không có mục tiêu để phấn đấu. Từng cảnh từng cảnh hiện ra, gia đình cô giống như những người qua đường đứng cạnh bên quan sát, không hề tham dự. Sự thật là người đang nằm mơ là cô đây mới chính là người xem, lẳng lặng nhìn ảo ảnh của chính mình đang diễn kịch cảm trên vũ đài cùng với những bức tượng gỗ khắc hình người nhà cô.

Khi cô tỉnh lại đã là ban đêm. Trước giường bệnh lóe lên một chiếc đèn, trong phòng có tiếng nước chảy, tiếng bình dưỡng khí, trên tường có đồng hồ điện tử hiện rõ ngày giờ. Trong giấc mộng cô như đã trải qua cả nửa đời người nhưng hiện thực thời gian mới chỉ trôi qua vài tiếng đồng hồ.

Giang Ly Thành ngồi ở chiếc ghế bên cạnh giường, một tay đặt cạnh giường còn tay kia chống lên trán như đang ngủ say. Lần này anh đã quên giấu mình ở nơi phản sáng, chiếc áo sơ-mi trắng không cài hết nút, còn để mở hai nút trên cùng, cả khuôn mặt đều được soi tỏ dưới ánh đèn, cái mũi thẳng tắp và lông mày rậm của anh càng trở nên rõ hơn dưới ánh đèn.

Cô thở dài. Những năm qua, tâm hồn cô đã chết dần, thân thể cũng chết theo, ngay cả những cơn bệnh nhẹ cũng ít. Bệnh đến nỗi phải nằm bệnh viện chỉ có 2 lần, mỗi lần tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy đều là anh.

Phòng này có hai giường bệnh nhưng giường bên kia còn trống, trong phòng chỉ có hai người họ.

Cô thử giật giật cái ống dưỡng khí, kết quả lại động đến vết thương khiến cô đau đớn hít vào một hơi.

Tiếng động vang lên đã đánh thức Giang Ly Thành. Anh mở mắt nhìn về phía cô đầu tiên, cố che giấu sự vui mừng. Ở khoảng cách gần như vậy cô có thể nhìn thấy chính mình qua đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Cô cần gì?” Giang Ly Thành hỏi, giọng nói có chút khàn. Lúc này anh đã mắc mưa, có lẽ cũng cảm rồi.

Cô đặt một ngón tay lên môi. Cô rất khát, cổ họng như sa mạc khô nóng dưới ánh mặt trời vậy.

“Ráng chịu chút xíu. Bác sĩ nói 24 tiếng sau mới có thể uống nước. Còn gì nữa không? Gọi bác sĩ nhé?”

Cô mở miệng nhưng nói không ra tiếng, chỉ có thể khoa tay múa chân một hồi.

Giang Ly Thành đưa cho cô một cây bút và một quyển tạp chí, muốn cô ghi lên đó.

Cô thử mấy lần nhưng cũng không cầm nổi cây bút. Cô duỗi tay ra, nhẹ nhàng gõ lên mu bàn tay của Giang Ly Thành vài cái.

Anh hiểu ý cô, mở lòng bàn tay ra.

Trần Tử Dữu dùng ngón trỏ viết lên lòng bàn tay của anh vài chữ: “Thả tôi đi.”

Hiệu quả của thuốc tê còn chưa hoàn toàn tan hết, ngón tay cô định vị không chuẩn xác, viết rất chậm và cũng loạn xạ.

Cô nhìn vào mắt Giang Ly Thành, ở đó trống rỗng vô hồn. Cô nghĩ có thể anh không nhận ra cô viết những gì nên định sửa thành tiếng anh: “Let me go.”

Những chữ đơn giản kia đối với cô lúc này mà nói thì thật sự rất khó khăn. Cô cố gắng viết xong từ thứ hai thì Giang Ly Thành khép tay lại, giữ ngón tay cô trong bàn tay mình, tiếng nói của anh trầm thấp: “Tôi hiểu rồi.”

Khi ấy Trần Tử Dữu không hiểu rằng cuối cùng Giang Ly Thành cũng đã có ý định buông tha cho cô hay vì căn bệnh không ngxy hiểm này đến đúng lúc đã thức tỉnh lương tâm của anh. Chỉ biết là anh đã hứa chỉ cần cô hồi phục anh sẽ để cô được tự do.

Cô ở trong bệnh viện được hai ngày đã dứt khoát đòi xuất viện, vết thương chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ cần động nhẹ cũng đau nhưng bác sĩ trưởng khoa đã đồng ý và cũng giúp cô liên hệ với bệnh viện khác để cô có thể tái khám tại đó.

Vị nữ bác sĩ trưởng khoa đối với cô rất chiều cố nhưng lại không hề hòa nhã với Giang Ly Thành.

Cô y tá lén nhìn Giang Ly Thành với vẻ mong ước trong khi đang kể cho cô về nữ bác sĩ đó. Bà ấy vốn là một chuyên gia có tiếng tại bệnh viện thành phố nhưng không hiểu vì sao lại chịu đến nơi này, tuy y thuật rất giỏi nhưng lại khó tính, ghét đàn ông nhất là đàn ông đẹp trai. Thêm vào đó, Giang Ly Thành từng nghi ngờ kỹ thuật của bệnh viện này cũng như y thuật của bà ấy nên đã yêu cầu chuyển viện cho cô, có lẽ do đó đã đắc tội lớn với vị chuyên gia này.

Bà chủ khách sạn mỗi ngày đều đến thăm cô, khi cô ra viện cũng mang cho cô một bó hoa đại thật đẹp, nói là con gái bà ấy đã cố ý lên núi hái chúc mừng cô xuất viện. Bà chủ cũng biết một vài chuyện, như chuyện Giang Ly Thành ngộ nhận rằng cô mang thai muốn giữ thai nhi nhưng thật ra cô lại tránh thai hay chuyện anh đã ở bên chăm sóc cô hai ngày mà cô lại nói anh chỉ là người qua đường. Nhưng chính cô cũng không hiểu vì sao bà chủ lại xem cô và Giang Ly Thành như một đôi tình nhân mà chân thành khuyên nhủ: “Hai người trưởng thành đều đẹp như vậy, điều kiện kinh tế cũng tốt, cậu ta đối với cô rất cưng chiều, cô đừng hờn dỗi nữa, cố gắng dưỡng bệnh, sống tốt để sớm có con đi thôi. Con của hai người chắc chắn là rất đẹp.”

Chỉ có nữ bác sĩ trưởng khoa trước sau như một đều khinh bỉ Giang Ly Thành, khó chịu với anh nhưng anh lại không hề so đo, khi cô xuất viện anh còn sai thủ hạ đưa bà ta bao lì xì nhưng lại bị mắng xối

xả. Ban đầu thấy có người dám đối xử với Giang Ly Thành như vậy cô cảm thấy rất hả dạ nhưng sau lại có chút bực bội thay anh. Dù nói thế nào anh cũng là khách, là người đem tiền đến cho bệnh viện mà bác sĩ đó lại coi anh như tội phạm vậy.

Trước khi đi nữ bác sĩ còn căn dặn cô: “Phụ nữ cần phải học cách chăm sóc và yêu quý chính mình, không nên tin tưởng ai khác, nhất là đàn ông.”

Từ trong ánh mắt xuyên thấu của bà, Trần Tử Dữu biết bà ấy đã sớm đoán được sự tình, thậm chí còn thấy bất bình thay cho cô. Cô thoáng xấu hổ, nói cảm ơn với bà ấy rồi nhỏ giọng hỏi: “Sau này tôi còn có thể có con được không?”

Bác sĩ cho cô xem vài số liệu kiểm tra, trên đó có vài số vượt quá mức cho phép: “Bây giờ có thể còn bình thường nhưng nếu cô cứ tiếp tục hành hạ mình như thế nữa thì rất khó nói.”

Bệnh viện này mới xây, tọa lạc ngay vùng ngoại ô mới giải tỏa, cách chợ trung tâm rất xa. Mấy ngày nay bên ngoài trời lúc nào cũng mưa, nghe nói đường chính dẫn đến chợ vì mưa gió làm hư hại nặng nề nên cần sửa gấp. Ở đây xung quanh đều là núi, đường có thể đi chỉ có đường núi gập ghềnh.

Lái xe phải đi con đường khá xa nhưng lại bằng phẳng, có điều phải lái thật chậm.

Vốn chỗ ngồi của cô là ở phía sau nhưng vì sợ động đến vết thương nên đằng trước và sau lưng đều được lót vài tấm nệm, cả người cũng được thắt dây an toàn. Cô có cảm giác mình như một món bưu kiện được ghi chú phải nhẹ nhàng khi di chuyển, được cố định giữa một đồng thứ để giảm xóc.

Xe chạy tới chạy lui trên đường núi như lạc vào mê cung, ngồi không được bao lâu cô đã mỏi mệt, nghiêng trái nghiêng phải, lúc nào cũng được dây an toàn giữ chặt hoặc ngã vào chỗ nệm đỡ kia nên hô hấp không thoải mái.

Khi tỉnh lại cô đã nằm trong lòng Giang Ly Thành, ngồi trên chân anh, ôm quanh eo anh, thân thể không còn bị đè bởi đồng nệm nữa.

Cô không hiểu sao tình huống này lại phát sinh đành phải giả bộ như chưa tỉnh, yên lặng nằm trong lòng anh lắng nghe tiếng tim đập của anh.

Người ngồi phía trước hỏi: “Giang tiên sinh, phía trước lại là đường núi. Chúng ta đi hướng tây được không?”

Cách một lớp y phục cô vẫn có thể nghe được từ sâu trong lồng ngực của anh truyền đến một tiếng đáp rất không thật.

“Vậy có thể đến tối mới tới nơi được.”

“Đúng vậy ạ.”

Vì vậy đáng lẽ chỉ cần hai tiếng đi xe nhưng họ phải đi hết cả buổi chiều.

Trần Tử Dữu được Giang Ly Thành đích thân đưa về nhà, đồng thời còn có một người phụ nữ trung niên mặt mũi phúc hậu được cử đến để giúp cô thay đồ.

Gần một tiếng sau cô lại được Giang Ly Thành đưa đi. Vì nữ hộ sĩ nói cách nơi Trần Tử Dữu ở 10m đang có công trình, tiếng ồn rất lớn, có lẽ phải mất hơn 10 ngày, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi và hồi phục của người bệnh nên cần phải đổi chỗ ở.

Lúc đầu cô một mực từ chối người do anh cử đến để giúp cô, cũng từ chối nơi anh an bài để cô tĩnh dưỡng nhưng Giang Ly Thành bình thản nói: “Dù là sách mượn từ thư viện bị làm hư hại cũng phải sửa lại cho đẹp rồi mới trả được, huống chi là con người.”

Cô không từ chối nữa, thu dọn ít đồ đạc rồi rời đi cùng họ vì cô biết có từ chối cũng vô ích.

Có điều anh đã xác nhận thân phận tự do của cô rồi, chỉ cần cô đủ sức để bỏ đi thì lúc nào cũng có thể đi.

Hiện cô quả thật không đủ sức để đi, cô không muốn ngược đãi chính mình. Hơn nữa bác sĩ đã nói nếu cô còn giầy vò bản thân thì có thể cô sẽ không có con được nữa. Vì thế cô đành tuân theo sự sắp xếp của anh.

Không chỉ không đủ sức ra đi mà ngay cả sức ngăn Giang Ly Thành bước vào nhà cô cũng không có, đành để anh bế cô lên lầu. Nhưng anh chỉ dừng lại ở phòng khách, không khẳng khái bước vào phòng ngủ của cô.

Khi cô thu xếp xong vài món đồ tùy thân, bước ra vừa đúng lúc bắt gặp Giang Ly Thành đang chăm chú nhìn ngăn tủ của cô. Đó là tủ đựng rượu, chỉ khác là tủ nhà người ta là tủ rượu còn tủ của cô lại đựng hàng tá chai nước hoa đủ hình đủ kiểu, trong suốt long lanh, rực rỡ muôn màu. Anh ngậy người nhìn thật lâu rồi nói: “Quả nhiên tôi đã đoán đúng, cô thật là có sở thích kỳ quái.”

Khi xuống lầu cô không chịu để ai dìu, cẩn thận nắm tay vịn cầu thang kiên trì bước từng bước một xuống.

Nơi Trần Tử Dữu nghỉ ngơi là một biệt thự nhỏ hai tầng tọa lạc tại nơi non xanh nước biếc, thanh tĩnh, yên ắng. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô tới nơi này nên không có chút ấn tượng.

Nữ hộ sĩ chuyên nghiệp kia mỗi ngày đều chu đáo chăm sóc cô, ngoài ra còn phụ trách luôn cả việc nấu cơm, quét dọn nhà cửa.

Giang Ly Thành rất giữ chữ tín, sau đêm đến thăm đầu tiên, về sau rất ít khi quấy rầy cô. Sáng cô được ngủ trễ, bỗng nhiên phát hiện có một người đang phơi nắng hóng gió ngoài ban công, không biết thời gian còn lại trong ngày anh ở đây, cô cũng không bận tâm.

Cô ở cùng Giang Ly Thành đã trọn một tuần, bình an vô sự. Trước khi đi, cô nghĩ nếu quá trình quen biết của hai người bình thường hơn, nói không chừng việc ở bên nhau cũng sẽ không quá khó khăn như vậy. Chẳng qua là, nếu thời gian có thể quay trở lại, chắc chắn cô sẽ hy vọng không bao giờ quen biết anh.

Ngày đầu tiên anh đến, cô đang ngủ, sau đó nữ hộ sĩ mới báo cho cô biết.

Ngày hôm sau anh đến, cô đang giả bộ ngủ.

Ngày thứ ba anh đến, cô chưa kịp giả bộ ngủ nên đành phải nói với anh một câu.

Anh hỏi: “Có cảm thấy tốt hơn chút nào không?”

Cô nói: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Ngày thứ tư anh đến, cô đang cố gắng khâu lại chuỗi hạt châu đã bị đứt.

Vòng châu màu sắc biến hóa kỳ lạ này là món quà cuối cùng mẹ cô tặng, mỗi hạt đều bao phủ nhiều vân mềm mại trông rất đẹp. Hôm nay cô làm đứt vòng châu nên phải nằm bò trên đất tìm lại từng hạt.

Lúc đi cô chỉ có vài phút để thu dọn đồ đạc nên vội vàng mang hết tất cả những gì người thân để lại cho cô, làm thế cô có cảm giác họ sẽ phù hộ cho cô.

Cô mang theo chuỗi hạt châu mẹ tặng, cúc áo của cha, chiếc vòng bằng vàng của bà ngoại, một hộp đựng thuốc lá bằng men sứ tinh xảo cô lấy từ chỗ ông ngoại về.

Giang Ly Thành bước vào đứng nhìn cô dùng một cây kim cố khâu những hạt châu lại, không ai ngó ngang gì đến anh.

Dưới sự quan sát của người khác cô lại bị hồi hộp, hiệu quả càng kém hơn. Mười phút trôi qua mà cô chỉ mới khâu được có hai hạt.

Cô cũng cảm thấy lạ, ngón tay cô bình thường rất linh hoạt nhưng khâu hai sợi đã thấy khó khăn, thật không hiểu sao người ta có thể khâu được bốn sợi vào một cái lỗ bé xíu như vậy được.

Giang Ly Thành ho nhẹ một tiếng, đứng lên bước về phía cửa ra vào. Trần Tử Dữu còn tưởng anh đã chán nên định bỏ đi nhưng anh lại mở cửa nói vọng ra: “Tìm cho Trần tiểu thư một sợi dây câu cá hoặc cái gì đại loại thế. Hai tác là đủ rồi.”

Đồ anh yêu cầu nhanh chóng được đưa đến. Giang Ly Thành gấp đôi sợi dây câu cá lại, kẹp hai sợi dây pha lê ở giữa rồi đưa cho cô. Dùng cách này cô dễ dàng khâu hết toàn bộ số hạt châu vào bốn sợi dây một lúc.

Cô vụng về thất lại bốn sợi thì Giang Ly Thành nói: “Thắt hai sợi một, làm hai nút, xác suất rơi ra rất nhỏ.”

Trần Tử Dữu cảm thấy thật mất mặt, rõ ràng cô thuộc lòng lý thuyết nữ công gia chánh mà lại thua một tên đàn ông. Mặt cô dần nóng lên nhưng ngoài miệng cũng không khiêm tốn: “Không ngờ anh là đàn ông mà lại quá am hiểu ‘loại chuyện’ này đấy nhỉ.”

Giang Ly Thành nói: “Tôi cũng không ngờ cô đường đường là phụ nữ mà ‘loại chuyện’ này lại không biết.”

Trần Tử Dữu không nói được nữa, đem chuỗi hạt châu ướm lên cổ tay, vừa xoay người tính xem lại dưới gầm giường thì lại động đến vết thương, đau đến nín thở.

“Làm sao vậy?” Giang Ly Thành hỏi.

“Hình như thiếu một hạt.”

“Chiều dài này không phải vừa rồi sao?”

“So với lúc trước còn thiếu một hạt. lúc trước tôi đeo khá rộng.”

“Cô không biết thật sự là có bao nhiêu hạt châu sao?”

“Không biết.”

Nét mặt Giang Ly Thành lộ vẻ kỳ quặc, cô lại cảm thấy mất mặt, cũng không tiện nói chiếc vòng này đối với cô rất quan trọng.

Giang Ly Thành kiên nhẫn giúp cô kiểm xung quanh vẫn không tìm được.

“Rất quan trọng à? Ban trai cũ tặng?” Giang Ly Thành dùng một ngón tay giơ chiếc vòng ra trước ánh sáng soi xét.

“Di vật của mẹ tôi.” Trần Tử Dữu cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối, hy vọng anh mau trả lại cô.

Giang Ly Thành vốn chỉ thờ ơ nhìn qua, thuận miệng hỏi một câu nhưng nghe xong lại cẩn thận nhìn thật lâu, lâu đến mức Trần Tử Dữu phải nín tay anh giật lại chuỗi hạt.

“Không ngờ mẹ cô lại có món đồ mộc mạc như vậy.” Giang Ly Thành nói.

Trần Tử Dữu nhớ lại hình bóng của mẹ. Hình ảnh hiện lên trong đầu cô đã có chút mơ hồ nhưng dùng từ “mộc mạc” thì không hợp chút nào, bà vĩnh viễn mỹ lệ, cao quý và ưu nhã.

Cô từng mơ hồ suy đoán nguồn gốc của chuỗi hạt này nhưng lại không muốn theo đuổi bí mật của mẹ. “Anh nói ‘mộc mạc’ có nghĩa là ‘tâm thường’ đó hả?”

“Những hạt châu này đã mòn, hẳn là cô thường xuyên đeo nó.” Giang Ly Thành không để ý tới thái độ gầy hần của cô, “Nhưng kỳ lạ là, tất cả hạt châu đều như được đeo từ cùng một tảng đá, không tầm thường chút nào.”

Trần Tử Dữu vốn định hỏi thêm nhưng cô không muốn biểu lộ sự hứng thú đối với lĩnh vực nghề nghiệp của anh nên lại quay về giường, trùm chăn che kín cả mình lẫn chuỗi hạt.

Ngày thứ năm cô lại đang ngủ, từ lúc mặt trời còn chưa xuống núi đến tận đêm khuya. Tỉnh lại thì rất khát, tự xuống giường rót nước uống.

Ngoài cửa sổ trắng rằm sáng như viên ngọc lớn, gió thổi qua khiến hoa lay động, màn đêm yên tĩnh. Cô mặc bộ đồ ngủ mềm mại bằng vải tơ mỏng đứng trên ban công ngắm trăng.

Các ban công của biệt thự tương thông với nhau. Cô vừa ra ngoài thì thấy Giang Ly Thành đang lười biếng nằm trên ghế cách đó không xa, mặc một bộ đồ ngủ màu xanh nhạt tựa như hòa hợp cùng ánh trăng. Hóa ra mấy tối nay anh đều ở chỗ này.

Cô cũng ngẩng đầu ngắm trăng và dựa vào lan can ngắm vườn hoa dưới lầu, đầu xuân nhiều loài hoa đã chớm nở, gió đêm thổi tới mang theo hương hoa nồng nàn, thoang thoảng chút hương vị của rượu nho. Đó là do anh đang uống rượu thưởng nguyệt đây mà, thật thi vị.

Hai người không ai nói chuyện, mỗi người tự chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Trần Tử Dữu ngẩng đầu ngắm trăng cúi đầu thưởng hoa đến lúc cổ mỏi nhừ, nhìn thẳng phía trước chỉ có bóng cây mờ ảo, xoay người cũng chỉ có thể thấy được một màu trắng bạc dưới ánh trăng, màu vàng của bức tường hoặc màu xanh nhạt của bộ đồ trên người Giang Ly Thành.

Cô nhận ra anh cũng đang nhìn cô thì quần chặt áo choàng tiến lại gần anh: “Mời tôi một ly được không?”

“Bác sĩ của cô cho phép cô uống rượu sao?”

“Một ít thì được.”

“Cô không thích thì đừng lãng phí rượu của tôi.” Giang Ly Thành vẫn duy trì tư thế cũ, không nhúc nhích.

Trần Tử Dữu trở về phòng lấy một chiếc ly khác đến trước mặt anh tự rót nửa ly. Giang Ly Thành không ngăn cản, chỉ nhìn cô.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh cô uống hai hớp là hết nửa ly rượu, liếm sạch giọt cuối cùng đọng trên khóe môi rồi đặt ly xuống.

“Cô thích loại rượu này sao?”

“Trước giờ vẫn thế.”

Anh nở nụ cười, nói với cô: “Đây là bình rượu cuối cùng khi mẹ tôi còn sống đã làm, tôi đã mất rất nhiều công sức giữ đến giờ, chất rượu đã trở nên là lạ rồi nhưng vẫn không thể vứt bỏ được. Muốn thêm không?”

Trong đầu Trần Tử Dữu nhanh chóng hiện ra hình ảnh cô gái kia, thân mặc một bộ đồ trắng, xinh đẹp tuyệt trần. Rượu từ miệng cô đang từ từ rót xuống dạ dày như có linh hồn của nó khiến cô rung mình một cái.

“Không phải rượu nho để càng lâu càng ngon sao?” Cô lên tiếng giữa bầu không khí lạnh lẽo, phá vỡ sự im lặng nặng nề.

Giang Ly Thành dùng ánh mắt như đang ngắm động vật quý hiếm để nhìn cô. Vì vậy cô biết có lẽ cô vừa nói một câu mà theo cách nói của anh, chính là ngu ngốc, không tương xứng với danh hiệu thực nữ và xuất thân danh giá của cô.

Chỉ có điều lần này anh không châm chọc cô, chỉ nhắm mắt lại kiên nhẫn dùng cách thức dễ hiểu nhất giảng giải cho cô: “Rượu tốt phải được đặt trong điều kiện bảo quản nghiêm ngặt mới giữ được lâu, đa số rượu không thể giữ quá lâu, nhất là vang trắng, một loại rượu ít năm, phần lớn đều phải dùng trong vòng một, hai năm. Nếu không rượu để quá hạn sẽ biến chất. Rượu nho tự trưng cất thì thời hạn còn ngắn hơn.”

“Rượu nho cũng có sinh mạng sao? Vậy bình rượu lần trước anh uống so với tuổi của vang trắng thì giống như ông bà rồi.”

“Cô rất thông minh, có một người phụ nữ từng viết về rượu đã so sánh phụ nữ với vang trắng. Ví dụ như vang mới làm mùi vị tươi mát như thiếu nữ; một, hai năm sau sẽ như thiếu phụ; lâu hơn nữa sẽ già cỗi nhưng vẫn đa tình... Tuy vậy những chai rượu hai mươi mấy năm có thể có nhưng khó lấy được, dĩ nhiên là không thể dùng tiêu chuẩn thông thường để đánh giá.” Thầy giáo Giang bình thường không nhiều lời nay lại nói chuyện hào hứng, lại còn có biểu lộ vui vẻ như vậy.

Kiểu giảng giải về rượu này đối với cô rất mới lạ nhưng hai chữ “thiếu nữ”, “thiếu phụ” này lại chạm đến nỗi niềm riêng nên cô cố ý hỏi: “Tôi thắc mắc rượu hư rồi sao lại so với phụ nữ được.” Trong lòng cô thầm nói, anh phải nói cho rõ tôi là loại phụ nữ nào.

“Là loại phụ nữ đầu thai nhằm chẳng? Vậy nên lần sau nếu có đầu thai nhớ hồi lộ trước với diêm vương nhé.” Giang Ly Thành quả nhiên nhìn thấu tâm tư cô, không bối rối trả lời.

“Anh không phải là không tin có kiếp sau đó sao?”

“Tôi có nói vậy à?”

Ngày thứ sáu Giang Ly Thành tới thì Trần Tử Dữu vừa tỉnh ngủ.

Gần đây ngày đêm của cô bị đảo lộn hết cả. Sau ca phẫu thuật, đêm cô ngủ không ngon giấc. Trong bóng tối cô luôn có ảo giác, tai nghe nhầm, đèn mở sáng trưng lại không ngủ được, đành phải ngủ ban ngày. Nhưng ban ngày ngủ đủ rồi thì đêm đến lại càng không thể ngủ.

Cô không muốn phiền phức nên không dám kể với hộ lý chuyện này. Người kia khi nghe hộ lý nói cô hay mất ngủ vào ban đêm và phải ngủ bù vào ban ngày là do thể chất suy nhược thì liền mời đầu bếp danh tiếng về dinh dưỡng đến nấu đồ bổ mỗi ngày cho cô nhưng bổ quá lại làm cô chảy máu mũi.

Trong giấc mơ cô lại liên tiếp gặp người thân của mình. Trước kia cô từng khao khát được gặp lại họ trong mơ nhưng giờ cô thà không được gặp vì trong mơ, họ luôn mang vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ, không bao giờ hỏi han cô, càng không cười với cô, dường như không quen biết cô vậy.

Cô xuống giường rót một ly nước rồi quay sang hỏi Giang Ly Thành: “Anh có từng sợ tối và gặp ác mộng chưa?”

Vừa tỉnh lại, cô đã gặp ngay Giang Ly Thành. Dù nằm ngủ ban ngày cô cũng có thể gặp phải giấc mộng vắng lặng và hiu quạnh này.

“Lúc nhỏ từng có.”

“Sao vượt qua được?” Nước nóng, Trần Tử Dữu rót socola vào ly, khuấy đều lên.

Giang Ly Thành xem ra hôm nay tinh thần cũng không tốt, chỉ cái ly trong tay cô nói: “Tôi cũng muốn một ly như vậy.”

Trần Tử Dữu trầm nghĩ cũng được, trước đây anh giúp cô rót rượu, một ly socola đổi lấy một ít phương pháp làm rượu cũng tương đối có lợi, hơn nữa bột socola là dùng tiền của anh để mua cho nên cũng chẳng có gì đáng phải so đo.

Khi cô đưa cho Giang Ly Thành một ly socola nóng, anh chân thành cho cô biết cách tốt nhất để vượt qua chính là xem phim kinh dị, phim càng kinh dị càng có hiệu quả, xem xong sẽ phát hiện thực tế so ra lại tốt đẹp hơn nhiều.

Trần Tử Dữu cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị sỉ nhục. Khi Giang Ly Thành vừa định uống thì cô thần nhiên nói: “Anh đoán coi khi này tôi có nhớ nước miếng vào ly nước của anh không?”

Giang Ly Thành uống cũng không được, không uống cũng không xong, anh suy nghĩ một chút rồi nhét cái ly của mình vào tay Trần Tử Dữu, sau đó lấy luôn cái ly của cô.

“Chắc anh chưa xem “Anh hùng xạ điêu” nhỉ. Có đoạn Hoàng Dung và Âu Dương Phong cùng ăn thịt dê ấy.” Trần Tử Dữu nói xong thì chép miệng một cái, cẩn thận thổi ly socola nóng anh vừa đổi để nó nguội bớt.

Dĩ nhiên Giang Ly Thành không thể thích ứng kịp với sự hài hước của cô, mặt không đổi sắc anh nói: “Tôi xem rồi, cả phim cả sách.” Sau đó anh lấy lại cái ly trên tay Trần Tử Dữu, lại nhét cho cô cái ly kia.

Mấy ngày liên tục tâm trạng luôn lo lắng, hôm nay đột nhiên Trần Tử Dữu lại cảm thấy thư thái. Tâm tình vui vẻ, trước mặt anh cô uống sạch cái ly bị đổi qua đổi lại kia, chờ anh đi khỏi cô không kiềm nén được mà cười nắc nẻ, cười đến nỗi vết thương trên bụng cũng bị đau.

Đêm hôm đó cô buồn chán bèn lên mạng download một bộ phim kinh dị nổi tiếng bản đẹp. Màn hình máy tính quá nhỏ, cô dùng màn hình TV lớn để xem, âm thanh và hiệu ứng hình ảnh tốt hơn nhiều. Cô loay hoay chỉnh tới chỉnh lui cả nửa ngày cũng không xong, nhờ hộ lý giúp cũng không được, về sau hộ lý gợi ý cô gọi Giang Ly Thành đến giúp.

Bộ phim này quả nhiên mới khúc dạo đầu đã sồn tóc gáy, một không khí âm trầm kinh hãi.

Giang Ly Thành đứng dậy muốn ra ngoài thì bị cô gọi lại: “Này.”

“Sao?”

“Phim này kết thúc có hậu không?”

“Cứ xem rồi sẽ biết.”

Trần Tử Dữu còn lại một mình cuộn người trên salon cắn móng tay. Trên màn hình một người phụ nữ đột nhiên hét lên, âm thanh chói tai đâm thủng màng nhĩ, vô cùng thê lương, cứ như cô cũng đang ở hiện trường ấy: “Á...” cô hoảng sợ run rẩy kịch liệt.

Giang Ly Thành nửa cười nửa không: “Không phải cô sẽ không dám nhìn đó chứ?”

Trần Tử Dữu tiếp tục cắn móng tay, không nói lời nào nhưng trong lòng thì thầm mắng anh.

Giang Ly Thành đẩy cửa rời khỏi, cô lại trở về giường ôm chăn mền gối đầu xuống, bọc toàn thân lại, như vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn. Cô thật sự rất sợ nhưng nhìn phần đầu mà không coi đến khúc cuối thì lại càng sợ hơn nên nhất định cô phải kiên trì đến cùng.

Mười phút sau Giang Ly Thành quay trở lại, trong tay cầm một xấp giấy tờ: “Tôi không nhớ kết thúc của phim này nên muốn coi lại lần nữa.”

Vì vậy Trần Tử Dữu và Giang Ly Thành đã cùng ngồi xem hết cả bộ phim.

Cô chuyên chú nhìn vào màn hình, không trao đổi gì với Giang Ly Thành. Nhưng có người ngồi cùng thì lá gan của cô lại lớn hơn, những hình ảnh khi này đáng sợ thì bây giờ giống như giả tạo, thậm chí cô còn có hứng nghiên cứu bối cảnh và thuật hóa trang nữa. Đợi đến phần cuối của bộ phim thì cô đã cảm thấy bộ phim này thật dễ tẻ làm cho người ta mệt mỏi rồi, chẳng kinh dị chút nào, cô chỉ muốn ngủ một giấc.

Quay đầu lại nhìn Giang Ly Thành, chẳng biết anh đã nằm ngủ ngon lành từ lúc nào, giấy tờ rơi đầy trên đất.

Cô đi qua nhặt từng tờ lên, lấy tay đẩy Giang Ly Thành ra. Anh hơi nhíu mày, điều chỉnh tư thế ngủ nhưng không hề tỉnh lại.

Trần Tử Dữu đấu tranh nội tâm một lúc rồi mới nâng chân anh đặt lên salon, lót một cái gối xuống dưới đầu anh, rút cái chăn dự bị ra đắp cho anh.

Được rồi, đây sẽ là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, coi như là cảm ơn vì anh đã cùng cô xem phim kinh dị. Trần Tử Dữu tự giải thích với chính mình như thế, sau đó tắt đèn, chui vào chăn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay quả nhiên cô không còn mộng mị thấy người thân sắc mặt lạnh lùng hay đồ dẫn gì nữa.

Ngày thứ bảy Trần Tử Dữu nói với Giang Ly Thành, cô muốn về nhà.

Giang Ly Thành không ngăn cản, anh chỉ hít sâu một hơi rồi nói: “Nếu tôi...”

Cô ngắt lời anh: “Xin đừng đưa ra bất cứ giả thiết nào. Ngoài tự do ra cái gì tôi cũng không cần.”

Khi Trần Tử Dữu đi, Giang Ly Thành không hề bước xuống lầu.

Khi tới cô chỉ mang theo ít đồ nên chỉ cần năm phút cô đã thu dọn xong tất cả.

Hộ lý muốn cùng cô về nhà để chăm sóc cô nhưng cô nhẹ nhàng từ chối: “Tôi có thể tự chăm sóc mình mà.”

Giang Lưu lái xe đưa cô về. Từ lúc đứng dưới lầu cô đã không hề quay đầu lại nhưng khi xe chạy đến cánh rừng thì qua khóe mắt cô chợt trông thấy dường như trên ban công tầng hai của căn biệt thự có một bóng áo trắng đang đứng. Cô quay đầu sang một bên để hình ảnh ấy không nằm trong tầm mắt của cô nữa

16. Chương 15:khởi Đầu Mới

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Cô sống gần một tòa nhà đang thi công nên rất ồn ào.

Giang Lưu nói: “Cô nên ở lại thêm vài ngày nữa hãy về.”

“Anh không biết rằng thế này mới là cuộc sống sao?”

Giang Lưu không nói thêm gì nữa.

Trần Tử Dữu mời anh dùng trà để cảm ơn anh mấy lần đã đưa cô về. Cô lên nhà thay đồ rồi xách một giỏ lớn đi xuống.

“Thật ra... Giang tiên sinh rất hy vọng cô có thể ở lại.” nhìn Trần Tử Dữu pha trà Giang Lưu chậm chước câu chữ cẩn thận rồi mới nói.

Trần Tử Dữu nhẹ nhàng nở nụ cười, không nhanh không chậm nói: “Vì sao? Vì ông ngoại tôi đã chết, thù hận của anh ta rốt cuộc cũng đã trả được? Vì anh ta đã mất đi mục tiêu phấn đấu nhiều năm nên không biết phải làm thế nào? Hay là, anh ta cảm thấy giữ tôi lại cũng xem như một cách đền bù tổn thất? Hay những năm qua anh ta đã quen với sự hiện diện của tôi nên khi tôi ra đi, anh ta khó có thể thích ứng được?”

Giang Lưu lại không biết nói gì.

“Hiện anh ta dường như không còn lý do để hận tôi. Ngược lại tôi chẳng lẽ không thể hận anh ta sao?”

“Nếu cô cảm hận và muốn báo thù ngài ấy vậy càng nên ở lại bên cạnh ngài ấy. Như vậy mới có cơ hội giày vò, hãm hại ngài ấy chứ.”

Trần Tử Dữu cười rộ lên: “Đây là ý nghĩ của anh hay anh ta dạy anh nói như vậy?”

Giang Lưu hạ mắt xuống.

“Thật ra tôi không hận anh ta. Trước đây có lẽ rất hận nhưng bây giờ đã không còn cảm giác gì nữa rồi, thậm chí sau đó tôi đã cảm thấy thông cảm cho anh ta. Nhưng đời người dài lắm cũng chỉ đến trăm năm, nếu cha mẹ tôi sống được lâu đến vậy thì hiện tại tôi còn chưa sống được đến một nửa cuộc đời. Tôi còn rất nhiều chuyện chưa làm, nhiều nơi chưa đến. Trong cuộc sống hữu hạn này tôi muốn có thể làm được thật nhiều việc có ý nghĩa.”

Cô nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Tôi có thể tha thứ nhưng không thể quên được. Vì vậy... cảm ơn Giang tiên sinh đã chịu buông tha cho tôi, chúc anh ta sau này ngày nào cũng gặp sự như ý. Mong anh chuyển gium tôi câu nói này đến anh ta, khi ra đi tôi đã quên nói.”

Giang Lưu im lặng từ trong túi áo lấy ra một tờ giấy, chậm rãi đặt trước mặt cô, đó là một tấm chi phiếu giá trị khổng lồ.

Trần Tử Dữ nhìn thoáng qua rồi cười nói: “Đây là ý gì?”

“Giang tiên sinh biết cô không thiếu tiền, cũng không thích tiền nhưng ngài ấy hi vọng sau này cô có thể sống thoải mái một chút.” Giang Lưu thận trọng nói từng chữ.

Trần Tử Dữ mở chi phiếu ra xem: “Nếu tôi xé nó, anh sẽ nghĩ tôi quái đản chứ hả?”

“Không đâu.”

Giang Lưu vừa dứt lời cô đã từ tốn xé tấm chi phiếu ra làm hai mảnh, rồi bốn mảnh, mảnh Giang Ly Thành đã ký tên còn nguyên nên cô lại xé tiếp thành tám mảnh.

Khi cô thả xuống thì Giang Lưu chậm rãi nói: “Nhưng tôi sẽ nghĩ cô thật ngốc. Người chê tiền thì thật ngu ngốc vì tiền này không hề trái pháp luật.”

“Đáng lẽ anh nên nói sớm hơn chứ, anh xem, tôi lỡ xé nát cả rồi.” Trần Tử Dữ thả tám mảnh chi phiếu vào cái gạt tàn rồi gập chén trà lên, sau đó quay sang anh phủi tay.

“Đừng lo, ngài ấy có cả sắp.” Giang Lưu lại lôi ra một tấm chi phiếu khác trình trọng đặt trước mặt cô.

Tấm chi phiếu này đã được ký tên đầy đủ, chỉ có số là chưa điền.

Trần Tử Dữ lại cười rộ lên, lấy một cây bút từ trong giỏ ra, suy nghĩ một lát rồi hỏi Giang Lưu: “Anh có nhớ chúng ta quen biết bao lâu rồi không?”

“Bốn năm lẻ hai tháng.” Giang Lưu thoáng suy nghĩ rồi khẳng định.

Trần Tử Dữ điền xuống tám chi phiếu số hai mươi vạn đồng.

Khóe mắt Giang Lưu giật nhẹ: “Trần tiểu thư, cô đang sỉ nhục Giang tiên sinh sao?”

“Thật ra mấy năm nay, mỗi tháng tôi cũng chỉ gặp Giang tiên sinh một lần, 50 tháng Giang tiên sinh cũng chỉ tìm đến tôi 50 lần. Nghe nói năm nghìn đồng đã là giá rất cao rồi, tôi chỉ tính 80% thôi. Giang Lưu anh xem, tôi đã đánh giá mình quá cao rồi ấy chứ.”

Giang Lưu day day ngón tay lên khóe mắt đang giật, nghe cô nói tiếp: “Anh có thể giúp tôi đến ngân hàng trình ra chi phiếu này không?”

Tại ngân hàng, cô chuyển đúng hai mươi vạn đồng vào tài khoản của mình ngay trước mặt Giang Lưu, sau đó cô mời anh đi cùng đến tủ sắt ngân hàng. Cô mở một ngăn tủ, trong đó có không ít đồ, cô lấy ra vài món bỏ vào chiếc giỏ đeo bên mình rồi khóa lại. Đó là nơi cô để toàn bộ những món quà của Giang Ly Thành đã tặng trong những năm qua. Cô đưa chìa khóa cho Giang Lưu: “Giúp tôi lần này nhé.”

Gân xanh nổi đầy trán, tim Giang Lưu cũng đập thành thịch: “Trần tiểu thư, có phải tôi đã từng đắc tội với cô không?”

“Không hề.”

“Vậy sao cô lại tính hại tôi?”

Trần Tử Dữ đột nhiên nghĩ thông, chỉ sợ cả đời này cô sẽ không có cơ hội làm một chuyện điên rồ như vậy, Giang Lưu từng đối với cô rất tốt. Nếu cô thật sự muốn cùng Giang Ly Thành cắt đứt mãi mãi thì không cần phải làm chuyện gây sự chú ý cho anh mới là thông minh. Cô làm như vậy là cố ý muốn Giang Ly Thành không thể quên được cô.

Cô bị hỏi nhưng không trả lời được.

Quả thật ngoài miệng cô nói đã tha thứ cho Giang Ly Thành nhưng trong lòng thì không cam tâm. Có lẽ anh muốn dùng tiền để mua sự yên ổn thoải mái nên cô sẽ không cho anh được như nguyện. Tuy không phải như Giang Lưu nói nhưng động cơ chính của cô đúng thật là không muốn Giang Ly Thành dễ dàng quên cô. Điều này cô không thể phủ nhận.

Hai tháng sau, Trần Tử Dữu làm rất nhiều chuyện cô chưa từng làm, bất kể có ý nghĩa hay không.

Cô như bà chủ lớn đi chợ mua thức ăn, căn cứ theo thực đơn mà xông xáo cả nửa buổi, tự làm ình một bàn lớn đầy món ngon.

Cô không ngủ không nghỉ chiến đấu hai ngày hai đêm xem hết hơn năm mươi tập phim, đói bụng thì ăn bánh quy, khát thì uống nước ngọt, sau đó cô đi ngủ, ngủ một mạch hai ngày hai đêm nữa.

Cô mua rất nhiều hạt giống hoa và nhiều chậu hoa đẹp, biến ban công thành một khu vườn thí nghiệm nho nhỏ. Cô phát hiện cô chỉ có thể chăm sóc được mỗi cây xương rồng.

Cô nặn ra rất nhiều tác phẩm gốm sứ hình thù kỳ dị, thô ráp, đơn giản rồi đem chất đầy các góc nhà.

Cô liên tục mua đồ qua internet, toàn đồ nội y, đồ trang điểm, các món ăn vặt và cả đồ chơi vì muốn hưởng thụ cảm giác ký nhận mỗi ngày, giống như không ngừng nhận được quà tặng từ bạn bè trên khắp cả nước vậy, mặc dù tất cả đều trả bằng tiền của cô.

Khi vết thương của cô hoàn toàn bình phục thì cô một mình đến khu công viên giải trí mới khai trương gần đó, chơi đua xe, thuyền hải tặc, tàu vũ trụ, thám hiểm các vì sao...Chơi hết tất cả các trò. Khi chơi những trò mạo hiểm, người xung quanh la hét không ngừng thì cô lại rất bình thản. Có một thiếu niên mấy lần đều ngồi gần cô, mỗi lần lên cao rồi rơi xuống cậu ta hò hét kinh thiên động địa, sau đó nhìn chăm chăm vào cô: “Lần nào cũng không thấy chị kêu, có phải sợ quá ngất rồi không?”

“Làm gì có.”

“Chị không sợ sao?”

“Sợ.”

“Vậy sao chị không la?”

“Sao phải la?”

“Quái nhân.” Cậu ta tự lẩm bẩm rồi bỏ đi.

Trước cổng khu chợ nhỏ có một cặp vợ chồng bán hoa quả, mỗi ngày đều phải bán hết hàng mới chịu dọn về, thường là đến gần đêm. Mỗi đêm khi ra ngoài tản bộ cô đều tiện đường ghé mua, nếu thấy còn ít cô sẽ mua hết.

Trái cây ăn không hết nhưng bỏ đi thì tiếc nên cô làm nhiều mứt táo, mứt lê, mứt đào và mứt hỗn hợp, mua nhiều bình để đựng rồi chất đầy vào tủ lạnh, về sau cô còn mua luôn một loại tủ lạnh nhỏ có cửa kính để đựng nữa.

Cô làm mứt hoa quả không tệ, tiếc là không có người chia sẻ. Cô nghĩ cả nửa ngày mới phát hiện ngoại trừ cặp vợ chồng già ở đối diện cô rất ngưỡng mộ thì tại thành phố này cô không thân với ai đến nỗi đem tặng mứt hoa quả tự làm cả.

Một đêm mưa gió, sau khi xem phim rạp xong Trần Tử Dữu trở về nhà, vợ chồng bán hoa quả đang lấy đồ che chắn gió nhỏ, họ nhã nhặn từ chối ý muốn mua hết của cô: “Cảm ơn cô nhưng nhiều như vậy lại khó bảo quản, làm mứt cũng quá nhiều, mình cô chắc chắn ăn không hết được đâu.”

Một suy nghĩ thoáng lướt qua đầu Trần Tử Dữu, cô nói với họ: “Tôi dùng để ủ rượu.”

Cô tham khảo phương pháp ủ rượu trên mạng cả tháng ròng, trải qua quá trình lên men dài dằng dặc, sau khi lọc và để lắng xuống, hai bồn nhỏ đã biến thành rượu. Cô cất vào chiếc bình thủy tinh trong suốt, sáng long lanh mà cô đã rất vất vả đấu giá trên trang web nước ngoài thắng được, tất cả đổ đầy được hai bình. Cô phong kín nắp bình rồi cất vào tủ lạnh. Tủ lạnh đã được cô chỉnh nhiệt độ phù hợp với việc cất trữ rượu.

Cô suy tính, số bình rượu không nhiều, dùng tủ lạnh rất tốn điện lại thêm công sức của cô bỏ ra, so với chất lỏng màu hổ phách kia đáng nào cũng tốn kém hơn. Gần đây cô rảnh rỗi đến nỗi sắp mọc meo cả lên, có lẽ nên tìm việc làm thôi.

Ban đầu công ty cũ đã từng hai lần gọi điện mời cô quay về làm nhưng cô khéo léo từ chối, tiến hành giải quyết toàn bộ thủ tục cuối cùng. Chuyện cô bỏ việc nhiều người cũng biết, nếu quay lại như vậy không tránh khỏi bị chê cười. Quả thật cô không bận tâm công việc mà người khác cầu còn chẳng được này.

Cô nghiên cứu rất nhiều thông báo tuyển dụng đáng tin cậy trên mạng, thận trọng loại bỏ một số lời mời phỏng vấn. Lý lịch công tác của cô tuy không ấn tượng lắm nhưng cũng không đến mức nghèo nàn. Thêm vào đó, yêu cầu về chức vụ và tiền lương của cô cũng không cao nên nhanh chóng có vài công ty đã quan tâm tới cô, chỉ là không đáng tin lắm.

Vài ngày sau, bác sĩ Lâm từng chữa bệnh cho ông ngoại gọi điện cho cô, hỏi thăm tình hình hiện tại của cô rồi quan tâm hỏi: “Tôi nhớ cô từng nói cô đã du học nước ngoài về tâm lý học chuyên nghiệp. Có bằng cấp gì không?”

“Tôi chỉ có bằng chính quy thôi nhưng cũng không khác biệt lắm.” Lúc trước cô từng học thêm bộ môn này nhưng cũng chỉ là môn tự chọn vì cô không muốn quẩn trí đến mức tự hủy diệt bản thân.

“Tôi có một công việc ngắn hạn. Vì phải đi công tác nửa năm, tôi muốn dẫn vài học trò ra ngoài nghiên cứu nên muốn mời cô tiếp tục làm trợ lý của tôi. Chỗ đó cũng không tệ, phong cảnh đẹp nhưng cuộc sống có hơi thiếu thốn.”

Ông miêu tả rất sinh động về dự án chữa trị tâm lý khiến cô hơi dao động: “Chữa trị cho người khác? Không phải trước đây ông luôn nói tôi mới là người cần chữa trị sao?”

“Vì thế mới cảm thấy cô là người thích hợp nhất. Những đứa trẻ đó như những tấm kính, cô có thể thấy lại chính mình nên càng dễ thông hiểu chúng.”

Trần Tử Dữu chấp nhận lời mời của bác sĩ Lâm. Ông nhờ cô giúp đỡ có lẽ là muốn giúp cô giải tỏa một chút hoặc có lẽ nguyên nhân là trước đây thấy cô làm trợ lý cho ông rất được mọi người ở trường đại học tâm thần yêu mến. Cô cũng không hiểu vì sao khi ở cùng người bình thường cô thường cảm thấy có khoảng cách nhưng lại rất dễ hòa hợp với những người tâm lý không bình thường.

Cô đi theo bác sĩ Lâm cùng vài người trẻ tuổi ở lại một ngôi làng nhỏ tương đối cô lập trong vòng ba tháng, chịu nắng chịu gió nhưng tâm tình lại khá hơn nhiều, thân thể cũng khỏe mạnh hơn, trên mặt lúc nào cũng hồng hào. Cô nghĩ có lẽ do bị phơi nắng nhiều quá hoặc bị gió thổi rất mặt, tuy nhiên nhìn qua thì tinh thần cô có vẻ rất tốt.

Vì cô đã tham gia dự án rất tích cực, lại hỗ trợ phiên dịch tài liệu và luận văn mấy vạn chữ, về sau bác sĩ Lâm còn khăng khăng tiến cử cô. Vì vậy cô có thể dễ dàng kiếm được một công việc trong một trường đại học, hoàn cảnh tốt, giờ làm việc ít, đãi ngộ không tồi, rất thích hợp với cô.

Trần Tử Dữu cảm thấy cuộc sống thật kỳ diệu, người ta càng không quan tâm đến thứ gì đó thì nó lại càng dễ dàng đến với họ, chẳng hạn như công việc hay tiền tài. Mà điều cô quan tâm...một ánh sáng chợt lóe lên trong đầu cô nhưng lại bị cô dập tắt ngay.

Có lẽ cô từng quá để ý điều gì đó nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy thế giới thật trống trải, xa xôi. Ở trong không gian vắng lặng tự tại như vậy cô lại không biết rốt cục cô muốn có thứ gì hay muốn làm gì.

Cuộc sống của cô trở lại trạng thái bình thường, một ngày chỉ có từng đó việc: đi làm, tan tầm, ăn uống, mua sắm, đọc sách, xem phim, tập thể dục, làm đẹp, yên bình và thanh thản.

Cô cảm thấy cảm giác này rất không thật, tựa như giấc mộng cô từng mơ trước kia. Sau đó cô thấy hoảng hốt, qua nhiều năm rồi mà cô vẫn như cũ, rõ ràng không có gì thay đổi cả.

Đến một ngày, cô ngẫu nhiên nghe được Giang Ly Thành muốn kết hôn.

Vài chữ quan trọng như giọt mực nhỏ vào đầu cô, để lại một dấu ấn rồi dần dần lan đến trái tim, tứ chi, cô từ trạng thái bay bổng dần trở về mặt đất, cuối cùng cô cũng thấy an tâm.

Tin tức Giang Ly Thành sắp kết hôn rơi vào tai cô như một bộ phim truyền hình mới được trình chiếu vậy.

Thời gian đó cô thường xuyên đi thăm mỹ trường đại học mát-xa tình dục.

Vì là chủ nhật, thời điểm đông đúc nhất nên cô phải ngồi đợi cả buổi chiều. Nhân viên mát-xa tay nghề rất khá lại thêm tiếng nhạc như thôi miên khiến cô buồn ngủ.

Phòng bên cạnh có lẽ là phòng đôi nên nằm dưới ánh sáng mờ ảo cô loáng thoáng nghe được hai người phụ nữ đang nói chuyện phiếm.

Họ nói về chuyện nhà, chuyện mẹ chồng, chị dâu hay em chồng, còn cả chuyện ông chồng lẳng nhăng bên ngoài, toàn là những chủ đề xa lạ với cuộc sống của cô, nương theo tiếng nhạc dịu nhẹ truyền vào tai cô, xa xôi như tiếng người nói chuyện, ca hát trong giấc mộng của cô. Cô vẫn tiếp tục thiếp đi dưới bàn tay mát-xa điệu nghệ của cô nhân viên, cho đến khi một cái tên quen thuộc nhảy vào đầu cô.

“Chị từng gặp Giang Ly Thành chưa?”

“Là đại gia đá quý đó hả? Chưa từng. Nghe nói anh ta rất bận rộn, ít khi xuất hiện trước công chúng lắm. Tôi còn nghe nói anh ta trẻ tuổi, lại rất đẹp trai.”

“Đá quý chỉ là một phần thôi, anh ta rất giỏi trong lĩnh vực đầu tư. Anh ta từng làm ăn với ông nhà tôi nên tôi đã gặp một lần, chỉ có thể nói rằng so với số đá quý châu báu kia thì anh ta thu hút hơn nhiều. Một người như vậy tất nhiên cũng phải kết hôn chứ.”

“Cô gái nào tốt số vậy?”

“Sao lại không chứ, người anh ta muốn lấy chị cũng biết đó.”

“Đâu nào, bạn bè thân thiết của tôi đều đã kết hôn rồi.”

“Ô Hòa, chị còn nhớ không?”

“Ô ta? Ô ta chưa chết sao?” Cô gái kia nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói đột nhiên cao vút, “Ôi trời ơi, Giang Ly Thành, tôi nhớ rồi, có phải chính là đứa trẻ xinh đẹp ít nói thường đi cùng Ô Hòa đúng không? Ô Hòa cùng độ tuổi với tôi mà, vậy thì lớn tuổi hơn anh ta nhiều, lại chẳng xinh đẹp gì. Anh ta vừa ý cô ta ở chỗ nào chứ?”

“Vậy là do cô ta tốt số rồi. Ha ha, chẳng phải cô ta từng là tình địch của chị sao, đã là chuyện cũ rồi mà chị còn hận đến giờ à? Hôm qua tình cờ tôi gặp cô ta, thiếu chút nữa nhận không ra, cô ta bây giờ từ trong ra ngoài đều giống một phu nhân lắm. Hơn nữa hai người họ còn là thanh mai trúc mã nữa.”

“Ô ta là phu nhân giả mạo thì có, cũng chẳng thay đổi được chuyện năm đó cô ta từng là kẻ chẳng ra gì.”

Trần Tử Dữu vô tình đã trở thành kẻ nhiều chuyện nghe lén vách tường nhưng vở hài kịch đầy đủ như vậy, cô lần đầu tiên nghe thấy.

Cô nằm trên giường, bàn tay mềm mại của cô nhân viên mát-xa còn đang day qua day lại trên người cô nhưng tiếng nhạc đã trở nên mơ hồ, tiếng nói chuyện đứt quãng, tựa như cô đang nghe tin tức làng giải trí với tên của một nam diễn viên nào đó được nhắc qua, rất quen nhưng cũng rất lạ lẫm, xa xôi, còn nữ diễn viên kia... Ô Hòa, Ô Hòa, cô lặp đi lặp lại cái tên này hai lần, cảm giác như từng nghe thấy ở nơi nào đó, thậm chí có khi đã từng gặp rồi nhưng lúc này trí nhớ lại chỉ là một mảnh mông lung.

“Liên quan gì đến mình chứ? Nhiều chuyện.” Cô vừa nghĩ vừa đổi tay gối vì tay kia đã hơi tê.

Tiếng nói của hai người phụ nữ kia cũng nhỏ dần, cuối cùng biến mất trong tiếng nhạc to hơn.

“Trần tiểu thư, Trần tiểu thư, tỉnh lại thôi.” Cô gái trẻ khẽ gọi cô.

Cô đứng dậy nhìn đồng hồ, thì ra cô đã ngủ hơn một tiếng, trên người đang được đắp một chiếc chăn mỏng.

“Sao không đánh thức tôi?”

“Cô nói cả buổi chiều cô không bận gì, vả lại nhìn cô ngủ rất ngon.”

Cô lại nằm mơ nữa, trong mơ cô trở lại thời thiếu nữ trẻ trung, thanh thoát trong bộ đồ trắng. Giác mơ không có tiếng động, chỉ có tiếng nhạc du dương như trong một bộ phim câm.

Trong mơ, học trò có người đang mất ăn mất ngủ học hành, có người lại trốn thầy giáo vụng trộm truyền tay cánh thư tình, có người tan học lại kéo bè kéo cánh gây sự, đánh nhau.

Thời thiếu nữ, cô nổi bật nhưng cũng khác người, ăn mặc đẹp, tính tình tốt, thành tích cao, dường như mọi thứ đều hơn người ta; cô rất an tĩnh, không ồn ào huyên náo, cô có toàn bộ ưu điểm một cô gái nên có và lại rất ít khuyết điểm mà các cô gái thường có; cô không quá hòa đồng nhưng cũng không cao ngạo, tận tình giúp đỡ người khác nhưng lại chỉ nói chuyện với bạn gái; cô thường nhận được rất nhiều thư tình nhưng chỉ cười trừ vì cô đã có người bạn trai thanh mai trúc mã, lại là hàng xóm nên sau mỗi buổi tối tự học đều đưa cô về nhà, trong túi luôn mang theo kẹo và sôcôla cho cô.

Khi ấy còn trẻ nhưng khôn ngoan, hai chữ yêu đương không được chấp nhận với học sinh cấp 3, không thể phụ lòng tin nhiệm của thầy cô. Hành vi, cử chỉ của họ đều hợp quy củ, chưa từng thổ lộ gì, cử chỉ thân mật nhất cũng chỉ là nắm tay. Thế nhưng họ đều lên kế hoạch cùng thi vào một trường, một thành phố, họ còn có rất nhiều kế hoạch cho tương lai. Sau đó...không có sau đó, khi anh ta phản bội cô, cô đã quên hết rồi.

Khi cô choàng tỉnh giấc thì như đã qua mấy cuộc đời. Đây là lần đầu tiên cô mơ thấy người con trai đã cùng lớn lên với cô, tâm trạng có chút mù mờ. Sự thật là cô chưa từng oán hận anh ta vì cô chưa kịp hận thì đã gặp Giang Ly Thành. Từ đó, oán hận của cô đã được đặt vào một nơi khác.

Cô nhớ lại giấc mơ vừa rồi. Hóa ra cô từng có nhiều thứ mà người khác chưa từng có. Nhưng khi ấy cô xem tất cả là lẽ đương nhiên, không hề trân quý. Lúc này nghĩ lại, chỉ cảm thấy cuộc đời thật phù du, ảo mộng.

Trần Tử Dữu không thích phiền phức nhưng phiền phức lại thích cô. Hai ngày sau khi cô nghe tin Giang Ly Thành sắp kết hôn, đêm đó cô vẫn mặc một bộ đồ rộng thùng thình đi dạo mát, đi mãi đến tận công viên cách khu nhà cô ở một dãy phố, đứng nhìn các cụ ông cụ bà khiêu vũ một lúc. Khi quay trở về đã thấy trước cổng khu nhà có một người rất cao đang đứng trong bóng tối.

Xuất phát từ bản năng, cô biết mục tiêu mà người này đang chờ chính là cô: “Trần tiểu thư?”

Cô không trả lời, trong lòng thầm tính toán, kêu cứu hay gọi điện thoại báo cảnh sát đều không khả thi.

“Trần tiểu thư không cần lo lắng. Chị Hòa muốn mời cô dùng trà, sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu.” Người này rất lễ phép, giọng nói còn trẻ nhưng khẩu khí lại không cho phép từ chối.

Cô rất ít khi đắc tội người khác, trong đầu chợt có ánh chớp lóe lên. Chị Hòa? Tô Hòa? Thanh mai trúc mã? Người thân duy nhất?

Cô vẫn tưởng Hòa là họ, không ngờ đó là tên gọi nên cô chưa từng liên tưởng đến.

Đó là người từng đưa tay giúp đỡ cô ngay lúc cô tuyệt vọng, đau đớn nhất. Những năm qua dù có cố gắng xa lánh bất luận người nào cũng chưa bao giờ thật sự quên người này.

Thế nhưng cô ấy sắp trở thành Giang phu nhân rồi, Trần Tử Dữu không biết cô ấy đối với người đàn bà đã từng dây dưa nhiều năm với chồng mình có còn thiện ý hay không, dù rằng sự dây dưa đó cũng không phải chủ ý của cô.

“Xin lỗi, anh nhận lầm người rồi.” Trần Tử Dữu lạnh lùng nói, xoay người tính vượt qua anh ta. Đây chỉ là một tư thế, cô biết là không có kết quả gì.

Quả nhiên người nọ lại nhanh nhẹn ngăn cản trước mặt cô: “Trần tiểu thư, xin hợp tác.”

“Tôi không rảnh.” Cô chạy vài bước liền giơ tay đón taxi nhưng người kia đã kịp nắm được cổ tay cô.

Taxi dừng lại nhìn đôi tình nhân đang giằng dỗi rồi lại chạy đi.

Sau đó cô đành phải đi theo anh ta, không náo loạn hay làm ầm ĩ gì. Trong lòng cô biết rõ làm gì cũng vô ích, thời sự ngày nào cũng đưa tin những cô gái bị cướp trên đường, người qua đường bị đánh, ai cũng oán giận nhưng chính thức can thiệp lại chẳng có ai.

Người này cũng không làm khó dễ cô. Cô không chịu ngồi xe anh ta thì anh ta cũng gọi taxi. Cô quan sát nét mặt anh ta dưới ánh đèn, so với suy nghĩ của cô thì trẻ hơn rất nhiều, nhìn qua chỉ như một thiếu niên thanh tú, trầm tĩnh.

Vì không bị hạn chế cử động tay chân nên cô đưa tay vào túi, âm thầm nhấn nút gọi Giang Lưu.

Lần trước khi chia tay, Giang Lưu đã nói với cô: “Tôi biết là cô không cần nhưng dù gì cô cũng không còn người thân nào, nếu thực sự có chuyện gì mà không tìm được ai khác, xin cứ gọi cho tôi.”

Cô không để tâm đến lời nói này nhưng dây số không bấm nhiều cô lại nhớ rất rõ.

Trần Tử Dữu không sợ chết nhưng cô thừa nhận, thời thế đang yên ổn thế này, tự dưng vướng phải chuyện không thể hiểu được như vậy cô không muốn chết không minh bạch.

Tài xế vừa mở radio, cô đã nhanh tay bật loa lại rồi bấm số, tiếng bàn phím điện thoại vang lên, hình như đã được kết nối rồi, cô liền hỏi người kia: “Chúng ta đi đâu? Tôi còn có hẹn với bạn.”

Người thanh niên trẻ tuổi nói ra một cái tên, có lẽ hơi ngạc nhiên vì sự phối hợp của cô.

Cô cũng kinh ngạc, đứa nhỏ này thành thật quá.

Cô cầu nguyện Giang Lưu có thể nghe thấy.

Trần Tử Dữu gặp Tô Hòa trong một căn phòng dành cho khách quý ở một nhà hàng tư.

Hòa, mười năm sau cô mới hiểu được cách viết chữ này.

Trên đường đi, cô thầm nhớ lại hình dáng Tô Hòa năm đó, vóc dáng đầy đặn, phong thái cởi mở, thậm chí có chút thô lỗ như đóa hoa vùng nhiệt đới, xinh đẹp mà tràn đầy sức sống.

Cô gái ngồi trước mặt cô lúc này so với trí nhớ của cô như hai người hoàn toàn khác biệt, gầy ốm, khuôn mặt tái nhợt, tính cách cũng thay đổi trở nên trầm tĩnh mà yếu ớt, như bức tranh về một phụ nữ phương Tây, toát lên một vẻ đẹp cổ xưa cao quý nhưng ốm yếu. Chỉ có đôi mắt đen trong trẻo, mơ hồ còn có thể thấy được hình dáng lúc trước.

Trần Tử Dữu còn tưởng rằng mình đến lộn chỗ, định đứng lên rời đi.

“Mời ngồi. Hôm nay tôi bị trượt chân, nếu không sẽ tự mình đi đón cô rồi.” Tô Hòa nhẹ nhàng nói. Cô ấy ngồi đằng kia, chỉ tay xuống cái ghế đối diện ý bảo Tử Dữu ngồi xuống rồi chỉ vào chân mình.

“Giang phu nhân có gì muốn nói?” Trần Tử Dữu đi thẳng vào vấn đề.

Trong mắt Tô Hòa hiện lên một tia kinh ngạc. “Bây giờ tôi vẫn còn là bác sĩ Tô, hoặc cô cũng có thể gọi tôi một tiếng ‘chị Hòa’, so với cô thì tôi lớn tuổi hơn nhiều nên cũng không thiết thời cho cô. Ngồi đi, cô cứ đứng vậy khiến tôi cảm thấy thất lễ quá.”

Thái độ của cô ấy càng ôn hòa, Trần Tử Dữu càng cảnh giác.

Giang Ly Thành cũng không thích người khác đứng nói chuyện với anh, về điểm này đôi vợ chồng này thật giống nhau. Nhưng Giang Ly Thành chỉ vì không muốn ngẩng đầu nhìn người khác, còn cô ấy thì không biết vì sao.

“Giang phu nhân tương lai, xin hỏi chị tìm tôi có chuyện gì?” Trần Tử Dữu ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Tô Hòa dường như rất vui vẻ, cười rộ lên. Khi cô ấy cười, cảm giác bệnh tật hay ốm yếu đều tan biến hết. Cô ấy vừa cười vừa nói: “Các người xem, bộ dáng cô ấy thế này có phải rất giống Tiểu Thành lúc trước không?”

Lúc này Trần Tử Dữu mới phát hiện, hóa ra trong phòng còn có người khác, năm người đàn ông mặc đồ đen đang đứng ở góc tường, tạo cảm giác như không hề hiện hữu. Hèn chi cô không phát hiện ra.

Một người lên tiếng đáp “Giống lắm.”

Cô có cảm giác đã bị họ lừa đến đây để thưởng thức như động vật quý hiếm. Cô cũng muốn cườ, nhưng cười không nổi, lấy từ trong túi áo ra một hộp thuốc: “Có thể không?” Rồi tự châm lửa. Cô biết hành vi này không thích hợp nhưng cô cần phải trấn tĩnh. Cô hít một hơi thật sâu rồi nhìn Tô Hòa: “Chị muốn một điều không?”

“Tôi cai thuốc nhiều năm rồi.” Tô Hòa lại khôi phục bộ dáng yếu ớt, bất mãn nhìn cô hút thuốc. Trần Tử Dữu còn nhớ lần đầu gặp Tô Hòa thì dưới chân cô ấy toàn là tàn thuốc, quanh thân đều đậm mùi thuốc lá.

“Tôi mới về nước đầu tuần. Ở nước ngoài 6, 7 năm rồi, về đây lại chênh lệch múi giờ mất ba ngày, bây giờ muốn gặp lại cố nhân, nhìn lại những năm qua, có phải mọi người đều giống như tôi, đã thay đổi hết rồi không nhưng lại phát hiện người xưa có người đã chết hoặc còn sống nhưng không muốn gặp tôi, cũng như tôi không muốn gặp họ.”

Trần Tử Dữu trầm mặc.

Chủ nhà hàng đưa trà bánh lên, thoạt nhìn tưởng vậy nhưng lại không phải. Có hai cái chén nhỏ đựng súp rất tinh xảo. Ngoài ra còn có gọt tàn và bộ đồ ăn rất đẹp.

Tô Hòa bưng lên chén, khẽ nhấp một ngụm: “Bề ngoài của cô không khác mấy so với trước đây nhưng tính cách lại thay đổi rất nhiều.”

“Tôi và Giang tiên sinh không có bất cứ quan hệ nào, nếu chị gọi tôi tới để xác nhận chuyện này.”

Tô Hòa mỉm cười: “Tôi chỉ muốn nhìn thấy cô bây giờ thôi. Về phần quan hệ giữa cô và cậu ta, tôi không quan tâm.”

Trần Tử Dữu cũng cười, dập tắt điếu thuốc cô mới hút được một nửa, cảm thấy tình huống này quá khôi hài.

“Giang phu nhân, tôi phải cảm ơn chị vì sự tử tế chị đối với tôi nhiều năm trước. Có điều, không phải ai cũng thích nhớ lại chuyện xưa, ít nhất là tôi không thích. Bây giờ chị đã gặp tôi rồi, tôi có thể đi được chưa?”

“Cô bây giờ không còn đáng yêu như trước nữa.” Tô Hòa nhẹ thở dài.

Trần Tử Dữu vất vả duy trì nụ cười trên mặt. Bên ngoài trấn định nhưng kỳ thật cô đang nghĩ nếu cứ khoát tay bỏ đi có để lại hậu quả nghiêm trọng gì không. Vừa lúc này có hai tiếng gõ cửa nhẹ, một người bước vào nói khẽ với Tô Hòa hai câu, cô ấy gật đầu. Vài giây sau, Giang Lưu nét mặt bình thản bước vào, liếc nhanh qua Trần Tử Dữu rồi đi đến trước mặt Tô Hòa, cung kính hành lễ: “Giang tiên sinh tạm thời có cuộc họp nên sẽ đến muộn hai tiếng.”

“Cậu ta phái cậu đến nhắn với tôi như vậy à? Lẽ nào mạng lưới thông tin có vấn đề?” Tô Hòa thản nhiên hỏi.

“Giang tiên sinh nghe nói chị bị trật chân thì rất lo lắng nên cử tôi đến đưa chị đến chỗ lão Vương ở thành Đông để khám. Ngài ấy đã đặt chỗ cho chị rồi.”

“Chính là lão Vương đồ tể hồi trước đó hả? Cậu ta biết rõ tôi rất ghét ông ta. Tính hại tôi hả?”

“Giang tiên sinh nói, ông ấy tuy đáng ghét nhưng y thuật rất cao nên mong chị hãy đến đó một lần.” Giang Lưu thông dong mà kiên định đáp lại.

“Càng ngày cậu ta càng đáng ghét, thật không thú vị chút nào.” Tô Hòa lại than thở, ánh mắt chuyển từ Giang Lưu sang Trần Tử Dữu, cuối cùng lại cố định trên mặt Giang Lưu.

Giang Lưu đứng nghiêm, nhìn không chớp mắt.

“Xin lỗi nhưng tôi có thể đi được chưa?” Bị gạt ở một bên, Trần Tử Dữu lễ phép hỏi.

“Không ăn chút gì sao?” Tô Hòa khách khí hỏi.

“Tôi không đói, cảm ơn.” Trần Tử Dữu đứng lên.

“Để tôi tiễn cô.” Tô Hòa dứt lời cũng lập tức đứng lên vịn vào mép bàn, đội bảo vệ áo đen bước theo nhưng không đỡ cô.

Cô ấy bước đi khập khiễng, Trần Tử Dữu vốn muốn nói “không cần đâu”, lời nói đến miệng nhưng cuối cùng không thốt ra được, thấy cô ấy khó khăn bước bên cạnh mình lại bưng một chén súp đưa đến trước mặt cô: “Thật sự không uống sao?”

Trần Tử Dữu lui về sau một bước.

Tô Hòa cười cười, húp sạch chén súp rồi nhẹ nhàng đặt xuống, hình như đang lăm bằm: “Thật là một tên nhóc không biết phân biệt tốt xấu. Chén súp này đêm nay cậu muốn cũng không ăn được nữa.” Sau đó, cô ấy chân thành giơ tay về phía Trần Tử Dữu: “Tuy cô không muốn gặp tôi nhưng tôi lại rất vui khi gặp lại cô.”

Trần Tử Dữu vẫn không nói năng gì, chỉ giơ tay ra. Thật ra cô cũng không sợ trong súp có độc, chỉ là cô không muốn đụng đến bất cứ thứ gì. Giang phu nhân tương lai cao quý ưu nhã, tư thái hào phóng đối lập hẳn với kẻ tiểu nhân là cô đây, khiến cô cảm thấy không được tự nhiên.

Lòng bàn tay Tô Hà khô mát mà ấm áp, nằm ngoài dự đoán của Trần Tử Dữu. Lúc đứng lên cô ấy có vẻ yếu ớt trước gió nhưng khi nắm tay lại rất chặt, một lúc cũng không muốn buông ra. Trần Tử Dữu nhẹ nhàng rút tay lại nhưng lại không được.

Tô Hòa hỏi: “Tay cô sao vậy?”

Cô cúi nhìn một vòng tròn tím xanh trên cổ tay mình. Lúc trước không có, chắc do cậu thiếu niên kia đã vô tình tạo ra. Không trách được cậu ta, trời sinh cô đã có làn da mỏng manh, đụng nhẹ một chút cũng chảy máu.

“Không cần thận thôi.”

Phòng đặc biệt này là loại phòng kép, bên ngoài còn có một phòng nữa, cậu thanh niên vừa nhìn thấy hai cô liền lập tức đứng lên.

“Vừa rồi ai đưa Trần tiểu thư tới?”

Cậu thiếu niên cúi đầu bước lại gần hai cô.

Tô Hòa ôn nhu nói: “Cậu đến mời Trần tiểu thư hay là lời cô ấy?”

“Xin lỗi, chị Hòa.” Cậu ta thấp giọng nói, lời còn chưa dứt trên mặt đã trúng một cái tát.

Người mặc đồ đen liền tiến lên đỡ lấy Tô Hòa vì đánh người mà đứng không vững.

“Nói xin lỗi với ai?” Thanh âm của cô vẫn rất ôn nhu.

“Xin lỗi, Trần tiểu thư.” Cậu thanh niên thành thật cúi đầu tạ lỗi với Trần Tử Dữu.

Trần Tử Dữu không biết phải nghĩ gì. Cô có cảm giác như đang bị kéo đi diễn trò, kịch bản nội dung cũng không biết, tất cả cứ mơ hồ lẫn lộn.

Nhưng xung quanh không khí lại quá yên ắng như đang chờ lời thoại của cô, cô đành phải nói ra hai chữ: “Không sao.”

“Cậu ta còn trẻ chưa hiểu chuyện, mong cô thứ lỗi.” Tô Hòa nhìn cô cười, cứ như thể vừa rồi cô ấy chẳng qua chỉ giúp cậu ta nhặt lên một cây trâm rơi trên đất, “Giang Lưu, phiền cậu đưa Trần tiểu thư về nhà an toàn.” Cô ấy đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “an toàn”.

“Giang tiên sinh muốn tôi đưa chị đến chỗ lão Vương để chữa chân.” Giang Lưu đúng mực nói.

“Đi với quý ấy.” Tô Hòa tao nhã thốt ra bốn chữ.

Sau khi lên xe Giang Lưu, Trần Tử Dữu thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên cô ngồi bên ghế phó lái của Giang Lưu, chỗ ngồi của cô thường là phía sau.

“Phiền anh rồi.”

“Không sao, không phiền gì cả.”

“Chuyện hôm nay có khiến anh khó xử với Tô tiểu thư không?”

“Không đâu, tôi chỉ làm theo lệnh Giang tiên sinh thôi.”

“Tôi còn tưởng...” Trần Tử Dữu dừng lại một chút, cảm thấy không cần phải nói nhiều.

“Thật ra chị Hòa không có ý hại cô đâu, chỉ là tính tình chị ấy có chút khác người, thích đùa dai thôi.”

“Vậy anh cần gì phải tới.”

Giang Lưu ngừng một lát, “Hôm nay có lẽ chị Hòa chỉ muốn trêu chọc Giang tiên sinh một chút thôi, Giang tiên sinh trước đó cũng không biết chuyện này.”

Trần Tử Dữu không nói lại, không khí trong xe trầm xuống cho tới khi Giang Lưu thuận thực lái xe vào cư xá của cô rồi dừng hẳn lại.

Trần Tử Dữu tháo dây an toàn ra nhưng không nói năng gì, Giang Lưu đột nhiên nói: “Chị Hòa sau khi bệnh nặng thì hay lải nhải, từ năm ngoái đã nằng nặc nói Giang tiên sinh phải kết hôn trước mùa thu năm nay, nếu không sẽ không thể tránh khỏi kiếp nạn. Cứ vài ngày lại gọi điện nhắc nhở Giang tiên sinh chuyện này.”

Trần Tử Dữu cởi dây an toàn nhưng không nói gì.

“Hai tháng trước, khi chị ấy làm phẫu thuật lần đầu, trước khi mổ, chị ấy đã nói với Giang tiên sinh, nếu ngài ấy không có đối tượng để kết hôn và nếu chị ấy có thể sống rời khỏi đây thì Giang tiên sinh phải lấy chị ấy. Cho nên...”

“Khi nào họ kết hôn?” Trần Tử Dữu cắt lời Giang Lưu.

“Có thể tháng sau.”

“Trước kia anh cũng cứ hay nói chuyện tình yêu kiểu này sao?”

“Thỉnh thoảng thôi.” Giang Lưu khiêm tốn trả lời.

Làm việc tại trường đại học có cái tốt là được hưởng một kỳ nghỉ dài.

Trong kỳ nghỉ, Trần Tử Dữu tham gia vào một đoàn khách du lịch, chuyển đoàn nhiều lần, đi gần nửa đất nước Trung Quốc cho đến khi cô thật sự không còn đủ sức chơi tiếp mới mua vé máy bay quay trở về.

Đoàn du lịch chỉ toàn nam nữ độc thân. Mỗi lần chuyển đoàn đều có những thanh niên trẻ tuổi muốn lấy lòng cô, trên đường đi rất chiều cố cho cô. Cô cư xử vừa phải, mềm mỏng, trong thâm tâm cũng không quá bài xích.

Trên chuyến bay về nhà cô ngủ một giấc thật say, có một giấc mơ rất hỗn độn, khi tỉnh lại cũng không nhớ rõ chi tiết, chỉ cảm thấy tinh thần hoảng hốt. Vì vậy, cô đành hỏi tiếp viên hàng không một tách cà phê và một quyển tạp chí.

Cô vừa uống cà phê vừa lật chồng tạp chí, dù đang ở trong nước nhưng không hiểu sao cô vẫn nhớ nhà.

Vừa mở một cuốn tạp chí kinh tế tài chính ra thì một tiêu đề thật to đập vào mắt cô: “Giang Ly Thành tiên sinh cùng Tô Hòa tiểu thư hôm qua đã chính thức thành hôn.”

Suốt bài báo đều nói về công ty của Giang Ly Thành, chỉ có vài dòng nói về đám cưới, chủ yếu là hai người quen biết từ nhỏ, thanh mai trúc mã, không rời nửa bước, tình nghĩa sâu nặng. Trên báo không

thấy có ảnh cưới, chỉ có vài dòng bình luận của phóng viên: Giang tiên sinh xưa nay hành động đều rất kín đáo, vân vân ...

Cô vừa nhìn thoáng qua đã thấy hình ảnh quảng cáo chiếm hết hai trang báo, quả thật rất “kín đáo”.

Trần Tử Dữu về nhà thu xếp mọi chuyện xong thì gọi điện cho Giang Lưu. Sau hôm cô đi du lịch, Giang Lưu có đến tìm cô, biết cô đã đi nên để lại lời nhắn mong cô gọi lại cho anh khi về đến nơi.

Anh đã giúp cô nhiều lần nên cô không có lý do gì làm lơ.

Nửa tiếng sau, Giang Lưu đã xuất hiện dưới lầu. Như thường lệ cô không mời Giang Lưu lên nhà mà chỉ mời anh đến quán cà phê gần đó.

Khi ngồi xuống, Giang Lưu trình trọng đưa cho cô một chiếc hộp: “Đây là Giang tiên sinh tặng cô.”

“Anh ta kết hôn rồi còn tặng đồ cho tôi làm gì?” Chiếc hộp bằng da không lớn lắm, chắc chắn lại là trang sức gì đó. Trần Tử Dữu chẳng chút hứng thú.

“Giang tiên sinh nói nếu cô không nhận thì cứ vứt bỏ. Cô không nhìn thử một chút sao?”

Trần Tử Dữu hoài nghi, cẩn thận mở ra. Cô đoán trong chiếc hộp đó, nếu anh đang nhảm chán thì chắc lại là thứ gì đó để hù dọa cô; nếu anh đủ vô sỉ thì có lẽ là một chiếc nhẫn kim cương.

Nhưng ngoài dự đoán của cô, bên trong lại là một chai nước hoa kiểu dáng không đặc biệt nhưng lại khá lớn, là loại cô sưu tầm nhiều nhất. Chỉ khác là, chất liệu của chai làm từ đá Tourmaline bầy sắc vô giá mà cô từng thấy Giang Ly Thành nâng niu trên tay. (đá Tourmaline: đá điện tích)

Tim cô đập mạnh, loạn nhịp một lúc mới quay sang hỏi Giang Lưu: “Thứ này không phải rất mắc sao? Vứt đi không tiếc à?”

“Nghệ nhân làm ra chai này có nói, khi đeo đá làm cái chai đã khiến giá trị của đá mất đi hơn nửa rồi.”

“Nhưng, dù vậy cũng không ít tiền đâu.” Cô lấy cái chai ra, phát hiện bên trong có đựng chất lỏng.

Cô lắc lắc tính mở nắp chai ra nhưng lại thôi, trực tiếp hỏi Giang Lưu: “Bên trong là cái gì? Nước ớt ép? Mùi tặc? Hay dầu vừng?” Cô đoán một loạt cũng không thấy Giang Lưu gật đầu, đành tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi, “Chẳng lẽ là nước hoa? Thật không có chút sáng tạo nào.”

Giang Lưu trầm mặc vài giây, hỏi ngược lại cô: “Hôm đó cô kể cho Giang tiên sinh nghe về truyền thuyết đá Tourmaline và lời nguyện ngày xưa, đó là chuyện cổ nước nào?”

“Sao cơ?”

“Lúc còn học tiểu học, tôi có hai học kỳ vì được học bổng mà được phép giúp việc tại thư trường đại học thiếu nhi, tôi đã đọc qua rất nhiều truyện cổ tích dân gian của tất cả các quốc gia nhưng chưa từng biết đến truyện này.”

“Tự sáng tác thôi.” Trần Tử Dữu thẳng thắn thừa nhận, đột nhiên giật mình, nhìn lại cái chai, “Đừng nói đây là máu của anh ta nhé.”

“Có lẽ vậy.” Giang Lưu chậm rãi nói.

“Điên sao?” Trần Tử Dữu nhanh chóng nhét cái chai vào hộp như sắp bị phỏng đến nơi. Sau đó nhìn thấy trong hộp còn có một tờ giấy trắng, bên trên là nét chữ của Giang Ly Thành, chữ viết mạnh mẽ, chân thành: “Tôi chưa từng nói lời xin lỗi cô.”

Cô nhìn chằm chằm tờ giấy đó, nhìn từng chữ từng chữ, cuối cùng cẩn thận gấp lại đặt vào chiếc hộp cùng chai nước hoa, đóng nắp lại rồi chậm rãi đẩy về phía Giang Lưu: “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh ta.”

“Giang tiên sinh nói, hoặc cô nhận lấy hoặc vứt bỏ.”

Cuối cùng Trần Tử Dữu đành miễn cưỡng đem cả chiếc hộp xin lỗi và chai nước hoa về nhà.

Cô thật sự không ngờ câu chuyện cô thuận miệng bịa ra kia có thể khiến Giang Ly Thành nghĩ ra cách này.

Cô không cảm động nhiều, vì truyền thuyết mang theo sắc thái tôn giáo, mặc dù cô bịa ra nhưng cô cũng không dám tùy ý coi thường. Vì vậy cô phải trả giá cho trò đùa của chính mình mà nhận lấy món quà vô cùng quý giá này.

Mặc dù món quà có vẻ chân thành nhưng cô lại cảm thấy đây mới là món quà độc ác nhất Giang Ly Thành tặng cô.

Cô nói với Giang Lưu: “Đợi tôi một lát, tôi cũng có thứ dành cho anh ta.”

Tuy bây giờ Giang Ly Thành không thiếu cái gì nhưng có qua có lại, cô cũng muốn tặng anh món quà kết hôn. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có chai rượu tự ủ của cô là anh có dùng tiền cũng không mua được.

Hai chai rượu cô đã uống một chai, chai còn lại vẫn còn nguyên được cô lấy từ trong tủ lạnh ra. Trước đây rảnh rỗi cô đã làm toàn bộ, ngay cả rượu thiếp cũng đã vẽ rồi. Cô dùng bút nước ghi lên một tấm thiếp: “Chúc tân hôn vui vẻ, trăm năm hạnh phúc”, chỉ đề ngày tháng, không ký tên. Sau đó cô dán lên chai rượu. (rượu thiếp: nhãn của chai rượu)

Cô cảm ơn Giang Lưu đã giúp cô chuyển quà nên đưa cho anh hai lọ mứt hoa quả.

Giang Lưu nhìn hai lọ mứt mà ngẩn cả người, Trần Tử Dữu nói: “Nếu anh không thích ngọt thì có thể cho kiến ăn.”

Cô thường nhầm lúc chạng vạng tối cầm một lọ mứt đến ổ kiến gần đó cho chúng ăn để thấy bọn chúng náo động dốc sức vác thức ăn như thế nào.

Về đến nhà, Trần Tử Dữu đặt chai đá Tourmaline chứa máu cùng chiếc hộp vào chỗ sâu nhất của ngăn tủ cuối cùng. Ở đó toàn những món đồ cô không còn dùng đến nhưng lại không nỡ vứt đi, như quần áo, đồ chơi lúc nhỏ, còn có mái tóc dài cô đã cắt nhưng không muốn bỏ đi.

Sau khi xem xong một bộ phim hài thật dài, cô vừa ngâm mình trong nước ấm vừa nghe nhạc khoảng một tiếng, thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên nhưng cô không buồn nghe.

Cô lau khô người rồi khoác áo choàng lên, sau đó mới bước tới cầm điện thoại xem, trên màn hình có một cuộc gọi nhỡ, là mã vùng của một thành phố ven biển nào đó, số điện thoại cố định này năm phút trước đã gọi đến.

Cô nhìn dãy số một lúc, ma xui quỷ khiến thế nào lại bấm nút gọi lại, điện thoại chỉ reo hai tiếng đã được tiếp, tiếng Giang Ly Thành truyền đến từ nơi xa xôi: “Là tôi. Tôi vừa nhận được quà của cô.”

Trần Tử Dữu im lặng. Cô lại lần nữa xác định dãy số đó gọi từ nơi cách xa hàng trăm kilomet, bây giờ là mười rưỡi đêm, cô chia tay với Giang Lưu tầm bảy rưỡi tối. Thành phố này cô từng có dịp lái xe đến, dùng tốc độ bình thường thì phải đến 4 tiếng rưỡi mới tới nơi.

Giang Ly Thành còn nói: “Cô có thiên phú ủ rượu nhưng lần sau đừng bỏ hạt thì sẽ ngon hơn.”

Trần Tử Dữu rốt cục cũng tìm lại giọng nói: “Anh uống rồi sao? Không sợ tôi hạ độc à?”

“Tôi biết nếu cô muốn tôi chết thì sẽ không dùng cách dễ dàng cho tôi như vậy.”

Cô cảm thấy chữ “chết” kia rất chói tai, vòng vo nói: “Chúc mừng anh đã kết hôn. Không phải anh đang hưởng tuần trăng mật sao?”

“Có thể xem là thế.”

“Vậy anh nên ở cùng vợ mình đi.”

Một hồi lâu sau giọng nói trầm thấp của Giang Ly Thành mới truyền tới: “Gần đây cô có khỏe không?”

“Rất khỏe.” Trần Tử Dữu cũng thấp giọng trả lời, nghĩ nghĩ rồi bổ sung, “Tốt hơn trước kia.”

Giang Ly Thành im lặng thật lâu: “Tự chăm sóc mình.”

Trần Tử Dữu tính nói tạm biệt, cuộc nói chuyện này có lẽ nên kết thúc rồi nhưng hai chữ ấy, cô ý thức được có lẽ sẽ là lần cuối cùng họ nói chuyện với nhau nên tự nói với mình, “Cám ơn anh, lần đầu tiên gặp đã buông tha cho tôi.”

Lời cảm ơn này của cô thật sự xuất phát từ nội tâm.

Mấy năm qua, trong lòng cô rất hận, thường giả sử rằng nếu không gặp anh có phải tuổi thanh xuân của cô sẽ không bị đất như thế? Quả thật, khi cô cố gắng hận anh, cô cũng không thể chối bỏ một sự thật. Cô thường tưởng tượng ra một kịch bản khác cho đêm gặp gỡ đầu tiên của cô và Giang Ly Thành. Nếu lúc ấy không phải là anh cứu cô, nếu cô không rơi vào tay hai tên côn đồ trong ngõ nhỏ đó, có lẽ cuộc đời cô sẽ càng bi thảm hơn, thậm chí cô còn không có cơ hội sống đến giờ, nhìn trăng sáng và ngắm mặt trời mọc.

Giang Ly Thành không nói chuyện, trong điện thoại chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ của anh.

Sợ Giang Ly Thành nghĩ cô đang mỉa mai anh nên Trần Tử Dữu vội giải thích: “Khi đó anh đã biết tôi là ai nhưng vẫn cứu tôi, còn thả tôi đi. Anh nói đúng, anh đã cho tôi cơ hội thoát thân.”

Đầu dây bên kia không một tiếng động, mãi đến khi Trần Tử Dữu định cúp máy thì tiếng nói xa xăm của Giang Ly Thành lại vang lên: “Đó là chuyện cuối cùng tôi hối hận trong suốt những năm qua. Lúc ấy đáng lẽ tôi không nên nhiều chuyện mà xen vào, cứ để mặc cô ở chỗ đó thì tốt rồi.”

17. Chương 17:khoảng Cách

Trần Tử Dữu cùng Trì Nặc kết giao thuận theo tự nhiên, tình cảm phát triển cũng tốt.

Sau khi ông ngoại qua đời, Trì Nặc từng gọi điện an ủi cô, đề nghị giúp đỡ, còn nhờ người đến hỗ trợ cô an bài mọi chuyện. Trong lòng cô rất cảm kích nhưng vẫn nhẹ nhàng từ chối.

Cô đổi công việc không lâu sau đó cũng chủ động gọi điện nói với anh vì cô từng từ chối công việc anh tìm giúp.

Trì Nặc chặn lời cô: “Cô còn thiếu tôi một bữa cơm đó.”

Trần Tử Dữu khẽ động lòng, nhớ hình như có chuyện đó nên lập tức nhận lời.

Có qua thì sẽ có lại. Cô mời anh một lần, anh liền có lý do mời lại cô.

Sau khi hai người đã thân thiết hơn, Trì Nặc thẳng thắn nói, Trần Tử Dữu thật khó mời, lúc đầu khi anh mời cô luôn bị cô ba lần bốn lượt từ chối, khi mời được rồi thì cô lại cực kỳ ít nói. Mấy lần anh đã muốn bỏ cuộc vì từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ chịu đả kích vì sự lạnh nhạt từ người khác phái đến thế.

Trần Tử Dữu nhớ lại, không biết là mình đã từng làm anh khó xử như vậy. Trên thực tế, cô vì tôn trọng và cảm kích Trì Nặc mới đối xử với anh như bạn bè, chấp nhận sự gần gũi của anh. Cô thường hiếm khi cho phép người khác phái đến gần mình quá.

Sau khi quen nhau, số lần gặp gỡ của hai người cũng không nhiều. Trì Nặc thường xuyên phải đi công tác mà Tử Dữu cũng không muốn đi cùng anh.

Nhưng Trì Nặc là người theo đuổi tình yêu rất nhanh chóng. Cùng Trần Tử Dữu ăn bữa cơm đầu tiên anh đã nói rất thích cô; lần thứ hai thì thừa nhận muốn ở bên cô, thích nhìn thấy nụ cười của cô; lần

thứ ba anh hỏi: “Em có đồng ý làm bạn gái của anh không? Anh biết em chưa có tình cảm với anh nhưng có lẽ đây là sự an bài của số mệnh.”

Trần Tử Dữ từng hỏi anh: “Vì sao anh thích em?”

Trì Nặc nói, để hiểu rõ một người thì cần một thời gian dài nhưng với người mình yêu thì chỉ cần một cái chớp mắt. Anh thích cô có lẽ vì một lần khi đi đường cô đang cúi đầu, bất giác ngẩng đầu lên nhìn anh cười; có lẽ vì cô sắp muộn mà thang máy lại hư nên cô leo một mạch mười tầng lầu, thở không nổi mà sắc mặt đỏ bừng, đúng lúc đó lại đụng trúng anh; có lẽ khi các bạn đồng nghiệp khác đều cố đùn đẩy tránh né thì cô lại kiên nhẫn với một vị khách vô lễ, thô tục, đối mặt với sự khiêu khích và chửi rủa của người đó mà vẫn lặng thinh; có lẽ vào một thời điểm sớm hơn, khoảng mười mấy năm trước.

Đó là buổi diễn văn nghệ của học sinh trung học toàn thành phố lần thứ nhất, khi đó cô chỉ là một đứa trẻ, cùng các bạn đóng một dàn thiên nga. Cô dẫn đầu đoàn múa, nhẹ nhàng xoay tròn nhưng lại phát hiện một bạn trong đoàn bị té ngã, ngây người ở đó không biết làm sao trở về đội hình, cô liền dừng vài bước nhảy thanh thoát đến trước mặt người bạn, nhẹ nhàng nâng dậy và đưa bạn về đội rồi cô lướt về vị trí của mình, tiếp tục điệu múa, không thể hoàn hảo hơn được nữa, cứ như điệu múa này được dựng sẵn như vậy rồi.

Trì Nặc nói buổi diễn tập đó anh cũng xem nên khi các cô diễn thật thì anh biết thay đổi đó là ngoài ý muốn, cô bé con xinh đẹp thông minh, lanh lợi thiện lương lúc đó mãi đến nhiều năm sau anh vẫn nhớ rõ, hơn nữa chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra.

Anh còn cho cô xem một tấm ảnh đã ố vàng, trong ảnh cô đang mặc trang phục múa, còn khá tròn trịa, nét ngây thơ chưa mất, vẻ mặt bừng bừng phấn khích.

Trần Tử Dữ nhẹ nhàng nói, “Trái tim rung động chẳng qua cũng chỉ do ảo giác của đôi mắt, nhất thời bị mê hoặc, chủ yếu là khi hai người ở bên nhau có thể hiểu rõ nhau hay không nhưng anh lại không hiểu hết về em.”

“Vậy hãy cho anh có cơ hội được hiểu em, đừng vội vàng tránh né. Lần đầu trái tim rung động có thể là do mê muội nhất thời nhưng nhiều lần như vậy thì có thể xem là duyên phận.” Trì Nặc đã nói như thế.

Thật ra Trì Nặc khá hiểu cô, ít nhất cũng hiểu cô nhiều hơn cô hiểu anh. Trần Tử Dữ vốn là người hiếm khi để lộ cảm xúc ra bên ngoài lại ít lời nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt cô, anh cũng có thể đoán được tâm trạng của cô mà không bị thái độ che giấu của cô đánh lừa.

Trì Nặc tưởng mạo đoạn chính, nói chuyện thông minh, cử chỉ nho nhã, tính cách hướng nội. Lúc đầu Trần Tử Dữ cũng không để ý nhưng khi anh đối với cô ngày càng tốt thì Trần Tử Dữ phát hiện mình hoàn toàn nhìn không hiểu chút gì về anh.

Trần Tử Dữ chính thức qua lại với Trì Nặc chỉ vì một chuyện ngẫu nhiên. Không chỉ có sự rung động là trong nháy mắt, đôi khi chúng ta dùng thời gian rất lâu để suy xét mà không có kết quả nhưng khi quyết định thì cũng chỉ cần trong nháy mắt.

Hôm đó cô gặp phải một chuyện mà cô tưởng chỉ có thể xuất hiện trong mấy tin tức thời sự thôi. Một người phụ nữ đang có thai bất ngờ ôm bụng ngã xuống đường, cô dừng xe lại tính xuống giúp nhưng lại bị cô ta đánh ngược lại, còn bị té ngã.

Cách giải quyết trong trường hợp đó có rất nhiều, tự nhận mình không may rồi đưa cho cô ta ít tiền để có thể yên ổn hoặc là cùng nhau đến đồn cảnh sát, đến bệnh trường đại học rồi gọi thêm một đám phóng viên. Tuy nhiên, cô nghĩ phụ nữ mang thai thì không thể làm gì hãm hại cô được. Trên đường không có nhiều người, thậm chí không có ai dừng lại xem nữa, cô thăm tính các giả thiết và hậu quả nhưng dù cách nào cũng khiến cô khó chịu. Đúng lúc đó Trì Nặc gọi điện mời cô cùng dùng bữa tối, vì vậy cô kể cho anh nghe chuyện xảy ra.

Nơi cô đang đứng cách công ty anh chỉ vài phút đi bộ, anh nói cô đừng làm gì cả đợi anh đến, thậm chí chẳng cần Trần Tử Dữ giải thích gì anh cũng nhanh chóng giải quyết xong chuyện này. Cô chỉ nghe thấy người phụ nữ đó nước mắt ròng ròng kể lẽ tình huống bất hạnh mà cô ta vướng phải.

Cảnh sát hỏi cô: “Cô có muốn khởi tố kẻ lừa đảo này không?”

Trần Tử Dữu lắc đầu. Lúc sau, thừa dịp không có ai để ý cô liền rút ít tiền kín đáo đưa cho cô gái kia.

Trì Nặc nói: “Em nói anh thích em là vì một phút bốc đồng nhưng đối với em, anh thích chính là sự thông minh đằng sau vẻ ngoài ngốc nghếch của em. Dù có bị người ta hăm hại nhưng cũng không ghi hận, lại còn suy nghĩ cho họ. Cô gái ngốc như em, nhìn bên ngoài giống như một tấm lụa trắng nhưng trong đáy mắt lại ẩn chứa nhiều tâm sự khiến cho người khác có ý nghĩ muốn bảo vệ.”

Quả thật trước đây đã từng có hai chuyện tương tự. Lần thứ nhất là bản kế hoạch rõ ràng do cô viết nhưng thành quả lại do người khác hưởng, lần khác là sai lầm của ba người nhưng hậu quả lại do một mình cô gánh chịu. Không phải cô không thêm để ý nhưng hậu quả của hai chuyện này cũng không nghiêm trọng lắm, nếu làm lớn lên thì cô sẽ khó sống, chỉ bằng tạo tình cảm đối lấy một bầu trời bình yên. Không ngờ Trì Nặc cũng biết.

“Anh từng nói với em, anh không thích thành phố này, thật ra là không thích mùa này, cứ sáng sớm lại dày đặc sương mù, cảm giác rất buồn bực giống như lúc nào cũng đang chờ đợi điều gì đó. Nhưng mỗi lần thấy em, anh lại cảm thấy sương mù lúc bình minh lại tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, nhu hòa làm cho lòng người thêm hy vọng, tựa như cảm giác này chính là thứ mình đang chờ đợi. Vì thế, anh không muốn vượt mặt em.” Trì Nặc vô cùng nghiêm túc nói, sau khi nói xong còn cười bổ sung một câu, “Từ lúc trưởng thành tới giờ chưa từng bày tỏ với cô gái nào như vậy, chính anh cũng thấy ớn lạnh nhưng mỗi lời anh nói đều là thật lòng.”

Trần Tử Dữu vì những câu nói miêu tả về sương mù của anh mà hơi sững sờ.

Từ ngày đó, Trần Tử Dữu chính thức quen với Trì Nặc. Cô không phải bị cảm động bởi lời thổ lộ chân thành ấy của Trì Nặc, chỉ là cô cảm thấy, nếu có một người như vậy, người mà cô có thể dựa dẫm mà không cần phải lo lắng anh có âm mưu gì, cô có thể thỉnh thoảng lợi dụng anh mà không phải áy náy trong lòng, nếu có gặp phải tình huống như hôm nay cũng không cần tự mình chịu đựng, cảm giác ấy thật tốt biết bao. Đã lâu rồi cô không có lại cảm giác như vậy.

Cô cũng không tin Trì Nặc thật sự yêu cô sâu nặng đến thế nhưng cũng không nghi ngờ vì cô nghĩ mình chẳng có gì để lợi dụng, cùng lắm thì coi như cuộc chinh phục tình trường nho nhỏ của anh vậy, cô cũng không mất mát gì.

So với thái độ có cũng được mà không có cũng chẳng sao của Trần Tử Dữu, Trì Nặc lại dốc sức hơn nhiều. Không lâu sau đó, trùng hợp anh lại đưa cô ra mắt mẹ mình, một người phụ nữ trung niên tao nhã, hiền hòa, khi gặp cô thì tỏ vẻ rất yêu mến, nhẹ nắm tay cô, kể với cô rằng hồi nhỏ Trì Nặc từng yêu thích một cô gái giống như cô vậy, không ngờ anh thật sự gặp được cô.

Thái độ thân mật của mẹ Trì Nặc khiến Trần Tử Dữu bất an. Cô lớn lên trong một môi trường yên lặng. Những người thân đã qua đời của cô cũng rất ít khi biểu lộ tình cảm với cô rõ ràng như vậy, hơn nữa cô tự biết mình chưa bao giờ đạt đến tiêu chuẩn hoàn mỹ như mẹ Trì Nặc nói.

Vì vậy, mặc dù trong tận đáy lòng cô cho rằng dù đúng hay sai, không ai có quyền phán xét quá khứ của cô nhưng cô vẫn thẳng thắn nói với Trì Nặc: “Em không tốt như bác gái nghĩ nên không phù hợp với anh đâu, bắt kể về phương diện gì.”

Cô nói ngắn gọn nhưng Trì Nặc hiểu hết, anh trả lời: “Ai cũng có quá khứ, cả anh cũng có. Nếu anh không hoàn toàn bỏ qua được thì cũng chỉ có thể trách mình không gặp được em sớm hơn.”

Khi anh nói những lời này, anh nắm chặt hai bàn tay Trần Tử Dữu trong tay mình. Cô đã có lúc hy vọng tương lai có thể toàn tâm toàn ý cùng anh trải qua, đến rằng long đầu bạc.

Cuộc sống của cô trôi qua rất thuận lợi, cả công việc lẫn tình cảm. Cho tới nay, đây chính là cuộc sống cô hằng khao khát. Những thứ đã ghi dấu ấn trong cuộc đời của cô, tựa như một bộ phim cũ cô từng xem, nội dung chính cô đã quên, chỉ còn nhớ vài đoạn ngắn ngủi mang đậm màu sắc hoài niệm, nếu không cố gắng nhớ lại thì chắc chắn không thể nhớ được chút gì.

Lẽ ra cô không nên nhớ đến Giang Ly Thành. Cô không phải người có tham vọng về sự nghiệp lẫn cuộc sống nhưng cô biết làm sao để sống thoải mái, vui vẻ.

Trong cái thành phố rộng lớn này, vô số người cùng ăn trong một nhà hàng, cùng đến một bệnh trường đại học, một ngân hàng, có lẽ cũng từng gặp nhau nhưng lại không hề biết. Cô vẫn cho rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại Giang Ly Thành. Hoặc giả, dù có gặp cũng giả vờ như không thấy. Vậy nên khi anh nhiều lần xuất hiện trong tầm mắt cô thì cô hơi hoài nghi.

Lần đầu tiên gặp anh là trong hành lang của một khách sạn năm sao.

Trường đại học của cô đảm nhận trách nhiệm tổ chức hội nghị giao lưu học thuật quan trọng. Cô nằm trong ban tổ chức vì cô am hiểu ba ngoại ngữ, phụ trách tổ các chuyên gia nước ngoài. Hội nghị diễn ra trong khách sạn này để tiện cho đồng nghiệp khắp thế giới có thể giao lưu, làm việc.

Hôm ấy cô ôm một chồng tài liệu tham khảo cao ngất đến giao cho từng chuyên gia.

Cô đang chuẩn bị đưa tài liệu ột tiến sĩ y khoa lão thành, người đó biết chút ít tiếng Hoa, tính tình lại hài hước dí dỏm.

Cô vừa ngẩng đầu thì cửa bên trong đột nhiên mở ra, bước ra không chỉ có một người.

Trần Tử Dữu lui ra sau một bước nhường đường cho khách nhưng cô lại giật mình khi nhìn thấy người cùng bước ra với vị tiến sĩ đó lại là Giang Ly Thành trong bộ âu phục, giày da, sắc mặt bình thản.

Cô hành lễ rồi dùng tiếng Anh nói: “Tôi đem đến cho ngài một ít tư liệu.”

Vị tiến sĩ đó làm động tác “mời” rồi nói, “Tôi có việc gấp phải ra ngoài một chuyến, vui lòng giúp tôi để vào phòng, nhân tiện khóa cửa giùm tôi luôn.”

Cô nhanh chóng cất tài liệu rồi vội bước ra, khóa cửa thật kỹ. Sau đó, cúi đầu tiếp tục bước đi, nếu cô ra khỏi phòng hội nghị chậm nửa phút thôi, hoặc bước chân chậm lại một chút thì có lẽ sẽ không tình cờ gặp gỡ.

Một tiếng nói dội mạnh bên tai, là giọng điệu tiếng Trung kỳ lạ già cả: “Trần tiểu thư, phiền cô một chút...” Trần Tử Dữu đang chìm đắm trong suy tư nên bất thành linh bị hù dọa, thả tay ra khiến xấp tài liệu rơi đầy xuống đất.

“Xin lỗi, xin lỗi. Tôi quên các quý cô không thể thích ứng được với giọng nói to của tôi, con gái tôi cũng thường xuyên bị giật mình như thế.” Vị tiến sĩ vội vàng nói xin lỗi bằng cả tiếng Trung và tiếng Anh.

“Không sao, là lỗi của tôi.” Trần Tử Dữu ngồi xuống thu thập đồng tài liệu bay tứ tán. Có một trang bay rất xa, sau khi nhặt xong toàn bộ tài liệu, cô định nhặt nốt trang đó thì vị khách của tiến sĩ đã giúp cô nhặt nó, ngay ngắn đặt vào tay cô.

Cô ôm chồng giấy vào ngực, hơi cúi đầu tạ lễ với người đó rồi nói khẽ: “Cám ơn.”

“Không có gì.” Vị khách nhàn nhạt trả lời rồi đi về phía vị tiến sĩ.

Trần Tử Dữu đứng yên nhìn bức tranh treo trên tường, cho đến khi qua khoeo mắt nhìn thấy bóng dáng các vị khách biến mất nơi góc hành lang cô mới tiếp tục di chuyển, thoáng nghe thấy âm thanh già nua dù đã được cố gắng đè thấp vẫn bị dội lại: “Bệnh tình vợ ngài...”

Cô gõ cửa phòng khác, một giọng nói già nua khác lại vang lên.

Một lần khác không tính là “chạm mặt” là vào hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, có mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng, thành công trong sự nghiệp và tất cả cựu sinh viên.

Trần Tử Dữu đã đọc qua danh sách khách mời, cặp vợ chồng nổi tiếng Giang Ly Thành cũng có trong đó. Anh thường không thích tham gia các hoạt động công khai nhưng lần này, không chỉ đồng ý tham dự, anh còn quyên góp một số tiền lớn.

Cô cố ý chọn ình công việc hậu cần. Cô tự nhận không phải có ý muốn tránh mặt vợ chồng Giang Ly Thành, cô vốn không thích xuất hiện trước mặt nhiều người, những việc xã giao đón tiếp đã có các nữ sinh trẻ trung, dạt dào sức sống đảm nhiệm.

Sau buổi lễ sẽ có yến tiệc, khách khứa đều rất ít dùng bữa, phần lớn dùng thời gian để trao đổi tình cảm. Khó có được một ngày trời xanh mây trắng thế này nên có nhiều người dạo bước trong khuôn viên trường để ôn lại kỷ niệm thời còn đi học.

Công việc của Trần Tử Dữu đã xong, sau khi đến căn tin dùng bữa, cô bị đồng nghiệp kéo đến vườn trường tản bộ, nói chuyện phiếm.

Có một đồng nghiệp gần đây gặp vấn đề về chuyện tình cảm, chẳng hiểu sao lại đặc biệt kể hết với cô, có lẽ là vì cô không ngắt lời cô ấy lần nào, cũng không phát biểu ý kiến linh tinh.

Khu vườn của trường là một nơi có tiếng với hơn hai ngàn cây cao thấp được trồng thành từng khối như tổ ong, đi vào đó như lạc vào chốn mê cung, chỉ có thể nghe thấy tiếng chứ khó nhìn thấy người. Vì để ngăn chặn các chuyện bất tiện phát sinh trong khu vực đặc biệt này, vườn trường xưa nay luôn là khu vực được quản lý nghiêm ngặt nhất, có lần vấn đề nên hay không nên lắp đặt camera để phòng ngừa trường hợp phạm tội trong vườn trường đã được đưa ra thảo luận. Thật ra, ở đây chỉ đông người vào ban ngày chứ ban đêm lại chẳng có một bóng người.

Người bạn đồng nghiệp khoác tay cô cùng tạt qua mê cung, lúc nào cũng có thể bắt gặp một hai người đang giả vờ trò chuyện hoặc thì thầm to nhỏ như tình nhân khiến các cô cảm thấy ngại ngùng.

Hôm nay vì khách tới trường nhiều nên hiệu trưởng cố ý nhắc nhở giáo viên, sinh viên toàn trường chú ý lời nói và việc làm, giữ gìn thể diện của trường nên cũng không gặp phải chuyện gì rắc rối cả.

Khi hai người ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi chợt nghe có một giọng nữ vọng ra từ vách ngăn bên kia: “Cậu còn nhớ không, ngày trước tôi từng rất muốn học ở trường này, cứ rảnh rỗi là ngày nào cũng tới khu vườn này đi dạo. Khi đó còn chưa có mê cung này cũng không nhiều cây đến vậy đâu.” Tiếng nói đó Trần Tử Dữu cảm thấy rất quen.

“Ừ.” Có tiếng đàn ông, giờ thì cô đã nhận ra, chính là Giang Ly Thành. Cô gái kia chắc chắn là Tô Hòa. Thật trùng hợp làm sao, cô cảm thấy choáng váng.

“Lúc đó rõ ràng là tôi đủ điểm nhưng lại bị đưa vào chuyên ngành khác, đám người đó nhất định không biết chỉ vì sơ suất của họ mà làm tổn thất một bác sĩ vĩ đại của đất nước. Bây giờ nghĩ lại chị đây vẫn còn cảm thấy uất ức lắm.”

“Chẳng phải lúc trước chị vì muốn đâm người ta một cách hợp pháp nên mới muốn học y à? Hay là tôi nhớ sai?”

“Đi chết đi, tôi là xuất phát từ trái tim nhiệt tình, yêu thích việc chữa bệnh. Cậu xem, chẳng phải bây giờ chị cũng đang cống hiến hết mình cho sự nghiệp chữa bệnh đó sao?”

Người kia mãi cũng không lên tiếng, cô ấy nói tiếp: “Haiz, hôm nay cậu về nhà ăn cơm đi, chiều tôi muốn cùng chị Lý đi mua cá tươi, tối về sẽ nấu canh chua cá cho cậu ăn.”

“Chị tỉnh lại đi, lần nào trở về cũng đập phá lung tung mà còn chưa bỏ ý định. Tôi không muốn lại bị đau dạ dày lần nữa đâu.”

“Có giới thì chờ tối nay mà xem, tôi sẽ cho cậu được mở mắt.”

Hai cô đợi cho đến khi tiếng bước chân của họ xa dần mới bước ra. Đồng nghiệp của cô nói: “Tiếng nói vừa rồi hình như của Giang Ly Thành tiên sinh cùng phu nhân thì phải, tôi đã tiếp chuyện với họ hôm nay mà.”

Trần Tử Dữu ngơ ngẩn gật đầu.

“Giang tiên sinh thoát nhìn rất lạnh đậm, Giang phu nhân thì lại có vẻ tao nhã, không ngờ họ lại nói chuyện hài hước như vậy. Tình cảm vợ chồng của họ xem ra rất tốt, tôi cứ cho rằng những người như họ, vợ chồng đều là bằng mặt mà không bằng lòng.”

“Cũng có ngoại lệ.” Trước ánh mắt chờ mong của đồng nghiệp, Trần Tử Dữu cũng đáp lại một câu.

Có đôi khi bản thân Giang Ly Thành tuy không xuất hiện nhưng bóng dáng anh lại bao phủ khắp nơi.

Một hôm, Trần Tử Dữu đang ở trong một cửa hàng thời trang nam chọn một cái áo làm quà sinh nhật cho Trì Nặc, ông chủ bày ra một hộp đầy những cái áo sang trọng cho cô lựa chọn.

Trước nay, Trần Tử Dữu mua đồ rất nhanh chóng, chỉ liếc qua một lần rồi lấy hai ba cái so sánh một chút, cuối cùng chọn kiểu hình vuông, không phải cái mắc nhất cũng không đặc biệt nhất nhưng lại sang và thanh nhã, ông chủ khen cô có mắt nhìn đồ.

Cô nhờ ông chủ gói lại rồi tính trả tiền thì sau lưng có người nói: “Kiểu giống vị tiểu thư này vừa chọn còn không?” Giọng nói nhẹ nhàng mà ung dung này cô rất quen, quay lại nhìn thì quả nhiên là người quen, Tô Hòa.

“Xin lỗi phu nhân, tiệm chúng tôi chỉ còn duy nhất một cái. Cô có thể xem cái khác được không ạ?”

“Có thể giúp tôi đặt một cái giống vậy không? Giá cả không quan trọng.”

“Chuyện này...thật ra cái tiểu thư này chọn cũng rất bình thường, đó là hàng tôi tự mang về từ nước ngoài nên không thể tìm được cái khác giống hệt đâu. Cô xem, trong này chúng tôi còn rất nhiều cái khác.”

“Tôi chỉ thích cái cô ấy đã chọn. Phiền ông đặt giúp.”

Trần Tử Dữu trả lại cái hộp đựng cái áo cho ông chủ rồi mỉm cười nói: “Để cho cô ấy cái này đi, tôi chợt thích cái hình eclip kia hơn.”

“Vâng, cảm ơn cô, tiểu thư.” Ông chủ thở dài nhẹ nhõm, mặt mày hớn hởi, “Tôi sẽ giảm giá đặc biệt cho hai vị, bình thường chúng tôi không có đâu.”

“Lấy mất cái cô thích rồi, thật không hay. Kỳ thật tôi không vội, có thể đợi ông chủ nhập hàng lần tới rồi tìm giúp cũng được.” Tô Hòa mỉm cười.

“Không sao, tôi thấy cái này cũng rất đẹp. Đồ trang sức thôi mà, chọn cái nào chẳng được.” Trần Tử Dữu ôn nhu nói.

“Thật sao, vậy...cảm ơn đã bỏ thứ cô rất thích.”

“Không thể nói là bỏ thứ yêu thích được, chị không cần bận tâm.”

Tô Hòa kiên trì muốn mời Trần Tử Dữu uống nước, giọng điệu của cô ấy rất thành khẩn, khiêm tốn nhưng thái độ cương quyết, cường ngạnh. Trần Tử Dữu nghĩ lại lần trước cô ấy mời mình đã rất thất lễ nên đành phải đi theo.

Tiệm trà ở trên lầu. Khi hai người vừa lên lầu thì Trần Tử Dữu lại gặp người mặc đồ đen lần trước đang đứng ở góc tường. Lần này anh ta mặc một bộ vest xám, vẫn không có gì khác, chỉ đứng cách hai cô một mét tiêu chuẩn như một người khách qua đường, khẽ gật đầu chào cô rồi biểu lộ một nét mặt kỳ quái. Cô tạm cho rằng anh ta đang cười với cô nên cũng cười đáp lễ.

Trần Tử Dữu gọi một ly trà sữa thêm hương vị cappuccino. Tô Hòa nói với phục vụ: “Tôi cũng vậy.”

Người đang đứng cách một mét kia liền tiến đến một bước: “Tiểu thư, bác sĩ nói cô không thể uống cà phê.”

“Tôi muốn uống trà sữa.”

“Tất cả những thứ có chứa cà phê đều không tốt cho sức khỏe của cô.” Anh ta kiên trì.

“Cậu không nghe câu ‘dân dĩ thực vi thiên’ sao? Nhu cầu hưởng thụ cơ bản nhất cũng không có được thì khỏe mạnh để làm cái gì?” Tô Hòa từ tốn giảng giải như cô giáo đang dạy bảo học trò.

(dân dĩ thực vi thiên: Thực phẩm là sinh mạng của con người; thức ăn là quan trọng nhất; những chuyện khác chỉ là thứ yếu.)

Người kia dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Trần Tử Dữu.

Trần Tử Dữu nhẹ nói: “Có khỏe thì mới có nhiều cơ hội hưởng thụ.”

“Nói cũng đúng.” Tô Hòa chậm rãi nở nụ cười, nghiêng đầu nói với vệ sĩ trung thành của cô một thức uống “cực kỳ bổ dưỡng cho sức khỏe của cô”.

“Sắc mặt của chị có vẻ khá hơn, đã khỏe hơn chưa?” Trần Tử Dữu hỏi.

“Ít nhất vẫn còn sống.” Tô Hòa dùng giọng điệu như đang nói chuyện thời tiết, “Gần đây cô thế nào?”

“Vẫn vậy thôi.” Trần Tử Dữu lựa chọn từ ngữ, cảm thấy hai người cũng chưa thân thiết đến mức có thể tâm sự về tình hình hiện nay nhưng chủ đề này rõ ràng do cô nêu ra.

“Nếu có thể trở lại tuổi như cô bây giờ, thân thể vẫn còn khỏe mạnh tôi tuyệt đối sẽ không sống uổng phí mà nhất định sẽ tận hưởng những ngày tháng muôn màu muôn vẻ.”

“Hiện tại tôi cũng sống rất tốt rồi.” những lời của Tô Hòa, “uổng phí”, “muôn màu muôn vẻ” như khuấy động từng sợi thần kinh của Trần Tử Dữu, cô dùng ngữ khí khẳng định chính lại thuyết pháp vừa rồi.

“Vậy là tốt rồi.”

Khi Trần Tử Dữu cùng Trì Nặc hẹn hò mà cũng có thể chạm mặt vợ chồng Giang Ly Thành thì cô thật sự nghi ngờ tính khoa học của môn xác suất thống kê này.

Trì Nặc đưa cô đi xem vở ca kịch “Hồ Điệp phu nhân”, là một vở kịch trao đổi diễn xuất với một nhạc trường đại học nổi tiếng của nước ngoài, chỉ diễn một đêm nên rất khó mua vé.

Cô cũng không hứng thú lắm với ca kịch, chỉ có lần thuận miệng kể cho anh nghe từng cùng bà ngoại đi xem ca kịch nhưng tiếc là chưa bao giờ xem hết được một vở kịch vì thường lẫn ra ngủ giữa chừng. Không ngờ Trì Nặc lại nhớ rõ, anh nói: “Đền bù cho em đó.”

Đêm chính thức công diễn, nhà hát yêu cầu rất nghiêm với trang phục của khán giả. Vở kịch kết thúc, hai người theo dòng người tiến ra đại sảnh. Bên ngoài trời đã về khuya, gió rất lạnh, Trần Tử Dữu mặc một bộ váy màu xám đính hạt khoắc một chiếc áo choàng bằng lụa mỏng manh nên không thể chống lại cái lạnh mà xe của họ lại đậu khá xa.

Trì Nặc khoắc cho cô áo vest của anh, nhẹ ôm eo cô để chắn gió lạnh và cũng có thể truyền hơi ấm cho cô. Hai người nép sát vào nhau bước vội trong gió, bất ngờ gặp một cặp khác cũng đang ôm nhau bước ra.

Thật ra xe của Giang Ly Thành và Tô Hòa đã tới nhưng trong nháy mắt trước khi hai người bước lên xe, bọn họ lại vừa vặn chạm mặt nhau.

Sắc trời rất tối, không có trăng sáng, cô có thể cúi đầu giả vờ như không thấy nhưng Trì Nặc lại nói: “Xin chào, Giang tiên sinh. Chị Hòa, khí sắc không tệ đó.” Anh cùng Giang Ly Thành bắt tay, tay kia vẫn ôm eo cô.

Giang Ly Thành cũng nói “Xin chào”, sau đó không nói năng gì nữa. Trần Tử Dữu có bệnh quá gà, trong bóng đêm chỉ có thể mơ hồ nhìn được hình dáng nên dứt khoát cứ cúi đầu.

Ngược lại, Tô Hòa rất hứng thú trò chuyện với Trì Nặc trong gió đêm, từ chuyện trời hôm nay lạnh thật đến vở kịch vừa rồi không hay lắm, hay “Cậu vừa được thăng chức phải không, chúc mừng nha” ... Trước khi đi còn nhẹ nắm tay Tử Dữu đang rét run, nhu hòa nói: “Trì Nặc, cậu chọn bạn gái khéo thật.”

Trì Nặc lái xe đưa Trần Tử Dữu về nhà, trên đường không nói lời nào. Cô đem chiếc đĩa “Hồ Điệp phu nhân” vừa mua nhét vào máy đĩa, chính đến lần điệu nổi tiếng Unbeldivedremo, một giọng nữ ung dung cất lên, lan đến từng góc ngách trong xe.

Nữ ca sĩ hát đến đoạn cao nhất thì Trì Nặc nói: “Em cũng biết Tô Hòa?”

“Khi mua hàng có gặp một lần.”

“Cô ấy có vẻ rất thích em. Cô ấy đối với phụ nữ rất có hứng thú.”

“Anh xem ra rất thân với chị ta.”

“Cô ấy là đàn chị thời trung học và đại học, cả hai cấp.”

“Vây à.”

“Tránh xa cô ấy ra, người này rất phiền toái.”

“Ừ.”

Một lúc sau, cô lại bật lại ca khúc vừa rồi.

“Em thích bài này sao?” Trì Nặc hỏi.

“Chỉ ấn tượng với lời thôi còn giai điệu, nhịp điệu đều không nhớ được.”

“Còn nữa, em là người phụ nữ duy nhất anh biết khi xem xong vở kịch này lại không khóc đó.”

“Anh từng xem vở này nhiều lần rồi sao?”

Trì Nặc cười: “Anh còn tưởng em sẽ nghĩ ‘anh từng xem với nhiều cô gái khác’ chứ.”

“Xem một mình dĩ nhiên không hay rồi nhưng hai người đàn ông cùng đi xem lại càng không hay nên đi cùng con gái là bình thường. Khi này em còn thấy kỳ lạ, rõ ràng anh không thích vở kịch này sao còn đi xem nhiều lần, chẳng lẽ bạn gái trước kia của anh cũng thích vở kịch này?”

“Cách suy nghĩ của em thật khác người. Anh nói “phụ nữ” là bao gồm cả mẹ anh, bà ngoại anh, chị họ, cháu gái...đều khóc đến thảm hại, xem lần nào khóc lần ấy. Em không biết nữ diễn viên đó diễn rất đáng thương, rất đáng cảm thông hay sao?”

“Là do cô ta chọn đàn ông, chọn cách sống, kết cục chỉ có thể do cô ta lãnh chịu. Đáng thương thì có nhưng không có gì đáng để cảm thông cả.”

“Trần Tử Dữu, anh đã từng nói với em chưa, em không giống những cô gái bình thường khác.”

“Em sẽ xem như anh đang khen em.”

“Đương nhiên là khen em.”

“Cám ơn.”

18. Chương 18:chân Thật

Mối quan hệ của Trần Tử Dữu và Trì Nặc tiến triển rất thuận lợi.

Hai người từng du học cùng một quốc gia, gần nơi học, có nhiều sở thích giống nhau, cả hai đều khiêm tốn, nhường nhịn nên ở bên nhau rất bình thản.

Chỉ mấy tháng sau, Trì Nặc đã đeo vào ngón giữa của cô một chiếc nhẫn nhỏ mà tinh tế.

Bề ngoài nhìn Trì Nặc ôn hòa như thế nhưng thật ra sức anh rất mạnh.

Khi anh nắm tay cô, cô định nhẹ nhàng rút lại nhưng anh nắm rất chặt khiến cô thử mấy lần cũng không thể rút về được.

Anh cũng không hề nắm chặt đến mức cô không thể rút tay ra nhưng cuối cùng cô không làm vậy, mặc cho anh đeo nhẫn và hôn lên tay cô.

Trì Nặc nói: “Anh biết bây giờ chưa phải lúc thích hợp và em cũng chưa chuẩn bị tâm lý trước. Nhưng anh mong em có thể cho anh một cơ hội.”

Trần Tử Dữu nghĩ, cứ như vậy đi, Trì Nặc cũng là một đối tượng lý tưởng để kết hôn.

Thật sự cô chưa từng phác họa về kiểu mẫu của đối tượng kết hôn sau này của mình, cũng chưa từng mơ tưởng gì.

Đơn giản chỉ cần đó là một người đàn ông không đến mức kém cỏi, có công việc ổn định, yêu thương cô, nhân phẩm khá là đủ rồi.

Mà Trì Nặc, xét về mọi mặt rõ ràng đều vượt quá chỉ tiêu.

Lại lần nữa cô sinh ra nghi ngờ cái quy luật của cuộc sống này, thứ mà người bình thường đều có thì cô lại mất đi, may mắn người ta không có được thì cô lại lơ đãng nhận được. Phải chăng đây được xem là sự đền bù của ông trời dành cho cô?

Cuộc sống gần đây của cô trôi qua không tệ lắm. Cô kết bạn với vài đồng nghiệp mới, làm việc khá ăn ý. Đồng nghiệp cũ cũng thường gọi cô tụ họp, thậm chí còn liên lạc với vài người bạn từng đi du lịch cùng cô. Vòng tròn cuộc sống của cô đột nhiên được mở rộng hơn, khoảng trống trước kia bắt đầu được lấp đầy.

Cô bất ngờ phát hiện có một số tiền lớn được chuyển vào tài khoản của mình khiến cô lo lắng, gọi điện hỏi luật sư mới biết đó là lợi tức từ cổ phần ở công ty của cô và ông ngoại, vì năm trước công ty làm ăn thành công nên năm nay chia lợi tức kékéch xù như vậy. Cô vẫn theo dõi tình trạng kinh doanh mấy năm gần đây của tập đoàn Thiên Đức, từ lâu cô đã coi cổ phiếu công ty như đồng rác vụn, chỉ giữ làm kỷ niệm chứ không nghĩ nó là một mỏ tài sản khổng lồ. Mỗi sáng sớm cô bắt đầu chạy bộ lại và học yoga buổi tối, cơ thể và trạng thái tinh thần đều thư thái. Tóm lại, cuộc sống của cô bây giờ đầy ánh mặt trời.

Có lẽ cuộc sống của cô vốn nên như vậy. Lòng càng rộng mở thì càng có thể dung nạp được nhiều điều trên thế giới mà trước kia cô từng tự nhốt mình trong vỏ ốc.

Bác sĩ Lâm trở về viện làm báo cáo, Trần Tử Dữu mời ông dùng bữa để cảm ơn nhiều lần ông đã giúp đỡ cô.

Bác sĩ Lâm nhìn chằm chằm vào ngón tay cô: “Nghe nói cô đã đính hôn.”

“Chỉ mới gặp gỡ thôi ạ.”

“Cô gái này, không nói thì thôi, bỗng nhiên thoát cái đã tìm được người kiệt xuất như thế.”

“Làm gì đến nỗi đó ạ. Anh ấy chỉ là một nhân viên bình thường mà thôi.”

“Cô đọc lý lịch của cậu ta chưa? Cô có biết cậu ta đã từng đảm nhiệm bốn, năm chức vụ không? Người từng đảm nhiệm nhiều chức vụ cao như vậy dĩ nhiên là nhân vật có tiền đồ rộng mở rồi.”

“Vậy sao?”

“Phải rồi, tôi và vợ tôi, người lần trước cô gặp đó, sau khi về nhà cứ lải nhải bên tai tôi là Tiểu Dữu trời sinh có tướng phú quý, từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa. Cô ấy thường hay tìm hiểu, nghiên cứu nên nói rất chính xác.”

Trần Tử Dữu cười không ngừng: “Ông và vợ cùng làm công việc nghiên cứu khoa học nhưng lại thích xem bói, xem tướng, nói ra ai tin chứ. Chẳng lẽ vợ ông không nhìn ra tôi sau này đã là trẻ mồ côi sao?”

“Lời nói của trẻ con không chấp, nhân sinh của cô chỉ vừa mới bắt đầu thôi, bây giờ giống như ánh mặt trời lúc 9 giờ, tương lai còn dài mà.” Bác sĩ Lâm giả bộ ho vài cái, “Nhìn là biết cô còn chưa rõ về bối cảnh bạn trai mình rồi, sao lại có cô gái hồ đồ như vậy nhỉ?”

Trì Nặc thật sự chưa từng nói về chuyện gia đình với cô nên cô cũng không hỏi. Thật ra cả người anh đều toát lên dáng vẻ của một người được giáo dục rất cẩn thận, dù là cử chỉ, cách nói chuyện hay cách ăn mặc.

Từ nhỏ cô đã buộc phải tiếp nhận sự giáo dục nghiêm khắc, kể cả cách phát âm, nói chuyện, tư thế đi, đứng, ngồi, phải luyện thư pháp, luyện đàn và múa ba-lê. Ông ngoại làm giàu muộn, trong mắt người khác thì có thể gọi là nhà giàu mới nổi, thường kết giao nhiều nhất với những gia đình cũng mới phát lên. Vì vậy, cô cho rằng những người tự nhiên, cởi mở như Trì Nặc là do bẩm sinh, không giống như cô, có học

mãi các lễ nghi phép tắc cũng không hoàn hảo được, tựa như tinh hoa của năm tháng được lắng đọng, tích lũy lại. Cô từng gặp qua nhiều loại người nhưng chưa từng gặp ai thuần khiết như anh.

Cô đã từng gặp một trường hợp đặc biệt, rõ ràng là sinh trưởng trong bùn lầy nhưng mỗi lời nói, cử chỉ lại thanh tao, nho nhã như đóa sen trắng, chỉ nhìn bên ngoài thôi thì không tìm ra được chút tỳ vết nào nhưng khi nhìn vào sâu bên trong lại khám phá ra những góc khuất đáng sợ.

Cô cố gắng đè ép lại những suy nghĩ này.

Dù cô không hỏi nhưng chẳng bao lâu đã có người chủ động đến nói với cô. Trường đại học lại tổ chức hoạt động dã ngoại cho giáo viên và các viên chức, tham dự đều là những người trẻ tuổi.

Phái nữ trong các hoạt động này luôn được chăm sóc chu đáo mặc kệ đó là hoa đã có chủ hay chưa.

Vì vậy, lúc nào cũng có ánh mắt dõi theo Trần Tử Dữu và luôn có người đến bắt chuyện với cô, cũng không có gì khó hiểu.

Nhưng vài năm gần đây, giác quan thứ sáu của cô luôn rất nhạy, dù có quay lưng lại nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được có một cặp mắt nóng bỏng đang nhìn về phía cô. Cả buổi sáng cô luôn có cảm giác này, hơn nữa, lại không hề xa lạ gì.

Rất cực cô cũng tìm ra được chủ nhân của cặp mắt đó, là một nữ giáo viên vừa mới du học về, bề ngoài xinh đẹp khí chất cao ngạo, vài ngày trước từng ngẫu nhiên chạm mặt cô, nhìn một lúc vào bảng tên của cô rồi đánh giá cô thật lâu khiến cô thấy rất khó chịu. Cô biết dung mạo mình không xấu nhưng tuyệt đối không đẹp đến nỗi có thể lọt vào mắt người đồng giới, cô còn chưa bao giờ bị người khác dùng ánh mắt như đánh giá hồ ly mà nhìn cô.

Quả nhiên, buổi chiều khi hai người cùng đi chung cáp treo thì mỹ nhân kia liền ngồi lại sát cô. Đường đi khá xa, Trần Tử Dữu vẫn đang bị quan sát nên trực tiếp hỏi: “Có phải cô muốn nói gì với tôi không?”

Mỹ nhân bị thái độ lạnh lùng của cô làm giật mình, ngừng một lát rồi khéo léo nói: “Tôi muốn nhờ cô giáo Trần chỉ giáo cho vài vấn đề nhỏ.”

“Chỉ giáo thì không dám, năng lực của tôi có hạn sợ không giải đáp được. Cô cứ nói đi.”

“Tôi muốn nghe cô giáo Trần nói về chuyện tình yêu và hôn nhân thôi. Cô cho rằng điều kiện tiên quyết của hôn nhân là gì? Tình yêu, môn đăng hộ đối, hay cái gì khác? Cái gì có thể bảo đảm cho tình yêu? Hôn nhân? Thời gian?”

Trần Tử Dữu có thể đoán được phần nào ý tứ của cô ta.

“Thật uyên thâm, tôi không trả lời được. Nhưng tôi có quen một giáo sư xã hội học, có thể giới thiệu cho cô.”

“Vậy thì không cần. Tôi chỉ cảm thấy trước mắt cô đang có tình yêu, sắp tiến tới hôn nhân nên hẳn là có tư cách nói về vấn đề này.” Cô ta cười cười.

“Có câu ‘Chỉ duyên thân tại từ sơn trung’ (1), không thấy toàn cục thì không thể lý giải được gì.” Trần Tử Dữu cũng thông thả mỉm cười.

“Không ngờ cô lại dí dỏm vậy,” mỹ nhân nói, “đường còn dài, để tôi kể cô nghe một câu chuyện cho đỡ buồn nhé.”

Cửa sổ cáp treo mở ra, chỉ có hai người ngồi song song trên cùng một băng ghế, dây an toàn được thắt vào. Cáp treo lơ lửng giữa không trung, gió thổi qua làm cáp loạng choạng, cô cúi đầu nhìn xuống phía dưới thì chỉ thấy núi đá lởm chởm, không biết té xuống đó sẽ ra sao. Trần Tử Dữu im lặng nhìn xuống, câu được câu mất nghe cô nàng không mấy thân thiết kia kể về câu chuyện có vẻ như từ tạp chí phụ nữ cô ta vừa xem.

Chẳng hạn như, ngày xưa có một chàng trai A và một cô gái B là bạn thanh mai trúc mã, tâm đầu ý hợp đến nỗi có lẽ đã có thể thành một đôi thiên trường địa cửu, đột nhiên có một cô gái C lai lịch không rõ ràng lao vào tranh đoạt, phá vỡ nhân duyên tốt đẹp của họ.

Chẳng hạn như, ngày xưa có một cô gái D thân phận bình thường nhưng lại trèo cao, muốn gả vào một gia tộc giàu có, lấy chàng trai A nhưng môn không đăng hộ không đối nên cuối cùng cũng không tránh khỏi phải ly hôn.

Lại chẳng hạn như, ngày xưa...

Thấy Trần Tử Dữu không có phản ứng gì, cô nàng lại hỏi dò: “Kể chiếm đoạt hạnh phúc của người khác cô nghĩ có được thanh thản, thoải mái không? Cô nói đi?”

Trần Tử Dữu như cười như không nói: “‘Hạnh phúc’ nếu là tài sản có thể đăng ký trước thì có lẽ nên dùng luật pháp để đòi lại.”

“Ha ha, giải thích rất hay, cô cho là cổ tích công chúa không tồn tại ở hiện thực sao?” Cô ta ngừng một lát, thấy Trần Tử Dữu không trả lời thì lại tiếp, “Thật ra, công chúa bị sa cơ thất thế đóng giả cô bé lọ lem thì còn khó hơn, vì cô bé lọ lem ít nhất cũng xuất thân bần hàn còn công chúa, dù có mất ngôi vị nhưng phẩm cách vẫn cao quý.”

“Nãy giờ là truyện “Cinderella” (2) sao? Tôi còn tưởng là “Khổng Tước bay về đông nam” (3).”

“Cô Trần thông minh sắc sảo nhưng lại giả vờ hồ đồ, chẳng trách có người bị mê hoặc.”

Trần Tử Dữu lấy ra một tờ giấy ghi lên số điện thoại rồi đưa cho cô ta. Động tác của cô hơi mạnh nên khiến cáp treo lắc lư một chút, cô gái kia hét lên thất thanh: “Cô nghĩ cô đang làm gì vậy hả?”

“Tôi cho cô số điện thoại của vị giáo sư xã hội học. Nhất định ông ấy có thể giải đáp được thắc mắc của cô.”

_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____*_____

Tối hôm đó Trần Tử Dữu cùng dùng cơm với Trì Nặc. Anh nhìn cô chăm chú rồi phá lên cười: “Quên bôi kem chống nắng sao? Rám nắng hết rồi.”

“Vậy hả? Ăn xong em sẽ đi thẩm mỹ viện làm trắng lại mới được.”

“Đừng, đen một chút mới đẹp. Lúc trước em trắng đến mức gần như trong suốt.”

Cô không kể lại cho Trì Nặc chuyện ban ngày. Vào lúc cô nàng kia nghiêng răng nghiêng lợi bỏ đi, cô rất hả dạ nên không muốn gây thêm chuyện. Vả lại, tuy cô không hiểu nhiều về Trì Nặc nhưng cô gái đó cũng không phải người con gái trong câu chuyện nên cô cũng chẳng cần hao tâm tốn sức.

Hai hôm sau, Trần Tử Dữu đã quên bồng chuyện này thì lại có người tới tìm cô, dùng danh nghĩa tài trợ hạng mục hoạt động của trường mà hẹn gặp cô trong một quán trà nhỏ.

Khuôn mặt cô gái này có nét giống một người nhưng khí chất lại khác hẳn, có vẻ dịu dàng hào phóng, mới gặp mặt đã giới thiệu ngay: “Tôi là Phương Tình.”

Hạng mục tài trợ đã sớm được quyết định, chẳng phải do Phương Tình phụ trách nên Trần Tử Dữu cũng theo phép tắc, chậm rãi uống trà chờ cô ta nói thẳng dụng ý của mình.

“Hôm đó, em họ tôi là Đình Đình đã thất lễ, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi Trần tiểu thư.” Phương Tình nói.

“Không sao, chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm, bất đồng ý kiến chút thôi.”

“Tôi và Trì Nặc...đã là chuyện quá khứ rồi nên mong cô đừng để bụng.”

Trần Tử Dữu lẳng lặng uống trà.

“Đình Đình đã nói sự thật. Tôi và Trì Nặc từ nhỏ đã biết nhau, hai nhà quan hệ cũng tốt, chúng tôi là bạn học từ mẫu giáo, tiểu học, trung học; lên đại học lại ở cùng một thành phố, sau đó lại cùng du học. Ở nước ngoài, vì chưa quen với cuộc sống nơi đây nên hai người đều rất cô đơn. Vì vậy chúng tôi đã đến với nhau và sống cùng. Vốn cả hai đã ước định khi về nước sẽ chia tay nhưng tan tan hợp hợp, rốt cục vương vẫn không cách nào dứt được cho đến một ngày, Trì Nặc nói anh ấy đã gặp được người con gái anh ấy yêu nên chúng tôi chính thức chia tay.” Trong mắt cô ngân ngấn nước.

Trần Tử Dữu nhìn thẳng ánh mắt cô ta, đợi cô ta nói tiếp.

“Tôi rất yêu anh ấy nhưng tôi tôn trọng lựa chọn của anh ấy và hy vọng anh ấy sẽ hạnh phúc. Vì thế, hôm nay tôi đến đây, trước hết vì muốn thay em gái xin lỗi cô, sau là muốn được nhìn thấy người anh ấy yêu. Thú thật, lúc đầu tôi còn ôm chút ảo tưởng, vì Trì Nặc từng có rất nhiều bạn gái nhưng chưa bao giờ kéo dài được nên tôi rất mong Trần tiểu thư cũng chỉ là đối tượng qua lại nhất thời của anh ấy. Nhưng khi gặp được cô, tôi thật sự đã hết hy vọng rồi, trong lòng Trì Nặc chỉ có một người duy nhất là Trần tiểu thư thôi, dù xét về dung mạo hay khí chất. Ngày trước anh từng có một mối tình đầu khắc cốt ghi tâm nhưng cô ấy vì bệnh nặng mà qua đời, Trần tiểu thư thật giống với cô ấy.” Nước mắt cô ta trong suốt.

Trần Tử Dữu lắng lặng chăm trà cho cô ta, như đang nghe một câu chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Phương Tình cười chua chát: “Nhớ lại chuyện cũ khiến tôi không kiềm nổi xúc động, tôi nói linh tinh rồi, thật thất lễ. Hôm nay mục đích tôi tới là muốn xin Trần tiểu thư dừng vì chuyện đã qua của tôi và Trì Nặc mà ảnh hưởng đến tình cảm của cô và anh ấy.”

“Không đâu.” Trần Tử Dữu chậm rãi nói, “Chuyện của hai người, tình cảm đã là quá khứ mà chuyện chúng tôi là tình cảm hiện tại. Hai chuyện này không có liên quan nên chắc chắn sẽ không có ảnh hưởng gì đâu.”

“Vây là tốt rồi.”

“Còn nữa, Phương tiểu thư, so với tôi chắc cô càng phải hiểu điều này hơn. Một người đàn ông như Trì Nặc, nếu cô không quên được anh ấy, muốn níu kéo anh ấy thì chỉ có thể tác động tới chính bản thân anh ấy thôi, dùng những cách khác không có tác dụng đâu. Còn nếu anh ấy không muốn quay đầu thì dù tôi có rời bỏ anh ấy thì anh ấy cũng sẽ không bao giờ trở về bên cạnh cô.”

Bây giờ lại đến Phương Tình không nói nổi lời nào, chỉ có thể ngồi yên chờ cô nói hết.

“Nhưng nếu cô đã cố gắng nhưng không được, nếu tôi là cô, tôi sẽ lựa chọn một cuộc sống tốt nhất mà không phải tự giày vò bản thân như vậy.”

Khi rời đi, sắc mặt Phương Tình không được tốt lắm nhưng thoát nhìn vẫn có vẻ hào phóng thoải mái.

Trần Tử Dữu khăng khăng trả tiền trà và đưa Phương Tình ra tận bãi đậu xe, nghiêm túc nói với cô: “Cám ơn cô.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Phương Tình hiện lên nụ cười giễu cợt: “Cô biết rõ việc tôi tới đây không có ý tốt mà vẫn cố gắng như không, thậm chí còn ra vẻ thân mật. Về điểm này cô và anh ấy thật giống nhau.”

Trần Tử Dữu mỉm cười, cô cười rất chân thành nhưng trong mắt người khác lại xem như đang thị uy nên Phương Tình nói tiếp: “Quả thật cô và mối tình đầu của anh ấy rất giống nhau, cười lên lại càng giống. Tôi thừa nhận mục đích của tôi không trong sạch gì nhưng tôi không hề nói dối. Tất nhiên, theo như lời cô nói thì chuyện mối tình đầu của Trì Nặc và cô không liên quan gì.”

Trần Tử Dữu dõi mắt nhìn theo bóng Phương Tình rời đi. Khi này có một câu cô đã cố nuốt lại vì sợ lại chọc giận Phương Tình hơn. Cô vốn muốn nói: “Tôi thật lòng cảm ơn cô. Tôi còn cho rằng Trì Nặc quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức không thật, lúc nào cũng nghĩ không biết Trì Nặc thích tôi ở điểm nào nên cảm thấy không thực. Nghe chuyện cô kể về Trì Nặc thì tôi đã biết hóa ra anh ấy cũng có khuyết điểm và lý do vì sao anh ấy lại chọn tôi. Vì thế, bây giờ đột nhiên tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng tôi đã chân thật hơn nhiều, dĩ nhiên là phải cảm ơn cô rồi.”

Buổi tối vốn đã hẹn với Trần Tử Dữu nhưng Trì Nặc lại có buổi tiệc. Trần Tử Dữu cũng không hủy chỗ đã đặt mà còn kêu rất nhiều món cô thích, ăn đến căng bụng.

Bình thường cô ăn cơm rất có chế độ, món cô thích cũng không ăn nhiều nhưng lúc này cô nghĩ cần tự thưởng犒犒 mình một chút.

Từ nhỏ cô đã không có tính chỉ trích người khác, gặp người không thích cô thà lùi một bước trời cao biển rộng hoặc lẩn ra xa, nhắm mắt làm ngơ lấy lý do “một sự nhịn chín sự lành”. Thời thiếu nữ cô không lần nào phải chịu ủy khuất nên tính cách này càng được bồi đắp, sau này khi vào đời, làm việc thì lại càng nghiêm trọng hơn.

Trên thực tế, sở dĩ như vậy có lẽ vì tính cách của cô thiếu chỉ số đấu tranh, nếu chỉ cãi nhau với người khác hai câu thôi, dù cô là bên có lý nhưng đối phương chưa kịp tức giận thì cô đã giận muốn chết. Dần dà, mặc dù có khi cô cũng biết nhẫn nhịn sẽ rất thiệt nhưng vì không muốn tự làm khổ mình nên cô thà chịu thiệt một chút.

Cô cũng không ngờ chẳng bao lâu sau, cô lại có sức mạnh chiến đấu như vậy, đối với những công kích có ý cô đã thuần thục phản kích thành công mà không cần chịu đựng, nhượng bộ nữa. Chính cô cũng thấy vui vẻ.

Sức mạnh này có được có lẽ phải cảm ơn người nào đó đã hành hạ, tàn phá tinh thần và thể xác cô suốt những năm qua, cuối cùng cũng tạo động lực cho cô thay đổi cả về lượng và chất. Quả thật cô cần phải viết vài chữ cảm ơn anh.

Cô cảm thấy mình như thần kinh rồi, tự dưng khi này nói chuyện cô lại nhớ tới Giang Ly Thành. Cô lấy một miếng lê trên đĩa cho vào miệng rồi đem cái ý nghĩ hoang đường trong đầu nuốt xuống luôn.

Khi cô đang hứng thú ăn thì Trì Nặc từ bên ngoài chậm rãi bước vào, nhìn quanh một lúc rồi phát hiện ra cô, bước đến ngồi đối diện cô: “Anh còn tưởng đang được chứng kiến cô gái đầu tiên không sợ mập, buổi tối mà ăn nhiều như vậy. Anh thấy con gái thường không ăn cơm tối.”

“Nếu em ăn đến phát phì anh sẽ bỏ em sao?”

“Anh ước gì em phát phì, hành động khó khăn thì sẽ không bỏ chạy được.” Trì Nặc chuyển đĩa thức ăn cho cô. “Nhưng mập một chút sẽ càng đẹp hơn, bây giờ trông em gầy quá.”

“Mấy lời thoại này anh học ở đâu vậy?”

“Cái đó cần gì học? Đàn ông ai chẳng nói được.” Trì Nặc cầm một đôi đũa nhặt gừng và thịt mỡ ra cho cô, khi ăn cơm cô không bao giờ ăn hai thứ đó, anh thật rất để tâm.

“Anh muốn ăn gì không? Em nghĩ anh không tới nên gọi toàn món em thích thôi.”

“Đừng lo cho anh, anh đã ăn rồi. Xem ra hôm nay tâm trạng em không tệ, có chuyện gì vui sao?” đối với sự thay đổi cảm xúc của cô, Trì Nặc rất nhạy cảm.

“Em phát hiện khi lớn lên anh rất phong độ.” Trần Tử Dữu nhìn anh trong chốc lát, cười cười nói.

“Anh vẫn luôn phong độ mà. Từ nhỏ đã có nhiều cô gái theo đuổi anh không dứt, phiền không chịu nổi. Em thật là, đến hôm nay mới phát hiện ra hả?” Trì Nặc làm ra vẻ “bị tổn thương”.

“Có nhiều cô gái theo anh như vậy anh còn phiền cái gì? Chả trách người ta thường nói, con gái tự mình dâng tới cửa con trai sẽ không biết quý trọng.”

“Em đang ám chỉ, là do anh tự dâng tới cửa nên em cũng không quý trọng anh đúng không?”

“Ôi, em vui mừng còn không hết nữa mà, sao lại dám không quý trọng?” Trần Tử Dữu bắt chước giọng điệu trách cứ của anh.

Cô vẫn chưa kể chuyện Phương Tình tìm cô nói chuyện. Trì Nặc đã từng nói, mọi người đều có quá khứ. Cô cũng cho rằng ai cũng có quyền giữ lại điều bí mật cho riêng mình. Cô không muốn kể với Trì Nặc chuyện đã xảy ra với cô những năm qua nên tất nhiên cô cũng không cần biết quá khứ của anh.

Thế nhưng cuộc sống trước đây của cô không phải chỉ cần cô không muốn nhớ đến thì nó sẽ không tồn tại. Mặc dù Giang Ly Thành rất giữ chữ tín, luôn giấu cô trong bóng tối nhưng không phải hoàn toàn không có người biết.

Một hôm, Trần Tử Dữu nhận được một cuộc gọi từ số điện thoại lạ, sau khi cô nói “Alo”, đầu dây bên kia có một giọng đàn ông nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tây Dữu, từ khi chia tay đến giờ có khỏe không? Có nhớ chú là ai không?”

Lòng cô chùng xuống. Dù đã cách nhiều năm, giọng nói kia cũng thay đổi nhiều nhưng cô vẫn nhớ cái tên “Tiểu Tây Dữu” này từ hồi cô học cấp hai đã ít người gọi. Cho nên người gọi tên này đều là những người cực kỳ thân thiết với gia đình cô.

Người gọi điện là Lưu Toàn, bạn thân của cha cô và cũng là trợ thủ đắc lực nhất của ông ngoại.

Mấy tháng sau khi ông ngoại phát bệnh phải nhập viện, ông ta cũng phải vào tù vì một đồng tội danh với chứng cứ rõ ràng. Khi cô biết chuyện thì đã day dứt rất lâu.

Lúc trước, Lưu Toàn đối với cô là một bậc trưởng bối hiền lành, thân thiện, đối với tập đoàn Thiên Đức là một nhân vật chủ chốt, quyền cao chức trọng.

Khi cô sững sờ nhìn tờ báo, Giang Ly Thành nhân nhạ nói “như ý cô”. Một lời nói như sấm sét thức tỉnh cô.

Cô đã yêu cầu Giang Ly Thành giúp cô trừng phạt những kẻ đã phản bội ông ngoại, cô chỉ nói một lần, suy nghĩ khi đó cũng không minh mẫn chỉ nhớ mình đã nói “Muốn bọn họ phải trả giá gấp đôi” nhưng cô không nghĩ sẽ hủy hoại tiền đồ của người khác.

Vả lại, dù tất cả mọi người đều là kẻ phản bội cô lại không ngờ Lưu Toàn lại là kẻ chủ mưu, trong trí nhớ của cô, ông ta xem ông ngoại như cha, xem cha cô như anh em còn đối với cô như con gái ruột của mình.

Thế giới của cô lại lần nữa bị sụp đổ, vì người đã từng thân thiết với cô đã không còn nữa cũng chỉ vì một câu nói vô tâm của cô đã hủy diệt cuộc đời của một người, cô thật sự chấn động.

Trần Tử Dữu vẫn đắm chìm trong hồi tưởng, giọng nói đầu bên kia bỗng cười phá lên: “Chú được ra tù sớm, chết hụt một lần, cháu không mừng cho chú sao?”

“Chúc mừng, chú Lưu.” Cô khô khan nói.

“Tiểu Tây Dữu, cháu có nhớ ngày trước khi chú và cha cháu đi công tác thường dẫn cháu theo, một thầy bói đã từng nói, cháu là đứa trẻ có quý nhân phù hộ, dù sau này gặp hoạn nạn gì cũng có thể gặp dữ hóa lành. Lời tiên đoán đó rất chính xác, đúng không?”

Trần Tử Dữu bình tĩnh chờ ông ta nói tiếp.

“Cháu chẳng cần làm gì vì sinh ra đã có tất cả. Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy mà cháu cũng không hề phải lo lắng gì. Công ty thiếu chút nữa phá sản cháu vẫn ở trong lồng kính, chẳng ai tổn hại được cháu, không cần làm gì chỉ ngồi chờ cho đến khi công ty được vực dậy, cháu lại tiếp tục làm đại tiểu thư như ngày nào. Sau vài năm cháu bí mật dựa dẫm vào người khác, bây giờ lại khôi phục khí chất cao quý, thuần khiết câu được rùa vàng, được gả vào danh gia vọng tộc. Còn chú, dù cố gắng gấp trăm lần nhưng rốt cục chờ đợi mình chỉ là nhà tù. Ở trong tù cũng cố gắng hết sức để được thả sớm. Sau này chờ đợi chú lại là vợ lẽ lằng loằng và đứa con gái hư hỏng. Tiểu Tây Dữu, vì sao không ai có được vận số tốt như cháu nhỉ?” Ông ta nói nhẹ nhàng nhưng cách một đường dây cô vẫn có thể cảm thấy khi nói đến câu cuối cùng, ông ta đã cực kỳ giận dữ.

“Chú muốn gì?”

“Nghe nói cháu trai út của Trì gia rất yêu thương cháu, mẹ chồng cũng rất hài lòng về cháu. Tuy nhiên, tuy nói những năm gần đây Trì gia vì một sự tình mà đã không còn quá coi trọng dòng dõi như vậy nữa, bắt đầu thông thoáng hơn, huống chi Tiểu Dữu cháu dù không xuất thân danh môn nhưng không hề khó coi chút nào.” Lưu Toàn dừng một chút, “nhưng đừng nói Trì gia, dù là gia đình bình thường cũng không bao giờ chấp nhận đứa cháu dâu có quá khứ không trong sạch, đúng không? Cháu dâu út của Trì gia không xinh đẹp như siêu sao, không có bằng cấp cao nhưng lại liên quan đến quá khứ dơ bẩn, còn người đàn ông kia có thân phận, địa vị, chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt gì.” Lưu Toàn lại cười rộ lên.

Trần Tử Dữu nghe điện thoại mà môi nở nụ cười. Con người từ nhỏ cô đã tôn kính như bậc cha chú đã đâu mất rồi? Ông ta phản bội ông ngoại, bán đứng cô, nguyên nhân trực tiếp làm ông ngoại phát bệnh chính là ông ta. Nay lại còn muốn dùng chứng cứ đã từng hại cô để uy hiếp cô lần nữa.

Lưu Toàn hiển nhiên lại hiểu lầm tiếng cười của cô, trong giọng nói đã lộ chút bối rối: “Cô nghĩ những việc bí mật của cô và hẳn ta mà tôi đã nắm được trong tay sẽ không có ai tin hả? Giang Ly Thành vốn muốn vờn tập đoàn Thiên Đức đến chết nhưng lại bất ngờ dừng tay giữa chừng, còn âm thầm giúp Thiên Đức một lần, nếu không phải do cô đã giao dịch gì đó với hẳn thì vì cái gì? Tôi biết cô cảm thấy tôi rất bỉ ổi, xin lỗi Tôn Thiên Đức, xin lỗi gia đình cô, chính là ông ta, dù là ông ngoại tốt của cô nhưng cũng không phải ông chủ tốt, càng không phải người tốt. Ông ta bình thường không biết tích đức nên khi gặp nạn mới bị bạn bè xa lánh, không ai thương hại. Tôi theo ông ta hai mươi năm, bị ông ta kiểm chế, bóc lột đến sức lực cuối cùng, vậy mà còn muốn một cước đá văng tôi. Tôi chỉ muốn đòi lại những gì là của tôi mà thôi. Tiểu Dữu, là do ông ngoại vô nhân tính của cô đã bức tôi.”

“Chú Lưu, mong chú tôn trọng người đã khuất.” Trần Tử Dữu tỉnh táo cắt lời ông ta.

“Tiểu Dữu, cô quá bình tĩnh, thật sự quá bình tĩnh. Chẳng lẽ Trì gia đã biết chuyện này rồi nên cô không còn sợ hãi nữa? Cô cho rằng trong thời đại mới này, những gia tộc lớn không còn khắt khe với vấn đề danh tiết nữa sao? Vậy chắc cô không biết, thế lực sau lưng của Giang Ly Thành chính là địch thủ của Trì gia. Nếu việc này truyền ra, Trì gia còn mặt mũi nào nữa? Họ có thể không quan tâm đến quá khứ yêu đương của cháu dâu, không yêu cầu cháu dâu phải là khuê nữ nhưng sẽ đòi hỏi một cô cháu dâu có nhân phẩm đoan chính, giữ mình trong sạch. Tôi biết cô sẽ giải thích rằng vì cứu ông ngoại, cứu gia nghiệp mà cô phải hy sinh ở bên Giang Ly Thành nhưng liệu có ai tin không? Chẳng có ai tin đâu. Mọi người sẽ nghĩ hành vi của cô ngày đó là trao thân cho kẻ thù vì sợ mất mọi thứ, sợ phải chịu khổ nên mới ngã vào vòng tay kẻ thù, vì lợi ích của chính mình. Cô nói xem gia đình chồng tương lai của cô, cả nhà đều trung liệt, liệu sẽ nghĩ thế nào? Vách có tai, chỉ cần tôi nói ra, một truyền mười mười truyền trăm, những người chờ xem Trì gia bị chê cười có rất nhiều, tự nhiên sẽ có người đi điều tra. Trì Nặc yêu cô có lẽ sẽ dễ dàng tha thứ cho cô, có lẽ cả Trì gia cũng bỏ qua cho cô nhưng Tiểu Tây Dữu ơi, sống trong danh môn người trong sạch như tuyết còn chịu nhiều uất ức huống chi sau lưng có một vết nhơ như vậy, cuộc sống sau này của cô sẽ gian nan đến thế nào?”

Thấy ông ta nói hào hứng Trần Tử Dữu cố nén không ngắt lời cho đến khi ông ta nói dài dòng quá, cô nhin không được đành hỏi: “Chú muốn gì?”

“Ha ha, tôi luôn thích cái tính làm việc dứt khoát của cô. Một trăm vạn, từ nay về sau chuyện này sẽ chôn chặt trong lòng tôi, không ai biết được. Nếu không giữ lời tôi sẽ chết không yên.”

“Chú Lưu, cảm ơn đã đánh giá danh tiết của tôi cao đến vậy.”

“Tiểu Tây Dữu, danh tiết của người khác thì không đáng một đồng nhưng của cháu dâu Trì gia thì cái giá này vẫn chẳng đáng gì, đúng không? Đối với cuộc sống an nhàn trong tương lai của cô thì cũng đáng giá đó chứ? Con rùa vàng như thế một trăm vạn sao có thể câu được?” Lưu Toàn đổi giọng như đang dụ dỗ con nít.

Trần Tử Dữu lại cười khẽ.

Nghe được tiếng cười của cô, Lưu Toàn có chút tức giận: “Giảm giá, tám mươi vạn, không thể ít hơn nữa. Ba ngày, tôi cho cô ba ngày, nếu không có, cô cứ đợi nhìn thấy ảnh mình trên báo đi. Tiểu Tây Dữu, từ nhỏ chú đã rất thích cháu nên không muốn chính tay mình đẩy cháu vào biển lửa đâu.”

Trần Tử Dữu thật sự cười nắc nẻ: “Chú Lưu, miệng là của chú, nói gì cũng tùy chú, chú không thể tôi cũng vẫn tin chú không bao giờ nói ra. Mà chuyện tôi đã làm, dù chú không nói ra cũng không có nghĩa là nó không tồn tại, vì vậy...ai muốn nói gì thì nói, còn chuyện tôi không làm thì dù có nói gì cũng chẳng liên quan đến tôi. Tôi cho chú 50 vạn, là tiền mặt tôi có thể gom được trong ba ngày, không phải để mua danh tiết của tôi mà để đền bù cho chú. Nếu chú còn thiếu tiền thì xin hãy nghĩ cách khác đi.”

“Nhà cô thiếu nợ tôi không chỉ có 50 vạn! Tiểu Tây Dữu, Tôn Thiên Đức làm nhiều chuyện còn thất đức hơn tôi, vậy mà cuối cùng ông ta có thể giả điên giả dại an dưỡng cho đến lúc chết, khi chết rồi còn có cháu gái lo chuyện hậu sự, còn tôi lại phải đền tội thay ông ta.”

“Tùy chú thôi, chú Lưu. Nếu chú nhận thì gọi cho tôi, còn hơn phải phạm tội tống tiền.” Trần Tử Dữu đập máy.

Cô thầm nhủ, ông ta làm điều xấu thì đáng bị trừng phạt, pháp luật không hàm oan cho ông ta, than trách vợ con vứt bỏ cũng do ông ta không biết dạy dỗ.

Nhưng cô cũng có chút xấu hổ với Lưu Toàn.

Khi này ông ta sỉ nhục ông ngoại làm cô khó chịu nhưng theo cách hành xử của ông ngoại mà cô biết thì dù không muốn nhưng cô lại tin rằng ông ngoại chắc chắn đã mắc nợ ông ta rất nhiều.

Hơn nữa, những chứng cứ có thể làm cho ông ngoại phải vào tù cuối cùng đều bị tiêu hủy hết nhưng tông phạm là Lưu Toàn lại phải chịu tội. Nếu không phải do yêu cầu ngày đó của Trần Tử Dữu thì có lẽ ông ta đã thoát được mấy năm lao tù.

Trần Tử Dữu chưa bao giờ chính thức nhúng tay vào chuyện của công ty, đối với tổn hại và nỗi nhục của ông ta cô cũng không thể bù đắp được. Khả năng của cô chỉ có thể giúp ông ta không phải ngồi tù. Cô biết ông ta cũng chẳng trong sạch gì nhưng cô thừa nhận, chuyện cô làm là không đúng, mà cái sai ở đây là do tâm ma của cô gây nên. Vì vậy, trước mắt cô chỉ có thể dùng 50 vạn để đổi lấy sự bình yên cho tâm hồn mình.

Còn về chuyện xưa, chuyện gì đến ắt sẽ đến, tránh được một lần cũng không tránh được suốt đời, cô không đặt niềm tin vào ai hết, cô chỉ mong có người tha thứ ỉn. Nếu không tha thứ được cô cũng không còn cách nào khác.

Trần Tử Dữu định thẳng thắn nói với Trì Nặc toàn bộ sự thật. Quá khứ của cô, cô không thấy cần phải xin lỗi anh nhưng nếu nó đem lại rắc rối cho anh và gia đình thì cô sẽ khó tránh khỏi cảm giác tội lỗi.

Nhưng hôm đó Trì Nặc rất bận, cô gọi điện vài lần nhưng anh không bắt máy, cho đến khuya anh mới gọi lại, xin lỗi vì có chút chuyện, đã xảy ra một chuyện khó giải quyết nên phải họp suốt, xem ra phải thức đêm rồi. Sáng mai anh lại phải đi công tác từ sớm, chỉ sợ không có thời gian tạm biệt cô, sau đó vội vàng cúp máy.

Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng lại không có cơ hội nói.

Đêm đó Trần Tử Dữu lại mất ngủ, một mình trong bóng tối uống rượu, hút thuốc. Gần đây cô ít khi mất ngủ, thêm vào đó, vì Trì Nặc không hút thuốc nên cô cũng bỏ thuốc một thời gian.

Ban ngày cô cũng không làm chuyện gì xấu nhưng cô vừa nghĩ tới đã cảm thấy như đang phạm tội, tựa như cô đang tham gia một trò chơi, mục tiêu đã ở trước mặt nhưng đất dưới chân bất ngờ nứt ra một vực sâu, cô liều mạng nhảy qua nhưng bắt cần, Game over, trò chơi chấm dứt, mọi thứ lại quay lại từ đầu.

Sự thật là, điều khiến cô phiền lòng chính là phán xét của Lưu Toàn về quá khứ của cô.

Giữa đêm đen, cô ngồi trên xích đu bằng mây ngoài ban công, đung đưa đung đưa, hít thật sâu sương đêm rồi từ từ thở ra, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Đêm không có trăng nên nhìn không rõ những vì sao, cô cũng không mở đèn, chỉ có một đốm lửa nhỏ từ đầu thuốc lá, không nhìn thấy gì, cả cơ thể như tan vào bóng tối dày đặc. Cô rất sợ tối nhưng giờ phút này lại muốn mượn bóng tối để giúp cô vượt qua những hoang mang hoảng loạn.

Cô nhớ lại một đêm trăng mười năm trước. Cô từng tự ỉn là kẻ vì người khác mà hy sinh, được ngày nào hay ngày đó, không quan tâm đến thể giới xung quanh. Cô từng hận thù và oán ghét Giang Ly Thành thấu tận tâm can, cho rằng anh chính là nguyên nhân đã hủy hoại thanh xuân của cô.

Thế nhưng, cô ít khi chịu nghĩ lại rằng cô vốn có thể chọn đi một con đường khác.

Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ qua, nếu lúc đó bức cô bán mình không phải Giang Ly Thành mà là một lão già đầu hói bụng bự, mặt mũi dữ tợn thì cô có lựa chọn như vậy không? Nếu những năm qua cuộc sống của cô giống những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết, bị chà đạp ngược đãi thì cô có thể được như bây giờ không? Theo tính cách của cô thì có lẽ cô thà tự tử cũng quyết không cam tâm sống cuộc đời như vậy.

Nếu đã thế, năm đó khi cô nhận lời Giang Ly Thành, mặc dù trong tâm hận anh thấu xương, nhưng phải chăng cũng có tình cảm đáng xấu hổ kỳ quái quá phá? Hay vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô, là người từng thật sự làm cho cô mê muội, làm cô động tâm. Anh là nhân chứng cho sự sa ngã của cô nên ở trước mặt anh, cô có thể dễ dàng chọn một sự sa ngã khác với một hình thái khác?

Cô không muốn thừa nhận những giả thiết này, phải chăng ẩn dấu đằng sau cái áo hoa lệ tự nhận mình là cao thượng đó chính là chọn lựa của cô?

Vả lại, dù trong thâm tâm luôn chống đối anh, thể hiện thái độ không xu nịnh, không nhận bất cứ đồ vật hay tiền bạc nào từ anh nhưng cô vẫn lợi dụng anh đó thôi, lợi dụng anh để cứu công ty sắp phá sản, lợi dụng anh để trả thù những kẻ phản bội, dùng tiền của anh để chữa bệnh cho ông ngoại, thậm chí còn đổ lỗi cho anh khi cô chán ghét chính mình. Cô đem tất cả những bất mãn ở trên đời trút lên đầu anh, có như thế cô mới có thể trải qua những tháng ngày thanh thản.

Những điều đó vĩnh viễn cô cũng không muốn thừa nhận bởi làm thế sẽ phá vỡ nghị lực chống chọi nhiều năm qua của cô. Nếu thừa nhận tức là cô không còn vô tội hay đáng thương nữa, cho dù cô cố gắng chối bỏ những những từ ông ngoại từng dùng để chửi cô như “hư vinh”, “hèn nhát”, bây giờ nghĩ lại chẳng phải đều có lý cả sao.

Trần Tử Dữu lại châm một điếu thuốc. Cô hút thuốc rất có chừng mực, không bao giờ hút quá nhiều. Mấy năm gần đây, mặc dù cô cảm thấy cuộc sống thật tối tăm, không chút ánh sáng không thể thở nổi nhưng vẫn luôn mang hy vọng ở tương lai nên cô rất quý trọng bản thân. Nhưng bây giờ, khi cô buộc phải thừa nhận bản thân cũng chẳng phải loại cao quý đáng giá gì thì cảm giác tuyệt vọng lại lần nữa lan khắp toàn thân, đè ép cô không thở nổi.

Khi cô muốn tìm ai đó để hận, để dời đi tâm tình hậm hực nặng nề này thì cô lại phát hiện cô không còn lối thoát nào nữa rồi.

Ngồi thật lâu vẫn không buồn ngủ, cô đứng dậy tìm điện thoại để nhìn giờ thì thấy trên màn hình báo có tin nhắn. Trì Nặc gửi tin tới, chỉ có mấy chữ: “Chúc ngủ ngon.”

Trì Nặc thường xuyên bận tham gia các bữa tiệc nên không có thì giờ nhắn tin cho cô. Tử Dữu làm việc và nghỉ ngơi rất có quy củ, nếu tiệc kết thúc quá muộn, Trì Nặc sợ đánh thức cô thì sẽ để lại một tin nhắn, sáng hôm sau cô sẽ xem được.

Tin nhắn được gửi tới mười phút trước. Trần Tử Dữu nhìn dòng chữ một lúc rồi bấm số gọi đi: “Là em đây.”

Trì Nặc kinh ngạc: “Đã trễ như vậy sao em còn chưa ngủ?”

“Em nằm mơ, tỉnh lại thì thấy tin nhắn của anh.” Trần Tử Dữu nói, “Anh có bận không? Nếu không thì nói chuyện với em một lát.”

Trì Nặc cười: “Bình thường anh có nhớ em, nói vài câu em cũng không thích, hóa ra em lại thích nói chuyện lúc rạng sáng thế này. Nhưng anh thật sự rất mệt, còn có rất nhiều tài liệu cần phải xem, trời gần sáng là anh ra sân bay rồi, chỉ sợ lại ngủ gật trên máy bay thôi. Đợi anh trở về mình cũng đi nghỉ hai ngày được không? Lúc đó em muốn nói bao nhiêu cũng được.”

“Được rồi, mấy giờ anh lên máy bay? Để em tiễn anh.”

“Chuyến bay sớm lắm, sân bay lại xa, đừng tiễn, cũng chẳng phải lần đầu anh đi công tác.”

“Em muốn tiễn anh.”

Trần Tử Dữu bắt mình phải chợp mắt hai tiếng rồi vội vàng tắm rửa, vệ sinh cá nhân, sau đó lái xe tới sân bay. Không muốn Trì Nặc ngủ được mùi thuốc lá trên người nên cô đã xịt nước hoa rất đậm. Cô quen với Trì Nặc lâu nay, chưa từng dùng đến nước hoa.

Vì tinh thần không được tỉnh táo nên cô uống một ly café đặc, trang điểm một chút rồi xuất phát trước nửa tiếng, lái xe rất chậm.

Cô cảm thấy hành vi của mình thật buồn cười. Dù cô không có sức sống lắm nhưng hành động này trong mắt người ngoài lại như cô gái mới lớn đang yêu vậy. Cô đã lâu rồi không làm chuyện ngốc nghếch như vậy, phải nói là hơn hai mươi năm nay đây mới là lần đầu tiên cô làm thế này.

Cô đột nhiên không muốn nói gì với Trì Nặc nữa, cả đêm tự giày vò bản thân, cả tinh thần lẫn thể xác của cô đã quá mệt mỏi. Trước ngày hôm qua cô còn đánh giá mình quá cao nên muốn cho anh biết sự thật nhưng hôm nay cô không còn nghĩ thế nữa, cô đã mất dũng khí mở lời rồi.

Trì Nặc nói anh đi công tác ba ngày. Không biết Lưu Toàn muốn đem sự tình nháo thành cái dạng gì, có lẽ khi anh trở lại cũng chính là lúc họ chia tay.

Từ khi hai người quen nhau đến nay vẫn luôn là anh làm mọi chuyện vì cô, còn cô chỉ thụ động đón nhận. Cho nên lúc này cô muốn chủ động tiến tới vì cô lẽ sẽ không có lần sau nữa, cô không muốn phải hối tiếc và mang nợ.

Khi cô tới sân bay thì Trì Nặc và vài đồng nghiệp đã đợi ở đó, hai người kia đều lớn tuổi hơn anh nhưng lại rất khách sáo với anh.

Trì Nặc không ăn sáng, nói muốn ăn trên máy bay nên dọc đường cô đã mua món Trì Nặc thích ăn nhất. Cô nghe nói họ đi ba người nên cũng mua thêm ba phần.

Vừa nhìn thấy cô, người lớn tuổi nhất đã trêu chọc: “Có sắc có đức, trách sao Tiểu Trì lại nghiêm túc như vậy.”

Trì Nặc nhìn họ cười cười rồi kéo cô sang một bên hỏi nhỏ: “Anh mới là người thức trắng đêm mà sao em trông còn tiêu tụy hơn anh vậy? Đã nói không cần đến mà em lại cứ đến, bướng quá!”

“Anh không muốn nhìn thấy em sao?”

“Thấy em trong bộ dáng như vậy thà là không thấy.” Trì Nặc dùng tay che mắt cô, “Chắc đêm qua gặp ác mộng rồi, hôm nay em xin phép nghỉ một ngày đi.”

Lúc đi anh còn quay lại vẫy tay rồi còn chạy lại hôn lên trán cô, Tử Dữu vừa ngẩng đầu lên Trì Nặc đã hôn lên môi cô, cô ngượng ngùng cười với anh.

Hai ngày sau rất yên tĩnh.

Trần Tử Dữu vốn tưởng Lưu Toàn thiếu tiền nhất định sẽ quấy rầy cô nhưng lại chẳng có chút tin tức nào của ông ta.

Có lẽ Lưu Toàn đã tìm được người mua rồi. Có điều, cô hiểu rõ ông ta, cô cảm thấy những lời đe dọa hôm ấy ông ta chỉ thuận miệng nói ra thôi, chưa chắc đã nắm được chứng cứ gì, chỉ sợ tin bằng miệng mà không có bằng chứng thì 50 vạn là quá cao, có ai lại coi tiền như rác đâu chứ.

Ngay lúc cô cảm thấy quá yên lặng thì Lưu Toàn lại gọi điện tới. Nằm ngoài suy đoán của cô, ông ta một chữ cũng không đề cập tới, chỉ nói đông nói tây, cùng cô ôn lại chuyện cũ, còn kể những chuyện lúc còn bé của cô nữa.

Thái độ này của ông ta so với bộ mặt hung ác lúc tổng tiền càng khiến Trần Tử Dữu chán ghét hơn, cô nhẫn nại hỏi: “Chú Lưu, chú muốn tiền mặt hay chuyển khoản?”

“Tiểu Dữu, chú chỉ nói giỡn với cháu thôi, sao cháu lại tưởng thật chứ, ha ha ha, ngốc ạ!” Thái độ hôm nay của Lưu Toàn cứ như hai người hoàn toàn khác vậy. Nhất thời cô không nói được gì.

“Chú sắp ra nước ngoài rồi, có lẽ sẽ không trở lại nữa. Ở đây chú có vài thứ, đối với chú là vô dụng nhưng có thể rất có ý nghĩa với cháu. Là bút ký của cha và ông ngoại đã mất của cháu đó. Cho chú địa chỉ, chú sẽ gửi đến cho cháu.”

“Lần này chú lại muốn gì nữa?”

“Đầu năm nay làm người tốt thật là khó. Cháu không cần phải không? Vậy chú sẽ vứt bỏ tất cả.”

“Vậy xin hỏi, chú đã coi danh tiết đáng giá của tôi ‘không đáng một đồng’ rồi sao?”

“Con bé này, chú chỉ trêu chọc cháu thôi. Như vậy đi, những món đồ kia chú sẽ để trong tiệm bánh hấp của ông chủ Trần ở phố Tây, cháu còn nhớ không, chính là cái tiệm cháu thường đến lúc nhỏ đó. Cháu đến đó nhận nha.”

Trần Tử Dữu trầm mặc.

“Cháu đa nghi quá rồi. Bên cạnh tiệm ông chủ Trần là đồn cảnh sát mà, cháu sợ chú cho người bắt cóc cháu sao? Đến hay không tùy cháu, tiệm đó mấy ngày nữa sẽ đóng cửa, đến lúc đó không lấy được đồ thì đừng trách chú.” Lưu Toàn cúp điện thoại.

Trần Tử Dữu vẫn nghi đây là một cái bẫy nhưng hơn ba giờ chiều mà xui quẻ khiến cô vẫn đến trước tiệm ông Trần.

Chỗ Lưu Toàn nói quả thật cô nhớ đã từng cùng người nhà, bạn bè tới lui rất nhiều lần.

Thêm vào đó, cô đối với những món đồ Lưu Toàn nói rất tò mò. Ngay cả sách vở của mình cô cũng chưa từng giữ lại nên càng không có bất cứ món đồ nào có chữ viết của ông ngoại và cha cô, đến khi muốn lưu làm kỷ niệm thì đã không còn nữa. Cô từng nhờ giám đốc Trần giúp thu thập những thứ có chữ viết của ông ngoại và cha ở công ty nhưng cũng chỉ có một ít tài liệu có chữ ký, ngoài ra không còn gì khác.

Chiều thứ sáu văn phòng không có việc gì, chủ nhiệm khoa thấy cô mấy ngày nay tinh thần không tốt, trước đó còn bỏ lớp nên đã cho phép cô về nghỉ nửa ngày.

Cô chậm rãi lái xe ra khỏi sân trường, ghé vào siêu thị gần đó mua ít đồ, khi trở ra xe thì có cảm giác bị theo dõi.

Mấy hôm nay cô luôn có cảm giác như vậy, lúc này cảm giác càng mạnh hơn.

Có lẽ vì cô vẫn mang theo 50 vạn tiền mặt bên mình nên hôm qua cô đã đem tiền mặt đổi thành chi phiếu. Bây giờ cầm chi phiếu lại khiến cô cảm thấy bất an.

Cô nhìn qua kính chiếu hậu nhưng không phát hiện điều gì bất thường hay người nào khả nghi nhưng giác quan thứ sáu cho cô biết có một người vẫn luôn đi theo cô.

Nói không sợ là nói dối. Cô tính báo cảnh sát nhưng lại không biết khai báo thế nào, cô không có bằng chứng gì; cô cũng tính quay lại trường nhưng cô biết không thể tránh được suốt đời. Cuối cùng, cô lái xe lẩn quẩn giữa những dãy phố sầm uất, vòng qua vòng lại cả buổi chiều lại chẳng hiểu sao lạc đến chỗ này.

Khu phố cũ kỹ này từ sau khi tốt nghiệp trung học cô chưa từng quay lại. Vì không phải là khu vực đặc sắc, mười năm qua cũng chẳng thay đổi nhiều, những tòa nhà, đường phố và cửa tiệm mặt tiền đều rất thân thuộc. Đường xá vẫn như xưa, mặt đường không còn nguyên trạng nên rất khó đi, bên đường có vài người đàn ông đang chơi mạt chược, hai con chó đang đánh nhau, trên đường người qua lại thưa thớt.

Sau đó, cô nhìn thấy cửa tiệm bánh hấp mà tuổi của nó còn nhiều hơn tuổi cô nằm bên cạnh một cư xá cũ, vách tường bị cơn mưa lớn vài ngày trước làm hư hại, bảng hiệu còn rất mới, có lẽ mới sửa lại. Trong tiệm có bóng người đi tới đi lui, người phục vụ mở cửa sổ ra bên ngoài rồi đặt lên bệ cửa một ly sữa đậu nành, trên cửa tiệm viết ba chữ thật to “Sắp di dời”.

Những chữ đó làm cô thoáng xúc động, cảm thấy thật sự an toàn, trực giác mách bảo cho cô biết ở đây không có nguy hiểm. Vì vậy cô dừng xe, mở cửa xe bước xuống.

Cô đeo kính râm che khuất hơn nửa khuôn mặt, đẩy cửa cúi đầu chào ông chủ đang đứng sau quầy: “Xin hỏi bây giờ đã có bánh hấp chưa?”

Ông chủ nói: “Bánh hấp chưa chín.” Khi ông ta ngẩng đầu lên, Trần Tử Dữu lui về sau một bước dài. Cô không nhận ra, người đàn ông đen gầy đội mũ lưỡi trai đứng sau quầy thu tiền lại chính là Lưu Toàn. Ông ta đã thay đổi rất nhiều, nếu đi trên đường chưa chắc cô có thể nhận ra ông ta.

“Tiểu Tây Dữu, cuối cùng cháu cũng đến. Trưởng thành rồi càng xinh đẹp hơn, cũng can đảm hơn đấy.” Lưu Toàn xoay người lấy ra một phong bì lớn từ dưới quầy, đập đập lên bàn, “bánh hấp thì không có nhưng có cái này được không?”

“Rốt cục là ông muốn gì?”

“Không có gì, chỉ muốn tặng cháu chút quà mọn mà thôi.” Ông ta đưa phong bì tới, phẩy phẩy cho cô xem, phong bì mềm oặt chứng tỏ không có gì trong đó, rồi ông ta đặt xuống bàn, nhìn cô tươi cười.

Trần Tử Dữu cảm thấy rất kỳ quái. Cô âm thầm quan sát xung quanh, phía nhà bếp có tiếng động, hai nhân viên của tiệm đang vội vàng sửa lại bàn ghế nên cũng không chú ý tới bọn họ ở bên này.

Cô cầm phong bì lên, lấy chi phiếu ra để trước mặt ông ta.

“Những thứ này đối với chú chỉ là đồ bỏ đi, không có giá trị nên cháu không cần trả tiền. Còn chuyện kia, Tiểu Tây Dữu, thân cháu sao đáng giá có 50 vạn được, tội gì phải tự sỉ nhục mình? Quên đi, chú chỉ muốn đùa với cháu chút thôi.” Lưu Toàn cất những món đồ kia vào phong bì.

“Vậy thì cảm ơn chú, chú Lưu.”

Trần Tử Dữu khó hiểu bước ra xe, khi khởi động xe thì cô cẩn thận xem xét, tất cả đều không có gì khác thường, trách mình mấy phen nghi thần nghi quỷ nên buồn cười.

Cô từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua cửa tiệm trước kia đã tới vô số lần, cũng thấy bóng dáng Lưu Toàn chọt thoáng qua cửa thì hơi chùng lòng, một vài hình ảnh bất ngờ dậy lên trong trí nhớ: lúc còn nhỏ ông ta nhìn cô nô đùa với con búp bê, lên cấp hai ông ta tặng cho cô con búp bê mới nhất; một năm học đại học trong nước ông ta thường ghé thăm cô trong mỗi chuyến công tác, đối với cô ông ta còn chu đáo và kiên nhẫn hơn cả cha mẹ của cô.

Cô vội xóa bỏ những suy nghĩ mềm lòng ấy đi. Khi cửa tiệm kia càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng khuất hẳn trong kính chiếu hậu thì sự bất an của cô lại trở nên mãnh liệt hơn.

Khi cô vượt qua một giao lộ thì hình như phía trước có tai nạn xe, đường nhỏ đông đúc, xe chen chúc nhích từng chút một. Nhiều xe quay đầu đổi hướng khác.

Cô có thể chờ đợi, từ trên ghế phó lái cầm lên chiếc phong bì, lấy những món đồ bên trong ra. Nhiều năm rồi cô không được nhìn thấy lại nét bút của ông ngoại và cha cô, nhìn từng tờ một, cô có cảm giác vừa xa lại vừa quen thuộc. Lật tiếp thì thấy một tờ giấy ghi chú cha cô kẹp vào, là biên lai tiền nợ Lưu Toàn mượn giờ đã ỏ vàng.

Bây giờ đã không còn cần thiết nữa nhưng xuất phát từ trách nhiệm Trần Tử Dữu vẫn gọi điện hỏi ông ta có cần đưa về không.

Lưu Toàn nói: “Vậy làm phiền cháu.”

Trần Tử Dữu đợi một lúc lâu mới quay đầu xe được, dọc đường quay về cô lái thật chậm. Cô lái chậm để nhìn thấy cả khu phố nhỏ đều đã được dỡ bỏ và dời đi nơi khác, vài khung cửa sổ của những tòa nhà quanh đó đã rơi xuống, xuôi theo con phố, những cửa hàng nhỏ đa số đều đã đóng cửa. Trong lòng cô có chút hiu quạnh.

Buổi chiều đầu đông, trên đường không có mấy xe, trên khu phố cuối cùng đang trước có mấy người vẫn còn đang đánh mặt chược, hai con chó đánh nhau đã không thấy đâu nữa. Phía trước chừng hai trăm mét, Lưu Toàn đang đứng bên đường đợi cô.

Đột nhiên có hai chiếc xe máy một trước một sau gào thét xẹt qua cạnh xe cô, chúng xuất hiện đột ngột, thậm chí mới rồi cô nhìn qua kính chiếu hậu còn không thấy chúng nên cô không đề phòng, chỉ chăm chăm nhìn phía trước.

Sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng tất cả lại giống một pha quay chậm trong mắt cô. Chiếc xe máy thứ nhất tông thẳng vào Lưu Toàn, đánh văng ông ta ra xa mấy mét, chiếc còn lại chuẩn bị phóng tới.

Trần Tử Dữu đạp mạnh thắng lại, theo phản xạ tính tìm bút ghi lại biển số hai chiếc xe máy nhưng nhìn thấy cả hai chiếc đều không có biển số, phóng rất nhanh vào con hẻm nhỏ rồi mất hút.

Cô dừng xe lại cách Lưu Toàn hơn mười mét, chạy đến bên cạnh ông ta, ngồi xuống xem xét thương thế của ông ta. Vài người trong cửa tiệm và những người đang chơi mật chược gần đó cũng vội vàng chạy lại.

Lưu Toàn vẫn còn tỉnh táo nhưng tay chân co quắp, tay phải của ông ta cố sức giơ lên không trung như muốn đưa vật gì đó.

Người chung quanh nháo nhào lên, có người báo cảnh sát, có người gọi xe cứu thương nhưng không người nào dám động đến ông ta.

Trần Tử Dữ thấp giọng hỏi: “Chú muốn lấy gì? Cần tôi giúp không?”

Lưu Toàn tiếp tục cố gắng lấy tay phải nhét vào túi áo.

Trần Tử Dữ nhẹ nhàng lấy giùm ông ta thứ trong túi áo. Chỉ có một ví tiền cũ, trong ví là ảnh ba người nhà ông ta.

Trần Tử Dữ đưa tấm ảnh đến sát mắt ông ta: “Chú muốn lấy cái này sao?”

Con mắt Lưu Toàn dừng thật lâu trên tấm ảnh rồi nhìn về phía cô, môi giật giật như muốn trăn trối điều gì nhưng lại không thể nói được. Toàn thân ông ta tiếp tục co quắp, đau đớn cực độ.

Trần Tử Dữ nhẹ nhàng nhét ví tiền vào tay ông ta.

Tiếng còi xe cảnh sát ầm ầm từ xa truyền đến, tay Lưu Toàn run lên, ví tiền rớt xuống đất, bên trong có nhiều thứ rơi ra, bị gió thổi bay đầy trên đất.

Trần Tử Dữ giúp ông ta nhặt số tiền mặt và ít chi phiếu định kỳ lên, nhét vào ví tiền.

Dưới thân ông ta từ từ tuôn ra một dòng máu, dính trên chi phiếu, cô dùng đầu ngón tay nhặt lên thì phát hiện bên dưới còn có một tấm chi phiếu trắng, cô cẩn thận không dính vào máu khi nhặt nó lên, mắt lướt qua tấm chi phiếu.

Cô lại bỏ ví tiền vào túi Lưu Toàn.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường, xe cứu thương cũng nhanh chóng đến nơi. Nhưng trên đường đi Lưu Toàn đã tắt thở, không kịp nói lời nào.

Trần Tử Dữ là người đầu tiên chứng kiến vụ việc nên phải phối hợp với cảnh sát trả lời câu hỏi, làm biên bản tường trình đến gần nửa đêm. Trong lúc đó, cô nhận được điện thoại của Trì Nặc nói mai anh sẽ về nước, anh rất nhớ cô.

Cô không nói mình đang ở sở cảnh sát, chỉ vội vàng nói có việc gấp, lát nữa sẽ gọi lại cho anh.

Cô từng nghĩ ngày Trì Nặc về sẽ là ngày họ chia tay nhưng không ngờ kết cục lại biến hóa kỳ lạ và khác thường như vậy.

Trần Tử Dữ kể rõ cho cảnh sát biết cô và người chết có quen biết nhiều năm, cả lý do vì sao cô đến cửa tiệm đó lấy đồ rồi vì sao quay lại và trùng hợp chứng kiến cảnh đó, cô cũng giúp Lưu Toàn lấy ví ra để ông ta được nhìn ảnh gia đình, dĩ nhiên cô không kể chuyện tổng tiền trước đó.

Đối mặt với các câu hỏi của cảnh sát, cô trả lời rất điềm tĩnh, thần sắc bình thường nhưng lòng bàn tay và lưng cô đều ướt đẫm. Nếu lúc này cảnh sát dùng máy phát hiện nói dối để kiểm tra thì có khả năng cô sẽ bị kết tội giết người cũng không chừng.

May mắn là hôm nay cô mặc áo khoác đen nên tấm chi phiếu dính đầy máu mà cô vội vã nhét vào túi không bị lộ ra.

Trong phòng hơi lạnh, cô đút tay vào túi áo, vì hồi hộp nên cô dùng sức nắm chặt tờ giấy. Vết máu trên đó sớm đã khô nhưng cô vẫn cảm thấy chúng còn đang giữ nhiệt độ nóng hổi của máu, lòng bàn tay cô ướt sũng.

Khi vừa liếc mắt qua tấm chi phiếu, nhìn thấy nét bút máy và những con số viết trên đó cô đã lập tức đoán ra đó là tên của một ngân hàng nước ngoài cùng số tài khoản và mật mã.

Tại hiện trường, thừa dịp không ai chú ý, cô vo tẩm chi phiếu này lại, giấu trong tay áo và lựa thời cơ nhét vào túi áo. Có thể ở giữa một đám đông mà kín đáo giấu được vật chứng quan trọng thần không biết quỷ không hay thì phải nhờ đến trò ảo thuật cô và một đồng nghiệp từng làm trong lúc rảnh rỗi.

Loại chi phiếu làm từ chất liệu giấy đặc biệt này rất khó mua được ở trong nước, màu mực cô cũng chưa từng thấy ai dùng. Hơn nữa, cô ít khi thấy có người viết tiếng Anh mà cứng cáp, thanh mảnh như núi đá lởm chởm thế này.

Tất cả các chi tiết đều quy về một mối, trong khoảnh khắc đó cô thầm nghĩ đến một người: Giang Ly Thành.

Chú giải:

(1) Chỉ duyên thân tại từ sơn trung: Nguyên văn

Thực ra đó là 2 câu thơ trong bài “Đề Tây Lâm Bích” của nhà thơ nổi tiếng đời Tống tên là Tô Thức.

Phiên âm Hán Việt:

Bất thức Lư Sơn chân diện mục

Chỉ duyên thân tại từ sơn trung.

Dịch thơ:

“Chẳng rõ Lư Sơn hình dáng thật

Bởi thân đứng ở chính nơi này”

Nghĩa câu này tạm diễn giải là:

Bạn sẽ không thể biết hình dáng thật của Lư Sơn như thế nào nếu bạn chỉ đứng ở lưng chừng núi.

Với ý nghĩa đó, câu thơ trên được sử dụng như một thành ngữ chỉ những người có cái nhìn phiến diện, biết một mà không biết mười, chỉ thấy cây mà không thấy rừng.

(Nguồn: www.dienanh.net/forums/converse.php?u=261933&u2=106579)

(2) Cindrella: Truyện “Cô bé lọ lem”

(3) Khổng Tước bay về đông nam: Đây là một câu chuyện tình kinh điển trong văn hóa Trung Hoa, được ví như Romeo Juliet.

Tham khảo tại đây: www.dienanh.net/forums/showthread.php/35295-2008-Khong-Tuoc-Dong-...

19. Chương 19: Trùng Hợp

Đêm hôm đó Trần Tử Dữu hoàn toàn không thể ngủ được.

Khi đang viết bản tường trình thì ngẫu nhiên cô nghe thấy các cảnh sát thảo luận. Người nhà Lưu Toàn hiện không ở trong nước, họ vừa xuất ngoại đến một nước ở Đông Nam Á; con gái Lưu Toàn có liên quan đến xã hội đen, gần đây đã gây ra chuyện lớn nên đang chạy trốn, sự việc này nếu không phải chỉ đơn thuần là tai nạn giao thông thì hơn phân nửa là có quan hệ với chuyện trên hoặc những điều tương tự.

Gần sáng cô mới gọi điện lại cho Trì Nặc được. Mặc dù cô cố gắng bình tĩnh nhưng Trì Nặc vẫn nhận ra được cô đang lo sợ.

Cô nói với Trì Nặc mình vừa chứng kiến một tai nạn giao thông dẫn đến tử vong, nhìn bề ngoài thì có vẻ giống như gây chuyện rồi bỏ chạy nhưng cô cảm thấy giống mưu sát hơn, người chết còn là người quen cũ của cô.

Trì Nặc nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, em hãy uống một ly sữa nóng, nếu ngủ không được thì có thể uống thuốc ngủ. Ngày mai là chủ nhật, có thể ngủ nướng rồi, chờ em dậy thì anh cũng đã trở lại.”

“Trì Nặc, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Bây giờ em phải ngủ trước đã. Có gì cũng phải chờ anh về rồi nói sau.”

“Anh mau trở về nhé.”

“Anh mong có thể ở bên cạnh em từng giây từng phút. Anh thật sự rất nhớ em, đi ngủ đi nào.”

Trần Tử Dữu không thể nói rõ mọi chuyện với anh qua điện thoại, bất luận chân tướng sự việc như thế nào, việc Lưu Toàn chết thế nào đơn giản là có liên quan đến việc ông ta biết vài chuyện không nên biết và còn tổng tiền cô. Nhưng tất cả cũng vì sự có mặt của cô.

Hoặc là, việc Lưu Toàn chết thế nào đơn giản là có liên quan đến việc ông ta biết vài chuyện không nên biết và còn tổng tiền cô. Nhưng tất cả cũng vì sự có mặt của cô.

Tóm lại, Lưu Toàn chết đi chắc chắn có liên quan đến cô.

Cô càng không thể nói cô đã nghiên cứu tờ chi phiếu. Đó đích thực là chi phiếu quốc tế, trên còn có 400 vạn đồng, điều kiện là phải do người của Lưu Toàn ở một quốc gia Đông Nam Á lĩnh. Vợ con ông ta hiện nay quả thật đang ở quốc gia đó.

Theo cô nghĩ, tài khoản này có lẽ đã trở thành vô dụng ngay giờ phút này.

Cô nằm trên giường trần trọc đến nỗi đầu đau muốn nứt ra, không thể không uống hai viên thuốc ngủ. Thế nhưng thuốc ngủ cũng không có tác dụng, cô khó khăn tiến vào giấc ngủ chập chờn lại gặp toàn ác mộng.

Cô mơ thấy những hiện trường giết người đều xảy ra ở nơi cô rất quen thuộc. Những hình ảnh quá mức chân thật, cô muốn chạy trốn nhưng không thoát được, muốn đến cứu nhưng không đến được, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, muốn hét lên nhưng cũng không thể hét được.

Cô lại mơ thấy một cảnh tượng khác, có lẽ là cảnh cuối của ác mộng. Cô tới một nơi thanh tĩnh xa lạ có hoa cỏ xanh mướt, suối nước chảy róc rách, cảnh sắc tĩnh mịch. Nơi đây im ắng nhưng không có bầu trời, chỉ có ánh sáng kỳ dị không biết từ nơi nào tỏa ra tựa như một sân khấu khổng lồ hoa lệ và hư ảo.

Trên vũ đài có một nam nhân mặc y phục màu trắng bông bênh đang giết người, động tác nhẹ nhàng tao nhã như đang múa một vũ khúc. Kiếm quang trắng sáng lần lượt lóa lên, những người kia như những cây lúa lần lượt ngã xuống, máu tươi tung tóe bắn lên trang phục màu trắng tạo thành muôn hình đóa hồng mỹ lệ.

Sau khi anh ta giết người, bên mặt có chút ánh sáng không biết từ đâu chiếu lên khuôn mặt trắng bệch nhưng góc cạnh rõ ràng. Đúng là Giang Ly Thành.

Anh khẽ động môi nói một câu gì đó nhưng giấc mơ này không có tiếng động nên cô không nghe được anh nói gì, chỉ thấy một cô gái nhỏ bé tiến lên phía trước đưa cho anh một quyển trục. (Cái trục cuốn. Người ta làm cái trục tròn để cuốn đồ đều gọi là trục. Sách vở ngày xưa viết bằng lụa đều dùng trục cuốn nên gọi sách vở là quyển trục, cuốn tranh vẽ gọi là họa trục)

Anh nhẹ nhàng nâng tay lên, biến trục thành một tấm lụa trắng thật dài, trên lụa đầy những ký tự. Anh lạnh lùng cười, lướt qua người còn lại trước mặt, khoát tay một cái, người đó liền tỏ vẻ không thể tin nổi rồi ngã vật xuống, sau đó lại thêm một người... Trên mặt đất nhanh chóng hình thành một tòa tháp được xây bằng xác người như một chương trình biểu diễn nghệ thuật.

Có người không chịu nổi khi phải chờ chết nên cố gắng phản kháng, khi người đó sắp đánh về phía sau lưng Giang Ly Thành thì một mũi tên găm hẳn lên mặt đất, mũi tên sau lưng vừa rồi chính là do cô gái kia bắn ra.

Sân khấu chậm rãi xoay tròn, vì vậy cô thấy rõ được mặt cô gái kia, đó chính là khuôn mặt tái nhợt không chút biểu cảm giống hệt của cô.

Giang Ly Thành mặc đồ trắng quay lại mỉm cười nhìn cô, hình dáng của miệng khi phát âm rõ ràng là nói “Rất tốt”. Cô cũng cười lại với anh.

Giấc mơ này yên ắng đến thần kỳ, thậm chí sự yên tĩnh này còn xoa dịu đi nỗi sợ hãi của cơn ác mộng trước đó của cô.

Sau đó cô tỉnh lại, giấc mộng ban nãy hiện ra rõ mồn một, từng hình ảnh vẫn còn rất thật. Cô vùng dậy bò xuống giường, cảm thấy buồn nôn. Cô ở trong toilet cố nôn ra nhưng chỉ nôn được ít nước vì buổi tối cô không ăn uống gì. Nôn xong cô còn nhìn thấy chút máu, cô nghi ngờ đó chính là một bộ phận nào đó trong nội tạng của mình.

Sau đó cô mở đèn bàn rồi rút ra một quyển ‘Kinh thánh’ trong chỗ sâu nhất trên giá sách, đó là di vật của bảo mẫu. Cô ôm sách quỳ gối trước giường, cuối cùng cho đến tận rạng sáng cô vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, nửa nằm trên giường này ngủ say.

Ban ngày Trần Tử Dữu ngủ một chút rồi đến một nhà hàng bốn mươi chín tầng. Cô có hẹn dùng cơm với Trì Nặc tại đây.

Cô tới sớm cả tiếng đồng hồ vì nếu còn ở nhà cô không thể tránh khỏi suy nghĩ lung tung. Vị trí nơi này đủ cao để có thể quan sát toàn thành phố. Khi một người đứng ở nơi quá cao để nhìn xuống thì những thế sự trần tục đều trở nên nhỏ bé, không chút ý nghĩa.

Cô dựa vào khung cửa sổ của nhà hàng xoay tròn để nhìn phong cảnh một nửa thành phố. Vì là sáng chủ nhật, xe cộ đi lại trên đường nhiều hơn so với thường nhật, đường sá dọc ngang như một bàn cờ khổng lồ, các loại xe đủ màu như từng quân cờ hoặc đang dừng lại hoặc gấp gáp phóng qua. Từ nơi cô đứng chính là con đường phía bắc đông nghẹt xe, nhà hàng đã xoay tròn hai lần mà xe cộ trên đường không nhúc nhích được chút nào. Bốn phía quanh quảng trường rộng lớn như đang vận động theo quy luật, người người ra vào tấp nập, tụ thành một đám đông như những con kiến trước cửa động khổng lồ.

Trì Nặc vừa gọi điện thoại tới. Anh đã xuống máy bay nhưng chưa về đến thành phố. Anh gọi điện xin lỗi vì sân bay thủ đô tạm thời hoãn chuyến bay nên anh đành phải chờ, một giờ sau máy bay mới cất cánh được, bữa trưa chắc không thể dùng với cùng. Anh dặn cô cứ ăn trước rồi nghỉ ngơi hoặc đi dạo phố.

Trần Tử Dữu nói: “Đừng lo, em không có việc gì làm nên sẽ ở đây đợi anh.”

Sau khi cúp điện thoại, cô cảm thấy khá hơn nhiều. Từ lúc ra khỏi sở cảnh sát ngày hôm qua cho đến vừa rồi, cô vẫn luôn cảm thấy ngột ngạt khó thở, giống như đang ở trong phòng tắm hơi nhưng vẫn luôn thấy lạnh lẽo. Nếu xung quanh có chuyển động thì thậm chí sẽ xuất hiện cảm giác vô trọng lực như đang ở trên tàu vũ trụ.

Trái tim của cô vẫn rất khỏe, xuất hiện tình huống này chỉ vì tâm thần cô bất an, có thể nói là khủng hoảng.

Cửa sổ sát đất bên cạnh có vài kính viễn vọng để du khách có thể ngắm cảnh ở xa, sự vật sẽ được phóng to gấp nhiều lần. Khi đã cảm thấy dễ chịu hơn, cô đi qua đứng trước một cái kính, chuyển góc nhìn lên bầu trời, thị giác tập trung vào những dòng mây biến ảo kỳ diệu ở đằng xa xa.

Hôm nay trời xanh bất thường, lại có vẻ rất cao như không nhìn thấy đáy, cô chỉ nhìn một lúc đã thấy nhức đầu, đành hướng mắt về mặt đất. Những quân cờ đang di chuyển đồng đúc như loài bò sát vừa rồi đang dần hiện rõ hơn.

Sau năm phút đến nhà hàng này cô đã phát hiện, tòa cao ốc này với Cao ốc Thịnh Thế chỉ cách một con phố vì đối diện chính là một phòng triển lãm, không có tòa nhà cao tầng nào cản trở, đứng ở đây

có thể nhìn thấy mặt sau của tòa nhà cao ngất cùng bức tường xanh um vào đầu mùa đông. Qua kính viễn vọng, biển hiệu khổng lồ ấy và cô như gần trong gang tấc. Cô thật không ngờ tới điều này.

Cô cố gắng hết sức bỏ qua nó, mỗi lần chuyển hướng nhìn lại cố dời mắt đi nơi khác nhưng cái biển hiệu ấy cứ nhảy vào mắt cô, khiến cô muốn nhờ vào vị trí trên cao để lảng tránh nó.

Lát sau, khi Trần Tử Dữu đang nhìn vào kính viễn vọng lại vô tình thấy được chủ nhân tòa cao ốc ấy đang chậm rãi chạy xe vào khuôn viên biệt lập phía sau của tòa nhà, tinh thần cố gắng chống chọi từ trưa tới giờ của cô bắt đầu xuất hiện kẽ nứt, đầu tiên là một khe hở dài, hẹp và rất nhỏ, ngày càng rộng dần rồi chia năm xẻ bảy.

Thật ra đứng ở chỗ cô không thể thấy rõ hình dáng chiếc xe cũng như biển số xe. Lúc ấy cô chỉ bị hấp dẫn bởi một chiếc xe được điều khiển rất thiện nghệ như trong xa trận, cô đang nhìn qua kính khi anh lái xe vào một chỗ khuất trong khuôn viên tòa nhà với bức tường thấp thoáng sau rừng cây, xe dừng trước cửa ra vào, từ trên xe bước xuống hai người, mặc dù chỉ nhỏ như nhân vật mô hình trong sa bàn (Trò chơi sa bàn: xây dựng mô hình các công trình công cộng của một thành phố, từ lâu được rất nhiều người trên thế giới ưa chuộng) nhưng cô vẫn cảm giác được thân ảnh và tư thái quen thuộc kia. Cô theo thói quen nhìn thật lâu nhưng lại kinh ngạc phát hiện tòa nhà đó chính là nơi cô một mực lảng tránh, Cao ốc Thịnh Thế.

Họ đỗ xe ở nơi không được phép đỗ, vệ sĩ và bảo vệ đứng một bên nhưng không hề ngăn cản, có thể đoán rằng đó phải là nhân viên cấp cao của Cao ốc. Tòa nhà này cô chỉ quen biết có hai người, Giang Ly Thành và Giang Lưu.

Cô nhớ lại sau mười tuổi cô đã không còn làm những việc khiếm nhã như thế này nữa. Vì cô đoán Giang Ly Thành sẽ ở lại công ty vào cuối tuần nên khi đại não chưa kịp phản ứng thì thân thể đã đi trước một bước. Cô không quan tâm đến dáng vẻ mình lúc này, cũng quên mất hôm nay cô chỉ cần vận động mạnh một chút thì sẽ choáng váng, hô hấp khó khăn, cô nhanh chóng chạy vào thang máy xuống thẳng lầu một, băng qua đường, đưa tay gọi taxi.

Tài xế nghe thấy nơi cô muốn đến thì không tin được, phải xác định lại lần nữa, sau đó xuyên qua một con đường nhỏ, chỉ một kilomet đã đến nơi. Mãi cho đến khi cô trả tiền rồi xuống xe, nét mặt kinh ngạc của tài xế vẫn chưa biến mất.

Di nhiên Trần Tử Dữu gặp phải sự ngăn cản của bảo vệ. Anh ta lịch sự nhưng thành thật nói hôm nay là chủ nhật, Giang tổng không tiếp khách. Coi như là việc thường ngày, khách đến phải hẹn trước, đúng giờ đã hẹn mới được gặp Giang tổng. Hơn nữa, hôm nay thư ký Giang cũng không đi làm, theo quy định thì anh ta không được phép thông báo trực tiếp với Giang tổng. Tóm lại, bảo vệ trẻ tuổi kiên quyết cự tuyệt mọi yêu cầu của cô.

Anh ta nhìn cô giống như đang nhìn một người đàn bà chanh chua cố tình đến gây sự, mọi suy nghĩ đều hiện rõ trên mặt, có đồng tình, có thờ dãi, còn có chút khinh thường.

Trần Tử Dữu biết dáng vẻ cô trong mắt người khác có lẽ rất giống như một người vợ sắp bị chồng bỏ hoặc đã bị rồi cũng nên, không còn bình tĩnh cũng không còn hiểu quy củ phép tắc gì nữa. Nhưng cô bị một luồng dũng khí hoặc sự phẫn nộ thúc đẩy nên đã sớm bỏ qua hình tượng của mình hoặc của người khác, cô lấy di động ra, trước mặt bảo vệ bấm số của Giang Lưu, chỉ nói một câu: “Tôi có chuyện muốn gặp Giang tiên sinh.”

Vài phút sau, anh bảo vệ trợn mắt há mồm nhìn Giang Lưu đến trước mặt họ, đích thân cung kính đưa Trần Tử Dữu vào thang máy.

Giang Lưu bấm nút tầng mười chín, đưa cô xuyên qua hành lang, tiến vào phòng trong của một văn phòng rộng lớn.

Mấy năm trước cô từng tới đây một lần, chỉ nhớ an ninh rất chặt chẽ, bây giờ lại được đi thẳng một đường. Vì là chủ nhật nên bốn phía đều rất yên tĩnh.

Phòng trong cửa không khóa. Giang Lưu dừng lại, làm động tác mời, nhẹ nói: “Giang tiên sinh đang đợi cô.”

Anh tự tay gõ nhẹ lên cửa hai cái, thấp giọng nói vào trong: “Giang tiên sinh, Trần tiểu thư đã đến.” Sau đó khẽ cúi người chào Trần Tử Dữu rồi xoay người rời đi.

Trần Tử Dữu đột nhiên có thôi thúc muốn quay lại. Gian phòng này gợi lại cho cô những ký ức không vui vẻ, đồng thời còn khơi lên cảm giác khó chịu lúc trưa. Còn chưa nhìn thấy Giang Ly Thành mà cô đã tự trách bản thân hành động quá tùy tiện.

Nhưng cô lại không thể rút lui được, chỉ cần hít một hơi thật sâu, đứng thẳng lưng, kiên quyết bước vào.

Giang Ly Thành cũng không ngồi sau bàn làm việc to lớn mà đang nghiêng người tựa vào cửa sổ sát đất, trong tay kẹp một điều thuốc như đang ngắm cảnh bên dưới lại như đang quan sát cô. Khi cô từng bước một đến gần thì anh quay người sang, chỉ lên sofa tiếp khách, bản thân cũng bước sang ngồi xuống, đồng thời dập tắt điều thuốc trong tay.

Cả quá trình Giang Ly Thành không nói một lời, biểu hiện trên mặt không rõ ràng.

Trần Tử Dữu cũng chọn chiếc ghế xa anh nhất mà ngồi xuống. Sau đó cô nhận ra, hôm nay anh không mang giày như thường ngày mà chỉ mặc một bộ thường phục màu xám nhạt, trên trán có vài sợi tóc rủ xuống, không còn chỉnh tề như ngày trước, hiển nhiên là vừa trở về từ một nơi nghỉ dưỡng nào đó.

Không giống với cô tái nhợt, anh thoát nhìn tinh thần khá sáng khoái.

Hai người cũng trầm mặc, tựa hồ đang đợi đối phương mở lời trước. Thời gian trôi qua, ngay khi không khí tĩnh lặng ngày càng nặng nề, dần hình thành lên một loại áp lực không chịu nổi thì Trần Tử Dữu cúi đầu tìm trong giỏ xách một món đồ, muốn dùng động tác này làm giảm bớt áp lực vô hình.

Lục tới lục lui, cuối cùng cô lôi từ chỗ sâu nhất trong giỏ ra một tờ giấy nhỏ – chi phiếu, chậm rãi mở ra, đem mặt có chữ viết đặt trước mặt Giang Ly Thành.

Trong phòng vẫn không có tiếng động, hai người như đang diễn rất nghiêm túc nhưng nếu có khán giả nhất định sẽ cảm thấy vở kịch cảm này cực kỳ buồn cười.

Tầm chi phiếu loang lỗ vết máu. Đem qua cô vốn định thiêu hủy, suy tính lại cô bèn nhét nó vào chỗ sâu nhất trong giỏ xách, có lẽ trong tiềm thức của cô, dù hôm nay không trùng hợp như vậy cô vẫn quyết định sẽ tìm Giang Ly Thành đối chất.

Giang Ly Thành bình tĩnh nhìn tờ giấy, đôi mắt hơi nheo lại. Anh vẫn chờ Trần Tử Dữu lên tiếng nhưng cô không phản ứng gì, chỉ im lặng nhìn anh.

“Thứ này sao lại ở trong tay cô?” tiếng nói trầm thấp của Giang Ly Thành rất cục cựa cũng phá vỡ không khí im lặng trong phòng, thật sự cũng phá vỡ luôn chút hy vọng cô còn giữ lại trong lòng.

Trần Tử Dữu kinh ngạc không thốt nổi lời nào. Cô không mong anh sẽ thẳng thắn thừa nhận mọi chuyện đều có liên quan tới anh, cô thà để Giang Ly Thành phủ nhận tất cả. Cô không quan tâm anh có tội hay không nhưng là cô hi vọng chính mình vô tội.

“Chuyện này cô không cần một mình gánh chịu như thế. Cô có thể nói để tôi giải quyết.” Giang Ly Thành thản nhiên nói.

Trần Tử Dữu nhìn thẳng về phía anh.

“Hắn vẫn làm phiền cô? Đó là máu phải không?”

“Đúng, là máu của Lưu Toàn. Ông ta không có cơ hội làm phiền tôi.” Trần Tử Dữu cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói có chút khàn khàn.

“Ừm.” Giang Ly Thành trên mặt bình tĩnh không gợn chút sóng, lạc đề hỏi, “muốn uống nước không?”

Hiển nhiên anh cảm thấy việc Lưu Toàn chết đi không đáng để nhắc tới.

Trần Tử Dữu giận dữ nói: “Giang Ly Thành, cho dù ông ta có tội cũng không tới phiên anh tuyên án. Đó là một mạng người, anh không cần phải thờ ơ như vậy chứ?”

“Mạng người?” Giang Ly Thành khẽ nhú mày, lấy điện thoại di động ra: “Giang Lưu, điều tra xem Lưu Toàn đang ở đâu. Nghe nói hắn đã chết.”

Trần Tử Dữu cười lạnh một tiếng: “Không cần phí sức. Bây giờ chắc ông ta đang nằm ở nhà xác rồi, chính mắt tôi nhìn thấy ông ta đã chết. Tôi biết ông ta hai mươi mấy năm nay, không thể nhận làm người được.”

Giang Ly Thành dừng một chút: “Cô nghĩ cái chết của hắn và tôi có liên quan?”

Trần Tử Dữu cắn chặt môi.

“Trần tiểu thư, ý cô không phải nói, chính tôi vừa tìm người xử lý hắn vừa lưu lại thứ này để cô có thể điều tra ra thủ phạm đích thực là tôi đó chứ? Cô nghi ngờ đạo đức của tôi, tôi cũng không còn cách nào nhưng sao cô lại tự hạ thấp trí thông minh của tôi thế?”

“Có lẽ anh cảm thấy như vậy sẽ không có ai hoài nghi anh. Anh làm việc trước giờ đều không theo lẽ thường mà.”

“Thật may cho tôi là các đồng chí cảnh sát không thông minh được như cô.” Giang Ly Thành mặt không đổi sắc nói, “Đã vậy, cô nên giao tang chứng cho cảnh sát chứ không cần đến đây chất vấn tôi. Chẳng lẽ cô không sợ tôi giết người diệt khẩu sao? Còn nữa, che giấu tội chứng cũng coi là phạm tội đúng không? Nếu tôi có tội thì cô cũng không tránh được.”

“Anh đã hứa cho ông ta số tiền kia, người nhà ông ta có quyền thừa hưởng nó. Nhưng bây giờ thì không ai có thể lấy số tiền đó rồi, đúng không?” Trần Tử Dữu dùng ánh mắt ‘trừ phi anh giao tiền cho người nhà ông ta, nếu không anh chính là hung thủ’ mà nhìn anh.

Giang Ly Thành cười phá lên. Anh cười, nét mặt lạnh lùng, so với không cười càng lạnh lẽo hơn: “Trần Tử Dữu, trong đầu cô chứa thứ gì vậy? Hắn ta bán đứng cô, tổng tiền cô, vậy mà cô lại chạy đến đây thay hắn đòi lại công lý, lo lắng cho vợ con hắn. Cô có tấm lòng thiên thần tôi không có ý kiến nhưng tôi không muốn điên khùng cùng cô.”

“Nói cách khác, căn bản là anh không có ý định cho ông ta 400 vạn vì anh biết ông ta sẽ không có được nó, đúng không? Cái gọi là hối phiếu chấp nhận chẳng qua chỉ là trò đùa của anh mà thôi.”

“Trên thực tế, tôi tính cho hắn 500 vạn, cho chính hắn ấy. Một trăm vạn hắn dùng để trả khoản nợ trong nước, đưa vợ con xuất ngoại, còn lại để hắn ta ra đi vĩnh viễn không trở về nữa, cũng không bao giờ được nhắc lại chuyện này. Vì thế 400 vạn còn lại chỉ khi nào hắn xuất ngoại mới được nhận. Hắn đã lấy trước 100 vạn, còn 400 vạn hắn không lấy được đâu liên quan gì đến tôi. Tóm lại tôi không hề nuốt lời, còn những chuyện khác, thứ cho tôi bất lực. Ngoài ra, cái chết của hắn không liên quan đến tôi, tin hay không tùy cô.”

“Được, vậy mời anh đến sở cảnh sát giải thích cái chết của ông ta và anh không có liên quan đi.” Trần Tử Dữu nắm chặt tờ giấy dúi đó rồi đứng lên.

Giang Ly Thành lại hành động nhanh hơn, cách một cái bàn anh vẫn nắm được cổ tay cô. Trần Tử Dữu vừa thẹn vừa giận, cố vùng ra nhưng không cách nào thoát ra được, cho đến khi Giang Ly Thành đột nhiên buông tay, cô liền ngã xuống vị trí vừa ngồi. Anh buông tay khiến cô ngã ngay cũ, cũng không đau lắm nhưng tấm chi phiếu lại rơi vào tay anh.

Giang Ly Thành thông thả ngồi lại, cẩn thận cầm góc tờ chi phiếu, dùng bật lửa đốt rồi từ từ xem nó cháy hết. Sau đó anh rút một chiếc khăn ướt trong ngăn kéo dưới bàn trà, tỉ mỉ lau từng ngón tay đã cầm tờ giấy, lại ném cả hộp khăn về phía Trần Tử Dữu.

Trần Tử Dữu không thích sạch sẽ đến độ đó nên cứ duy trì tư thế bất động, nhìn Giang Ly Thành lại lôi ra một gói thuốc lá, đốt một điếu rồi trượt cả gói thuốc lẫn bật lửa trên bàn đến trước mặt Trần Tử Dữu.

“Đừng kích động như vậy. Hút một điếu cho bình tĩnh đi.”

Trần Tử Dữu tiếp tục không để ý tới anh nhưng hô hấp lại trở nên nặng nề.

Giang Ly Thành hút vài hơi, trong màn khói lượn lờ nói: “Vì hấn khiến cô nhớ về thời thơ ấu tốt đẹp nên cô muốn vì hấn làm chút việc? Hay là trước khi chết hấn đã nhờ vả cô điều gì? Nếu là cái thứ hai, tôi cần phải thay đổi cách nhìn với hấn thôi. Nếu không phải do tôi ra giá cao nhất, cô cũng biết hấn tính đem chuyện của cô bán cho ai chứ? Cô có biết tình cảnh của mình không? Điều bộ thiên thần, chính nghĩa của cô thật khiến tôi mắc cười.”

Trần Tử Dữu tiếp tục điều chỉnh hô hấp của mình, nhịp tim của cô hoàn toàn mất ổn định.

Giang Ly Thành đứng dậy rót cho cô một ly nước nóng mới đun. Anh thấy Trần Tử Dữu không động đến ly nước thì lại lấy một chai nước lạnh từ trong tủ lạnh cho cô, mở nắp và nhét vào trong tay cô.

“Tôi nói một lần cuối, cái chết của hấn không liên quan đến tôi. Loại người như hấn không đáng để tôi vi phạm pháp luật. Chính cô cũng nói không mong chờ gì ở đạo đức của tôi, năm đó hấn là đồng lõa đã hại cả nhà tôi, cô cho là tôi có nghĩa vụ gánh vác tương lai cuộc sống cho vợ con hấn sao? Chuyện đã hứa với hấn tôi đều đã làm. Về phần chuyện sau đó, một chuyện tôi cũng sẽ không làm. Tôi không bài xích việc làm từ thiện nhưng tôi sẽ không làm những việc khó hiểu để huyết áp tôi tăng cao đâu.”

“Trước khi ông ngoại tôi chết mấy ngày, hấn là mỗi ngày anh đều phải uống thuốc hạ huyết áp, lại còn phải chuẩn bị 500 vạn cho ông ta, cũng thật là làm khó cho huyết áp của anh rồi.”

Giang Ly Thành không nói gì.

“À, những điều này đều là do tôi, thật lòng xin lỗi. Anh cứ ông ngoại tôi, tính ra tôi còn mắc nợ anh nữa. Nhưng tôi cũng không nhờ anh giải quyết Lưu Toàn thay tôi, cũng không muốn nhận ân tình gì của anh, việc thiện này của anh cũng có thể coi là khó hiểu, nhỉ?”

“Tôi còn tưởng cô vẫn muốn có một cuộc sống thanh tĩnh.”

“Chỉ cần anh không phải là âm hồn bất tán thì cuộc sống của tôi sẽ rất thanh tĩnh!” Trần Tử Dữu chẳng phân biệt trắng đen, lớn tiếng nói.

“Trần Tử Dữu, cô nói rõ một chút, rốt cục hôm nay là ai chủ động xuất hiện? Tôi chỉ ghé qua công ty lấy món đồ, ở lại vài phút thì cô lại đột nhiên đến. Tôi cũng không mời cô đến, đúng không?”

Trần Tử Dữu mím chặt môi.

“Thậm chí mấy năm trước tại căn phòng này, khi lần đầu tiên cô cùng tôi bàn về điều kiện kia, cũng là cô kiên trì muốn gặp tôi chứ không phải tôi bức cô.” Giang Ly Thành giọng nói không lên không xuống, nhàn nhạt, “nếu cô muốn nhắc lại chuyện cũ, cô có thể nghỉ lại lần đầu gặp mặt của chúng ta. Đêm đó tôi đang yên lành đi bộ, tính về nhà nghỉ sớm thì cô không biết từ nơi nào hiện ra, lại té ngã dưới chân tôi. Có đúng vậy không?”

Trần Tử Dữu bắt đầu cắn môi.

“Cô có từng nghĩ rằng, lần đầu gặp cô, tôi có giao dịch gì với cô không hay do bản thân cô tự tìm đến? Vì căn bản chuyện đó không nằm trong kế hoạch của tôi. Thật lâu trước đây, trong quán cà phê đó, nếu cô không chạy đến trước mặt tôi thì tôi vốn sẽ không bao giờ xuất hiện cùng cô; nếu cô không chủ động đến căn phòng này, tôi cũng không cao hứng mà có cái ý niệm ký kết hiệp ước hoang đường đó với cô. Rõ ràng mỗi lần đều là cô, nhiều lần xuất hiện trước mặt tôi, khiêu chiến sự nhẫn nại và chỉ số đạo đức của tôi mà cô lại cho rằng lần nào cũng là tôi chủ động gây phiền toái cho cô, còn cô lại hoàn toàn vô tội. Kỳ thật, cô không muốn nhìn thấy tôi thì tôi cũng không muốn gặp lại cô. Thời gian không có cô, tôi cũng rất thanh tĩnh.”

Trần Tử Dữu thấy anh tức giận cũng cảm thấy huyết áp tăng cao, cô giận tím mặt: “Đúng, trước kia là do tôi tự tìm đến anh, là tôi chủ động trêu chọc anh cho nên anh không cần giả mù sa mưa mà nói xin lỗi vì chúng ta vốn đã thanh toán xong nợ nần rồi. Mong anh nói được thì làm được, từ nay về sau chuyện của tôi anh không cần nhúng tay vào. Ngàn vạn lần anh phải nhớ kỹ, tôi là cháu ngoại của kẻ thù lớn nhất của anh, anh có nhiều chuyện phải lo hơn tôi, cẩn thận kéo huyết áp tăng cao lại dẫn đến đột quỵ đấy!”

Lúc Trần Tử Dữu nói, Giang Ly Thành dập tắt điếu thuốc trong cái gạt tàn trên bàn thủy tinh. Anh chậm rãi day tới day lui cho đến khi không còn thấy chút lửa nào mới thôi. Anh mệt mỗi thở dài:

“Trần Tử Dữu, cô đang đổi khái niệm rồi. Chúng ta không còn là trẻ con, sao lại lý sự cùn như vậy? Khi này tôi lỗ lòi, coi như tôi chưa từng nói gì cả. Cô biết rõ bây giờ tôi làm mọi chuyện chỉ vì muốn bù đắp cho cô. Sao cô lại cố ý bóp méo ý tốt của tôi?”

“Tôi không cần ý tốt của anh. Không phải anh vẫn nghĩ những chuyện gia đình tôi gặp phải đều là ‘gieo gió gặt bão’ đó sao? Sao anh lại phải bù đắp gì chứ?”

“Đúng, bây giờ tôi vẫn nghĩ như vậy, có vay có trả, tất cả đều là báo ứng của gia đình cô. Lý do duy nhất khiến tôi áy náy là tôi không nên kéo cô vào đồng hỗn loạn này. Nếu có thể quay lại, tôi sẽ chọn cách tránh cô. Tuy tôi không phải người tốt nhưng cũng không muốn ảnh hưởng đến người vô tội.”

“Anh không cần áy náy. Tôi là một phần của gia tộc tội lỗi này, cha nợ con trả, mọi thứ đều phải do tôi trả, trước kia chẳng phải anh từng nói thế đó thôi? Còn nữa, không kể đến điều này thì tôi cũng đáng chịu phạt lắm vì chính tôi đã chủ động chạy đến trước mặt anh, trêu chọc và khiêu khích anh. Anh vừa nói thế mà, sao đảo mắt đã quên rồi?”

Giang Ly Thành đứng lên rồi lại ngồi xuống, một bộ dạng cực nhẩn nại.

“Trần Tử Dữu, cô có đủ lý do để hận tôi. Tôi cũng không mong cô có thể bỏ qua nhưng tôi hy vọng từ nay về sau cô sẽ có một cuộc sống tốt.”

“Cám ơn. Không cần.”

“Trần Tử Dữu, tôi cũng không muốn nhớ lại chuyện xưa nhưng hôm nay cô lại khiến tôi nhớ đến bộ dáng của cô lúc tôi mới quen. Cô trở thành như bây giờ, tôi chính là người tạo nên, vì thế tôi cảm thấy thật sự có lỗi. Tôi biết mọi thứ không thể quay lại được nữa nhưng chỉ cần trong phạm vi tôi có thể, tôi muốn khôi phục lại trạng thái trước đây của cô, dù cho cô không chấp nhận.”

Rất lâu về sau, khi Trần Tử Dữu hồi tưởng lại ngày hôm nay, cô đã nghi ngờ tại thời khắc đó, thần trí cô đã bị một nhân cách khác ở nơi sâu thẳm trong tâm hồn thay thế. Nhiều năm trôi qua, bất luận tuổi trẻ bốc đồng hay trong thời khắc tuyệt vọng, cô chưa từng mất bình tĩnh đến vậy, gần đây cô đã học được cách đem tâm tình gói thành một cái kén, ngăn cản người ngoài nhìn vào.

Mà nếu có thể đoán trước được tương lai, cô cũng sẽ không để cho bất kỳ ai chứng kiến bộ dáng thất thố và mất mặt này của cô. Cảm xúc riêng vốn chỉ thuộc về chính cô, được chôn giấu ở nơi sâu kín nhất.

Huống chi, trong lúc cô cho rằng đã bị ô nhục và tổn hại, cô vẫn có thể bình tâm tĩnh khí nhưng ngay lúc người khác bày tỏ thiện ý với cô lại bị cô tận lực chà đạp. Đây là chuyện thất thường nhất cô đã làm trong suốt cuộc đời này.

Nhưng lúc ấy cô không giữ được lý tính như vậy, không thể tự suy xét hay khắc chế gì được. Khi đó tinh thần của cô khẩn trương cao độ và bị đè nén, lời nói ra đều là phản xạ không suy nghĩ. Cô lạnh lùng tiếp lời Giang Ly Thành: “Khôi phục lại trạng thái trước đây? Vậy không phải là anh định tìm cho tôi một bác sĩ giỏi để khôi phục lại cái thân thể này, sau đó coi như chưa từng chạm qua tôi?”

Vì vậy, chút nhẩn nại cuối cùng của Giang Ly Thành rốt cục cũng bị cô cố tình gây sự và cưỡng từ đoạt lý mài cạn. Anh khôi phục thần sắc lạnh lùng: “Nếu cô thấy cần thiết thì không thành vấn đề.”

“Vậy tôi xin cảm ơn anh trước. Khi nào cần tôi sẽ gọi cho anh.” Trần Tử Dữu vụt đứng lên, lúc này cô hoàn toàn quên mất vì sao lại đến đây, dường như việc cô đến chỉ vì muốn cãi nhau với Giang Ly Thành một trận, trút hết nỗi oán giận cho đến khi kiệt sức nhưng vẫn không chiếm được thế thượng phong, ngược lại khí chất phong độ tu dưỡng bấy lâu đều mất hết. Do vậy, cô quyết định cần nhanh chóng rời khỏi đây.

Cô vội vàng bước về phía cửa, vốn định kéo cửa đi ra nhưng nghĩ Giang Lưu chắc vẫn đang đứng bên ngoài. Lúc này sắc mặt cô nhất định vừa xanh vừa trắng còn có chút ửng hồng, nếu gặp anh như vậy thì thật mất mặt.

Trong văn phòng Giang Ly Thành có một thang máy riêng tốc hành, cô bất kể có thất lễ hay không, trực tiếp nhấn nút, nhìn chằm chằm con số đang thay đổi, hy vọng thang máy mau mau đến.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra, cô đang định đi vào thì Giang Ly Thành đột ngột lên tiếng: “Không cần đi thang máy!”

Anh cố ý muốn thấy cô khó xử, dĩ nhiên cô không thèm để ý tới anh, cũng không quay đầu chỉ thẳng tắp bước vào thang máy. Sau lưng một trận gió vụt qua, Giang Ly Thành đã chạy vội tới bên cạnh kéo lấy cánh tay cô, khiến cô lùi lại phía sau.

Quân tử động khẩu không động thủ. Cãi nhau thì cãi nhau nhưng dùng dằng như vậy so với cãi nhau khi nãy còn khó xem hơn. Cô cố gắng hất tay anh ra nhưng lại bị phản tác dụng nên phải lùi về sau một bước dài, vừa vịn lùi vào thang máy, xem chút là đụng vào bức tường bên trong thang máy.

Cô nhanh tay lẹ mắt nhấn nút tầng G và nút đóng cửa, Giang Ly Thành đang bị mắc kẹt ngoài cửa thang máy trong vài giây cuối cùng nhưng cũng đẩy được cửa từ khe hở.

Cửa thang máy không tiếng động khép lại, nhanh chóng mà vững vàng đi xuống.

Trần Tử Dữu toàn thân cảnh giác: “Anh định làm gì?”

“Thang máy này đang có chút trục trặc, còn chưa kịp tu sửa.” Giang Ly Thành dùng khẩu khí bình thản như đang nói “hôm nay thời tiết hơi nóng”.

Mặc dù thần sắc Giang Ly Thành nghiêm túc nhưng đương nhiên Trần Tử Dữu không tin, chỉ nín thở nhìn chằm chằm những con số điện tử và đứng cách anh chưa đầy một mét.

Thang máy chậm rãi giảm xuống, lầu 14. . .Lầu 11...Lầu 10...Mọi chuyện vẫn bình yên, đang dần đến lầu 9 thì ‘kịch’, thang máy dừng lại.

Trần Tử Dữu ngẩn người, nhấn nút mở cửa nhưng cửa không suy chuyển gì. Sau đó cô nhấn nút kêu cứu, thang máy vừa trượt xuống một chút lại nặng nề dừng lại, dọa cô một thân mồ hôi lạnh.

Cô quay đầu tức giận trừng mắt nhìn Giang Ly Thành nãy giờ vẫn im lặng quan sát với vẻ thích thú: “Anh làm cái quỷ gì vậy?”

“Không phải tôi làm hư.” Giang Ly Thành giơ hai tay trống không lên, chứng minh mình vô tội, “Tôi đã nhắc nhở cô rồi. Giờ thì tin chưa?”

“Có làm không đó, thang máy hư sao không khóa lại?” như đổ thêm dầu vào lửa, vốn đã tức giận Trần Tử Dữu lúc này hoàn toàn mất bình tĩnh.

“Đây là thang máy riêng nối thẳng đến phòng của tôi, ngoài tầng trên cùng, các tầng khác đều cần mật mã, hôm nay lại là chủ nhật không ai đi làm thì cần gì phải khóa lại?”

“Anh biết rõ thang máy này có trục trặc?”

“Trần tiểu thư, tôi đã cố gắng ngăn cô vào đây nhưng không được đó thôi, lại đành phải đi theo cô. Một khi thang máy hư, để khách bị nhốt trong đây một mình dầu sao cũng không phải phép.”

“Khi nãy anh bị kẹt ở cửa vẫn có thể nói cho tôi biết thang máy có vấn đề, không cần phải chờ cửa đóng lại mới nói. Rõ ràng anh có thể cho thang máy dừng lại ở tầng đầu tiên!”

“À, thì ra thế. Sao khi nãy tôi không nghĩ ra nhỉ?” Giang Ly Thành vô cùng hối tiếc.

Trần Tử Dữu tức giận đến mức quay phắt sang chỗ khác, cố sức nhấn chuông báo nhưng không có phản ứng gì; rút di động ra thì điện thoại trong thang máy không có tín hiệu. Cô trừng trừng nhìn bảng hướng dẫn trong thang máy mà thì thào tự nói: “Tòa nhà gì mà nhìn bên ngoài thì xa hoa ngấn nấp, ai ngờ đến thang máy riêng cho tổng tài cũng tệ hại như vậy? không có tín hiệu nữa! Đúng là tô vàng nạm ngọc.” Thanh âm rất nhỏ nhưng đủ để người bên cạnh nghe được.

“Người cũng có lúc bệnh, thang máy đương nhiên cũng có thể ngẫu nhiên hỏng một lần. Thật ra đêm qua nó đã trục trặc một lần rồi, đây là lần thứ hai. Chỉ có thể trách cô xui xẻo đúng lúc đụng phải thôi.”

Trần Tử Dữu bị anh chọc tức đến lộn ruột, cố dè nén cơn giận xuống, dựa vào vách thang máy hỏi Giang Ly Thành: “Anh không gọi người đến cứu chúng ta sao?”

“Tôi không vội. Nếu sốt ruột thì cô tự gọi đi.”

“Trong tình cảnh này có đạo lý nào lại để cho khách tự kêu cứu hả?”

“Khách? Tôi thuận miệng mà nói thế thôi, cô tưởng mình là khách thật à? Không phải cô đến để làm rõ sự việc sao?”

Trần Tử Dữu tức không nói nên lời, dùng sức đá cửa thang máy hy vọng có người nghe thấy.

Lần này Giang Ly Thành không kéo cô lại mà trực tiếp đứng trước cửa, bức cô thu chân về: “Nếu cô đá hỏng cửa thì chúng ta không tài nào ra ngoài nổi đâu. Đây là lầu chín, cô có làm ầm ỹ nữa cũng chẳng ai nghe được.”

“Anh muốn bị nhốt ở trong này cả trăm năm thì kệ anh nhưng tôi không muốn ở đây một phút nào!” Trần Tử Dữu tức giận lớn tiếng nói. Cô nói chuyện mạnh quá nên xem tự làm mình sắc, trong nháy mắt thời ho dữ dội.

Cô ho đến mức không thở nổi thì Giang Ly Thành vốn đang đứng chắn trước cửa đã bước nửa bước về phía cô nhưng lại rút chân về, chờ cô ngừng ho, giọng nói mềm mỏng: “Chờ Giang Lưu phát hiện thang máy dừng ở tầng 9 thì sẽ tìm người mở cửa ngay. Chỉ là trục trặc nhỏ thôi mà.”

Trần Tử Dữu thối lui đến góc xa Giang Ly Thành nhất: “Bao lâu thì anh ta mới phát hiện ra?”

Giang Ly Thành đưa tay nhìn nhìn đồng hồ, “Nhiều nhất là 20 phút vì lát nữa tôi còn có việc, cậu ta sẽ đến nhắc tôi.”

Khi chờ 20 phút lọt vào tai thì cuối cùng Trần Tử Dữu cũng dứt được cơn ho. Hôm qua gần như cả đêm cô không ngủ, vừa rồi tâm tình lại kích động nên bây giờ cảm thấy mỗi một không chịu nổi, vốn lại mang giày cao gót, lúc này đứng không vững, cô đành dựa vào tường thầm nghĩ sẽ trượt xuống đất.

Giang Ly Thành nhìn cô: “Nếu mệt mỏi như vậy cứ ngồi xuống một chút, không ai nhìn thấy đâu.”

Trần Tử Dữu liếc anh, tính độc địa phản bác lại anh một câu “Chẳng lẽ anh không phải là người?” nhưng lại thấy hôm nay mình đã quá sức giận dữ rồi nên đành nuốt lại những lời này.

Nhưng đèn trong thang máy bỗng phụt tắt, bốn bề lâm vào một mảnh đen kịt, giơ tay lên cũng không thấy nổi năm ngón tay.

Giang Ly Thành quả nhiên không nói dối, cô mơ hồ nhớ anh từng nói với cô, bây giờ có nằm lên đất cũng không ‘ai’ nhìn thấy được.

Giang Ly Thành rất hiểu lòng người, cái gì cũng không nói, ngay cả hơi thở cũng nhẹ nhàng.

Trần Tử Dữu dần nhịn không được, dứt khoát nghe theo đề nghị của Giang Ly Thành, từ từ ngồi xuống chân tường, ôm chân, vùi đầu vào cánh tay.

Trong không gian yên tĩnh tối đen như mực, cô vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi nên đã thiếp đi.

Giữa lúc mê man, cô lại rơi vào giấc mộng kinh khủng và kỳ lạ đêm qua. Nhưng cũng không hoàn toàn giống, hôm nay cô biết rõ cảnh tiếp theo của giấc mộng đó: ai sẽ chết, ai là hung thủ. Cô thử thuyết phục một người qua đường tránh xa tai họa sắp đến nhưng không ai tin cô cả.

Sau đó, cô nhớ tới sân khấu không có ánh sáng kia, trên vũ đài lại không còn người con trai mặc đồ trắng tiêu sái giết người nữa. Chỉ còn chính cô, cô đơn chiếc bóng, không phân biệt được phương hướng, bốn phía đều hoang vu tiêu điều.

Dần dần có bóng người tới gần, một bóng, hai bóng...ngày càng nhiều bóng người lay động đeo mặt nạ bảo hộ chỉ hở hai con mắt, đôi mắt âm u lạnh khốc, trong tay đao kiếm hàn quang lóe sáng.

Những kẻ đó vốn nên ở chỗ đánh nhau, giết người nhưng lại bước về phía cô, ánh mắt dữ tợn. Sau đó mỗi khuôn mặt đều biến thành Lưu Toàn.

Trần Tử Dữu muốn hô lên nhưng lại không ra tiếng, muốn chạy trốn thì chân đã tê dại, liền cầm cung tên lên nhưng không thể động đậy. Cứ như vậy toàn thân đầy mồ hôi từ trong mộng bừng tỉnh, bốn bề vẫn tối đen, nhất thời cô quên mất đây là đâu, vì sao cô lại ở đây.

Cô thử giật giật, quả nhiên tay chân vẫn không thể nhúc nhích được. Rõ ràng là tỉnh, thậm chí cô còn biết mình đang cuộn thành hình hài nhi trong bụng mẹ mà ngồi trên mặt đất vì chính tư thế này khiến cô khó thở. Vì vậy, cô biết mình lại lâm vào trạng thái bóng đè làm cô kinh hoảng, tứ chi và cơ quan hô hấp đều như dừng lại, chỉ còn chút ý thức về tình trạng đáng sợ này.

Cô cố sức thả lỏng toàn thân hy vọng trạng thái này có thể mau chóng kết thúc. Sau đó, thần chí cô dần mê man, thân thể trong không gian vài thước vuông nhỏ hẹp lại khuếch tán thành vũ trụ vô tận, cô như hạt bụi không trọng lượng đang phiêu du trong không gian rộng lớn ấy. Hàng triệu ánh sáng như muốn đâm thủng mắt cô lại cách xa cô đến vô cùng, bên cạnh cô lại có một lỗ đen không đáy đang ẩn núp, bất cứ lúc nào cũng có thể hút cô vào. Cô vừa khó nhọc hít thở vừa muốn chạy trốn thì đột nhiên cô nghe thấy chính mình hét lên một tiếng, sau đó ý thức lại rơi vào bóng tối.

Cô tỉnh lại lần nữa vì có người đang cố sức ấn nhân trung và lòng bàn tay cô, đập đập mặt cô, áp đầu vào ngực cô. Cô nằm trên đất, cuối cùng cũng nhớ ra, cô đã bị Giang Ly Thành hại, nhốt trong thang máy. Hoặc cũng có thể nói, Giang Ly Thành bị cô hại nhốt chung với cô trong thang máy.

Giọng nói của Giang Ly Thành có vẻ rất lo lắng: “Trần Tử Dữu, thở đi, đừng nín thở! Cô đang giả vờ phải không, cô không biết làm thế là khoa trương quá sao? Không cần dọa người vậy đâu!”

Cô không thèm để ý đến anh, cũng không còn sức mà để ý nhưng anh nhéo cô đau quá, cô muốn đập tay anh và cố nói một câu; “Anh mới giả vờ ấy!”

Cô tự cho là khí lực cũng đủ nhưng tay cô chỉ giơ đến giữa chừng lại rút xuống, tiếng nói của cô cũng khàn khàn như người sắp chết. Tiếp đó đầu óc cô quay cuồng, trong tai có tiếng động dội ầm ầm, tiếng Giang Ly Thành từ nơi xa xói truyền vào tai cô: “Cô có bệnh tim phải không? Suyễn? hay chỉ là sợ tối?”

Anh mới là có bệnh tim, anh mới bệnh suyễn ấy! cô há miệng nhưng không phát ra âm thanh nào, chỉ có thể tiếp tục như cá thiếu nước, cử động và hô hấp đều khó khăn. Cô lại lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Khi tỉnh lại lần nữa thì cô đã nằm cuộn tròn trong ngực Giang Ly Thành. Cô đẩy anh nhưng lại không có chút sức lực, trái lại cả người như một khối bột biển, vừa động đậy mồ hôi tuôn ra như tắm, trong nháy mắt ướt sũng quần áo của cô. Trên trán, cổ, lưng, lòng bàn tay, gan bàn chân của cô, tất cả đều ướt mồ hôi.

Không gian nhỏ hẹp có chút ánh sáng, chính là điện thoại của Giang Ly Thành, không sáng quá, cách cô rất gần nhưng chiếu thẳng vào mắt cô.

Cô liếc nhìn giờ giấc, không thể tin nổi.

Khi vào văn phòng Giang Ly Thành cô từng nhìn thời gian, bây giờ cách lúc đó cùng lắm chỉ 20 phút mà cô cảm thấy thời gian như đã qua mấy kiếp.

Trần Tử Dữu vẫn không nhúc nhích, ngồi dựa trong lòng anh, lượng nước trong cơ thể vẫn đang cùng khí lực của cô cạn dần. Tiếng tim đập vang khắp không gian, tiếng mạnh mẽ của anh và suy yếu của cô nhưng dần đã đập cùng nhịp.

Anh cũng ngồi dưới đất, động tác ôm cô thật cẩn thận, dè chừng, có lẽ sợ hơi dùng sức một chút cũng khiến cô khó thở, anh dùng một tay ôm cô, một tay nắm chặt bàn tay cô nên cũng bị thấm ướt mồ hôi.

Cô giương mắt nhìn lên, dưới ánh sáng mặt Giang Ly Thành trắng bệch giống như cảnh trong giấc mơ đêm qua.

Thấy cô mở mắt ra, Giang Ly Thành cũng không vui mừng mà chỉ lau mồ hôi trên trán cô, thấp giọng nói: “Đừng sợ, cố chịu một chút, chúng ta sắp được ra ngoài rồi.”

Không biết anh dùng cách gì mà vừa dứt lời thì bên ngoài thang máy đã truyền đến tiếng của Giang Lưu: “Giang tiên sinh, cửa sẽ được mở ngay lập tức, xin ngài đứng cách xa một chút.”

“Gọi xe cứu thương và bác sĩ ngay!”

Trần Tử Dữu cuối cùng cũng không chịu nghe theo ý kiến khoa trương của Giang Ly Thành là nằm trên băng ca đến bệnh viện cấp cứu, cô sống chết cũng không chịu đi.

Khi cửa thang máy vừa mở, mặc dù Giang Ly Thành dùng tay che kín mắt cô, ngăn ánh sáng bất ngờ từ bên ngoài nhưng cô giống như cây khô héo đã lâu gặp được sự sống, trong nháy mắt liền khôi phục, hô hấp trở lại bình thường, nhịp tim cũng ổn định hơn, chỉ là mất nhiều nước nên suy yếu.

Khi đang đợi bác sĩ đến, có người am hiểu chút đông y nên đến bắt mạch cho cô, nói rằng mấy ngày liền tinh thần cô quá căng thẳng và cơ thể mệt mỏi nên thần kinh mất cân bằng và xuất hiện chứng co giật. Một người khác lại kết luận cô có chứng sợ không gian hẹp. Nhưng tổng kết lại là trước mắt cô cần nghỉ ngơi.

Họ cho cô một viên thuốc ngủ và truyền nước biển, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Đây có lẽ là phòng khách quý, sô-pha vừa mềm vừa êm. Trần Tử Dữu đang đắp một tấm chăn mỏng không biết lấy được từ đâu, nằm trên sô-pha thiếp đi.

Cô nói lần thứ ba: “Tôi muốn về.”

“Chờ cô khỏe hơn một chút rồi về.” Giang Lưu trả lời, anh nghiêm cẩn đứng cách Trần Tử Dữu ba thước.

Giang Ly Thành đứng xa hơn, ngay cửa ra vào. Từ sau khi anh ôm cô trong thang máy đi ra, anh luôn giữ khoảng cách an toàn với cô.

“Tôi có hẹn.” Trần Tử Dữu đưa tay chỉ nhà hàng xoay tròn cách đó không xa. Trì Nặc lúc này chắc đã xuống máy bay rồi, cô muốn quay lại trước khi anh đến. Cô sờ túi, lúc này cô đã để di động ở đâu, muốn nhìn đồng hồ một chút nhưng lại phát giác điện thoại không có trong người.

“Chắc rớt trong thang máy. Tôi sẽ đi xem.” Giang Lưu dứt lời liền rời đi.

Giang Ly Thành vẫn đứng ở cửa nhìn ra ngoài.

Chỉ hai, ba phút sau Giang Lưu đã mang điện thoại của cô trở lại, sắc mặt hơi xấu hổ, kính cẩn đưa điện thoại cho cô, muốn nói lại thôi. Vài giây sau, Giang Lưu đến bên cạnh Giang Ly Thành thấp giọng nói: “khi này có bảo vệ nhặt được điện thoại của Trần tiểu thư, vừa lúc điện thoại reo nên anh ta đã bắt máy, còn thông báo tình hình với đối phương. Tôi đã không kịp ngăn cản.”

“Anh ta?” Giang Ly Thành hỏi.

“Dạ phải.”

“Lâu chưa?”

“Ba phút trước.”

Giang Ly Thành nhìn về phía Trần Tử Dữu đang nằm. Cô trợn tròn mắt, nằm yên không nhúc nhích giống như không nghe thấy gì cả.

“Gọi lại đi, báo cho anh ta biết Trần Tử Dữu tiểu thư xảy ra chút chuyện, nhờ anh ta lúc nào tiện thì đến đón người.”

Giang Lưu thấp giọng ra ngoài nói chuyện.

Căn phòng rộng lớn lại khôi phục sự tĩnh lặng. Trần Tử Dữu nhìn những hoa văn trù tượng trên trần nhà, đèn treo sang trọng, tấm thảm dẫn trượt đến bức tranh theo trường phái ấn tượng trên tường, trong lúc lơ đãng vô tình quét qua bóng người đang đứng bất động bên khung cửa cùng với bức tường và cánh cửa tạo thành một bức vẽ không tẻ. Tất cả đều yên lặng mà bình thản đến kỳ diệu.

Khi này tinh thần cô đột nhiên bất thường, ở trong phòng làm việc của anh mà cãi nhau, cô ở trong bóng tối mơ một giấc mơ biến hóa kỳ lạ, rồi cả khi cô phát bệnh trong thang máy, tất cả đều theo sự im lặng này tan thành mây khói, dường như đây chỉ là một màn trình diễn tận lực, diễn đến khi cô sức cùng lực kiệt. Hôm nay đùa giỡn thế là đủ, mọi thứ lại quay về im lặng, diễn viên cũng nên bước ra khỏi vở kịch mà trở về với thực tại.

Chỉ là cô không cam lòng đối mặt. Cô vốn định thừa nhận mọi chuyện với Trì Nặc, cũng định đoạn tuyệt quan hệ với Trì Nặc nhưng không phải trong tình huống thế này. Cô vẫn muốn có thể nhẹ nhàng chia tay với Trì Nặc, lưu lại cho anh một hình bóng đẹp.

Một tiếng trước, Trần Tử Dữu thật tâm hy vọng Trì Nặc mau trở về, càng sớm càng tốt. Nhưng bây giờ, cô chỉ hy vọng Trì Nặc trên đường gặp kẹt xe, để tinh thần cô hồi phục một chút mới có sức lực đối mặt với vai diễn kế tiếp.

Sao tự dưng cô lại ảm đầu mà chạy đến đây cơ chứ?

Tự rước lấy nhục, tự gây nghiệt không thể sống nổi. Bây giờ đối với hai thành ngữ này cô đã sâu sắc hiểu được.

Trần Tử Dữu không biết làm sao. Nhưng khi cô thật sự ở vào tình huống không biết làm sao thì lại vô cùng trấn định. Cô nhắm mắt dưỡng thần, chờ inh ngủ mất để khỏi phải đối diện với sự xấu hổ sắp đến. Đợi khi cô tỉnh lại thì muốn ra sao thì ra.

Một lát sau, Giang Lưu quay trở lại, nói nhỏ cho cô biết mười phút nữa Trì Nặc sẽ đến đây, sau đó lẳng lặng lui ra.

Cô nhìn thời gian, trong lòng hơi nghi ngờ. Lẽ ra lúc này Trì Nặc vừa mới xuống máy bay, sao lại có thể đến đây nhanh như vậy?

Vẫn đang đứng ở cửa, Giang Ly Thành nhìn cô, cô cũng nhìn lại anh. Khoảng cách giữa hai người rất xa, anh đứng phản sáng nên cô cũng vậy nên cả hai không thể thấy rõ nét mặt của nhau.

Trần Tử Dữu vừa nhắm mắt lại đột nhiên nghe thấy Giang Ly Thành ôn nhu hỏi: “Chị mua xong đồ chưa?”

Cô kinh ngạc, vừa mở mắt nhìn về phía anh lại thấy anh quay lưng bỏ đi, hóa ra anh nghe điện thoại.

Tiếng nói của anh xa dần, hình như anh nói: “Ừ, bên này có chút chuyện. Không phải tôi, tôi không sao...”

Cô nghĩ đầu dây bên kia chắc hẳn là Tô Hòa. Thái độ của anh đối với Tô Hòa ngược lại vô cùng tự nhiên, anh đối với bất cứ ai cũng không giống như vậy.

Không gian yên tĩnh bỗng vang đến một tiếng động ở ngoài cửa, từ xa đến gần, Trần Tử Dữu dưới tác dụng của thuốc ngủ đang mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh.

“Làm phiền anh rồi, Giang tổng.” Tiếng nói này là của Trì Nặc, vẫn luôn khách khí và chân thành.

“Khiến Trần tiểu thư hoảng sợ là lỗi của tôi mới phải.” giọng nói của Giang Ly Thành trước sau như một, lạnh lẽo nhưng so với Trì Nặc lại càng chân thành, khách khí hơn.

Khi hai người một trước một sau xuất hiện ở cửa thì Trần Tử Dữu chậm rãi ngồi dậy.

Cô ngẩng đầu nhìn nước biển còn lại không nhiều lắm, chỉ khoảng 5 phút nữa là xong nên tự tay rút kim luôn. Trì Nặc lập tức bước đến bên cạnh cô, một bên nắm chặt mu bàn tay cô, một bên thì thầm: “Thật không thể không lo được.” Ngữ khí của anh oán trách mà thân mật.

“Xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói. Trì Nặc diu cô, dùng lòng bàn tay nhẹ đè lên lỗ kim trên bàn tay cô.

Khi Trì Nặc cúi người tìm giấy cho cô thì Trần Tử Dữu liếc nhanh qua Giang Ly Thành. May mà anh không nhìn về phía họ.

Một tay bị Trì Nặc nắm chặt, cô dùng tay kia mang giày vào. Cô nhẹ nhàng cự tuyệt Trì Nặc giúp đỡ.

Quả thật, cô bệnh khá nặng, chỉ cử động một chút mà đã đầu vầng mắt hoa.

Trì Nặc dịu cô, ôn nhu nói: “Chưa khỏe thì ngồi lại một chút nhé.”

“Chúng ta về thôi.”

“Anh nghĩ Giang tiên sinh sẽ không để ý nếu chúng ta ở lại vài phút nữa đâu.” Dứt lời liền quay lại nhìn Giang Ly Thành, chờ anh đáp lời.

“Đương nhiên.” Hai giây sau Giang Ly Thành như đang thất thần đã hồi phục lại, nhìn về phía Trì Nặc, trên mặt thậm chí còn nở một nụ cười thân tình.

Trần Tử Dữu vô cùng xấu hổ, cô dùng ánh mắt thỉnh cầu Trì Nặc đưa cô đi. Trì Nặc tựa hồ cũng hiểu ý cô, liền gật đầu.

Ngay lúc đó, ngoài cửa liền truyền đến giọng nói vui tươi, dịu dàng: “Thật có lỗi quá, đều tại tôi tới chậm.” Chưa thấy hình đã thấy tiếng.

Một giây sau, Tô Hòa lâu chưa gặp đã thần kỳ xuất hiện ngay cửa ra vào. Cô vẫn gầy như trước nhưng khí sắc rất tốt, thân mặc một bộ trang phục thoải mái, đầy sức sống, phong cách rất hợp với trang phục của Giang Ly Thành.

Cô ấy vừa xuất hiện, ánh mắt của mọi người trong phòng đều dồn về phía cô mà cô nàng chỉ chú ý đến mình Trần Tử Dữu, gấp gáp phóng tới bên cạnh cô, có chút vui vẻ nhưng giọng điệu lại vô cùng lo lắng: “Xem này, thói quen bữa bãi của tôi đã hại cô hoảng sợ đến thế này, làm sao tôi có thể biểu đạt sự áy náy của mình đây?”

Cô ấy nói vậy nhưng ánh mắt lay động, vẻ mặt tươi cười, hơi thở không ổn định lắm, chắc khi đi đường có hơi vội vàng.

Trần Tử Dữu cũng gạt bỏ nụ cười mím môi kia của Giang Ly Thành đang nhìn cô chăm chú. Cô trong lòng rất kinh ngạc nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể theo kinh nghiệm trong quá khứ mà đóng thật tốt, Tô Hòa cũng tùy ý đóng một vai.

“A, Trần tiểu thư nhất được bông tai của tôi. Nghe nói cô ấy đang ở gần đây nên tôi nhờ cô ấy mang tới luôn. Thật ra tôi muốn mời cô dùng chén trà, chứ không thì đâu cần cô ấy đến đây, tôi cho người đi lấy là được rồi.” Tô Hòa quay sang giải thích với Trì Nặc, tao nhã đưa tay nhìn đồng hồ, hơi giật mình nói, “Tôi hẹn 12 giờ mà, cũng chưa muộn. Cô tới sớm hay là tôi nhớ sai giờ vậy?”

Trần Tử Dữu không biết nên trả lời thế nào mới đúng. Cô ngập ngừng một giây, nghe thấy Giang Ly Thành ở đằng kia nói: “Chắc là chị nhớ lộn.”

“Ừ, có lẽ thế. Cậu không gọi cho tôi thì cũng không được đối xử với khách của tôi như vậy chứ.” Tô Hòa lườm Giang Ly Thành, chỉ chỉ lên bên tai chỉ còn một chiếc, nói với Trần Tử Dữu, “đây là quà của cha tôi tặng khi còn sống, có ý nghĩa kỷ niệm lắm, không muốn để nhiều người đụng tới nên mới nhờ cô mang đến gấp như vậy. Thành thật xin lỗi.” Câu nói cuối cùng cô nàng lại nói với Trì Nặc.

Quả thật câu chuyện nghe có vẻ hợp lý, không có điểm gì khác lạ, cũng có thể miễn cưỡng che giấu được tình huống xấu hổ trước mắt. Thế nhưng cô làm sao tìm ra được bông tai còn lại đây? Tiếp tục làm khán giả sao?

Trần Tử Dữu còn đang suy nghĩ thì kinh ngạc thấy Giang Ly Thành lấy ra một bông tai y hệt từ túi áo, đặt trong lòng bàn tay rồi bước về phía trước hai bước.

Vì vậy Tô Hòa thần nhiên nhìn Trì Nặc cười, quay trở lại bên cạnh Giang Ly Thành.

Trì Nặc cũng mỉm cười: “Chị Hòa khách sáo quá.” Dứt lời liền ôm eo Trần Tử Dữu, dịu cô đứng lên. Cô đứng không vững, hơn nửa người đều phải dựa vào anh. Trì Nặc giúp cô vén tóc ra sau tai.

Tô Hòa đã đem theo một chiếc bông tai khác. Sau đó cô ấy cũng dựa vào người Giang Ly Thành, thấy cổ áo anh bị nhăn liền cẩn thận vuốt lại giúp anh.

Biểu tình của cô ấy thật phong phú và nhiệt tình nhưng nụ cười lại rạng rỡ, không màng danh lợi, dựa vào Giang Ly Thành làm những cử chỉ thân mật của vợ chồng, ôm cánh tay anh giống như con chim nhỏ nép vào lòng anh.

Tô Hòa nói: “Trưa nay chúng tôi định đến suối nước nóng, hay là cùng đi nhé. Phong cảnh nơi đó rất hợp cho thân thể suy nhược của Trần tiểu thư lúc này.” Cô ấy ngửa đầu nhìn Giang Ly Thành như đang hỏi ý kiến anh. Giang Ly Thành không biểu lộ gì, Tô Hòa liền nở nụ cười mong đợi nhìn Trì Nặc.

“Cám ơn chị nhưng để hôm khác đi.” Trì Nặc mỉm cười từ chối.

“Hai chúng ta đã hơn mười năm không cùng nhau dùng bữa cơm rồi.” Tô Hòa dùng ngữ điệu của đàn chị nói chuyện với đàn em.

“Sẽ có dịp mà. Chờ đến khi em và Tử Dữu kết hôn nhất định sẽ mời hai người.” Trì Nặc lễ phép trả lời.

Sau đó, Trì Nặc đem buổi hẹn ở nhà hàng xoay tròn chuyển đến nhà của anh, tự tay xuống bếp làm chút cháo loãng, tuy đơn giản nhưng mùi vị không tệ. Khó có thể thấy được người xuất thân từ một gia đình như vậy mà biết làm những việc này.

Trần Tử Dữu vài lần muốn mở miệng đều bị Trì Nặc ngắt ngang một cách tự nhiên.

Anh hoàn toàn không hỏi vì sao hôm nay cô lại xuất hiện ở tòa cao ốc này, dường như không hề nghi ngờ những lời nói dối của Tô Hòa nhưng lại giải thích lý do anh về sớm. Anh nói đổi chuyến bay sớm hơn, vốn định cho cô một bất ngờ nhưng khi đến nhà hàng lại không gặp được cô.

Trần Tử Dữu nắm lấy cơ hội, nói: “Trì Nặc, em và Giang Ly Thành...”

“Anh biết em và anh ta từng qua lại nhưng anh không có hứng thú với chuyện của em và bạn trai cũ.”

Trần Tử Dữu ngược lại không biết nên nói thế nào.

Trì Nặc nhìn vào mắt cô: “Dĩ nhiên anh có biết, rõ ràng là anh biết em sớm hơn anh ta. Nhưng dù sao anh ta cũng là quá khứ rồi, anh không bận tâm làm gì.” Anh cười nói: “Tử Dữu, em không cần phải nói thật. Anh và em đều muốn hai người ở bên nhau phải có sự công bằng. Nếu nói về chuyện tình cảm ngày trước của em thì để công bằng, anh cũng phải kể với em chuyện của anh. Nó rất phức tạp, còn có nhiều đoạn khó chấp nhận nên anh không muốn làm cuộc trao đổi này.”

Trần Tử Dữu nở nụ cười bối rối. Đối diện với một người vừa hiểu lòng người vừa khó đoán như Trì Nặc, cô đã nghĩ sẵn những lời muốn nói nhưng một câu cũng chưa kịp nói, chỉ có thể hạ mắt nhìn ngón tay mình.

Tuy không có việc gì nhưng cơ thể cô vẫn khá mệt mỏi, chỉ ngồi một chỗ cũng thấy mệt đành phải vịn mép bàn đứng lên.

Tay cô trắng đến gần như trong suốt, lỗ kim trên tay còn có thể thấy được, xung quanh còn đọng lại chút máu bầm.

Trì Nặc nhẹ nhàng nắm tay cô, ủ cả bàn tay cô trong tay mình.

“Hôm qua em lại gặp ác mộng sao? Hình như ngủ không ngon.”

“Vâng. Còn nhiều nữa.”

“Đừng sợ. Từ nay về sau có anh ở bên em, anh sẽ không để em tiếp tục gặp ác mộng đâu.” Trì Nặc dùng giọng nói nhỏ đến nỗi khó có thể nghe thấy.

Cuộc sống vẫn cứ bình thường như vậy. Yên tĩnh đến gần mức như chết lặng, sự việc chưa kịp đề phòng đã bị sét đánh, sau đó bị lửa thiêu, bị nước chìm, những năm gần đây, Trần Tử Dữu đã cảm thụ quá sâu sắc. Nhưng khi cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận sóng to gió lớn sắp phát sinh thì sự việc lại vô

thanh vô tức hạ màn. Cuộc sống của cô lại khôi phục sự an tĩnh, an tĩnh như mặt hồ đóng băng vào mùa đông, bằng phẳng, trơn trượt, dưới ánh mặt trời phản xạ một thứ ánh sáng nhu hòa.

Có điều từ đó về sau, dường như cô bị một ít di chứng. Cô đâm ra sợ hãi đối với thang máy, lên tầng mười cũng thà leo bộ, buổi tối đi ngủ phải mở đèn.

Nghiêm trọng hơn chính là, bây giờ cô đều nhìn mọi người như những diễn viên, coi tất cả hành vi, cử chỉ của họ như đang diễn trò mỗi ngày, hoặc xinh đẹp, hoặc mộc mạc hoặc chán chường, thay nhau thể hiện còn cô thì chỉ là diễn viên quần chúng. Khi người khác nói chuyện với cô, trong thâm tâm cô yên lặng phân loại cho họ, loại A là phái diễn viên tự thể nghiệm, B là phái diễn viên khoa trương, C là hai loại phương thức trên kết hợp, D là loại theo chủ nghĩa cổ điển, E là chủ nghĩa hiện đại... Khi người khác thấy cô đang nhìn chăm chú thì tưởng cô đang lắng nghe, chính cô cũng không biết nên cười hay nên khóc.

Trì Nặc từng bước tiến đến trong chuyện của hai người. Trì Nặc gia thế tốt nhưng người thân không nhiều, cô từng gặp vài người nhà của anh, họ chưa từng biểu hiện ý bài xích hay ghét bỏ gì cô, ngược lại đa số đều rất thân thiện.

Thật ra cô tự biết mình cũng không phải thuộc loại người ai gặp cũng thích nên nếu không phải do chức vị của Trì Nặc thì cũng bởi trong nhà, Trì Nặc tuy vai vế không cao nhưng địa vị lại không hề thấp, mọi người trong nhà đều phải nhìn sắc mặt anh mà nói chuyện.

Có một hôm, ngay trong lúc chưa được thông báo gì cô đã phải gặp ông nội của Trì Nặc. Lúc đầu cũng không biết, chỉ nghĩ là ngẫu nhiên gặp được trưởng bối của Trì Nặc. Người đó vẻ mặt uy nghiêm lại rất quen, lúc rời đi, ông lão còn dùng ánh mắt ôn hòa tán thưởng cô: “Tiểu Dạ chọn con gái thì không chê vào đâu được.”

Sau khi biết thân phận của ông ấy cô cũng không bối rối hay khấn trương, chỉ không được tự nhiên. Trì Nặc nói xin lỗi nhưng không có vẻ áy náy, còn nói là biểu hiện tự nhiên của cô mới là chân thật, đáng yêu nhất, anh muốn ông nội nhìn thấy mặt tốt nhất của cô.

Cô nhìn sắc mặt Trì Nặc, đoán là chỉ cần ông lão không phản đối thì những người khác cũng không dám nói gì.

Trì Nặc nói: “Mùa xuân năm sau em đã mãn tang, khi đó chúng ta kết hôn nhé?”

Có lẽ vài năm trong quá khứ từng cùng người ta làm chuyện trái lẽ đã quen, Trần Tử Dữu đối với đề nghị này không thích lắm và bối rối nhưng không đành lòng từ chối. Trong lòng cô luôn có cảm giác bất an nhưng cuối cùng cũng gặt đầu đồng ý.

Bỗng nhiên cô lơ đãng nhớ tới những ngày cô từng là nhân tình. Chuyện ngày đó như ẩn như hiện trở về quấy nhiễu cô.

Có lẽ cô đã từng có lý do hận Giang Ly Thành nhưng cô đã chấp nhận lời xin lỗi của anh rồi, sao còn tính toán chuyện cũ với anh? Huống chi ngày hôm đó, cô chưa từng hòa nhã với anh nhưng anh vẫn không để tâm, còn gọi Tô Hòa đến nói dối giúp cô. Cô biết anh luôn khinh thường những kẻ nói dối, ngày trước khi muốn cô hiến thân anh cũng không hề nói dối nửa câu.

Hóa ra cô lại là kẻ bắt nạt người yếu, sợ kẻ mạnh. Khi anh gây sự thì cô dè dặt giữ mình, chờ đến lúc thái độ của anh mềm mỏng hơn, biểu đạt thiện ý với cô thì cô lại biến thành con nhím, cố sức xuyên tạc ý tốt của anh.

Trước mặt người này cô rất dễ bộc lộ khuyết điểm và thiếu sót của bản thân. Cô lại có thêm lý do chán ghét anh.

Cái chết của Lưu Toàn là một phiền nhiễu khác của cô. Mặc dù chuyện đó chưa giải quyết được, thậm chí cũng không thấy xuất hiện trên báo.

Một hôm cô đang trong quán ăn nhanh tình cờ gặp được người cảnh sát lúc trước từng giúp cô làm báo cáo, nhận ra cô, anh ta liền gọi cô. Trần Tử Dữu đoán đo mãi, rốt cục vẫn ấp úng hỏi anh ta kết quả điều tra vụ Lưu Toàn.

Anh cảnh sát đáp, mấy vụ gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy mỗi năm đều xảy ra vài trường hợp, tội phạm vẫn nhon nhon ngoài vòng pháp luật, thật sự không có cách nào điều tra được.

Trần Tử Dữu hỏi lại, “có thật chỉ là gây chuyện rồi chạy không?”

Anh cảnh sát nét mặt khấn trương nhìn xung quanh “ôi, ngày đó chúng tôi nói chuyện, cô cũng có nghe mà. Đùng nhiều chuyện, đỡ rước phải phiền toái. Vợ con ông ta sợ bị trả thù nên cũng đâu quay lại nhận xác đâu.”

Chuyện thoát nhìn giống như tin đồn cô nghe được, đây chỉ là hành vi thao túng quyền lực của những thế lực đen tối.

Nhưng nhớ lại vài ngày nay, giác quan thứ sáu của cô lại nghĩ đến chuyện ấy. Cảm giác kỳ lạ, cô bị theo dõi nhưng không cảm thấy bị uy hiếp, cô biết chuyện Lưu Toàn chết không quan hệ gì đến cô.

Thời tiết lạnh dần, cơ thể Trần Tử Dữu bắt đầu không khỏe, động tí là cảm sốt. Theo gợi ý của Trì Nặc, mỗi tuần cô dành ra hai, ba buổi tập thể dục. Trì Nặc đi công tác nhiều nên những lần gặp nhau của hai người không nhiều lắm.

Trì Nặc đưa cho cô một thẻ hội viên, cô đổi sang nơi trước kia cô thường hay đến. Cô không vận động nhiều, chỉ tập yoga và Aerobic, có khi đi mát-xa nhưng cũng tiêu phí cả đêm.

Nơi này như thường lệ là nơi có nhiều câu chuyện phiếm. Tới đây toàn là phu nhân quan chức và những bà chủ lắm tiền, khi thì tán gẫu, khi thì nói mấy tin tức vụn vặt linh tinh, nhiều hơn là những chuyện nhảm nhí phổ phưởng của đồng nghiệp nhưng đa số là liên quan đến chính trị và tiền bạc.

Cô không chủ động làm quen với họ nhưng cũng không xa lánh nên cô cũng biết được không ít người, nghe được rất nhiều chuyện mà người bình thường không thể biết được. Chẳng hạn như những tin tức độc nhất vô nhị về trung tâm quyền lực đang biến đổi, chẳng hạn như chuyện về cuộc sống của những mỹ nữ phục vụ trong các khách sạn năm sao cao cấp, chẳng hạn như tam cung lục viện của các danh nhân có tiếng trong thương giới hay những vị lãnh đạo cổ quái, còn nhiều nhiều phiên bản khác nữa. Tóm lại, những câu chuyện còn đặc sắc, sinh động hơn cả phim truyền hình nhiều tập.

Những đối tượng bị đưa ra bàn luận dù cô không có duyên gặp gỡ nhưng cũng có nghe danh nên vừa nghe xong cũng quên ngay, cười cười cho qua chuyện. Nhưng có một ngày, họ đổi chủ đề mới, hơn nữa còn tám không biết một chuyện xung quanh hai người đó. Nhân vật chính của chủ đề lại là người cô vô cùng quen thuộc, Giang Ly Thành và Tô Hòa.

Giang Ly Thành cũng không cung cấp được nhiều tin tức cho các bà các cô ấy thảo luận. Đơn giản vì anh có xuất thân rất thần bí, khó lường, cách thức làm giàu được xem là truyền kỳ và phong thái hành xử trầm ổn, ánh mắt mọi người đều hướng về anh...

Cô từng sợ tên mình sẽ bị lôi ra trong cuộc nói chuyện hoặc là thấp thoáng có bóng dáng cô nhưng không có, may mắn là không có.

Ngược lại, tiểu sử của Tô Hòa lại cực kỳ thú vị, cô nghe họ hưng phấn đem toàn bộ cuộc đời của cô ấy làm thành một bộ sách biên niên thể (1), từ thời thơ ấu đến giai đoạn thiếu nữ bất lương rồi lại tiếp đến thời kỳ trưởng thành, sau đó là sự mất tích kỳ và cuối cùng là trở nên cao sang như bây giờ.

Vì muốn né tránh chủ đề nói xấu sau lưng này nên cô lấy cớ bị cảm mà vắng mặt một lúc, còn tưởng họ đã đổi đề tài, ai ngờ chủ đề về Giang thị vẫn đang tiếp tục. Chỉ khác là lần này, họ nói về chuyện Giang Ly Thành hình như đang gặp nguy cơ lớn do đã ra một loạt các quyết sách không phù hợp, khiến cấp dưới của anh gần đây tuân theo lệnh nhưng không kìm được mà xì xào bàn tán sau lưng, thậm chí ông chủ trẻ của họ hình như đang đến tuổi lão hóa sớm.

Người càng muốn tránh thì vẫn theo lối cũ liên tiếp xuất hiện trong cuộc sống của cô, chuyện càng muốn quên thì lại lần nữa bị gợi nhớ. Trần Tử Dữu có cảm giác cuộc sống của cô như một bộ phim truyền hình dài trăm tập, trưng bày toàn những bi kịch và hài hước đen tối, kỳ thật vừa trắng vừa dài như một cuộn giấy, càng kéo dài thì càng nhàm chán, nội dung lại lặp lại, mỗi thời điểm luôn làm cô mệt mỏi rồi, cũng giống như bây giờ vậy.

Khi nghe bất luận điều gì cặp vợ chồng này, cô sẽ không nán ná nghe tiếp hoặc nói gì, chỉ lẳng lặng bỏ đi. Như thường ngày, dù cô đi bất cứ đâu cũng thà đi đường vòng hoặc chịu kẹt xe cũng nhất định không đi qua tòa cao ốc nổi bật ấy. Đến một ngày, khi cô vì một bài báo cáo mà ở trong thư viện nghiên cứu toàn bộ báo chí về thời sự trong hai tháng gần đây, vẫn là không nhận được lại liếc qua những bản tin về kinh tế tài chính một chút.

Tin tức đề cập đến Thịnh Thế không ít nhưng phần lớn mỗi tin chỉ có một câu nhắc đến, tiêu đề cũng không lớn, có thể thấy dường như không có chuyện gì quá đặc biệt. Điều này khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cảm giác thả lỏng này khiến Trần Tử Dữu vô cùng khó chịu, cô cố nghĩ ra một lý do nhưng cuối cùng cô thừa nhận cô chỉ là sợ ‘thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư’ (2). Nếu Giang Ly Thành bị chú ý quá nhiều, nói không chừng chuyện của cô và anh ngày trước sẽ bị nhiều người bối móc được. Nghĩ thông suốt lý do này, cô thấy an tâm hơn.

Tuy tin tức không chính xác nhưng việc Giang Ly Thành gặp phiền toái gần đây khẳng định là có thật, bằng không sẽ không nhiều lần bị chính phủ trực tiếp hoặc gián tiếp gõ cửa, cũng sẽ không có người giấu mặt liên tục ngầm ám hại. Qua những hàng chữ cô nhận thấy, họ đang tạo các hoạt động PR (quan hệ cộng đồng) nhưng lại bảo thủ, chậm chạp, hiệu quả không nổi bật. Có lẽ chính vì thế mà anh mới bị cấp dưới oán thâm.

Cô sắp xếp gọn gàng từng tờ báo, trong lòng nói: chuyện này thì liên quan gì đến mình, sao lại rảnh rỗi vậy? Tuy mình không mong anh ta sống tốt nhưng tuyệt đối không mong anh ta gặp chuyện gì phiền phức.

Buổi tối hiếm hoi hôm ấy cô chủ động mời Trì Nặc đến một nhà hàng vùng ngoại ô ăn lẩu, cô ăn hết món thịt, lẩu vừa chín liền múc ngay cho Trì Nặc một bát đầy. Trì Nặc dùng ngũ khí thụ sủng nhược kinh mà nói: “Thật lòng mà nói trước kia anh chưa từng hy vọng em sẽ trở thành một người vợ hiền đấy.”

Trần Tử Dữu nhìn Trì Nặc cười, thấy bát anh đã hết tương liền lấy thêm cho anh. Cô chậm rãi khuấy thìa, nhìn gia vị đủ mọi màu sắc chìm dần xuống nước tương, hòa làm một, tâm tình kích động của cô cũng chậm rãi lắng xuống.

Cuộc sống của Trần Tử Dữu so với phim truyền hình còn kéo dài phong phú hơn. Trì Nặc thấy cô mấy ngày liền đau ốm, không có tinh thần thì đưa cô đến suối nước nóng vào cuối tuần. Trì Nặc vốn định đưa cô đến ngâm mình trong suối nước nóng để trị cảm nhưng cô lại ra nhiều mồ hôi, bị gió lạnh nên cảm càng nặng thêm, ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch du ngoạn ngày hôm sau của Trì Nặc.

Khi họ đến nơi, ông chủ đã tự mình tiếp đãi, nhìn có vẻ rất quen với Trì Nặc, tuổi lớn hơn Trì Nặc nhiều nhưng lại thân thiết xưng cậu thưa tôi, thấy Trì Nặc muốn hai gian phòng thì trên mặt lộ vẻ ám muội cười cười, nhiều lần đánh giá Trần Tử Dữu, ánh mắt có vẻ hiếu kỳ. Trần Tử Dữu chỉ có thể giả bộ như không biết.

Sự quan tâm chu đáo của Trì Nặc khiến cô rất cảm động. Cô chịu đi cùng anh, dĩ nhiên đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng anh không hề ép cô.

Hai phòng được an bài cho họ lại là một căn phòng xa hoa có hai gian. Khu nghỉ dưỡng có kiến trúc kiểu vòng tròn, gian phòng của cô và Trì Nặc liền nhau nên đứng ở cửa sổ có thể nhìn thấy một góc của gian kia.

Căn phòng có hai chìa khóa. Khi vào phòng mình cô đưa cho Trì Nặc một chìa, Trì Nặc cười nói: “Nếu tôi có sợ thì cứ gọi anh, anh sẽ ở cùng em.”

Nhưng bệnh cảm của cô lại nặng thêm, đến tối thì bắt đầu sốt nhẹ, Trì Nặc cũng chỉ có thể ngồi bên giường cô, nhẹ nhàng nắm tay cô, chốc chốc lại giúp cô đo nhiệt kế một lần.

Về sau, bác sĩ của khu nghỉ dưỡng cho cô một ít thuốc. Những viên thuốc đó có thành phần là thuốc an thần, cô buồn ngủ rồi nhanh chóng thiếp đi. Trì Nặc đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng nói: “Em ngủ hết đêm nay, mai sẽ khỏe thôi.”

Trần Tử Dữu mơ mơ màng màng gật đầu.

Giấc ngủ của cô luôn rất tệ, tệ đến nỗi thuốc ngủ cũng chẳng tác dụng gì huống chi là thuốc cảm. Nửa đêm cô lại từ trong ác mộng choàng tỉnh, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, sờ trán thấy nhiệt độ đã trở lại bình thường.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra mình đang ở chỗ nào, không tìm được công tắc đèn, cô mò mẫm trên giường tối. Cửa sổ ngay bên cạnh giường, rèm cửa chưa kéo hết để lọt một đường sáng, cô bước đến phía ánh sáng đó, kéo rèm cửa ra, muốn nhờ ánh sáng bên ngoài xem xét bên trong căn phòng, thấy gian phòng của Trì Nặc vẫn còn sáng. Trên bầu trời phương đông ngoài cửa sổ, một vầng trăng khuyết đã nhô cao, thì ra đã quá nửa đêm rồi.

Trần Tử Dữu đang đứng ở bên cửa sổ ngắm sao, đột nhiên có ý nghĩ đi tìm Trì Nặc. Còn chuyện muốn nói gì với anh, cô chưa nghĩ đến.

Cô theo ánh trăng, phủ thêm áo choàng rồi nhẹ nhàng đẩy cửa gian phòng, yên lặng đi ra. Bỗng nhiên cô nổi tính trẻ con, định bất ngờ xuất hiện cho anh phải nhảy dựng lên.

Đèn trong phòng khách cũng đang sáng. Trần Tử Dữu nhẹ bước đến trước cửa phòng anh do thám một chút, đang định gõ mạnh lên cửa lại loáng thoáng nghe thấy có tiếng người truyền ra từ đằng sau cánh cửa.

Gian phòng này cách âm rất tốt, ván tường đủ dày nhưng đêm hôm khuya khoắt thật sự quá tĩnh lặng.

Cô vốn định lén lui về phòng mình nhưng câu đầu tiên cô nghe được đã làm cô phải dừng bước, vì vậy cô đã lỡ mất thời cơ bảo vệ đạo đức của chính mình.

Một tiếng nói khác vang lên: “Cậu Nặc, có phải lúc này cậu đánh giá tên kia cao quá không? Xem ra người của tôi nói không sai, một năm gần đây tên đó đã đánh mất ý chí chiến đấu rồi, đối với việc kinh doanh đã không còn hào hứng nữa. Chẳng lẽ là vì vợ hấn bệnh?”

“Tôi thấy chúng ta lại đánh giá thấp hấn ta rồi.” Tiếng nói của Trì Nặc lạnh lùng.

“Nói thế là sao?”

“Ông nghĩ xem, nếu tính theo thủ đoạn thường ngày của hấn thì nước cờ tiếp theo sẽ rơi vào tay chúng ta nhưng hiện tại rõ ràng hấn đang nhượng bộ từng bước, ngược lại càng khiến kế hoạch tiếp theo của chúng ta bị chững lại.”

“Đây chỉ là trùng hợp thôi, cậu Nặc. Ngay cả những tội danh không liên quan gì đến hấn, hấn cũng không bác bỏ, sao có người lại chịu nhượng bộ đến nước này được.”

“Đó là bởi vì, nếu hấn muốn phủ nhận, hấn nhất định phải đụng đến chuyện khác để chứng minh sự trong sạch của mình mà ‘sự thật’ kia chỉ sợ so với việc phải chịu hàm oan thì hấn càng khó chịu hơn.” Trì Nặc cười lên một tiếng.

“Haha, cậu Nặc, hấn tính toán sao cũng không qua được cậu.”

“Không nói thế được. Ông cũng biết tôi và hấn đã từng là bạn học hai, ba năm, từng cùng hấn chơi rất nhiều loại cờ. Dù là cờ tướng, cờ vua hay cờ vây tôi cũng chưa từng thắng được hấn.”

“Đánh cờ chỉ là trò chơi của trẻ con, đấu trên thực tế mới tính là thắng. Không nói đến việc trạng thái tinh thần của hấn lúc này kém cỏi như thế, chỉ cần chỗ dựa vững chắc của hấn không còn, hấn cũng sẽ suy sụp thôi.”

“Chỗ dựa của hấn chắc chắn không chỉ có một, nếu không hấn sẽ không đủ lực mà lớn mạnh như vậy, bên ngoài có đồn một chuyện mà tôi không tin được. Bây giờ chúng ta hãy đợi xem chỗ dựa của hấn còn có ai nữa.”

“Cậu Nặc, đôi khi tôi không thể hiểu nổi, hấn tuy đối nghịch với gia đình cậu nhưng hai người lại chưa từng xích mích gì. Hơn nữa, tên đó không dễ chọc đâu, nghe nói đắc tội với người của hấn đều...Sao cậu lại muốn đối nghịch với hấn?”

“Chú Lưu, chú hơi nhiều lời rồi đấy.”

Trần Tử Dữu vô tình nghe lén được nhiều như vậy, cách sau cánh cửa cô cũng nghe không rõ lắm. Nhưng khi cô ý thức được, cô hẳn nên mau chóng tránh xa cái chủ đề biết càng ít càng tốt này thì vật áo ngủ của cô vướng phải một chậu cây gần đó. Cô ngồi xuống, cẩn thận gỡ vật áo ra, không dám dùng sức sợ người trong phòng phát hiện tình cảnh xấu hổ này. Những nhánh cây lại chống đối làm cô phải mất chút thời gian nữa nên đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện của họ.

Thật ra ngay trước khi cô rời đi, cô đã nghe được đoạn này:

“Tên đó và vợ hắn đã dàn xếp tốt lắm, chuyện đó đã chấm dứt rồi. Chỉ là không ngờ làm kinh động đến vị tiểu thư này, Lý lão đại cảm thấy thật không phải với cậu.”

“Lý lão đại nuôi toàn đám phế vật. Tôi muốn họ bảo vệ để cô ấy không bị hoảng sợ, không ngờ họ lại làm ra cái việc ‘tốt đẹp’ như vậy.”

“Cậu đừng tức giận. Lý lão đại vốn định chặn hắn lại, vừa đúng lúc hắn và tên kia gặp nhau. Lý lão đại còn tưởng rằng như vậy có thể đổ hết tội lên đầu tên kia, cho nó thêm chút phiền phức và giúp cho cậu được một chuyện.”

“Hóa ra ông cũng là phế vật.”

Tình tiết chỉ có trên phim cũng đã phát sinh với cô. Cuộc sống của cô quả nhiên không có chuyện ngạc nhiên, chỉ có vô cùng ngạc nhiên.

Trần Tử Dữu điều hòa hô hấp, kiểm tra xem có để lại dấu vết gì không sau đó cô cởi dép lê, đi chân không, nhẹ nhàng trở về gian phòng rồi lặng lẽ khép cửa, lần mò trong bóng tối về lại giường.

Đêm nay cô cũng đã ngủ, chỉ là ngủ không an. Sớm hôm sau tỉnh lại thì trong lòng nghi ngờ đêm qua chỉ là một cơn ác mộng. Cô cẩn thận kiểm tra vật áo ngủ, vải vóc mượt mà vẫn còn lưu lại dấu vết bị mắc vào chậu cây.

Nhìn thấy Trì Nặc thì cô liền kinh ngạc, cô còn có thể bình tĩnh tự nhiên như bình thường, dường như những lời nói nghe được đêm qua chỉ là một cảnh khác trong giấc mơ của cô.

Trì Nặc nhìn mắt cô, cười nói: “Em ngủ nhiều vậy mà mắt còn thâm quầng kìa.”

Cô cũng cười nói: “Đây là một thịnh hành của năm nay đấy.”

Lúc trước cô cảm thấy tất cả mọi người xung quanh đều là diễn viên mà cô chỉ có thể làm quần chúng, không cách nào dung nhập vào đó được. Hôm nay, rốt cục cô cũng chân chính trở thành một diễn viên tài năng rồi, còn diễn xuất hết sức tự nhiên, không chút miễn cưỡng nào.

Sau khi trở về cô hoàn toàn cô lập với thế giới bên ngoài, không liếc, không đọc báo, phòng tập thể dục cũng không đến. Thế giới nhỏ bé như vậy mà cuộc đời cô lại như một vở kịch tránh không khỏi kịch bản đã được viết sẵn.

Chẳng hạn như, có một ngày cô đang lái xe, đi đường không thuận lợi, qua từng ngã tư đều gặp đèn đỏ. Trong đó có một lần thời gian đèn đỏ dường như kéo dài vô tận, đến khi đèn xanh sáng lên, chủ xe phía trước ước chừng là người mới học lái xe, đứng nguyên bất động cả nửa ngày, cô đi sau mà chậm rãi di chuyển được vài mét, phía trước lại đèn đỏ.

Hôm đó thật ra cô có chút chuyện gấp, cảm thấy rất bức bối, nhìn sang làn đường bên cạnh liền lấn sang làn ột chiếc xe đang chạy phía sau không thể không thắng gấp, tức giận la hét chửi cô.

Cô vô ý nhưng lại thấy buồn cười, quay đầu nhìn chiếc xe bị cô chen lấn và người lái xe đang đỏ mặt tức tối kia. Khi cô quay lại thì điều đầu tiên cô thấy là một chiếc xe đang chạy bên trái cô có biển số khá quen, cô nhìn lên trên thì người lái xe còn quen hơn, đúng là Giang Lưu. Lúc này anh đang chăm chú nhìn vào đèn giao thông phía trước.

Khi cô vừa thu hồi ánh mắt thì thấy Giang Ly Thành. Anh hiếm khi ngồi ghế phó lái. Bây giờ đang là mùa đông, nhiệt độ gần không độ, gió rất lớn ánh nắng cũng nhân nhạt, không chói chang. Nhưng anh lại đeo kính râm, còn mở cả cửa sổ xe. Cánh tay đặt trên khung cửa, ngón tay kẹp điều thuốc buông

thông xuống. Nét mặt và động tác của anh đều rất nhàn nhã, không giống bộ dáng của người đang gặp phiền phức.

Trần Tử Dữu nhanh chóng quay đầu lại, may mắn là cửa xe có màn che nắng rất tốt, từ cửa sổ bên cạnh không thể nhìn thấy bên trong xe cô được.

Khi xe phía sau cô bóp còi hồi thúc, cô mới phát hiện phía trước vừa đèn xanh rồi, xe trước mặt cô bắt đầu lăn bánh. Cô chậm rãi nổ máy thì những xe ở làn đường bên trái đang lướt qua xe cô.

Cô liền cúi đầu giả vờ đang lấy tiền lẻ nhưng vẫn trông thấy chiếc xe kia lướt qua sát cô, trong nháy mắt người đang ngồi ghế phó lái quay đầu nhìn lại. Cô không thể không ngẩng đầu nhìn đường thì cửa kính chiếc xe phía trước chậm rãi được nâng lên, xe cũng nhanh chóng đi xa.

Chú giải

- (1) Biên niên thể: một thể loại sách sử truyền thống của Trung quốc, biên tập sự việc theo thứ tự ngày, tháng, năm..
- (2) Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư: cửa thành cháy liên lụy đến cá trong ao, câu chuyện xưa này muốn nói tự đứng vô duyên vô cớ lại chịu vạ lây: Thuở xưa, có một địa phương, phía trước cửa thành có một hồ nước, bên trong hồ nước có rất nhiều cá bơi lội tung tăng vui vẻ. Một hôm cửa thành đột nhiên bị cháy, một con cá nhìn thấy kêu to, “Không tốt, cửa thành bị cháy, chạy mau đi!” Nhưng những con cá khác đều không tin, chúng cho rằng cửa thành cháy cách hồ nước rất xa không cần phải hoảng hốt. Trừ con cá kia, những con cá khác đều không chạy trốn. Lúc này mọi người mới cầm theo xô chạy đến hồ mức nước đi cứu hỏa. Qua một hồi, lửa được dập tắt mà nước trong hồ cũng cạn sạch, tất cả những con cá trong hồ đều chết hết

20. Chương 20:ly Thương(ly Biệt Đau Thương)

Sau khi Trần Tử Dữu nhận được ‘lễ vật’ Tô Hòa gửi tới, cô rất muốn nặc danh nhắc nhở Trì Nặc nên làm việc cẩn thận, chớ để lộ nhược điểm. Cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng sợ lộn lành chữa lộn què nên đành nín nhịn.

Lúc bình thường khi xem phim, mỗi lần thấy nhân vật nào cao thâm khó dò, thông minh cả đời nhưng lại dễ thua bởi những sai lầm trí mạng, cô lại vô cùng tiếc nuối dù cho đó là nhân vật phản diện. Trần Tử Dữu vô cùng coi trọng ấn tượng đầu tiên. Trong phim, người tốt biến thành xấu, người xấu trở nên lương thiện, người thông minh làm chuyện ngu xuẩn và người khờ khạo đột nhiên cơ trí, tất cả những tình tiết này cô đều không thích vì có cảm giác bị lừa gạt. Vì vậy, cô thà để người xấu luôn luôn xấu nhưng đừng biến thành người tốt, mà người xấu khoác áo người tốt thì tốt nhất cứ duy trì vậy đi, đừng bao giờ để bị lật tẩy.

Khi Trần Tử Dữu nhận được bưu phẩm chuyển phát không có tên người gửi thì nhờ người khác giúp cô kiểm tra qua trước. Bên trong chỉ có một cái MP3 hình dáng độc đáo, bên ngoài bao bọc bởi một lớp kim loại màu sắc rực rỡ, thân máy màu cam, treo trên một cái dây chuyền kim loại, cuối sợi dây là một cái khóa hình chiếc lá xanh biếc, nếu đeo trên người chính là một món trang sức tinh xảo. Trong bưu phẩm còn có một tờ giấy với bốn chữ: sinh nhật vui vẻ. Không có chữ ký, góc bên phải vẽ hình một nhánh cỏ.

Thật ra hai ngày sau mới đến sinh nhật cô.

Trần Tử Dữu vốn tưởng rằng đây là món quà bất ngờ Trì Nặc tặng cô nhưng bốn chữ ấy không phải chữ viết của Trì Nặc. Tâm tư rối bời, cô nhìn MP3 mini có hình dáng như một trái bưởi, còn hình vẽ nhánh cỏ bằng tay lại giống một cây lúa.

Trong số những người cô quen biết, ngoại trừ Tô Hòa, không có ai thích làm những việc vô vị như vậy.

Trần Tử Dữu đoán đồ Tô Hòa tặng nhất định không có gì tốt đẹp, có lẽ là video vợ chồng họ ân ái hoặc là hình của Giang Ly Thành ..., đồ mà Tô Hòa cho là có thể đủ để làm cô cảm thấy chướng mắt, hoặc bên trong có virus, sẽ làm hại hệ thống máy tính của cô. Cô ấy thật sự không cần nhảm chán đến mức tặng cô một món đồ mà chỉ có trẻ con mới thích.

Khi suy nghĩ như vậy, Trần Tử Dữu cảm thấy mình thật nhỏ nhen, dù sao Tô Hòa làm việc tuy khác người nhưng lại chưa từng hại cô. Vì không có chữ ký nên cô không thể gọi điện thoại xác nhận được.

Cô vốn định vứt bỏ món quà bất đắc dĩ đó nhưng khi nhét vào ngăn kéo, món đồ đó lại như quả bom hẹn giờ khiến tâm thần cô không yên. Cô còn nghĩ nên kiếm một chai axit tiêu hủy nó luôn nhưng lòng hiếu kỳ giết chết con mèo, trước khi hủy nó, cô vẫn muốn nghiên cứu nội dung bên trong.

Cô tự nhủ với chính mình: Tô Hòa không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Cô tránh được lần này cũng không tránh được lần sau, Tô Hòa muốn để mình phải biết thì sẽ có cách khiến mình phải biết.

Ngoài dự liệu của cô, bên trong không hề có những gì cô đã nghĩ, chỉ có một đoạn ghi âm không quá dài, tiếng nói dù không còn rõ ràng nhưng cũng vẫn nghe được nội dung.

Giọng nói đúng là của Trì Nặc đang nói chuyện với Tô Hòa, loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc, hình như trong một quán rượu. Tiếng nhạc liên tục chứng tỏ đoạn đối thoại chưa từng bị ngắt quãng.

Giọng nói đầu tiên vang lên chính là của Tô Hòa, vẫn luôn thờ ơ: “Không nhìn ra anh cũng có tình cảm đấy.”

“Quá khen.”

“Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, cô ấy đến tốt cùng có điểm gì tốt cơ chứ?”

“Vấn đề này có lẽ nên hỏi chồng cô thì thích hợp hơn.”

Tô Hòa cười lạnh: “Rất cục anh cũng chịu thừa nhận động cơ theo đuổi Trần Tử Dữu, quả nhiên là vì Giang Ly Thành, đúng không?”

“Tô Hòa, chúng ta coi như cũng quen biết nhiều năm, cô luôn xem thường tôi thế sao? Giang Ly Thành đối với tôi mà nói không quan trọng đến thế đâu, chỉ vì muốn khuấy động hấn mà phải đánh đổi cả cuộc đời của tôi à? Dĩ nhiên, tôi vừa có thể hưởng thụ tình yêu ngọt ngào vừa làm cho hấn tức chết, về điểm này tôi rất thích chứng kiến đấy.”

“Anh đột nhiên trở nên đại lượng như vậy làm cho người ta khó có thể tin được. Nhớ ngày đó, ngay cả sách giáo khoa anh cũng chẳng để ai đụng tới.”

“Lớn rồi, suy nghĩ tất nhiên phải thay đổi chứ. Năm đó, kẻ đã cướp bạn trai cô, chính cô cũng làm tổn thương khuôn mặt cô ta, bây giờ lại tự nhiên đi giúp đỡ chồng cô bịt tai che mắt thiên hạ về người đàn bà của hấn sao? À, thiếu chút nữa thì quên, tôi và cô cũng từng hẹn hò. Vợ hấn và tôi từng tình đầu ý hợp, Giang Ly Thành cũng không chú ý, đối với người bạn gái chưa từng tình đầu ý hợp với hấn dĩ nhiên tôi lại càng không chú ý. Cuối cùng, tôi cũng không đến nỗi không bằng hai vị.”

“Trì Nặc, thủ đoạn hại người của anh ngày càng ti tiện, cách làm việc cũng ngày càng kinh tởm.”

“Cô cũng khác gì, có khi còn gấp đôi trước đây ấy chứ. Em trai Giang của cô phạm pháp nhưng trong mắt cô vẫn vô cùng tốt đẹp, bất kể hấn đã làm sụp đổ công ty của người khác một cách hợp pháp hoặc ép buộc con gái người ta. Tôi thật không thể nhìn ra hấn ta có cái gì tốt hơn tôi chứ.”

“So với cậu ấy? Anh đề cao bản thân quá đấy. Tuy cậu ấy làm không ít chuyện không tốt nhưng cho tới bây giờ đều chính diện ra tay, quang minh lỗi lạc. Cậu ấy xuất thân không bằng kẻ khác nên cũng không học được cách thức ngoài mặt thì ra về nhưng sau lưng lại nham hiểm độc ác.”

“Hôm nay cô tới tìm tôi là muốn cầu cạnh đúng không? Tối thiểu cũng nên cò kè mặc cả với tôi chứ. Đã vậy, không cần cô phải cúi đầu nhưng đừng nói khó nghe như vậy, đừng làm cho cục diện càng tệ hơn. Sao cô càng có tuổi lại càng không biết đối nhân xử thế nhỉ?”

“Ồ, nhờ anh nhắc nhở, thiếu chút tôi đã quên mất chính sự, thật là càng có tuổi trí nhớ càng kém. Tôi không giao dịch gì với anh hết, tôi chỉ muốn cảnh báo anh một câu, đi đêm lăm có ngày gặp ma.”

Trì Nặc như đang cười: “Cô đang uy hiếp tôi? Chỉ có thể thôi sao? Nếu cô tìm được chứng cứ thì cứ làm đi.”

“Coi này, tôi lại quên mất, thủ đoạn của anh luôn cao thâm như thế, mỗi lần đều có người thay anh ra tay, lại có người giúp anh kết thúc, anh vĩnh viễn trong sạch vô tội, tôi thật sự chẳng chạm được đến anh rồi.” Tô Hòa cười to hai tiếng.

“Cô bất bình thay Giang Ly Thành à? Hắn vốn có thể đùa giỡn lại với tôi nhưng lại thà chịu thua cũng muốn giữ vững phong độ và khí tiết. Tôi cũng mãn nguyện mà ngồi mát ăn bát vàng thôi. Thắng làm vua thua làm giặc, người đời lúc nào cũng chỉ nhớ kết quả, ai thèm quan tâm quá trình thế nào? Điều này chẳng phải do cô dạy tôi sao?”

Hai người họ nói chuyện đứt quãng, tuy không rõ ràng, không minh bạch nhưng Trần Tử Dữu cũng có thể hiểu ra chân tướng, vì Tô Hòa đã dự tính ghi âm lại nên tất nhiên là cố lái chủ đề theo hướng cô ấy muốn.

Theo ý tứ trong lời nói của Tô Hòa, Trì Nặc và Giang Ly Thành đã biết nhau từ lâu rồi, cũng đã đối đầu với nhau từ lâu. Tô Hòa dường như muốn cho Trần Tử Dữu biết rằng, Giang Ly Thành chưa từng thật sự làm gì có lỗi với Trì Nặc nhưng Trì Nặc từ xưa đã có ý thù địch với Giang Ly Thành, sau này thậm chí đã mượn uy thế gia tộc để chèn ép anh nên Trì Nặc mới là kẻ lòng dạ hẹp hòi, âm hiểm, là kẻ có lòng đố kỵ rất nặng, là kẻ trong ngoài bất nhất. Lần này, anh ta còn vu oan hãm hại Giang Ly Thành.

Tô Hòa nói: “Anh cũng đừng lấy lợi ích gia tộc để làm màn che, cậu ấy tuy bị các người chặt đứt giao tình với ‘người kia’ nhưng lại chưa từng làm gì tổn hại các người. Nói cho cùng chính là anh không chịu được người khác tài giỏi hơn mình, luôn giành chiến thắng trước anh nên mới ghi hận đến bây giờ.”

Trì Nặc cũng không phản bác, chỉ cười lạnh: “Cứ để Giang Ly Thành vĩnh viễn là thiên sứ trong lòng cô đi.”

Trần Tử Dữu bị những âm thanh lẫn lộn làm cho đau đầu. Cô có chút cảm giác như đang xem một bộ phim ngắn nói về những chuyện phổ thường thường thấy trên TV, có một điểm gay cấn mà nói đông dài đến mấy tập, không nội dung cũng không theo trình tự, còn không bằng những vở kịch truyền thống sáo mòn, huống chi đây là một màn kịch trái đạo đức.

Cô đối với ân oán năm xưa của người khác không có hứng thú, chỉ nghe thấy Trì Nặc còn nói: “Được, Tô Hòa, nói thật hai chúng ta cho tới bây giờ luôn là cùng một loại người, cô mắng tôi, có phải cũng đang mắng chính cô?”

“Tôi với anh đương nhiên không cùng một loại người. Anh là ngụy quân tử còn tôi là tiểu nhân. Anh phải biết rằng, tiểu nhân so với ngụy quân tử thoải mái hơn nhiều, không cần ngụy trang nên có nhiều người không làm được nhưng tôi thì có thể. Có phải anh nên khiêm tốn hơn không, đừng được đằng chân lân đằng đầu, đừng để sự tình đến mức mọi người đều bị tổn hại. Anh thật cho rằng mình không có điểm yếu sao?”

“Nói đến chuyện Lưu Toàn. Cô tưởng tôi không biết à, là ai xúi Lưu Toàn tổng tiền cô ấy, là ai cố ý nói dối Lý lão đại? Cô vừa nói gì nhỉ? Đi đêm lăm có ngày gặp ma? Tôi nghĩ chính cô mới gặp ma sớm hơn tôi đấy.”

“Ồi chà, anh cũng biết cơ à?” Khẩu khí của Tô Hòa rất khoa trương.

“Tôi chỉ không đoán được động cơ của cô. Chẳng lẽ cô nghĩ làm náo loạn mọi chuyện khiến cô không có đường lui thì sẽ cho Giang Ly Thành một cơ hội, nhân tiện đổ tội cho tôi? Nếu cô nghĩ cho Giang Ly Thành thì không nên lấy hắn ta; nếu cô thấy cô ấy chướng mắt vậy cô không nên nhẫn nhịn đến bây giờ. Hoặc có thể nói, cô chỉ chờ xem kịch vui thôi, đúng không? Xem Giang Ly Thành? xem tôi?”

“Hóa ra mấy năm gần đây anh lại là người hiểu rõ tôi nhất. Tôi thật sự cảm động.”

“Tô Hòa, ở trước mặt tôi cô đừng đóng kịch nữa. Tôi thừa nhận sự thật là tôi muốn dùng cô ấy để kiểm chế Giang Ly Thành, cũng đã thành công rồi nhưng tôi muốn lấy cô ấy cũng là sự thật. Nếu cô muốn tuyển lựa vợ kế cho tên chồng yêu quý của cô, tôi đề nghị cô nên tìm người khác đi. Nếu cô nghĩ có thể kéo chân được tôi thì cô còn chưa đủ khôn ngoan đâu, còn nhiều chuyện cô không biết đấy. Cô tưởng hôm qua tôi và hắn đã nói chuyện gì? Hắn đã nói ‘cam nguyện thua cuộc’ nên cô hãy tỉnh lại đi, nhân lúc còn sống mà bảo vệ cho vững vị trí Giang phu nhân, không phải đó là khát vọng từ lâu của cô sao?”

Trần Tử Dữu thử xóa bỏ đoạn băng này nhưng không được. Cô cho vào vi tính để xóa, vừa thử liền gặp chướng ngại, sau đó cô phát hiện hóa ra trong máy còn một đoạn băng khác. Cô do dự một chút rồi lắp vào máy nghe, giọng nói của Giang Ly Thành thoảng cái vang lên, cô sợ đến mức trống ngực đập loạn xạ. Tiếng nói rất rõ ràng, lại lớn, cô gần đây hiếm khi có cơ hội nghe được giọng nói của anh trong khoảng cách gần như vậy.

Lần này Tô Hòa ghi lại giọng nói của Giang Ly Thành, chỉ có duy nhất tiếng của anh.

“Trì Nặc, cậu biết những năm gần đây vì sao tôi lại làm lơ mấy trò quậy phá của cậu. Cậu từng giúp mẹ tôi và cả tôi nữa, tôi luôn ghi nhớ và cảm kích. Cậu không nên lợi dụng chuyện này mà được một tác lại muốn tiến một bước. Về phần cô ấy, tôi thừa nhận tôi còn nợ cô ấy nhưng trong lòng cậu cũng biết, chuyện giữa tôi và cô ấy đều là trước khi cậu xuất hiện, không liên quan gì đến cậu, tôi cũng không thiếu nợ cậu. Nếu cậu thật tâm muốn kết hôn cùng cô ấy thì đừng dùng cớ này mà làm khó cô ấy.”

“Đúng, lần này tôi nhượng bộ nhiều lần nhưng là vì không muốn cậu và gia đình cậu lấy lý do này mà bạc đãi cô ấy. Cậu thích đất, tôi cho; cậu muốn phá hạng mục đó, tùy cậu; những lợi ích từ đó coi như tiền mừng hôn lễ cho cậu.”

“Tôi không muốn tranh đoạt gì với cậu. Trước kia không bây giờ lại càng không. Việc cậu oán hận, tôi cảm thấy thật sự hối tiếc. Nếu cô ấy từng cho tôi một phần cơ hội, có lẽ tôi cũng sẽ không buông tay. Nhưng tôi đã quên rồi, cũng đã kết hôn, không thể quay đầu được nữa. Vì vậy, cậu không cần phải đề phòng tôi, lại càng không cần nghi ngờ cô ấy.”

“Tôi không muốn đấu với cậu đến cùng, rất vô nghĩa lại mệt mỏi. Đến tận cùng là cậu muốn thế nào, chúng ta giải quyết hết một lần đi. Nhưng không cần lấy cô ấy làm bia đỡ đạn, nếu cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng với đàn ông, đối với cậu mà nói cũng chẳng hay ho gì. Bây giờ tôi đã tin rất nhiều chuyện đều có báo ứng, cậu cũng nên có chừng mực thôi.”

=====

Trần Tử Dữu bỏ tai nghe xuống, đợi một lát rồi tắt máy đi, vẫn cảm thấy không ổn, cô nghĩ nên đem ‘lẽ vật’ này trả lại cho Tô Hòa, dùng dụng cụ tháo rời máy thu âm ra, rút hết dây băng rồi ném vào ngăn kéo. Sau đó cô tiếp tục công việc. Cô đoán không ra Tô Hòa thật sự muốn làm gì nên đơn giản là không thèm để ý đến nữa.

Nhưng Tô Hòa lại không định để yên như vậy. Đêm đó cô nhận được thư từ một địa chỉ e-mail lạ, nội dung vẫn là “Sinh nhật vui vẻ”, kèm theo một bức tranh Tiểu Tây Dữu vô cùng sống động.

Trần Tử Dữu suy tính vài giây, nhấn nút điện thoại, quả nhiên là Tô Hòa, tiếng nói vẫn nhẹ nhàng, thong dong: “Thích quà tôi tặng không?”

“Cám ơn.” Trần Tử Dữu cứng nhắc nói

“Ồ, phản ứng của cô thật đặc biệt, quả nhiên không giống các cô gái trẻ thông thường, trách không được bọn họ đều thích cô.”

Lúc này Trần Tử Dữu thật sự hận đến cắn răng: “Bác sĩ Tô, Giang phu nhân” cô thậm chí không nhớ được cách xưng hô chính xác, chỉ có thể hít sâu, “Tôi chưa từng vu oan cho chồng cô sao cô lại vu oan cho chồng sắp cưới của tôi...” Lời còn chưa dứt cô liền phát hiện mình dùng từ có chút không đúng, lập tức dừng lại.

Dĩ nhiên Tô Hòa không hề hiền lành buông tha cho sai lầm của người khác, cô ấy cười hỏi: “Vu oan ư? Cô không biết có vài người nhân phẩm không hề tốt sao? Nếu cô nghe được hết ‘sự thật’ ấy.”

Trần Tử Dữu im lặng, không nói.

“Cô có cảm thấy thất vọng không?” Tô Hòa tiếp tục dùng ngữ khí như cô giáo từng bước giảng giải vấn đề cho học trò.

“Chưa được đối phương cho phép mà lên ghi âm thì không thể lấy làm bằng chứng trước tòa.”

Tô Hòa chậm rãi cười từ đầu bên kia: “Làm sao cô lại đáng yêu đến thế nhỉ, không xong rồi, tôi thích cô mất rồi.”

Trần Tử Dữu cắt đứt cuộc nói chuyện, đem thứ cô vừa mang về nhà ném vào thùng rác.

Nếu cô không vô tình nghe thấy những lời nói trong cái đêm ở suối nước nóng có lẽ hôm nay cô sẽ rất bàng hoàng. Nhưng lúc này, cảm giác của cô như vừa xem hết một bộ phim, lại nghe một nhà phê bình nhận xét một hồi, lý giải càng sâu sắc nhưng không quá ngạc nhiên.

Thậm chí cô còn thử lý giải chuyện này từ góc độ của Trì Nặc. Như những gì Trì Nặc đã nói với Tô Hòa, thắng làm vua thua làm giặc, thương trường cũng thế mà chính trường cũng vậy, vốn là không từ thủ đoạn, chỉ dung nạp người có thể sinh tồn. Lập trường bất đồng, lý giải đương nhiên cũng bất đồng.

Thật là, cô từng hận Giang Ly Thành, coi anh như hóa thân của ma quỷ nhưng khi trở thành người xem, cô lại thấy anh quá nhân từ.

Còn cái chết của Lưu Toàn, Trì Nặc đã nói không phải anh, chỉ là anh vô ý gây ra cái chết của ông ta, hơn nữa Tô Hòa đã cố ý nói dối những người kia. Cô tin điều này.

Về vấn đề ‘tư thái’ mà Tô Hòa cường điệu, Trần Tử Dữu trong lòng vẫn băn khoăn một chút, cuối cùng cô cũng đơn giản chấp nhận, cô thích chọn việc bị che mắt, cô cam tâm tình nguyện duy trì hai bộ mặt, ai quản được cô?

Buổi tối, Trì Nặc đang đi công tác gọi điện thoại tới thì cô làm như không có chuyện gì, nói chuyện phiếm vài câu với anh, tựa như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Nhưng cô tự lừa dối chính mình không được. Mặc dù Trì Nặc vẫn như trước, phong độ nhẹ nhàng, ôn nhu hữu lễ nhưng mỗi lần cô nhìn anh thì đều cảm thấy anh như đang đứng trong một màn sương mù, mơ hồ không thật.

Hơn nữa, cuộc sống thật sự rất giống hí kịch, rất nhiều đoạn tựa như đã được định sẵn.

Chẳng hạn như, hai người chưa từng quen biết, đến một ngày bỗng gặp nhau, sau đó lại phát hiện, hóa ra người này thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt người kia, dù trước đó chưa từng quen nhau nhưng không biết rằng có nhiều lần đã thoáng gặp qua.

Chuyện của Trì Nặc cũng vậy. Trần Tử Dữu chưa từng biết Trì Nặc và người ấy đã có quen biết từ trước. Nhưng sau khi biết chuyện, cô lại phát hiện những chi tiết chứng tỏ họ từng biết nhau rất rõ, trong cuộc nói chuyện của anh và bạn mình, những đồ vật và thói quen của anh. Trần Tử Dữu cảm thấy bẽ tắc.

Cô từng ngẫu nhiên đọc được tài liệu mà Trì Nặc xử lý, vì vậy đại khái cô cũng hiểu được ý tứ câu nói ‘dùng cô làm bia đỡ đạn’, Trì Nặc rõ ràng có thể đã lợi dụng tập đoàn Thiên Đức do ông ngoại cô một tay dựng lên để uy hiếp Giang Ly Thành, anh và cô đều hiểu rõ lý do anh không thể làm gì được. Công ty tuy đã đổi chủ nhưng Trần Tử Dữu hiện tại vẫn là cổ đông lớn nhất.

Khi tụ họp cùng những người bạn của anh, lúc đã ngà ngà say, vài người lại nói về Giang Ly Thành, về sau có người lớn tiếng nói: “Giang Ly Thành thì có cái gì tốt? cũng suýt thảm bại dưới tay cậu Nặc thôi. Căn bản hần chỉ là...” Sắc mặt Trì Nặc thoáng cái biến đổi, Trần Tử Dữu lấy có trang điểm lại để tránh khỏi một cơn bão táp. Cô ở trong toilet chờ thật lâu, không biết khi trở về nên dùng vẻ mặt nào đối mặt với Trì Nặc. Cô không muốn nghe nhiều để khiến Trì Nặc khó xử nhưng trong mắt Trì Nặc, có lẽ là cô chỉ đang trốn tránh cái tên đó. Cô vẫn có chút may mắn, hóa ra chuyện giữa cô và Giang Ly Thành người biết sự thật cũng không nhiều lắm, nếu không sẽ không đề cập đến anh trước mặt cô. Nhưng hôm đó Trì Nặc cũng uống nhiều nên quên rồi cũng tốt mà giả quên cũng không sao, không ai nhắc đến chuyện này nữa.

Có lần cô giúp Trì Nặc thu xếp đồ đạc, nhìn thấy một bức ảnh từ trong một cuốn sách rơi ra, trong đó là hình thời niên thiếu của Giang Ly Thành, môi mím chặt, sắc mặt lạnh lùng, có vài phần giống hiện tại. Hình của anh bị một lưỡi dao rạch qua rất sâu, dấu vết đã cũ. Hóa ra Trì Nặc không thích anh là chuyện từ xưa rồi.

Vở kịch này lại trùng hợp ứng với lời người thầy bói đã nói khi hai người đi du lịch.

Ngày đó thời tiết rất tốt, hai người họ quyết định ra ngoại ô ngắm mai vàng. Bên kia có một ngôi chùa nhỏ, nghe nói trong chùa có một đại sư xem tướng số cực kỳ chính xác, mỗi ngày chỉ tiếp 30 du khách, đương nhiên thu phí cũng không thấp. Hai người họ do dự một lúc cuối cùng cũng bỏ qua, chỉ sợ nghe được những điều không muốn nghe nhưng vẫn cung kính dâng hương.

Đến lúc đang cùng Trì Nặc dùng cơm ở một quán ăn nông thôn thì thấy một vị mặc trang phục thầy bói tiến đến gần, nói rằng có duyên với hai người nên muốn bói cho họ một quẻ, không đúng không lấy tiền, lời nói cứ thế tuôn ra.

Ông lão như cao dần, lảng đi cũng không được nhưng thần kỳ chính là, ông ấy thuận miệng nói một việc, như là mùa xuân năm nay Trần Tử Dữu mãn tang sẽ kết hôn, như là địa điểm Trì Nặc sinh ra là ở chân trời góc bể, tuy vụng về nhưng cũng đúng, khiến hai người thêm phần cao hứng.

Mới đầu ông ta rất cẩn thận, sắp xếp lời nói, ba hoa chích chòe về tính cách của Trần Tử Dữu, đem tương lai của cô thêu hoa dệt gấm. Tuy không tin nhưng cũng xuôi tai. Không lâu sau, ông mời Trì Nặc tránh ra xa một chút, rồi nói năng linh tinh, lải nhải, khuyên nhủ Trần Tử Dữu không nên bị vẻ ngoài giả dối mê hoặc, chớ để bị che giấu, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói với cô rằng người kia hoàn toàn không phải người chồng tốt, lòng dạ nhỏ mọn, làm việc âm hiểm, muốn cô hãy mở mắt theo dõi, đại khái là thế.

Tiếng nói của ông ta tuy thấp nhưng lại vừa vắn lăm cho Trì Nặc đang đứng cách vài mét nghe thấy. Khi ông ta càng nói càng quá thì Trần Tử Dữu không thể ngồi yên được nữa, cô liền nhìn Trì Nặc rồi vụt đứng lên: “Đi khỏi đây thôi.”

Ông lão kéo tay áo cô: “Đừng đi cô gái, tôi đang nói đến điểm mấu chốt.”

Trì Nặc nhanh chóng bước tới hất tay ông ta ra, ông lão lão đảo lùi về sau, may mà Trần Tử Dữu đỡ được ông.

Khi ông ta đứng vững rồi, Trì Nặc trầm mặc, hạ giọng nói: “Cô ta cho ông bao nhiêu tiền, tôi cho ông gấp ba. Bây giờ thì rút khỏi đây ngay.” Một từ ‘rút’ phát ra hơi cứng, còn dừng một chút, hiển nhiên anh cũng không thường nói từ này.

Khi này hai người còn rất vui vẻ, việc này ít nhiều đã làm họ mất hứng.

Khi khởi hành thời tiết rất tốt, lúc trở về lại có tuyết rơi lất phất, gió thổi mạnh đến nỗi không thể mở cửa sổ được, hai người cũng không lên tiếng, chỉ có âm thanh của máy điều hòa và tiếng radio phát ra. Không khí trong xe vô cùng nặng nề, sức ép càng lúc càng tăng.

Trần Tử Dữu cảm thấy cần phải nói gì đó để làm dịu không khí. Cô cố gắng thoải mái nói: “Này, sao anh biết ông ta là do Tô Hòa sai tới quấy rối? Chẳng lẽ anh cũng là thầy tướng số?”

Lời vừa mới nói ra cô đã biết lỡ trớn rồi, vì lúc này không ai nhắc đến Tô Hòa nhưng cô lại khẳng định như vậy, có thể đem chuyện nghiêm túc như vậy biến thành chuyện hài hước, hoang đường chắc chỉ có mình cô.

Quả nhiên, Trì Nặc im lặng một lúc, hỏi: “Sao em biết là Tô Hòa?”

Trần Tử Dữu miễn cưỡng cười cười: “Trong số những nữ nhân em biết, chỉ có cô ấy là người ghét em nhất, em không nghĩ ra còn ai khác.”

Trì Nặc có lẽ cũng ý thức được mình hơi kích động, mềm mỏng nói: “Thật ra chị ta và anh từng gặp nhau. Vừa rồi chị ta cũng ở trong chùa, chắc em cũng thấy.”

Trần Tử Dữu biết Trì Nặc đang cho cô một đường lui, cô vốn biết thời biết thế, liền đáp “Ừ” nhưng nghĩ lại, cái này chẳng phải Trì Nặc đang thử lòng cô sao?

Rốt cục cô cũng không phải diễn viên giỏi, trước kia khi ở cùng Trì Nặc, cô chưa từng phải đề phòng như vậy, đang do dự không biết nên làm sao thì lúc này điện thoại đổ chuông, cô thầm cảm ơn cuộc gọi này đến vừa đúng lúc, nhanh chóng mở túi xách thì lại nghe được Trì Nặc đang nhận điện thoại, phản ứng nhanh quá, thì ra điện thoại vừa rồi không phải tiếng chuông của cô.

Cô nghe thấy Trì Nặc nhàn nhạt đối đáp vài câu rồi cúp máy, cảm thấy càng lúng túng hơn cứ như cô đã phạm phải lỗi lầm gì vậy.

Trì Nặc tiếp tục im lặng lái xe, không khí trong xe càng ngột ngạt hơn.

Trần Tử Dữu toàn tâm toàn ý cúi đầu nghịch dây túi xách, nghe thấy giọng nói từ tốn của Trì Nặc vang lên: “Tử Dữu, em không cần phải cực khổ giả vờ như vậy. Tô Hòa chắc đã đến tìm em? Anh từng đắc tội với cô ta, theo tính cách cô ta thì không thể cứ bỏ qua cho anh được.”

Cô tiếp tục cúi đầu. Trì Nặc nói: “Sự thật là, anh vẫn đợi, đợi em chạy đến chất vấn anh như khi em chất vấn Giang Ly Thành vậy. Hôm đó, nếu anh đoán không sai, hẳn là em đã đi chất vấn việc anh ta có liên quan gì đến cái chết của Lưu Toàn không.”

Trần Tử Dữu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không biết nên nhìn anh thế nào nhưng cửa kính vẫn phản chiếu một bên mặt anh.

Cô vẫn lặng im, Trì Nặc nói: “Em không phải diễn viên giỏi, em vẫn luôn chỉ biết diễn vai của chính em mà thôi. Em có thể ra vẻ điềm nhiên như không nhưng ánh mắt nhìn anh đã có sự thay đổi. Thà em cứ đến tra hỏi anh, ít nhất anh còn có cơ hội giải thích nhưng không, em lại giấu kín trong lòng. Anh cũng sốt ruột thay em, muốn xem coi em sẽ nhẫn nại tới khi nào, anh cũng muốn biết đến cuối cùng, em có khoan dung, tin tưởng anh không hay dù anh có làm gì em cũng đều không quan tâm?”

Đây có được tính là bị kết tội ngược lại không nhỉ? Lúc này đáy lòng Trần Tử Dữu lại thanh thản. Cô hít sâu một hơi: “Được, em sẽ hỏi. Lưu Toàn có phải do anh sai người đụng chết không?”

“Anh không thể nói là không liên quan đến anh nhưng anh không cố ý giết hẳn.”

“Anh và Tô Hòa từng yêu nhau?”

“Chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi, sau đó đường ai nấy đi.”

“Thịnh Thế gần đây gặp nhiều phiền phức, là do anh đứng sau thao túng?”

“Anh nghĩ đây là chuyện cạnh tranh trên thương trường gây ra chút xung đột thôi.”

“Được rồi, vấn đề cuối cùng. Anh muốn cạnh tranh với anh ấy là vì gia tộc của anh, vì lợi ích của riêng anh hay vẫn vì em?”

“Em hy vọng là vì cái gì?” Trì Nặc lạnh lùng hỏi

Trì Nặc chưa từng thể hiện thái độ này nhưng Trần Tử Dữu lại biết rõ thái độ và khẩu khí này đã kích thích tài ăn nói của cô. Cô trầm tĩnh nói: “Động cơ của anh, em không biết. Nếu vì gia tộc, em không có ý kiến, chỉ thấy kỳ lạ vì anh ấy căn bản không đụng chạm gì đến nhà anh. Nếu vì chính bản thân anh, theo ý kiến riêng của em, có lẽ anh có thể làm tốt hơn một chút, chính trực hơn một chút. Còn nếu là vì em,” cô lại hít một hơi thật sâu, “em và anh ấy ân oán đã thanh toán xong, từ trước khi anh bước vào cuộc sống của em nữa kia, vậy nên, bây giờ anh ấy không còn nợ nần gì em. Nếu anh vì thương xót em mà đối phó với anh ấy thì không cần đâu, hiện giờ em đang sống rất tốt. Thế nhưng, nếu anh không nuốt trôi được cơn giận này, không thể chấp nhận việc anh ấy và em từng có quan hệ nên mới muốn trả thù thì em cũng không thể ngăn cản được nhưng em sẽ cảm thấy tiếc nuối vì rốt cục anh cũng không hề tin tưởng em.”

Lần đầu tiên cô ở trước mặt Trì Nặc nói nhiều như vậy, thái độ rất kiên quyết. Trì Nặc im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Trần Tử Dữu cho rằng đề tài này sẽ cứ thế chấm dứt thì nghe được tiếng Trì Nặc đọc thoại một mình: “Thì ra hội chứng Stockholm (1) không phải chỉ là một khái niệm y học”

Trần Tử Dữu như không nghe thấy câu nói. Trên đường đi, Trì Nặc không nói chuyện, cô cũng không nói gì.

Xe của họ lái vào khu phố náo nhiệt, phía trước đèn giao thông vừa chuyển sang màu đỏ thì Trì Nặc dừng xe, mắt nhìn chăm chú lên con số điện tử. Trần Tử Dữu cởi dây an toàn, mở cửa xe, không nói một tiếng quay lưng bước đi. Sau lưng hình như Trì Nặc gọi tên cô nhưng cô không quay đầu lại.

Lúc này là giờ cao điểm, cảnh sát giao thông không rảnh chú ý cô, chỉ tức giận chỉ chỉ hướng cô, cô thản nhiên nhìn cảnh sát giao thông mà cười rồi xoay người đi vào đường ngầm.

Trần Tử Dữu không quá thương xót ỉn. Cái gì cô cũng không nghĩ, không thèm nghĩ lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô và Trì Nặc trở mặt là vì Giang Ly Thành, không thèm nghĩ hàm nghĩa của câu nói anh đã chọc giận cô, không thèm nghĩ đến những chuyện trước kia, cũng chẳng nghĩ chuyện sau này. Con đường dưới lòng đất này như một mê cung, có nhiều ngã rẽ, cô đi thật lâu dưới đó, mãi đến khi đến được một khu chợ.

Cô cũng không hy vọng Trì Nặc sẽ đến tìm cô, hơn nữa trên đường đang kẹt xe, anh cũng không có cách nào tìm cô được.

Trần Tử Dữu mua vài món đồ vùng núi không cần dùng đến, mua vài bộ quần áo vừa khiêu gợi vừa hở hang mà tuyệt đối cô sẽ không mặc ra khỏi cửa, vì để đựng những món này cô còn mua cả một cái túi rất to, cô vác túi lên vai, liếc nhìn qua gương thấy mình như một con ốc sên chân tay mảnh khảnh, còn cái túi to kia lại là vỏ của cô.

Cuối cùng Trần Tử Dữu về tới khu phố buôn bán trên mặt đất, tìm được một tiệm cắt tóc vừa mới xây lại. Từ lúc cắt tóc, cô thấy tóc cô cũng không dài ra bao nhiêu.

Không ngờ khi cắt được phân nửa lại thấy Tô Hòa xuất quỷ nhập thần, thản nhiên ngồi ở cái ghế dựa bên cạnh cô, nói với thợ cắt tóc: “Cắt giống tiểu thư kia”

Thợ cắt tóc trẻ hai mắt tròn tròn. Vì tóc của Trần Tử Dữu lúc này đã rối tung, không nhìn ra được kiểu gì nữa rồi. Hơn nữa, hai người họ có khuôn mặt, tướng mạo và phong cách hoàn toàn khác nhau. Thợ cắt tóc mãnh liệt bác bỏ yêu cầu nên cuối cùng Tô Hòa đành đổi giọng, chỉ nói họ sửa lại tóc cô một chút.

Đối diện là chiếc gương treo trên tường, hai cô có thể nhìn thấy đối phương qua gương.

Tô Hòa ưu nhã cười: “Chúng ta thật có duyên, lại gặp nhau rồi.”

Trần Tử Dữu sắc mặt cứng đờ, liếc nhanh hai người thợ cắt tóc qua gương, cố gắng nặn một nụ cười: “Đúng vậy, thật trùng hợp.”

Cuối cùng, tóc của Tô Hòa được hoàn chỉnh nhanh hơn của cô. Trần Tử Dữu muốn tìm cách thoát khỏi người phụ nữ phiền toái này nhưng lại chỉ có thể giương mắt nhìn Tô Hòa bám sát theo. Lễ tất nhiên từ biểu hiện mà nói hai cô đang đi cùng nhau.

Trong quán ăn yên ắng, Trần Tử Dữu cố gắng bình tĩnh lại nhưng trong nội tâm lại đang bùng bùng lửa giận.

“Có phải cô nghĩ tôi là âm hồn bất tán?” Tô Hòa cười rất thích chí.

“Rất cục là chị muốn gì? Xin chị buông tha cho tôi được không? Tôi chưa từng chủ động trêu chọc chị mà.”

Tô Hòa cười rộ lên: “Ngày xưa có một ông thầy từng đặt cho tôi cái biệt hiệu ‘Bạch Khai Tâm’, nghe nói danh hiệu của Bạch Khai Tâm là Tồn nhân bất lợi kỷ, nhân vật trong một bộ truyện nào đó. Cô nghĩ có đúng không?”

Trần Tử Dữu bị tiếng cười của cô làm sợ hãi: “Tuyệt đại song kiêu, một trong thập đại ác nhân, Bạch Khai Tâm?”

“A, thì ra cô cũng từng đọc bộ truyện nhạt nhẽo đó.” Tô Hòa vỗ tay mỉm cười, “cô xem, loại người tồn nhân bất lợi kỷ như tôi, cô hỏi tôi vì sao thì làm sao tôi trả lời được.”

Trần Tử Dữu bất đắc dĩ nói: “Tôi thừa nhận chị có lý do để ghét tôi. Nhưng chẳng lẽ chị không thấy tôi cũng vô tội sao? Ân oán của chị và Trì Nặc thì chị nên tìm anh ấy, chị và chồng mình có bất hòa cũng nên tìm anh ta. Tôi không thể giúp chị giải quyết được, chị tìm tôi thì có kết quả gì chứ?”

Tô Hòa cười dịu dàng: “Ừ, dĩ nhiên là cô vô tội. Chẳng qua cô lại là hôn thê của người bạn trai “khắc cốt ghi tâm” trước đây của tôi, lại là tình nhân cũ của chồng tôi mà thôi.”

Trần Tử Dữu không phản bác được. Vì cô biết, đối với Tô Hòa, dù cô có nói gì cũng chỉ tự rước lấy nhục, không bằng yên lặng theo dõi diễn biến thì hơn.

Nhưng Trần Tử Dữu nhượng bộ cũng không làm Tô Hòa im lặng, cô ấy vô cùng ôn nhu thả dài một cách tiếc nuối: “Thật là một đứa trẻ ngoan. Đáng lẽ cô nên đáp trả tôi, bây giờ cô có được vị hôn phu cũ của tôi mà tình nhân cũ của tôi hiện lại là chồng tôi nên cô cũng có đủ lý do để oán ghét tôi, chúng ta người tám lạng kẻ nửa cân, ai cũng chẳng nói được ai.”

“Tôi với chồng ‘hiện giờ’ của chị không có quan hệ tình nhân!” Khi chữ đó lại lần nữa bị cô ấy đề cập đến thì Trần Tử Dữu không thể nhịn được nữa, cao giọng đáp trả. Cô vừa dứt lời, Tô Hòa liền cười vang, cười vô cùng thoải mái. Vì vậy Trần Tử Dữu biết mình lại bị trêu chọc.

Cô rất tức giận nhưng không có cách nào nói lại được. Cô vốn không phải dạng tính cách mạnh mẽ, không có thói quen cũng không biết cách cãi nhau với người ta. Dĩ nhiên, vài năm trước cô và Giang Ly Thành lúc nào cũng giằng co nhưng đó là ngoại lệ, còn là tự học hỏi.

Vì quan hệ với Giang Ly Thành, cô đối mặt với Tô Hòa thật ra có chút chột dạ bởi Tô Hòa là người bệnh, cô rất băn khoăn. Dù cô ấy ngoại trừ hơi gầy và có chút tái nhợt nhưng lúc nào nhìn cũng có vẻ khỏe mạnh, tinh ranh, dư thừa sức lực.

Đúng lúc có phục vụ đưa lên một chén súp đặc, cô bưng lên thử nhiệt độ, uống một hớp rồi đặt xuống.

Tô Hòa biểu lộ nét mặt kinh ngạc rất kịch: “bây giờ cô không sợ tôi đầu độc nữa à?”

“nếu muốn giết tôi chị cần gì chờ tới giờ?”

“Cái này khó nói à ghen. Tôi cũng là người, không thể chịu được người khác còn tốt hơn tôi. Trước kia cô rất đáng thương, tôi hại cô cũng không có cảm giác vui vẻ gì. Bây giờ cô đã xuân phong đắc ý, muốn hại cô thì cần phải có chút kỹ thuật, như vậy mới thú vị.” Cô ấy bưng chén súp lên, thổi nhẹ rồi nhấp một miếng, nhũu mày đặt xuống, “tuy cách làm và nguyên liệu giống nhau nhưng lại kém hơn lúc ban đầu.”

Vì Trần Tử Dữu không đáp lại nên cô ấy tự nói tự nghe, Tô Hòa lại giảng giải: “nhớ lần trước tôi mời cô dùng canh tại đúng quán này không? Quán này ban đầu là của bà chủ, súp ở đây không ai có thể qua mặt được. Tiếc là không ai được thưởng thức rồi.”

Trần Tử Dữu lúc này mới nhận ra, đây đúng là quán ăn lần trước cô bị thủ hạ của Tô Hòa đến tận nhà đưa tới.

Nhìn nét mặt Tô hòa như ẩn chứa một tia thương cảm, Trần Tử Dữu theo thói quen hỏi một câu: “Bà chủ làm sao vậy?” Cô nói xong mới thấy mình thật nhiều chuyện, trong trường hợp khác thì thích hợp nhưng đối phương là Tô Hòa, cô cảm thấy không cần thiết.

“Tháng trước đã qua đời vì ung thư. Hôm đó, bà ấy tự tay xuống bếp lần cuối. Thấy không, rất nhiều cơ hội đều chỉ là thoáng qua.”

Trần Tử Dữu giật mình, nhớ tới bệnh của Tô Hòa, tuy vẫn bắt mãn đầy bụng nhưng trong nháy mắt lại cảm thấy đồng cảm. Cô yên lặng một lát, ngử khí từ tốn, thành khẩn nói: “tôi vẫn nên cảm ơn chị. Dù với lý do gì, tóm lại chị đã giúp tôi rất nhiều lần. Chị là người tốt, người tốt thì sẽ được bình an cả đời.”

Tô Hòa hỏi với vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Người tốt? Cô đang châm chọc tôi sao? Trong cuộc đời tôi, niềm vui thú lớn nhất là làm chuyện xấu và chuyện thất đức. Tên chồng nào ngoại tình tôi sẽ nghĩ cách làm cho vợ hắn biết chuyện; con gái nhà ai gặp phải đàn ông biết cách dùng lời ngon tiếng ngọt thì nhất định tôi sẽ phá vỡ mộng đẹp của cô ta. Còn nữa, phạm kẻ nào trêu chọc người của tôi, khiến họ không vui, chắc chắn tôi sẽ làm cho kẻ đó sống không yên ổn.”

Nói chuyện với cô ấy như thế thật khó khăn, Trần Tử Dữu vốn định ứng phó hời hợt nhưng lại sinh ra ý định lâm trận bỏ chạy. Cô làm như không nghe thấy lời nói vừa rồi, đứng lên nói: “Cảm ơn chén súp của không. Tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Tô Hòa cười: “Giờ này, trên con đường này, cô gái xinh đẹp như cô đi lại sẽ rất nguy hiểm đấy. Hôn phu của cô có đến đón không? A, hai người đáng lẽ đang ở cùng nhau, sao cô lại lang thang một mình?”

Lúc trước Trần Tử Dữu còn hoài nghi, Trì Nặc nói với cô chuyện khi này là cái bẫy, bây giờ cô đã tin rồi. Người phụ nữ cao tay này, rõ ràng tất cả đều do cô ấy làm nhưng bây giờ lại cười tự nhiên hào phóng đến vậy, trong lòng không có chút giật mình.

Trần Tử Dữu nhần nhịn rất cực khổ: “Chị cố tình châm ngòi ổi quan hệ giữa chúng tôi là vì muốn chúng tôi chia tay sao? Chia tay thì sao? Anh ấy cũng rất tốt, chị và tôi đều là Bạch Khai Tâm. Xét ở góc độ này, con người không phải thánh hiền, ai cũng có khuyết điểm, nếu vì vậy mà chia tay thì thế gian này làm gì có tình nhân hay vợ chồng.”

Tô Hòa giật mình cười: “Tôi có nghe nói, cô thuộc loại người có nguyên tắc, tôn nghiêm và khí tiết, tự đáy lòng tôi đã rất kính nể, trong lòng vẫn biết cô không phải dạng nữ nhân tầm thường. Hóa ra, chẳng qua cô cũng chỉ là một cô bé con bình thường, cam chịu thỏa hiệp với thực tế, bởi vì Trì Nặc lớn lên đẹp trai, gia thế tốt, có thể cho cô một cuộc sống thoải mái nên dù anh ta có là kẻ thâm hiểm đang lợi dụng cô nhưng cô vẫn nhắm mắt tuân theo?”

Từng câu từng chữ của cô ấy đều đâm vào chỗ đau của Trần Tử Dữu nhưng cái cân trong lòng Trần Tử Dữu đã rối loạn, chỉ còn lại một thước đo, cây thước kia nói cho cô biết, ít nhất trước mắt cô và Trì Nặc còn chưa chia tay nên cô muốn bảo vệ hình tượng của anh, hai người họ nên cùng nhau đối ngoại. Cô nói: “Cùng một sự kiện nhưng lập trường và góc nhìn khác nhau thì kết luận cũng sẽ khác nhau. Có vài người cho rằng đó là chuyện quan trọng nhưng trong mắt người khác lại không đáng nói đến và ngược lại. Dù anh ấy đối với người khác thế nào nhưng ít nhất anh ấy đối với tôi không tệ. Tôi chỉ cần một người đối xử tốt với mình và một tương lai yên bình. Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, ngay cả thần thánh cũng không vượt qua được hướng hồ con người.”

Tô Hòa cười: “Ồi, sao cô biết được, tôi thường xuyên nghĩ mình là thần đấy. Tôi chỉ thấy kỳ lạ, như vậy là cô đã muốn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cô muốn điều bé nhỏ như vậy sao? Thế sao lúc trước không chịu tiếp nhận sự quan tâm và đền bù của Giang Ly Thành? Cô muốn gì cậu ta cũng đều cho cô, chỉ có nhiều hơn không ít hơn. Cô không biết là xuất phát từ bất kỳ góc độ nào thì cậu ta cũng mạnh hơn Trì Nặc ư? Cậu ấy càng đẹp trai càng giàu có hơn, làm người lại tử tế hơn, làm việc thì giỏi giang. Trì Nặc chỉ có xuất thân tốt hơn cậu ấy thôi nhưng cô bé à, cô có cha mẹ chồng và một gia tộc lớn để phụng dưỡng thì cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn đó. Nhìn này, cô làm người hai mặt như vậy, có thể nhất bên trọng nhất bên khinh được nhỉ.”

Trần Tử Dữu bị lập trường kỳ quặc của Tô Hòa làm cho bối rối. Cô nhớ lại những đoạn ký ức xưa, trong tâm cũng có nhiều chỗ khó hiểu. Cô nói: “tôi không biết đến tột cùng là chị muốn làm gì, cũng không muốn biết nhưng tôi sẽ trả lời cho chị. Có lẽ anh ấy là người tốt, còn đối xử với tôi rất tốt, tôi biết. Nhưng anh ấy đã gián tiếp hại chết cha mẹ và ông ngoại tôi, anh ấy hủy diệt cả thế giới của tôi, dù anh ấy có làm gì thì sự thật này vĩnh viễn không thay đổi được. Tôi có thể tha thứ cho anh ấy, thậm chí cảm kích anh ấy về những gì đã làm cho tôi nhưng tuyệt đối tôi sẽ không quên ai là người đã khởi xướng tất cả mọi việc. Có một thứ nhỏ nhoi trong cuộc sống, không đáng kể nhưng Trì Nặc hoặc bất cứ người đàn ông nào cũng có thể cho tôi, chỉ riêng anh ấy là không bao giờ cho được, đó là sự thanh thản trong tâm hồn. Nếu ở bên anh ấy, mỗi đêm tôi sẽ gặp ác mộng, mơ thấy những người thân đã chết của tôi, mơ thấy tuổi thanh xuân đã chết của tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình.”

Khi cô nói xong, Tô Hòa cuối cùng cũng buông tha cô, không trêu chọc cũng không đùa cợt cô nữa. Ngay khi cô xoay lưng rời đi, cô ấy lại dùng âm giọng rất nhỏ thì thầm: “Lại thêm một đứa ngốc. Nếu cô giống như tôi bây giờ, cô sẽ hiểu rõ, trên đời này không có gì là quá quan trọng cả.”

Trần Tử Dữu đầu đầu muốn nứt ra, không muốn suy nghĩ ý tứ trong lời nói của cô ấy nữa, cô lắc đầu cố gắng quên đi, nhanh chóng rời khỏi.

(1) Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình

Chạng vạng, Trần Tử Dữu ngồi ở quảng trường trung tâm ngắm mặt trời lặn. Thành phố này không khí không tốt, rất ô nhiễm, sắc trời mờ mịt, mặt trời như một quả trứng vịt màu vàng chậm rãi chìm vào bát

nước màu xanh biển, ngày càng nhỏ, phút chốc không còn trông thấy bóng dáng nữa nhưng sắc trời vẫn còn sáng, không thấy ráng chiều.

Cô nhớ tới một chỗ từng cùng ông ngoại đến xem mặt trời lặn, giống bầu trời thành phố này, khi đó trời chiều thật sự rất sáng. Vì không muốn để nước mắt chực trào ra, cô ngửa đầu nhìn lên trời, có một con diều đang bay lượn, như một đứa trẻ đang học đi, bay không vững, lảo đảo nhưng vì được điều khiển khá chắc chắn nên không bị rơi xuống mặt đất.

Khi cổ và mắt cô mỏi nhừ, cô nhìn thẳng về phía trước thì thấy Trì Nặc đang đứng trước mặt cô, nét mặt giống như lúc cô mới quen anh, ôn hòa nhưng lạnh nhạt.

Trì Nặc nói: “Dù em có bất mãn về những gì anh làm, anh chỉ có thể nói đó là cách của anh, dù em có thất vọng anh cũng không thể thay đổi được. Nhưng anh mong em hiểu rằng, anh thích em, yêu em, sự thật này không hề có chút giả dối nào.”

Trần Tử Dữu nhìn anh, không nói lời nào.

Trì Nặc nói tiếp: “Anh thừa nhận là anh ghen ghét với hấn. Cái sự thật là hấn và em từng ở bên nhau làm anh càng ghét hấn hơn. Nhưng tất cả không liên can tới em và anh hiểu điều đó. Ở trong lòng anh, em là tốt nhất. Xin em hãy tin anh.”

Trần Tử Dữu cúi đầu xuống. Nền trời vẫn chưa tối nhưng trên mặt đất đã nhìn không rõ hình bóng gì nữa rồi.

Cô đặt tay vào lòng bàn tay Trì Nặc, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cũng bị anh nắm chặt. Cô nhẹ nhàng nói: “Em tin anh.”

Tranh chấp đầu tiên và cũng là cuối cùng của Trần Tử Dữu và Trì Nặc cứ như vậy tự nhiên được gỡ bỏ.

Vì nhiều chuyện đã được làm rõ, trong lòng mỗi người còn chút khúc mắc nên khi ở chung, hai người càng thêm cẩn thận so với trước kia. Trì Nặc đối với cô càng kiên nhẫn, dè dặt và cô cũng dùng sự ôn nhu, phục tùng mà đáp lại. Từ bên ngoài nhìn vào, hai người họ thật xứng là Kim Đồng Ngọc Nữ.

Đôi khi Trần Tử Dữu cũng cảm thấy bất an. Cô sẽ đột nhiên tỉnh lại giữa đêm khuya, không cách nào ngủ lại được, sau đó cô hỏi chính mình, đây có thật là cuộc sống mình muốn, là người đàn ông mình muốn không? Có thật là mình sẽ không hối hận?

Đáp án của vấn đề này chỉ làm cô thêm rối mù. Trong suy nghĩ hỗn loạn, cô hiểu được một điều, kỳ thật cô chỉ mơ ước như bao người khác, có một cuộc sống bình thường, ban ngày có việc để lo nghĩ, ban đêm có người bầu bạn, sẽ sinh được một đứa con và cô sẽ làm tất cả để bù đắp cho con trai hoặc con gái cô.

Trì Nặc hoàn toàn có thể cho cô cuộc sống như vậy. Anh đủ vững chãi, chỉ cần anh muốn thì có thể che chở cho cô và con; đầu óc anh thông minh, lanh lẹ nên con của họ sẽ không quá xấu, quá gốc; gia cảnh anh cũng tốt, con của họ sẽ có tương lai tươi sáng; anh còn có vẻ rất yêu cô, lại hiểu rõ cô.

Sự thật là cô không có can đảm hay sức lực gì, cũng không dám tin có thể tìm được một người đàn ông có điều kiện phù hợp như anh.

Khi cô còn trẻ, cô đã từng mơ mộng về một nửa của mình, hình dáng thế nào, cá tính ra sao và cả quá trình quen biết và yêu nhau. Nhưng bây giờ, cô đã không muốn tiếp tục mơ mộng nữa.

Ngược lại, Tô Hòa là người rất dứt khoát. Ngày ấy sau khi ép Trần Tử Dữu thốt ra những lời từ tận đáy lòng, cô ấy đã đồng ý không quấy rầy cô nữa. Quả nhiên, cô ấy nói được làm được, hoàn toàn mai danh ẩn tích khỏi cuộc sống của cô.

Trì Nặc dường như cũng thu tay, tuy anh không nói gì nhưng Trần Tử Dữu ngẫu nhiên liếc qua bản tin kinh tế tài chính lúc ấy đã phát hiện, gió đã đổi chiều từ lúc nào. Vào cuối năm, được nhà nước tuyên dương rất nhiều, Giang Ly Thành bây giờ lại thuận buồm xuôi gió, danh lợi đều nắm trong tay.

Trì Nặc cũng thuận lợi định được ngày kết hôn cùng cô, lại được lên chức, cái này phải gọi là được cả tình yêu lẫn sự nghiệp.

Cuộc sống an bình như thế rất hoàn mỹ so với tưởng tượng của cô.

Trì Nặc thăng chức đồng thời phải chọn lựa. Anh có thể được điều đến một thành phố ven biển để lãnh đạo một hạng mục đầu tư lớn của chính phủ. Nắm được cơ hội đó thì tiền đồ của anh càng bằng phẳng hơn, rộng mở vô tận.

Nhưng anh vẫn chần chờ vì Trần Tử Dữu, anh hỏi cô có muốn ở bên anh không.

Trần Tử Dữu suy nghĩ một lúc.

Khi ông ngoại mất, cô chính thức cô độc nhưng cũng chưa hề nghĩ đến việc sẽ rời khỏi thành phố nơi cô sinh ra và lớn lên này. Dù cho tất cả người thân đều rời bỏ cô nhưng ở nơi đây, họ đã từng sống, mọi con đường, mọi ngôi nhà quen thuộc đều ghi lại dấu chân cô qua từng thời kỳ. Dẫu cho thành phố đã thay đổi nhiều, đất đai bị chiếm dụng để làm nhà ở nhiều hơn nhưng khắp các ngõ ngách, công viên đều là quãng đời thơ ấu cô từng chơi đùa và cô đã có một tình cảm gắn bó sâu sắc. Chỉ cần còn ở lại đây, bất luận tương lai cô còn nhiều hoang mang nhưng ít nhất dưới chân cô vẫn là mảnh đất thân quen.

Cô sợ rằng sau nhiều năm ra đi, đến khi trở về cô vẫn cô độc, không còn tìm thấy những kỷ niệm của chính mình nữa. Khi đó, thật sự cô sẽ không còn gì hết.

Cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời Trì Nặc: “Em sẽ đi cùng anh.”

Khi nói ra những lời này, cô cảm thấy lòng chùng xuống. Cô không cần phải lo lắng như trước đây nữa vì cô đã không chỉ có một mình. Hơn nữa, cuối cùng cô cũng có thể thản nhiên chấp nhận lựa chọn của mình rồi.

Trì Nặc đi trước để an bài mọi chuyện, trong thời gian ba tháng anh đi, nhiều lần anh phải bay tới bay lui giữa hai nơi. Mà khi mùa xuân năm sau đến, hoa nở rộ, Trần Tử Dữu sẽ tới đó sum họp với anh. Trước đó, họ còn phải lên kế hoạch kết hôn.

Lần cuối cùng Trần Tử Dữu gặp Tô Hòa là ở nhà trẻ từ thiện cô từng làm việc. Trẻ con nơi đó phần lớn là những cô nhi được chính phủ nuôi dưỡng, không giống những đứa trẻ khác có gia đình để trở về, có nghỉ đông và nghỉ hè. Hàng năm trước khi đến tết, chúng lại chỉ mong mỗi có thật nhiều kẹo.

Cô thường đến thăm lũ trẻ vào những ngày lễ, mang đến những bức tranh vẽ đẹp đẽ, văn phòng phẩm, còn có vài món đồ chơi. Những đứa trẻ này đã thay đổi từng chút, có đứa được nhận nuôi, có đứa sinh bệnh rồi mất, cũng có những đứa trẻ mới được đưa đến.

Cô không ngờ đến đây còn gặp phải Tô Hòa, người luôn tự xưng bình sinh thích nhất là làm chuyện xấu xa. Cô ấy cho lũ trẻ quần áo mới, đồ chơi mới, theo viện trưởng nói cô còn quỵên góp một khoản tiền lớn. Thêm nữa, cô ấy vô cùng tốt với lũ trẻ.

Tuy chỉ mới gặp cách đây hai tháng nhưng tâm trạng của cô phảng phất như đã trải qua cả nghìn năm. Vì vậy, Trần Tử Dữu thản nhiên mỉm cười đầy thiện ý với cô ấy.

Tô Hòa luôn ra vẻ bất cần đời lại có điệu bộ làm chuyện tốt bị người ta nắm được, không tự nhiên cho lắm. Cô ấy đuổi đứa trẻ đang quần quýt bên cạnh đi, nhìn Trần Tử Dữu cười nói: “Cô cũng biết mà, bất cứ chuyện gì cũng đều có hai mặt. Những đứa trẻ này nếu không có quần áo mới, sách vở mới, chúng cũng không cảm thấy khác thường. Nhưng khi chúng từng được hưởng thụ những thứ tốt mà lại không có ai cho chúng nữa, chúng phải mặc lại những bộ quần áo cũ, học bằng sách vở cũ, trong lòng chúng sẽ xuất hiện dục vọng, thậm chí là oán hận. Vậy nên, cô cho là cả cô và tôi đều đang làm chuyện tốt sao?”

“Bọn chúng có thể coi đây là động lực để học hành thật giỏi, mau chóng thành tài.” Trần Tử Dữu chưa từng nghĩ tới mặt trái của vấn đề này nên chỉ có thể giải thích như vậy.

“Lũ trẻ này, ban đầu đều thấp kém hơn trẻ em bình thường. Chúng phải cố gắng rất nhiều mới có thể lấy được những thứ của người khác.”

Câu chuyện của hai người dừng lại ở chủ đề nghiêm túc này.

Khi mùa xuân đến, bông mai đầu tiên cũng nở, vào thời điểm đoá hoa ấy khoe sắc, Trần Tử Dữu cũng đến viếng mộ của gia đình cô. Vài ngày trước, Trì Nặc đã trở về một chuyến và cùng cô tới đây, gặp từng người thân của cô. Nhưng bây giờ Trần Tử Dữu cảm thấy cô nên một mình đến từ biệt họ.

Cô đi rất sớm. Có nhiều điều cô muốn nói nhưng khi đến rồi, một câu cô cũng không muốn nói, chỉ ngồi ở cái bàn đá xanh bên cạnh thật lâu. Dưới núi bỗng có khói bốc lên cuồn cuộn, có lẽ lại có người vừa mất. Cô nhìn về hướng đó một lúc, màn khói bay lên, tản ra, cuối cùng phiêu tán khắp không trung, biến mất không còn dấu vết, giống như sinh mệnh của người vừa được mai táng kia.

Cô đứng lên, nắn nắn bàn chân đã tê rần, yên lặng bước dọc theo bàn đá xuống núi. Khi cô đi gần đến bãi đỗ xe thì nhìn thấy một đội xe màu đen có rèm che đang chậm rãi lái ra khỏi bãi, gần như không một tiếng động.

Cô đứng sang một bên nhường đường cho họ, thoáng nhìn đằng sau thì thấy mỗi cỗ xe đều sang trọng, chắc chắn là gia đình giàu có. Đám khói vừa rồi có lẽ là từ những người này.

Cô đứng tại chỗ thương cảm, nhớ tới khi bà ngoại mất. Giàu sang thì sao, cuối cùng cũng hóa thành nắm đất, ai cũng như ai.

Phía trước không biết xảy ra chuyện gì, tất cả các xe đều ngừng lại. Cuối cùng, một chiếc xe dừng sát bên cạnh cô. Cửa sổ hạ xuống, cô lơ đãng nhìn thoáng qua, bỗng phát hiện người đàn ông ngồi cạnh tài xế cô đã từng gặp, chính là chàng thanh niên hộ vệ của Tô Hòa đã từng đến mời cô và cuối cùng lại bị Tô Hòa ột bạt tai nhưng đôi mắt anh ta hơi sưng, khi xe dừng lại thì anh ta đưa tay gạt nước mắt.

Trần Tử Dữu bàng hoàng. Dự họ đi rồi, cô cũng không biết vì sao thì cô đã quay trở lại chỗ quản lý, hỏi xem hôm nay có người vừa được chôn cất, liệu có thể cho cô biết tên không. Cô thật lòng nói có thể người kia cô cũng biết.

Trước đây cô thường lui tới nên người phụ trách cũng nhận ra cô, không làm ra vẻ bí mật với cô, vừa gỡ sổ đăng ký vừa nói: “Haiz, đáng thương lắm, một cô gái tốt tính như vậy, nhà lại giàu có, sao lại mắc căn bệnh đó kia chứ? Hai tuần trước xem cô ấy vẫn còn rất khỏe mạnh, chỉ hơi gầy một chút. Mảnh đất đó cô ấy tự chọn, lúc đó chồng cô ấy cũng đến cùng. Nói ra chắc cô không tin đâu, vì để có được mảnh đất đó, cô ấy đã sai người điều tra thân thế của tất cả những người chôn xung quanh, cô ấy yêu cầu nhất định phải có ông già, trẻ em, thầy giáo, bác sĩ, nói là hàng xóm như vậy sau này sẽ náo nhiệt mà an toàn. Cô ấy cũng mua luôn lô bên cạnh, nói là mộ cha mẹ cô ấy phong thủy không tốt, muốn đem tro cốt của họ dời đến làm bạn với cô. Cô ấy nói nghiêm túc lắm, tôi còn tưởng cô ấy nói đùa, ai ngờ lại ra đi nhanh như vậy.” Người này nói xong lại thở dài một tiếng, “Haiz, tìm được tên rồi đây. Đúng, chính là cô ấy, Tô Hòa.”

Trần Tử Dữu cố ý đi mua hoa, xuyên qua một rừng mộ trắng, tìm được mộ của Tô Hòa, cách rất xa khu mộ của gia đình cô.

Cô mấy lần tự nói với mình, không nên đi, mình với cô ấy cũng không thân thiết gì. Nhưng tâm tình có chút khó diễn tả, cứ như chỉ cần đến đó sẽ giải quyết được sự vướng bận trong lòng cô.

Nhân viên quản lý không nói dối, xung quanh mộ của Tô Hòa quả nhiên có mộ của một ông lão thọ đến 90 tuổi và chết tại nhà, mộ của một đứa trẻ mới được 6 tuổi, có một dòng chữ khắc trên tấm bia, “Đào nguyên khắp thiên hạ”. Bên cạnh mộ cô ấy cũng có một mộ mới lập bia, một cặp vợ chồng chưa tới 50 tuổi đã qua đời, dưới góc trái ký tên của Tô Hòa và Giang Ly Thành, màu đỏ. Cách tấm bia trắng noãn khoảng một mét, những nhành hoa được cắm kín, tên cô ấy được khắc màu vàng, to, ngay chính giữa, nơi ký tên chỉ có một mình tên của Giang Ly Thành, thời gian lập mộ là đúng hôm nay, chỉ muộn hai tuần so với mộ của cha mẹ cô ấy.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng, ngay tại thời điểm cuối cùng của sinh mệnh, Tô Hòa vẫn ung dung chỉ đạo, thu xếp mọi chuyện, nét mặt còn mang theo một nụ cười bí hiểm. Cô ấy như đang diễn một vở kịch nhưng dù có diễn rất say sưa, vẫn chỉ là một vở bi kịch.

Trước mộ Tô Hòa, hoa tươi chồng chất, chỉ toàn một màu trắng. Cô đặt bó hoa trên tay xuống trước mộ cha mẹ cô ấy. Nơi đó cũng có không ít hoa nhưng vẫn còn đất trống.

Cô cung kính bái lạy trước mộ. Cô tự nói với chính mình: cuối cùng tôi cũng hiểu được, vì sao

tôi lại muốn đến đây. Bởi vì tôi luôn hâm mộ chị có thể sống một cuộc đời phóng khoáng như vậy, dù tôi không muốn thừa nhận. Tôi cũng mong mình có thể sống như vậy, đi qua cuộc đời này, nhìn thấu thế sự, tỉnh táo mà hồ đồ, mọi chuyện được làm theo ý mình, đến khi rời khỏi nhân thế vẫn có thể tiêu sái như chị. Tôi vẫn muốn trở thành người như vậy nhưng tôi biết, mãi mãi tôi cũng không làm được.

Cô ở lại trong nghĩa trang rất lâu, xem qua từng ngôi mộ. Bề ngoài nhìn qua có vẻ giống nhau như đúc, những khối đá trắng hình chữ nhật, mỗi khối đều đang ôm giữ một thân thể đang say ngủ, trong đó đều ghi lại một câu chuyện cũ. Cô tính tuổi thọ của những người đã khuất, đa số là mất về già, tên người lập bia là con cháu, bản thân mỗi tấm mộ cũng giống như trang sử phồn vinh của cả một gia tộc; có cô gái chết khi còn rất trẻ, người lập mộ chỉ có cha mẹ cô, thật là bất hạnh; còn có một ngôi mộ mà ngày chết ghi trên đó chứng tỏ người đàn ông này chết khi còn trẻ, tên người lập mộ chỉ là tên của một người phụ nữ, lẻ loi trơ trọi, thậm chí cũng không có thân phận gì, có lẽ là một câu chuyện nơi thành thị.

Ở nơi trống trải, cô tịch này, nhìn tên những người đã chết quá lâu khiến cô càng có cảm giác buồn vô cớ.

Cô chậm rãi lái xe trở về, đi ngang qua khách sạn nhỏ cô từng ở sau khi chôn cất ông ngoại thì cô de xe lại. Cô muốn gặp lại bà chủ tốt bụng đó.

Bà chủ vừa thấy cô thì bất ngờ, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc và mừng rỡ nhưng không cười. Có lẽ thấy cô một thân màu đen, mũ trùm và bao tay đều màu đen, rõ ràng vừa đến viếng thân nhân về, trong hoàn cảnh như vậy thật không thích hợp để cười.

Cô lưu lại nghĩa trang hơn nửa ngày, chưa ăn cơm trưa. Trong nhà bếp có cháo trứng muối, thịt nạc thơm lừng, cô nói bà chủ cho cô một chén.

Sau đó, cô đến gian nhà ăn cô rất quen thuộc. Đó là một căn phòng lớn sáng ngời, ngoài cửa sổ không có nhà cửa chỉ là ruộng lúa xanh tươi, cạnh cửa sổ có mấy bụi cây xanh. Bên ngoài là bầu trời bao la, cao xanh hơn trong nội thành nhiều, trên vách tường trắng như tuyết có một bức tranh vẽ cảnh đầu xuân.

Cô bắt gặp Giang Ly Thành đang ngồi ngay ngắn bên cái bàn cạnh cửa sổ, trước mặt là một chén súp trắng và một quyển tạp chí anh đang lật xem.

Khung cảnh này cô vô cùng quen thuộc, nhất thời như quay về mười năm về trước, khi đó tư thái của anh cũng trầm tĩnh như vậy, ngồi trong quán cà phê, lật một quyển tạp chí nguyên bản dày cộm.

Nhưng khi đó, cô còn non dại, đơn thuần, còn anh cũng rất trẻ nhưng dù cho thế sự xoay vần, ánh mắt ấy vẫn luôn tĩnh lặng.

Khi đó cô mặc một chiếc đầm công chúa màu trắng, anh mặc một áo sơ-mi ngắn tay cũng màu trắng chứ không như bây giờ, cả hai đều cùng mặc một màu đen.

Cô còn nhớ, đó là một ngày hè nắng chói chang, cái nóng khiến cả thế giới như bị thiêu đốt chứ không phải cái không khí se lạnh đầu xuân như thế này.

Thật ra một năm trước, họ cũng từng gặp nhau tại nơi này. Ngày mưa hôm đó, anh toàn thân màu đen, đứng trước cửa sổ ngắm mưa rơi.

Cô cố gắng xóa bỏ nhưng lại vẫn nhớ rõ ràng tất cả.

Cô đứng đó không biết nên làm thế nào thì Giang Ly Thành ngẩng đầu nhìn về phía cô. Anh gầy đi một chút, có lẽ do anh không thường mặc đồ đen, cũng có lẽ do phải chăm sóc người bệnh rất vất vả. Thế nhưng nhìn qua anh vẫn rất khoan khoái, nhẹ nhàng, không có chút dấu vết tiêu tụy hay chán nản, trên mặt chỉ là sự trầm tĩnh, không bi ai.

Hai người lặng yên nhìn nhau trong giây lát. Trần Tử Dữu cảm thấy cô đến sau nên hẳn là cô cần nói gì đó. Cô suy nghĩ thật lâu cũng chỉ có thể nói được một câu nhạt nhẽo: “Thật trùng hợp.”

Thật khéo. Ở ngoài cửa cô không thấy bất cứ xe nào, cũng không nhìn thấy ai khác. Hoặc do cô không để ý. Nếu không, có lẽ cô sẽ không vào.

“Tôi hơi say xe nên ghé đây nghỉ ngơi. Vừa rồi đã lên lầu ngủ một chút.” Anh kiên nhẫn giải thích.

Cô gật đầu, cân nhắc một lúc rồi nói: “Tôi thấy...” Cô lại suy nghĩ rồi nói: “mong anh cố nén bi thương.”

Giang Ly Thành hạ mắt xuống, dừng lại một lát: “Tôi đã thấy xe của cô nên muốn ở đây đợi, không ngờ cô cũng tới.”

Cô cũng không ngờ. Nếu không phải đến viếng mộ Tô Hòa có lẽ hôm nay cô cũng không ghé đây, lại càng không nghĩ sẽ gặp anh.

Giang Ly Thành chỉ phía đối diện: “Cô không ngồi lại một chốc sao?”

Bà chủ bưng một chén cháo đứng ở cửa ra vào, không biết đã đứng bao lâu. Sau thấy có người chú ý nên mới bước vào, đưa chén tới phía trước Giang Ly Thành, nói với Trần Tử Dữu: “Cô ngồi đây hả?”

Trần Tử Dữu gật đầu.

Giang Ly Thành đẩy cái chén trước mặt sang: “Cho tôi chén nữa, cảm ơn.”

Sắc mặt bà chủ thoáng xấu hổ: “Chỉ còn lại một chén thôi. Tôi tưởng cậu đã no nên đem chén cuối cùng cho cô ấy rồi. Cậu dùng món khác nhé?”

“Không cần. Cảm ơn bà.” Giang Ly Thành nói.

Trần Tử Dữu đẩy chén cháo đến trước mặt anh: “Tôi không đói.”

Bà chủ thử nói: “Tôi giúp hai vị chia đôi chén cháo này được không?” Bà vừa cẩn thận chia cháo làm hai chén vừa liếc nhìn cặp đôi kỳ lạ này, không nói không rằng nhanh chóng ra khỏi phòng.

Hai người không nói gì cả, chỉ cúi đầu im lặng húp cháo.

Dù húp không nhanh nhưng cũng mau chóng hết, lại không có gì để nói.

Trần Tử Dữu cố lấy dũng khí nói: “Trước đây . . . chuyện Lưu Toàn. . .xin lỗi, cảm ơn anh.”

Giang Ly Thành vẻ mặt bất ngờ, nói: “Lưu Toàn? À, không có gì.” Có lẽ anh đã quên Lưu Toàn là ai.

Trần Tử Dữu đứng lên định rời đi, tuy là cô vô ý nhưng cứ gặp nhau thế này thì không hay cho lắm.

“Anh hãy保重.” Cô nói với Giang Ly Thành.

Giang Ly Thành cũng không máy móc nói cảm ơn, chỉ nói cô cũng保重. Anh im lặng rất lâu. Trần Tử Dữu cho là anh sẽ cứ im lặng mãi như vậy nên chào anh một cái rồi định rời đi.

Ngay lúc cô sắp đi, Giang Ly Thành hỏi: “Nếu như nhiều năm sau, chúng ta còn ngẫu nhiên gặp nhau như thế này cô có nhìn tôi không?”

Cô đứng yên tại chỗ, một lúc sau mới nói: “Tôi không biết. Có lẽ.”

Lúc Trần Tử Dữu ra cửa, nhìn thấy Giang Lưu và xe của anh đứng cách đó hơn 10 thước, bên cạnh một thân cây, hóa ra anh luôn đứng chờ tại đó. Anh gọi nhỏ “Trần tiểu thư”, Trần Tử Dữu cũng gật đầu chào anh, không quay lại mà bước thẳng.

Sau khi về nhà, Trần Tử Dữu nhận được cuộc điện thoại của Trì Nặc từ nơi xa xôi. Anh hỏi cô cuối tuần có ở nhà nghỉ ngơi không vì lần trước khi anh về, cô đã cảm nhẹ.

Trần Tử Dữu chỉ nói qua loa, kể mình vừa ra ngoài về nhưng không nói cho anh biết vừa đến thăm mộ. Vì đầu tuần khi anh về họ vừa tới đó, cô không muốn lại tranh cãi với anh.

Trì Nặc nói: “Anh rất nhớ em. Chờ trời ấm lên một chút, em đến đây vài ngày nhé.”

Trần Tử Dữu ậm ờ đồng ý, để anh chăm sóc cô. Thật ra cô vốn muốn nói, em cũng muốn gặp anh. Nhưng câu nói này cứ lẩn vẩn trong đầu cô mà không cách nào thoát ra được.

Trần Tử Dữu đang chuẩn bị từng thứ, ngày kết hôn cô và Trì Nặc đã định trước đó đang đến gần. Bên kia Trì Nặc cũng đã thu xếp ổn thỏa, chỉ chờ cô tới. Cô đóng gói từng kiện đồ, có thứ mang theo, có thứ vứt bỏ, phần nhiều là để lại nhà nhờ người đến quét dọn định kỳ.

Thủy triều lên xuống, hoa nở hoa tàn, hết thủy triều theo quy luật. Nếu không có gì ngoài ý muốn, tương lai của cô tất cả đều được định sẵn.

Ngay trước khi cô đi mấy ngày, cô lại nhận được điện thoại của Giang Ly Thành. Cô vốn tưởng rằng, bọn họ cả đời này cũng sẽ không chủ động liên lạc chào tạm biệt nữa.

Tiếng nói của Giang Ly Thành rất xa xôi, anh nói anh đang ở nước ngoài.

“Mấy hôm nữa tôi sẽ về nước. Có thể gặp cô một lần không?”

Trần Tử Dữu ngăn người một chút: “Tôi sắp phải đi rồi.”

“Tôi biết, nên mới muốn gặp cô.”

“Giữa chúng ta thật sự không còn gì để nói.”

“Tôi có chuyện rất quan trọng, bây giờ tôi chưa chắc chắn được.”

“Anh không biết là làm vậy rất vô lý sao?” Trần Tử Dữu dập điện thoại của anh.

Nhưng mấy ngày sau, Giang Ly Thành lại gọi cho cô, anh nói: “Khi nào thì tiện cho cô?” Trong trí nhớ của cô, anh rất hiếm khi chấp nhất như vậy.

“Ngày kia tôi đi. Có thể nói qua điện thoại không?”

“Tối mai, lúc 10 giờ tôi sẽ ngồi chuyến bay đi nước A. Lần này tôi sẽ đi rất lâu, có lẽ vài năm nữa mới về.”

“Còn công ty của anh ?”

“Đầu não của công ty đã được chuyển ra nước ngoài từ lâu rồi. Trước khi đi, tôi hy vọng có thể gặp cô để nói lời từ biệt.”

“Giang Ly Thành, anh và tôi không cần phải từ biệt.”

“Nếu cô không muốn một mình gặp tôi, thế này đi, tối mai 8 giờ, tôi sẽ ở cổng số 9 ở sân bay đợi cô. Người qua lại rất đông, sẽ không làm cô thấy khó xử đâu.”

“Tôi sẽ không đi .”

“Tôi sẽ chờ cô.”

“Tôi không đi.”

“Tôi chờ cô.” Giang Ly Thành nói xong câu đó liền cúp máy.

Những lời nói của anh khiến tâm Trần Tử Dữu đã thanh thản từ lâu lại như bị một hòn đá đè nặng.

Cô thầm nói, mình quyết không nhượng bộ, mình nhất định không đi, mình sẽ không cho phép anh ta quấy nhiễu cuộc sống của mình thêm nữa. Nhưng cả ngày, cô làm chuyện gì cũng không tập trung, sai sót nhiều chuyện. Chẳng hạn như khi cô và Trì Nặc vào siêu thị, cô muốn mua hai cục pin nhưng khi đang tìm ở gian hàng pin, cô cầm lên rất nhiều nhãn hiệu nhưng cuối cùng lại quên luôn việc mua pin. Khi cô đang thất thần thì điện thoại đột nhiên vang lên, cô giật mình đến nỗi thiếu chút là nhảy dựng lên, cứ như đụng phải quả bom.

Trì Nặc cười hỏi cô: “Em có chuyện gì sao?”

“Không có, chắc tại tối qua xem tivi muộn quá nên ngủ không ngon giấc.”

Thế nhưng dù cô có nói dối thì khi Trì Nặc hỏi lại lần nữa, cô lại nói: “Có một người quen cũ đêm nay sẽ đi xa, em đang nghĩ có nên đến tiễn không.”

Trì Nặc nói: “Đêm nay ở phía đông của công viên có bắn pháo hoa, em quên rồi sao?”

“À, vậy chúng ta đi xem pháo bông thôi.”

“Không phải bạn cũ lâu năm sao?”

“Không tính là bạn, chỉ là biết nhau nhiều năm thôi. Em không đi.” Trần Tử Dữu nói nước đôi, cô tự cho là rất thành thực trong lời nói.

Sau khi họ dùng xong bữa tối thì theo kế hoạch đi xem pháo bông. Lúc ăn cơm, cô lơ đãng đổ tương cà vào tách cà phê.

Xe chạy rất lâu chưa đến nơi, cô nhớ là phía đông công viên cũng đâu xa đến vậy.

“Anh đi sai đường rồi, Trì Nặc.”

“Chưa tới đó thôi, đây là đường ra sân bay.”

Lòng cô chùng xuống: “Em nói không đi rồi mà. Chúng ta đi xem pháo bông thôi.”

Trì Nặc đáp ga mạnh hơn: “Đi từ biệt đi hoặc đi tìm hiểu xem trái tim em đang đặt ở đâu.”

“Tim em vẫn luôn ở đây, chưa từng mất cơ mà!” Trần Tử Dữu nói to.

Trì dạ tiếp tục chạy về phía trước.

“Trì Nặc, chúng ta về đi.” Cô dùng ngữ khí cầu khẩn.

“Một tiếng trước anh đã đi sai đường mà bây giờ em mới biết. Em thật lòng không muốn đi sao?”

Trong không khí yên lặng, họ đã đến sân bay. Trì Nặc giúp cô tháo dây an toàn, mở cửa xe và kéo cô ra khỏi xe.

“Anh nghĩ anh ta chỉ có thể bay chuyến mười giờ. Mong là anh ta không chuẩn bị cả vé máy bay cho em. Mười giờ rưỡi anh sẽ quay lại đón em.”

Nói xong lời này, Trì Nặc ra xe chạy đi.

Trần Tử Dữu không thể quay đầu lại nên đành bước vào đại sảnh sân bay. Tại cổng số 9, cô nói muốn tìm người, người soát vé chỉ nhìn giấy chứng minh của cô, không nhiều lời liền cho phép cô tiến vào.

Khi cô đi đã tám rưỡi rồi, sảnh số 9 không có ai. Cô ngồi xuống ghế salon, trên TV một đài truyền hình nào đó đang phát sóng trực tiếp cuộc thi hoa hậu, có người bị loại, cả gia đình ôm nhau khóc sụt sùi. Có lẽ họ đang khóc chân thành nhưng cô vẫn cho rằng đây là thời khắc kiểm tra tài năng diễn xuất của thí sinh.

Mỗi phút trôi qua, cô đều nghĩ sẽ bỏ đi nhưng chân lại nặng trĩu, toàn thân mềm nhũn, không ngừng đổ mồ hôi. Cô nghĩ có lẽ mình bệnh rồi, mình cần nghỉ một chút rồi đi.

Trong lúc chờ đợi, thậm chí cô còn dùng di động bầu phiếu cho những thí sinh. Cô chán ghét loại chương trình này nhưng nhìn thí sinh và người hâm mộ trên tivi đang khẩn trương đã hữu hiệu làm tan biến sự khẩn trương của cô.

Đại sảnh sân bay người đến người đi náo nhiệt, chỉ cách một cánh cổng mà nơi cô ngồi lại yên tĩnh, lạnh lẽo. Đồng hồ đã điểm chín giờ bốn mươi lăm, cô nghĩ anh sẽ không xuất hiện vì dù cho anh có đến cũng không thể kịp chuyến bay.

Cô lại bị anh lần đầu tiên lừa gạt một cách buồn cười như vậy, cô thật ngốc. Trần Tử Dữu thầm nghĩ, nếu nơi này có tai mắt của anh, có phải chẳng anh đang cười đắc ý?

Nhưng cô lại cảm thấy, có lẽ anh cũng không cần biết kết quả, cô đến hay không đối với anh mà nói đều chẳng quan trọng. Giống như trước đây, anh có được thứ anh muốn, còn cô, có động tâm hay đau lòng anh cũng chẳng bận tâm.

Cô đã đợi tới giờ, không kém một giờ. Ít nhất, cô cũng đã thực hiện yêu cầu của anh, dù cho không phải là cô tự nguyện tới.

Một phút dài đằng đặc ở sân bay buồn tẻ này, Trần Tử Dữu mở điện thoại xem giờ, nhìn những con số giây nhảy lên. Cô mong chờ giờ báo “tích tích” mau mau vang lên vì khi âm thanh đó vang lên thì cô nhất định sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, sẽ hoàn toàn quên đi tên người đó.

Cô cảm thấy chuyến đi này của mình là đúng đắn, Trì Nặc muốn cô tới là đúng. Vì lần này, thật sự cô sẽ buông xuôi.

Trần Tử Dữu không đợi được đến lúc âm thanh chói tai kia vang lên vì khi còn hai phút nữa sẽ đến mười giờ, cồng số 9 bị gõ nhẹ hai cái, sau đó mở ra.

Cô không thể tin nổi, ngẩng đầu lên lại thấy người đi vào khuôn mặt không cảm xúc, Giang Lưu. So với trước kia, anh càng lạnh lùng hơn.

“Giang tiên sinh có việc không thể tới. Thật xin lỗi.”

“Không sao, tôi biết mà.”

Cô cũng nguôi ngoai một chút, ít nhất cũng không lỗi hẹn mà đã phái người tới báo.

Giang Lưu bước về phía trước, lấy từ trong túi ra một phong thư: “Cái này là Giang tiên sinh đưa cho cô.”

Trần Tử Dữu lui về sau một bước nhưng phong thư vẫn được nhét vào tay cô. Trên bì thư, tên cô được viết bằng nét bút to đậm và màu mực đặc biệt, kiểu chữ rất quen thuộc với cô.

Cô xé mở phong thư, nghĩ bên trong chắc là một tờ giấy viết vài ba câu. Nhưng cô đã lầm, bên trong chỉ có một cái chìa khóa.

Cô biết chìa khóa này, đó là chìa khóa tủ sắt của cô, cô đã đặt tất cả những món quà quý giá anh tặng cô những năm qua vào đó và trả lại cho anh.

Trần Tử Dữu nắm chặt chìa khóa, đầu óc cô trống rỗng, sau đó cô đến gần Giang Lưu, nhét lại chìa khóa vào túi anh, cô vò bì thư có tên mình thành một cục: “Cảm ơn anh ta nhưng không cần đâu.” Cô không quay đầu, thẳng bước ra ngoài.

Cô đi được vài chục bước, tay bị người phía sau kéo lại. Cô giật mình quay đầu, lại là Giang Lưu, lần đầu tiên anh dám thất lễ mà kéo tay cô như vậy. Anh nhét chìa khóa vào tay cô, nói: “Đây là đồ Giang tiên sinh để cho cô. Cho dù muốn vứt bỏ cũng xin chính cô tự tay làm.” Rồi anh rời đi, bước chân vội vàng, đảo mắt đã đi rất xa.

Trần Tử Dữu xoa xoa chỗ tay bị Giang Lưu nắm, suýt nữa bị chìa khóa anh đang cầm làm bị thương, cô suy nghĩ về lý do vì sao anh lại thất thường như thế. Trên tay cô có vài giọt nước, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, lại nhìn xuống mặt đất, chẳng lẽ đại sảnh sân bay cũng rỉ nước?

Vài giây sau, Trần Tử Dữu chạy ra đại sảnh, đuổi theo Giang Lưu đến bãi đậu xe. Cô thở nặng nhọc, ban đêm cô không nhìn được rõ, thiếu chút là tịc cả chân.

Cô gọi: “Giang Lưu!”

Giang Lưu như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

Cô lại gọi to: “Giang Lưu, chờ đã!” Cô chạy nhanh hơn, chắn ngang trước mặt Giang Lưu. Giang Lưu lập tức quay mặt đi.

Trần Tử Dữu biết mình đã đoán đúng rồi. Cô không để ý lễ tiết mà xoay mặt Giang Lưu lại, quả nhiên thấy khuôn mặt anh ướt đầm nước mắt. Những giọt nước vừa rơi chính là nước mắt của anh nhỏ xuống tay cô.

“Anh ấy bị làm sao? Dẫn tôi đi gặp anh ấy.” Trần Tử Dữu lặng lẽ nói.

Trần Tử Dữu được Giang Lưu đưa đến bệnh viện, chỉ thấy trên giường, một thi thể lạnh như băng, tấm vải trắng toát che kín mặt.

Cô ngơ ngác đứng đó, nghe Giang Lưu dứt quãng kể lại:

“Tai nạn xe vô cùng nghiêm trọng, cả xe rơi từ trên vách đá xuống.”

“Giang tiên sinh đem qua vội vàng bỏ đi, chỉ để lại cho tôi phong thư đó, nói là nếu ngài ấy không thể trở về đúng hạn thì giao nó cho cô.”

“Tôi không ngờ ngài ấy lại tự lái xe trở về, ngài ấy không thích lái xe, hiếm khi lái lắm, cũng không giỏi. Mà đường núi lại vô cùng nguy hiểm.”

Trần Tử Dữu muốn mở tấm khăn để xác nhận, bác sĩ và Giang Lưu cùng ngăn cản cô.

“Trần tiểu thư, không nên nhìn.” Giang Lưu chặn tay cô, “Giang tiên sinh sẽ không muốn cô nhìn thấy bộ dáng ngài ấy bây giờ đâu.”

“Đừng nhìn, tiểu thư, nhìn cũng vô dụng, không bằng lưu lại ký ức hoàn mỹ nhất.” Bác sĩ khám nghiệm tử thi nói

“Nếu anh ấy . . . đã hoàn toàn biến dạng,” Cô cố hết sức nói ra bốn chữ, cô đã từng nguyện rửa Giang Ly Thành, chính cô đã nguyện rửa anh nặng nề nhất nhưng chưa từng muốn mấy chữ này xảy đến với anh, “vậy các người làm sao có thể xác nhận là anh ấy?” “Trên xe có tất cả giấy tờ của ngài ấy. Hơn nữa, Giang tiên sinh có nhóm máu hiếm, ngón trở ở chân phải hơi cong, nhìn kỹ cũng không giống người khác. Những đặc điểm này đều trùng khớp.” Giang Lưu nghẹn ngào.

Cô không biết ngón trở chân phải của Giang Ly Thành có gì đặc biệt vì cô chưa từng chú ý. Cô hốt hoảng, cảm thấy như đang nằm mơ, không phải là thực, cô đang chờ giấc mộng này chấm dứt để cô nhanh tỉnh lại.

“Còn cái này,” Giang Lưu vươn tay về phía cô, tay anh run run, “Họ tìm được cái này đang được giữ chặt trong tay Giang tiên sinh lúc ấy.”

Trần Tử Dữu nhìn tay anh, cái nhìn kia khiến sâu trong tâm cô từng sợi dây như đứt đoạn, co rút đau đớn.

Đó là một miếng bùa bình an dương chi bạch ngọc, chất lượng vô cùng tốt, cô quá quen với hình dạng này bởi vì cô cũng có một cái giống như đúc.

Cô vẫn cho rằng năm đó Giang Ly Thành khi lần đầu gặp cô, sở dĩ có thể nhận ra thân phận của cô có lẽ bởi vì lúc ấy cô đang đeo miếng bùa bình an này. Vì cậu cô cũng có một cái, về sau bị mất, có lẽ đã để lại cho người phụ nữ duy nhất cậu yêu, chính là mẹ của Giang Ly Thành.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới Giang Ly Thành vẫn luôn giữ nó. Mặc dù đó là di vật của mẹ anh nhưng lại đến từ gia đình kẻ thù của anh kia mà.

Trái tim và trí óc đều đau đớn, vô số sự việc ào ào tuôn ra, bao trùm lấy cô.

Giang Lưu có lẽ không biết ẩn tình nên vẫn giải thích: “Vật này tôi chỉ thấy một lần, đúng là của Giang tiên sinh. Chị Tô Hòa khi còn sống có nói, trước khi mẹ Giang tiên sinh mất đã thiêu hủy mọi thứ, chỉ để lại vật này. Đây là di vật duy nhất của mẹ ngài ấy.”

Trần Tử Dữu không quan tâm bác sĩ và Giang Lưu đang cố ngăn cản, cô vẫn lật tấm vải trắng lên.

Gương mặt đó, cũng không nghiêm trọng như bác sĩ và Giang Lưu nói, thậm chí rất sạch sẽ, rất bình thản. Tuy nhiên đã khó nhận ra nhưng khuôn mặt góc cạnh, nhuệ khí bức người trong trí nhớ của cô, cho dù không muốn thừa nhận nhưng lại rất đối thân thuộc với cô.

Biết anh nhiều năm như vậy, cô cũng chỉ khi anh ngủ say mới có thể dưới ánh đèn mờ, nghiêm túc nhìn kỹ anh. Vì vậy, có lẽ cô không miêu tả được rõ toàn bộ hình dáng anh, chỉ nhớ mang máng tư thế ngủ thoải mái dưới ánh đèn nhu hòa, đôi mày kiếm bình thường luôn cau lại thì được giãn ra, môi mỏng khẽ nhếch lên, còn có lông mi thật dài và cong, phần còn lại khuất trong bóng tối, trạng thái này hoàn toàn khác xa với khi anh tỉnh.

Trần Tử Dữu chạm vào mặt anh. Khuôn mặt luôn thon gầy lúc này lại sưng phù lên.

Nếu không phải bác sĩ xác nhận anh không còn bất cứ tín hiệu sống nào thì có lẽ cô sẽ như thường lệ mà bật cười.

Sau đó cô sẽ nhẹ nhàng che đôi mắt của anh, như sợ anh sẽ đột nhiên mở mắt hù dọa cô.

Cô cúi xuống, nói khẽ bên tai anh: “Nếu có kiếp sau, hy vọng anh có thể được đền bù cho cả cuộc đời đầy tiếc hận này.”

Trần Tử Dữu bình tĩnh rời khỏi bệnh viện.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trời đêm rất sáng, ánh sao lấp lờ. Dưới màn đêm này, đáng lẽ phải là đoạn phim lãng mạn đến buồn nôn nhưng khi đặt trên người cô, cuộc sống của cô vĩnh viễn là vở hài kịch tầm tối.

Cô hung hăng cắn lên mu bàn tay, đau đến nỗi cô run lên, cuối cùng cũng không phải là mơ.

Giang Lưu đuổi theo: “Cô muốn đi đâu? Tôi cho người đưa cô đi.”

Cô lắc đầu: “Tôi có hẹn. Không cần tiễn chi cho phiền.”

Trần Tử Dữu bắt taxi đến sân bay, cô còn nhớ đã hẹn với Trì Nặc, mười rưỡi chắc anh đang đợi cô ở đây rồi.

Cô nghĩ mình sẽ khóc, ngực cô phập phồng, mũi chua xót nhưng cô lại không rơi một giọt lệ nào.

Cô đã lựa chọn rất tốt, cô cho rằng cuộc sống của mình sẽ không xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn nữa. Cô thật sự đã từng tưởng tượng, vài chục năm sau, cô và Giang Ly Thành sẽ tình cờ gặp nhau giữa dòng người, tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, thản nhiên cười như những người bạn già lâu ngày không gặp. Kỳ thật, dù cô không muốn thừa nhận nhưng cô cũng không nghĩ mình sẽ không nhìn anh.

Chỉ là, mọi tưởng tượng đều trở nên vô nghĩa, đều không thể thực hiện.

Khi cô đến sân bay đã là nửa đêm, cô không ngờ Trì Nặc vẫn còn chờ ở đó. Anh hạ kính xe xuống để hút thuốc, trong xe toàn mùi thuốc lá.

“Em về trễ, xin lỗi.” Trần Tử Dữu nói.

“Anh còn tưởng em sẽ không xuất hiện nữa.”

“Em chưa từng có ý nghĩ đi cùng anh ấy, em chỉ nói lời từ biệt thôi.” Trần Tử Dữu thì thầm.

Trì Nặc lái xe rất nhanh, Trần Tử Dữu ôm ngực, bóp trán. Sau khi từ bệnh viện ra, cô cứ thấy khó chịu.

“Em bị bệnh sao?”

“Chắc là say xe, sẽ ổn ngay thôi.”

Trì Nặc lái chậm lại, hạ kính cửa sổ.

Một luồng gió lạnh thổi vào, đúng lúc Trần Tử Dữu thở hít sâu liền bị sặc, cô ho khan, ho đến nỗi lục phủ ngũ tạng đều muốn rớt ra.

Trì Nặc dừng xe ven đường, đưa khăn cho cô.

Trần Tử Dữu nói: “Em không sao, thật đó. Chỉ say xe thôi.”

Vừa rồi bị gió lùa vào khiến cuồng họng cô đau đớn kịch liệt, dạ dày đồng thời cũng cuộn lên, cô vừa ho vừa đẩy cửa xe, dùng khăn giấy che miệng lại.

Trì Nặc cẩn thận lấy khăn trong tay cô ra, nhét một cái khăn mới vào, tay kia vỗ nhẹ lên lưng cô.

Động tác của anh đột nhiên cứng lại, bàn tay đang đặt trên vai cô như đang phát run.

Trần Tử Dữu quay đầu nhìn lại. Tờ khăn giấy trong tay Trì Nặc nhuộm một màu đỏ thẫm.

Khăn trong tay cô cũng thấm vài giọt máu đỏ tươi bên trên bề mặt trắng tinh, hết như hoa đào tươi đẹp giữa ngày xuân

21. Chương 21:hồn Phách

Sau đó là một khoảng thời gian rồi ren. Trì Nặc cấp tốc đưa Trần Tử Dữu đến bệnh viện. Anh thực sự có thể lực, ngay lúc 2 giờ sáng cũng có thể mời được bác sĩ chủ nhiệm khoa phổi của một bệnh viện hàng đầu đến khám. Thử máu, chụp X quang, Tử Dữu được kiểm tra toàn bộ từ cổ họng, thực quản đến hai lá phổi, dạ dày, cô tự biết là không có bệnh gì nhưng vẫn bị khám tới khám lui cho đến khi sắp mệt chết mới thôi.

Dù vậy vẫn không tìm ra bệnh. Ngoài trừ cơ thể suy nhược, các kết quả khác đều bình thường. Bác sĩ nghĩ mãi không hiểu nguyên nhân vì sao cô ho ra máu, đành chẩn đoán có lẽ theo trung y nói là cô bị nóng trong người nên tiêm cho cô một liều thuốc để cô ngủ ngon.

Khi Tử Dữu tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau. Trì Nặc vẫn ở bên cạnh cô, trước mắt chỉ có bóng tối bao phủ.

Cô ngủ không ngon, trong mơ cô gặp được rất nhiều người, rất nhiều chuyện. Cô khẽ đẩy Trì Nặc ra, chậm rãi hỏi: “Cái chết của anh ấy có liên quan đến anh không?”

Câu hỏi này đã đánh mất tương lai của cô và Trì Nặc.

Trì Nặc vô cùng thất vọng, anh thừa nhận miễn cưỡng có thể duy trì “phong thái tốt nhất” một lần nhưng đối lại chỉ là sự hoài nghi và phán xét của cô. Lúc ấy, anh đã dùng hết tất cả sự nhẫn nại để đưa cô ra sân bay. Thậm chí anh còn nghĩ, nếu cô thật sự cùng Giang Ly Thành ra đi, anh sẽ buộc bản thân chúc phúc cho họ.

“Cho đến bây giờ em vẫn chưa từng tin tưởng anh, cũng chưa từng yêu anh. Anh trong lòng em là kẻ xấu xa như thế, sao em vẫn đồng ý lấy anh? Có lẽ em chỉ muốn tìm một người để giúp em quên anh ta, để sống tiếp nửa đời còn lại thôi. Người em cần chỉ là một người đàn ông thật sự, bất luận là ai cũng được. Nếu anh ta là do anh hại, có phải em sẽ tố cáo anh, hay cũng sẽ tìm cách giết anh để báo thù cho anh ta? Nếu em thật sự nghĩ như vậy, em không nên hỏi anh để anh có thời gian đề phòng. Em vẫn luôn là người phụ nữ tinh táo và thông minh nhưng chỉ cần dính đến anh ta, em lại trở nên ngốc nghếch, thô lỗ. Anh vẫn cho rằng, tình cảm cũng có thể bồi đắp, có nỗ lực sẽ có báo đáp nhưng bây giờ, em đã khiến anh hoàn toàn đánh mất niềm tin. Anh còn chẳng bằng người đã chết.”

Trần Tử Dữu đối với những lời lên án của anh không có bất cứ giải thích nào. Cô nói: “Em cần phải xin lỗi anh vì câu hỏi đó và vì tất cả những gì anh đã làm cho em. Anh muốn em làm bạn gái, em đồng ý; anh muốn kết hôn, em cũng đồng ý, em muốn cam nguyện ở bên anh, cũng từng cho rằng như vậy có thể được xem là báo đáp nhưng hiển nhiên, đối với anh mà nói thì không đủ. Em không thể làm gì hơn được, chỉ có thể nói xin lỗi. Nhưng Trì Nặc, mong anh hiểu một điều, nếu anh yêu em cũng là do anh tự nguyện, em không mong chờ anh yêu em.”

Lời đã nói đến đây, mọi thứ chỉ như bát nước đổ đi, khó lòng thu hồi lại.

Tử Dữu và Trì Nặc lặng lẽ chia tay. May mà khi hai người quen nhau cũng rất thắm lặng, không ồn ào.

Trong lòng cô cũng áy náy. Cô vẫn biết anh đối xử với cô vô cùng tốt, đây là một thực tế không thể chối cãi, bất luận cô có chấp nhận anh hay không. Thế nhưng, ngay cả khi cô không muốn truy cứu sự thật ra ánh sáng thì cô cũng không thể ở bên anh được.

Cô không cần một người đàn ông yêu cô đến chết đi sống lại như những vai nam chính hư cấu trong tiểu thuyết tình cảm, cô chỉ cần có thể bình đẳng với người đó, khiến cô giữ được tự tôn của mình. Còn thái độ này của Trì Nặc đã làm cho thế cân bằng giữa hai người bị phá vỡ.

Cô không chú ý đến việc điều tra sau đó về sự cố của Giang Ly Thành. Thời gian ấy, thậm chí cả báo chí và tivi cô cũng không xem, cô không muốn nhìn thấy những tin tức cô đang cố gắng quên đi.

Khi Giang Lưu gọi đến báo cho cô thời gian cử hành tang lễ của Giang Ly Thành thì cô đang thu xếp hành lý, chuẩn bị tham gia hoạt động du lịch bằng xe hơi do một diễn đàn địa phương tổ chức. Đoàn xe vài chục chiếc, kế hoạch đi từ Bắc xuống Nam qua mấy ngàn kilomet. Đặt điện thoại xuống, cô ngừng lại một chút, đẩy ý niệm trong đầu sang một bên.

Cô không thể không hoài nghi, nếu việc Giang Ly Thành chết thật sự là ngoài ý muốn, nếu không phải anh trở về gấp để gặp cô, có lẽ anh sẽ không chết. Dù cho cô không muốn gặp anh, dù cho lúc ấy, cô không định gặp anh nhưng kết quả đó không phải hoàn toàn không liên quan đến cô.

Nhưng, cô không có tư cách tham gia tang lễ của anh. Cô lấy thân phận gì? Cháu ngoại của kẻ thù? vật thể chấp của anh? bạn bè cũng không phải mà người quen cũng không. Bất luận dùng thân phận nào, việc cô đến đó đều rất nực cười.

Tử Dữu đi du lịch một tháng sau mới trở về. Trước khi định đi cùng Trì Nặc, cô đã từ chức. Tình huống bây giờ đã thay đổi, cô không muốn bị người ta chỉ trích nên cũng không trở lại trường học. Đối với tương lai cô sớm đã không còn trông chờ, cái gọi là sự cuốn hút của sự nghiệp đối với cô bây giờ cũng không bằng một chai nước hoa.

Có điều cô cũng cần phải đi làm. Trước đây, công việc với cô cùng lắm cũng chỉ để có chuyện mà làm, tiền lương phần nào cũng nuôi sống được bản thân. Còn giờ đây, cô từng coi những cổ phiếu công ty của ông ngoại chỉ là mớ giấy vụn, khi công ty thoát khỏi khó khăn, bước đến thành công và bắt đầu có lợi nhuận, cô đương nhiên trở thành cổ đông lớn nhất.

Những cổ phiếu từng bị cô coi là giấy vụn, đối xử như giấy chứng nhận kỷ niệm, không quan tâm nhưng cũng không rao bán. Lúc trước, ông ngoại vì muốn ngăn cơn sóng dữ đã bán đi không ít nên trước khi ông sinh bệnh và qua đời, ông đã mất quyền lãnh đạo công ty. Mà công ty này từng một thời huy hoàng, sau khi chịu tổn hại nghiêm trọng đến mức gần như sụp đổ lại lâm vào cảnh khốn khó chung của ngành sản xuất, Tử Dữu không đủ lực, cũng không có tâm nên chuyện công ty từ lâu cô đã không màng đến, trao toàn quyền cho người khác.

Nhưng bây giờ, vì có mớ ‘giấy vụn’ mà cô không buồn để ý kia mà cô chỉ cần suốt ngày nằm nhà đọc sách, xem phim, nghe nhạc cũng có tiền được đưa vào tài khoản. Hóa ra đây chính là cuộc sống ‘ngồi mát ăn bát vàng’ mà cô đã thoát ly từ trước.

Lại càng ‘vô công mà được hưởng lộc’ chính là, mấy tháng sau, cô nhận được một cổ phần khác từ di chúc của Giang Ly Thành. Số cổ phần tương đối lớn, cộng thêm của chính cô cũng đủ để cô thu hồi quyền khống chế công ty.

Xuất phát từ lòng tôn trọng người đã chết, sau khi Trần Tử Dữu được vị luật sư chấp hành di chúc đó năm lần bảy lượt mời đến, cuối cùng cô cùng ngồi trong phòng làm việc của ông ta. Cô thắc mắc không phải vì sao di chúc của anh lại liên quan đến cô mà là anh còn trẻ như vậy đã lập di chúc, như sớm biết mình sẽ chết trẻ vậy.

Gương mặt người này cực kỳ quen, vị luật sư mập mạp rất giống một đầu bếp, kiên nhẫn giải thích nghi ngờ của cô: “Giang tiên sinh nhiều năm trước đã lập di chúc, mỗi năm đều điều chỉnh một lần. Di chúc mới nhất của ngài ấy có liên quan đến cô. Sở dĩ đến bây giờ mới liên lạc với cô là vì trong di chúc, Giang tiên sinh muốn trong một kỳ hạn xác định cổ phần được tặng sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô, ví dụ như sau khi cô đã kết hôn. Theo chúng tôi được biết, đến giờ cô vẫn còn độc thân nên lo lắng của Giang tiên sinh không còn đáng ngại nữa.”

Tử Dữu nhìn lướt qua thỏa thuận chuyển tặng, quyết định từ chối khoản tặng này.

Vị luật sư mập mạp tỏ vẻ thông cảm: “Cô từ chối tôi hoàn toàn có thể hiểu. Bởi vì trong điều khoản này, điều kiện đi kèm của Giang tiên sinh chắc đã khiến cô rất khó xử.”

“Sao cơ?” Kỳ thật vừa rồi cô chỉ nhìn chữ ký của anh, một chữ trong đó cô cũng chưa nhìn tới.

“Nếu cô tiếp nhận khoản tặng này thì cần tiếp nhận quyền quản lý của một quỹ nữa. Doanh số thu được cô phải chia đều thành năm phần và cả hoa hồng cho quỹ, cô cũng cần phải đầu tư rất nhiều sức lực và tài lực vì ngài ấy. Quỹ này thực chất chỉ dùng để trao học bổng cho cô nhi và để chữa bệnh cho những người tâm thần. Cô cũng không thiếu tiền nên khi Giang tiên sinh chuyển tặng cho cô cổ phần này, nếu nói là lợi ích thì thà nói đó là ủy thác trách nhiệm, có lẽ ngài ấy cho rằng cô là người thích hợp nhất. Nhưng công việc sẽ rất vất vả. Đối với một cô gái còn trẻ như cô thì thật khó có thể đồng ý được.”

Cô biết đây là phép khích tướng, còn là phép khích tướng chẳng cao thâm gì. Nhưng cô vẫn dao động. “Nếu tôi từ chối thì cổ phần này sẽ xử trí thế nào?”

“Theo ý nguyện của Giang tiên sinh, tất cả sẽ được quyên tặng cho nhà nước. Chắc cô cũng biết, chuyện đó đối với công ty không phải là chuyện tốt, dù sao đây cũng là sản nghiệp ông ngoại cô đã gầy dựng từ hai bàn tay trắng. Thêm vào đó, cơ hội bằng vàng này...”

Vị luật sư hòa nhã giải thích cho Trần Tử Dữu cả nửa giờ đồng hồ, từ tài sản bị quốc hữu hóa, chế độ xã hội thay đổi, hoàn thiện hệ thống từ thiện đến cải cách thể chế giáo dục... Khi ông ta uống xong ngụm nước, định nói tiếp thì Trần Tử Dữu liền ký tên xuống.

Vị luật sư này quả nhiên là người của anh, căn bản không cần ép buộc hay thuyết phục gì vẫn có thể đạt được mục đích.

Ngay sau đó cô đã biết, cái quỹ kia vốn dĩ không cần cô phải làm gì cả vì tài chính đã đầy đủ, cơ chế hoàn thiện, quản lý đã đi vào khuôn khổ và số cổ phần của cô không cách nào từ chối được nữa.

Tuy cô đem tất cả lợi nhuận từ cổ phần đó nhập vào quỹ nhưng phần di sản này có cái lợi ở chỗ, công ty từng thuộc quyền sở hữu của gia đình cô nay cô đã có thể chính thức có được quyền khống chế và quyền điều khiển tuyệt đối. Nhiều người phải dựa vào sắc mặt cô để làm việc, nhiều quyết sách cần phải có sự đồng ý của cô, ai thấy cô cũng phải nể mặt. Bởi hiện tại, cô chính là cổ đông lớn nhất, lại là cháu ngoại của người sáng lập công ty, chỉ cần cô muốn, cô có thể sa thải bất cứ người nào. Cô còn có một văn phòng riêng trong công ty, dù cô ít đến nhưng không ai dám có ý kiến.

Có điều, cô rất ít khi can thiệp vào chuyện công ty, cũng không còn bị xem thường hay hăm dọa. Người cùng họ với cô, đồng thời cũng là Trần tổng của công ty làm việc luôn đứng về phía cô, đối xử với cô rất tốt và thường giúp đỡ cô. Lúc ông ngoại qua đời, ông ta cũng đã giúp cô rất nhiều.

Đó là một người tốt, chính trực, hiểu cách ứng biến, làm việc an phận, không khoa trương. Ông ta xưa nay không kiêu ngạo không siểm nịnh nhưng đối với cô cực kỳ cung kính hữu lễ. Thái độ khiêm tốn như học trò nhưng lại làm công việc thầy giáo, khi báo cáo ông thường kiên nhẫn chỉ cho cô cách thức kinh doanh của công ty.

Trần Tử Dữu đang trải qua một cuộc sống được gọi là ‘nổi tiếng’ nhưng cũng dần rơi vào cái vòng luẩn quẩn. Cô tham dự rất nhiều hoạt động từ thiện nhưng thật ra chỉ để giết thời gian, để mang tiếng thơm; cô đầu tư lung tung, vung tiền loạn xạ nhưng luôn đánh lăm nước cờ mà kiếm được tiền, làm cho cả đồng nghiệp nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Trong cuộc sống của cô, điều đó chính là quy luật kỳ quặc, không bao giờ thay đổi, cô dễ dàng mất đi tất cả, nhưng lại có thể dễ dàng đạt được thứ cô chẳng quan tâm mà người khác có muốn cũng chẳng được.

Cô cũng có rất nhiều bạn mới, những người bạn cũ của cô cũng thường xuyên liên lạc với cô. Mặc dù không đạt tới mức độ có thể kể lể tâm sự nhưng cũng đủ để cô xua đi nhiều thời gian nhàm chán.

Nhờ những người bạn tốt mà cô nhiều lần đã bị ép đi coi mắt. Vì họ đều cho rằng, cô không nên lãng phí thời giờ, cuộc sống nếu đã qua cái tuổi kết hôn 10 năm thì thành lão bà mất.

Cô được ăn vài chục phần cơm trưa và bữa tối miễn phí, gặp qua hơn mười người mà thường được gọi là tinh anh. Cuối cùng cô cũng tin một điều, cô đối với đàn ông đã không còn cảm giác nữa.

Có người tương mạo và khí chất đều tầm thường lại dùng ngôn từ thô tục quấy nhiễu cô, cô không những không câu nệ mà ngược lại, còn có thể thật tình cười nói với họ. Có người đẹp trai, khí chất cao quý, gia cảnh bề thế ngồi gần cô rồi tỏ vẻ khinh thường cô, cô cũng chỉ xem anh ta như củ cải trắng tươi tốt, không động lòng cũng không đau lòng.

Tạ Hoan có lần mời cô đi xem phim, nội dung gay cấn, cảnh ái ân kịch liệt, vai nam chính có khuôn mặt và dáng người đều không chê vào đâu được, theo như Tạ Hoan nói là hoàn mỹ đến nỗi thiên địa phải ghen, quỷ thần phải ghét nhưng cô chỉ xem được nửa giờ đã lăn ra ngủ.

Thời gian cứ vậy trôi qua đã mấy tháng, thanh tịnh, yên lành, so với những gì cô khao khát còn tuyệt vời hơn.

Một hôm, Trần tổng báo với cô, ông sắp từ chức.

Ông nói: “Vợ con tôi hai năm trước đã đến nước A. Tôi cũng nên đến đoàn tụ với họ rồi.”

Trần Tử Dữu tán thành quyết định của ông, hỏi khi nào ông đi.

“Chờ đến khi cô tìm được người thích hợp tôi sẽ chính thức đệ đơn từ chức. Trong công ty, nhiều mối quan hệ phức tạp mà cô chỉ có một mình, cô cần phải có một quân cờ của mình. Nếu cô tạm thời chưa tìm được người thích hợp, nếu cô có thể tin tưởng tôi, chuyện này xin cứ giao cho tôi.”

Trần tổng sau khi thu xếp mọi chuyện đâu vào đó mới ra đi.

Tử Dữu đưa cho ông một tấm chi phiếu không nhỏ: “Xin đừng hiểu lầm. Trừ cách này, tôi không biết làm thế nào để biểu đạt sự cảm kích của tôi đối với ông. Cảm ơn ông những năm qua đã vì công ty mà lao tâm, làm cho nó được hồi sinh, chuyển nguy thành an, cũng cảm ơn về tất cả những gì ông đã làm cho tôi.”

“Tôi hiểu nhưng tôi sẽ không nhận đâu. Những chuyện này đều là bổn phận của tôi, số tiền tôi nhận được đã vượt mức tôi đáng có rồi.” Ông im lặng, như đang đấu tranh nội tâm. Vành mắt ông phấp phồng chứng tỏ tình cảm cuối cùng cũng chiến thắng lý trí, ông nói: “Trước khi đến Thiên Đức, tôi từng là giám đốc chi nhánh công ty của Giang Ly Thành tiên sinh ở nước ngoài. Xin lỗi cô, tôi đã che giấu điều này trong lý lịch của mình.”

Chuyện này cô đã nghi ngờ nhưng không muốn xác nhận. Nhưng khi nghe chính miệng ông nói ra, sự bình tĩnh cô đã tu luyện được như mặt hồ đóng băng vẫn không kiềm được mà rung động.

Người mấy tháng trước đã tan thành mây khói nhưng linh hồn dường như còn du dương ở nhân gian, luôn ẩn hiện trong cuộc sống của cô. Trần Tử Dữu muốn trốn tránh nhưng không tìm được chỗ nấp. Bởi vì cô không muốn rời khỏi mảnh đất nơi cô sinh ra và lớn lên, những nơi đã lưu dấu cuộc sống của cô, là tất cả những gì còn lại của cô.

Mùa thu đã đến, Trần Tử Dữu được mời đến một trường học xem bọn trẻ biểu diễn quốc khánh vì cô từng quyên góp một phòng học đa phương tiện cho ngôi trường dạy những đứa trẻ có tình thần khác người này.

Tiết mục cũng không đặc sắc, nội dung lại miên man nhưng dưới sân khấu, các bậc phụ huynh xúc động đến rơi lệ, vỗ tay liên tục, cảnh tượng như vậy làm cô nhớ đến con mình.

Tiết mục chấm dứt, cô chậm rãi dạo bước trong sân trường yên tĩnh, nhớ lại thời thơ ấu, thời thiếu niên và thanh niên đã trôi qua.

Trên đời này, không có chuyện gì là quá quan trọng. Cô từng thương cảm cho chính mình nhưng so với những đứa trẻ này, cô lại hạnh phúc hơn cả. Tới bây giờ cô chưa từng bị khiếm khuyết gì, luôn khỏe mạnh, trí óc bình thường, cũng chưa từng chịu cảnh nghèo đói. Cho dù cô cũng có lúc rất đáng thương nhưng cô không còn thiếu thứ gì.

Chỉ là, cuộc sống của cô luôn có một khoảng trống rất to. Cô mơ hồ hiểu được, khi còn nhỏ và thời thiếu niên, chỗ trống đó chính là sự có mặt của người thân. Lúc đó, người khắc sâu trong trí nhớ cô nhất chính là bảo mẫu của cô. Sau khi đường phân cách rõ ràng ấy đứt quãng, cuộc sống của cô phai màu thành từng mảng hoặc sâu kín hoặc thê lương mịt mù. Ngay lúc này, trong khoảng trống không màu ấy, toàn bộ trí nhớ của cô chỉ còn lại một cái tên. Cô muốn quên nhưng không cách nào quên được.

Phảng phất như có thần thánh nào đó đang đùa dai, cái tên luôn hiện diện trong tâm trí cô, bị cô cố gắng gạt đi thì cô lại dừng bước trước một khu nhà mới xây. Bốn phía khu nhà cờ bay phấp phới, có lẽ vừa được đưa vào sử dụng. Phía trước có một cây tùng cao ngất, thẳng tắp, đứng cạnh một pho tượng

thiên sứ trắng bằng cẩm thạch. Cô nhìn vào tấm bia màu đen, trên đó có khắc: “Giang Ly Thành tiên sinh quyên góp XXXX vạn để xây dựng khu nhà này và vào XX ngày XX tháng XXXX năm đã đích thân trồng cây này.” Thời gian anh đến đây là hai tuần trước khi mất.

Cô nhìn hàng chữ, thần chí hoảng hốt, đưa tay lên chạm vào chân thiên sứ. Bức tượng là một đứa bé khoảng bốn, năm tuổi, tư thế và thần sắc rất sống động, kỳ diệu như có sinh mệnh của riêng mình. Cô vừa nhìn qua cái cây, dưới cây không biết đã có ai đặt một bó cúc trắng. Cô đứng lặng, tìm khăn giấy lau một vết bẩn trên tấm đá rồi xoay người rời đi.

Sau khi đến xe của mình, cô chậm rãi quay đầu nhìn lại. Vào ban ngày, sân trường lúc nào cũng có bảo vệ kiểm tra, vốn không có nguy hiểm gì nhưng giác quan thứ sáu nói cho cô biết, có một người vẫn luôn theo sau cô từ xa.

Khi cô quay đầu thì nhìn thấy Giang Lưu, đã lâu không gặp. Anh vẫn mặc một bộ đồ đen nhưng có lẽ không hay mặc màu khác, thoạt nhìn có vẻ mệt mỏi, cũng có vẻ nhàn hạ hơn, so với trước kia nhìn anh càng giống một đứa trẻ.

Anh cúi chào cô, khoe môi khê cong: “Trần tiểu thư, cô có khỏe không?”

Vì là gặp gỡ ngẫu nhiên, Tử Dữu và Giang Lưu khôi phục quan hệ bình thường hoặc có thể nói là cuối cùng cũng thiết lập quan hệ. Dù sao họ cũng biết nhau đã lâu, lại không được xem là bạn bè.

Anh là loại người luôn giữ khoảng cách với người khác, cô cũng thế. Có lẽ đúng như anh đã nói, vận mệnh những người có số phận giống nhau thì càng gắn kết, anh và cô, trên đời này đã không còn người thân.

Có điều kỳ quái là, hôm nay anh bỗng trở nên thân thiện hơn, trên thực tế hai người biết nhau đã lâu cũng chưa bao giờ làm bạn được. Hôm nay vật đổi sao dời, họ không còn cấm kỵ nữa, hoàn cảnh gặp nhau của hai người không còn giống như trước kia.

Từ khi quen biết Giang Lưu, Tử Dữu đã xác minh được suy đoán trước kia của cô. Người này bản tính quả nhiên rất hoạt bát, rất thích cười, nói cũng nhiều, thậm chí còn rất nham hiểm. Đáng thương thay nhiều năm đi theo Giang Ly Thành, anh ta đã bị đè nén, bóp méo đi.

Nhưng anh đối với Giang Ly Thành lại trước sau như một, tận tâm tận lực. Giống như có lần Trần Tử Dữu chọc Giang Lưu, anh trù tính cả nửa ngày để dẫn cô vào cái bẫy của anh. Anh lựa được cơ hội nói: “Bây giờ cô mới biết Giang tiên sinh thật sự là người tốt sao? Chắc chắn là cô đang hối hận trước kia đã từ chối ngài ấy phải không? Đâu dễ gì tìm được người đối xử tốt với cô như vậy. Biết thế nên đang hối hận đúng không?” Anh nói năng bài bản còn hơn nam chính trong phim Quỳnh Dao.

Tử Dữu nói: “Đúng, anh hoàn toàn đúng. Anh ấy là người tốt, tôi sẽ không còn may mắn gặp được người thứ hai đối xử tốt với tôi như vậy nữa. Nhưng cho dù cho tôi thêm mười cơ hội nữa, tôi vẫn lựa chọn như vậy.”

Đang uống nước, Giang Lưu bị sặc, oán hận nói: “Cô, cô, cô, cô là đồ vô lương tâm. Tôi thật không biết rốt cục Giang tiên sinh thích cô ở điểm nào.”

Từ khi họ thân thiết đến nay, anh đã đối đãi từ đã dùng nhiều năm như “tiểu thư”, “Trần tiểu thư” thành “cô”, “chị Tử Dữu”, có lúc còn cố tình gọi “Trần đại tẩu”, Trần Tử Dữu cũng mặc kệ anh.

“Tôi cũng không biết anh cứ đi theo tôi như vậy rốt cục là thích tôi ở điểm nào?”

Hai người họ sở dĩ thân thiết như vậy là vì lúc đầu Giang Lưu thường tới tìm cô. Anh giúp cô rất nhiều chuyện, những khi cô cần anh luôn kịp thời xuất hiện, cũng thường mời cô hoặc đề nghị cô mời anh ăn cơm, thậm chí còn cùng cô tham gia hoạt động du ngoạn, tự giới thiệu với mọi người: “Tôi là em trai chị ấy.” Hai người ở chung đích thực cũng giống chị em.

Ban đầu cô còn né tránh anh vì cô muốn trốn tránh tất cả những thứ có quan hệ với Giang Ly Thành nhưng cô lại nghĩ, nếu trốn tránh, không bằng cứ đối mặt, dù sao cô cũng tránh không được. Cô sống một mình bao lâu nay, có được một đứa em trai xem ra cũng không tệ.

Trước đây cô không nghĩ Giang Lưu là một nhân viên chuyên nghiệp. Có lần ở nhà anh, anh đã cho Trần Tử Dữu xem một xấp giấy chứng nhận. Trần Tử Dữu trợn mắt há mồm mà nhìn chồng giấy được bày ra trước mặt, quản trị nguồn nhân lực, tâm lý học, nhóm lớn nhóm nhỏ đủ loại ngành nghề hữu dụng cũng như vô dụng, tất cả đều của cùng một người, trong đó còn bao gồm chứng nhận nhân viên kế toán và kiểm toán cao cấp. Càng khiến cô chóng mặt chính là cái chứng nhận tư cách nuôi dạy trẻ kỳ quái. Chẳng lẽ anh từng định đến nhà trẻ làm bảo mẫu hay là chấp nhận làm bảo mẫu gia đình?

“Ấy chết, cái này quên giấu đi.”

“Dùng tiền mua hả?”

“Là thật đó! Từ năm thứ ba đại học tôi đã phấn đấu lấy được tất cả các bằng cấp này, nên năm trước đã cố gắng thi cho được.”

Anh đã thành công hù dọa cô. Tử Dữu vẫn cho rằng Giang Lưu chỉ là cận vệ và thư ký của Giang Ly Thành.

Giang Lưu nói rất nhiều lần là do cùng Giang Ly Thành đánh cuộc, cuộc rằng anh chỉ thi một lần là qua. Hai chứng nhận đó có giá trị hiện kim rất lớn vì nhờ nó mà Giang Lưu thắng được nhà và xe.

Tử Dữu đối với bằng cấp bảo mẫu của anh cảm thấy rất hứng thú, lật qua lật lại nghiên cứu.

Giang Lưu ngưỡng ngừng nói, đó là bằng Tô Hòa bắt anh phải thi. “Chị Hòa nói, nếu tôi có thể thi đậu, chị ấy sẽ học một lần hết “300 bài thơ Tống Từ”. Chị ấy nói chuyện chẳng suy nghĩ gì cả, đến nửa cuốn chị ấy còn chưa học được...” Lúc này anh rất giống một đứa trẻ, nhớ lại chuyện cũ thì khoe miệng cong lên như đang cười, lúc lại thoát buồn rười rượi nhưng không đau khổ, dường như cũng đã chấp nhận.

Một lần khác anh giúp Trần Tử Dữu xem xét sổ sách: “Này, số tiền kia sao lại dùng như vậy? Thật vô ích.”

Tử Dữu giải thích khoản tiền đó chia làm nhiều giai đoạn vì cô muốn có thể trả nợ cho Giang Ly Thành khi tặng cổ phần cho cô.

Giang Lưu trắng bệch cả mặt: “Sau này nếu có lấy vợ, tôi nhất quyết không bao giờ tìm người như cô!” Nhưng nói tới nói lui, anh vẫn cứ chủ động đến tìm cô, dù đôi khi cô cũng không để ý tới anh, lại chủ động cho cô nhiều chủ ý hay, dù đa số cô đều không áp dụng.

“Anh không cần phải tốt với tôi như vậy, tôi sẽ nghĩ là anh đang có âm mưu đó.”

“Đương nhiên là có âm mưu rồi. Cô không nghe sao? Câu lạc bộ những người đàn ông độc thân gần đây thường lưu hành một câu về cửa miệng, “cười được Tử Dữu, tài sắc đều có.”

Trước mặt Tử Dữu anh nhanh chóng đổi giọng: “Có điều âm mưu của tôi dĩ nhiên không giống của họ rồi. Cô giảng co với Giang tiên sinh lâu như vậy, không nhận tình cảm của ngài ấy, cố tình hiểu sai ý tốt của ngài ấy nên tôi cũng cố tình tiếp cận với cô để báo thù cho ngài ấy thôi.”

Lần này Trần Tử Dữu nở nụ cười: “Anh đang thông cảm với tôi sao?”

Giang Lưu hỏi lại: “Cô cần được thông cảm sao?”

Khi Tử Dữu và bạn bè hẹn nhau đi leo núi, Giang Lưu kiên trì đòi đi theo.

Họ leo lên tới đỉnh núi sớm nhất. Giang Lưu ngồi cùng cô trên một tảng đá lớn, nhìn lên trời nói: “Gần đây tôi tìm cô, cô đều nói là đi xem mắt. Cũng đã lâu như vậy, đã có người thích hợp chưa?”

“Chưa”

“Có phải kén quá không? Tuổi thanh xuân của phụ nữ rất ngắn ngủi.”

“Tôi đối với hôn nhân đã không còn hứng thú.”

“Vậy sao cả ngày lại lãng phí thời gian?”

“Nhưng tôi thích trẻ con nên nhất định phải kết hôn.”

“Bảo thủ cứng nhắc. Nếu chỉ vì muốn có con thì cần gì phải kết hôn?”

Tử Dữu im lặng rất lâu. Khi Giang Lưu cho rằng cô đang giận thì cô lại nghiêm túc gật đầu: “Nói cũng đúng. Sao trước đây tôi lại không nghĩ tới nhỉ?”

“Ngày, này giờ là chúng ta đang nói giỡn phải không?”

“Nhưng tôi lại thấy rất hay. Có thể tìm người cho gen, so với việc chung đụng cả đời với một người thì dễ dàng hơn nhiều.”

“Chị hai à,” Giang Lưu vẽ mặt đau khổ, “cô xem tiểu thuyết lãng mạn nhiều quá rồi hả? Chúng ta đang ở Trung Quốc, cô thử nghĩ xem, một người mẹ độc thân không chồng thì sẽ chịu biết bao áp lực?”

“Vậy tôi sẽ ra nước ngoài.”

“Nếu nói cô muốn ra nước ngoài thì bây giờ đã không ở lại trong nước. Người mẹ độc thân không chỉ vô trách nhiệm với chính bản thân mình mà còn với cả đứa bé nữa...” Giang Lưu lắc nhai nhiều đến nỗi cô chỉ muốn tìm hòn đá chặn miệng anh lại.

Thật sự cô đang cúi đầu tìm hòn đá, tính dọa anh một cái. Đá trên đỉnh núi khó tìm, cô đi dọc theo con đường, yên lặng đứng đó thất thần chốc lát vì cô vừa nhớ đến một chuyện ngày trước.

“Cô đứng đó làm gì thế? Nguy hiểm lắm.” thấy cô đứng im bất động gần vách đá, Giang Lưu kéo cô lại.

Trần Tử Dữu được anh kéo tới khu vực an toàn, hào hứng nói: “Đổi chủ đề đi, chuyện trẻ con này phiền phức chết được.”

“Chị Trần à, cô làm người phải nói đạo lý chứ. Đề tài này rõ ràng do cô khơi lên trước mà.”

Giang Lưu đương nhiên không biết, trong phút thất thần đó, cô đột nhiên nhớ có người đã từng yêu cầu cô sinh con, dù khi đó cô đang giận dữ, không quan tâm anh nghiêm túc hay chỉ đang đùa cợt nhưng hôm nay chuyện cũ lại trở về, cô thoáng phiền muộn. Trí nhớ tốt quá cũng là chuyện đáng ghét.

Khoảng thời gian đó, Giang Lưu và cô chơi mãi trò cá cược nhảm chán, cái gì cũng cá, ví dụ như một trận bóng nào đó sẽ có bao nhiêu bàn thắng, hay mười ngày sau trời nắng hay mưa, ai thua sẽ được quyền yêu cầu người kia làm ỉn một việc. Giang Lưu thua tương đối nhiều nên nhiều lần anh bị ép làm những việc mà xem ra không có gì ngốc hơn được nữa, như sáng chủ nhật phải cùng các bà các cô xếp hàng đi mua bốn cân (2 cân = 1kg) trứng gà giá đặc biệt số lượng có hạn, hay phải viết lời bình dài ngoằng ột tiểu thuyết đăng nhiều kỳ trên diễn đàn tiểu thuyết. Giang Lưu yêu cầu cô thực hiện khi thua cá cược thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần làm thật nhiều món ăn ngon, nhưng cũng đủ làm khó cô rồi.

Đến một ngày, khi Giang Lưu vừa thắng cuộc, anh giống như đang đấu tranh nội tâm một lúc mới dùng một giọng điệu thoải mái nói: “Tôi muốn biết cuối cùng Giang tiên sinh đã lưu lại cho cô thứ gì.”

Trần Tử Dữu im lặng.

“Tôi chỉ cần biết là gì thôi mà. Nếu là một bức thư tình, tuyệt đối tôi sẽ không xem đâu.” Anh cười hì hì nói tiếp.

Trần Tử Dữu tiếp tục im lặng.

Giang Lưu đã hiểu ra. Anh hơi ngạc nhiên: “Cô vẫn chưa mở tủ sắt ra sao?”

Anh thấy Trần Tử Dữu im lặng xem như đã thừa nhận, mặt sầm xuống: “Lúc trước cô nói có cho thêm mười cơ hội cô cũng không quay đầu, tôi còn tưởng cô đang giận lấy hay nói giỡn. Tôi đã tưởng thế, hóa ra lời cô nói đều là thật.”

“Tôi chưa bao giờ nói dối.”

“Tôi thật không hiểu. . .”

“Rốt cuộc Giang tiên sinh của anh thích tôi ở điểm nào.” Trần Tử Dữu biết lời anh sắp nói nên thay anh nói tiếp.

Sự thật là cô không mở ngăn tủ ấy vì rất nhiều lý do. Nếu bên trong chỉ là những món đồ trang sức chưa được động vào, cô không có hứng thú, cũng không muốn nhớ đến. Nếu có thêm thứ khác, một bức thư từ biệt hay xin lỗi, cái này không giống chuyện anh sẽ làm, anh không phải người ướm át dài dòng như vậy. Nhưng nếu bên trong có những thứ khác, cô càng không muốn mở ra, không muốn lại bị xáo trộn tâm hồn. Có điều, đối mặt với sự lên án của Giang Lưu, cô thật sự chẳng muốn giải thích.

Năm phút trước anh còn đang rạng rỡ, vui vẻ thì lúc này đã khôi phục lại nét mặt cô rất quen thuộc. Lạnh nhạt. Từ khi gặp lại anh đến nay, anh không hề che giấu hỉ nộ ái ố của mình nên thật sự đã lâu cô không thấy vẻ mặt này của anh. Nhiều khuôn mặt như thế không đi thi tuyển diễn viên thì thật tiếc quá.

Âm giọng của Trần Tử Dữu cũng hạ thấp: “Giang Lưu, hai tháng nay anh tiếp xúc với tôi chính là vì chuyện này sao? Anh có thể trực tiếp hỏi tôi. Khiến anh phải nhịn lâu rồi.”

“Cô cứ xuyên tạc thiện ý của người khác như vậy tôi cũng không làm gì được.” Giang Lưu nhìn nét mặt thờ ơ của cô, lạnh lùng nói tiếp, “Dĩ nhiên, nếu không phải mỗi lần đến gần cô lại khiến tôi có cảm giác được ở gần Giang tiên sinh thì tôi cũng không để mình bị khinh rẻ như vậy.”

Tử Dữu cười nhạt, xoay người rời khỏi. Cô đi được chục bước thì sau lưng có tiếng gió, vừa quay người, Giang Lưu đã đuổi theo, giữ chặt ống tay áo của cô, bộc lộ tính khí trẻ con, khờ khạo: “Tôi nói lung tung rồi, cô đừng giận.”

Tử Dữu khề hất tay anh ra: “Giang Lưu, anh đừng đóng kịch nữa, tôi không thể phân biệt được đâu mới là bộ mặt thật của anh. Nếu anh luôn sùng bái anh ấy như vậy thì cũng nên học tập anh ấy đi, anh ấy không bao giờ đóng kịch cả.”

“Tôi cũng không đóng kịch, bộ mặt nào cũng là tôi, tin hay không tùy cô.” Một lúc sau, Giang Lưu nhàn nhạt nói. Khi anh nói vậy, biểu lộ, giọng nói đều thật sự rất giống Giang Ly Thành.

Sau đó, Trần Tử Dữu đã mở tủ sắt bảo hiểm ra. Vì thuộc hạ trung thành Giang Lưu vành mắt đã đỏ lên nên cô mềm lòng, cũng lười so đo với anh. Quả thật nếu không phải vì một đôi mắt Giang Ly Thành khác đang nhìn cô (ý nói Giang Lưu giống Giang Ly Thành) mà Giang Lưu đối với anh lại quá tôn kính thì chuyện vừa rồi có đáng để cô tức giận không? Vấn đề này chỉ mình cô hiểu rõ.

Giang Lưu nói, Giang Ly Thành đi vội vàng, không kịp nói lại gì cả. Chìa khóa trong phong thư và thời gian hẹn gặp cô đều do anh phát hiện trên bàn.

“Kết quả điều tra cho thấy, khi xe xảy ra chuyện thì tốc độ vượt hơn 140km. Nhiều năm trước, cha của Giang tiên sinh đã qua đời do tai nạn xe, lúc đó ngài ấy cũng ở trên xe nhưng may mắn thoát nạn. Vì thế ngài ấy có chứng ngại tâm lý với xe cộ, bình thường không bao giờ tự lái, lại càng không thể chạy với tốc độ đó được. Trừ phi chiếc xe kia gặp trục trặc, hoặc người lái xe không phải ngài ấy. Thêm vào đó, báo cáo nghiệm thi cho biết, Giang tiên sinh xảy ra chuyện vào lúc sáng sớm, buổi sáng đã được đưa vào bệnh viện nhưng mãi tới đêm mới có người liên hệ với chúng ta. Tôi không muốn để Giang tiên sinh chết không minh bạch như thế, tiếc là mấy tháng điều tra tôi vẫn chưa tìm ra được manh mối nào.”

Tuy cô không rõ đây là cảm xúc thực của Giang Lưu hay chỉ là diễn kịch nhưng khi vành mắt Giang Lưu phấp hờng, cô vẫn bị anh tác động. Vì vậy, khi mở ngăn sắt cô cũng không giấu anh.

Trong đó mọi thứ còn nguyên, chưa hề bị động tới, vẫn y như vị trí cô đặt lúc trước nhưng có thêm một phong thư. Trên đó không viết gì, cũng không niêm phong.

Trong thư không hề có chút nội dung gì như suy nghĩ của cô, trên tờ giấy trắng tinh chỉ có mấy hàng chữ tiếng Anh và hai chữ tiếng Trung, là tên của một người, một số điện thoại và một địa chỉ, chữ viết rất ngoan, bên cạnh còn có một dấu chấm hỏi to đùng, có lẽ những thông tin này anh vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn.

Có một món đồ rơi ra từ phong thư, rớt xuống đất. Cô và Giang Lưu tìm rất lâu mới thấy. Đó là một hạt châu màu xanh ngọc. Đêm trước khi cô rời khỏi anh, cô đã làm mất một hạt châu tại biệt thự của anh.

Giang Lưu cầm hạt châu nghi hoặc: “Hả?”

“Sao vậy?”

“Cái này không phải là của Giang tiên sinh.”

Trần Tử Dữu chờ anh nói tiếp.

“Giang tiên sinh sẽ không sưu tầm những thứ như vậy, ngài ấy chỉ lấy thứ tốt nhất thôi.”

“Đó là của tôi, di vật của mẹ tôi. Khi vòng tay của tôi được khâu lại thì mất một hạt.”

Giang Lưu bị cô thẳng thắn trả lời thì lúng túng, chỉ có thể ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Cái này...người này có liên quan đến cô sao?” Anh nhìn tờ giấy với chút thất vọng.

“Trước đây mẹ tôi từng cho tôi biết cha ruột của tôi đã không còn sống trên đời nữa.” Nhưng khi nhìn vào tờ giấy chỉ có hai chữ Hán kia, cô vẫn chưa khẳng định.

Lý Từ...Tử Dữu (1). Hai chữ cắt đôi, sắp xếp lại sẽ thành tên của cô.

Cô mơ hồ nhớ bảo mẫu từng nói tên của cô là do mẹ cô đặt, đó là lần hiếm hoi mẹ kiên trì theo ý mình, không nghe lời ông ngoại. Thì ra, cô những tưởng người mẹ không bao giờ để tâm đến bất cứ điều gì cũng đã dùng phương thức như vậy để tưởng nhớ người quan trọng.

Qua internet, cô biết địa chỉ trên tờ giấy là một vùng đất tư ở nước A, người đàn ông đó là một chuyên gia làm rượu. Còn về thông tin của ông ấy, chỉ rải rác vài dòng nói ông kiên quyết ủ rượu bằng phương pháp truyền thống trước những cách thức tân tiến của thế giới. Ngoài tin đó thì khó có thể tìm thêm được điều gì.

Nhưng vài ngày sau, Giang Lưu thần thông quảng đại đã tìm thêm nhiều tư liệu hơn. Lý Từ, York Lee, 55 tuổi, định cư tại nước A đã hai mươi mấy năm, có một người vợ gốc Hoa nhỏ hơn ông 10 tuổi, hai người có một đứa con gái vừa tròn 17 tuổi. Ông là chủ vườn nho ở đó. Rượu nho của họ không quá nổi tiếng vì không lưu hành trên thị trường. Còn có một điểm rất quan trọng, nguyên quán của ông chính là thành phố này.

Tin tức Giang Lưu cung cấp có hai chỗ cô lưu tâm nhất. Thứ nhất, theo thông tin đó thì từ mười năm trước, Lý Từ đã sản xuất rượu vang trắng, vườn nho của họ cũng không sản xuất vang đỏ. Cái này có lẽ là nguyên nhân khiến Giang Ly Thành tìm tới ông vì anh rất hứng thú với vang trắng. Một điều khác là Lý Từ cũng là một người đánh giá rượu nhưng lại dùng tên khác, Lion Lee, tên này lại nổi tiếng hơn nhiều tên thật của ông ta. LION, LIÊN, hai tên này cùng âm, chẳng lẽ có liên quan đến nhũ danh của mẹ cô?

Chú giải

(1) ... : đây là cách ghép lại tên của Tử Dữu

Giang Lưu còn tìm được một tấm hình, dường như là hình chụp, không rõ lắm. Đó là một gia đình hạnh phúc, có lẽ trước kia phải chịu quá nhiều khổ cực, người đàn ông có vẻ già nua nhưng phong độ nho nhã, chắc lúc trẻ cũng rất tuấn tú. Ngược lại, thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp với nụ cười đơn thuần kia thật sự có vài phần giống cô.

Tử Dữu đã từng nghe giọng nói của cô bé này. Hai hôm trước, sau khi dẫn đo rất lâu, cô đã bấm số điện thoại đó. Trong điện thoại là giọng nói non nớt của một nữ sinh. Tử Dữu hỏi ở đây có vị nào là Lý tiên sinh không.

“Chị tìm cha em sao? Cha mẹ em đi dự tiệc sinh nhật một người bạn rồi.”

Lúc ấy, Tử Dữu nói cô gọi lộn số, sau đó xin lỗi và cúp điện thoại, đồng thời bỏ qua ý định tiếp tục điều tra.

Vì vậy, Tử Dữu đã cảm ơn Giang Lưu nhưng mong anh hãy dừng lại ở đây, không cần quấy rầy gia đình người ta. Cô không có ý định theo đuổi đến cùng, không muốn phá vỡ gia đình hạnh phúc kia. Cô nhớ lại năm 17 tuổi của mình, biết được thân thế lại là một mảnh mờ mịt, lâu đài cổ tích họ xây nên cho cô trong phút chốc sụp đổ tan tành.

“Giang Lưu, tôi đã quen một mình rồi. Tôi không cần anh chiều cô, anh cũng không cần chăm sóc tôi. Huống chi,” cô bỏ sung, “mấy năm qua, tôi đã đạt được nhiều thứ, cuối cùng cũng không thể không mất đi. Nếu sẽ mất thì chi bằng chưa từng có được.”

Hóa ra những lời cuối cùng Giang Ly Thành nói với cô rất đúng. Anh gián tiếp làm cô mất người thân nên muốn đền bù cho cô một người. Nhưng cô không hề yếu đuối.

“Vì việc nhỏ mà bỏ việc lớn.” Giang Lưu buông xuôi, “Tùy cô, cũng chẳng phải cha tôi.” Anh khinh thường cô, chỉ vì khổ tâm của Giang tiên sinh của anh đã bị người phụ nữ này coi nhẹ nhưng trừ lần đó ra cũng không nói gì nữa.

Tất cả mọi chuyện xảy ra với Trần Tử Dữu đều trùng hợp. Ba tháng sau khi cô đã cố gắng quên chuyện này thì cô lại nhận được một thiệp mời tham dự lễ kỷ niệm 50 năm hoạt động của một vườn nho nổi tiếng, còn là vé thượng hạng, có cả nhà bình rượu nổi tiếng Lion Lee tham dự.

Đây là tên của người cha ruột mà cô đã cố quên đi. Nhưng khi những chữ đại biểu cho người đó xuất hiện trước mắt cô, còn ở nơi cách xa cô mấy trăm dặm, tim cô khó có thể duy trì được nhịp đập bình thường. Cái tên biến ảo muôn hình vạn trạng, lúc nào cũng xuất hiện trước mắt hoặc lóe lên trong đầu cô.

Tử Dữu đại diện công ty tham dự lễ kỷ niệm đó và nghĩ cách có được vé mời ăn tối. Nghe nói bữa tiệc sẽ toàn các nhà bình rượu tham dự. “Mình sẽ thay mẹ gặp ông ấy.” Cô tự nói với chính mình như vậy.

Chứng thực thân phận của Lý Tử Dề hơn so với tưởng tượng của Trần Tử Dữu nhiều. Vốn cô chỉ nhìn thấy xa xa một người đàn ông trung niên còn rất phong độ, mang giày Tây, tóc hoa râm, tận mắt nhìn thấy lại có một cảm giác lạ lẫm mà quen thuộc. Người phụ trách nhận ra cô, còn tốt bụng mời cô đi gặp một người nghe nói là bạn đại học của cô ở nước ngoài. Vị khách đó vui mừng vì tìm được một cô gái trẻ có thể nói thuần thục ngôn ngữ của mình nên nóng lòng muốn giới thiệu cô với những người bạn của ông ta. Mấy phút sau, cô ngồi cách người đàn ông tên gọi Lý Tử kia không quá nửa thước.

Ông ấy cười rất hòa nhã, sau vài câu hàn huyên thì thái độ đối với cô càng thân thiết hơn, nói với bạn bè ông: “Các người tin nổi không? Tôi và vị tiểu thư này là đồng hương đó!”

Ở khoảng cách gần cô nhanh chóng phát hiện một chuyện. Trên cổ tay Lý Tử có đeo một chuỗi Phật châu nhìn không rõ chất liệu. Ông có một thói quen nhỏ, khi ông đang chuyện chú nghe người khác nói chuyện thì không tự chủ được mà chạm vào chuỗi hạt. Cô nhìn theo ngón tay ông đến hai nút thắt của chuỗi thì thấy hai viên đá tourmaline kích cỡ và màu sắc giống như đúc chuỗi hạt mẹ cô để lại. Giang Ly Thành từng nói cả chuỗi hạt đều được đeo từ một khối đá duy nhất.

Lòng cô rung động, lấy cớ có việc, cô mau chóng rời khỏi nhóm để tránh thất thố.

Cô ra đến bên ngoài, châm một điếu thuốc, ngồi xuống ghé dựa vào lan can, ngẩng nhìn sân sau của nhà hàng với hoa anh đào trong gió phủ đầy mặt đất, tâm tình của cô theo những cánh hoa kia cũng dần lắng dịu.

Nhưng Lý Tử lại bước đến phá vỡ sự yên tĩnh. Ông ôn tồn hỏi cô: “Trần tiểu thư, có phải trước kia chúng ta từng gặp nhau không?”

Tử Dữu lắc đầu.

“Nhưng tôi cảm thấy cô rất quen. Hơn nữa, khi này cô ngồi một mình trong góc lại luôn dõi theo tôi. Tôi nghĩ cô cũng biết tôi.”

Thì ra cô nhìn ông rõ ràng như vậy. Hoặc giác quan thứ sáu nhạy cảm của cô được di truyền từ ông. “Tôi có xem qua tư liệu về ông thôi.” Tử Dữu nói.

Ông hơi thất vọng: “Vậy sao, tôi còn tưởng...Tôi không quấy rầy cô nữa.” Trần Tử Dữu mỉm cười tạm biệt ông.

Ông đi được vài bước, lại quay lại: “Tôi biết vì sao lại cảm thấy cô rất quen rồi. Cô giống một... người bạn tôi quen nhiều năm trước, vừa rồi nụ cười và bộ dáng của cô vô cùng giống cô ấy.” Ông mang theo thần sắc hồi tưởng, tự thì thầm, “ba mươi năm rồi, tôi vẫn còn nhớ rõ hình dáng của cô ấy. Không biết cô ấy còn nhớ đến tôi không...”

Tử Dữu đã làm một chuyện liều lĩnh. Cô nắm chặt chuỗi hạt vẫn mang theo bên người mấy ngày qua trong lòng bàn tay, trong lòng mặc niệm ba giây rồi xòe ra trước mặt ông. “Cả đời bà vẫn luôn nhớ ông, đến chết vẫn nhớ.”

Tử Dữu và cha gặp lại nhau, trải qua chút rối rắm nhưng lại không hề giống cảnh trùng phùng tràn ngập nước mắt và cười vui thường có trên tivi. Thực tế, họ ngay cả một cái ôm cũng không có. Xem ra tính cách lạnh lùng của cô ít nhiều được di truyền từ ông.

“Con đích thực là cô bé đó. Khi con còn rất nhỏ, ta đã thấy con, lão phu nhân đang ôm con, A Liên cũng ở bên cạnh nhưng không thấy ta. Lúc đó con chỉ lớn có từng này.” Lý Từ mỉm cười ước lượng một khoảng. Trong truyện vốn nên là sóng to gió lớn nhưng lời tự thuật bình thản của ông lại được bao phủ bởi sóng êm gió lặng.

“Bà đã tưởng ông không còn sống.”

“Ta chỉ tạm thời mất tự do thôi. Khi cuối cùng ta có thể trở lại tìm cô ấy thì phát hiện cô ấy đã lấy người khác, còn có con nên ta không muốn quấy nhiễu cô ấy nữa.”

Thì ra là thế. Ông vì không muốn quấy rầy cuộc sống của mẹ nên đã bỏ lỡ chân tướng. Mà bây giờ cô cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của ông nên tình nguyện bỏ qua chân tướng.

Hôm sau, cô theo ‘bạn cũ’ của mẹ đi tham quan danh lam thắng cảnh địa phương rồi cùng dùng bữa. Hai người rất hòa hợp, ông vui vẻ, cô cũng hạnh phúc. Họ là loại người giống nhau, có thể dùng tốc độ nhanh nhất bỏ qua tất cả những chuyện không muốn nhớ.

Buổi tối, cô quyết định sớm trở về. Họ cùng ở trong một khách sạn, cô đi trước nên gọi điện thoại tạm biệt ông. Ông không có trong phòng nên cô để lại tin nhắn qua điện thoại. Nhưng khi xe cô ngồi đang từ từ lăn bánh ra khỏi bãi đỗ thì cô nhìn qua kính chiếu hậu, thấy ông đang vội vàng chạy đến, vừa vẫy gọi vừa đuổi theo cô. Cô nói tài xế dừng lại, mở cửa xuống xe.

Ông thở hồng hộc, nắm lấy tay cô: “Vừa rồi ta tình cờ thấy chứng minh của con...Con chính là con gái ta.”

Chuyện tình của cha mẹ Trần Tử Dữu nếu muốn kéo dài, có thể làm thành bộ phim trăm tập lâm ly bi đát nhưng nếu muốn tiết kiệm giấy thì chỉ cần dùng vài câu khái quát: một kẻ nghèo hèn ngẫu nhiên cứu một vị thiên kim tiểu thư, hai người yêu nhau nhưng vì không được gia đình cho phép nên quyết định bỏ trốn, trước khi nam chính trốn đi đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Khi anh thập tử nhất sinh trở về nơi cũ thì phát hiện vị tiểu thư đó đã lập gia đình và có con, hạnh phúc an bình nên anh chọn cách yên lặng ra đi. Về sau anh ra nước ngoài làm việc, vì gặp cơ duyên nên tìm được một công việc tốt, cuộc đời cũng khá hơn, cưới vợ sinh con cho đến ngày nay.

Lý Từ nói: “Cha xin lỗi hai mẹ con. Nếu khi đó cha biết chuyện, nhất định cha sẽ không bỏ đi như vậy. Dù không thể ở cùng hai mẹ con nhưng cha sẽ ở lại để âm thầm bảo vệ hai người.”

Cuộc đời có thể tiến về phía trước, có thể dừng lại nhưng không thể quay đầu. May mắn thay, hôm nay tất cả đều đã qua.

Tử Dữu chưa từng gọi Lý Từ là ‘cha’. Dù sao cô cũng từng có cha, người đó đã cho cô họ, cho cô thân phận hợp pháp, trong hai mươi năm đã đối xử với cô như con ruột. Một người hẳn chỉ cần một người cha mà cô không thể đơn giản quên đi người cha đã nuôi dưỡng cô hai mươi mấy năm qua. Lý Từ tỏ vẻ thấu hiểu.

Cô nhìn ảnh em gái mình, gương mặt hao hao giống cô. Tấm ảnh được Lý Từ mang theo bên mình, yêu thương đặt trước ngực.

Cô từ chối gặp gia đình ông. “Con nhớ khi tôi mười bảy tuổi, chỉ hy vọng toàn bộ thế giới này thuộc về một mình con mà thôi. Vậy nên con không muốn làm tổn thương cô bé và người vợ đã theo người nhiều năm ấy.”

Một mình đã quá lâu, đột nhiên có thêm hai quan hệ huyết thống, cảm giác này cô có chút không quen, thật ra cũng không tệ, tựa như một cái cây lung lay trong gió bất cứ lúc nào cũng có thể bật gốc

nhưng vì bất ngờ được thêm chất dinh dưỡng nên chỉ sau một đêm, rễ đã bám sâu, cành lá xanh tốt, dường như cuối cùng không cần phải lo sợ phong ba bão táp nữa.

Sau khi Giang Ly Thành mất, lần đầu tiên cô đến viếng mộ anh. Cô lau sạch đất và lá rụng trên mộ anh, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh.”

Giang Ly Thành không hợp táng cùng Tô Hòa. Không chỉ vậy, hai người thậm chí còn không chôn cùng nghĩa trang mà ở hai đầu thành phố nhìn nhau. Cô thật bất ngờ về điều này.

Giang Lưu giải thích: “Giang tiên sinh được chôn cất bên cạnh cha mẹ ngài. Ngài ấy không thích chỗ chị Hòa chọn. Ngoài ra, dân gian ta có tục, vợ chồng mà cùng chết trẻ thì hợp táng không tốt, sẽ ảnh hưởng tới đời sau.

Cô chấp nhận lý do này, không hỏi thêm nữa. Quả thật, suy nghĩ sâu thêm, theo tính cách của anh thì sao lại muốn chôn cùng nơi với gia đình kẻ thù chứ.

Sau khi Lý Từ về lại nước A thường xuyên gọi điện cho cô, cũng như mọi người cha trong thiên hạ, ông khuyên cô nên tìm một người đàn ông có thể nương tựa chứ không nên lênh đênh như bây giờ. Mặc dù cách cả đại dương xa xôi nhưng những lời nói này cũng đủ làm cô ấm lòng.

Bỗng có một chuyện cô không ngờ tới, vài tuần sau, cô nhận được một đĩa CD, bên trong là video gia đình tự quay do cô em gái mười bảy tuổi Lý Mộc Trùng của cô gửi tới. Cô bé quay lại cha cô, mẹ cô, căn nhà xinh đẹp của họ, từng gian phòng, hai con chó trong nhà, còn có cả vườn nho mênh mông bên ngoài.

Cô nhìn màn hình tiếng Trung tiếng Anh xen lẫn nhau: “Chị Tử Dữu, đây chính là nhà của chúng ta. Mấy hôm trước em và mẹ đã sửa phòng cho chị rồi, rèm cửa và ga giường là những màu em thích nhất nên đã chọn cho chị đó, hy vọng chị cũng thích. Em luôn mơ có được một người chị hoặc một anh trai, không ngờ nguyện vọng của em lại có thể thành sự thật. Em mong sớm có thể được gặp chị.” Không ngờ chuyện cô lo nhất lại có thể được giải quyết đơn giản như vậy.

Tử Dữu bắt đầu liên lạc qua lại với em gái như vậy, ngẫu nhiên nói chuyện qua mạng, gửi cho nhau vài mẩu tin thú vị. Khi hè đến, Lý Mộc Trùng gửi đến cho cô một bưu kiện: “Bây giờ là mùa nho chín, trời xanh trong như được tẩy rửa thành một viên ngọc bích khổng lồ trơn bóng, nho trong vườn đã kết quả buồn thiu như từng chuỗi lục sắc hoặc tím thạch anh. Cảnh sắc này một năm chỉ có một lần, năm nay nho được mùa nên tươi tốt hơn năm ngoái rất nhiều, hơn nữa còn có tiệc chúc mừng. Mấy ngày nữa là sinh nhật lần thứ 18 của em, chị không muốn đến chúc mừng em sao?”

Cô xem đi xem lại bức thư nhiều lần, tưởng tượng một đứa trẻ lớn lên trong môi trường với những dòng chữ thật đơn thuần, mỗi câu đều dùng tiếng Trung, đáy lòng cô lại có cảm xúc mềm mại, nhộn nhạo. Vợ Lý Từ cũng gọi điện cho cô, bà nói chuyện ôn nhu, mang theo chút âm hưởng Giang Nam: “Chúng ta đều rất mong con tới.”

Cô suy nghĩ hai ngày, bắt đầu thu dọn hành lý.

Cả nhà ba người của Lý Từ đều chào đón cô đến. Nhất là Lý Mộc Trùng cá tính thẳng thắn, hướng ngoại rất nhiệt tình với cô, đưa cô đi tham quan khắp nơi, gần như muốn đem lịch sử của từng nhánh cây cọng cỏ kể cho cô nghe.

Phong cảnh nơi đây đẹp như tranh vẽ, một nơi thế ngoại đào viên thanh bình. Trên bức tường trắng phủ đầy dây leo xanh lục, từ bệ cửa sổ rủ xuống những nhành hoa như thác nước màu hồng nhạt, bất cứ con đường mòn nào cũng xanh ngắt một màu mát mắt, hương hoa xông vào mũi. Vừa ra khỏi cửa đã thấy được vườn nho đang mùa thu hoạch, trải dài một màu xanh tít tắp nhưng nhìn gần lại óng ánh.

Thân phận của Lý Từ trong trang viên này không thấp, dọc đường đi mọi người luôn kính cẩn, hòa ái với cô. Lý Mộc Trùng lúc nào cũng nói vừa nói chuyện vừa cười đùa huyền ảo với họ, màu tóc và màu da của cô bé tại đây hoàn toàn khác biệt nhưng lại thích nghi rất tốt với hoàn cảnh. Điều này khiến Trần Tử Dữu nhớ lại những năm mình du học nước ngoài, tựa như một giọt dầu rơi vào nước, cho tới bây giờ cũng không thể hòa nhập được, dầu rằng hai người họ có nhiều nét giống nhau.

Qua sự thuyết minh lộn xộn của Lý Mộc Trùng, đại khái cô đã hiểu được tất cả. Trang viên đi đến hết ngày cũng không tới được điểm cuối này chỉ là một phần nhỏ sản nghiệp của Chu gia. Chu gia là Hoa

kiểu một thế kỷ trước đã di dân đến đây, trải qua gần trăm năm tích lũy đã có được của cải không đếm hết. Cái này vốn là do bạn học của Lý Mộc Trường nói, phát âm tiếng Trung rất chuẩn nhưng thuyết minh rất gian nan.

Trần Tử Dữu kiến thức hạn hẹp, đến giờ chưa từng nghe qua có gia tộc người Hoa nào như vậy, khi học hành lúc trước cũng không tìm thấy cái tên này.

Chưa đến vài ngày cô đã gặp được hai thành viên của gia tộc “người Hoa” kiểu ngạo này, đúng là hai người con lai, bề ngoài quý phái, lại nói lưu loát tiếng Trung nhưng bộ mặt ngạo mạn, vênh váo sai khiến người khác.

“Mấy kẻ đáng ghét. Cha chỉ giúp việc cho Lê Hiên thiếu gia chứ chẳng phải người hầu của họ!” khi họ đi khỏi, Lý Mộc Trường hậm hực.

Hai người kia cô cũng không thích. Tuy quần áo tươm tất, khuôn mặt anh tuấn, còn có chút quen thuộc với cô nhưng bộ dáng cao cao tại thượng đó làm cô không ưa nổi. Hơn nữa, họ dường như rất có hứng thú với Trần Tử Dữu, cử chỉ ngả ngớn, lời nói ám muội mời cô cùng tham gia buổi tiệc cuối tuần của họ trong thành phố, cô suýt đã xoay người bỏ đi.

“Lê Hiên thiếu gia hoàn toàn khác với họ! Lê Hiên thiếu gia mới là chủ nhân chân chính của trang viên này!” Cô bé liều mạng cường điệu, nhắc tới “Lê Hiên thiếu gia” thì ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Thì ra, trang viên này vốn là của hồi môn của Chu lão phu nhân. Lý Mộc Trường kể, năm ‘Lê Hiên thiếu gia’ mười tám tuổi, lão phu nhân đã để anh đứng tên trang viên như món quà sinh nhật, anh là cháu đích tôn của Chu lão phu nhân, từ nhỏ đã mất cha mẹ, được lão phu nhân tự tay nuôi dạy. Lý Tử đã từng làm lái xe cho Lê Hiên đại thiếu gia nhiều năm, sau đó khi vị thiếu gia này đi học đại học đã cho ông đến đây.

“Lê Hiên thiếu gia một năm chỉ về đây hai lần. Năm ngoái anh ấy gặp chút phiền phức. Em đã không gặp anh ấy hơn một năm rồi.” Cô bé nói, “cha nói năm nay anh ấy nhất định sẽ trở về. Chỉ tiếc là mấy tên đáng ghét lúc này cũng sẽ tham dự.”

Mấy ngày này Lý Mộc Trường liên tục lải nhải chuyện về ‘Lê Hiên thiếu gia’: Lê Hiên thiếu gia tử tế thế nào, lịch sự, tao nhã, khiêm tốn, học rộng tài cao, phong thái phi phàm ra sao... Trong đầu Tử Dữu bỗng nảy ra một hình ảnh lập lờ sáng rõ nhưng lại khiêm tốn – Chu công tử xa xăm! Sau đó có một bầy quạ màu vàng vỗ cánh bay về phía trời xanh. Lý Mộc Trường thắc mắc: “Cái gì mà ‘xa xăm’? Cùng lắm thì danh xưng ‘Chu công tử’ này nghe cũng rất hay đó chứ.”

Hai ngày sau, vị lão phu nhân cao tuổi nhất, nhiều quyền uy nhất của Chu gia đã xuất hiện. Ngay trong tối bà ấy đến, Trần Tử Dữu đã được đưa đến nhà lớn để gặp bà.

Vị phu nhân này lúc còn trẻ chắc chắn là một mỹ nhân, bây giờ mặc dù đã hơn 80 nhưng đôi mắt quắc thước, bước đi vững vàng, lúc nói chuyện thì rất khí phách.

“Lý Tử, chúc mừng ông cả nhà đoàn tụ.” Không đợi trả lời, bà ấy đã dời mắt đến Trần Tử Dữu, “lớn lên cũng không tệ lắm nhưng hơi gầy. Tính khi nào thì di dân tới đây?”

Mọi người ai nấy đều lúng túng. Cô nhẹ giọng nói: “Tạm thời cháu không có ý nghĩ này ạ.”

“Ta nghe nói bên kia cháu chỉ có một mình, đương nhiên là cháu phải đến ở với cha rồi. Theo truyền thống của người Trung Quốc, con gái không phải nên gần gia đình một chút sao? Còn nữa, nơi này chẳng lẽ không tốt hơn đất nước của cháu? Hoàn cảnh sống tốt, điều kiện làm việc cũng thuận lợi.” Lão phu nhân ngang ngạnh nói.

“Cháu yêu đất nước ‘của cháu’, cho tới giờ cháu vẫn không định di cư ra nước ngoài.” Giọng nói của Trần Tử Dữu tuy ôn hòa nhưng lại rất kiên định.

“Viên chức thì tham ô thành tính, thương nhân thì hạ độc vào sữa bột trẻ em, đất nước thì bị ô nhiễm nghiêm trọng cả không khí và nước, có cái gì đáng để cháu lưu luyến?”

Tử Dữu đề xuống cơn tức, kiên nhẫn nói: “Đây chẳng qua là một vài việc thôi. Còn rất nhiều nơi tốt, ngày càng tốt nữa ạ.”

“Nghe nói thế hệ các cháu, trẻ em ngay từ tiểu học đã bị tẩy não, xem ra quả thật là đúng rồi.” Lão phu nhân nhìn cô với vẻ thương cảm rõ ràng. Cái này bà đã thật sự xúc phạm Trần Tử Dữu.

“Gia cảnh bên nhà lão phu nhân rất tốt, bà ấy chưa chịu khổ bao giờ, chưa từng sống trong nước, những gì bà biết về Trung Quốc đều là qua tivi, báo đài, phim ảnh cả... Đừng để ý!” Lý Tử và vợ cùng khuyên cô, “thêm vào đó, đứa cháu đích tôn bà yêu thương nhất năm trước khi về nước đã xảy ra chuyện nên bà rất có thành kiến với nước mình.”

Cô sinh ra hờn dỗi, quyết định từ nay về sau nhìn thấy vị lão phu nhân đó cô sẽ đi đường vòng, không thể chọc vào thì cô sẽ lẩn tránh. Cô cũng không phải vì nữ vương này mà đến đây.

Thật ra hôm đó khi rời đi, thái độ của cô không được cung kính lắm nhưng không ngờ lão phu nhân lại vô cùng “khoan hồng độ lượng”, đối với hành vi ngang bướng và không biết suy nghĩ này của cô lại không để bụng chút nào, còn đích thân gọi điện kêu cô đến nhà lớn nói chuyện với bà vì bà ở một mình rất buồn. Tử Dữu tiểu nhân hẹp hòi nên đương nhiên không muốn đi.

Tối hôm sau, nghe nói ở nhà lớn có mở tiệc, không chỉ hàng xóm láng giềng xung quanh mà tất cả nhân viên trong trang đều được mời tham dự.

Lão phu nhân đại nhân đại lượng chỉ định Trần Tử Dữu đi giao lưu một chút, nhân tiện quen biết thêm vài người trẻ tuổi, thậm chí còn sai người mang ột bộ lễ phục đắt tiền mà bà thừa nhận là rất hợp với cô, cũng chẳng buồn để ý cô có thích hay không. Lý Tử bật cười nói: “Lão phu nhân dường như rất thích con, chắc bởi vì hôm đó con đã tranh luận với bà ấy. Ngoại trừ đứa cháu ngoại Lê Hiên ra, rất ít người dám tranh luận với bà.”

“Không phải con đã mang đến phiền phức ọi người chứ ạ?”

“KHông đâu. Tình tính bà ấy tuy hơi cổ quái nhưng tâm địa rất tốt. Đi chơi vui nhé, 11 giờ cha sẽ đến đón con.”

Lý Mộc Trìng vì chưa đủ 18 tuổi nên không được mời, cũng không được phép tham gia nên rất buồn bực.

Vũ hội rất hoành tráng, náo nhiệt. Tử Dữu không quen với điều đó... hoành tráng, náo nhiệt. Vị Chu Thiên An, tên thường gọi là Chu lão phu nhân lại hài lòng đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Quần áo ta đã chọn quả không sai mà. Lý Tử thật có phúc, có được một đứa con gái xinh đẹp như vậy.”

Tử Dữu bị bà nhìn chăm chú khiến toàn thân không được tự nhiên, miễn cưỡng đối đáp vài câu như đang trả lời phỏng vấn, lại bị bà dẫn đi giới thiệu với vài người gia thế và phẩm cách đều có vẻ rất tốt.

Là khuôn mặt mới nên cô rất được hoan nghênh, được mời khiêu vũ nhiều lần. Nhịp điệu vui tươi nên làm cô khá mệt, thở hổn hển. Khi đang đứng một bên nghỉ ngơi, cô lại bị một vị thiếu gia ngắ ngón của Chu gia quấy rầy. Hôm nay anh ta đã uống rượu, đứng còn không vững, cố tình dùng danh nghĩa khiêu vũ mà chọc ghẹo cô. Tử Dữu không thể nhịn được nữa, nhanh chóng tìm cách né đi.

Cô chạy ra ngoài hành lang, tiếng côn trùng bên ngoài kêu vang, gió nhẹ vờn qua, hương hoa khắp nơi. Trong vườn, nhiều loài hoa đang điểm lệ khoe sắc dưới ánh trăng.

Chưa đến vài phút, tên thiếu gia quần là áo lượt kia đã đuổi kịp cô, cô nhấc chân chạy thẳng một mạch, khi ngẩng đầu nhìn lại thì giật mình. Dù vẫn ở trong tòa nhà lớn này nhưng cô đã bị lạc, bốn phía không một bóng người.

Phát hiện này làm cô hoảng hốt. Cô cố gắng tìm kiếm đường trở lại xuyên qua hành lang quanh co, mất một lúc lâu cuối cùng cô cũng đến được tòa nhà trung tâm, tiếng nhạc và tiếng ồn ào từ đằng xa truyền đến, cô nhờ vào âm thanh đó để tìm phương hướng.

Lúc này, cô đang đứng trên hành lang, ngay chỗ cô đứng, trên tường có treo một bức tranh vẽ một thiếu nữ mặc một bộ đồ trắng, nhìn thoáng qua thì khuôn mặt và vóc dáng có vài phần giống cô nhưng nét mặt lại không giống. Cô cảm thấy khuôn mặt cô gái này dường như cô đã gặp qua ở đâu nhưng không tài nào nhớ nổi. Sau khi đến đây, có nhiều thứ cô thấy rất quen, như tên quấy rối vừa rồi. Cô không diễn tả được cảm giác này là gì.

Đêm nay cô đã uống chút rượu, khiêu vũ cũng nhiều, khi nãy lạc đường nên cả người đầm mồ hôi, đầu óc đã choáng váng. Đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ nhỏ, đèn trên đầu cô vụt sáng rồi bốn bề chìm vào một màn đen kịt. Trái tim Tử Dữu cũng theo bóng tối chìm xuống.

Cô bình tĩnh lại, hít sâu vài lần, theo hướng ban nãy tiếp tục bước đi. Xa xa hình như có một điểm sáng nhạt, có lẽ đèn dự trữ đã được bật. Nhưng có rất nhiều ánh sáng, đối với người bị bệnh quáng gà như cô mà nói thì không có tác dụng gì. Thật ra cô có thể gọi người đến nhưng làm vậy thì mất mặt quá, vả lại cô cũng không muốn gọi người khác, nơi này cô chẳng quen biết ai.

Vì đầu choáng váng, Tử Dữu chỉ có thể lần theo vách tường mà bước, đi được mười bước thì chạm vào tay vịn cầu thang, cô thiếu chút nữa la lên vì cô sờ phải một thanh kim loại lạnh như băng, chỗ lồi chỗ lõm, chỗ uốn lượn, rõ ràng là hình vẽ một con rắn! Đầu cô nặng nề muốn ngất đi, khi nãy đã nghe rõ những âm thanh từ phía đại sảnh nhưng lúc này lại như có những cánh cửa lớn từ bốn phương tám hướng truyền đến, biến hóa làm tai cô ù ù. Cô lùi về sau vài bước, hô hấp khó khăn, sau lưng mồ hôi ướt đầm. Cô biết triệu chứng này đã từng xảy ra khi cô bị nhốt trong một không gian hoặc bị chứng sợ bóng tối, cô sợ nó lại tái phát lần nữa. Cô dựa vào tường hít thở sâu, cố gắng khôi phục lại bình thường.

Không biết đã qua bao lâu, phía trước cô truyền tới một giọng nói đàn ông trầm thấp, có chút khàn, có một sự thu hút rất đặc biệt, dùng tiếng Anh lưu loát hỏi cô: “Cô có cần giúp không?”

Cô mở mắt ra, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy một bóng người mơ hồ. Cô mở miệng, từ đầu tiên nói lại là: “Rắn.”

“Không thể nào.” Từ tiếng nói của người kia cô đoán dường như anh ta đang cười thầm.

Tử Dữu ý thức được tình trạng xấu hổ của mình. Để tránh bị hiểu lầm, cô đưa tay chỉ về phía tay vịn cầu thang.

“Đó là rồng, không phải rắn.” Người đó giải thích, “cô muốn đến đại sảnh vũ hội phải không?”

Cô gật gật đầu, lại nhớ ra lúc này đang tối nên chắc hẳn đối phương không nhìn thấy động tác của cô.

Nhưng người đàn ông kia hiển nhiên đã nhìn thấy được, nho nhã lễ độ nói: “mạch điện bị chập trong một lúc, để tôi đưa cô đến đó.”

Tử Dữu nhẹ giọng cảm ơn, đi theo phía sau người đàn ông. Cô chỉ có thể lơ mơ phân biệt được bóng dáng người này dù anh ta đi rất chậm vì cô vẫn còn lảo đảo. Trong bóng tối cô không khác gì người mù, tay chân cũng không linh hoạt.

“Hay cô ở đây chờ một chút, tôi gọi người mang đèn tới.” Cô không biết người đàn ông đó ở trong bóng tối, lại xoay lưng về phía cô thì làm thế nào biết được cô đang rất chật vật.

“Đừng.” Tử Dữu thốt lên, trong tình thế cấp bách liền đi về trước một bước, kéo lấy tay áo anh. Nếu để cô một mình ở lại đây thêm một phút nào nữa cô sẽ không thở nổi mất.

Trong bóng tối, người đàn ông đó khẽ cười: “Cô sợ rắn, sợ tối nhưng không sợ tôi là người xấu sao?”

“...anh không phải người xấu.” Nếu không có anh nhắc nhở, cô thật đã xem nhẹ vấn đề này, khi nãy vì giữ im không ngất đi, cô đã tập trung toàn bộ tâm trí.

“Vậy cô không sợ tôi là ma sao?”

Tử Dữu bấu vào tay áo anh chặt hơn, sợ anh bỏ rơi cô: “Tay của ma không có nhiệt độ.” Tay cô vừa chạm vào cổ tay anh.

“Nhân loại tiến hóa, ma quỷ cũng tiến hóa chứ.” Người đàn ông này lời nói không nghe ra được đang nghiêm túc hay đùa cợt nhưng tay anh ôm lấy eo cô, để cô dựa vào, bước chân không thực đưa cô ra khỏi nơi tối tăm sắp làm cô nghẹt thở. Khi tiếng nhạc và tiếng người ngày càng gần bên tai thì người đàn ông dịch ra khỏi cô, giúp cô mở cửa: “Xuyên qua sảnh này đi thẳng về phía trước là được.” Anh lui về sau một bước, tựa như không muốn nhìn thấy ánh sáng.

Thoáng cái trước mắt Tử Dữu đã ngập tràn ánh sáng, cô lập tức lấy tay che mắt. Sau khi thích ứng được với ánh sáng, cô xoay người nhìn về phía người đàn ông kia: “Cám ơn anh.”

Dưới ánh đèn cô nhìn thấy rõ một bên mặt của ân nhân đã giúp đỡ cô đang định rời đi. Một giây sau, trước mắt cô tối sầm, hôn mê bất tỉnh. Cô vật vờ níu giữ đầu óc thanh tỉnh nhưng cuối cùng đành bất lực.

Khi Trần Tử Dữu tỉnh lại đã là trưa hôm sau, ánh mặt trời từ cửa sổ phòng ngủ cô chiếu vào.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Cô nghe thấy giọng nói của Lý Mộc Trùng đầu tiên, sau đó mọi người bước đến trước giường cô, một lúc sau bác sĩ cũng được mời tới. Cô giật mình, những người khác hình như đã không ngủ ngon, mắt đều có quầng thâm. Tử Dữu cảm thấy rất áy náy.

Lý Mộc Trùng thần thần bí bí nói: “Chị, có phải chị đã gặp ma không?”

Người lớn nói: “đừng nói bậy.”

“Nhưng trước kia Lê Hiên thiếu gia thường nói trong nhà có ma mà.”

Trần Tử Dữu ôm lấy thái dương, không nói gì.

Cô xuống giường rửa mặt sau đó đang cùng người nhà dùng bữa trưa thì có người mang đến một hộp hoa tươi: “Hoa của Tử Dữu tiểu thư ạ.”

Những nhành lan trắng tươi đẹp, mềm mại được đặt tinh tế trong một cái hộp. Dù cô không hiểu lắm về hoa nhưng cũng nhận ra đây tuyệt đối không phải giống hoa bình thường. Lúc này chúng đã được cắt gọn gàng.

Trong hộp có một tấm thiệp. Người đàn ông tối qua đã luôn dùng tiếng Anh nói chuyện với cô bây giờ lại nắn nót dùng tiếng Hán viết trên thiệp: Tôi chân thành xin lỗi. Chúc cô sớm ngày bình phục. Chu Lê Hiên.

Chữ của anh rất ngay ngắn, giống như học sinh tiểu học đang tập viết, cả tên anh cũng thế, có lẽ ít khi viết tiếng Trung. Nhưng chữ viết của anh lại rất đẹp, mang chút thanh nhã, rõ ràng.

22. Chương 22:mùa Hạ Thanh Bình

Lý Mộc Trùng ngồi trong phòng Trần Tử Dữu nghe một đĩa nhạc họ mới mua hai hôm trước, cùng ngắm người yên lặng nhìn chằm chằm vào hộp hoa lan.

“Lê Hiên thiếu gia đáng lẽ tuần sau mới về, có ai ngờ anh ấy lại về sớm vậy đâu.”

Cái tên làm Trần Tử Dữu đang ngồi bất động một lúc lâu thoáng cửa mình. Cô hỏi: “Hôm qua là anh ta đưa chị về hả?”

“Cha mẹ đi đón chị về.”

“Ồ.”

“Hôm qua chị gặp anh ấy chưa? Anh ấy có khỏe không? Có phải so với hai kẻ đáng ghét kia đẹp trai hơn nhiều đúng không?” Lý Mộc Trùng hỏi dồn dập.

“Hôm qua tối quá chị không nhìn rõ hình dáng anh ta.”

“Ồi.” Cô bé thất vọng.

“Em có hình anh ta không?”

Thật ra cô đã thấy rất rõ. Khuôn mặt sống động ấy gần cô trong gang tấc, cô còn cho là mình nhất thời hoa mắt sinh ra ảo giác.

“Anh ấy bình thường không chịu chụp ảnh, có muốn chụp lên cũng không được.” Lý Mộc Trùng cau mày, đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, mở cửa chạy ra ngoài, “Chị chờ em xíu, em có cái này.”

Một lát sau, cô bé hấp tấp đẩy cửa chạy vào: “Đây là cái duy nhất em có, hơn mười năm trước rồi nhưng hình dáng anh ấy không hề thay đổi.”

Ảnh chụp đã lâu, đứng trước bảng hiệu khắc tên của ngôi trường có hàng trăm năm lịch sử nổi tiếng nhất nước này là một thiếu niên tuấn tú, mặc đồng phục với huy hiệu trường, thần thái phấn khởi, ngọc thụ lâm phong. Thế nhưng khuôn mặt và thần sắc ấy vô cùng thân quen.

“Anh ta tốt nghiệp trung học ở đây?”

“Đúng ạ, rất giỏi đó nha.”

Tử Dữu im lặng úp bức ảnh lại, cẩn thận trả cho Lý Mộc Trùng: “Chị hơi chóng mặt, muốn ngủ một chút.”

“Vây em ra ngoài trước, chị nghỉ ngơi đi.” Trước khi đi còn quay lại nhìn hộp hoa lan, “Chị Tử Dữu, hoa này cho em vài bông nhé? Lần trước em chỉ muốn hái vài bông nhưng người làm vườn không cho.”

“Nếu thích em cứ lấy hết đi.”

“Như vậy sao được, đây là của Lê Hiên thiếu gia tặng chị mà, bạn gái trước kia của anh ấy đều chẳng được nhận hoa đâu.”

“Chị bị dị ứng với phấn hoa, em giúp chị mang hết đi.”

“Vâng, cả thiệp cũng cho em luôn hả? Lần đầu tiên em thấy anh ấy ghi tiếng Trung đấy.”

Đêm đó, Trần Tử Dữu tỉnh lại từ cơn mơ, uống chút nước rồi đến bên cửa sổ ngắm sao cả nửa tiếng, lại lấy cuốn tiểu thuyết dày bên giường cô dùng để ru ngủ mở ra xem nhiều trang mới có chút buồn ngủ, trong mơ cô lại thấy những chuyện trước đây.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộc Trùng và bạn học tụ tập, Lâm Lâm rủ Trần Tử Dữu đi cùng lên trấn trên mua đồ.

Thị trấn nhỏ còn giữ nguyên dáng dấp tự nhiên, nhà xây bằng gạch, đường lát đá xanh, dọc đường hoa tươi nở rộ, có người ngồi chỗ mát mẻ nhàn nhã uống rượu nói chuyện phiếm.

Lâm Lâm là một người phụ nữ tính tình hoạt bát, dọc đường đi nói cho Trần Tử Dữu biết không ít chuyện về nơi này và những chuyện lạ lùng, cũng nói tới Chu gia thần bí đó.

Bà nhắc tới Chu đại thiếu gia nổi tiếng kia: “Cậu ấy là cháu đích tôn của lão phu nhân, được lão phu nhân tự tay nuôi dưỡng. Tính cách cậu ấy khác người, khó hiểu nhưng đối với chúng tôi rất tốt, không tự cao tự đại.”

Hai người hiền nhu yếu phẩm, còn có hai ba món đồ trang sức. Trong trấn mới mở một tiệm bán hàng độc, Tử Dữu cũng mua một chai nước hoa, mùi rất khó ngửi nhưng cái chai hình bầu rượu màu xanh lại được làm bằng pha lê tinh xảo và dễ thương. Lâm Lâm bị lừa mua phải một mẫu thiên thạch Tiệp Khắc nghe nói có thể chữa một mối và đau đầu, khảm trên một sợi dây chuyền bằng bạc cũ kỹ. Bà lập tức đeo dây lên cổ, cười nói Lý Tử gần đây hay đau đầu, có thể cho ông mượn.

Hai người lái xe về thì Lâm Lâm chợt nhớ tới phải đến nhà lớn ở trang viên để giao đồ.

Tử Dữu không muốn vào, chỉ vừa nghĩ có thể sẽ gặp lão phu nhân cô đã thấy sợ rồi. Lâm Lâm hiểu ý nên dừng xe ở sân sau, chỉ vào khu vườn nói: “Con có thể đi dạo, cảnh rất đẹp nhưng đừng đi xa quá, nếu lạc đường nhớ gọi điện cho dì. Lát nữa dì sẽ đến tìm con.”

Trần Tử Dữu chậm rãi đi dọc theo một con đường lát đá cuội. Sau tòa nhà to này, hoa viên và cây cảnh được bài trí lộn xộn khác lạ, không hoàn toàn giống khu vườn phương tây vừa nhìn đã thấy hết, lại có kiểu cổ điển, ý vị của khu vườn Trung Quốc, cảm giác này sao mà quen thuộc thế, dường như cô đã từng tới nơi này rồi.

Gió mang theo hơi lạnh đùa nghịch trước mặt, thổi đến một mùi hương thơm ngát, cô theo hướng gió bước tới thì thấy một hồ sen. Đá cuội xây thành một hồ sen hình bán nguyệt cũng không lớn hơn hồ bơi bao nhiêu, nước hồ trong vắt, lục bình và lá sen chen lẫn, những đóa sen trắng duyên dáng yêu kiều.

Một trận gió lại vờn qua, phiến lá sen liền hóa thành từng đợt sóng lục sắc lay động, những cành sen trắng bông hóa thành những cô gái nhảy múa. Không biết có phải bởi hương hoa trong khu vườn mà cảnh sắc trước mắt phẳng phất toát lên thứ ma lực mê ly, mộng ảo làm cô thất thần.

Khi cơn gió bất ngờ dừng lại, hồ sen cũng khôi phục sự thanh bình, người đang ngồi phía bên kia hồ không biết đã nhìn cô bao lâu.

Chu Lê Hiên thiếu gia lúc này đang ngồi phía đối diện, cách cô một cái hồ hoa sen, phong thái ung dung, vẻ mặt biến hóa. Anh mỉm cười với cô, mặc dù khoảng cách rất xa, khó thấy rõ được nhưng những đóa sen trắng như bị biến mất trong nụ cười của anh.

Cô hoàn toàn không để ý phía trước có người. Lá xanh hoa trắng theo gió chập chờn đã chắn mất tầm nhìn của cô.

Trần Tử Dữu đứng yên một lúc, sau đó chậm rãi vòng qua hồ sen đến bên cạnh anh. Đây là đất của anh còn cô lại là người tự ý xông vào. Anh có thể ngồi im bất động, cô cũng không thể làm như không nhìn thấy anh.

Cô chỉ nói một câu “Chào anh”, sau đó không nói gì nữa.

Người trước mặt này, tuy biểu lộ nhu hòa, ánh mắt bình tĩnh, bộ dáng gọn gàng vô hại nhưng quanh thân lại tràn ngập khí thế bức người.

Có lẽ vừa rồi cũng không phải là lá và hoa đã che mất bóng dáng của anh. Anh mặc áo sơ mi trắng, da tái nhợt đến trắng bệch, nét mặt an tường, ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu lên mặt anh hình thành các điểm sáng lưu động, phía sau anh là một hồ nước gọn sóng lẫn tẩn, cả người anh như đã hòa làm một với hoa sen, chẳng trách cô không thấy được.

“Mời ngồi, Lý tiểu thư.” Chu Lê Hiên ngẩng đầu chỉ phía đối diện, ngữ điệu lịch sự nhưng xa cách, “Cô đã khỏe chưa?” Trước mặt anh là một cái bàn đá trắng.

“Tôi họ Trần.” Trần Tử Dữu trả lời đúng mực.

Người ngồi nơi đó nhìn thẳng vào cô, ánh mắt của anh trong suốt như đang quyết định điều gì. Sau đó nét mặt của anh lại càng nhu hòa hơn, khi mở miệng thì lập lại lời anh vừa nói: “Mời ngồi, Trần tiểu thư.”

Đêm đó khi thấy anh, thần kinh của cô bị bóng tối tra tấn đã đến giới hạn, cô thật sự cho rằng mình nhìn thấy hồn ma của Giang Ly Thành nên kinh hoàng mà ngất xỉu.

Hôm nay gặp lại anh, Trần Tử Dữu lại cảm thấy như không phải. Màu da của Giang Ly Thành luôn khỏe khoắn chứ không tái nhợt như vậy, còn nụ cười của anh luôn lạnh lùng, nghiêm nghị không có độ ấm. Còn người trước mặt cô đây, đôi mắt có ánh cười rồi chậm rãi lan đến lông mày và khóe môi, nhẹ nhàng biến mất.

Thật sự giống hay không cô không đoan chắc được. Khi Giang Ly Thành còn sống, cô chưa bao giờ nhìn kỹ anh, cũng chưa từng có tấm ảnh nào của anh, sau khi anh ra đi, cô càng cố gắng không nghĩ đến anh nữa. Người đó trong mắt cô chỉ còn lại một hình bóng, một hình bóng rõ ràng không cách nào biến mất được nhưng khuôn mặt lại nhạt nhòa.

Cô còn nhớ lần đầu gặp gỡ anh vẫn là bộ dáng ấy, áo trắng phiêu diêu, thần sắc thanh tĩnh lạnh nhạt, môi khẽ nhếch lên, một nam sinh ngũ quan góc cạnh rõ ràng. Giang Ly Thành sau này, cho dù cô không cố gắng ghi nhớ nhưng trong tâm trí cô, hình dáng anh đã không còn giống lần gặp gỡ đầu tiên ấy nữa.

Người đàn ông đang ngồi trước mặt cô lại đột nhiên khiến cô nhớ tới đêm trăng 10 năm trước, ánh mặt trời rực rỡ và ánh trăng sáng ngời đêm đó, người thanh niên thanh khiết đang tắm mình dưới nắng mai và người dưới bóng trăng năm đó.

Trần Tử Dữu không ngồi xuống, chỉ nói: “Cám ơn hoa của anh.” Sau đó lặng lẽ lui về sau cho đến khi không thấy anh nữa.

Tình huống càng lúc càng kỳ quặc thì Lâm Lâm kịp thời chạy tới: “Tử Dữu, hóa ra con ở đây. Chào buổi trưa, Chu tiên sinh. Cậu có vẻ tốt hơn rồi.”

Chu thiếu gia khôi phục biểu tình lúc trước, thanh tĩnh, lãnh đạm: “Khá hơn rồi, cám ơn thím.”

“Đây là Trần Tử Dữu tiểu thư. Tử Dữu, đây là Chu Lê Hiên tiên sinh.”

“Cháu và Trần tiểu thư đã biết nhau.”

“Vậy sao?” Lâm Lâm nhìn Trần Tử Dữu này giờ vẫn im lặng, cũng không biết nên nói gì nên cô cúi đầu nhìn sợi dây chuyền mới của mình, nghich nghich một chút.

“Dây chuyền của thím nhìn rất hay.” Chu thiếu gia tựa hồ cũng nhìn ra tình cảnh của cô, hạ mình nói.

“Cám ơn. Chủ tiệm nói đây là mảnh thiên thạch đến từ ngoài không gian đó.”

Chu thiếu gia cười nhẹ: “Thím nên đi trả lại đi, còn có thể mang ông ta một trận và yêu cầu bồi thường gấp đôi nữa. Đây chỉ là một khối thủy tinh bình thường thôi.”

Trần Tử Dữu ngẩng mạnh đầu lên, quét mắt về phía anh nhưng sắc mặt người đó vẫn không có gì khác thường.

Lâm Lâm kinh ngạc: “Cậu chỉ nhìn liếc từ xa như vậy!”

“Cháu đảm bảo, cái này không phải thiên thạch gì cả.” Chu thiếu gia ung dung nói

Ánh mắt của anh chạm mắt Trần Tử Dữu. Hai người giằng co một lúc cho đến khi trong mắt vị Chu thiếu gia kia ánh lên một tia nghi hoặc, anh hạ mắt xuống, nhẹ nhàng giơ tay lên, một người hầu yên lặng xuất hiện phía sau anh.

Anh khẽ khom người chào hai người phụ nữ: “Tôi phải đi trước. Hoan nghênh hai người thường xuyên đến đây.”

Anh nói khiêm tốn nhưng vẫn chưa đứng lên.

Trần Tử Dữu cũng cúi chào anh, kinh ngạc nhìn thấy người hầu đẩy anh xa dần hồ sen. Thì ra anh này giờ đang ngồi trên xe lăn.

Nhưng cô có thể khẳng định đêm hôm đó, rõ ràng anh không hề đi xe lăn, cũng không dùng nạng chống.

Lâm Lâm ngồi tìm trên internet một lúc lâu, sau khi đối chiếu nhiều bức ảnh, không thể không chấp nhận cái khối thiên thạch bà mua phải đó chỉ là một khối thủy tinh bình thường nhưng bà làm theo những gì trên mạng nói, dùng đến kính lúp tinh tế để xem xét thật lâu mới kết luận được.

“Kỳ lạ. Lê Hiên vừa rồi cách chúng ta cả mét, mà còn như chỉ liếc qua. Sao cậu ấy có thể biết được thế nhỉ? Tử Dữu? Tử Dữu?”

“Chân anh ta làm sao vậy ạ?” Sau khi trở về từ hoa viên, lòng Trần Tử Dữu không yên, đột nhiên cô hỏi.

“Tai nạn xe, thiếu chút nữa ngaW cả mạng sống cũng không còn.”

Có chút nghi hoặc nổi lên trong lòng, cô kiềm nén: “Thật là bất hạnh.”

“Xem như may mắn đó. Nghe Lý Từ nói, thương thế của cậu ấy rất nặng, lại còn sống được như vậy thật là kỳ tích. Cậu ấy hôn mê đã hơn một năm, bác sĩ nói có thể không bao giờ tỉnh lại, cho dù có tỉnh cũng có thể trở nên khờ dại nhưng ba tháng trước, cậu ấy tỉnh lại thì chỉ mất trí nhớ thôi. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng quả thực có thể xem là kỳ tích.”

“Mất trí nhớ? Đã hơn một năm?” Trần Tử Dữu vô thức lặp lại hai câu đó, những dấu hiệu kỳ quái cứ xoay tròn cực nhanh trong đầu cô: “Lần trước dì nói cháu của lão phu nhân xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở trong nước chính là anh ta sao?”

“Đúng vậy, chuyện xảy ra vào mùa xuân năm ngoái.” Lâm Lâm nói.

Trần Tử Dữu bóp trán, mạch máu hai bên thái dương cô đang chảy kịch liệt: “Dì thật sự đã biết anh ấy rất nhiều năm? Rất thân thuộc?”

“Đúng vậy, từ khi cậu ấy còn là một đứa trẻ. Cha mẹ dì trước kia đều làm việc cho Chu gia nên dì cũng lớn lên tại Chu gia. Trước khi cậu ấy đi học đại học, mỗi ngày dì đều gặp cậu ấy.”

Lý Mộc Trường nghe nói Chu thiếu gia yêu quý của cô bé đã về nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp anh. Cô đến nhà lớn vài lần nhưng chỉ được thoáng nhìn thấy anh, cô bé cảm thấy hết sức tiếc nuối, ở trước mặt Trần Tử Dữu nhắc đi nhắc lại tên anh nhiều lần, kể không ít chuyện ngày trước.

Trước đây, Trần Tử Dữu từng nghi ngờ nhưng khi nghe những chuyện cũ của Chu Lê Hiên tiên sinh thì suy nghĩ của cô bỗng có vẻ hoang đường và buồn cười.

Lý Mộc Trường cực kỳ mong mỗi được gặp Lê Hiên thiếu gia thì không được gặp, Trần Tử Dữu hoàn toàn không muốn gặp nhưng một ngày lại có thể thấy anh hai lần. Xác suất này thì quá nhiều rồi.

Sáng sớm, cô đang một mình dạo bước trong vườn nho. Mặt trời vừa lên, nhiệt độ ấm áp, không khí tươi mát, chim hót líu lo, nhành Sa Tử Yên xanh biếc ở ven đường rủ xuống tỏa hương thơm ngát.

Trong trang viên bài trí rất đẹp. Vườn nho cao thấp từng nhóm, có một con đường đá xanh thẳng tắp giữa những cây lớn cây nhỏ, còn có một mái che dài uốn lượn dùng để nghỉ ngơi và ngắm cảnh, trên đỉnh mái vòm và cột đá bằng cẩm thạch phủ đầy dây nho, trên mặt đất thì dùng những khối đá cẩm thạch xám ghép lại thành những hình thù trừu tượng.

Trần Tử Dữu thông thả bước từ mái vòm này sang mái vòm khác, ánh sáng bên ngoài đột nhiên chiếu vào mắt cô. Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu, khi mở mắt ra thì thấy dưới ánh nắng, một người đàn ông đang đẩy Lê Hiên thiếu gia chậm rãi đi tới.

Cô không có chỗ tránh, đành phải đứng yên chờ họ đến gần để chào hỏi.

Khi tiến đến gần thì dù có ngồi xe lăn vẫn không giảm bớt nửa phần thông dong ưu nhã của Lê Hiên thiếu gia, anh ôn hòa nói: “Chào, Trần tiểu thư. Cô cũng thích tản bộ lúc sáng sớm sao?”

Tản bộ? Ngồi xe lăn tản bộ?

“Không khí ở đây rất trong lành.” Trần Tử Dữu khô khan nói, sau đó thấy biểu hiện quá cứng nhắc lại cười một cái, hơi nghiêng người, lui về sau một bước, mắt nhìn vào bánh xe lăn và cả ngón tay thon dài của anh, không nhìn mặt anh cũng không nói chuyện, không có ý định tiếp tục nói bóng gió với anh.

Vì vậy Chu thiếu gia cũng gật đầu chào rồi đi qua cạnh cô.

Hai ngày trước, cô thật không nên ngốc nghếch mà nghĩ anh chính là Giang Ly Thành. Khi đó cô lại điên khùng cho rằng có lẽ Giang Ly Thành đã sống lại nên hai người mới giống nhau với nhiều chuyện trùng hợp đến vậy. Lúc ấy, cô không để ý giọng nói của hai người hoàn toàn khác nhau.

Giọng của Giang Ly Thành trong trẻo nhưng lạnh lùng, còn giọng của người này trầm thấp, khàn khàn, mang chút hấp dẫn, lại có chút mê hoặc.

Khí chất của hai người cũng không hoàn toàn giống nhau. Cô vẫn cảm thấy Giang Ly Thành như mặt trời lúc nhật thực toàn phần phát ra thứ ánh sáng sắc lạnh, u tối; còn Chu tiên sinh dù anh cũng lãnh đạm, xa cách nhưng lại giống như vầng trăng sáng trên bầu trời đêm.

Anh thật vô cùng giống Giang Ly Thành khi cô mới gặp gỡ.

Trần Tử Dữu vừa đi vừa cúi đầu nhìn mặt đất, theo đuổi suy nghĩ của mình, sau lưng có tiếng gió, bên cạnh cô người đàn ông vừa đẩy Chu Lê Hiên đang vội vàng bước đến, cười thật thà, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Thiếu gia nói tiểu thư sau này đừng một mình đi dạo dưới giàn nho nữa.”

Thấy cô nghi hoặc, anh ta giải thích: “Bởi vì nếu có rắn trườn theo dây nho thì...” đồng thời dùng bàn tay làm động tác uốn lượn của rắn một cách đáng yêu.

Một cảm giác tê dại từ lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu, Trần Tử Dữu khó khăn nói: “Cảm ơn.”

Chàng thanh niên lại chạy đi. Trần Tử Dữu quaW đầu đúng lúc vị thiếu gia kia cũng quay lại nhìn cô, mặt trời chiếu lên khuôn mặt anh khiến cô không thấy rõ nét mặt anh.

Buổi chiều cô lại đi bộ một mình. Vì trong lòng đã dè chừng nên nhanh chóng vượt qua vườn nho, theo một con đường rợp bóng cây thường thức phong cảnh xung quanh, càng đi càng xa, cuối cùng khi cô đã thăm một thì hoàn toàn không còn thấy bóng dáng nhà mình nữa.

Cũng may lần này cô nhớ được hướng về nhà, chỉ là chân đã rã rời, gót đau nhức, trên đường về nhà cô phải bước từng bước nhỏ, nhịp điệu chậm chạp, đi một chút lại phải dừng lại.

Cô vừa đi vừa nghĩ về chuyện phát sinh trong trang viên hoặc lăng mạn hoặc kinh hoàng như tiểu thuyết nước ngoài, không ngờ cũng có ngày cô lâm vào hoàn cảnh như vậy.

Khi một chiếc xe trắng kết ngay bên cạnh thì cô đang thả hồn vào cõi hư vô nên bị làm giật mình, suýt nữa hét lên, quay đầu nhìn lại không ngờ Chu Lê Hiên tiên sinh lúc sáng còn đang ngồi xe lăn tản bộ bây giờ lại ngồi trên cỗ xe thể thao màu trắng ở vị trí tài xế.

“Trần tiểu thư có thể nể mặt để tôi đưa cô một đoạn đường không?” Chu Lê Hiên vui vẻ ảm áp nói, nét mặt chân thành.

Thật sự Trần Tử Dữu không có ý định lên xe nhưng trong mắt anh hiện lên vẻ trêu tức kỳ lạ, dường như nghĩ cô sẽ không dám lên mà cái điệu bộ xa lạ đó lại chẳng phải Giang Ly Thành rồi. Nghĩ vậy nên cô nói tiếng cảm ơn rồi mở cửa xe leo lên. Chân cô thật rất đau, cô thà phản lại trái tim cũng không muốn ngược đãi chân mình.

Chu Lê Hiên lái xe rất ổn định, chậm rãi, anh không nói chuyện, tốc độ xe không nhanh hơn xe đạp là bao. Trần Tử Dữu dè xuống lòng hiếu kỳ muốn nhìn anh, cúi đầu nhìn chân cô.

Nhưng khi anh dừng xe trước cửa nhà Lý Từ thì không theo phép tắc thông thường mà giúp cô mở cửa xe, chỉ với sang mở dây an toàn cho cô.

Trần Tử Dữu cũng không theo phép tắc thông thường mà mời anh vào nhà ngồi, chỉ cung kính cúi đầu cảm ơn anh. Anh vẫy vẫy tay, định đáp lễ.

Khi họ đang khách sáo làm cả đồng lễ tiết, chuẩn bị chính thức tạm biệt thì Lý Từ và Lâm Lâm vội vàng xuất hiện trước xe của anh.

Lâm Lâm cả kinh nói: “Ông trời của tôi, cậu còn dám đụng vào xe! Lại còn không mang theo điện thoại! Họ mà tìm được cậu thế này chắc lão phu nhân sẽ giết người mất!”

Chu Lê Hiên chỉ mỉm cười, giống như chính anh muốn vậy. Lý Từ chắn trước xe anh, ngăn cản anh lái đi. Anh nhú mày: “Chú làm càn quá!”

Cuối cùng Lý Từ tự mình lái xe đưa anh trở về.

Sinh nhật của Lý Mộc Trùng nhận được cả núi quà của gia đình. Trần Tử Dữu tặng cô bé một bộ sườn xám thủ công, tơ tằm thượng hạng được vẽ hoa sen thủy mặc, tao nhã, hình vẽ dùng loại thuốc màu đặc chế do chính tay cô vẽ, được đặt trước nửa năm từ một tiệm trong nước. Đi kèm còn có một cặp hoa tai hình hoa sen bằng ngọc trai. Đây là món quà cô chính tay chuẩn bị vì cô em gái này vô cùng yêu thích bộ sườn xám Trương Mạn Ngọc mặc trong “Năm tháng tươi đẹp”, vì vậy cô đã đổi thành kích thước nhỏ hơn cho cô bé.

Lý Mộc Trùng rất thích bộ đồ này, ngay buổi sáng sinh nhật cô đã mặc nó, cả người cũng trở nên đầm ấm, tao nhã hơn, đứng cùng Trần Tử Dữu thì lại càng giống nhau.

Buổi chiều, khi cả nhà đang vội vàng chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật buổi tối thì chàng thanh niên thường đi bên cạnh Chu Lê Hiên đã đem lên hai chiếc hộp, một lớn một nhỏ đến: “Thiếu gia tặng quà sinh nhật cho Lý tiểu thư, còn cái này là thiếu gia tặng Lý phu nhân và Trần tiểu thư làm điểm tâm.”

Theo tập tục địa phương, họ liền mở hai hộp quà ra ngay. Quà của Lý Mộc Trùng là một vòng tay bằng ngọc phỉ thúy sáng trong, màu sắc rất đẹp. Cô bé liền đeo vào, cười hì hì nói với Trần Tử Dữu: “cái vòng này với bộ đồ chị tặng rất hợp, hai người thật là tâm linh tương thông đó nha.”

Trần Tử Dữu thiếu chút nữa bị sặc, nói nhỏ: “em dùng thành ngữ sai rồi.”

“Đúng mà.” Vừa nói cô bé vừa mở tiếp cái hộp còn lại, cười càng lớn hơn, “chính là tâm linh tương thông chứ còn gì nữa.”

Hộp tặng cho hai người là một món điểm tâm cầu kỳ như hàng thủ công mỹ nghệ tạo hình hoa sen, chính giữa điểm một màu vàng nhạt, từng cánh hoa trắng nõn được đặt trong hộp màu xanh, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Chàng thanh niên giải thích: “Sáng nay nhà bếp làm điểm tâm, thiếu gia nói sen năm nay nở rất nhiều nên nghiền một ít làm thành điểm tâm.”

“hoa sen? trong hồ ở vườn sau?” Lâm Lâm kinh ngạc.

“Dạ, thiếu gia nói nước rất sạch. Hôm nay hoa được hái hơn nửa rồi.”

Hai mẹ con cũng bị sốc.

Khi cậu ta đi khỏi, Lâm Lâm nói: “Thiệt tình, sao lại có người không biết thương hoa tiếc ngọc vậy chứ, ngày đó ngắm sen đến xuất thần như vậy hóa ra là đang nghĩ đến cái chuyện này!”

Lý Mộc Trường nhớ tới những nhành hoa lan được Chu Lê Hiên cắt bỏ gốc để vào trong hộp, kết quả chỉ một ngày đã khô hết, vẻ mặt thán phục nói: “Lạt thủ tôi hoa (thủ đoạn tàn độc), thật giỏi. Lê Hiên thiếu gia làm chuyện gì cũng sáng tạo.” Nói xong vẫn không chịu buông tha Trần Tử Dữu, “chị Tử Dữu, thành ngữ này không sai đó chứ?”

“Nhưng lại mang nghĩa xấu.” Trần Tử Dữu nói.

Lý Mộc Trường lơ đãng nghe, soi gương tự ngắm nghía mình cả mười phút mới nhớ ra nên gọi điện cảm ơn người đã tặng quà.

Mấy phút sau, cô bé hưng phấn chạy xuống thông báo Lê Hiên thiếu gia đã đồng ý tới nay đến nhà dùng cơm, cùng chúc mừng sinh nhật với cô.

Tuy tiệc sinh nhật buổi tối đã được chuẩn bị nhưng nói chung cũng không có gì phải vội vàng. Nhưng khi Lý Mộc Trường ném ra quả bom không nhẹ không nặng này thì dưới sự chỉ huy của Lý Từ, cả nhà lập tức khẩn trương, vội vàng, không khí hỗn loạn.

Trong buổi tiệc của Lý Mộc Trường, Trần Tử Dữu ngồi đối diện với Chu Lê Hiên. Dù có không muốn nhìn mặt anh, cũng không thể không nhìn mỗi khi cô ngẩng đầu lên.

Tiệc sinh nhật đơn giản và thân mật, trên bàn chỉ có 5 người. Vì là bữa tiệc nhỏ nhưng lại có thêm một vị khách “cao quý” nên Trần Tử Dữu cảm thấy có điểm là lạ. Sau đó mới nhớ ra, so với người mà cả gia đình này đã quen thân hơn hai mươi mấy năm, kẻ xông vào với thân phận mới là cô mới càng lạ hơn.

Buổi chiều, Lâm Lâm từng nói cho cô vài chuyện về Chu Lê Hiên và Lý Từ. Hai mươi mấy năm trước, lúc Lý Từ nghèo khó, cùng khổ đã gặp một vụ tai nạn xe ở một vùng núi hẻo lánh, xe bốc cháy lao đầu xuống dòng sông dưới cầu, dưới cái lạnh thấu xương ông vẫn nhảy xuống cứu người. Lão gia đã chết còn đứa nhỏ khi được ông cứu lên cũng đã ngoi ngóp, hơn nữa tận mắt nhìn thấy cái chết của cha nên đã tự khép kín long mình, từ chối tiếp xúc với bất kỳ ai ngoại trừ Lý Từ nên Lý Từ đã được thuê làm tài xế cho đứa bé, kiêm luôn cận vệ và bảo mẫu, luôn chăm sóc anh đến khi 18 tuổi, sau đó mới tới trang viên này. Vì vậy, Lý Từ đã chứng kiến Chu Lê Hiên lớn lên nên luôn xem anh như con. Thậm chí Chu Lê Hiên còn là ông mai cho hai người họ.

Lý Lâm lúc ấy sợ cô không hiểu hết lại bổ sung một câu: “Lê Hiên thiếu gia mấy tháng trước tỉnh lại sau cơn hôn mê thì không nhớ bất kỳ ai hay bất kỳ việc gì, từ chối tiếp xúc với tất cả mọi người, trừ cha con. Lý Từ và Rica tiểu thư là hai người cậu ấy còn có chút ấn tượng.

“Rica là ai?”

“Trợ lý, bạn thanh mai trúc mã, có lẽ cũng là ‘bạn gái’ của cậu ấy.”

Trần Tử Dữu đang nhớ lại đoạn đối thoại này thì vô tình chạm mắt với Chu Lê Hiên. Cô giả vờ như không nhìn anh mà ném ánh mắt ra phía sau lưng anh, sau đó nhanh chóng cụp mắt xuống.

Thật quái đản nhưng cô hết sức nhạy cảm với gương mặt đó, càng dị ứng với từng lời nói cử động của anh hơn mặc dù người này mày kiếm mắt sáng, khí chất thanh nhã, phong độ ung dung.

Biểu lộ khê nhủu mày và chăm chú nghe người khác nói chuyện của anh thật sự rất giống người nào đó làm trái tim cô khó chịu. Động tác mỉm cười và ăn uống của anh không giống người nào đó nhưng vẫn làm trái tim cô khó chịu.

Vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

Sau đó cô thăm đính chính: thật ra mình và người kia cũng chưa bao giờ thân thuộc.

Có lẽ vì e ngại Chu Lê Hiên mất trí nhớ nên chủ đề nói chuyện trong bàn cơm có chút cẩn thận, cố gắng không đề cập đến chuyện trước kia nhưng thỉnh thoảng cũng thất bại.

Lý Từ tập trung vào đề tài thu hoạch nho năm nay và mong muốn có được loại rượu chất lượng. Ông nói: “Năm nay thu hoạch có điểm không bình thường, dù đối với nhà vườn không phải chuyện tốt nhưng đối với chúng ta mà nói, có lẽ năm nay có thể ủ được loại rượu chất lượng tốt nhất. Tôi đã chuẩn bị cả rồi. Tuy điều kiện không như ý lại có gió xấu nhưng vẫn có thể thành công. Cậu cứ năm nào cũng phàn nàn với tôi, nói tôi không cho ra được rượu ngon.”

Trần Tử Dữu nghe thấy những chữ rất ít người đề cập đến trong phạm vi cuộc sống của cô thì tìm lại đập nhanh, Chu Lê Hiên nhẹ nhàng nói: “Rượu ngon thì không cần nhưng vị tiểu thư này khó có dịp đến đây, lúc cô ấy tản bộ trong vườn đã nhìn thấy nho chín nẫu, chắc ấn tượng không tốt với nơi này rồi vì có nhiều thứ không đẹp mà.”

Cả bàn cười ồ lên trong khi người trong cuộc lại cúi đầu, Lý Từ tiếc nuối nói: “Không cần chờ đến lúc đó, Tử Dữu phải trở về nước rồi.”

Họ chúc mừng sinh nhật chủ nhân bữa tiệc, Chu Lê Hiên lại chủ động nói: “Năm trước sinh nhật em anh vốn định tặng cho em một con ngựa. Mai em ra nông trường chọn một con đi.”

Lý Mộc Trường ngạc nhiên kêu lên: “Anh còn nhớ chuyện trước kia?”

“Không nhớ. Nhưng anh xem lại sổ thì nhớ điều này.”

“Ồ.” Đôi mắt Lý Mộc Trường rũ xuống nhưng lại nhanh chóng nhóm lên ngọn lửa mới, “thì ra anh có sổ ghi chép, vậy anh còn nhớ gì nữa không?”

“Hoàn toàn không. Như đang nhìn của người khác vậy, rất xa lạ.” Chu Lê Hiên bình tĩnh trả lời, có vẻ không cảm kích gì với đề tài mẫn cảm này.

“Vậy anh có nhớ được ký ức kỳ lạ của người khác không? Chị Tử Dữu cho em xem một website viết tiểu thuyết xuyên không, thân thể của một người nhưng linh hồn lại của người khác. Haha, có lẽ anh bây giờ cũng là một linh hồn khác trong thân thể này đó, như vậy lại càng hay.”

“Lý Mộc Trường” Lý Từ giọng nói nhẹ nhàng nhưng hàm ý cảnh cáo.

“Truyện nào mà thú vị vậy?” Câu hỏi này lại nhằm vào Trần Tử Dữu.

“Thật ra không có gì thú vị cả, nhất định anh sẽ không cảm thấy hứng thú đâu.” Trần Tử Dữu gượng cười.

Sau bữa tiệc, Chu Lê Hiên và Lý Từ vào thư phòng tiếp tục trò chuyện về việc kinh doanh của vườn nho. Lý Từ nói: “Hiếm khi thấy cậu để tâm đến việc này đấy.”

Ba người phụ nữ ngồi trong phòng khách vừa xem tivi vừa uống trà.

Lý Mộc Trường tâm tư vẫn đặt trên người Chu thiếu gia của cô: “Khi nào thì anh ấy mới có thể khôi phục trí nhớ nhỉ?”

“Nghe cha con nói, đầu cậu ấy bị chấn thương rất nặng, có thể sẽ mất trí nhớ vĩnh viễn.”

Trong mắt cô bé hiện lên một màn lệ.

Lâm Lâm nói rõ ràng: “cậu ấy có thể tỉnh lại như thế đã là kỳ tích ông trời ưu ái ban cho rồi, quên hết chuyện trước kia cũng không sao. Dù gì những thứ thuộc về cậu ấy cũng không mất đi, lão phu nhân càng yêu thương cậu ấy hơn trước.”

Vốn chỉ định làm người nghe, Trần Tử Dữu cũng khuyên cô bé: “Anh ta quên đi chuyện trước kia nhưng vẫn không quên cách ăn uống, đi đứng, nói chuyện, viết chữ. Nếu anh ta tỉnh lại mà biến thành một đứa trẻ thì không phải còn tệ hơn sao?” Nói xong những lời này chính cô cũng cảm thấy mệt mỏi, quả nhiên cô không thể an ủi người khác.

“Nhưng có lẽ ở nơi phương xa đang có một cô gái chung tình chờ đợi anh ấy nhưng anh ấy lại vĩnh viễn quên mất cô ấy? Thật đau lòng!”

“Lý Mộc Trùng, chuyện đó chỉ có trên phim thôi.” Lâm Lâm nói.

Trần Tử Dữu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài ánh trăng sáng rõ như nước.

Điện thoại của cô đúng lúc này vang lên, Trần Tử Dữu ra ngoài nghe điện, là công ty trong nước gọi tới, theo thông lệ thì hằng năm mỗi cổ đông đều phải báo cáo kết quả kinh doanh.

Cô cúp máy, ngồi lại chiếc ghế trong vườn một lúc. Khu vườn này không xa hoa, quý phái như hoa viên của trang viên, lại nhỏ và không được bài trí đặc biệt. Trong sân chỉ có vài cây dạ lan hương và hoa hồng đang tỏa hương, hai cây lựu thì ra chỉ chút hoa, còn có một cái hồ tròn ba thước vuông, bên trong nuôi cá chép vàng và trồng hoa thủy tiên trắng. Sắc trời tuy đã tối nhưng trong hồ không còn cá bơi lội, thủy tiên cũng đã khép cánh, chỉ có bóng trăng chiếu xuống và gió thổi qua mang lại chút dập dờn. Cô đang ngồi ngay cạnh hồ nước.

Cô trầm ngâm nhìn trăng trong nước thì thấy phía trước có bóng người đi tới phản chiếu dưới nước, bước đi và hơi thở đều rất nhẹ, cơ hồ hòa nhập cùng tiếng gió và tiếng côn trùng kêu.

Người đó ngồi xuống bên cạnh cô: “Trần tiểu thư có thích nơi này không?”

“Bình thường.” Cô thuận miệng đáp xong đột nhiên nghĩ chủ nhân của trang viên hỏi như vậy có lẽ muốn ám chỉ ‘nơi này’ là cả tòa trang viên, vậy câu trả lời của cô có phần thất lễ rồi. Cô lập tức quay đầu nhìn anh, cẩn thận sửa lại, “rất thích.”

Chủ nhân trang viên hiển nhiên thấy cô đổi giọng thì nhận ra cô đã hiểu lầm nên anh hiểu ý cười: “Vậy mời cô hãy ở lại thêm vài ngày, bây giờ thời tiết ôn hòa nhất trong năm. Vả lại, bỏ lỡ mùa thu hoạch thì thật đáng tiếc.”

Lời mời đến từ chủ nhân làm cô không biết trả lời thế nào, Trần Tử Dữu không nói gì. Cô đã nói trước với Lý Tử và Lâm Lâm, chờ vài ngày sau sinh nhật của Lý Mộc Trùng cô sẽ trở về. Hai người họ đều cảm thấy rất tiếc nuối, năm lần bảy lượt giữ cô lại, hy vọng cô sẽ đợi qua lễ mừng thu hoạch mới đi.

Năm nay lễ mừng một tuần sau mới được cử hành, cô vốn đã định sau khi xong lễ mới đi. Nhưng không biết Chu thiếu gia, chủ nhân trang viên, vì sao lại có tâm trạng tốt thế, đã quyết định tổ chức lễ mừng long trọng hơn, vậy nên hoạt động này lại bị kéo dài ra.

Cô đương nhiên muốn cùng những thành viên mới trong gia đình cùng tụ họp vui chơi nhưng cô đã ở lại đây quá lâu, hai tuần rồi, cô không muốn tiếp tục quấy rầy họ.

Cô nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô không tham gia được lễ mừng mùa thu hoạch cũng là do anh gây nên.

“Họ hi vọng cô sẽ ở lại lâu hơn một chút.” Chu thiếu gia dừng lại một lát, nói tiếp: “tôi cũng muốn mời cô ở lại thêm vài ngày.”

“Cám ơn anh.” Lời nói này rất mập mờ nhưng ngoài câu này cô cũng không biết nên nói gì khác.

Trần Tử Dữu lại nhìn bóng trăng trong nước bị gió thổi nhẹ uốn nếp, hơi lo lắng trăng sẽ bị gió thổi tan.

Họ cùng im lặng một lúc lâu. Trần Tử Dữu cảm thấy bỏ đi trước cũng không tốt mà im lặng cũng ngượng ngùng, đáng lẽ nên nói về một chủ đề gì đó nhưng đối diện với khuôn mặt này, cô thật sự không biết nên nói gì.

“Sau nhiều năm đột nhiên mới tìm được cha ruột của mình, cảm giác thế nào?” Trần Tử Dữu còn đang cố gắng tìm chủ đề thì người bên cạnh đã lịch sự nói trước.

Nhưng đề tài này đối với cô thật khó để trả lời. Rất vui? Rất cảm động? Cũng không tệ lắm? Không biết? Cảm tạ ông trời? Những đáp án này lần lượt bị cô gạt bỏ, khi trả lời cô lại hỏi lại một câu dường đột: “Sau nhiều năm đột nhiên mất tất cả trí nhớ, cảm giác thế nào?”

Dưới ánh trăng, cô lại lần nữa nhìn rõ người đàn ông đó đang tươi cười. Đó là một nụ cười rất đặc biệt, khuôn mặt anh mới đầu là thần nhiên nhưng đôi mắt có nét cười, rồi chậm rãi phủ lên lông mày, khóe môi, dần dần lan rộng ra.

“Cảm giác mất trí nhớ cũng không tệ, còn có thể giả vờ tiếp tục mất trí nhớ nữa.” đối với vấn đề vô lý như vậy, Chu tiên sinh lơ đãng trả lời, “nhất là khi gặp phải người đáng ghét thì mỗi lần chỉ cần một câu ‘tôi không nhớ rõ’ là có thể đuổi được họ đi rồi.”

Trần Tử Dữu cũng cười. Cô nói: “Nhưng cũng có lúc phiền phức, nhất định sẽ thường xuyên có những người anh chưa bao giờ gặp nhưng lại tuyên bố là bạn của anh.”

Cô không biết mình đang cười, cô thường không cười nhiều. Mãi cho đến khi phát hiện mình đang bị Chu Lê Hiên quan sát, cô mới dần thu hồi nụ cười, khôi phục lại nét mặt lạnh nhạt.

“Còn có một khả năng nữa, trước kia có người đã biết tôi nhưng bây giờ có thể giả vờ như không nhận ra.” Chu Lê Hiên vẽ mặt bình tĩnh nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “trước kia chúng ta đã gặp nhau sao?”

Tim cô lập tức đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô đưa mắt dán vào bông thủy tiên đang khép nụ: “Đương nhiên là chưa từng.”

“Vậy,” giọng nói của Chu thiếu gia vẫn nhẹ như gió, “vì sao mỗi lần thấy tôi, cô giống như gặp phải ma vậy?”

“Có sao?” Trần Tử Dữu nhanh chóng nhắm mắt, mở ra đã là một ánh mắt vô tội.

“Không có sao?” Giọng nói vẫn rất nhẹ.

“Sao có thể chứ?” Trần Tử Dữu ổn định hô hấp, chuyển sang khuôn mặt tươi cười, hào phóng, “anh sao giống ma được?”

“Sao không được? ánh mắt của cô bây giờ nhìn tôi chính là đang thấy ma đó thôi.”

Anh vô tình, anh tàn khốc, anh cố tình gây sự, anh mới là người vô tình, anh mới là người tàn khốc, anh mới là người cố tình gây sự, tôi sao lại vô tình, tôi sao lại tàn khốc, tôi sao lại cố tình gây sự được... trong đầu Trần Tử Dữu đột nhiên nhảy ra đoạn thoại kinh điển này, không ngờ có ngày cô và người khác cũng có thể lâm vào cái vòng tuần hoàn của những lời nói chết người này. Cô đang cố gắng nghĩ câu tiếp theo nên nói như thế nào thì không ngờ Chu lão phu nhân cô vẫn không hề có cảm tình lại có lúc giúp cô giải vây.

Buổi tối lão phu nhân ngồi xe ra ngoài dạo mát, nghe nói cháu trai đang dùng bữa ở đây nên tiện đường tới đón anh về.

Trần Tử Dữu nhìn vị lão phu nhân nghiêm nghị, lạnh lùng đang ôm chầm lấy đầu Chu Lê Hiên hôn thắm thiết, còn Chu Lê Hiên đã khôi phục lại vẻ mặt hồ hững, không giống với vẻ thanh nhã, ung dung như trong bữa cơm, cũng không giống với khí chất nhàn hạ khi ngồi cạnh cô ban nãy. Anh yên lặng ở trong lòng bà nội đợi năm giây, không nhúc nhích đáp lại nhiệt tình của bà lão, sau đó lẳng lặng giãy ra.

Nhưng mãi đến khi cả nhà họ cung kính tiễn hai bà cháu về, anh đều không nhìn về phía Trần Tử Dữu.

Trần Tử Dữu đoán mình gần như đã đắc tội với anh. Kỳ quái là chuyện đáng giận anh lại không giận, chuyện không đáng giận anh lại vô lý tức giận, thật khó hiểu

23. Chương 23: không Đề

Dù vì bất kỳ nguyên nhân nào, tóm lại khi vợ chồng Lý Từ lần nữa mời Trần Tử Dữu ở lại thêm một thời gian nữa thì cô đồng ý.

Hôm nay, Lý Từ cố ý bỏ cả ngày làm việc để đi dạo khắp nơi với cô. Thời gian này Lý Từ rất bận rộn, bản thân ông lại kiệm lời nên từ sau khi cô tới đây, dù ở chung với cô nhưng cơ hội nói chuyện cũng không bằng cô nói với hai mẹ con Lâm Lâm.

Thế nhưng cô có thể cảm nhận được Lý Từ muốn bù đắp tình cảm cha con giữa họ.

Ông chỉ cho cô cách phân biệt các giống nho, trèo lên thang dưới mái vòm để hái cho cô những trái nho chín ăn ngay được, còn mang đến vôi nước cách đó mấy trăm mét để rửa cho cô. Chỉ vì cô thuận miệng nói muốn đến thăm nhà máy sản xuất rượu mà ông kiên nhẫn giảng giải cho cô từng giai đoạn cùng đặc tính của từng loại rượu.

Kỳ thật trừ lần đó ra, có thể nói họ không nói với nhau quá nhiều.

Từ sau khi gặp Chu Lê Hiên, Trần Tử Dữu luôn muốn hỏi Lý Từ một chuyện. Cô muốn hỏi ông có từng gặp một người đàn ông rất giống Chu Lê Hiên bao giờ chưa. Giang Ly Thành đã nhìn thấy chuỗi Phật châu trên tay Lý Từ, tất nhiên cũng phải gặp qua ông rồi. Như vậy, có lẽ Lý Từ cũng đã từng gặp anh.

Vì sao lại muốn biết điều này, chính cô cũng không hiểu nổi.

Khi cuối cùng cô cũng tìm được một cơ hội thích hợp, khéo léo hỏi thì Lý Từ lại mang vẻ mặt kinh ngạc, cười hỏi lại cô: “Người giống Lê Hiên ư? Nếu con biết nhất định phải giới thiệu cho cậu ấy làm quen. Cậu ấy luôn tin rằng trên đời này có người giống cậu ấy như đúc, nếu biết có tồn tại thì cậu ấy nhất định sẽ đi tìm bằng được.”

“Quái nhân.” Trần Tử Dữu thất vọng và nghi hoặc.

“Đúng vậy, từ nhỏ cậu ấy đã là một đứa trẻ khác người rồi.”

Lý Từ nói, Chu Lê Hiên từ nhỏ đã luôn tin vào hai chuyện. Thứ nhất là ở một nơi nào đó trên thế giới còn có một người vô cùng giống anh; thứ hai là mẹ ruột của anh còn sống trên đời này.

Chưa ai từng gặp mẹ của Chu Lê Hiên. Nghe nói cha anh trước kia từng về nước, nhiều năm sau quay trở về thì ôm trên tay một đứa trẻ sơ sinh, nói là mẹ nó vừa qua đời. Sau đó, cha anh cũng mất sớm.

“Cậu ấy không có manh mối gì, cũng nhờ người trong nước khắp đại giang Nam Bắc tìm kiếm trong nhiều năm ròng.”

“Sau đó có tìm được không ạ?”

“Có lẽ là không. Khoảng mười một mười hai năm trước, cậu ấy có nói rốt cuộc đã không còn cảm giác được hơi thở của mẹ nữa nên đã cho dừng việc tìm kiếm, đứa trẻ này đôi khi rất kỳ quái. Giống như khi cậu ấy hôn mẹ cũng vậy, bác sĩ đã nói chắc chắn về cái chết của cậu ấy nhưng kết quả cậu ấy vẫn sống sót.” Khi Lý Từ nói về Chu Lê Hiên thì không kiệm lời giống với ngày thường chút nào. “Tử Dữu, con không khỏe sao?”

“Có thể là do mặt trời quá gắt thôi, cha đừng lo.” Trần Tử Dữu bỗng chóng mặt, đột nhiên nhớ đến bức hình thiếu nữ mặc trang phục màu trắng trên bức tường hôm đó sao lại quen mặt đến vậy.

Cách đây vài năm, khi cô điều tra bối cảnh của Giang Ly Thành thì thám tử tư đã từng cung cấp cho cô ảnh chụp ngày xưa lúc mẹ Giang Ly Thành còn trẻ. Bà qua đời tính đến nay cũng vừa tròn mười hai năm mà bức ảnh trên tường lại rất giống với bức ảnh đó.

Cô đem bí mật này giấu kín trong lòng, theo Lý Từ đi tham quan hầm rượu của trang viên.

Trong hầm rượu xây bằng đá hoa cương ánh sáng rất tối, trong không khí nhiệt độ thấp tràn ngập mùi gỗ sồi và rượu nho. Không gian thăm thẳm, cao rộng, những thùng gỗ lớn lẳng lẳng nằm trên kệ thành từng dãy, trên tường chất đầy chai rượu, trên nóc nhà chiếu xuống ánh sáng lơ mơ, những chai rượu bằng thủy tinh nằm nghiêng phản chiếu ánh sáng yếu ớt. Mỗi chai đều có nhãn ghi lại năm sản xuất. Nơi này như một thư viện lưu giữ lịch sử trang nghiêm và đồ sộ.

Trần Tử Dữu vuốt lên những thùng gỗ sồi và chai rượu, nghe Lý Từ thuyết mình về lịch sử của trang viên. Tòa trang viên này vốn là của hồi môn của Chu lão phu nhân, rượu trong này lâu năm nhất là hơn 70 năm, sau đó bà đem trang viên tặng cho đứa cháu nội bà cưng nhất. Hai người chủ của trang viên đều khá cổ quái. Lão phu nhân phản đối kế hoạch bán rượu của trang vì cho rằng rượu sẽ biến chất, còn định ra một ngày cấm rượu trong năm. Còn thiếu gia thì không cho phép sản xuất rượu vang đỏ.

“Nhiều năm trước, Lê Hiên không cẩn thận làm đổ một chai rượu đỏ nên sau đó cậu ấy bắt đầu chán ghét màu rượu đỏ.”

Khi đang nói chuyện, họ đã đến hầm rượu cuối cùng, ở đó có một cánh cửa ngầm, Lý Từ mở cửa ra: “Cho con xem những chai rượu tốt nhất của trang này.”

Trong phòng một màn tối đen. Lý Từ mở tất cả đèn lên, trong nháy mắt cả căn phòng chìm trong ánh sáng, phản chiếu trên cả ngàn chai rượu nhỏ bằng ngọc lưu ly sáng lấp lánh.

Đèn vừa bật lên thì thấy trên cái thang giữa giá rượu có một người đang ngồi, vì ánh sáng đột ngột làm lóa mắt nên lập tức giơ tay che trước trán, lại đúng là Chu tiên sinh vừa cổ quái vừa thần bí mà họ đang nói tới.

“Chú Lý.” Anh lễ phép chào, rồi gật đầu với cô, “Chào tiểu thư.” Anh ý nhị tránh gọi họ của cô, chậm rãi leo xuống khỏi thang. Lý Từ lập tức tiến lên đỡ anh và nhắc nhở: “Cẩn thận một chút.”

Cho dù đang ở trong bóng tối nhưng lại bị quấy rầy như thế, con người Chu Lê Hiên được giáo dục tử tế cũng không biểu hiện chút bực bội hay ngạc nhiên nào. Ngược lại, giọng nói của Lý Từ có pha chút trách cứ: “Cậu đi lại không tiện, đến những chỗ thế này không giống những nơi quen thuộc, phải mang theo người chứ.”

Chu Lê Hiên chỉ vào camera: “Có camera, có cả chuông báo động nữa mà.”

“Vậy cũng không nên ngồi trên thang, nguy hiểm lắm.”

“Vì ở đây không có ghế.”

Trần Tử Dữu cúi xuống để tránh bị bắt gặp cô đang cười. Mấy lời đối thoại này khiến cô nhớ tới những năm tháng cô và bạn bè từng trải qua kiếp sống trẻ em chịu sự dạy dỗ ngăn ngừa.

“Tôi đưa Tử Dữu đi tham quan hầm rượu, không ngờ lại quấy rầy cậu.” Dạy bảo không được, Lý Từ giải thích.

“Không sao, cháu chỉ ngồi một lúc thôi, xem có thể tìm lại cảm giác trước kia được không.”

“Tìm được không?”

“Không.”

“Đương nhiên không tìm được rồi. Cậu chỉ đến đây tổng cộng có hai lần, lần cuối là 5 năm trước kia.”

Giữa chừng bị xen ngang nên Chu Lê Hiên cùng họ ra khỏi hầm rượu luôn, bước chân của anh rất chậm.

Trời âm trắng, gió nhẹ phơ phất. Họ đi cùng nhau một đoạn đường ngắn, hàng rào hoa kim ngân vừa nở. Trần Tử Dữu tâm sự nặng nề, một mình đi phía trước một quãng xa. Lý Từ và Chu Lê Hiên đi sau nói chuyện.

Điện thoại của Lý Từ đột ngột vang lên. Ông dùng tiếng Anh lưu loát nói: “Biết rồi. Ngay bây giờ sao?” Ông bắn khoắn nhìn Trần Tử Dữu và Chu Lê Hiên: “Tôi đang có chút việc. Để mai được không? Không thì 2 tiếng nữa vậy?”

Chắc là công việc vì thái độ của ông hơi bối rối, có lẽ đang lo nhờ việc nhưng không muốn để Chu Lê Hiên cảm thấy ông vì chuyện riêng mà bỏ bê chuyện công, cũng không muốn lỡ hẹn với cô. Cô thông cảm nói: “Cha đi mau lên, con có thể tự đi được.”

Lý Từ vui vẻ nhìn cô: “Cha kêu Mộc Trìùng đến đi với con.”

“Không cần, con nhớ đường mà. Chiều nay Mộc Trìùng có hẹn với bạn rồi.”

“Hai người định đi đâu?” Chu Lê Hiên lễ phép chen vào một câu.

“Chúng tôi định ra trấn đi dạo, hôm nay có đoàn múa rối dân gian rất được yêu thích đến đó biểu diễn.” Lý Từ nói.

“Cháu cũng đang định ra trấn đi dạo. Vậy để cháu đi cùng cô ấy.” Chu Lê Hiên lịch sự nói. Hai giây sau, anh sửa lại, bổ sung thêm, “Hay là đi dạo với tôi nhé. Đi một mình cũng chán lắm.”

“Được.” Trần Tử Dữu dứt khoát trả lời, không chỉ có Lý Từ giật mình mà cả Chu Lê Hiên cũng có vẻ bất ngờ.

Lúc này có hai người đi theo họ, một người là lái xe, người còn lại là bảo vệ, trùng trùng điệp điệp rất là khí thế.

Trấn nhỏ cổ kính mà yên bình, những ngôi nhà lâu nhiều tuổi nằm san sát nhau, lối đi hẹp không đủ ột chiếc xe có rèm che đi lọt. Hai người đành phải xuống xe đi bộ, một người cận vệ không nhanh không chậm theo sát phía sau, người kia thì lái xe lòng vòng tìm chỗ đỗ.

Khi phía trước có một chiếc xe đạp phóng vụt qua thì Chu Lê Hiên vô cùng ga-lăng mà kéo cô sang một bên.

Họ đi rất chậm, Chu Lê Hiên bước từng bước cẩn thận.

“Tôi không đi nhanh được.” Chu Lê Hiên giải thích, “Cũng may chỗ hôm nay chúng ta muốn đến không cho xe vào.”

“Anh nên đi lại ít thôi, có thể ngồi xe lăn mà.” Trần Tử Dữu nói thật lòng.

“Ngồi nhiều tôi sợ sẽ quên luôn cách đi đứng.”

“Xin lỗi.” Cô bị câu nói làm cho thương cảm.

“Bác sĩ cũng cho rằng nên đi lại nhiều sẽ tốt hơn.”

“Ừm.” Sự đồng cảm của cô lại không còn nữa.

Hôm nay đoàn múa rối nghiệp dư sẽ diễn vở ‘Romeo và Juliet’, phiên bản tóm tắt, nội dung vẫn đầy đủ nhưng lời kịch đã được cắt giảm tương đối nhiều. Tại nơi diễn ra màn trình diễn có rất đông người, phần lớn là các bậc phụ huynh mang theo con nhỏ, ít có ai như hai người họ.

Người xem rất nhập tâm. Khi Romeo và Juliet cùng nhau chết đi thì hai người đi cùng họ, một người ghen ngào, người còn lại đang gạt nước mắt.

Xem xong, Trần Tử Dữu nhớ lại vở diễn vừa rồi mắc chút sơ sót mà cười khẽ.

“Ai xem cũng khóc chỉ có mình cô là cười.”

“Lúc còn bé xem xong thì cũng có đau lòng nhưng bây giờ lại cảm thấy...Hai người đó bất chấp muốn kết hôn với kẻ thù truyền kiếp và cũng là hung thủ sát hại người thân của mình, cuối cùng cả tính mạng cũng không cần, thật không thể tưởng tượng nổi. Nếu tôi là Juliet, tôi sẽ không tự sát, cũng không lấy anh ta.”

Chu Lê Hiên nói: “Tôi tặng cô một bài thơ.” Sau đó anh nghiêm túc đọc chậm, “Love is dear, freedom is dear. Both can be given up for life” (Tình yêu là đáng quý, tự do còn đáng quý hơn. Cả hai đều đáng để đánh đổi mạng sống.)

Trần Tử Dữu bị sặc.

Họ dạo qua tiệm đồ sứ, tiệm đồ chơi và hàng trái cây, nấn ná một lúc trong nhà sách rồi ghé thăm một giáo đường nhỏ trong trấn. Chu Lê Hiên đứng là một người bạn đồng hành lý tưởng, ga-lăng, tinh tế nhưng không quá nhiệt tình để làm cô thiếu tự nhiên.

Xe của họ thông thả chạy trên đường phố, mỗi khi mất Trần Tử Dữu dừng lại một lúc ở cửa hàng nào anh lại kêu lái xe dừng lại ở đó: “Tôi muốn vào đây xem, được không?” không cần cô mở miệng, cũng không cần cô cảm kích, cũng như khi ở trước mặt Lý Từ anh không gọi họ của cô vậy, vô cùng tế nhị và lịch lãm.

Khi mua sắm anh cũng không thất lễ mà giành trả tiền cho cô nhưng anh sẽ giúp cô trả giá, thường được giảm đến một cái giá thấp đến mức thái quá, thậm chí có thể giảm đến 90%. Dù cô đầy nghi hoặc nhưng cũng không biết làm thế nào.

Trần Tử Dữu ngày càng hoài nghi căn bản anh không hề mất trí nhớ, bởi vì khi đến một cửa tiệm, dù anh vẫn ít nói nhưng lại có thể gọi chính xác tên của ông chủ và nhân viên cửa hàng, còn thái độ của các ông chủ đối với anh rất cung kính, thân thiện, không có biểu hiện gì lạ thường.

Vì vậy, khi Chu Lê Hiên và cô cùng chơi trò nói thật hay đại mạo hiểm thì cô hỏi: “Anh thật sự mất trí nhớ sao?”

Khi đó họ đang ngồi trong một nhà hàng nhỏ có bề ngoài đặc biệt, bàn bên cạnh có hai đứa trẻ đang chơi trò đổ xúc xắc nói thật. Chu Lê Hiên cảm thấy trò chơi này rất thú vị.

Trần Tử Dữu thuận miệng nói: “Trước kia tôi cũng thường chơi.” Khi còn học đại học trong nước, cô và các bạn rất thích chơi trò này, không ép người được hỏi đổ mặt tía tai thì không bỏ qua.

Chu Lê Hiên đề nghị chơi thử. Đề xuất này lại đúng như ý nguyện của cô. Nhưng hai người có điều kiện.

Chu Lê Hiên nói: “Chúng ta không thể chơi giống các anh bạn nhỏ được. Ai không chịu trả lời thì phạt uống sâm banh.”

Sâm banh ở đây không được tính là rượu, chỉ là đồ uống thôi, yêu cầu này cũng không quá đáng.

Trần Tử Dữu lên tiếng: “Không được hỏi các vấn đề vớ vẩn.”

“Cái gì mới bị cho là ‘vấn đề vớ vẩn’?”

Cô nói vậy vì nhớ trước kia có người bạn cứ thích hỏi vớ vẩn về nụ hôn đầu hoặc đêm đầu tiên nên cho rằng Chu Lê Hiên cũng có thể như vậy nhưng không ngờ anh lại hỏi lại, cô tùy cơ ứng biến nói: “Ví dụ như số đo ba vòng và cân nặng.”

Chu Lê Hiên mắt lóe sáng, khóe miệng cong lên như cười. Trần Tử Dữu phát hiện cô đã vội vàng đánh giá cao phong độ lịch lãm của anh rồi. Vì anh tươi cười nhìn cô vài lượt, chân thành trả lời: “Đàn ông đương nhiên sẽ không hỏi phụ nữ cái vấn đề vớ vẩn này rồi, họ thích tự mình phán đoán hơn.”

Trần Tử Dữu chỉ hy vọng thời gian quay về nửa phút trước để cô thu hồi những lời vừa nói.

Khi Trần Tử Dữu hỏi Chu Lê Hiên có thật sự mất trí nhớ không thì cô bày ra một vẻ mặt hoài nghi. Nếu thật sự mất trí nhớ thì biểu hiện của anh quá sức bình tĩnh, thần nhiên.

“Ý cô là tôi có thể gọi tên họ sao? Trước đây tôi từng tiện tay chụp hình và có thói quen viết sổ ghi nhớ, những nơi đã đi, những người đã gặp tôi đều viết lại.” Chu Lê Hiên nói, “Bây giờ đến lượt tôi. Chúng ta đã từng gặp nhau đúng không?”

“Không. Tôi chưa từng biết anh.”

“Vậy vì sao cô . . .”

“Câu kế tiếp là của tôi. Trí nhớ của anh vĩnh viễn cũng không thể khôi phục? Anh có tiếc không?”

“Trần tiểu thư, tôi nghĩ đây là hai câu hỏi rồi.”

Trần Tử Dữu phải uống sâm banh nhiều hơn Chu Lê Hiên vì Chu Lê Hiên không từ chối trả lời câu hỏi nào, anh chỉ nói nhiều nhất câu “Tôi không nhớ”, cũng không tính là từ chối trả lời. Còn Trần Tử Dữu thì không làm được như anh.

“Mối tình đầu của cô là năm bao nhiêu tuổi?”

Trần Tử Dữu uống sâm banh.

“Vì sao lần đầu gặp tôi cô lại ngất xỉu?”

“Tôi có chứng sợ bóng tối.” Cô bịa đặt một từ chuyên khoa, cũng không sai sự thật.

“Nhưng khi cô xỉu là có ánh sáng rồi.”

“Chu tiên sinh, tới phiên tôi đặt câu hỏi.”

Sau khi cô hỏi một câu, Chu Lê Hiên tiếp tục câu hỏi của anh: “Vì tôi rất giống một người? Mỗi lần cô nhìn thấy tôi, tôi đều có cảm giác cô đang nhìn xuyên qua tôi và dừng lại ở một không gian khác.”

Trần Tử Dữu từ chối trả lời nên lại phải uống một ly sâm banh. Cô cực kỳ hối hận khi tham gia cái trò ấu trĩ, ngớ ngẩn này. Cô không những không thăm dò được bất cứ tin tức có giá trị nào mà còn bán rẻ không ít tin tức cá nhân.

Trần Tử Dữu lâu rồi không thoải mái đi dạo phố, đất nước này đất đai nhiều, bầu trời xanh thẳm, không khí tươi mát tràn ngập sự thanh bình. Hai, ba tiếng sau, Chu Lê Hiên đã làm cho cô đầu vầng mắt hoa nhưng anh lại không có biểu hiện gì khổ sở cả. Rốt cục cô cũng tin quả thật anh không phải rất giống Giang Ly Thành.

Vì thái độ của anh đối với cô rất thân thiện, cô cũng có thể coi anh như một người hoàn toàn xa lạ, một người bạn bèo nước gặp nhau.

Trong bầu không khí vui vẻ, họ cùng nhau chơi từng trò chơi trên phố. Tại một xưởng chế tác thủ công, Trần Tử Dữu làm ra một bức tranh cát chỉ tồn tại được trong vài phút lấy Chu Lê Hiên làm mẫu, còn Chu Lê Hiên thì bắn khí cầu trong gian hàng đồ chơi để lấy cho cô một con thỏ bông to đến nỗi cô ôm không xuể, cuối cùng chỉ có thể nhờ người đi theo cầm giúp. Anh bắn súng cực kỳ chính xác.

Khi mùi rượu sâm banh trên người họ bay hết, hai người men theo cánh đồng hoa oải hương tiến vào một giáo đường nhỏ. Đúng lúc có một đám cưới vừa cử hành xong nghi thức, bị một đám người vây quanh vô cùng náo nhiệt. Họ đến gần mới biết đôi tân hôn tuổi đã không còn nhỏ, chú rể tóc đã hoa râm còn cô dâu khi mỉm cười đã không che được nếp nhăn nơi khóe mắt. Đi ngang qua hai người thì cô dâu chủ động giang tay ôm Chu Lê Hiên và hôn lên trán Trần Tử Dữu.

Khi cặp vợ chồng mới cưới lên xe hoa, theo tục lệ cô dâu sẽ ném bó hoa về phía sau, không biết là cố ý hay ném trật mà bó hoa cô dâu bay thẳng về phía Trần Tử Dữu. Cô kinh ngạc theo bản năng ôm lấy đầu, cúi người xuống hy vọng có thể né kịp nhưng Chu Lê Hiên so với cô còn nhanh hơn, anh giữ chặt cánh tay cô để ngăn cô thực hiện cái động tác thiếu lịch sự này, đồng thời anh khẽ vươn tay bắt lấy quả cầu hoa hồng trắng, không chờ cô hoàn hồn đã nhét vào tay cô, toàn bộ động tác đều như mây bay nước chảy, liên tục không ngắt quãng.

Trần Tử Dữu còn đang kinh ngạc không hiểu chuyện gì thì trong đám người đã có người vỗ tay, cô dâu đã mở mui xe đứng lên hôn gió với hai người, những thiếu nữ và phụ nữ kéo đến hôn lên má cô và nói: “Chúc cô nhiều may mắn.” “Chúc cô hạnh phúc.” Đoàn ông cũng tới, cô liềm mạng cúi thấp đầu xuống nên bọn họ chỉ chạm vào cô.

Mặc dù mặt cô dính nước miếng của nhiều người lạ nhưng cũng chỉ có thể duy trì vẻ mặt được cho là đang cười, vì cô đoán đây có lẽ là tập tục địa phương, cô gái nào nhận được hoa cô dâu sẽ được mọi người chúc phúc và ôm hôn thân ái. Tham gia hôn lễ còn có ông bà già và trẻ nhỏ, để họ chạm vào cô so với cả đám gái trai trẻ tuổi thì còn dễ chịu hơn. Sau cùng cũng đến phiên người cuối đến chúc phúc cho cô, cô âm thầm bực mình, không ngờ có một đứa trẻ phá phách chỉ vào Chu Lê Hiên nói to: “Anh ở gần chị ấy nhất, sao không hôn chị ấy? Chẳng lẽ anh không thích chị ấy?”

Trần Tử Dữu tin chắc cô lúc này đang cười rất tươi, thực tế còn có thể so với nụ cười hờ hững của Chu Lê Hiên nữa. Anh mỉm cười nói với đứa bé: “Anh là người cuối cùng.” Dứt lời anh quét mắt một lượt, nét mặt nghiêm túc nhưng ánh mắt quỵ dị.

Cô thắm nhủ, mỗi tắc trên má mình kể cả mũi và trán đều dính nước miếng và dấu son của người khác, nghe Lâm Lâm nói thiếu gia này ưa sạch đến kỳ quặc, nhất định sẽ không góp phần vào cái màn náo nhiệt này. Không ngờ cô vừa nghĩ xong, người đó đã đưa tay nâng cằm cô lên, Tử Dữu nói, “Anh đừng quấy.” Lời còn chưa dứt Chu Lê Hiên đã dùng tốc độ sét đánh hôn lên môi cô. Trong tích tắc hai đôi môi mềm mại chạm nhau, nào cô liền trống rỗng, sau đó, trong thời gian ngắn nhất cô hành động theo bản năng, dùng sức đẩy anh ra. Kết cục lại phản tác dụng, cô bị ngã về sau, còn phải nhờ Chu Lê Hiên kéo cô lại.

Trần Tử Dữu rất khó giả vờ như hoàn toàn không để ý, chỉ cười cho qua với phong tục địa phương này nhưng nếu vì việc này mà trở mặt, cô lại có vẻ nhỏ nhen quá. Tóm lại, trò đùa khiếm nhã vừa rồi đã làm

ối quan hệ vừa được bồi đắp và không khí vui vẻ ban nãy của họ đã phần nào biến mất.

Sau đó họ vào giáo đường tìm mục sư, đó là một ông lão mặt mũi hiền lành, nhìn thấy Chu Lê Hiền thì mỉm cười thân thiết, dùng tiếng Trung gượng gạo nói: “Người nước cậu có câu ‘đại nạn không chết, tất sẽ hạnh phúc đến cuối đời’. Chúa phù hộ cậu.”

Chu Lê Hiền quỳ xuống trước cung thánh, thành tâm cầu nguyện: “Xin Chúa tha tội cho con.” Trần Tử Dữu nghi ngờ câu đó đang cố tình nói cho cô nghe, khẽ cười nhạt một tiếng.

Sau khi mục sư đi khỏi, hai người cùng ra khỏi giáo đường, Chu Lê Hiền nói: “Trong giáo đường mà cười khẩy là bất kính.”

Trần Tử Dữu nói cô không tin tôn giáo, nghĩ đến bộ dáng như tín đồ thanh khiết vừa rồi: “Anh nói không nhớ được gì, linh hồn thuần khiết như hài nhi thì có tội nghiệt gì mà phải cầu Chúa tha thứ?”

“Làm người thì luôn có tội, làm mẹ buồn, làm người nhà lo lắng, cướp đoạt lương thực, chiếm dụng tài nguyên.” Chu Lê Hiền nghiêm mặt nói, “Còn có những người quan trọng mà tôi đã quên.”

Trần Tử Dữu tự nhận cô không phải dạng hiền lành gì, vì khi vị tín đồ trước mặt cô đang cười yếu ớt, cô nhìn ngang nhìn dọc đều cảm thấy anh có ý xấu. Nhưng khi cô đang chế giễu anh thì nổi bực dọc khi này đối với anh đều đã tan biến.

“Bức tranh của cô gái mặc đồ trắng trên tường nhà anh là người thân của anh hả?”

Chu Lê Hiền yên lặng vài giây: “Tôi không biết, không ai nói cho tôi biết cả. Nhưng họ nói đó là do tôi vẽ đấy, tôi nghĩ có lẽ người trong bức tranh rất quan trọng đối với tôi.”

Ngày du ngoạn của họ lại kết thúc một cách ngoài ý muốn.

Khi đó, họ đang đứng tại nơi non xanh nước biếc. Núi non xanh ngắt một màu, thác nước như một dải lụa trắng, hoa cỏ như tấm lụa xanh, hương hoa, chim hót, so với sự tinh xảo nhân tạo của trang viên và trấn nhỏ thì nơi này lại đích thực là cảnh sắc thiên nhiên hoàn hảo, vô song.

“Đây là nơi trước kia tôi thường thích đến nhất.” Chu Lê Hiền nói, sau đó bổ sung, “Nghe nói.”

“Vậy sao?”

“Tôi cảm thấy thật buồn cười. Một người mà tất cả mọi thứ anh ta biết về mình đều thông qua sổ ghi nhớ và lời kể của người khác, từng chút một, kể cả màu sắc, món ăn yêu thích, thói quen hằng ngày.”

“Không phải ai cũng đều có cơ hội quên đi tất cả để lần nữa bắt đầu lại từ đầu. Nhiều người hy vọng trên đời này thật sự có chén canh Mạnh bà.”

“‘Nhiều người’ kể cả cô sao?”

“Đúng vậy, kể cả tôi.”

“Cô bị quan quá. Nếu có thể lựa chọn, tôi thà thiếu một cánh tay, một chân, hoặc là thiếu một con mắt để đổi lấy trí nhớ của mình còn hơn.”

“Không phải anh từng nói cảm giác mất trí nhớ cũng không tệ lắm sao?”

“Đó là bởi vì tôi không thể lựa chọn, chỉ có thể đối mặt.”

Thác nước lao xuống trắng xóa rồi ập lên những hòn đá lớn, ngọc châu văng khắp nơi dưới chân núi tạo thành một dòng suối trong vắt thấy được cả đáy, tảng đá bị mài đến bóng loáng. Trần Tử Dữu ngồi bên bờ rửa mặt rồi từ từ đi vào giữa dòng suối. Nước suối thấm mát đến tận đáy lòng, theo xương cốt tản ra. Những buồn phiền tích tụ trong đầu cô cũng được tiêu tán, cô càng đi càng xa.

Chu Lê Hiền gọi cô: “Ngâm nước lâu quá sẽ bị viêm khớp đó.”

Cô vẫy vẫy tay với anh.

Mấy phút sau, Chu Lê Hiền nói: “Cẩn thận rần nước.”

Trần Tử Dữu không để ý tới anh, tiếp tục đi về phía nước sâu, đột nhiên kêu lên một tiếng “A”. Cô nhanh chóng nhảy lên hòn đá bên cạnh, đứng không vững lại trượt xuống nước, suýt ngã sấp xuống. Nhưng cô chưa kịp phản ứng, Chu Lê Hiên đã hai ba bước chạy đến kéo cô lên, rồi ôm cô vào bờ.

Cả người Trần Tử Dữu đều ướt nhẹp. Vừa rồi có cái gì đó cản chân cô, cô hoảng hốt cho rằng có rắn nước thật, đến khi lên bờ nhìn lại hóa ra chỉ là một con trai nhỏ nhưng đã hại cô ướt hết quần áo, còn bị rách một miếng da ở gót chân.

Chu Lê Hiên cười không ngớt. Chính anh cũng bị ướt hết chân, giày còn chưa kịp cởi ra.

Hai người cận vệ vẫn đứng phía xa lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, vội lao đến, Chu Lê Hiên bảo họ đem khăn lông duy nhất cho Trần Tử Dữu, rồi khoát tay cho họ đi, anh cố chấp kiểm tra vết thương ở chân của cô.

Anh nắm mắt cá chân cô, chỉ dùng một tay là có thể giữ chân cô lại. Nét mặt và động tác của anh vô cùng tự nhiên, cũng không có ý đùa cợt hay khinh nhờn nhưng luôn mang theo một sự thân mật khó nói nên lời.

Trần Tử Dữu theo phản xạ suýt đá anh một cái, hỏi: “Anh định làm gì?”

Anh ngạc nhiên nói: “Cô cảm thấy tôi định làm gì?”

Trần Tử Dữu đứng dậy muốn đi. Chu Lê Hiên nói: “Xuyên thẳng qua giày như vậy có thể bị uốn ván đó.”

“Cũng do anh hại cả. Vừa rồi là ai gạt tôi là trong nước có rắn hả?” Cô tiếp tục bước đi. Bãi cỏ bên dòng suối mềm như thảm nhưng cũng cọ vào vết thương ở gót chân của cô, vừa đau vừa ngứa.

“Không lừa cô đâu, thật sự có rắn nước đó, còn có cả rắn cỏ chuyên cắn chân trần của các cô gái nữa.” Chu Lê Hiên đứng lên giữ chặt cô, “Cô trở mặt nhanh như con nít vậy.”

Trần Tử Dữu hất tay anh ra: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Xin hỏi, ý cô là tôi phải chịu trách nhiệm với cô sao?”

Trần Tử Dữu che tai tiếp tục đi, nghe anh ở phía sau nói tiếp: “Này.” Cô đi xa hơn. Đột nhiên nghe sau lưng có người hít vào thở ra một hơi, sau đó không tiếng động. Trần Tử Dữu lập tức quay đầu lại nhìn thấy Chu Lê Hiên vốn đang đứng bây giờ lại ngồi trên mặt đất, nét mặt vô cùng đau đớn.

Trần Tử Dữu đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

“Này, giúp tôi với, kéo tôi lên đi.” Chu Lê Hiên nói.

“Đừng giả bộ, anh đừng nghĩ sẽ lại giả vờ hù dọa tôi được nữa.”

“Mới rồi không phải là tôi cứu cô đó sao? Lần trước cũng là tôi cứu cô. Cô không biết ơn thì thôi, sao lại vong ân phụ nghĩa như vậy? Tôi chẳng phải cũng bị cô hại đó thôi.”

Đoạn đối thoại này có vẻ quen quen, dường như đã từng xảy ra vào một ngày tháng năm nào đó. Trần Tử Dữu tiếp tục đứng nguyên tại chỗ, bóp trán suy nghĩ rồi bước từng bước về phía anh, chậm rãi dìu anh đứng lên.

Chu Lê Hiên thật sự không giống đang giả vờ, môi anh trắng bệch, thái dương và lòng bàn tay đầm mồ hôi.

Hai cận vệ đứng đằng xa nhanh chóng chạy lại, Chu Lê Hiên được đưa lên xe. Sắc mặt anh lại khôi phục vẻ thờ ơ như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì, nằm ở ghế sau không rên một tiếng thoát nhìn bình tĩnh lạ thường, so với hai cận vệ đang hoảng hốt thì anh có vẻ tươi tỉnh hơn nhiều, chỉ khuôn mặt là không có chút máu, hai bên tóc ướt đầm mồ hôi.

Trần Tử Dữu trầm mặc ngồi ghế hành khách. Khi này lúc họ đưa Chu Lê Hiên lên xe, cởi đôi vớ đã đầm nước của anh ra, xắn ống quần lên và đắp một miếng khăn ướt lên đó thì cô phát hiện một bí mật. Chân phải của Chu Lê Hiên nhìn qua thì không có gì đặc biệt nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy ngón chân út của anh hướng vào trong, hình thành một đường cong nhỏ.

Trần Tử Dữu cùng họ trở về trang viên. Khi xe dừng lại, bên ngoài đã có cánh đang đợi sẵn, bác sĩ vội vàng theo phía sau.

Họ vừa đưa Chu Lê Hiên ra khỏi xe bỗng có một bóng áo hồng như gió bay đến cạnh anh, ôm chầm lấy anh: “Hiên, sao anh lại không cẩn thận như vậy?”

Trần Tử Dữu đứng cách đó vài mét, trầm tĩnh nhìn cô gái mang khuôn mặt thiên sứ và dáng người ma quỷ đó, đẹp không gì sánh bằng.

Nhưng Chu Lê Hiên lại phản ứng lại với sự nhiệt tình của cô một cách hoàn toàn trái ngược. Anh chỉ nhàn nhạt nói một từ: “Rica.”

Rica, như lời kể, là thanh mai trúc mã, kiêm trợ lý và bạn gái theo lời đồn của anh.

Chân của Chu Lê Hiên đúng thật do cô hại. Anh đã vận động mạnh lại bị nước vào nên vết thương cũ tái phát.

Trần Tử Dữu cho rằng Chu lão phu nhân tuyệt đối sẽ không nhân từ mà tha thứ cho cô, không ngờ khi nghe cô nói “Xin lỗi”, tuy điệu bộ vẫn như đang gây sự nhưng cũng không có dấu hiệu sẽ gây phiền toái cho cô: “Là cô đưa nó đến đó? Cô làm nó ngã xuống nước? Điều không phải? Vậy cô xin lỗi cái gì?”

Nhưng Chu lão phu nhân lại có hứng thú với chuyện khác: “Nghe nói hôm nay cô và nó ở cùng nhau, hở?” Bà sắc sảo nhìn cô, Trần Tử Dữu cảm thấy cái sô-pha mình đang ngồi đã trở thành ghế bị cáo.

Đang bị lão phu nhân nhìn soi mói bằng cặp mắt đèn pha, Trần Tử Dữu rút cuộc cũng tìm được thời cơ thích hợp để ra về.

“Ta có hẹn cha cô bàn chuyện, chắc ông ấy đã tới rồi, cô không phiền thì đợi ông ấy cùng về nhà. Bây giờ cô có muốn lên xem Lê Hiên thế nào không?”

“Cháu không muốn quấy rầy Chu tiên sinh nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ạ.” Trần Tử Dữu uyển chuyển từ chối.

“Vậy ra nhà kính xem hoa đi, lúc này hoa đang nở rất đẹp. York!”

Không cho cô có thời gian từ chối, quản gia tóc trắng đã xuất hiện trước mặt cô: “Tiểu thư, mời.”

Hảo cảm của Trần Tử Dữu với vị lão phu nhân vừa sinh ra đã lập tức biến mất.

Trong nhà kính, cô phát hiện thấp thoáng giữa những phiến lá xanh biếc là một vườn hoa toàn màu trắng.

“Thiếu gia thích màu trắng.” Quản gia nhún vai, “Cậu ấy không thích những màu khác.”

“Từ nhỏ đã không thích sao?”

“Cũng không phải. Từ trước đây mới bắt đầu không thích. Không ai biết vì sao.”

Cô từng nhớ tài liệu có nói, trong số các màu hoa, hoa màu trắng là có mùi thơm nhất. Lúc này, những đóa hoa đang tỏa hương dịu nhẹ hoặc ngào ngạt, vô ảnh vô hình vờn quanh hóa thành một tấm lưới khổng lồ trói cô ở giữa. Một giọng nói quen thuộc truyền vào tai cô: “Cô có từng nghe đến truyền thuyết này chưa? Khi mỗi người sinh ra trên đời sẽ có một người giống họ như đúc cùng lúc được sinh ra...”

Thanh âm này lại vang vọng, lúc đầu đầy cảm xúc lạnh lẽo dần dần trở nên mông lung, khàn khàn đánh thẳng vào màng nhĩ của cô. Cô đưa tay bịt tai lại. Cùng lúc đó, trong thư phòng ngập tràn ánh sáng, Chu lão phu nhân nhấp một ngụm trà, nói với Lý Từ: “Tử Dữu, con gái ông, mỗi ngày hãy cho nó đến đây ngồi với ta một lúc, nói chuyện cùng ta.”

“Đứa trẻ này tính tình cứng cỏi, ít nói lại không hiểu quy củ nơi này, chỉ sợ gây phiền toái cho người.”

“Vậy càng tốt, trẻ con trầm tính và bướng bỉnh ta đều thích, ta cũng muốn dạy bảo nó ít quy củ.” Lão phu nhân khoát tay ngăn ông tiếp tục từ chối. Lý Từ không biết làm sao đành phải lui ra.

Cha con Trần Tử Dữu vừa đi ra khỏi tòa nhà thì Chu Lê Hiên đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới.

Cô vốn đang đi đằng sau cha cô nhưng con chó Chu lão phu nhân nuôi cứ vui vẻ theo sát phía sau cô, dùng mũi cọ cọ bắp chân cô, cô quay đầu làm động tác muốn đá nó rồi chạy lên trước Lý Từ, vừa nhìn quanh xem con chó có rượt tới không, hệt như bộ dạng của một đứa trẻ.

Chu Lê Hiên mỉm cười. Phía sau anh, Rica cũng bước đến: “Anh thích cô ta?”

“Tôi thấy cô ấy rất thú vị.”

Anh dõi mắt nhìn người phụ nữ đang đi xa dần, chậm rãi xoay người lại bị Rica ôm chặt eo. Rica tựa đầu vào ngực anh: “Anh biết rõ em không đi được, lại trở về không nói một tiếng, thật xấu xa. Lúc trước anh có thích về đây đâu.”

Chu Lê Hiên lui về sau, cách xa cô một khoảng: “Nhưng bây giờ thì hơi thích rồi. Công việc thế nào?”

“Chu Tường tiên sinh thiếu chút nữa bị anh làm cho tức đến nổi bệnh tim phát tác đó.”

“Tôi mới nói hai câu mà ông ta đã không chịu được. Sức chịu đựng kém quá!”

“Ông ta hận vì đã đánh giá thấp anh.” Rica tiến lên đỡ lấy Chu Lê Hiên, “Anh cần gì? Để em lấy cho.”

“Tôi tự lấy được.” Chu Lê Hiên nhẹ nhàng gạt tay cô ra, nhảy đến cạnh bàn, cầm một chai nước đã mở tiện tay ném vào thùng rác, lại cầm lên một chai chưa mở, ngồi xuống ghế rồi gác chân bị thương lên đùi, mở chai uống mấy ngụm.

Cạnh bàn có một ghế dựa, Rica chỉ có thể ngồi xa xa anh: “Bác sĩ đã dặn anh không được vận động mạnh. Sao hôm nay anh lại không cẩn thận như vậy? Đau lắm không?”

“Đừng lo, so với không có cảm giác thì như vậy là tốt rồi.”

“Cũng không sai, khí sắc của anh đã khá hơn trước nhiều.”

Chu Lê Hiên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau một lúc lâu, Rica đứng lên: “Em vừa tìm được ít băng ghi hình trước kia của anh, có rảnh anh hãy xem qua một chút.”

Khóe miệng Chu Lê Hiên hiện lên một nụ cười: “Em có không ít hình ảnh của anh đấy nhỉ, giống như biết trước nhất định sẽ có một ngày anh mất trí nhớ vậy.”

“Không phải.” Rica thất thanh nói.

“Đùa chút thôi, đừng để ý.” Chu Lê Hiên vẫn giữ nụ cười như có như không, “Nhìn nhiều thứ khiến anh cảm thấy cực kỳ thú vị, có khi như nhìn một người giống anh đang đóng vai của anh, có lúc lại giống như anh đang đóng vai của người khác. Vì sao em cho là anh muốn xem những thứ đó.”

“Em nghĩ anh sẽ muốn biết hình dáng trước kia của anh, còn có hy vọng khôi phục trí nhớ.”

“Em cũng biết bác sĩ nói trí nhớ của anh không có khả năng khôi phục mà.”

“Anh phải tin trên đời này có kỳ tích tồn tại.”

“Mong là thế. Nghe nói anh đã được một lần nên mới còn sống thế này.” Chu Lê Hiên đến bên giường, từ từ nằm xuống nhắm mắt lại, “Anh muốn nghỉ ngơi. Khi ra em nhớ khóa cửa giúp anh. Cảm ơn.”

Rica ngồi bên giường, ngơ ngẩn nhìn anh trong chốc lát, đợi anh ngủ sâu, khuôn mặt dần giãn ra thì cô đắp cho anh một tấm chăn mỏng, cúi người hôn lên trán anh, nhẹ nhàng bước về phía cửa.

Vừa ra khỏi phòng liền gặp phải Chu lão phu nhân về mặt trang nghiêm đứng ngay cửa, phía sau bà là quần gia biểu tình lúc nào cũng tươi tỉnh, dứt khoát đối lập với bà.

Rica đứng thẳng lên, cúi đầu xuống: “Người khỏe chứ, thưa lão phu nhân.”

“Lê Hiên thế nào?”

“Vừa mới ngủ ạ.”

“Vắt vả cho cô, Rica.” Lão phu nhân gật đầu, cùng quần gia rời đi.

Trong nhà kính, Chu lão phu nhân vừa dùng kéo cắt nát một chậu hoa vừa nói với quần gia York: “Ta không thích cái cô Rica này.”

“Trong lúc thiếu gia hôn mê, Rica tiểu thư đã tận tâm chăm sóc.”

“Ông cho rằng cô ta sẽ có cơ hội trở thành vợ cháu đích tôn của ta sao?”

“Còn phải xem thiếu gia có cho cô ấy cơ hội hay không nữa ạ.”

Chu lão phu nhân nghiêm túc nở nụ cười: “Sao ông không nói ta có cho cô ta cơ hội không?”

Quản gia cúi đầu: “Đúng ạ, là như thế đó.”

“Còn cô gái kia?”

“Rất ít lời, đối bất cứ chuyện gì cũng không hiểu kỳ.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Mỗi lần ở trước mặt Lê Hiên thiếu gia, nét mặt của cô ấy đều có chút kỳ quái.”

Chu Lê Hiên chỉ ngủ một chốc, sau khi dậy, anh mở băng ghi hình Rica đã đưa cho anh. Lần này đều là hình ảnh thời niên thiếu của anh, anh đang đứng diễn thuyết hăng say trên bục, anh chơi bóng rổ đến đầm đìa mồ hôi, còn có anh đang ngồi trước đàn dương cầm chăm chú lướt phím như bay.

Anh xem lại cuộn băng một lần nữa, xem từ lúc thiếu niên đẹp trai vừa chạy trên sân bóng rổ vừa vẫy tay mỉm cười; thiếu niên đánh đàn rất tự nhiên, phóng khoáng, đàn xong một bản lại cúi đầu chào khán giả, thông thả nói: “Cám ơn mọi người.” Không khí xung quanh sục sôi, nhiệt liệt nhưng trên mặt cậu lại bình tĩnh, không gợn sóng, không chút kích động.

Chu Lê Hiên cũng học điệu bộ cung kính khom người của thiếu niên, bắt chước giọng điệu của cậu: “Cám ơn mọi người.” Chỉ là, giọng nói của thiếu niên trong trẻo so với giọng nói của anh lúc này lại như tiếng chuông trong dàn nhạc so với tiếng búa nện mà thôi.

Anh buồn chán tắt máy đi, vút đĩa vào ngăn kéo rồi nhú mào nhớ lại chuyện cũ, thử liên tưởng hình ảnh thiếu niên trẻ trung kia và mình nhưng không thành mà đầu lại đau nhức. Anh ôm đầu dựa vào tường, tìm một viên thuốc uống vào, sau đó đi lại góc tường lấy cây nạng, chậm rãi đi lại trong phòng. Khi anh đi hết vòng thứ mười thì điện thoại di động của anh vang lên. Anh nhấc điện thoại lên, chỉ nói đúng hai tiếng “Ừ, ừ” rồi cúp máy.

Chu Lê Hiên mở máy tính lên, màn hình hiện lên ô vuông đòi password. Anh đánh một chuỗi mật mã thật dài, qua các bước xác nhận mới mở ra tập tin cần xem.

Lý lịch của Trần Tử Dữu rất ngắn gọn, đơn giản, nhà trẻ, tiểu học, cấp 2, cấp 3, đại học, du học nước ngoài, về nước công tác, đổi chỗ làm, lại đổi chỗ làm... Kinh nghiệm tình ái còn đơn giản hơn, chỉ có một cuộc tình, sắp kết hôn, lại đột nhiên chia tay, sau đó độc thân đến tận hôm nay. Lý lịch ngắn gọn lại bình thường, chỉ vài trăm từ đã khái quát được hai mươi mấy năm cuộc đời cô, so với những cô gái thành thị thì không có gì khác nhau.

Ngoài ra còn rất nhiều ảnh của cô. Đa số là ảnh lúc nhỏ và thời niên thiếu, những bức ảnh đó đã chứng minh cô có một thời thiếu nữ muôn màu muôn vẻ, tràn đầy tiếng vỗ tay và hoa tươi, khi cô đang đánh đàn dương cầm, cô đang khiêu vũ, cô lên bục nhận phần thưởng, cô trong tạo hình nhân vật hoạt hình nổi tiếng, cô như nàng công chúa nhỏ được bao bọc bởi ánh trắng sáng. Nhưng giai đoạn trưởng thành của cô lại dường như có chỗ trống, ngay cả trung tâm tin tức được xưng là Nhà Trắng cũng chỉ có được ảnh chứng minh thư, ảnh bằng lái xe, ảnh tốt nghiệp và chứng nhận công tác của cô.

Chu Lê Hiên nhìn những tấm ảnh, mỗi tấm anh đều nhìn thật kỹ. Từ nhỏ đến giờ, khuôn mặt cô thay đổi rất ít, chỉ có sắc thái và cử chỉ lại phẳng phất như đã trải qua một cuộc thương hải tang điền.

Nhìn đến tấm cuối cùng, bàn tay đang đặt trên con chuột của anh cứng lại. Bức ảnh có độ phân giải rất thấp, một nam một nữ đang ôm nhau, dưới tia sáng mờ mờ trở thành một nét phác họa. Dù vậy anh vẫn có thể dễ dàng nhận ra, cô gái có mái tóc dài hai mắt đang nhắm chặt kia chính là vị Trần tiểu thư mà anh đang điều tra này, còn người đàn ông nét mặt khó nhận ra kia hiển nhiên chính là anh.

Anh nhìn chăm chăm vào bức ảnh thật lâu, bấm một số điện thoại, căn dặn đầu dây bên kia vài câu. Sau đó, anh nhìn lại bức ảnh một lần nữa, khi trở lại tấm đầu tiên thì anh dùng ngón trỏ vuốt lên khuôn mặt của cô bé đáng yêu trắng ngần như bông tuyết trên màn hình máy tính.

Ở nơi khác của trang viên, Trần Tử Dữu đang liên lạc với bạn bè trong nước qua internet.

Cô thấy Giang Lưu online, avatar của anh sáng lên, cô hỏi lại anh: “Giang Ly Thành có anh em song sinh không?”

Ngày hôm sau, Trần Tử Dữu đứng giờ tới buổi trà chiều của Chu lão phu nhân.

Lý Tử đã khéo léo nói cô không cần tự miễn cưỡng bản thân. Nếu là hai ngày trước, cô chắc chắn sẽ cự tuyệt ngay nhưng sau chiều hôm qua, cô sinh ra nhiều nghi hoặc, đột nhiên muốn tìm hiểu đến tận cùng.

Ngày đó Giang Lưu trả lời: “Giang tiên sinh chưa từng đề cập đến thân thế của ngài ấy, tôi chỉ biết tên cha nuôi của ngài ấy, cũng không phải cha ruột. Đúng vậy, có một đạo Giang tiên sinh hết sức chú ý đến quan hệ của song thai, còn trợ cấp cho những gia đình có song thai. Chu Lê Hiên tiên sinh đúng là có quen biết với Giang tiên sinh. Trong sổ ghi chép của Giang tiên sinh có tên anh ta. Còn nữa, ngày Giang tiên sinh gặp chuyện không may, Chu tiên sinh có gọi điện hai lần nhưng tôi chưa bao giờ biết rõ thân phận của anh ta.”

Giang Lưu thần thông quảng đại còn tra không ra nhưng biết đâu cô có thể, vậy nên cô mới tới đây. Về phần kết quả cô muốn biết, ngay chính bản thân cô cũng không xác định được.

Trần Tử Dữu ngồi cách Chu lão phu nhân một cái bàn, mặt đối mặt uống trà ngay cạnh cửa sổ sát đất. Bên ngoài ánh nắng tươi mới, hoa tươi khoe sắc.

“Kể cho ta ít chuyện hay trong nước xem.” Chu lão phu nhân nói, “Không phải cô đã chỉ trích ta là xuyên tạc “đất nước” đó sao?”

“Cháu không biết người muốn nghe chuyện này, cho cháu chút thời gian chuẩn bị.”

“Quên đi, nói một chút về cô đi. Xinh đẹp, giàu có, vì sao vẫn độc thân ngay cả bạn trai cũng không có? Yêu cầu cao? Hay chưa gặp được người phù hợp? Hay bị người tổn thương nên tuyệt vọng với tình yêu?”

Tử Dữu không nói năng gì, Chu lão phu nhân vẫn không chịu bỏ qua: “Lớn từng này mà chỉ yêu đương có một lần? Từ 17 đến 27, quãng thời gian đẹp nhất của người phụ nữ mà lại không nói chuyện yêu đương? Với tuổi của cô thì chuyện tình duyên như vậy quá sức đơn giản rồi.”

Trần Tử Dữu gần như mất hết kiên nhẫn: “Người điều tra cháu?”

“Bất kỳ cô gái nào xuất hiện gần Lê Hiên trong vòng một mét đều được điều tra. Đây là luật, cô phải thích ứng thôi.” Bà dứt lời.

Tử Dữu tiếp tục không nói gì.

“Có một việc ta rất hiếu kỳ.” Lão phu nhân nói, “Có người tặng cô một số tài sản, cô đã nhận nhưng lại dùng danh nghĩa anh ta đi quỵên góp. Cô và người đó quan hệ thế nào? Tình nhân bí mật?”

“Lão phu nhân, đây là việc riêng của cháu, cháu có quyền không trả lời chứ?”

“Đương nhiên. Nhưng cô không hiếu kỳ vì sao cháu ta và người đó lại giống nhau đến thế sao?”

Trần Tử Dữu mặt không đổi sắc, nhìn thẳng về phía bà.

“Ta còn nghe nói lần đầu tiên nhìn thấy Lê Hiên cô đã ngất xỉu, là vì thế? Hử?”

“Xin người tôn trọng đời tư của cháu.”

“Ta cảm thấy theo như cá tính của cô, cam tâm tình nguyện đến đây để bị ta ức hiếp nhất định là muốn làm sáng tỏ ít chuyện từ ta, đúng không? Không bằng hai chúng ta làm một cuộc trao đổi? Cô nói cho ta chuyện về đứa bé kia, ta cũng sẽ nói cho cô biết về chuyện ngày trước của Lê Hiên, hoặc là những chuyện cô muốn biết.”

“Cháu không muốn biết chuyện trước kia của Chu tiên sinh. Cháu cũng không muốn nói cho người chuyện của Giang Ly Thành, anh ấy đã không còn trên đời này nữa.”

“Ta biết.”

“Nếu người cảm thấy có hứng thú với anh ấy như vậy thì có thể nhờ thám tử tư điều tra.”

“Ta tra không được nên mới hỏi cô.”

“Chẳng lẽ người không biết, bức một người nhớ lại chuyện đã qua là rất quá đáng sao?”

“Cô xem ra cũng không thương tâm đến vậy.”

Khi nhìn thấy cách cửa sổ vài mét, có một đôi nam nữ đi qua thì trống ngực Trần Tử Dữu đập liên hồi, nền giáo dục và tính khí của cô đang được thử thách.

Chu Lê Hiên chống nạng khắp khiêng bước đi nhưng nét mặt nhàn nhã, động tác cũng lộ ra vẻ thoải mái, lười nhác. Rica đi bên cạnh anh, bất luận khuôn mặt hay chân tay đều có chút khấn trương, không được bình thản như anh.

Chu lão phu nhân đang trưng ra bộ mặt mẹ kế thoảng cái đã chuyển sang tươi cười vui vẻ, khoe mắt lông mày đều lộ ra tình cảm ấm áp.

Hai người kia cũng nhìn thấy họ. Từ đằng xa, Rica cung kính hành lễ với hai người, Chu Lê Hiên cũng khom người chào lão phu nhân và khẽ gật đầu với Trần Tử Dữu.

Trần Tử Dữu đáp lễ.

Từ hôm qua cô đã suy đoán người này có thể là anh em song sinh với Giang Ly Thành nên cô lại nhìn vào mắt anh, không thể không suy nghĩ phức tạp. Anh cũng giống Giang Ly Thành, đều không thích quần áo màu mè, anh cũng giống Giang Ly Thành, đều nắm mắt cá chân cô. Nhất là khi ở trước mặt nhiều người, Chu Lê Hiên lại khách sáo mà xa cách càng giống hệt Giang Ly Thành.

Lão phu nhân vẫn đang nhìn theo bóng lưng của cháu trai đã đi xa, trên mặt có vẻ cứng chiều cũng có vẻ xúc động khó nhận biết. Còn Trần Tử Dữu đã sớm nhìn đi nơi khác.

“Nếu cô biết người kia, là cháu trai của ta,” Chu lão phu nhân nhìn chằm chằm vào Trần Tử Dữu, không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào của cô, “Cô phủ nhận là vì ta không có tư cách biết chuyện của nó đúng không?” Lão phu nhân vẫn luôn hung hăng, kiêu kỳ trên mặt lại xẹt qua một tia thương cảm khó có thể nhận thấy.

Tim Trần Tử Dữu đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cho rằng đến đây sẽ rất vất vả để tìm được đáp án nhưng lại dễ dàng đến thế sao? Cô cố gắng trấn định nhìn lão phu nhân, tự cho là biểu hiện của mình không có chút biến hóa nào, cũng nhìn bà một cách thấu hiểu: “Hóa ra người đã biết?”

Tử Dữu đạo hạnh so với lão phu nhân còn thua xa. Vì vậy, cô cũng không biết vì sao cô đã quyết tâm không bị bà ảnh hưởng nhưng sau khi nhận được điện thoại của bà lại thành thực đến đây như vậy.

24. Chương 24: xuống Địa Ngục Đi

Trần Tử Dữu và Chu lão phu nhân có một điều kiện trao đổi, cũng ngầm hiểu ý nhau.

Ngồi dưới mái hiên trong vườn hoa, nhìn vào một khóm hồng, Trần Tử Dữu cố gắng nhớ lại: “Căn phòng của anh ấy, y phục của anh ấy, ngoại trừ màu trắng, vàng nhạt và màu xám thì gần như không còn màu sắc nào khác. Anh ấy cũng không thích màu đen, dụng cụ trong nhà và đồ điện đều không có màu đen.”

“Lê Hiên cũng thế.” Lão phu nhân nói.

“Anh ấy không ăn cay, ít ăn thịt, khẩu vị rất nhẹ. Anh ấy uống rượu nho trắng và sâm banh, cháu chưa từng thấy anh ấy uống vang đỏ.”

“Thật sao? Lê niên cũng ăn chay, mấy năm nay cũng không uống vang đỏ. Nó còn thích gì không? Câu cá? Cưỡi ngựa? Ca nô? Golf?”

“Cháu không biết.” Cô thành thật nói, thấy lão phu nhân có vẻ thất vọng, cô liền bổ sung: “Anh ấy không thích lái xe.”

“Thật sao? Lê Hiền lại rất thích đua xe, từ hồi thiếu niên đã tham gia đội đua xe.” Đôi mắt bà ảm đạm một chút làm Trần Tử Dữu hồi hận vì đã đề cập đến chữ “xe”.

Hôm nay từ chỗ lão phu nhân, cô đã được nghe nhiều chuyện về thân thế của cháu trai trưởng của Chu gia này. Cha anh khi còn trẻ đã mang một bầu nhiệt huyết và hưng phấn trở về nước nhưng qua nhiều năm ông gặp không ít sóng gió, mặc dù may mắn vẫn bình an vô sự nhưng không có cơ hội thực hiện khát vọng và mộng tưởng nên sau đó, ông đã tâm nguyện ý lạnh mà quay về đây, trong lòng ôm theo một đứa trẻ yếu ớt. Ông nói mẹ đứa bé đã chết, ông chưa kết hôn, cho đến vài năm sau ông cũng bất hạnh qua đời. Câu chuyện này rất có tính lịch sử, rất hồi hộp và còn có cảm giác rất hiện đại, với thân thế của chính cô thì càng ly kỳ hơn. Lão phu nhân nói thêm: “Nó vẫn luôn tin rằng mẹ nó còn sống.”

Khi họ tạm dừng thì Chu Lê Hiền và Rica lại xuất hiện dưới bóng cây đằng xa. Cơ thể Chu Lê Hiền đã hồi phục rất nhanh, chỉ có một ngày mà anh đã bỏ được gậy chống, tuy không đi nhanh được nhưng đã có thể vững vàng như đang nhàn nhã dạo chơi. Rica vẫn hết sức chăm chú đi bên cạnh anh, vẻ mặt quan tâm như bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành gậy của anh.

Chủ đề nói chuyện của Tử Dữu và Chu lão phu nhân rất có hạn, lão phu nhân thích bác bỏ lời người khác, thích tranh luận kịch liệt để ép đối phương phải cùng quan điểm với bà, còn Tử Dữu lại không thích tranh luận, cũng không chịu dễ dàng đồng ý với người khác nên cô hiểu tốt nhất là im lặng.

Nhưng bà lão này lại không chịu buông tha cô, khi phát hiện lời nói của cô không hợp ý mình thì tìm đủ mọi cách để ở cùng cô như bắt Trần Tử Dữu dùng tiếng Latin sơ cấp để đọc thơ cho bà, rất hào hứng uốn nắn âm điệu và tiết tấu của cô. Lúc này, lão phu nhân cư xử khác người này lại sai người lấy ra hai cuộn len, tuyên bố sẽ dạy Trần Tử Dữu đan áo choàng. Bà tự móc sợi len, ra lệnh cho Trần Tử Dữu đưa hai cây móc quần lại một chỗ.

“Sao cô không hỏi ta làm sao biết được đứa bé kia cũng là cháu ta?”

“Không phải người không muốn nói sao?”

“Bây giờ ta lại muốn nói rồi. Chúng ta trao đổi nhé, cô nói cho ta biết sao cô và nó quen nhau, ta sẽ nói cho cô biết những gì cô đang nghĩ.”

“Chính cháu cũng không muốn nói.” Trần Tử Dữu nói xong thì im bật, chăm chỉ đan len.

“Cô kia, cô đan chặt quá rồi đấy.” Lão phu nhân gõ gõ bàn.

Họ đan hết cuộn thứ nhất lại đan tiếp cuộn thứ hai.

“Vợ của nó cô có quen không? Tính cách thế nào?” Chu lão phu nhân lại hỏi.

Cô do dự nửa giây: “Tính cách cô ấy và người cũng hơi giống nhau.” Cô cho rằng bà lão sẽ thích kết luận này của cô.

“Ha, hình như cô có vẻ không thích cô ta.” Bà lão tuyên bố.

Tử Dữu hơi nhếch môi, quyết định sẽ không bao giờ trả lời bà lão này bất kỳ một vấn đề nào nữa. Cô chuyên tâm đan len, một vòng lại một vòng. Nhưng bà lão lại thần nhiên thay đổi ngữ khí, vô cùng ôn nhu nói: “Cháu ngoan, tới giúp ta đan một chiếc nào, ta đi gọi điện thoại.” Tử Dữu vì được bà gọi như vậy mà ớn lạnh cả người, ngẩng đầu thì thấy “cháu ngoan” của bà đang ngoan ngoãn đi từ cửa vào, nhận cuộn len trên tay bà rồi ngồi xuống, rất phối hợp với động tác đan móc của cô. Tình huống này vừa khó xử vừa ám muội, lại còn giống người một nhà nữa.

Tử Dữu nhớ lại lần trước hai người đi chơi đã rất hòa hợp nhưng lại chia tay không vui vẻ gì. Sau đó, cô cảm thấy mình không phải nhưng vẫn không có cơ hội thể hiện sự quan tâm. Vì vậy cô thành khẩn hỏi: “Vết thương ở chân của anh đã đỡ hơn chưa?” Cô biết mình đang nói lời vô nghĩa vì Chu Lê Hiền đã tự đi lại vững vàng thế kia.

“Khá nhiều rồi, cảm ơn. Vết thương của cô thì sao?”

“À, cũng thế.” Anh gọi “Vết thương của cô” kỳ thật chẳng qua chỉ là chút trầy xước ngoài da.

Cô nghĩ tốt nhất nên sớm chấm dứt cái hoàn cảnh bất tiện này vì thế cô dùng tốc độ nhanh nhất đan hết cuộn len. Cô thả kim ra, đặt len vào giỏ để trên bàn rồi đứng lên tính rời đi. Nhưng cô cảm thấy thật bất lịch sự vì thỉnh thoảng cô bị con chó của lão phu nhân quẩn lấy chân, để không dẫm lên nó, cơ thể cô bỗng mất thăng bằng, lão đảo suýt ngã. Chu Lê Hiên lập tức đứng lên đỡ lấy cô nhưng vì anh đứng dậy quá nhanh, chân không trụ vững nên chính anh cũng đứng không ổn, vì vậy hai người liền đồng loạt ngã lên chiếc ghế anh vừa ngồi, Tử Dữu ngã mạnh vào lồng ngực anh, nghe thấy tiếng anh hít sâu, chắc hẳn đã đè lên vết thương ở chân của anh.

Cô chột vật đứng lên, sửa sang tóc tai, đang định xin lỗi và giải thích thì thấy mắt anh đang ơ hờ nhìn ra ngoài cửa. Cô nhìn theo ánh mắt anh, ngay tại điểm dừng của hai người, Chu lão phu nhân vẽ mặt điềm nhiên như không đang đứng đó cùng với Rica ánh mắt phức tạp, khó hiểu.

Mặc dù Trần Tử Dữu biết là mình trong sạch nhưng cô không khỏi có cảm giác chột dạ như “bị bắt gian tại chỗ”. Thực tế là ngày hôm đó, Rica chỉ nói một câu: “Xin lỗi, đã quấy rầy rồi.” Lão phu nhân thì thêm vào: “Hai đứa cứ tiếp tục đi.” thuận tay đóng cửa luôn. Còn Chu Lê Hiên không giải thích nửa câu. Cô mang tâm trạng tức giận trở về, ngày hôm sau viện cớ bị ốm không sang nữa.

Không ngờ Chu lão phu nhân đến tối còn đặc biệt sai người tới ‘thăm bệnh’, mang cho cô vài món ngon, Chu Lê Hiên thì phái người đến tặng cô chậu hoa quỳnh nhỏ được đặt trong một chậu sứ Thanh Hoa tinh xảo, đóa quỳnh thông thường chỉ có 5, 6 bông lớn nhỏ, năm nụ hoa trắng đều đã hé nở.

“Một tiếng nữa hoa sẽ nở, sẽ không phiền tiểu thư nghỉ ngơi.” Người đem hoa đến nói.

Quả nhiên đúng một giờ sau, hoa quỳnh nở bung, cánh hoa nhiều tầng tươi đẹp diễm lệ, màu sắc tinh khiết và thanh bình, hương hoa ngào ngạt lan đến từng góc phòng. Hoa lệ nở rộ như vậy cũng chỉ trong nháy mắt, gần một phút sau hoa liền xếp cánh lại, buông rũ xuống.

“Lê Hiên thiếu gia giống như đang theo đuổi chị ấy.” Lý Mộc Trường nói.

“Không được nói linh tinh.” Tử Dữu nghiêm mặt, “Anh ta không phải có bạn gái rồi sao?”

“Ý chị là Rica? Chị ta là quá khứ rồi.” Lý Mộc Trường phản đối.

Bởi chuyện đó nên khi Trần Tử Dữu lần nữa đến nhà lớn trong trang viên thì tâm tình có chút biến đổi.

Hôm nay Lão phu nhân không biết mời được ở đâu một giáo viên dạy thêu để chỉ cho Trần Tử Dữu thêu khăn trải bàn. Cô cho rằng việc học này là để dành cho thực nữ.

Trần Tử Dữu vì ít nói chuyện cùng Chu lão phu nhân nên tự nhiên học rất nghiêm túc, chỉ có lão phu nhân thỉnh thoảng lại nói một, hai câu với cô, để không vô lễ, mỗi lần cô lại phải ngẩng đầu lên nên ngón tay cô liên tiếp bị kim đâm.

“Cô đó, kỹ thuật của cô so với vẽ bề ngoài thì kém xa đấy.” Lão phu nhân không hề đồng tình mà nói.

Trần Tử Dữu bị tra tấn nửa giờ đồng hồ, ngón tay bị đâm đến nhiều, miễn cưỡng thêu được một một đóa hoa trên góc tấm khăn trải bàn chất liệu bằng lụa cực tốt, vì đã làm hư mất một tấm khăn đắt tiền mà cô ảo não, lại bị lão phu nhân đề nghị cô nên tranh thủ thêu luôn ba góc còn lại.

Trong lòng cô đang thống khổ kêu gào thì Chu thiếu gia hai ngày không gặp lại đến thăm bà nội, nói muốn ra ngoài hóng gió.

Chu lão phu nhân nói: “Hôm nay con thay ta đến tham gia buổi đấu giá từ thiện của nhà Luis đi.”

“Không đi có được không? Con không có bạn gái. Rica vừa đi rồi, cô ấy đi làm chút chuyện cho con.”

“Nói Tử Dữu đi cùng con.” Chu lão phu nhân liền phát huy phong cách chuyên chế độc tài, không thèm hỏi qua ý kiến của cô mà trực tiếp quyết định thay cô.

“Cháu không có trang phục phù hợp, còn đầu tóc nữa.” Tử Dữu phản đối thẳng thừng.

“Thế này là được rồi.” “Để Lê Hiên đưa cô đi mua đồ mới.” Chu Lê Liên và Chu lão phu nhân cùng nói.

Tiếp đó, Trần Tử Dữu phải đi cùng Chu Lê Hiên. Tuy không tự nguyện nhưng cô vẫn thấy thà đến buổi đấu giá còn hơn tiếp tục ngược đãi ngón tay mình, hôm nay cô đã đâm nó đủ rồi.

Chiếc xe sang trọng dừng lại. Cô nghĩ đã đến nơi, theo Chu Lê Hiên xuống xe mới phát hiện đây là cửa hàng quần áo, vì vậy hai người lại xảy ra tranh chấp nhỏ.

“Anh đã nói tôi thế này là được rồi.”

“Nhưng chính em nói không thích hợp mà.”

“Bây giờ tôi lại thấy thích hợp rồi.”

Trần Tử Dữu nghiệm ra một quy luật, bất luận hai người có nói cái gì thì đều dễ dàng quay lại cái vòng tuần hoàn, cô đoán kế tiếp anh sẽ nói: nhưng bây giờ tôi cảm thấy không thích hợp.

Nhưng Chu Lê Hiên lại nói: “Tôi thấy nên ‘thích hợp’ hơn một chút.”

Cô đành nghe theo ý muốn của anh mà đi thay một bộ váy khác. Bị anh kéo ra ngoài, khi bước xuống bậc tam cấp, Trần Tử Dữu đột nhiên bị vấp, giày giầy tuột ra. Cô đang định cúi người xuống thì Chu Lê Hiên đã ngồi xuống giúp cô thất lại.

“Anh sẽ làm người khác hiểu lầm mất.” Tử Dữu thấp giọng bắt măn.

“Hiểu lầm cái gì?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Hiểu lầm anh và tôi có quan hệ!” Tử Dữu giả bộ không quen anh, âm giọng hơi cao.

Chu Lê Hiên trầm mặc một lát: “Vậy em có hiểu lầm không?”

Lúc này hai người vừa đến cạnh xe, lái xe đã mở cửa. Trần Tử Dữu lên xe trước, nói: “Tôi sẽ không hiểu lầm, tôi tự hiểu.”

Lái xe chạy một quãng xa, Chu Lê Hiên đột nhiên dùng ngôn ngữ Z nói với cô: “Em luôn bài xích những người thích và theo đuổi em thế sao?”

Cô ngây ngẩn cả người. Tại đất nước cô du học, ngôn ngữ đó không phải ngôn ngữ bản địa, bình thường ở trong nước rất ít người dùng nó để nói chuyện với cô, không ngờ anh lại nói được. Hiên nhiên anh không muốn lái xe hiểu được cuộc đối thoại của họ, đồng thời anh đã biết không ít chuyện của cô.

“Chúng ta đã gặp nhau được mấy lần? Anh biết gì về tôi? Tình cảm của anh với tôi đến từ đâu?”

“Em không tin trên đời có nhất kiến chung tình ư?”

Xe cũng vừa đến nơi. Chu Lê Hiên bước xuống mở cửa xe cho cô, vừa đưa tay muốn đỡ cô thì cô đã tự vịn vào cửa xe đứng xuống, lướt qua anh định đi thẳng.

Chu Lê Hiên nắm cổ tay cô, cô giãy ra nhưng không được, nổi giận dùng dùng với anh: “Tôi không chơi cái trò vớ vẩn này với anh!”

Chu Lê Hiên nắm cổ tay mảnh khảnh của cô kéo vào hội trường. Buổi đấu giá còn chưa bắt đầu, thỉnh thoảng có người đến chào hỏi Chu Lê Hiên, anh luôn giữ một khoảng cách và thái độ vừa phải nhưng vẫn mỉm cười nho nhã, lịch sự. Anh thấp giọng nói: “Đừng quây, nếu không người ta sẽ hiểu lầm thật đấy.”

Buổi đấu giá rất nhỏ và hiện vật cũng đơn giản, là những món tui trẻ ở cô nhi viện làm ra, có bức tranh màu nước, tượng đất, búp bê vải tự làm. Chu Lê Hiên rộng rãi dùng số tiền có thể mua được tác phẩm của họa sĩ có chút danh tiếng để mua vài bức tranh mà mọi phương diện đều kém lại còn hơi cũ kỹ. Anh nói: “Trần tiểu thư, xin em cười một chút đi. Em cứ phụng phịu như vậy sẽ khiến người khác nghĩ em cũng là tác phẩm sắp sửa bị đấu giá đó.”

Tử Dữu cố nặn một nụ cười: “Anh thật vui tính.”

“Quên đi, em cứ như vừa rồi là được.” Anh quay lại nhìn bức đấu giá.

Người chủ trì trưng bày một bộ bông tai, dây chuyền, nhìn qua dường như chỉ làm từ đá thường: “Đứa bé này tuy không vẽ những bức tranh xinh đẹp, cũng không làm những thứ trẻ con thường yêu thích nhưng lại

rất trân quý món đồ này. Đá này thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt nhưng đã làm bạn với cô bé mười năm rồi.”

Chu Lê Hiên lại rất chú tâm với vật đầu giá này. Viên đá có giá không cao nhưng vì có một người cạnh tranh với Chu Lê Hiên nên giá cứ tăng ào ào, chờ đến khi anh lấy được nó thì giá đã ngất ngưỡng, làm xôn xao cả căn phòng, người chủ trì tới hỏi Chu Lê Hiên: “Vì sao tiên sinh lại ra giá cao như thế?”

“Tôi cảm động bởi tinh thần dâng tặng của đứa trẻ này, không phải ai cũng có dũng khí cho đi thứ mình yêu quý nhất nên tôi muốn thành toàn cho tấm lòng cô bé.” Anh dừng lại, nhìn người đã cùng anh nâng giá mấy chục lần: “Tôi nghĩ vị tiên sinh này nhất định cũng có cùng nguyện vọng với tôi.” Cả hội trường vỗ tay.

Trên đường trở về, Chu Lê Hiên nghiên cứu viên đá anh vừa ra giá rất cao để mua lại, rồi gọi điện cho chủ sự cuộc đấu giá: “Vui lòng cho tôi biết cách liên lạc với cô bé đã quyên góp viên đá này... Không cần, tôi muốn tự tay trả cho cô bé.”

Tử Dữu cảm giác muốn phát điên. Sự kiện về viên đá thiên thạch của Lý Mộc Trường cô đã cố quên đi. Nhưng nhìn bộ dạng xem xét kỹ lưỡng của anh và những lời anh từng nói đã khiến cô cảm thấy như mình đã nhìn thấy một hình ảnh không thực, hình ảnh đó đến từ một nơi nào đó xa xăm.

Chu Lê Hiên chủ động phá vỡ yên lặng nói: “Đứa bé đáng thương kia nhất định không biết, chỉ một viên đá cũng có thể cho nó sống tốt cả đời.”

Lần thứ hai, anh lại biểu lộ đôi mắt sắc sảo với đá quý, quặng thô khiến Trần Tử Dữu khó giữ được im lặng: “Người tranh nó với anh cũng biết điều đó đúng không? Anh ta đã nhìn ra?”

“Có lẽ. Anh ta là một thương nhân rất thành công về đá quý.”

“Anh học chuyên ngành địa chất hay chuyên ngành đá quý?”

“Nghe nói tôi đã học tài chính và thương mại nhưng cha tôi nghiên cứu địa chất rất nhiều năm. Có lẽ ông đã di truyền gen này cho tôi chăng?”

Khi Trần Tử Dữu và Chu Lê Hiên trên đường quay lại chỗ đấu giá một cách khó hiểu thì trong thư phòng, Chu lão phu nhân đang nói chuyện với con trai thứ của bà Chu Tường Ân.

“Mẹ,” Chu Tường Ân tuổi gần sáu mươi, khuôn mặt ông và Chu Lê Hiên có nét giống nhau. “Con muốn nói với mẹ về chuyện của Lê Hiên. Từ lúc tỉnh lại, cách nhìn nhận và giải quyết sự việc của nó với trước kia hoàn toàn như hai người khác nhau.”

“Sau khi vượt qua cửa tử lại bị mất trí nhớ, nó khác với lúc trước là điều bình thường.” Lão phu nhân nhàn nhạt nói.

“Vài ngày trước con có gửi ẹ một thứ, chắc mẹ đã xem rồi.”

Lão phu nhân giận tái mặt: “Trên đời này người giống người rất nhiều.”

“Mẹ, hai người cùng xảy ra chuyện tại một nơi. Vì sao những chuyện xảy đến với Lê Hiên...”

Lão phu nhân ngăn ông nói tiếp: “Chu Tường Ân, Lê Hiên là ta nuôi lớn, ta hiểu rõ nó hơn bất kỳ ai khác! Còn anh chỉ gặp nó một năm dăm ba lần. Anh thân là chú nó, lại hy vọng nó đã chết sao? Nếu anh còn nghi ngờ nó không phải cháu anh thì có thể đi xét nghiệm DNA!”

Cuộc nói chuyện mẹ con đến đây là chấm dứt, sau khi Chu Tường Ân ra khỏi phòng, Lý Từ bước ra từ đằng sau kệ sách, chỗ đó có một thông đạo ngầm.

“Tường Ân lần này có chút hấp tấp, có thể thấy là bị Lê Hiên ép rồi.”

Lý Từ cúi đầu thấp giọng nói: “Tôi cũng nghe nói, Tường Ân tiên sinh bị thiếu gia chọc tức đến mức phải dùng thuốc trợ tim.”

“Sau khi Lê Hiên bệnh nặng lại trở nên quyết đoán hơn. Trước đây nó sẽ không bao giờ va chạm chính diện với người khác.” Chu lão phu nhân khóe miệng như cười như không, “Lý Từ, trừ ta ra, ông là người ở bên Lê Hiên lâu nhất.”

“Vâng, thưa phu nhân. Từ năm thiếu gia sáu tuổi cho đến mười tám tuổi.”

“Vậy ông có thấy nó bây giờ thật sự không giống trước kia không?”

“Cách nhìn nhận vấn đề quả có chút khác biệt. Nhưng một vài thói quen của cậu ấy từ nhỏ, những chuyện nhỏ nhặt nhất cùng với bộ dạng trầm tư và nụ cười ấy, tôi cảm thấy rất giống trước kia.” Lý Từ thận trọng trả lời.

Lão phu nhân lâm vào trầm tư, giống như căn bản không nghe thấy những điều Lý Từ vừa nói, “Khi này Tưởng Ân cũng nói Lê Hiên và đứa nhỏ kia giống nhau như đúc. Ông nói lại cho ta tình cảnh ông gặp nó ngày đó đi.” Sau một lúc, bà mới nói tiếp, đồng thời khoát tay, “Ta biết ông đã nói hai lần. Ta chỉ muốn nghe lại lần nữa thôi.”

Vì vậy Lý Từ lại kể lại lần thứ ba: “Hôm đó Lê Hiên thiếu gia hẹn gặp tôi tại thành phố N vào buổi tối, tôi đến sớm nên thấy cậu ấy đang ngồi trong một nhà hàng, bên cạnh còn có khách, dường như đang nói chuyện gì đó rất quan trọng. Tôi đi qua chào nhưng thái độ cậu ấy rất lạnh nhạt, tựa như không biết tôi. Lúc tôi lại gặp thiếu gia thì một chữ cậu ấy cũng không đề cập đến chuyện ban ngày. Đến khi tôi chủ động hỏi, cậu ấy mới nói muốn đùa với tôi một chút, sau khi gặp tôi xong cậu ấy lại vội vàng bỏ đi. Mãi đến sau này tôi mới biết được trưa hôm đó tôi đã gặp một vị thiếu gia khác.”

Chu lão phu nhân tựa như lần đầu tiên nghe được chuyện này nên rất chuyên chú, lúc sau bà hỏi: “Ông không nhận ra cậu ta không phải Lê Hiên sao?”

“Không ạ, thật sự rất giống, bất luận là cử chỉ hay nét mặt. Mấy năm qua, tôi cũng không được gặp thiếu gia nhiều.”

Chu lão phu nhân vuốt lông mày: “Con gái Tử Dữu của ông...” Bà trầm ngâm một lát rồi bỏ qua đề tài này, “Lý Từ, từ nay về sau ta sẽ không hỏi lại ông chuyện ngày hôm đó, chính ông cũng hãy quên đi. Đứa bé kia, nó và Chu gia không có bất cứ quan hệ nào hết.”

“Vâng” Lý Từ cung kính trả lời.

Lý Từ đi rồi, Chu lão phu nhân tiếp tục ngồi ngẩn người tại đó, cho đến khi quản gia gõ cửa: “Phu nhân, tới giờ người uống thuốc rồi.”

Bà cho ông ta vào. “Những nơi Lê Hiên ở trước kia đã dọn sạch rồi chứ?”

Quản gia nói: “Theo lệnh của người, tất cả những nơi thiếu gia từng ở đều được dọn dẹp sạch sẽ, một sợi tóc hay một dấu tay cũng không lưu lại. Thiếu gia luôn ưa sạch nên những nơi cậu ấy ở luôn được quét dọn ngăn nắp. Tôi còn tìm người xóa bớt sổ ghi chép của cậu ấy nữa.”

Sau khi quản gia đi, lão phu nhân bấm điện thoại phân phó vài chuyện. Cuối cùng, bà gọi cho bác sĩ thần kinh của Chu Lê Hiên, trao đổi về tình trạng hồi phục của anh.

“Lê Hiên còn thường xuyên đau đầu không ạ?” Bác sĩ hỏi.

“Nó cái gì cũng không nói.”

“Vậy sao? Cậu ấy là một bệnh nhân cực kỳ nhẫn nại mà tôi từng gặp, đau đến sắp ngất cũng không rên một tiếng.” Bác sĩ nói, “Nhưng cậu ấy rất quan tâm đến trí nhớ của mình, đối với cơ hội khôi phục trí nhớ nhỏ nhoi thì cảm thấy rất thất vọng.”

“Nếu nó biết được chứng mất trí nhớ của mình không phải là di chứng của vụ tai nạn mà do ta hại, nó có hận ta không? Ta biết rõ sẽ làm tổn thương nghiêm trọng trí nhớ của nó nhưng vẫn lựa chọn phương án trị liệu đó.”

“Cậu ấy sẽ không biết đâu. Hơn nữa, người cũng vì cậu ấy, mất trí nhớ với hôn mê thì còn tốt hơn nhiều. Cậu ấy sẽ hiểu thôi.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Chu lão phu nhân cúp điện thoại. Tiếng nói lại biến mất, trong phòng chỉ còn lại mình bà. Bà đến bên bức tường, quỳ gối trước bàn thờ Phật, cúi đầu yên lặng cầu nguyện trong chốc lát. Khi ngẩng đầu lần nữa thì khuôn mặt bà đầm đìa nước mắt.

Tối đó, Trần Tử Dữu cũng lăn lộn khó ngủ.

Một giờ trước, cô và Giang Lưu đã nói chuyện qua điện thoại. Lần đầu tiên cô hỏi chi tiết về giờ chết của Giang Ly Thành nhưng Giang Lưu lại đoán bừa.

“Giang Lưu, có phải có điều gì tôi không nên biết?”

“Tôi đã nói hết rồi. Chính cô mới là người giấu tôi nhiều chuyện đó.”

Tử Dữu cũng nói qua loa chuyện của Chu Lê Hiên với Giang Lưu. Bí mật kia mặc dù đã bị cô nhìn ra nhưng cô đã có giao ước với Chu phu nhân, cô không thể nói. Vì vậy hai người cũng không hỏi được thứ mình muốn biết.

Cả đêm Trần Tử Dữu ngủ không ngon giấc, trong mơ có rất nhiều hình ảnh dội vào đầu cô như đoạn phim quảng cáo, những đoạn ngắn ngủi chớp nhoáng.

Lúc đầu cảnh trong mơ của cô rất an bình và tươi đẹp, trên bãi cỏ hoa tươi dưới ánh mặt trời, có hai đứa trẻ sinh đôi đang nô đùa, chỉ mặc một cái yếm lộ ra bàn tay bàn chân trắng nõn, đáng yêu, chúng ôm nhau đùa giỡn, lăn qua lăn lại. Nhưng hình ảnh này lại khiến cô vô cùng bất an, cứ như bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Hình ảnh trong mơ dần vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, tiêu tán thành một mảng sương mù, trong đó phảng phất có một thân ảnh cô độc nhưng cô không thấy được rõ. Kế đó, cô lại mơ tới thời khắc hai người con trai đó gặp nhau khi đã trưởng thành. Như một bộ phim khoa học viễn tưởng ly kỳ, một người kinh ngạc, người còn lại nét mặt vẫn thản nhiên, một người trong hiện thực, người kia trong thế giới hư ảo được sao chép về hình dáng nhưng bị ngăn cách bởi thế giới tâm linh. Cảnh vật đột nhiên thay đổi, cô trở thành diễn viên đang bàng hoàng, bối rối đứng trước mặt hai con người giống nhau như đúc ấy, cuối cùng cô đưa tay muốn giữ chặt một người, tay cô xuyên qua thân thể người đó, hóa ra anh chỉ là ảo ảnh, đổi lại người kia khoe miệng ẩn chứa nét cười đưa tay chạm vào cô rồi đột nhiên tan biến, vô ảnh vô hình.

Tử Dữu giật mình tỉnh lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cô vẫn có thể cảm nhận được giây phút khi người đó biến mất thì cổ họng của cô giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, muốn khóc cũng không khóc được, cảm giác như bị đè nén. Cô vẫn nhớ rõ khi hai đứa trẻ ng sinh đang chơi đùa trên cỏ, ánh mắt của cô cố gắng đuổi theo bọn chúng để phân biệt ai là ai. Có một đứa bỗng ngã sấp xuống, cô muốn chạy lại nâng nó dậy nhưng không di chuyển được, lòng tràn đầy lo lắng, nó lại đang ngọ nguậy tự đứng lên thì cô nhìn thấy rõ một vết bớt hồng nhạt trên bắp đùi nó.

Cô nhớ ra rồi. Trước kia, tuy phần lớn thời gian cô và Giang Ly Thành tiếp xúc thân mật đều ở trong bóng tối, khi có ánh sáng cô cũng không khi nào ngắm nhìn thân thể của anh nhưng lần cô bị ép đi cùng anh ra nước ngoài, cô đã từng giúp anh tắm rửa khi anh bị thương. Lúc đó cô chỉ qua loa cho xong chuyện nhưng vô tình nhìn thấy phía trên bắp đùi anh có một vết bớt nhỏ hình trái tim màu hồng nhạt. Dấu vết đáng yêu đó không hợp với con người anh chút nào, lúc ấy cô nhin không được đã nhìn chăm chú, thiếu chút bật cười. Sau khi về nước bệnh tình ông ngoại chuyển biến xấu, cô hận Giang Ly Thành đến chết nên đã quên bằng chuyện nhỏ nhặt này, hóa ra những thứ chôn giấu tận đáy lòng thật sự cô vẫn chưa từng quên.

Tử Dữu mò xuống giường mở máy tính, đánh máy từ ‘ng thai’, ‘bớt’. Kết quả tìm kiếm cho cô biết, cho dù là ng thai cùng trứng, gien hoàn toàn giống nhau thì cũng khó có được vị trí vết bớt giống nhau.

Cô phát run, sau lưng và lòng bàn tay mồ hôi chảy ra đầm đìa. Cô đứng bên cạnh cửa sổ hút một điếu thuốc, để khói thuốc độc hại cùng những phiền muộn mà cô đã vùi sâu tận đáy lòng lại nặng nề nhả ra. Cô vừa nảy sinh một suy nghĩ điên rồ cùng với sự chờ mong khắp khối không cách nào định nghĩa được làm cô cảm thấy sợ hãi và hổ thẹn.

Cô ép bản thân phải ngủ nhưng cô không ngủ say được, nửa mê nửa tỉnh, cô mơ thấy trước khi cha mẹ cô chết, mơ thấy lúc ông ngoại phát bệnh, cũng mơ thấy cô đang ngồi giữa những ngôi mộ, cô độc, không nơi nương tựa. Nhưng cô còn mơ thấy chính mình vào thời điểm được Giang Ly Thành cứu giúp, thấy anh đã từng cho cô chỗ nương tựa chỗ che, cô cắn nát môi mình, lớn tiếng nói với Giang Ly Thành trong mơ: “Anh sống hay chết có liên quan gì đến tôi? Sao ngay cả khi chết rồi anh cũng như âm hồn bất tán vậy? Tôi đã tha thứ cho anh sao anh vẫn không chịu buông tha cho tôi?”

25. Chương 25:chứng Thực

Hôm sau chính là lễ thu hoạch nho trong trang viên. Tử Dữu một đêm ngủ không ngon nên dưới mắt có quầng xanh nhạt như vì gặp ác mộng mà mất ngủ.

Lễ thu hoạch rất náo nhiệt, rượu nhiều như nước, bánh trái hoa quả nhiều vô kể. Chu phu nhân đích thân đứng ra chủ trì nghi thức kính thần, khi bà mở một chai rượu ngon nhất, lớn nhất ra, bình rượu trên tay bức tượng đồng thiếu nữ không ngừng chảy xuống sâm banh, không khí đầy tràn hương vị ngọt ngào. Một bồn khổng lồ chất đầy nho, mọi người thoải mái cởi giày rồi vui vẻ đạp lên trong khi những người khác múa hát nhộn nhịp ở khu vườn bên cạnh. Tất cả những người này chung sống với nhau đầy tình yêu thương.

Tử Dữu chỉ đứng một bên tỉnh táo theo dõi, tại những nơi càng ồn ào náo nhiệt cô lại càng bộc lộ sự cô quạnh.

Lý Mộc Trùng hỏi cô: “Sao chị không tham gia cùng mọi người?” Trần Tử Dữu nói: “Sau này chắc chị không dám uống rượu nho nữa đâu.”

Lý Mộc Trùng cười hì hì chạy vào nhảy múa với bạn bè nhưng cũng không kéo cô theo.

Tử Dữu đi dạo các nơi một lát, đột nhiên bị mọi người kéo vào giữa đám đông đang nhảy múa. Một lát sau, có người tới nói lão phu nhân mời cô qua đó ngồi.

Chu lão phu nhân đang cùng vài người khách топ năm топ ba ngồi ở khu vườn bên cạnh dùng bữa, uống trà hoặc rượu và trò chuyện. Tuy chỉ cách một con đường hoa nhưng một bên an tĩnh, nhẹ nhàng một bên náo nhiệt cuồng loạn cứ như hai thế giới khác biệt. Chỉ xuất hiện một lúc ở nghi thức, Chu Lê Hiên cũng đang ngồi đây, nói chuyện cùng một người đàn ông khuôn mặt na ná giống anh. Tử Dữu thao thức cả đêm, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia cô lại cảm giác như đã trải qua mấy đời, mãi đến khi Chu lão phu nhân nói chuyện với cô thì cô mới hồi phục tinh thần.

“Xem khí sắc cô kém quá, hôm qua không ngủ ngon à?”

“Gặp vài cơn ác mộng thôi ạ.”

“Hả, ‘vài cơn’? thật khó! Trùng hợp thật, Lê Hiên cũng nói đêm qua mơ thấy ác mộng. Đấy, mắt đầy tơ máu.” Lão phu nhân chỉ Chu Lê Hiên cách đó không xa. Trần Tử Dữu không nói gì.

“Người trẻ không nên suy nghĩ nhiều thì sẽ không gặp ác mộng nữa.” Bà lão đưa cho Trần Tử Dữu một ly rượu, “Nghe nói cuối tuần cô sẽ về nước?”

“Vâng.” Cô lễ phép trả lời, nhìn về phía vợ chồng Lý Từ, “cháu ở đây cũng lâu rồi.”

“Lý Từ sẽ buồn lắm cho coi.” Lão phu nhân cảm thán một câu, “Không ở lại vài ngày nữa được sao? Nơi này không có gì cho cô lưu luyến à?”

Trong vườn có một cây đàn dương cầm trắng, nhạc công đang tấu một khúc ca êm dịu, du dương.

“Đây là một nơi rất đẹp. Cám ơn người đã tiếp đón cháu.” Trần Tử Dữu máy móc nói.

“Cô đang nói mát rồi, cô chẳng thấy ta đang tiếp đón cô đâu.” Nếp nhăn trên mặt Lão phu nhân giãn ra, “Nhưng ta hy vọng thường xuyên được gặp cô. Có lẽ Lê Hiên nhà ta cũng không muốn cô đi đấy.”

Tử Dữu vốn định im lặng nhưng lão phu nhân cứ nhìn chằm chằm vào mắt cô cho thấy bà không định bỏ qua cho cô, đành phải nói: “Chu tiên sinh nhiệt tình hiếu khách, rất giống người ạ.”

“Cô gái, cô không biết sao? Khi cô nói dối, ánh mắt của cô sẽ lay động.” Lão nhân cười vui vẻ, đưa mắt nhìn Chu Lê Hiên bên kia. Trần Tử Dữu cũng nhìn theo bà. Chu Lê Hiên ngồi gần chú của anh gây nên cảm giác rất lạ, vẻ mặt như hai màu tương phản. Chu Tường Ân sắc mặt căng thẳng như đang cố bình tĩnh còn Chu Lê Hiên thì không chút gợn sóng. Chu lão phu nhân thu hồi ánh mắt, nhấp một ngụm trà: “Cô sai rồi, Lê Hiên gần đây đã trở nên lạnh nhạt, không còn hiếu khách nữa, cũng chẳng chủ động nịnh nọt hay xin xỏ ta điều gì.”

Đúng lúc này, nhạc công đã đàn xong khúc nhạc, rời khỏi buổi tiệc một lát, Chu Tường Ân đột nhiên đứng lên, cao giọng nói: “Chúng ta hãy nhiệt liệt hoan nghênh Lê Hiên đàn một khúc góp vui ọi người nào.” Đang nói chuyện với nhau, tất cả ai nấy đều im bật, Chu Tường Ân nói tiếp, “Đến nay tôi vẫn nhớ khi còn bé, mỗi lần nhà có tiệc Lê Hiên luôn đàn một bản ọi người thưởng thức. Nhiều năm rồi tôi chưa được nghe lại. Không biết tài đánh đàn của Lê Hiên đã tiến bộ tới đâu rồi?”

Quang cảnh rải rác nhiều nhóm người bỗng chốc vang lên một tràng pháo tay, Chu Lê Hiên bất động thanh sắc nhìn ông ta. Chu lão phu nhân tròn mắt, gọi Chu Tường Ân tới, nói khẽ với ông: “Anh biết ngón tay nó bị thương, hơn nữa cũng chẳng nhớ được chuyện gì rồi kia mà.”

“Mẹ, Lê Hiên tuy không nhớ rõ quá khứ nhưng sao quên được những gì nó đã được học. Mẹ yên tâm đi.”

Ông ta vừa dứt lời, Chu Lê Hiên chậm rãi đi đến bên cây đàn và ngồi xuống, “Chú muốn nghe bản nào?”

“Bản cháu thích nhất, của Liszt đi.”

“Chú hai, cháu nghĩ cháu thích Chopin hơn.”

“À, đúng rồi, chú nhớ lộn rồi. Cháu đàn một điệu Valse của ông ta được không? Khi còn nhỏ cháu thường đàn đó.”

Chu Lê Hiên tập trung nghĩ một lát, đánh ra một chuỗi âm dứt quãng, đúng là “Grande Valse Brillante” của Chopin nhưng không liên tục. Anh nhìn Chu Tường Ân với một nụ cười mỉm, áy náy gập lần lượt ngón tay phải, ngón trỏ, ngón giữa và áp út lại: “Mấy ngón tay này sau khi cháu bị thương đã không còn linh hoạt nữa, ngoài đánh được nhịp điệu thì cháu không làm hơn được. Chú thông cảm cho việc cháu đổi điệu tấu nhé.” Ngay khi người chú còn chưa kịp nói gì, anh quay sang ra hiệu cho người giúp việc rồi dùng tốc độ nhanh hơn bình thường rất nhiều để tấu hết cả khúc nhạc, lần này anh đánh rất trôi chảy và điêu luyện. Ban đầu là một mảnh yên tĩnh không một tiếng động, sau đó tiếng vỗ tay vang ầm trời. Chu lão phu nhân vỗ tay lâu nhất, to nhất, nụ cười lan tận đến đuôi mắt.

“Ngón tay anh ta bị thương rất nặng sao ạ?” Tử Dữu hỏi.

“Bởi tai nạn xe lần đó, cô không biết nó viết chữ luôn dùng tay trái à?”

Tim Trần Tử Dữu đập nhanh: “Tai nạn xe? Khi nào thế ạ?”

“Xe của nó rơi xuống vách núi, còn nó thì mất tích. Về sau Rica tìm thấy nó đang nằm hôn mê bất tỉnh trong một bệnh viện nhỏ. Lúc nó hôn mê, ta đã từng thử, chỉ cần nó có thể tỉnh lại ta sẽ không truy cứu chuyện này.” Chu lão phu nhân nói, “Cô gái, nếu Lê Hiên biết cô quan tâm đến chuyện của nó như thế, chắc nó sẽ vui lắm đấy.”

Tử Dữu trầm mặc không nói gì. Kỳ thật những ngày qua, cô từng kín đáo dò hỏi nhiều người về sự thật đằng sau chuyện cũ của Chu Lê Hiên nhưng những người đó hoặc không biết hoặc kín như bưng, cô không tra ra được gì.

Lão phu nhân còn nói: “Ta biết cô đang nghĩ gì. Đúng, thời gian nó và đứa bé kia xảy ra chuyện rất gần nhau, địa điểm cũng gần, xem chừng là định gặp nhau hoặc mới chia tay. Sau này ta mới biết chuyện đó. Có lẽ là vận mệnh của song thai, quả nhiên giống nhau, nhỉ?”

Khi Trần Tử Dữu rời khỏi chỗ lão phu nhân thì cước bộ đã không còn ổn định được nữa. Cô đã phỏng đoán lung tung nhưng khi chuyện không thực tế đó lại đang dần trở nên rõ ràng thì cô lại bắt đầu sợ hãi. Nỗi chờ mong khắp khối không tên so với sự nguội lạnh trong lòng cô trước đây càng khiến cô lo sợ hơn.

Buổi chiều, tinh thần sa sút không tỉnh táo nên Trần Tử Dữu về nhà ngủ bù, cô vẫn ngủ không yên, trần trọc một hồi lại mơ thấy những điều kỳ quái. Cô mơ thấy Chu Lê Hiên là một phù thủy đang điều khiển những viên đá sáng lấp lánh xếp thành hàng, anh kiên nhẫn chỉ vào từng viên giải nghĩa cho cô: đây là thủy tinh, đây là kim cương, đây là thiên thạch, khối nhỏ kia là Tourmaline. Ngón tay của anh thon dài, khi chỉ vào những viên đá thì động tác như đang đánh đàn. Anh cười rạng rỡ, nắm chặt tay cô: “Cô đoán xem đây là cái gì?” Bàn tay anh mở ra, là miếng bùa bình an của cô, không phải bất kỳ món trang sức nào khác, nguyên vẹn nằm trong tay anh. Tử Dữu nói: “Cái này tôi biết, là ngọc bích. Sao lại ở trong tay anh?” Cô đưa tay ra, người đó cười: “Cái này là của tôi.” Trong lòng bàn tay anh, miếng bùa hình tròn trắng muốt

bỗng dưng biến mất, Trần Tử Dữu kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh cũng đang dần hóa thành trong suốt, biến mất không lưu lại chút dấu vết.

Khi tỉnh lại cô toàn thân đầm mồ hôi, nhớ lại giả thiết và sự thật ấy đã được gắn kết chặt chẽ trong giấc mơ. Người trong mộng cô biết đó là Chu Lê Hiên nhưng hoàn cảnh ấy cô rõ ràng đã xem anh là Giang Ly Thành.

Trong đầu cô thoáng hiện lên hình ảnh miếng bùa, nghe nói nó là di vật của người mẹ đã chết của anh, khiến Giang Lưu tin tưởng không chút nghi ngờ thân phận của anh, điều đó cũng làm lòng cô rối rắm. Nhưng tới bây giờ cô mới nghĩ ra, với cá tính của Giang Ly Thành thật sự không có khả năng anh luôn mang theo đồ vật của kẻ thù bên mình, vì vậy rất có thể anh đem nó cho Chu Lê Hiên, người chưa từng gặp mẹ ruột của mình. Cô suy đi nghĩ lại, càng nghĩ càng đau muốn nứt đầu, cô cắn môi đến chảy máu, dùng gối up lên mặt cho đến khi hít thở không thông. Cô buồn bực nói: “Xin anh buông tha cho tôi, buông tha cho tôi đi.”

Đến lúc chạng vạng tối, Tử Dữu bị Lý Mộc Trường đánh thức. Lý Mộc Trường nói buổi tối sẽ nướng thịt bên bờ hồ, có thể sẽ thức cả đêm. Cô bé trưng ra bộ mặt mong chờ Trần Tử Dữu sẽ tham gia, bởi vì nếu Tử Dữu không đi thì cha sẽ không cho phép cô qua đêm bên ngoài.

Lý Mộc Trường không ngờ Trần Tử Dữu lại đồng ý nhanh vậy. Sắc mặt cô rõ ràng rất mệt mỏi, tinh thần không phấn chấn nhưng cô chỉ là thuận miệng hỏi có những ai tham gia, sau đó liền gật đầu.

Tiệc nướng ngoài trời ngay bên bờ hồ. Hoàng hôn đã buông xuống, hồ nước phản chiếu nắng chiều và cảnh núi non đến tận chân trời, cái nóng ban ngày cũng dần tiêu tan.

Tham gia tiệc nướng có hai mươi người, đều còn rất trẻ, ngoài Chu Lê Hiên còn có hai người anh em họ của anh và Rica, có rất nhiều người Trần Tử Dữu không hề biết mặt nhưng Lý Mộc Trường lại gọi tên họ lưu loát, chắc là khách quen của trang viên. Nguyên liệu sớm đã chuẩn bị xong, các chàng trai cô gái vây quanh vỉ nướng nói chuyện phiếm, người giúp việc chen lẫn để phục vụ, bữa tối bình dân đã được nâng lên trang trọng.

Chu Lê Hiên không hề nghi ngờ tâm địa của đám người kia, mỗi người đều tỏ ra khách khí và cung kính với anh, dù anh đi lại không tiện, hầu như không tham gia hoạt động gì, còn mất trí nhớ nữa. Hai người em họ quần là áo lụa trong mắt Trần Tử Dữu khi ở trước mặt anh cũng có vẻ kính nể và nghiêm chỉnh. Họ nói chuyện về văn hóa, địa lý, lịch sử, tình hình chính trị đương thời, mọi thứ trên trời dưới đất.

Tử Dữu chú ý biểu hiện của những người này, ai cũng nhìn thần sắc của Chu Lê Hiên một cách rất bình thường, giống như trước kia anh vẫn luôn như vậy. Thế nhưng những biểu hiện của anh, giờ phút này trong mắt cô, lại chính là Giang Ly Thành, lạnh nhạt, hỉ nộ không lộ ra, ít nói, chỉ dùng một chữ để trả lời, tuyệt đối không nói hai từ, chỉ dùng đơn âm không dùng đa âm, chỉ với chủ đề anh thấy có hứng mới nói hơn vài câu; anh chuyên tâm nhìn lên nhưng kỳ thật đang thất thần, khi anh cúi đầu tỏ vẻ không đếm xỉa thì có thể đang chăm chú nghe người khác nói chuyện. Nếu vừa rồi không kết luận như vậy thì chính cô cũng không biết từ khi nào cô lại hiểu rõ Giang Ly Thành đến vậy.

Cô gái hoạt bát tên Maggie đang nói chuyện về những hiểu biết khi đi du lịch Trung Quốc tháng trước, nói tận hứng đến mức còn bắt chước dân bản xứ nói giọng địa phương.

Chu Lê Hiên cười một tiếng: “Không phải cô đi Tứ Xuyên à? Sao nói tiếng địa phương lại thành ra tiếng Hồ Nam rồi?”

Maggie không vui nói: “Sao anh biết tôi nói không đúng? Anh nói thử vài câu tôi nghe xem.”

Chu Lê Hiên quả thật dùng tiếng Tứ Xuyên nói lại những câu cô mới vừa nói.

Tử Dữu trong lòng thất lại, bên cạnh có người cười: “Sao cô có vẻ buồn chán vậy?”

Maggie hỏi Tử Dữu: “Tử Dữu tiểu thư đến từ Trung Quốc thử nói xem anh ấy nói vậy có đúng không?”

Tử Dữu hồi phục tinh thần: “Tôi không phân biệt được tiếng địa phương, tiếng Tứ Xuyên hình như nói như vậy đây. Chu tiên sinh đã từng đi du lịch ở đó sao?” Tim cô đập nhanh.

“Anh ấy chưa từng đi!” không đợi Chu Lê Hiên trả lời, Rica đã xen vào trước, phản ứng nhanh quá làm cho tình huống chột đông cứng lại. Chu Lê Hiên và Tử Dữu cùng nhìn cô ta, ánh mắt Chu Lê Hiên lóe lên: “Tối

qua xem kênh CCTV, có Mao và Đặng nói chuyện.” (Mao Trạch Đông và Đặng Tiểu Bình)

Anh nói vậy khiến đám người bên cạnh như lọt vào sương mù nhưng Tử Dữu lại hiểu, cô nhìn anh cười, tâm tình càng phức tạp hơn.

“Đây tính là cái gì,” có người nói, “Anh ấy có năng khiếu bẩm sinh về ngôn ngữ nên lúc buồn chán đều học mọi thứ tiếng đấy.”

Em họ của anh đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Bản kế hoạch đến Trung Quốc đầu tư xây dựng nhà máy của em bị chú hai phản đối. Anh phải đứng về phía em đó.”

“Chú hai phản đối cũng có lý của chú ấy, bản kế hoạch của cậu có nhiều vấn đề. Đến Trung Quốc xây dựng nhà máy, đặc biệt là tại một thành phố nhỏ, cậu không thể dùng cách thức rập khuôn như ở đây được.”

“Em đã đích thân đàm phán, họ đều đồng ý cung cấp cho chúng ta điều kiện tối ưu nhất vì họ có nhu cầu cấp bách về tài chính và kỹ thuật, đó là thành phố mới được phép mở rộng đối ngoại. Em nghĩ bây giờ đúng là thời cơ tốt, bỏ qua sẽ tiếc lắm.”

“Càng là nơi không phát triển thì càng có nhiều thế lực thủ cựu và nhiều quy định. Thời gian cậu điều tra chưa đủ, theo tôi, cậu cần làm rõ ràng thể chế luật của họ, không nên tùy tiện quyết định.”

“Gì chứ, nói như thể anh đã mở công ty bên đó rồi vậy.” Vị thiếu gia này chuyển hướng mục tiêu qua Trần Tử Dữu: “Trần tiểu thư, tình hình kinh tế trong nước tệ đến thế sao?”

Tử Dữu miễn cưỡng cười: “Chu tiên sinh nếu xem CCTV mà đã kết luận được thì chắc không sai đâu,” Cô nói mà không nhìn vị Chu thiếu gia tên Rhett đó, chỉ nhìn Chu Lê Hiên. Nhưng anh thản nhiên nhìn lại cô, sau khi cô nói xong thì quay sang người em họ: “Đổi chủ đề đi, các cô gái không có hứng thú với những chuyện này đâu.”

Trần Tử Dữu vừa để lộ một khuôn mặt mới, làm cho không ít người hiếu kỳ, câu chuyện bảy tám phần là hướng về cô, những vấn đề về tác phong truyền thông phương Tây hoặc tác phong của đội chó săn suýt làm cho cô chống đỡ không nổi. Họ còn xoay qua thân thể của cô, cảm khái, xúc động một phen, một người nói: “Lý Mộc Trùng và Tử Dữu tiểu thư nhìn kỹ rất giống nhau.” Lại có người nói: “Tôi đoán khi Tử Dữu tiểu thư mười mấy tuổi thì bộ dáng giống Lý Mộc Trùng lúc này đây nhỉ.”

Trước khi vấn đề nhằm vào cô được đem ra thảo luận, Chu Lê Hiên phải trái nhìn hai người liếc mắt một cái, lắc đầu nói: “không giống.”

Khi anh nói thì tay đang rắc hồ tiêu vào thịt nướng trước mặt. Ngồi bên cạnh anh, Rica ngăn anh lại, nói nhỏ: “Cổ họng của anh.” Chu Lê Hiên bình thản rút tay lại.

Maggie cười nói: “Trợ lý như Rica có thể gặp nhưng khó cầu à nha.”

Chu Lê Hiên nhướn mắt nhìn cô ta, lại có người nói: “Ấy ấy, cổ họng anh sao vậy? Rõ ràng là đụng trúng đầu, sao cổ họng lại bị đau?”

Tử Dữu vừa chuẩn bị đưa miếng thịt nướng vào miệng, nghe câu nói đó lại liếc nhìn Chu Lê Hiên. Anh vốn đang nhìn xiên thịt của mình, lúc này đột nhiên như có linh cảm mà ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua mặt của cô. Tay Tử Dữu run lên, xiên thịt liền rơi xuống đất. Cô cúi đầu tính nhặt thì Chu Lê Hiên đã rất tự nhiên mà đem xiên thịt của mình đưa cho cô.

Maggie chặc chặc lưỡi: “Anh bị đụng đầu lại ga-lăng hơn đấy.” Chu Lê Hiên thuận tay đưa một xiên khác cho Maggie.

Cô miễn cưỡng cười, nói khẽ: “Cám ơn anh.”

Tử Dữu rất thông cảm tấm chân tình của Rica lại bị coi thường nên đối với cô ta cũng không có ác ý gì nhưng cô ta lại không muốn buông tha cho cô.

Cô bị người khác lôi kéo nói chuyện, chỉ chớp mắt đã không thấy Lý Mộc Trùng, nghe nói Lý Mộc Trùng đã chạy về phòng nghỉ ngơi, Trần Tử Dữu gấp gấp chạy về, cô vốn là dân mù đường trong bóng tối, rõ ràng đã nhớ chính xác phương hướng, gõ cửa nửa ngày, đang lo Lý Mộc Trùng khóa cửa ngủ say thì cửa lại bất ngờ được mở ra, một người đàn ông nửa tiếng trước còn ăn mặc chỉnh tề, lúc này ngang hông đang quần

khăn lông, trên giường bên trong phòng còn có một thân ảnh uyển chuyển, người đàn ông đó nhìn cô cười vui vẻ, Tử Dữu lúng túng luôn miệng nói xin lỗi.

Cô nhìn những cánh cửa giống nhau sắp thành hàng mà muốn chóng mặt, Rica đang cúi đầu bước nhanh, suýt nữa đụng vào cô, Rica ngẩng đầu, dưới ánh trăng đôi mắt ngập nước như vừa khóc, nhìn thấy cô lại có vẻ xấu hổ.

Tử Dữu đến tìm Lý Mộc Trường thì đã thấy cô ta và Chu Lê Hiên đang nói chuyện bên ngoài, trong lòng đại khái cũng đoán được phần nào, có chút đồng cảm với cô ta, các dãy phòng đều là Rica sắp xếp nên Tử Dữu hỏi cô ta có biết Lý Mộc Trường ở phòng nào không.

Trên mặt Rica tỏ vẻ bí hiểm, cô ta suy nghĩ một lát rồi chỉ vào một cánh cửa: “Chắc là đây.”

Tử Dữu nói cảm ơn rồi rời đi, căn phòng không khóa lại tối đen, cô gọi vài tiếng “Lý Mộc Trường” nhưng không có tiếng đáp, lần mò công tắc điện trên tường, đèn vừa mở thì cô thấy trong phòng không có một bóng người, cô cảm thấy không đúng, vừa quay đầu lại thì cửa đã bị khóa trái bên ngoài.

Tử Dữu lo lắng chạy đến bên cửa nghe ngóng, suy đoán động cơ của Rica, cho rằng cô ta có lẽ đang hy vọng cô kêu gào để bị chê cười nhưng cô sẽ không để cô ta được như ý. Cô đã hoàn toàn đánh giá thấp nhân phẩm của Rica, một phút sau, trong phòng vang lên một tiếng bụp, toàn bộ đèn rơi vào bóng tối, có người đã ngắt cầu dao.

Tử Dữu hận đến cắn răng, khó khăn chạy đến bên cửa sổ, kéo màn cửa ra xem, hôm ấy vì ở trong bóng tối chờ quá lâu mà ngất đi trong ngực Chu Lê Hiên, cô đã bị người nhà đó cười chê mỗi khi nói chuyện, có lẽ Rica đã lợi dụng điều này.

Cửa sổ căn phòng hướng ra phía ngoài, chỉ thấy ánh trăng như nước, bên ngoài không có ai, vừa rồi xung quanh rất yên tĩnh, đa số đều đang tập trung dưới lầu chỉ sợ cô có gọi cũng không ai nghe được.

Cô hít sâu vài hơi, leo ra bằng cửa sổ sợ không thể, xa xa có bảo an, bảo vệ tuần tra, cô cam đoan nếu mình leo xuống được cho dù không té ngã cũng sẽ bị bảo vệ tưởng nhầm là ăn trộm mà bắn trước. Cô tìm được điện thoại, ở đây cô chỉ biết mỗi số của Lý Mộc Trường, những người khác cô đều không biết.

Cũng may trăng rất sáng, hắt qua cửa sổ làm sáng cả một vùng, chứng sợ bóng tối của cô tạm thời không phát tác. Nhưng Trần Tử Dữu cảm thấy Rica hãm hại cô thật là sơ suất, cánh cửa đột nhiên được mở từ ngoài, toàn thân cô dựng tóc gáy lên, chỉ thấy một bóng người cao lớn đang đứng cạnh cửa ra vào còn cô lại đang đứng dưới ánh trăng, không có chỗ nào để ẩn nấp.

Người đó cười lộ lên, khê huyết sáo rồi đóng cửa lại, bước nhanh đến trước mặt cô: “Ôi, tưởng ai. Món quà bất ngờ đó.” Trên người tên này toàn mùi rượu, ánh mắt mờ mịt, đúng là một vị thiếu gia khác của Chu gia, em trai Rhett của Chu Lê Hiên, tên tiếng trung là Chu Chính Hiên.

“Đó là một hiểu lầm.” Tử Dữu nhanh chóng né hẳn nhưng lại bị bắt lại chính xác, miệng hắn sắp lại gần: “Đừng thẹn thùng mà, tiểu thư thông minh nhút nhát.” Râu ria trên miệng hắn cọ vào tay Trần Tử Dữu. Tử Dữu nghĩ đã khỏi hẳn bệnh cũ, dần ông tới gần cô sẽ theo bản năng mà nẩy ra phản ứng sinh lý cực đoan. Cô kinh hoảng và ghê tởm hất tay hắn ra, nói nhỏ: “Thả tôi ra!”

Cô không vùng vẫy được, dưới ánh sáng không rõ cô chán ghét và phản kháng lại nhưng hắn thuận thế ôm lấy eo cô, bịt miệng cô lại, cười sung sướng. Tử Dữu dùng toàn bộ sức mạnh hung hăng đá vào giữa chân hắn, hắn đau đớn kêu lên một tiếng rồi buông lỏng cô ra, cô nhanh chóng lao đảo chạy về phía cửa.

Cô bị một vật ngáng chân ngay cửa nên bị Rhett bắt kịp, hắn bắt chéo hai tay cô ra sau lưng, thấp giọng cười: “Cô cứ làm như thể chưa từng được đàn ông chạm vào, cô không biết làm thế càng khơi dậy hứng thú của đàn ông hả?” Dứt lời liền nằm sát xuống định hôn cô.

Tử Dữu không biết hắn đang đùa hay nghiêm túc nhưng cô đã căng thẳng tới cực điểm, chỉ biết là nếu hắn chạm vào mặt cô, cô sẽ chết mất, cô quờ vào thứ vừa làm cô té, đó là một cái bình thủy tinh. Tử Dữu lặng lẽ cầm lên, định trở tay nện thẳng vào đầu hắn nhưng trong khoảnh khắc đó, cô nhớ lại chuyện nhiều năm trước, cô đã từng đâm bị thương một người muốn hãm hiếp cô, cũng nghĩ đến hậu quả dù có đập trúng hắn hay không, cô cắn răng cố sức đập mạnh bình hoa lên cửa, cái bình bể nát, vang lên một tiếng xoảng rất to trong đêm tối. Thừa dịp hắn còn đang sửng sốt, Tử Dữu vội vàng chạy ra, vịn vào lan can: “Lui ra! Anh

còn dám tiến đến một bước tôi sẽ nhảy xuống ngay.” Giọng cô tuy thấp nhưng hết sức cứng rắn, tên kia thật sự không dám bước đến.

Dưới lầu những người kia đang say sưa sừng thịt nhưng bảo vệ đã nhanh chóng chạy vào, một lát sau còn có Chu Lê Hiên cùng hai người khác. Anh nhìn thoáng qua tình hình, nói với người bên cạnh: “Rhett đã quên mở cửa sổ còn ném bể chai rượu, chờ nó tỉnh rượu cho nó dẫm vào mảnh sành luôn.” Hai người kia rất thức thời đứng yên dưới đó.

Chu Lê Hiên thờ ơ nói đây là một phần truyền thống của trò chơi nên đã đuổi bảo vệ đi, cũng ra lệnh cho họ mở cầu dao điện lên.

Rhett thiếu gia nhìn thấy anh họ thì run sợ, trở nên rất biết điều, còn Chu Lê Hiên chỉ lo giữ Trần Tử Dữu, sợ cô lại ngất xỉu trong bóng tối lần nữa.

Khi phòng có ánh sáng trở lại, Chu Lê Hiên cao giọng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra, hả?”

“Em và Tử Dữu tiểu thư đang chơi trốn tìm thôi mà.” Rhett nói.

“Theo tôi thấy thì Trần tiểu thư có vẻ không tình nguyện tham gia lắm thì phải.”

Rhett bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Đúng ạ, vị tiểu thư này hình như không quen với luật chơi của chúng ta.”

Biết Rhett đã ra ngoài, Tử Dữu vẫn chưa lên tiếng, Chu Lê Hiên nói: “Cám ơn em.”

“Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn em đã giữ thể diện cho chúng tôi.”

“Không cần, tôi chỉ giữ thể diện cho chính mình mà thôi.”

“Rhett tuy hay đùa giỡn thái quá nhưng chỉ hù dọa thôi, họ trước kia cũng thường đùa dai như vậy, lừa người ta vào nhà rồi giả ma giả quỷ nhất họ, không phải cố ý nhắm vào em đâu.”

“Vâng, đây chỉ là một phần trong cái trò chơi truyền thống của các người mà tôi hiếm hoi được tham dự.”

Chu Lê Hiên không chấp nhất, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: “Ngày mai tôi sẽ hỏi cho rõ chuyện này để cho em một lời giải thích hợp lý nhưng em cũng nên cẩn thận một chút, hờ ra là lạc đường, đã không quen còn hay chạy lung tung.”

“Đúng, đều là tại tôi.”

“Tiểu thư, em nói chuyện với tôi cứ phải dùng giọng điệu như vậy sao?” Trần Tử Dữu im lặng, anh bỗng lấy khăn giấy lau cánh tay cô.

“Anh làm gì thế?” Tử Dữu lui về sau một bước, mặt đầy cảnh giác.

“Cánh tay em oí thương rồi.” Anh đưa tờ giấy ra, trên đó có vết máu. Tử Dữu thờ ơ, anh lại nhăn mũi giống trẻ con: “Tôi và em chưa gặp nhau được nhiều, mà hai lần gặp em đều bị thương hoặc phát bệnh, đây chẳng phải chúng ta có duyên với nhau sao?”

“Ý anh là nghiệt duyên hả?” Tử Dữu giận dữ nói xong liền bỏ ra ngoài, cô muốn đi tìm Lý Mộc Trùng nhưng đã không tìm được phòng cô bé, lại không có chìa khóa. Cuối cùng vẫn là không thể không đi theo Chu Lê Hiên đến gặp quản lý để lấy chìa khóa dự phòng, lại phải cùng anh đi tìm, xuyên qua gian phòng có nhiều người đang chơi bài thì vài người nhìn cô một cách khác thường.

Cô tìm được Rica, cô ta vẫn bình tĩnh, tự nhiên. Khi Trần Tử Dữu đi đến gần thì cô ta nhẹ nhàng cười, nói: “Nghe nói cô bị giật mình. Đây là nghi thức chào đón người mới của chúng tôi. Chắc Lý Mộc Trùng đã nói với cô?” Tử Dữu cũng thản nhiên cười: “Chắc đã nói nhưng tôi quên mất.”

Tử Dữu tìm được Lý Mộc Trùng đang nằm trên giường ngủ say, cực kỳ yên bình, thậm chí còn nhớ khóa cửa và đắp chăn ỉnh.

Cô dùng khăn nóng lau mặt và tay cho Lý Mộc Trùng, thay đồ ngủ cho cô bé, ngáy ngốc ngồi bên giường, nửa tiếng trôi qua cô bé vẫn ngủ ngon, không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh lại. Tử Dữu lấy ra một điều thuốc,

đến bên cạnh cửa sổ châm lửa hút một hơi, quay đầu lại nhìn Lý Mộc Trùng, cảm thấy không ổn liền dập tắt điều thuốc, kiểm tra cửa sổ trong phòng, bật đèn ngủ lên, sau đó nhón chân đi ra, đồng thời khóa cửa lại.

Tử Dữu trở lại gian phòng của mình, hút liên tục hai điều thuốc, cô không nghiện thuốc lá, một tháng không đụng đến cũng không sao nhưng hai hôm nay tâm trạng bức bối, cô đã hút hơn nửa hộp, cô nghĩ cả người mình đều đậm mùi thuốc lá rồi.

Trong phòng có đầy đủ tiện nghi, cô đi tắm rồi ngồi yên để gió thổi khô tóc, có lẽ buổi chiều ngủ nhiều nên nằm một lúc mà vẫn không ngủ được, tâm phiền ý loạn, cô đứng dậy đến bên cửa sổ ngắm trăng nhưng trời đêm một màu đen huyền phủ bằng ánh sáng của mặt trăng càng làm cô khó chịu. Ngoài cửa sổ thổi tới một trận gió nhẹ và mát mẻ mang theo hương hoa cỏ, cô đột nhiên rất muốn ra ngoài đi dạo, cô thay váy, chải đầu rồi ra khỏi phòng, tóc cô chỉ dài chấm vai nên bình thường cô hiếm khi xõa tóc.

Trước khi ra khỏi phòng cô nhớ lại sự cố lúc nãy nên tìm một con dao gọt trái cây bỏ vào túi, như vậy cô mới an tâm.

Những căn phòng tọa lạc quanh hồ, ra khỏi cửa là trông thấy hồ nước, lúc này đồng lửa bên bờ hồ đã được dập tắt, người đã tan hết, bóng trăng loang lổ trên mặt đất, đêm khuya gió thổi lên làm nhẵn mặt hồ vốn phẳng như gương. Dưới ánh trăng bốn bề cũng yên tĩnh, có tiếng côn trùng kêu, có tiếng gió thổi qua các cành lá xào xạc, còn có tiếng cười đùa bị đè thấp từ các gian phòng nhỏ truyền tới.

Tử Dữu ngồi xuống ghế trong đình viện, hít thở hương cỏ cây theo gió bay đến, nỗi bức dọc đã giảm đi nhiều. Cô hút một điều thuốc, nhìn màn mây mỏng che bóng trăng đang chậm rãi tản đi. Trong đầu cô bỗng xuất hiện một hình ảnh huyền hoặc, trăng sáng lúc này là một cô gái tròn trịa đang tắm, dùng dải lụa mỏng lau khô thân thể, hoàn toàn không ngờ có rất nhiều người đang chiêm ngưỡng cô. Đây vốn là bức họa đồ mỹ nhân tắm vô cùng lãng mạn nhưng hiện lên trong đầu cô lại là một bức biếm họa nực cười. Cô cảm thấy mình thật rảnh rỗi, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

Trong góc có một giọng nói trầm thấp vang lên, không rõ lắm, cơ hồ có thể hòa cùng tiếng gió. Nhưng giọng nói này chỉ cách cô 4-5m, Tử Dữu toàn thân dựng tóc gáy. Cô xoay người nhặt một hòn đá nhỏ ném mạnh về phía đó.

Viên đá nện vào tường phát ra một tiếng vang nhỏ nhưng không nghe thấy tiếng rơi. Tử Dữu lo lắng nhặt lên một hòn đá khác thì bên kia đã có người đứng dậy, trong tay giơ lên hòn đá của cô, nhẹ nhàng nói: “Thì ra cô thích chơi trò ném đá.” Đúng là Chu Lê Hiên, anh vẫn đang mặc áo sơ-mi trắng, ngồi cạnh một pho tượng trắng trong góc đó. Chẳng trách cô không hề phát hiện ra anh. Trái lại, người này đúng là võ lâm cao thủ, tuy toàn thân rất chói mắt nhưng chỉ cần anh muốn là có thể hòa hợp với thiên nhiên, làm lu mờ cảm giác tồn tại của bản thân, như lần ở hồ sen đó, mới đầu cô cũng không hề phát hiện ra anh.

Tử Dữu nhẹ nhàng thở ra, đến gần anh: “Anh đang ngắm trăng à?”

“Vốn là ngắm trăng”

Tử Dữu nghe anh chế nhạo, lúng túng không lên tiếng.

Anh cười khê: “Em luôn khách khí với người khác, ngay cả khi ở bên bà nội của tôi cũng đều có thể làm bà vui vẻ nhưng hết lần này tới lần khác lại có thành kiến với tôi, động một chút là trở mặt.”

Tử Dữu nói: “Có người từng nói với tôi, người mà đêm hôm còn ở bên ngoài không phải có tật giật mình thì cũng đang rất buồn chán, gặp phải thì nên cẩn thận, chớ nói nhiều.”

“Em thấy trong hai chúng ta, ai có tật giật mình, ai đang rất buồn chán?” Ánh trăng làm đôi mắt Chu Lê Hiên trở nên rất sáng, giống như hồ nước cách đó không xa.

“Tôi và anh đều không ngủ, ai biết anh thuộc loại nào.” Tử Dữu đối đáp vài câu với anh lại sinh ra bối rối, nghiêng đầu sang chỗ khác, che miệng ngáp một cái: “Tôi nghĩ tôi nên về ngủ thôi.”

“Hóa ra tôi có khả năng thôi miên,” Chu Lê Hiên cũng đứng lên: “Tôi đưa em về phòng, tránh cho em lại bị lạc đường.”

Hai người lập lại động tác đi bộ trước kia, một trái một phải song song, chính giữa còn đủ chỗ cho hai người cùng đi nữa, cô mở cửa phòng của mình.

“Ngủ không được có thể xem TV, đừng ra ngoài đi bộ nữa, mọi người đã uống không ít, một mình đi lại không an toàn. Em vừa chịu thiệt chưa gì đã quên rồi.” Chu Lê Hiên như đang dạy bảo một đứa bé. Bởi vì xung quanh rất yên tĩnh, tiếng nói của họ như tiếng thì thầm.

“Lúc trước anh còn nói với tôi, chẳng qua bọn họ chỉ muốn đùa giỡn với tôi thôi. Lời nói của anh thay đổi nhanh thật.”

“Đấy, em lại nữa rồi. Em luôn biết dùng những góc độ kỳ lạ mà suy diễn thiện ý của tôi đối với em.”

Ngữ điệu của anh vui vẻ nhưng biểu hiện lại bị tổn thương, thành công làm cho Trần Tử Dữu áy náy. Cô nhanh chóng nghĩ lại, hôm nay kể cả những lần trước đó, anh đều rất quan tâm đến cô còn thái độ của cô thì lần sau còn ác liệt hơn lần trước, cô hạ giọng nói: “Cám ơn anh.” Cô giơ lên con dao nhỏ hai tắc cô đã giấu, “Bởi vì địa bàn của anh không an toàn nên tôi đã có chuẩn bị rồi.”

“Đó chỉ là món đồ chơi dùng để dọa con nít và chó thôi.” Chu Lê Hiên vừa thấy đã bật cười, đột nhiên áp sát người cô, làm bộ giật lấy con dao. Nhưng con dao gọt trái cây nhìn bình thường vô hại, hơn nữa còn rất đẹp lại có cơ quan, cô nhấn một cái, lưỡi dao liền bắn ra ngoài, chỉ ngay vào ngực Chu Lê Hiên: “Này, tôi không có ý định hù dọa anh đâu, mời anh lui lại.”

Lúc ấy, lưng cô dựa vào tường, Chu Lê Hiên đứng gần cô như vậy, ánh trăng sau lưng anh khiến cô nhìn không rõ nét mặt của anh, hơi thở anh vờn quanh mặt cô.

Anh bước lại gần, đưa tay chống lên tường, mũi dao trong tay cô chọc vào ngực anh. “Tôi nói rồi Chu tiên sinh,” cô nhấn mạnh, “Tay tôi không vững đâu, nếu anh còn giỡn thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

“Thấy rồi, em đang run.” Anh lưỡi biếng nói, “Trần Tử Dữu, nếu tôi tiếp tục giỡn thì trời sẽ sụp xuống phải không?”

“Anh dám...” câu nói kế tiếp của cô đã bị anh thành linh dùng môi chặn lại, hơi thở của anh có mùi rượu nhẹ, mùi bạc hà và mùi thảo dược khác như rượu cốc tai. Trần Tử Dữu tròn mắt nhìn vòng trăng sáng phía xa chân trời mới rồi còn sáng tỏ mà lúc này đã trở nên mờ lung, giống như bị che mờ bởi một tầng yêu khí, mà con người đang hôn cô đây yêu khí lại quá nặng nhưng nụ hôn của anh thì nho nhã lễ độ, tựa hồ thật sự chỉ là đùa vui nhưng đã làm đầu cô bắt đầu choáng váng.

Cô muốn đẩy anh ra, giật mình vì trong tay vẫn còn cầm con dao, cô âm thầm chuyển mũi dao nằm ngang, ngăn giữa hai người họ. Người kia đột nhiên hôn mạnh hơn, mang đầy tính xâm lược. Trần Tử Dữu cố đẩy anh nhưng không được, con dao rơi xuống đất, tiếng ‘koong’ vang lên rõ ràng. Cô cam chịu nhắm mắt lại, mặc anh cướp đi hơi thở của mình.

Khi Chu Lê Hiên buông cô ra cũng là lúc cô sắp hít thở không nổi nữa, họ tách ra một khoảng, Tử Dữu nhìn thấy ánh mắt sâu xa khó hiểu của anh, cũng thấy rõ trên ngực áo sơ-mi trắng của anh nhỏ ra vài giọt máu đỏ.

“Chu Lê Hiên, anh có muốn uống chút rượu không?” Trần Tử Dữu trước đôi mắt mê hoặc còn hơn ánh trăng sáng mê hoặc của anh đã thốt lên những lời này.

Cái gọi là uống rượu chính là uống rượu thật. Hai người cùng nhau uống rượu đúng là khó hiểu nhưng về đêm, từ trường của trái đất và con người vốn sẽ dị thường, hai người trong cuộc cũng không ai quan tâm chi tiết.

Phòng nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, không những có phòng tắm còn có rượu và hộp sơ cứu. Tử Dữu chỉ và lồng ngực anh: “Anh bị thương.”

Chu Lê Hiên kéo cổ áo ra cho cô xem, chỉ có một vết rách ngắn đã ngừng chảy máu, do khi anh đột nhiên ép sát cô thì bị mũi dao đâm phải.

“Mùa hạ dễ bị nhiễm trùng.” Tử Dữu vừa nói vừa lấy cùn trong hộp sơ cứu ra, cô cầm tăm bông chấm một ít rồi không thêm quan tâm anh có đồng ý không, trực tiếp bôi vào miệng vết thương của anh. Anh không nói tiếng nào nhưng khoe miệng hơi giật.

“Em đang trả thù hả.”

“Không, tôi chỉ cảm thấy có lỗi, đáng lẽ tôi cần phải cảm ơn anh, hôm nay anh đã thay Lý Mộc Trường uống rượu, giải vây cho tôi, còn hai lần đưa tôi về phòng mà tôi lại lấy oán trả ơn.”

“Sao tôi vẫn cảm thấy em đang nói mỉa thế nhỉ?” Chu Lê Hiên hoài nghi nói.

“Ai bảo, tôi còn cần cảm ơn anh mấy ngày qua đã quan tâm và luôn tha thứ cho tôi nữa mà.”

Chu Lê Hiên trầm mặc một hồi: “Lời này của em nghe như đang từ biệt.”

“Tuần sau tôi sẽ về nước.”

“Vậy, đây coi như rượu em mời tôi để từ biệt? Rất qua loa, không có thành ý gì cả.”

“Thành ý không phải ở hình thức mà là ở việc uống nhiều hay ít.”

Hai người vừa uống vừa hàn huyên. Đến rạng sáng, sự phòng ngự đã hạ xuống không ít, Trần Tử Dữu đã có thể mở lòng với anh, kể chút chuyện cá nhân cho anh nghe. Còn Chu Lê Hiên khi nghe cô nói muốn đi du lịch thì hăng hái đề cử vài địa điểm cho cô, thuyết minh rất sống động về phong thổ của những nơi đó.

“Anh hoàn toàn không giống bộ dáng bị mất trí nhớ.”

“Vậy sao? Người khác cũng nói vậy.” Anh cười giảo hoạt trước biểu tình mê hoặc của cô, “Thật ra đều là nội dung trong mấy cuốn tạp chí du lịch cả đấy.” Trần Tử Dữu không nói gì.

“Em cũng không chán ghét tôi.” Khi họ uống cạn chai rượu, Chu Lê Hiên nói. Trần Tử Dữu đang cân nhắc nên trả lời thế nào thì anh lại nói tiếp, “đương nhiên cũng không phải thích hơn.” Trần Tử Dữu không còn lời nào để nói.

“Em không ghét tôi, cũng không thể thích tôi có phải vì cùng một nguyên nhân?”

“Anh uống nhiều rồi.”

“Nhưng bề ngoài giống một người đầu phải lỗi của tôi.”

Trần Tử Dữu thay đổi sắc mặt: “Anh điều tra tôi.” Cô cảm thấy lời này sao mà quen quá, nghĩ lại hóa ra trước kia cũng từng cáo buộc bà nội anh như vậy, quả nhiên là bà cháu. Lúc này đổi lại là Chu Lê Hiên trầm mặc, một hồi lâu sau anh mới nói: “Đây không phải loại rượu vừa rồi.”

“Rượu đó mạnh quá, tôi pha thêm nước đấy.”

“Em tưởng tôi say?”

“Không phải tôi cũng uống giống anh sao?”

Hai người sau đó lại nói chuyện hết sức hợp rơ khiến Trần Tử Dữu thiếu chút nữa quên mất vì sao mình lại mời anh vào phòng nên thâm nghĩ cần phải đuổi khách nhanh nhanh nhưng lại chưa tìm được cách kết thúc. Cuối cùng Trần Tử Dữu nâng ly hắt vào người rồi lĩnh vào phòng tắm thay đồ, cọ rửa một lúc lâu mới đi ra, ngỡ rằng anh có lẽ đã đi rồi nhưng lại thấy anh đã ngủ gục trên bàn từ lúc nào.

“Chu Lê Hiên! Tỉnh mau! Anh không thể ngủ ở đây được!” Trần Tử Dữu lay anh, anh khẽ rên một tiếng nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Anh giả say phải không?” Cô do dự mãi, cũng không đánh thức anh nữa. Chu Lê Hiên thật sự không uống say như chết, dáng vẻ không tệ, không nôn mửa, không nói nhảm, thậm chí thỉnh thoảng anh cũng trả lời một câu. Thế nhưng cô không thể làm cho anh tỉnh lại để quay về phòng được, cô cũng không biết anh ở phòng nào mà để anh ở lại đây cũng không được, Trần Tử Dữu mở mắt nhìn thấy anh mới kéo được anh tới bên giường.

Nhiệt độ cơ thể Chu Lê Hiên rất cao, cả đầu cũng hơi nóng. Trần Tử Dữu quan sát anh thật lâu để xác thực anh không giống như đang giả vờ. Bọn họ đã nói không sai, quả nhiên sau khi uống rượu hỗn hợp vào anh sẽ có phản ứng ngay. Khi này cô thật đã cố ý chuốc say anh, nghĩ rằng nhân dịp anh không tỉnh táo sẽ để lộ một ít bí mật nhưng cô đã thử vài lần mà chẳng thu hoạch được gì. Anh có lúc rất giống người

kia, rồi lại bỗng nhiên không giống, đều do trước đây thời gian cô ở cùng Giang Ly Thành không nhiều, lại gần như chưa từng để ý phía dưới thân thể anh.

Trần Tử Dữu đột nhiên mệt mỏi vô cùng, cảm thấy tất cả đều chẳng còn quan trọng nữa. Cô đi nhúng một cái khăn ướt, thấy anh đang liếm môi liền đi lấy chai nước đỡ anh ngồi dậy uống. Anh như đứa bé ngoan nhắm mắt lại cầm tay cô uống, Trần Tử Dữu thoáng run rẩy làm nước sánh ra người. Cô nhét chai nước vào tay anh để anh tự uống rồi đi tìm khăn lau cho chính mình. Ngoài áo ngủ ra cô không còn bộ đồ nào có thể thay được.

Đến khi cô quay lại xem Chu Lê Hiên thế nào thì anh đã nằm yên ắng bóp trán, mày cau lại, khi này cho anh uống nước cũng đã bị đổ hết ra quần áo anh và lên cả khăn trải giường.

Trần Tử Dữu đứng cạnh giường lặng lẽ nhìn anh, cuối cùng cũng không đành lòng mà sờ sờ trán anh, còn nóng hơn vừa rồi, mà quần áo anh đều bị ẩm ướt, dính sát vào da.

Cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi cởi quần áo cho anh. Ban đầu, cô chỉ đơn thuần không muốn anh bị sốt nặng hơn nhưng khi chạm đến người anh, ánh chớp lóe lên, cô bỗng nhớ tới giấc mộng đêm qua và những thứ trong trí nhớ mình, bởi thế mà bắt đầu phát run.

Đối với thân thể kia cô không nhớ được nhiều lắm, trong đêm tối hai người rất ít khi ôm ấp nhau. Thế nhưng cô vẫn lơ mơ cảm thấy thân thể trước mặt này gầy hơn, tái hơn, thêm vào đó cô còn nhớ mang máng sau lưng anh tuy không có nốt ruồi nhưng lại có vài vết sẹo mờ, ngẫu nhiên cô ôm lấy anh thì có thể chạm đến. Còn thân thể này rất trắng trẻo, trơn láng, rõ ràng từ nhỏ đã được yêu thương che chở.

Trần Tử Dữu càng run rẩy dữ dội. Cô ngồi ngây người một lúc lâu, ghé vào giường nhìn người đàn ông trước mặt đang vui đùa vào gối, một bộ dáng không hề phòng, cô gần như đã quên mất mình đang muốn làm gì. Thật lâu sau cô mới nhớ được cô đang định thay đồ ướt cho Chu Lê Hiên để anh không bị sốt cao hơn. Cô lật người anh lại, cởi bỏ thắt lưng anh, đột nhiên một bàn tay giữ chặt tay cô lại, kéo mạnh khiến cô té lên người Chu Lê Hiên.

Cô bối rối ngẩng đầu, cái tên vừa rồi còn ngủ lại đang mở mắt nắm tay cô, hai thân thể sát sao dán vào nhau. Ánh mắt của anh rất sáng, chỉ có điều tiêu cự không chuẩn, anh hơi nheo mắt lại, dùng tay còn lại mân mê trên mặt cô, mũi, môi, cổ và ngực cô, xoa nắn. Trần Tử Dữu bị đau ra sức vẫy vùng nhưng không thoát ra được, cô cúi đầu cắn lên ngực anh, Chu Lê Hiên buông lỏng tay ra nhưng xoay người một cái đã đặt cô dưới thân, không đợi cô hồi phục hô hấp anh mút mạnh xuống chỗ trùng nơi cổ cô, mút đến lúc cô đau đến khẽ kêu lên.

Tử Dữu buông tha cho những giây dục. Cô không còn sức lực nữa rồi, cô giật mình, bình thường người khác đến gần luôn làm cho cô có cảm giác buồn nôn, khi này bị Rhett đụng chạm cô rất muốn ói, trước kia cô cũng phải mất một khoảng thời gian rất lâu mới thích ứng được nụ hôn của Trì Nặc nhưng bây giờ, cô vừa bị anh cưỡng hôn, ngoại trừ kinh hoàng và tức giận, cô cũng không bài xích. Trong nội tâm cô đang rối bời như bình ngô vị, nhất thời không biết làm sao, còn người đã hôn cô cũng không có động tĩnh gì, chỉ áp đôi môi nóng bỏng của anh lên cổ cô.

Tử Dữu dùng sức đẩy anh ra, từ trên giường đứng lên, lúc này tay cô không hề run, cô nhẹ nhàng cởi quần dài của anh, tìm được chỗ tư mật kia. Người đàn ông này ngoan ngoãn ngủ say, môi khẽ mím lại, lông mi rất dài, thân hình kiện mỹ, cân xứng, dưới ánh đèn sáng trưng Trần Tử Dữu nhìn từ đầu đến chân đều chỉ thấy một làn da nhẵn nhụi, không hề thấy cái bớt màu hồng nhạt đâu.

Tử Dữu vâng đầu hoa mắt, chống giường chậm rãi đứng lên, cảm thấy khó thở và đầu óc trống rỗng.

Cô ra ngoài mang quần áo của Chu Lê Hiên vào, lấy máy sấy, cầm điện, từ từ hong khô quần áo cho anh. Trên ngực áo sơ-mi có một vết máu rất rõ ràng, cô cho xà phòng lên, nhẹ nhàng vò sạch vết máu, bỗng nhiên nhớ đến một buổi tối, cô đã từng dùng xà phòng để tẩy đi chút dấu vết. Cô mờ mịt, tựa như những chuyện kia đã phát sinh cả ngàn năm trước, ẩn kỷ từ lâu đã được phong hóa trên đá, bị gió thổi tan không còn thấy gì nữa.

Trước khi trời sáng, trong lòng cô đã nhận định người trước mặt này chính là Giang Ly Thành, hoặc có lẽ trước đó cô đã hoài nghi người đó là Giang Ly Thành nên cô mới có thể đối với anh thành kiến như vậy. Bây giờ, rốt cuộc cô đã có được đáp án cô muốn biết, hóa ra ở nơi sâu kín nhất trong trái tim, cô luôn hi

vọng Giang Ly Thành còn sống. Khi cô xác nhận Chu Lê Hiên không phải Giang Ly Thành thì trong lòng cô, Giang Ly Thành lại chết một lần nữa. Đó là một cảm giác kỳ lạ, như có một con dao găm mềm mại xẹt qua ngực cô, máu không chảy ra nhưng cảm giác đau đớn lại sâu sắc lan rộng. Sự đau đớn ấy làm cô cảm thấy bị bỏ rơi, cảm thấy độc ác, cảm thấy tuyệt vọng và hoàn toàn giải thoát, cùng với rất nhiều cảm xúc khó nói thành lời, khiến tim cô thắt chặt.

Tử Dữu cởi sạch quần áo, ở trong phòng tắm dùng nước lạnh tắm rửa, cô ngửa đầu để nước lạnh rơi vào mắt, để mình không thể rơi lệ, như vậy mới phải, cô không còn gì níu giữ nữa, đã đến lúc trở về nơi cô thuộc về rồi. Nơi đó mặc dù không còn người thân nhưng là mảnh đất đã nuôi dưỡng cô, có tất cả những gì quen thuộc với cô.

Cô nắn ná thật lâu trong phòng tắm rồi mới chậm chạp bước ra, giúp Chu Lê Hiên mặc lại quần áo. Cô chỉ mặc một nửa, chán nản dùng tay lại, ngồi xuống ghế, nét mặt giống nhau như đúc, ngay cả khi ngủ cũng giống đến vậy, cô bây giờ lại mất dũng khí đối mặt rồi.

Cô thu người lại nằm trên sô-pha, đầu gối lên cánh tay, cứ vậy ngủ mất.

Tử Dữu bị đánh thức bởi giấc mộng đứt quãng. Cô mở mắt ra, ngoài cửa sổ sắc trời đã sáng, cô chỉ mới ngủ được hai tiếng, có tiếng chuông điện thoại không phải của cô vang lên, theo âm thanh lần tìm thì thấy điện thoại của Chu Lê Hiên đặt trên bàn đang kiên trì vang lên. Chủ nhân của điện thoại vẫn nằm trên giường ngủ say, dùng cánh tay che mắt lộ ra hơn nửa thân trên, ga giường bên dưới đã bị vo thành cục.

Màn hình hiển thị tên ‘Rica’, ánh sáng làm cơn đau đầu của cô tăng lên còn cái tên lại khiến tâm trạng cô kém hơn. Khi Rica lại gọi lại thì Trần Tử Dữu đơn giản khóa máy luôn. Nhìn thời gian còn rất sớm, cô đi rửa mặt, lại dùng nước lạnh rửa rất lâu làm nước tung tóe khắp quần áo. Cô hai đêm liền ngủ không ngon, cặp mắt hơi sưng, quần thâm dưới mắt đã rõ hơn, khí sắc vô cùng kém.

Khi cô đang rửa mặt thì loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa, lúc ấy cô đang gội đầu nên không ra mở, chuông cửa vang lên vài hồi thì ngừng.

Ngay khi tiếng mở khóa vang lên, Trần Tử Dữu quấn một cái khăn lên tóc, bước ra khỏi phòng tắm. Phòng tắm cách cửa rất gần, đêm qua cô đã quên khóa cửa, cũng không kịp khóa lại nên chỉ có thể tỉnh táo đứng đó nhìn Rica và nhân viên quản lý khu nghỉ dưỡng đang đứng trước mặt.

“Xin lỗi, tiểu thư...” Nhân viên quản lý là một người đàn ông trung niên lịch thiệp, ngay sáng sớm đã gặp phải một cô gái y phục ầm ứ thì có vẻ xấu hổ.

“Có chuyện gì sao?”

“Ở trước cửa chúng tôi nhặt được cái này.” Nhân viên quản lý dùng khăn giấy bao lấy một con dao, trên mũi dao có vết máu mờ mờ, “Chúng tôi lo lắng cô gặp chuyện không hay.”

“Tôi không sao, cảm ơn.” Tử Dữu không lộ vẻ gì, trả lời.

“Vậy cô có nhìn thấy Chu tiên sinh không?” Rica vội vàng hỏi giọng gây sự.

Tử Dữu giương mắt nhẹ nhàng liếc cô ta, Rica còn nói: “Hôm qua sau khi cô và anh ấy cùng rời đi, anh ấy vẫn không trở về, sáng sớm hôm nay trong phòng anh ấy không có người, phòng không khóa, điện thoại cũng không bắt, cô có biết anh ấy đi đâu không?”

Rica nói ‘cùng rời đi’ có lẽ chỉ lúc anh đưa cô đi tìm Lý Mộc Trường. Tử Dữu vẽ mặt như đùa nhìn cô ta một cái, lịch sự nói với người đàn ông kia: “Có thể để tôi và cô ấy nói chuyện riêng không?” Nhân viên quản lý lễ phép cáo từ. Trước khi ông ta đi, Tử Dữu nói: “Con dao là của tôi.” Ông ta sững sốt một chút, Tử Dữu nói: “vết máu đó đương nhiên sẽ không giết chết người đâu.” Ông ta lúng túng đưa cho cô, cúi chào rồi lui ra, còn giúp cô đóng cửa lại.

Tử Dữu từng bước một lui về sau, trong tay còn nắm con dao kia, Rica cẩn thận nhìn cô, đứng yên bất động.

“Sao không tới? Không phải cô muốn tìm anh ta sao?”

Rica vẽ mặt hồ nghi, nhìn chằm chằm vào con dao trong tay cô: “Cô muốn làm gì?”

“Cô sợ tôi giấu trò chơi thú vị trong phòng này à?” Tử Dữu mỉm cười rời khỏi tầm mắt cô ta.

Rica cuối cùng cũng đi theo, ngay khi rẽ vào gian phòng khách, mắt lập tức dừng trên người Chu Lê Hiên đang nằm ngửa trên giường. Dưới thắt lưng anh được che kín, thân trên cởi trần, ngực có vết đỏ, ga giường bên dưới vô cùng mất trật tự. Sắc mặt cô ta thay đổi liên tục.

Tử Dữu nhẹ giọng nói: “Có thể giúp tôi một chuyện không, đưa anh ta về đi.”

Môi Rica run run, không nói được lời nào.

“Nếu cô muốn tin thì kỳ thật chẳng có chuyện gì xảy ra cả.” Tử Dữu thưởng thức nét mặt cô ta trong chốc lát, không nhanh không chậm nói.

Ánh mắt Rica chuyển từ mặt cô, mắt cô, đến ngực cô, mới đầu còn có vẻ bình tĩnh nhưng giống như nhìn thấy điều gì đó, đột nhiên quay đầu bỏ đi, ra tới cửa thì té phịch một cái.

Tử Dữu qua gương đã biết được nguyên nhân khiến Rica thêm tức giận. Khi nãy tắm xong cô chưa kịp mặc nội y, vì hôm qua quần áo dơ nên đã khiến cô thấy khó chịu. Do đó cô không mặc chúng. Cô vốn không phải người dầy dạn, bình thường không nhìn thấy gì nhưng bây giờ quần áo bị ướt lại làm lộ rõ vòng một của cô, so với đồ ngủ thì còn mập mờ hơn. Chẳng trách người đàn ông trung niên vừa rồi nhất quyết không nhìn thẳng vào cô nhưng cái làm cho Rica chịu đủ kích nặng nề hơn cả là hai nút trên cùng bung ra, đứng ngay ngực cô, có một dấu hôn màu đỏ rõ ràng.

Tử Dữu nhìn mình trong gương nở nụ cười, tâm tình bỗng chốc khá hơn một chút, cô cởi bộ quần áo ẩm ướt, mặc nội y vào, khoác thêm một cái áo nữa. Cô kéo cổ áo cao lên, che khuất dấu hôn rồi tìm túi chườm đá chườm lên đôi mắt.

“Có thật là không hề xảy ra chuyện gì không?” Khi cô làm xong thì sau lưng truyền đến một giọng nói thâm trầm, tay Trần Tử Dữu run lên, túi chườm rơi xuống mặt bàn. Cô nhìn qua gương, mỹ nam vừa rồi còn say ngủ đang ngồi dậy trên giường.

“Anh dậy khi nào?” Câu hỏi này như một cách hỏi khác là, vừa rồi anh có nhìn tôi thay đồ không? Lời vừa tới miệng, cô mới nhớ ra anh đã nghe được câu cô nói với Rica thì có thể thấy anh tỉnh từ sớm rồi, cô phản ứng thật là chậm chạp.

“Được một lúc.” Chu Lê Hiên thành thực đáp.

“Vậy anh phải lên tiếng chứ.” Cô xoay người lại nhìn anh.

“Tôi vốn định chào rồi nhưng em lại đang thay quần áo, tôi chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ thôi.” Tử Dữu còn không kịp thay đổi sắc mặt thì người kia đã không chịu buông tha cho cô, lại hỏi: “Thật sự chưa hề phát sinh chuyện gì?”

“Anh nghĩ sao?” Tử Dữu lạnh lùng hỏi.

“Nhìn điệu bộ của em không giống ‘chưa hề phát sinh chuyện gì’” Anh xuống giường, bước đến gần chỉ vào mặt cô, ánh mắt quét xuống ngực cô, ý vị thâm trường.

Tử Dữu biết lúc này thần sắc cô rất tiêu tụy, uể oải, rất giống như vừa bị dày vò, hơn nữa tuy cô mới che kín ngực nhưng vừa rồi thay quần áo thì có lẽ anh đã nhìn thấy dấu hôn trên ngực cô. Huống chi, ngực anh cũng có một vết cắn rõ ràng.

“Đừng bận tâm, tôi không cần anh chịu trách nhiệm đâu.”

“Nói cách khác,” Chu Lê Hiên nói, “em cũng không có ý định cho tôi chịu trách nhiệm?”

Tử Dữu đáp lại bằng cách xoay người đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại, sau đó đến phòng Lý Mộc Trùng ngủ bù

26. Chương 26:cự Tuyệt

Lễ mừng mùa thu hoạch đã qua, ngày Trần Tử Dữu về nước cũng đang đến gần. Cô mang theo không nhiều đồ nên chỉ cần một tiếng là thu dọn xong, phần lớn thời gian cô đều ở nhà, Lý Từ giảm bớt giờ làm, Lý Mộc Trùng cũng không ra ngoài chơi.

Trần Tử Dữu từ chối 4 cuộc điện thoại của Chu Lê Hiên, một lần không cẩn thận tiếp thì anh nói qua điện thoại: “Chuyện hôm đó anh xin lỗi và cảm ơn.”

“Không cần.”

“Có thể gặp nhau một lát không?”

“Vì sao?”

“Anh đang theo đuổi em, anh nghĩ em đã hiểu rồi.”

“Được rồi, tôi đã hiểu.”

“Có thời gian rảnh không?”

“Không có.”

Ở đầu bên kia Chu Lê Hiên cười, “Đã có ai nói với em là em chưa ngoan lắm chưa?”

Ban đêm, anh cho cô một ngạc nhiên lớn, nửa đêm Tử Dữu lại mất ngủ nên đứng trên ban công hút thuốc. Trong đêm im vắng, chỉ có ánh trăng, hương hoa và tiếng côn trùng kêu vang.

Có một hòn đá nhỏ bỗng dưng bay tới ban công, phát ra một tiếng bộp. Tử Dữu cảnh giác khép áo ngủ lại, nhìn ra hướng bức tường hoa ngoài kia, bên ngoài cửa sắt của sân sau có một bóng áo trắng.

Cô khần trương tính trở về phòng ngay thì lại nghe một tiếng bộp khác, một viên đá nhỏ lại được ném vào, rơi chính xác ngay dưới chân cô. Cô nhặt viên đá lên, trắng muốt, trơn nhẵn, hơi trong suốt, trên mặt khắc hai từ “Marry me?”

Tử Dữu muốn thổ huyết, không thể tin nổi. Cô trở về phòng khoác thêm một áo choàng bên ngoài váy ngủ, cầm đèn pin bước nhẹ nhàng ra sau vườn.

Đứng ở cổng sau quả nhiên là Chu Lê Hiên, mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần màu xám, dựa vào cổ xe mui trần, trong ngực còn ôm một con chó nhỏ, chính là con chó của Chu lão phu nhân, dường như đó là một mẫu xe rất chuyên nghiệp. Từ hôm xấu hổ chia tay với anh, Trần Tử Dữu đã không gặp anh hai ngày rồi, chỉ nhận một cuộc điện thoại nên lúc này vừa tức giận vừa lúng túng nói: “Anh có còn nhỏ không?”

Anh đến gần cô, xoay người buông con chó xuống. Con chó thường xuyên bắt nạt cô ngoắt ngoắt cái đuôi hấp tấp chạy đến trước mặt cô, chui qua cửa sắt, trong miệng ngậm một cái hộp nhỏ, mong đợi cô sẽ nhìn xuống, dùng chân đoán cũng biết trong hộp là cái gì.

Tình huống này lại lơ mơ quen thuộc. Tử Dữu phảng phất bị kim châm phải, cô ôm lấy con chó nhét nó ra ngoài cửa sắt, cách một cánh cửa nói nhỏ: “Chu Lê Hiên, anh mới 18 hay sao mà còn chơi trò vớ vẩn như vậy?”

“Anh đều đem tôn nghiêm đặt dưới chân em mặc em chà đạp, sao em lại nghĩ anh đang nói đùa?” Chu Lê Hiên cũng thấp giọng nói qua chấn song cửa, “Anh vốn định làm theo trình tự bình thường, kiên nhẫn từng bước nhưng em lại muốn bỏ đi ngay nên anh chỉ có thể đẩy nhanh tiến độ thôi.”

“Tôi không có gì tốt, dung mạo, dáng người cũng thua xa bạn gái anh, cá tính cũng không vui vẻ, rốt cục là anh thích tôi ở điểm nào?”

“Điểm nào cũng thích.”

Nói xong câu đó, hai người đều lúng túng trong chốc lát, ra về mới rồi họ chỉ vô tình nói chuyện tiêu lâm thôi.

“Chu Lê Hiên, anh mới tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, lại quên mất quá khứ, sau khi tỉnh anh lại gặp quá ít người nên mới chú ý tới tôi. Chờ anh gặp gỡ nhiều người hơn anh sẽ biết tôi không hề có điểm gì hay cả, cũng không có điểm thích hợp. Huống chi với điều kiện của anh, chỉ cần anh muốn thì sẽ có hàng ngàn hàng vạn mỹ nữ xếp hàng cho anh tuyển chọn, anh cần gì phải khiến mình chịu thiệt như thế.”

“Anh chỉ cần một người không thuộc đám người đó, nhiều lựa chọn hơn nữa cũng ích gì?” Giọng nói của Chu Lê Hiên nhàn nhạt, không nghe ra được vui giận nhưng lại làm cho người ta thêm căng thẳng. Tử Dữu khép áo choàng lại, cúi đầu nhìn bóng anh.

“Trần Tử Dữu, em cũng không chán ghét anh. Dù em trốn tránh anh nhưng lại không bài xích anh như những người khác, đúng không? Vậy nên, sao em không thể cho anh một cơ hội?”

“Tôi cũng không ghét gấu trúc nhưng chưa bao giờ muốn lấy nó cả.”

Chu Lê Hiên bị những lời này của cô chọc cười, anh lo lắng hỏi: “Em không muốn kết hôn hay chỉ không muốn lấy anh?”

“Đối với anh thì cả hai đáp án không phải giống nhau sao?”

“Người rất giống anh đó...nguyên nhân em không bài xích nhưng lại cự tuyệt anh đều vì anh ta?”

“Khuya rồi, anh muốn đánh thức tất cả mọi người sao?” Tử Dữu khẩn cầu anh, phối hợp với lời nói của cô, con chó còn chưa hoàn thành nhiệm vụ bỗng sủa oang oang lên, lập tức bị anh bịt miệng.

“Em phải để anh thua tâm phục khẩu phục chứ. Nếu em yêu anh ta, anh sẽ không ngại làm thế thân, nếu em không thể đối mặt với khuôn mặt giống nhau này anh có thể thay đổi nhân dạng.”

“Chu Lê Hiên, anh tới tìm tôi để đùa bỡn đấy sao?”

“Vì sao anh càng chân thật thì em lại càng nghĩ là anh đang đùa giỡn?”

Sau lưng có một tiếng ho khan làm cho hai người cùng im bật. Chẳng biết từ lúc nào Lý Từ đã từ phòng đi ra, đến trước mặt họ, “Tử Dữu, sao con không mở cửa?”

“Con không có chìa khóa.”

Lý Từ nói: “Cha đi lấy.”

“Không cần đâu chú Lý, cháu đang dẫn chó đi dạo nên ngẫu nhiên gặp Tử Dữu tiểu thư đang tản bộ thôi. Cháu cũng đang tính về.” Chu Lê Hiên trở mặt rất nhanh, vừa từ người đàn ông tình sâu như biển đã trở lại làm đại thiếu gia hào hoa phong nhã.

“Ừ, muộn thế rồi, cậu nên về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, tạm biệt.”

Khi quay vào nhà, Lý Từ nói với cô: “Cha cũng cảm thấy được tấm chân tình của Lê Hiên, từ năm 14 tuổi cậu ấy đã được con gái theo đuổi nhưng chưa bao giờ cha nghe nói cậu ấy theo đuổi con gái bao giờ.”

“Cha không nghĩ là không thích hợp sao?”

“Có thể gặp nhau là ‘duyên’, có thể ở bên nhau là ‘phận’, có gì mà thích hợp với không thích hợp?” Lý Từ nói, “Có điều, việc này cũng không thể miễn cưỡng, còn tùy thuộc trái tim con nữa. Dù sao mấy ngày nữa con cũng sẽ đi rồi.”

20 phút sau, trở lại phòng ngủ, Trần Tử Dữu và Chu Lê Hiên lại tiếp tục thảo luận chuyện đã bị Lý Từ cắt ngang. Cô chủ động gọi cho anh.

“Anh thích tôi, tôi thật sự rất cảm kích. Nhưng, cứ xem như lần đầu gặp gỡ tốt đẹp cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc đời của tôi và anh, tựa như ‘Roman Holiday ấy’, à, ý tôi nói là ‘Before Sunrise’, ngẫu nhiên gặp gỡ, lưu lại cho nhau những kỷ niệm đẹp rồi sau đó ai đi đường nấy.” Tử Dữu nghĩ anh sống ở nước ngoài nên đặc biệt dùng nguyên gốc tên tiếng Anh. Cô nói ‘Ngày nghỉ ở Rome’ thì trong lòng nghĩ nữ diễn viên là công chúa nhưng cô lại tự dè dặt, lập tức sửa lại thành bộ phim nổi tiếng ‘Trước ánh bình minh’. Cô vẫn cảm thấy hơi tàn nhẫn, người đã mất trí nhớ thì khó nhớ được những gì mình đã từng xem.

Chu Lê Hiên quả nhiên không để ý tới mấy bộ phim cô đang ví von, ngay từ đầu đã nói: “Người kia...”

“Quan hệ của tôi và anh ấy không phải như anh nghĩ đâu. Xin anh sau này đừng nhắc đến người đó nữa được không?”

“Sao em biết tôi đang nghĩ gì?”

“...Chu Lê Hiên, tôi không thích bị điều tra.”

“Em vừa nói đến bộ phim Before Sunrise, là tình một đêm đúng không?” Chu Lê Hiên đánh trống lảng, giọng nói vẫn mềm mại.

Tử Dữu nghe ra ý tứ trong lời của anh, giận đến nỗi không nói nên lời.

“Theo tôi thấy thì anh nhớ rất tốt đấy nhỉ? Anh thật sự muốn vậy sao?”

Về sau, Trần Tử Dữu tự kiểm điểm lại mình, cô thật rất dễ bị người này chọc giận, cô cũng không phải người dễ giận như vậy nhưng hôm đó cô nổi giận dùng dùng nói với Chu Lê Hiên: “Đúng, tình một đêm. Nếu đó là cái anh muốn, tôi sẽ cho anh.”

Lúc này Chu Lê Hiên lại im lặng, không hề lên tiếng. Anh trầm mặc thật lâu: “Cái anh muốn là hôn nhân.”

“Không thể.”

“Trần Tử Dữu, em đừng mang những oán hận đối với người khác mà trút lên đầu anh.”

“Đúng thì sao? Tôi chú ý chính là gương mặt đó của anh, cho dù anh có thay đổi khuôn mặt tôi cũng sẽ không lấy anh.”

“Vì anh cũng có gen giống anh ta sao?”

Tử Dữu ngậy người, thoáng bối rối dập mạnh điện thoại. Trước đây khi nói chuyện cùng Chu lão phu nhân, bà đã cho cô biết, sau khi Chu Lê Hiên mất trí nhớ, anh không biết mình là một song thai mà bà cũng không muốn cho anh biết. Thật không ngờ, lão phu nhân tự cho là đã giữ kín bí mật này nhưng lại bị một câu nói của anh bóc trần.

Tử Dữu thức trắng đêm. Cô đang tự hỏi vì sao không thể tiếp nhận Chu Lê Hiên. Thân thể của cô càng miễn cảm hơn so với tâm trí cô. Cô ghét những người đến gần cô trong vòng một mét, toàn thân cô sẽ khó chịu, rất ít người đàn ông có thể đến gần cô nhưng cô lại không hề ghét bỏ Chu Lê Hiên.

Chỉ là trong lòng cô vẫn mãnh liệt kháng cự anh. Có lẽ vì anh ngày càng giống Giang Ly Thành, có lẽ là giọng điệu nói chuyện của anh cũng càng lúc càng giống Giang Ly Thành, còn có chiêu thức cầu hôn khác người của anh hôm nay cũng giống những phương thức Giang Ly Thành dùng để tặng quà cho cô.

Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được. Chứng mất ngủ của cô đã lâu không còn nhưng từ khi gặp anh lại liên tục tái phát. Cuối cùng, Tử Dữu đem chứng cứ phạm tội ‘Hại cô không ngủ được’ liệt vào lý do hợp lý nhất để từ chối Chu Lê Hiên.

Tử Dữu đi chào từ biệt Chu lão phu nhân. Vị phu nhân này tuy có chút bá đạo nhưng quả thực đối với cô không tệ lắm. Cô đã hẹn trước với lão phu nhân một ngày. Lão phu nhân nói: “Tối sớm một chút để cùng dùng bữa trưa luôn.”

Hôm ấy là ngày đầu tiên kể từ khi quen biết, Tử Dữu và Chu lão phu nhân có thể nói chuyện hòa thuận với nhau như vậy, bà lão không hề gây sự mà còn rất hiền lành, thậm chí Tử Dữu còn nghi ngờ Chu lão phu nhân luôn dùng ngữ khí mập mờ để nói cho cô biết bí mật to lớn kia, chính là việc bà làm thế nào biết được mình còn có một đứa cháu nội.

Bí mật nói thẳng ra chỉ gói gọn trong một câu đơn giản được Chu Lê Hiên ghi trong sổ ghi nhớ của anh ta, tuy chỉ rải rác vài câu, lại dùng mật mã nhưng khi anh còn bé hay chơi những trò này thì Chu lão phu nhân cũng từng chơi cùng. Khi anh gặp chuyện không may, bà dịch những mật hiệu ấy thành bản hoàn chỉnh rồi cho tiêu hủy bản gốc.

Lão phu nhân nói: “Có giống phim ảnh không? Chúng cùng ở trong một thành phố cách xa nơi này, cũng cách xa Trung Quốc, nghe trên đài đang kêu gọi hiến nhóm máu hiếm. Cứ vậy mà gặp nhau tại bệnh viện.”

“Họ giấu người sao?”

“Đúng vậy. Đứa bé kia, từ lâu nó đã biết được thân thể của mình nhưng lại tuyệt không muốn gặp ta. Vào thời điểm nó cùng đường, cũng thà lấy bản thân ra đặt cược chứ nhất quyết không chịu đến tìm ta.” Lão phu nhân đầu ngón tay run rẩy.

“Nếu lúc trước anh ấy đến tìm người, người có thừa nhận anh ấy không?”

“Ta sẽ không để bất kỳ ai biết Chu Lê Hiên có một người mẹ như vậy, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến vị trí và tiền đồ của nó trong cái nhà này. Nhưng ta sẽ trợ giúp đứa bé kia, nó sẽ không phải chịu nhiều cực khổ.”

“Nên anh ấy mới không tới tìm người.”

“Cô rất hiểu nó.”

Tử Dữu cố lảng sang chuyện khác: “Chu tiên sinh...ý cháu là, cháu nội người, anh ta có lẽ biết điều gì đó.” Cô không phải muốn mật báo, cô chỉ là muốn thanh minh mình không liên quan gì.

Lão phu nhân thở dài, đối với vấn đề này bà không phát biểu ý kiến gì. Bà im lặng trong chốc lát, lại nghĩ đến một chủ đề khác: “Ta nghe nói trong ngày lễ mừng thu hoạch cháu ta đã ở cùng cô cả đêm?” Không đợi Tử Dữu đổi nét mặt bà nói tiếp: “Cô còn từ chối lời cầu hôn của nó?”

Tử Dữu không biết nên biểu lộ thế nào cho phù hợp.

“Đừng ngạc nhiên, cô bé. Dĩ nhiên không phải là nó nói cho ta rồi, chuyện mất mặt như vậy sao nó có thể kể chứ?”

Tử Dữu giữ im lặng một lúc lâu. Lão phu nhân lại nói: “Cô không vừa ý cháu ta ở điểm nào?” Tử Dữu tiếp tục không lên tiếng.

“Vì nó rất giống đứa trẻ kia hay vì không giống?”

“Phu nhân, chúng ta đổi chủ đề được không?”

“Được, đổi cái khác. Thật ra cá tính cô không thích hợp làm dâu nhà ta, không nhu thuận, không vâng lời, cũng không biết ngon ngọt.”

Tử Dữu thấp giọng nói: “Vâng, vậy nên cháu rất tự biết mình mà từ chối đó ạ.”

Lão phu nhân cười to. Có người đến báo đến giờ dùng bữa trưa, bà đưa tay về phía Tử Dữu: “Đỡ ta nào, cô bé.”

Trên bàn cơm, ngoài hai người chỉ có Chu Lê Hiên và chú hai Chu Tường Ân của anh. Bữa cơm này thật rất khó nuốt vì hai chú cháu Chu gia chỉ thảo luận về chuyện công việc. Ý kiến luôn bất đồng.

Chu Tường Ân chỉ trích Chu Lê Hiên cố ý ngáng chân họ trong các dự án đầu tư mới. Chu Lê Hiên không nhẹ không nặng nói: “Chú hai, cháu chỉ dựa theo chính sách của công ty và giáo huấn của tổ tiên mà thực hiện đúng chức trách thôi, vậy thì có gì là sai ạ?”

“Chú đã giành được sự ủng hộ của quan chức cấp cao của địa phương đó rồi, còn đạt được sự thông hiểu lẫn nhau. Ông ta là bạn chú, chắc chắn sẽ không có bất trắc gì như cháu nói cả.”

“Chẳng lẽ chú không biết con người đó chính là dựa vào tài hãm hại bạn bè mới leo cao đến địa vị này sao?”

“Chuyện đã qua hơn 1 năm rồi, cháu lúc đó còn đang bất động trên giường, còn chú thì vất vả cực khổ tập trung cho dự án lần này. Bây giờ chỉ cần cháu ngồi yên quan sát, vậy mà cháu không thể ngậm miệng được sao?”

“Nằm trên giường cũng rất vất vả đó, chú hai. Nếu có thể lựa chọn, cháu thà được giúp chú chia sẻ cực nhọc còn hơn.”

“Chu Lê Hiên, từ sau khi xảy ra chuyện, có vẻ cháu có chí cầu tiến hơn trước nhỉ?”

“Đương nhiên, đầu chút nữa cũng bị phế đi, tuy không giống cha cháu, được lên thẳng thiên đình cũng nên có chỗ để bay bổng chứ, bằng không bị đụng thể chẳng ra phí hoài à. Chú hai, chú nói có đúng không?”

Chu Tường Ân thay đổi sắc mặt: “Mày có ý gì?”

“Kể chút chuyện cười thôi mà, chú hai. Cháu thì có thể có ý gì được chứ?”

Lúc họ nói chuyện, Tử Dữu gần như có thể nhìn thấy bóng đao ánh kiếm xẹt qua xẹt lại làm cô toát mồ hôi lạnh. Lão phu nhân cũng nghe không nổi, dùng đĩa ăn gỗ lên thành đĩa vang lên tiếng keng keng: “Các quý ngài, người lịch sự lúc ăn cơm đề nghị nên nói chuyện có thể giúp tiêu hóa được ấy.”

Tử Dữu ăn rất ít, lão phu nhân cau mày nói: “Cô ăn kiêng quá rồi đấy, chẳng trách người gầy như vậy.” Bà chia thức ăn cho Tử Dữu, “Cô phải ăn nhiều vào, càng không thích lại càng phải ăn. Làm được như thế thì mới có thể khắc phục được những khó khăn khác trong cuộc sống.”

Phía đối diện, Chu Lê Hiên đang uống nước, nghe nói thế thì nở nụ cười. Lão phu nhân trừng mắt nhìn anh.

Cơm trưa xong, Tử Dữu còn chưa được giải thoát. Chu lão phu nhân nói, cháu trai bà yêu thương nhất gần đây có tài trợ cho đoàn kịch rồi Vanilla nên hôm nay họ muốn tới biểu diễn cho bà xem. Không lâu sau, các diễn viên lần lượt ra chào, sân khấu đã được lấp đặt. Chu Tường Ân cùng vài người hầu trong nhà cũng ở lại xem.

Tử Dữu trước kia có xem họ diễn xuất. Bây giờ có lẽ vì có tài chính đầy đủ nên trang phục, đạo cụ sân khấu đều rất đẹp mắt. Tiết mục kinh điển “Hamlet” với lời kịch gần như không đổi, chỉ chuyển bối cảnh từ xưa sang hiện đại. Cha của nam chính bị ngã ngựa chết vì con ngựa đã bị người khác giả trò. Cái tên đam mê đua ngựa, cũng được gọi là Hamlet – vai nam chính – điều tra nguyên nhân cái chết của phụ thân về sau cũng gặp phải sự cố ngã ngựa. Thật ra so với nguyên tác, nhân vật sử dụng kiếm để quyết đấu đã bị sửa thành bắn nhau loạn xạ, cảnh tình yêu nam nữ bị trần trụi hóa theo cách gây cười, những tình tiết này đặt trong một vở kịch có vẻ không hấp dẫn. Lúc trước do Tử Dữu mẫn cảm suy đoán, bây giờ càng được sáng tỏ, cô cảm thấy từng đầu ngón tay dần lạnh băng.

“Thứ rác rưởi gì thế này, đây là nổi ô nhục cho Shakespeare mà.” Lão phu nhân chờ các diễn viên đi rồi mới bình luận.

“Phu nhân, cái này gọi là hậu hiện đại, giới trẻ luôn thích sáng tạo.” Quản gia nhắc nhở theo bốn phần.

“Phim hoạt hình “Vua sư tử” cũng thế.” Một người hầu nói.

Chu Tường Ân nhìn chằm chằm vào sân khấu, không nói một lời.

Xem xong vở kịch múa rối, Tử Dữu cùng lão phu nhân đến một tiệm may đồ, bà muốn thử quần áo mới, xem vải vóc và kiểu dáng mới nhất. Tử Dữu định về nhà nhưng lão phu nhân ánh mắt toát ra vẻ thất vọng nên cô chịu không nổi bà lão ý mạnh hiếp yếu này mà đành phải miễn cưỡng đi theo. Cô cảm thấy rõ ràng mình không có nguyên tắc gì hết.

Tiệm quần áo gần ngay trang viên, đồ bên trong rất đẹp, chủ tiệm cung kính đón tiếp Chu lão phu nhân, liên tục nói phu nhân không cần tự mình đến, họ vốn nên đến tận nơi phục vụ mới phải.

“Cửa tiệm trong thị trấn nhỏ này tay nghề không kém những cửa hàng cao cấp đâu. Cô cũng chọn một thứ đi, chờ khi nào xong ta sẽ gửi đến cho.”

Tử Dữu nói không cần, lão phu nhân nói từ chối hảo ý của người lớn thì không phải hành vi tốt. Bà thay Tử Dữu chọn trang phục Victoria thời phục cổ, màu sắc trắng muốt, nhìn thế nào cũng thấy giống quần áo bà bầu, ngay cả chất liệu, đường viền và các họa tiết đều do bà chọn. Lão phu nhân hưng phấn bồng bồng, Tử Dữu không dám phản đối, chỉ có thể để mặc cho bà lựa chọn.

Khi hai người vừa ra khỏi tiệm may đồ thì bất ngờ bị bắt cóc, Tử Dữu có cảm giác cuộc đời mình thế là xong. Nhiều sự kiện có xác suất hiếm hoi mà có người cả đời cũng chẳng gặp được một chuyện, còn cô lại hân hạnh được trải qua toàn bộ. Nếu sau này cô có thể sống đến lúc tóc bạc trắng để viết hồi ký, cô sẽ viết lại từng sự kiện họa hiếm này.

Họ bị nhốt trong một căn nhà gỗ nhỏ sạch sẽ, bọn cướp coi như có chút hào hoa phong nhã, không làm ra bất kỳ hành vi thô lỗ nào.

Tử Dữu luôn cảm thấy tình trạng hiện tại mơ hồ, giống như đang bị trêu đùa, thế cho nên một chút cảm giác sợ hãi cũng không có. Cô nghe lão phu nhân nói: “Cô gái này không phải người nhà ta, thứ các người muốn không can hệ gì đến con bé. Để con bé đi.” Tử Dữu bật thốt lên: “Cháu không đi.” Không phải cô dũng cảm gì, cô chỉ cảm thấy bị ném vào một nơi hoang vu nào đó, vừa sợ hãi vừa thấy bất an, hơn nữa, lão phu nhân tuy sắc mặt trấn định nhưng tay bà đang run rẩy, còn bất ngờ ôm lấy tim, hóa ra bà cũng đang rất sợ hãi, vậy thì cô càng không thể đi.

Lão phu nhân sợ thì có sợ nhưng khí phách không hề suy giảm, khi bà nghe được bọn bắt cóc muốn bốn trăm vạn thì há miệng hỏi: “Cái gì? Các người vì 400 vạn mà bắt cóc ta? Còn liên lụy tiểu thư xinh đẹp này?” Nên tiền chuộc lại được tăng thành 500 vạn. Tử Dữu đối với chuyện bản thân chỉ trị giá một trăm vạn đô la cũng chẳng có ý kiến gì.

Bọn bắt cóc gọi điện đến Chu gia, chúng dùng tiếng Anh nói rất nhanh, cô chỉ nghe loáng thoáng nhưng cũng hiểu chúng uy hiếp không được báo cảnh sát, nếu không chúng sẽ giết con tin, nói được làm được.

Hai con tin một già một trẻ rất yên tĩnh hợp tác, không khóc không nháo, không chạy trốn. Khi cửa bị mở ra, người tới lao thẳng về phía họ thì Tử Dữu theo bản năng, chắn trước lão phu nhân: “Các người muốn gì?”

Tên đó mắng: “Ra ngoài, bọn chúng làm việc hiệu suất cao như thế xem ra số tiền chúng tao đòi cũng ít quá rồi.”

Chưa kịp điều chỉnh trạng thái, Trần Tử Dữu cảm giác như mình đang xem một bộ phim cảm nhiều màu sắc. Hoàng hôn ngày hè nóng bức, ánh tà dương đang đổ xuống, hai bên định vị ở hai bờ sông, bên bờ kia là Chu Lê Hiên và chú hai của anh, ở giữa được ngăn cách bởi cây cầu.

Giao dịch được tiến hành ngay giữa cầu, đối phương đưa đồ đến chỗ đó, bọn bắt cóc cũng sẽ thả con tin ở đó. Đi đầu chính là lão phu nhân, bà vỗ vỗ tay Tử Dữu, ôm cô một cái rồi theo bọn bắt cóc bước về phía cầu. Đón bà là Chu Lê Hiên, anh đi đến giữa cầu, từng bước ổn định. Khi lão phu nhân ra sau lưng anh, anh mở vali ra cho tên kia nhìn rồi cùng lui về sau, tên kia chìa súng vào anh. Cục diện bỗng chốc khấn trương như trong thước phim điện ảnh.

Chu Lê Hiên bình tĩnh nói: “Trước tiên, tôi muốn xác định bà nội tôi đã trở về bình an.” Anh lui về sau, vịn vào thành cầu nhìn Chu lão phu nhân chậm rãi bước sang bờ bên kia, rồi quay sang bọn chúng, “Thả cô ấy ra.”

Tên kia cười lạnh: “Bọn tao không phải người ngu, mày bước tới đây.”

Tử Dữu nhìn anh từ từ bước đến, đột nhiên cổ họng khô khan, cảm giác như sắp có chuyện phát sinh. Anh xuống cầu, bị hai tên soát toàn thân. Khi bị chúng đụng vào, anh thoáng nhíu mày. Anh rút một cái vali nhỏ khác cho chúng, trực tiếp bước đến trước mặt Tử Dữu, cúi xuống cúi trối cho cô, nắm tay cô và thấp giọng hỏi bên tai cô: “Không sao chứ?”

Tử Dữu lắc đầu. Biến cố đúng ngay khắc này đã xảy ra, xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có người la to: “”&##@, cảnh sát!” Tử Dữu bị Chu Lê Hiên kéo xuống, cẩn thận che chắn cho cô, bên tai có mấy phát súng vang lên, tâm thần cô chấn động, cả người run rẩy, anh chắn cho cô, lấy tay bịt tai cô, đầu óc cô lúc này trống rỗng mông lung.

Đến khi cô khôi phục lại tinh thần thì đã bị áp giải lên xe, tay cũng bị trói lại. Lái xe chính là Chu Lê Hiên, cô thở hắt ra, “Ai da”, cô bị đau kêu lên một tiếng.

“Làm ơn nhẹ tay với phụ nữ một chút.” Chu Lê Hiên quay đầu nhìn, lời còn chưa dứt xe đã va phải ổ gà, thiếu chút là đụng vào cây.

Bọn cướp ở bên cạnh Tử Dữu quát to: “Lái xe cẩn thận vào, đừng có giở trò!” Một tên dùng súng đã lên đạn chỉ vào đầu Chu Lê Hiên, “#@&% mày cố ý!” Tử Dữu bị dọa sợ toát mồ hôi.

“Lấy khẩu súng ra đi, mấy người làm tôi sợ thì sao tôi lái đàng hoàng được?” Chu Lê Hiên chẳng sợ sệt, nói.

“Không phải mày từng đoạt giải quán quân thiếu niên à? Sao lại lái xe kém cỏi như thế? Biết vậy đã không cần đến mày!”

“Mấy người muốn lái sao? Cần tôi dừng lại không?”

“%\$@&! Mày làm cho rõ coi, rốt cục ai là con tin của ai hả?”

Xe vòng qua vòng lại ở nơi đồng không mông quạnh cho đến khi sắc trời đen kịt, cuối cùng chiếc xe bị vứt bỏ lại phía sau. Bọn bắt cóc ném họ ở giữa đồng ruộng hoang vắng, nhanh chóng chạy thoát thân.

Họ bị vứt ở một vùng hoang dã bốn bề chỉ có nước non, trước không có nhà ở, sau không có quán trọ, chỉ có trăng sao, bên đường ếch nhái kêu ồn ào. Hoa đồng nội nở rộ theo gió lấc lư, những đóm nhỏ cùng với bầu trời đầy sao làm nền cho nhau. Nếu không phải hai người không có di động cũng như phương tiện đi lại thì cảnh đêm này rất đáng thưởng thức.

“Vừa rồi em không sợ sao? Tôi còn tưởng phụ nữ gặp phải chuyện như vậy đều sẽ khóc thét lên?” Chu Lê Hiên hỏi.

“Sợ đến choáng váng ấy chứ.” Tử Dữu ngay cả khi nô đùa hay leo đến tận đỉnh núi cũng không la to bao giờ, có cố gắng la cũng không ra tiếng. Cô nghĩ nhất định cô bị thiếu Canxi, sắt thép gì rồi. Nhưng bụng cô lại đang gọi cô đây, lại còn bị Chu Lê Hiên nghe được. Cô ngượng ngùng.

“Bên kia hình như có trái cây. Chúng ta đi hái nhé?” Chu Lê Hiên chỉ những bóng cây ở đằng xa.

Cô gật gật đầu, hai người cẩn thận tìm đường đi xuyên qua, vượt qua một cái ao thì Tử Dữu ngồi xổm xuống, kéo ống quần rửa vết thương. Khi này cô bị xô mạnh nên đầu gối bị trầy một chỗ to.

Chu Lê Hiên tới giúp cô: “Đừng lộn xộn, mùa hè dễ bị nhiễm trùng lắm.” Anh rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay rồi cẩn thận băng bó cho cô.

“A.” Tử Dữu kêu.

“Sao?”

“Đó là sao Bắc Cực đúng không?” Tử Dữu chỉ một ngón tay lên ngôi sao sáng nhất ở phía chân trời.

“Ừ.”

“Chúng ta tìm đúng hướng rồi, phải quay lại thôi.”

“Tôi vừa mở mấy chục km đường đi, em quay lại thế nào?”

“Anh cứ đi lòng vòng ấy, đi thẳng thì đâu xa đến vậy.”

“Vậy em có biết chúng ta đang đi về phía nam hay phía bắc không?”

“Vừa này anh lái xe mà.”

“Tôi chỉ tập trung lái xe thôi.”

Họ đành theo kế hoạch cũ, đi tìm trái cây. Vận khí của họ cũng không tồi, bên đó có ít nho dại và táo, nho rất ngọt, quả sơn trà lại quá chua. Chặt vật đến đêm thì mệt đứt hơi, cả hai dựa vào một thân cây nghỉ ngơi.

“Anh có chơi trò chơi trên máy tính không?” Tử Dữu không đầu không đuôi hỏi

“Tôi không biết, không nhớ rõ.”

“Anh có cảm thấy hiện tại chúng ta như người mới chơi game không, gặp phải chuyện bất ngờ nên bị đưa đến một nơi xa lạ, ngay cả luật chơi cũng không nắm rõ nữa chứ?”

“Tôi hiểu ý em. Hai hôm trước Lý Mộc Trường cho tôi xem một cuốn sách giống như vậy. Em không giống người thích chơi game.”

“Chơi đến vòng 4 thì bị tiêu diệt nên không chơi nữa.”

“Truy cầu mãnh liệt một điều gì đó sẽ khiến bản thân trở nên cố chấp. Tôi không muốn làm khó chính mình. Mà trên thế giới này, có thứ gì em đặc biệt muốn lấy cho kỳ được không?”

Tử Dữu nghĩ nghĩ: “Có, cuộc sống yên ổn, nội tâm thanh tĩnh.”

Chu Lê Hiên lặng im một lúc: “Nếu đến với tôi sẽ hủy hoại lý tưởng này của em?”

“Đúng.”

“Em cũng đang cố chấp đấy.”

Hai người một lúc lâu không nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng ếch, tiếng côn trùng kêu, sự hòa hợp ăn ý lúc trước đã biến mất. Chu Lê Hiên đứng lên, vừa cử động cái chân bị thương một chút vừa vận người, chân anh dường như không còn hoàn toàn được như người bình thường nữa.

“Chu Lê Hiên,” Tử Dữu đứng lên mở miệng khiến anh phải chú tâm lắng nghe, “Trước kia anh nói rất đúng, chúng ta chỉ cần gặp nhau ắt sẽ có tai họa xảy ra. Lần thứ nhất tôi ngắt xỉu, lần thứ hai vết thương cũ của anh tái phát, lần này chúng ta lại cùng bị nguy hiểm. Còn nữa, tôi cũng từng chịu nhiều vết thương nhỏ, thêm hôm nay nữa là ba lần.”

Chu Lê Hiên đợi nửa ngày không thấy cô nói tiếp, đành hỏi: “Cho nên?”

“Cho nên, dù cho sau này chúng ta có cơ hội gặp lại, chúng ta có thể giả bộ như không quen biết không? Hai chúng ta có lẽ bất tự không hợp.”

Chu Lê Hiên thở dài: “Tiểu thư, em là ngây thơ hay là thành thực đây? Những lời tuyệt tình đó...em nên chờ đến khi chúng ta đã tuyệt đối an toàn rồi hãy nói. Vạ nhất tôi bụng dạ hẹp hòi đem bỏ mặc em ở chỗ này thì sao?”

“Tôi cũng biết vậy. Tôi không muốn là tôi rõ ràng không cho anh được thứ gì nhưng vẫn luôn lợi dụng lòng tốt của anh.”

Chu Lê Hiên cười cười: “Em lợi dụng tôi? Tôi lại mong bản thân mình có giá trị lợi dụng đối với em, bất luận là trên phương diện nào.” Anh ngẩng đầu nhìn trời như đang tự nói, thanh âm thấp nên cô không nghe được rõ, “Không cần áy náy, chúng ta cũng là lợi dụng lẫn nhau thôi.”

Cô giật mình nhìn anh, nhất thời không thể hiểu được lời anh nói nhưng anh không nhìn về phía cô nữa.

Tử Dữu lại ngồi xuống, vùi đầu vào cánh tay. Cô không lo lắng cũng không sợ hãi, biết rõ hiện giờ Chu gia chẳng cần biết tìm đến người ngã ngựa đổ thế nào, cuối cùng cũng sẽ tìm thấy họ, hơn nữa có người ở cùng cô, cô vô cùng an tâm. Cô chỉ rất buồn ngủ.

Cô cũng không biết mình ngồi đó ngủ thiếp đi bao lâu, có tiếng chân nhẹ nhàng bước đến gần, cô giật mình định ngẩng đầu dậy, tiếng của Chu Lê Hiên ngay bên tai: “Đừng ngẩng đầu, nhắm mắt lại, đừng cử động. Xin em đấy!”

Tiếng của anh rất dè dặt, rất thành khẩn, Tử Dữu không biết anh muốn làm gì, tâm tư rối loạn nhưng vẫn nghe lời anh. Thế nhưng tất cả những gì cô nghĩ đều đã sai, anh đến bên cô, cúi gần xuống nhưng lại từ từ lui ra, thật lâu không nghe thấy động tĩnh gì. Tử Dữu mở mắt ra, kinh hoàng nhìn thấy cách cô vài mét, Chu Lê Hiên đang cầm một thứ dài dài như một con rắn to.

Cơ năng kêu thét tưởng như không thể hoạt động của cô trong chớp nhoáng đã được khôi phục, ngay khi đại não còn chưa nhận được chỉ thị cô đã lạnh lạnh hét lên một tiếng, cũng chính lúc ấy, Chu Lê Hiên ném mạnh con rắn ra thật xa phía ngoài ruộng.

Tử Dữu co người lại, Chu Lê Hiên bước tới đỡ thì cô hoảng hốt nhảy dựng lên. Anh vỗ vỗ lưng cô: “Không sao.”

“Vừa rồi nó ở đâu?”

“Trên đầu em.”

Tử Dữu toát mồ hôi: “Anh giết nó chưa?”

“Không giết nhưng nó sẽ không quay lại được nữa. Nếu giết nó thì đồng loại của nó sẽ đến trả thù.”

Trong đầu Tử Dữu, hình ảnh đáng sợ kia đang tua lại, mới rồi bị bắt cóc cô cũng không có cảm giác sợ hãi như bị một cơn sóng dữ đánh úp lại thế này. Cô tránh xa cái cây, kim lòng không được nhích lại gần Chu

Lê Hiên. Nhưng chuyện phát sinh so với hình ảnh tưởng tượng kia còn làm cô sợ hãi hơn, cô nhìn thấy trên tay Chu Lê Hiên có máu.

“Anh bị cắn?” Cô ghen ngào hỏi, dưới ánh trăng dầu rặng trên cổ tay anh có thể thấy rõ rệt.

“À, vừa rồi khi ném nó chắc đã bị nó quay đầu cắn một cái. Tôi không để ý.” Sắc mặt Chu Lê Hiên bắt đầu tái nhợt, tiếng nói yếu dần, hai bên thái dương rịn mồ hôi.

Sự yên tĩnh ở đây rốt cục đã bị phá tan. Tử Dữu thấy anh đã có những triệu chứng bị rắn độc cắn thì vừa khóc đầm nước mắt vừa dìu anh ngồi xuống đất, tay chân luống cuống cố nặn máu độc ra. Chỉ là một vết thương nhỏ nhưng máu ra ngày càng nhiều, tay của Chu Lê Hiên cũng ngày càng lạnh đi, sắc mặt trắng bệch, mạch đập yếu hơn. Cô không tìm thấy dây thừng, bất chấp có hợp lễ nghi hay không, cô liền cởi áo ngực, tháo dây ra buộc chặt cánh tay anh. Cô vừa làm vừa khóc như một đứa trẻ, lặp đi lặp lại: “Không được chết!” Nhưng anh chỉ từ từ nhắm mắt lại, không trả lời. Tử Dữu tưởng anh đã hôn mê, khóc càng thảm hơn: “Đừng để em một mình ở lại nơi này!”

Khi cô nói những lời này trong đầu hiện lên hình dáng anh yên lặng ra đi, nằm trong lòng cô, trên mặt đầy ánh trăng. Gương mặt đó dần biến thành một gương mặt khác, cũng yên lặng nằm đó, trong đầu cô không ngừng nghĩ, “Vận mệnh của song thai thường giống nhau” lòng cô càng lúc càng tuyệt vọng, càng lúc càng khủng hoảng.

Cô không phát hiện Chu Lê Hiên đã mở mắt từ khi nào, anh chậm rãi nói: “Đừng khóc, còn khóc nữa em sẽ gọi sói đến mất.”

Trong đầu Tử Dữu vang lên tiếng chuông cảnh báo. Cô lau nước mắt, thận trọng hỏi: “Con rắn đó có độc không?”

“Ai nói có độc? Chỉ rất đau thôi.”

Cô từ dưới đất bật đứng lên: “Anh làm thế là cố ý giả chết, để tôi sợ hãi phải không?”

“Anh thấy máu là choáng rồi, đó là phản ứng sinh lý tự nhiên mà.”

“Anh, dần ông gì mà... Khi nãy bị người ta dùng súng chỉ vào đầu anh mặt không đổi sắc, vậy mà chỉ một chút máu đã bị hù đến ngất xỉu? Anh tính gạt ai hả?”

“Em cũng bị một con rắn nhỏ dọa như vậy đó thôi?” Chu Lê Hiên thông thả nói, “Bất quá xem ra em rất quan tâm đến anh.”

Tử Dữu vốn đang hối hận vì hành động thất thố vừa rồi, lại bị anh đâm chọc nên càng tức giận: “Anh cứ ở đó mà tưởng bỏ! Chỉ là tôi sợ bị bỏ lại một mình ở chỗ này thôi.”

“Trần Tử Dữu, em thật vong ân phụ nghĩa, anh là ân nhân cứu mạng của em đó. Nếu không nhờ anh, con rắn kia hiện giờ đã quấn quanh cổ em rồi. Em không đền bù tổn thất cho anh cũng không sao nhưng thái độ của em không tốt lên được một chút à?” Anh vươn bàn tay đến phía cổ của cô làm động tác bóp lại, khiến Tử Dữu như đang nghe người ta kể chuyện đêm khuya, từ đầu đến chân đều sồn tóc gáy. Qua một hồi lâu mới tức giận nói tiếp: “Tôi phải ở chỗ này tất cả cũng lại nhà anh, không liên quan gì đến tôi! Các người phải đền bù tổn thất cho tôi mới đúng!”

“Vậy lấy anh đi, anh sẽ đền bù cho em toàn bộ tài sản của anh.”

“Đợi trời đổ mưa đổ rồi hãy nói đi!”

Cặp đôi này vừa cùng chung hoạn nạn, người còn chưa được cứu đã bắt đầu nội chiến. Cũng may không đầy vài phút sau, người của Chu gia đã tìm thấy họ. Từ lúc họ bị bỏ lại đến giờ chỉ mới hơn một tiếng đồng hồ.

Lão phu nhân thậm chí còn đích thân đến tìm họ, ôm người một cái ôm. Cùng đi còn có Lý Từ, người cha ít khi thể hiện tình cảm của Tử Dữu lần đầu tiên từ lúc hai người gặp nhau đến nay, đã kích động bước đến ôm cô thật chặt như muốn ghim cô đến chóng mặt.

Sự việc với khúc đạo đầu kinh hãi và tình tiết ly kỳ cứ như vậy dùng phương thức khôi hài mà kết thúc, đồng thời bức tranh mùa hạ an bình của Trần Tử Dữu cũng chấm dứt. Vì không có chuyện gì bất ngờ xảy ra nên cho đến trước ngày đi, cô cũng không bước chân ra cửa.

Hôm đó, Chu lão phu nhân tự mình đưa cô về. Tử Dữu hỏi: “Người có bị thương không? Những kẻ kia có bị bắt chưa ạ?”

“Chúng nó chạy hết rồi. Quên đi, sống ở trên đời này có nhiều chuyện thân bất do kỷ. Chúng lấy đi vài thứ cũng coi như là Chu gia thiếu nợ chúng.”

“Người không có việc gì là tốt rồi.”

Sau đó lão phu nhân nói đến chuyện Tử Dữu sắp về: “Cả năm hơn nửa thời gian ta đều ở một chỗ. Cháu có thể thường đến thăm ta không?”

“Được ạ.” Tử Dữu không chắc chắn lắm, nói.

Lão phu nhân cười hai tiếng: “Lần tới cháu đến, không biết ta có còn sống không.”

Tử Dữu nhất thời im lặng, bị bà làm cho xúc động.

“Cháu ngoan, nghe bà già ta khuyên một câu. Cháu thông minh như thế nên quên đi một số chuyện, quý trọng hiện tại, hướng về tương lai, không nên để quá khứ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của cháu.”

“Cháu vẫn luôn nhìn về phía trước mà, lão phu nhân. Cháu cũng không lưu luyến quá khứ.”

“Thật chứ? Chúc cháu hạnh phúc, đứa nhỏ ngoan.”

Chu lão phu nhân đến phòng ngủ của Chu Lê Hiên thì bác sĩ mới vừa đi. Cổ tay của anh lại bị băng, còn bị tiêm nữa.

“Không sao chứ?” Lão phu nhân hỏi.

“Đau.” Chu Lê Hiên nhăn mày.

“Cháu cứ vậy mà để cô bé chạy mất sao? Cơ hội tốt như vậy, anh hùng cứu mỹ nhân hai lần mà con bé vẫn bắt vì sở động hả?”

“Nội à, người Aem tiểu thuyết lãng mạn nhiều quá rồi.” Chu Lê Hiên nhìn qua cửa sổ, tiếng nói nhỏ xuống, “Vả lại, trò chơi như vậy không thú vị chút nào.”

Lão phu nhân nở nụ cười: “Phát hiện khi nào thế?”

“Không quá sớm, nhưng cũng không quá muộn.” Anh thay đổi tư thế ngồi, “Đạo diễn phu nhân à, người không sợ trò chơi mà bị vạch trần thì mặt mũi biết để vào đâu à? Còn nữa, ném chúng cháu ở nơi hoang tàn vắng vẻ, lỡ chẳng may chúng cháu bị độc xà mãnh thú ăn thịt thì sao?”

“Hai đứa nhỏ này bản lĩnh thế, tự cứu lấy mình dĩ nhiên không có vấn đề gì rồi. Độc xà mãnh thú...xung quanh nơi này vài chục km chưa từng có dã thú xuất hiện, rắn cũng chẳng có mấy con, tất cả đều không có độc. Hôm nay cháu có thể gặp được thì vận khí cũng không tệ đấy.”

Chu Lê Hiên bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

“Tiểu tử, đừng bày ra bộ dạng này với ta. Ta trăm phương ngàn kế tạo ra cơ hội biểu đạt tình yêu cho cậu, đáng lẽ cậu phải cảm kích ta mới phải.” Bà thở dài, “Thật là một cô bé tốt, bản thân đã rất sợ nhưng vẫn luôn che chắn cho ta, có điều sao lại cứng lòng thế nhỉ?”

“Bà nội đại nhân, tiết mục hôm nay của người chủ yếu là xếp đặt vì Chu Tường Ân và cháu thôi. Vài thứ bị lấy đi kia là vì chôn giấu một ít chứng cứ, thuận tiện cảnh cáo người nào đó? Đáng tiếc ông ấy phản ứng quá trì hoãn, rõ ràng không biết quý trọng, lo sợ cháu không có chuyện gì nên cố tình gọi cảnh sát tới. Còn Tử Dữu tiểu thư này, số cô ấy không may, vừa vặn hôm nay rơi vào tay người.”

“Lê Hiên, đầu óc cháu đã tỉnh táo đến thế sao có thể cùng nó trở mặt trực diện như vậy? Xé toang lớp giấy bọc này thì hành động của cháu sẽ tương đối khó khăn.”

“Cháu thích giao tranh chính diện hơn, không muốn lén lút sau lưng.”

“Phong độ kỳ sĩ này bây giờ không còn lưu hành nữa. Lê Hiên, nó là chú hai của cháu, gia đình này là gia đình của cháu, cháu có thể làm những gì cháu muốn nhưng không được làm chuyện tổn hại đến danh dự của nhà ta.”

“Vì không muốn tổn hại danh dự của Chu gia nên bà mới cho phép dối trá và âm mưu tồn tại?”

“Ý cháu là gì?”

Chu Lê Hiên không nói lời nào, nét mặt có chút mệt mỏi. Tay anh đùa giỡn với dây áo ngực Tử Dữu đã cột lúc trước, chỉ dùng một tay mà thắt chặt lại.

“Chu Lê Hiên,” lão phu nhân thanh thanh cổ họng, “Ta là bà nội cháu, cháu là cháu đích tôn của ta, còn Rica nữa. Cháu không định hỏi ta mấy ngày nay Rica đã đi đâu sao? Cháu bán cô ta sang bán đảo Ả rập cũng tùy cháu. Nhưng cháu không cần phải cố gắng hủy diệt hết tất cả mọi thứ vốn thuộc về cháu.”

Chu Lê Hiên tiếp tục trầm mặc, anh thắt hai dây áo ngực thành hai nút kết rất chắc.

“Gia đình này thiếu nợ cháu, chú hai cháu thiếu nợ cháu, ta thiếu nợ cháu, ta đã làm từng việc để bù đắp cho cháu. Cháu muốn gì ta đều cố gắng thay cháu đạt được. Nhưng điều kiện tiên quyết là cháu phải tuân thủ quy tắc. Bất luận kẻ nào không tuân theo quy tắc đều sẽ bị trừng phạt.” Lão phu nhân giật lấy cái áo được thắt nút, cởi bỏ từng nút rồi trả lại cho anh, “Nhưng có rất nhiều chuyện không phải như cháu nghĩ, có nhiều thứ chúng ta cũng thân bất do kỷ, bất lực hoặc là vô lực vãn hồi. Sao cháu phải cực khổ lãng phí tính mạng quý giá như thế?”

“Cháu không cần bất cứ sự bù đắp nào, cháu muốn cũng không nhiều nhưng trùng hợp là, hoặc người bất lực hoặc là cháu không cách nào vãn hồi được.”

“Lê Hiên, ta nuôi nấng cháu từ bé đến nay, cháu cố ý nói những lời này để làm tổn thương ta sao?”

“Nội à,” Chu Lê Hiên nói, “Người đúng thật đã nuôi dưỡng cháu rất chu đáo. Họ nói khi còn nhỏ, cháu rất bướng bỉnh nhưng trên người cháu, ngay cả một vết sẹo nhỏ cũng không có.”

Chu lão phu nhân im lặng rất lâu: “Cháu nhớ được gì, Lê Hiên?”

“Người yên tâm, cháu không thể nhớ được gì đâu,” anh dừng một lát nói, “Buông tha cho Trần tiểu thư đáng thương đi, đừng đưa cô ấy đến dò xét cháu nữa, cháu không nhớ bất cứ chuyện gì về cô ấy cả. Thật đấy, cháu thề.”

“Ta thường gọi con bé tới đơn giản là vì cháu thích nó, mà ta cũng muốn biết con bé có đáng để cháu yêu thương không.”

Đêm khuya, lại lần nữa mất ngủ, Tử Dữu nằm trên giường trần trọc suy nghĩ rất nhiều chuyện. Cô đứng dậy xuống giường, uống chút nước, châm một liều thuốc hút một hơi rồi đập tắt. Sau đó, cô lấy trong thùng rác ra dây áo ngực bị cắt bỏ, trên đó toàn là máu của Chu Lê Hiên, cô cầm miếng vải dính máu cẩn thận cắt đi, gói kỹ lại, mở túi du lịch ra giấu vào tận cùng nơi khó nhìn thấy nhất.

Làm xong, cô uống một liều thuốc ngủ rồi leo lên giường. Lần này, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tử Dữu lặng lẽ trở về nước. Giang Lưu thấy cô thì có chút bất ngờ: “Không phải cô muốn đi du lịch sao? Sao lại về sớm vậy?”

“Mệt mỏi, nhớ nhà.”

“Nơi có người thân mới tính là nhà. Chỗ ở của một người chỉ có thể coi là phòng.”

“Giang Lưu, cậu nói nhiều quá đấy.”

Buổi trưa, Giang Lưu mời cơm giúp cô tẩy trần, Tử Dữu quen ở nơi khí hậu ẩm ướt rồi, khi trở về chưa thích ứng được, môi khô ráp, mặt nổi mụn, Giang Lưu nói: “Xem này, cô cũng dễ thích nghi thiệt, riết rồi thành quen thôi.”

“Sao cậu không hỏi tôi về người kia.”

“Muốn nói cô tất sẽ nói. Nếu cô không muốn, tôi có hỏi cũng phí công, ép buộc không thú vị, tôi cũng thông suốt rồi, người đã chết không thể sống lại, người còn sống phải tự quý trọng mạng sống.”

“Giang Lưu, cậu tiến bộ không ít đấy.”

“Tôi đang cố gắng noi theo cô đấy mà.”

Tử Dữu trở về một tháng thì nhận được điện thoại của người bạn cũ làm cùng công ty trước kia, Tạ Hoan: “Lãnh đạo muốn dẫn đoàn đi khảo sát thành phố S, phiên dịch thích hợp nhất lại vừa sinh con, những người còn lại thì không đủ kinh nghiệm, công ty đang tìm người bên ngoài. Cậu ở đó đã nhiều năm, ngôn ngữ địa phương cậu cũng am hiểu, lại còn biết rõ tập quán địa phương, là người phù hợp nhất nhưng cấp trên sợ cậu không tiện nên muốn tớ hỏi ý cậu trước.”

Tử Dữu xúc động nhớ lại, thành phố S là nơi cô chữa thương nhiều năm trước. Thương thế vừa khỏi lại thêm vết thương mới nên mấy năm rồi cô không quay về đó nữa. Cô trả lời lại, nếu không hồi đáp thì bạn cô có thể sẽ gặp phiền phức. Nhanh chóng nhận được lời mời chính thức, cô làm thị thực và thủ tục, vài ngày sau, cô đã tới thành phố S.

Công tác này đối với cô mà nói như cưỡi ngựa xem hoa, sau khi rời bỏ công việc quá lâu, rốt cục cô cũng lần nữa tìm lại được cảm giác trong công việc. Cô còn quen biết không ít người, thậm chí còn giúp được việc cho tập đoàn Thiên Đức.

Nhiệm vụ của đoàn khảo sát thuận lợi kết thúc nhưng Tử Dữu còn lưu lại. Cô tiễn đoàn lên máy bay, ghé tiệm ăn hot dog cô quen, ở lại sân bay đi dạo một giờ, lại do dự không biết có nên đến sân bay thuê một chiếc xe để lái thay vì đi bộ không.

Hành khách chen chúc tủa ra, vừa có chuyến bay hạ cánh. Có người lên xe buýt, có người vẫy taxi, có người vội vàng đi về phía bãi đỗ xe, có người trực tiếp ngồi lên một chiếc xe sang trọng vừa trở đến. Những hành khách, tây trang có, quần áo đơn giản và thoải mái có, dáng vẻ vội vàng hối hả như con kiến kiếm ăn có, còn có người khoan thai như đang nhàn nhã dạo chơi, tất cả tạo cho thành phố này một sắc thái khác biệt với cảnh vật.

Tử Dữu nhìn chăm chú một cảnh tượng đột nhiên xuất hiện cách cô không xa. Một cỗ xe rất đẹp dừng lại trước một người. Người đó dáng người thon dài, áo sơ-mi trắng, quần xám, không thắt cà-vát, ống tay áo xắn lên, áo khoác tùy ý khoác lên cánh tay, đeo một cặp kính râm lớn, phong thái tiêu sái. Mà tài xế của anh tây trang phẳng phiu, động tác nghiêm cẩn đón hành lý của anh, mở cửa xe giúp anh, hình ảnh thoát nhìn rất hỗn độn. Người đó xoay người lên xe, chiếc xe kia trong nháy mắt khởi động xẹt qua trước mặt Tử Dữu.

Tử Dữu ngẩng người nửa ngày, người vừa rời rõ ràng là Chu Lê Hiên, sân bay này là một trong những sân bay quốc tế lớn nhất thế giới, mỗi ngày có mấy vạn lượt khách nhưng cô lại có thể trùng hợp gặp anh, tựa như cô vẫn luôn ở chỗ này chờ đợi nhưng anh lại không nhìn thấy cô.

Tử Dữu đón taxi trở lại khách sạn. Trên đường đi, cô mắng chính mình một trăm câu, khi anh cố gắng lấy lòng thì cô né tránh, chê anh phiền, khi anh không thấy hoặc cố tình không thấy thì cô lại vô duyên vô cớ buồn bã như vừa mất mát thứ gì, chắc cô điên mất rồi.

Nhưng họ lại cùng đến một nơi trong thế giới rộng lớn này, lại gặp nhau ở sân bay với tỷ lệ một phần mấy trăm nghìn này thì cũng không phải việc kỳ quái gì. Buổi chiều, Tử Dữu tản bộ đến một nhà hàng gần một phòng tranh mỹ thuật. Khi cô nhìn thấy Chu Lê Hiên thì anh đang chuyên chú nhìn một bức tranh trừu tượng màu sắc thanh nhã.

Tử Dữu nhìn bóng lưng anh ba giây thì anh đã quay đầu lại nhìn cô mỉm cười, lại xoay người tiếp tục thưởng thức bức tranh kia. Bộ dáng của anh so với một tháng trước dường như có chút không giống nhưng Tử Dữu không nói được là khác ở đâu.

Tử Dữu bình thần nhìn từng bức tranh, khi đến bức có tên ‘Hồi ức tan biến’, Chu Lê Hiên còn đứng ở chỗ đó, nghiêng đầu thử tìm một góc độ khác quan sát bức tranh. Cảnh anh đứng trước bức tranh, trên thực tế tạo thành một bức tranh còn quyến rũ hơn. Phòng tranh có vài phụ nữ đều đang nhìn anh.

Tử Dữu đến bên cạnh anh, nói: “Chào, thật trùng hợp, anh đi du lịch sao?”

“Công tác.”

“À, vết thương trên tay anh không sao nữa rồi chứ?” Tử Dữu nhớ mình đã hại anh bị rấn cấn.

“Cô biết tôi?” Người kia hỏi.

Tử Dữu nhìn anh một lúc lâu, xác nhận cô không nhận lầm người, “Chu Lê Hiên, chứng mất trí nhớ của anh đã biến thành chứng mất trí gián đoạn rồi hả?”

Chu Lê Hiên cười tươi: “Anh còn tưởng em sẽ thật sự ra vẻ không quen biết anh nữa chứ.”

Tử Dữu bối rối, nhớ lại mình quả thật đã từng nói như vậy, cũng may Chu Lê Hiên coi như có phong độ, không thừa thắng xông lên: “Vì chúng ta lại lần nữa hội ngộ, Trần tiểu thư, có thể mời em một bữa tối không?”

Trong tình huống này cô chỉ có thể gật đầu, chỉ bức tranh anh vừa nhìn rất lâu: “Anh thích bức này sao?”

“Anh thích cái tên. Anh đang thử tìm sự đồng cảm...đáng tiếc là không tìm được.”

Chu Lê Hiên ở khách sạn cách Tử Dữu hai con đường, anh chọn địa điểm nhà hàng ở giữa hai khách sạn.

“Chu lão phu nhân có khỏe không?” Tử Dữu hỏi.

“Bên ngoài cũng không tệ lắm, nội thường xuyên nhắc tới em.”

“Chắc vì tôi từng thất lễ với bà.”

“Không có người cùng tranh luận, nội sẽ cảm thấy buồn chán.”

Cứ như vậy, bọn họ dùng một phần tư thời gian để nói chuyện về Chu lão phu nhân, một phần tư nữa nói về chú hai của Chu Lê Hiên từ chuyện vì lý do sức khỏe nên xin nghỉ hưu sớm đến vấn đề dưỡng bệnh cho ông, dùng một phần tư tiếp theo nói về Lý Tử và phương pháp sản xuất rượu nho, còn lại một phần tư, họ nói về thời tiết, các chủ đề đều rất an toàn.

Sau khi bữa tối kết thúc, Chu Lê Hiên đi bộ đưa Trần Tử Dữu về khách sạn của cô, họ đi xuyên qua một ngõ nhỏ có lịch sử lâu đời, sau lưng Chu Lê Hiên có vệ sĩ theo sát như hình với bóng.

“Món quà của bà nội, dứt không được.” Chu Lê Hiên hỏi: “Em định ở đây bao lâu?”

“Chưa rõ, có lẽ ba bốn ngày, có lẽ một tuần.”

“Công tác?”

“Công tác xong rồi, tôi đi du lịch.”

“Anh sẽ ở đây một tuần nhưng mấy ngày tới sẽ bề bộn nhiều việc, nếu em đi có thể báo trước cho anh biết không? Lần trước em đi, ngay cả lời tạm biệt anh cũng chưa nói được.”

“Được.”

“Nhất định?” Chu Lê Hiên hoài nghi hỏi.

“Uy tín của tôi kém vậy sao? Anh cần tôi làm cam kết không.”

Chu Lê Hiên có lẽ thật sự rất bận vì liên tục ba ngày anh không xuất hiện cũng không gọi điện thoại.

Tử Dữu mỗi ngày đều đi dạo, một mình tham quan bảo tàng, một mình ngồi bên bờ hồ dùng mẩu bánh mì ném cho vịt, ban ngày cô đi nhiều, tối ngủ sớm, giấc ngủ trở nên tốt hơn.

Đêm nay cô đang lơ mơ ngủ bỗng bị tiếng chuông báo cháy làm tỉnh giấc, khách sạn đã có từ lâu đời, buổi tối xảy ra hỏa hoạn, toàn bộ khách đều khẩn cấp sơ tán.

Tử Dữu mang theo không nhiều đồ, cô đang mặc quần áo ngủ, bên ngoài khoác thêm áo khoác, xách chiếc túi nhỏ hòa vào dòng người chạy xuống.

Hỏa hoạn không quá nghiêm trọng nên đã được khống chế không lâu sau đó, tầng cô ở cũng không bị lửa lan đến, có lẽ sẽ nhanh chóng trở lại được. Khi cô đang ngồi trên ghế vừa ngáp vừa suy nghĩ thì Chu Lê Hiên

như kỳ tích bỗng xuất hiện bên cạnh cô, anh đưa cô tới khách sạn của mình, phân phó người đặt phòng cho cô.

“Mọi người đều đang ngủ, sao anh lại biết tin nhanh thế?” Nửa đêm canh ba, Tử Dữu đại não có chút trì độn.

“Anh đang đánh bài với khách hàng, nhìn thấy tin tức trên TV liền chạy tới. Em không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn anh. Lửa đã dập tắt rồi, tầng tôi ở không bị hư hại gì, có lẽ chúng tôi sẽ được quay lại sớm thôi.”

“Một mình em không an toàn, ai cũng bị hoảng sợ nên rất dễ làm ra chuyện mất lý trí.”

“Tôi vẫn luôn một mình mà.”

“Em không biết sao? Máy phòng cũ đó sau khi gặp hỏa hoạn sẽ dễ xuất hiện rần đó. Thật là, em không sợ à?”

Nửa đêm ý thức của Trần Tử Dữu không đủ thanh tỉnh, lập tức ngoan ngoãn theo anh lên xe, mãi đến khi được anh đưa đến cửa phòng mới tỉnh ngộ: “Chu Lê Hiên, anh cố tình làm tôi sợ đúng không?” Góc tường trong phòng cũ có rần...cô nhớ lại những lần một mình đi du lịch thì thích ở trong những tòa kiến trúc cổ xưa...mồ hôi lạnh túa ra

27. Chương 27:thỏa Hiệp

“Em ngủ đi, mắt em không mở nổi nữa kia.”

“Ừ, tạm biệt.” trước khi đóng cửa, Tử Dữu lại nghĩ tới một chuyện: “Chu Lê Hiên, ngày mai hay là chúng ta giả vờ như không quen biết vậy.”

“Cái gì?”

“Nếu lần này chúng ta không ngẫu nhiên gặp nhau hoặc thấy cũng giả vờ như không biết, tránh đi đường khác thì có lẽ hôm nay sẽ không xảy ra vụ hỏa hoạn này.”

“h cho em biết một bí mật” Chu Lê Hiên hạ giọng, nhìn quanh quất như sợ bị người khác nghe được.

Tử Dữu thiếu chút nữa đóng cửa lại phải mở ra, có chút ngạc nhiên.

“Con rần hôm đó là anh sai người thả ra.”

Trần Tử Dữu đứng sững trong chốc lát, đầu óc của cô lúc đêm hôm thật sự là quá trì độn, cô lại nghiền ngẫm câu nói của anh, rốt cục cũng hiểu là anh đang trêu chọc cô, giận dữ đóng sầm cánh cửa lại.

Sáng sớm hôm sau, Tử Dữu dậy, gõ cửa phòng Chu Lê Hiên tính nói lời cảm ơn và tạm biệt. h đang nói chuyện với khách trong phòng, nói tiếng xin lỗi rồi ngắt điện thoại.

“Tôi phải về rồi, cảm ơn anh.”

“Người như em tốt nhất không nên một mình chạy loạn.”

“Sao chứ?”

“Lạc đường gặp mất điện, dã ngoại gặp rần, ở khách sạn gặp hỏa hoạn, việc sau so với việc trước lại càng nghiêm trọng hơn, nếu là em, anh thả trốn trong nhà cũng không chịu đi đâu hết, bằng không phải tìm ai đó đi cùng. Ai biết tiếp theo trở về sẽ có chuyện gì?”

“Tôi đừng phải mấy việc lạ lùng này là vì gặp phải anh đó. Khi anh không xuất hiện tôi vốn rất yên ổn.”

“Em vu khống anh.”

“Bát tự không hợp là vậy đó.”

“Trần Tử Dữu, em dám đánh cuộc với anh một lần không?”

“Gì cơ?”

“Em dám ở cùng anh vài ngày, nhìn xem rốt cuộc còn có chuyện lạ gì phát sinh nữa không?”

Giữa ban ngày, đại não của Trần Tử Dữu rất tỉnh táo: “h rảnh lắm hả? Nhưng tôi bận rộn lắm.”

“Em bận ngồi bên hồ ngâm ngẩn đến tận trưa à?”

“Sao anh biết?”

“Lúc em đang ngâm ngẩn anh cũng đang ngồi trong nhà hàng đối diện dùng bữa với khách.”

“Chu Lê Hiên, tôi không chơi trò chơi vô vị này với anh.”

“Chúng ta đang nói chuyện chính sự, không phải mới rồi em còn muốn cảm ơn anh sao? Ngày mai anh có một cuộc họp quan trọng, anh cần một phiên dịch, có thể giúp anh không?” Trước khi Trần Tử Dữu mở miệng phản đối anh giải thích: “Khách hàng này của anh không nói tiếng Anh mà tiếng địa phương của anh không đủ để ứng phó, anh lại không muốn tìm phiên dịch xa lạ.”

Yêu cầu này mặc dù nghi ngờ lấy việc công làm việc tư nhưng nghe lại rất hợp tình hợp lý, nếu Trần Tử Dữu còn từ chối thì có vẻ không nể tình. Dù sao anh cũng giúp cô nhiều lần, có qua có lại thôi.

Thương vụ đàm phán của Chu Lê Hiên buổi chiều hôm sau mới bắt đầu, cô dùng nửa buổi sáng để làm quen với quá trình đàm phán và nội dung chủ yếu, tra thuật ngữ, mất một giờ lựa chọn trang phục tử tế nhưng cả quá trình trên thực tế lại không phức tạp như cô tưởng, mau chóng làm xong, hợp đồng được ký kết rất thuận lợi. Chu Lê Hiên đúng là cần có một phiên dịch vì ông già kia nói chuyện quá nhanh, giống như phá nổ còn nặng tiếng địa phương, anh nghe không hiểu là phải.

Tối hôm đó còn có một cuộc họp khác, Trần Tử Dữu học Lôi Phong đến cùng, thuận tiện làm bạn gái Chu Lê Hiên. Cô bạn gái rất biết làm tròn bổn phận này cho anh nắm tay, cùng anh khiêu vũ, nghe anh nói chuyện phiếm với người khác, nhìn anh chơi bài.

(Lôi Phong (1940-1962): là một chiến sĩ cộng sản, là tấm gương sáng được toàn Trung Hoa biết tới với thái độ toàn tâm toàn ý phục vụ Đảng, phục vụ nhân dân, được Đảng Cộng sản Trung Quốc lấy làm hình mẫu cho thanh niên cộng sản Trung Quốc.)

Trước đây phần lớn thời gian cô đều ở cùng với anh nhưng bây giờ cô lại bắt gặp nhiều diện mạo của anh, khi đàm phán thì mặt mày lạnh tanh, giao lưu học thuật thì hào hoa phong nhã, khi vui chơi cũng rất chú tâm, làm cho người ta không thể hiểu thấu.

Khi chơi bài, Tử Dữu có chút hờn dỗi, Chu Lê Hiên có hai người bạn cùng chơi, một người nghe nói là nghiên cứu văn hóa cổ, vừa nhắc tới rượu Trung Quốc hiện đại thì hết sức công kích. Một người khác thì nghiên cứu về nữ quyền nhưng lại là người theo chủ nghĩa phản nữ quyền, một mực cường điệu “Chức trách của người phụ nữ” và “phụ nữ không đáng tin”, Trần Tử Dữu ghét cả hai người đó.

Hai người đáng ghét cùng liên hợp lại càng đáng ghét hơn. Người nghiên cứu Trung Quốc cổ đã tìm được những luận cứ của Khổng thánh nhân “phụ nữ và tiểu nhân khó nuôi” và “phụ nữ không có tài chính là có đức” từ người nghiên cứu về nữ quyền kia, mà người kia thì cảm khái Trung Quốc cổ đại thật tình diệu, cuối cùng bọn họ nhờ Trần Tử Dữu giải thích.

Họ xem cô như đứa ngốc này giờ, Trần Tử Dữu nhẹ nhàng trả lời: “His mother’s”

“Trần tiểu thư có ý nói, Khổng tiên sinh đã căn cứ vào mẹ mình khi còn sống mà rút ra được kết luận này?”

“Chẳng lẽ ông ấy hận mẹ mình?”

Tử Dữu không rõ hai người kia đang nói thật lòng hay ác ý, không biết phải trả lời thế nào. Cười không dứt, Chu Lê Hiên nghiêm túc nói với hai người bạn này giờ hào hứng không hề suy giảm với cái chủ đề này: “Các người hiểu sai ý tứ hai câu đó rồi, ‘phụ nữ và tiểu nhân khó nuôi’ tức chỉ phụ nữ cũng như trẻ nhỏ, cần phải biết nâng niu, bảo vệ, ‘phụ nữ không có tài chính là có đức’ là vì thời đó, phụ nữ không có cơ hội học

hành nên Khổng thánh nhân cho rằng dù không có kiến thức nhưng cũng không hư tổn chút thiên tính đẹp của người phụ nữ.” Tử Dữu nín cười đến nỗi sắp bị nội thương, Chu Lê Hiên nhanh chóng thua thảm bại, vút bài và tiền xuống, kéo cô ra ngoài hít thở không khí.

“Miệng em mắng người cũng ghê thật, không bình tĩnh được, không tức được người khác lại quay qua buồn bực chính mình. Em có thể vờ như không nghe thấy hoặc là né sang chỗ khác, tội gì phải tức giận?” Chu Lê Hiên nói.

Tử Dữu vốn đang cảm kích vì anh thay cô đỡ lời nhưng lúc này bị người ta nhìn thấu, có chút xấu hổ nói: “Anh không cần phải ra vẻ rất hiểu tôi có được không?”

“Em thần bí khó lường, anh hoàn toàn không hiểu rõ em.”

Tử Dữu không lên tiếng, Chu Lê Hiên thở dài: “Em cứ như con nhím ấy, còn không biết phải trái nữa, trước đây em cũng vậy sao?”

“Không cần anh quan tâm.”

Trần Tử Dữu vốn định đến khách sạn bên cạnh, cô cảm thấy ở phía đối diện với Chu Lê Hiên thế này sẽ quấy nhiễu sự nghỉ ngơi của cô. Nhưng tối hôm nay, cô còn chưa kịp áp dụng kế hoạch đã bị Chu Lê Hiên đưa đến bệnh viện cạnh khách sạn vì cô đột nhiên đau bụng dữ dội.

“Chu Lê Hiên, tôi không đánh cược với anh nữa, tôi muốn nhanh trở về, ở cùng anh lúc nào cũng đầy rẫy nguy hiểm.” Cô đau đớn đến nỗi môi trắng bệch nên lại càng tin hai người họ bất tự giác thật không hợp nhau.

“Bao tử em không tốt, lại vừa ăn nóng vừa ăn lạnh mới thành ra vậy. Là phụ nữ trí thức, em trước tiên phải là người theo chủ nghĩa duy vật, khi khoa học không giải thích được mới dùng chủ nghĩa duy tâm để bổ khuyết, rõ chưa?”

Tử Dữu đau đến mức không còn chút sức lực nào để tranh cãi. Có điều khi được bác sĩ kiểm tra cô đã khá hơn, bác sĩ gõ bên trái ấn bên phải, hỏi cô: “Trước kia cô từng có tiền sử bệnh không?”

Kỳ thật cô không đau bệnh nhiều, hai ba năm gần đây bệnh nặng nhất chính là u nang tử cung. Cô nói chi tiết cho bác sĩ, vì vậy được cho đi làm xét nghiệm, siêu âm, bác sĩ siêu âm là phụ nữ trung niên, kiểm tra cực kỳ cẩn thận, nói cho cô biết cơ thể cô xem ra không có vấn đề gì, lại vui vẻ chỉ màn hình: “Xem này, tế bào trứng vừa chín tới, nếu cô muốn có con hai ngày tới là thời điểm tốt nhất.”

Tử Dữu cảm ơn cô ấy, nói mình còn chưa kết hôn.

“Kết hôn là vì muốn cùng sống với một người đàn ông chứ không phải vì đứa con. Tôi có hai đứa con trai, cha chúng nó vẫn chưa cưới tôi.”

“Làm người mẹ đơn thân có vất vả lắm không?”

“Rất hạnh phúc. Bọn trẻ kế thừa genes của cô, kéo dài cuộc sống của cô, thật thần kỳ!”

Trái tim của Tử Dữu như bị kéo xuống.

Bác sĩ chẩn đoán bệnh cho cô, quả nhiên đúng như Chu Lê Hiên nói, vì cô ăn bậy bạ, lại hay phiền muộn nên dạ dày hơi viêm, chỉ cho cô ít thuốc rồi bảo ngày mai sẽ khỏe thôi.

Buổi tối, Tử Dữu nghe đài tiếng Trung, một nữ danh ca giọng hát ôn nhu: “Lông mi, ánh mắt, đôi môi con giống mẹ...” Tử Dữu ngồi ngây ngốc thật lâu, suy nghĩ nhiều chuyện. Cô đem sổ thuốc bác sĩ cho đồ hết vào bồn cầu.

Hôm sau, Chu Lê Hiên ăn mặc chỉnh tề gõ cửa phòng Tử Dữu, hỏi cô có rảnh không. Cô gật đầu, anh lại hỏi cô có muốn ra ngoài một chút không, làm người dẫn đường cho anh. Tử Dữu gần như quên hết những lời đã nói với anh hôm qua và cả hôm kia nữa, liền thay trang phục rồi đi theo anh.

Họ cùng tham quan giáo đường thời trung cổ thế kỷ 18. Chỉ cần bước chậm rãi ngắm nhìn hàng cây xanh thấp thoáng từ xa, trong tòa kiến trúc cổ xưa cũng thấy phong cảnh thật tươi đẹp.

“Khi còn đi học, em thích đến những nơi thế này không?” Chu Lê Hiên hỏi cô.

“Thường thì chủ nhật chỉ ở trong ký túc xá, thỉnh thoảng tham gia hoạt động tình nguyện, những nơi này đa phần đều chưa đến.”

“Thật là một cô nàng thông minh, láu lỉnh.” Chu Lê Hiên nghĩ nghĩ nói: “h có thể xem nơi em từng học được không?”

Tử Dữu cũng muốn quay lại thăm nhưng vẫn sợ chuyện xưa. Hai người ngồi xe lửa đến trường đại học dành cho nữ sinh, vệ sĩ theo sát không xa. Họ cùng nhau đi trên con đường rợp bóng cây, ghé qua ký túc xá cô ở trước kia, còn đến thăm hỏi giáo sư của cô. Họ còn từ nhà truyền thống của trường tìm thấy hình tốt nghiệp năm đó của Tử Dữu, trên hình, khuôn mặt cô so với bây giờ cũng không có gì thay đổi, không cười, biểu cảm thờ ơ.

Tử Dữu vượt lên bức tường đã cũ kỹ, có chút cảm khái, năm, sáu năm đã qua nhưng nơi này một chút thay đổi cũng không có. Nếu là trường đại học trong nước, nhất định đã được xây mới từ lâu, nhiều con đường thân thiện với những loại cây cối xum xuê nhất, mỗi ngày lại mỗi biến đổi.

“Em có mong muốn thời gian quay ngược lại, mọi thứ vẫn không hề thay đổi không?”

“Không, tôi thích mỗi ngày đều thay đổi, những chuyện trước kia, quá khứ đã trôi xa rồi.”

Chu Lê Hiên lại nhìn bức hình tốt nghiệp của cô, “h lại hy vọng thời gian quay ngược lại để được gặp em lúc ấy.” h nói rất nghiêm túc.

“Khi đó tôi gầy lắm, hơi bất thường nên cũng chẳng có gì hay ho, anh sẽ không thích đâu.”

“Bây giờ em vẫn gầy, vẫn bất thường đó thôi.”

Khi họ ngồi cạnh nhau trên xe lửa trở về thì đã gần khuya, hai người ngồi trên băng ghế dài ở công viên, vừa ăn món bánh bò nổi tiếng vừa nhìn mấy đứa trẻ đang nô đùa trên nước. Bọn trẻ mỗi đứa cầm trên tay một con thuyền giấy, thả dập dềnh trên mặt nước.

Chu Lê Hiên thấy Trần Tử Dữu nhìn chăm chú thì nhin không được, hỏi: “Em cũng muốn chơi?” Cô lắc đầu, tiếp tục nhìn một đứa trẻ đáng dấp vô cùng đáng yêu, động tác của nó cũng đáng yêu, đáng điệu thơ ngây chân thành. Đến khi nó lên bờ, Tử Dữu vẫn còn nhìn nó.

Đứa trẻ dường như biết Trần Tử Dữu đang nhìn nên bước thẳng về phía họ, mặc kệ nó đuổi theo phía sau. Tử Dữu giang hai cánh tay muốn ôm lấy nó, đứa bé lại nhào vào lòng Chu Lê Hiên, lớn tiếng gọi “cha, cha”, hai người kinh ngạc.

Mẹ đứa trẻ thở hồng hộc đuổi đến nơi, ôm nó trở lại, liên tục nói “Xin lỗi”. Cô ta nói cha đứa trẻ là người phương Đông, nó chỉ thấy qua ảnh chụp nên mỗi lần gặp được người đàn ông phương Đông nào đẹp trai đều gọi là cha.

Hai mẹ con đi rồi, Tử Dữu đưa cho Chu Lê Hiên một tờ khăn giấy: “h bị dọa đến toát mồ hôi kìa.”

“Đó là do nắng.”

“Vừa rồi rõ ràng anh rất khẩn trương mà. Đứa trẻ đó thật sự có nét giống anh đấy. h không lo đó là món nợ trước khi anh mất trí nhớ sao?”

“Không thể nào, cô ta không phải mẫu người anh thích.”

“Ừ, cô ta và Rica hoàn toàn khác biệt, so với Maggie tiểu thư lại càng không giống.”

“Lời em nói cứ như đang công khai lên án anh ấy.”

“Không thể nào, tôi chỉ đang kể lại sự thật thôi.” Tử Dữu buồn cười.

Chu Lê Hiên giữ im lặng, chỉ nhìn cô, qua một lúc lâu đột nhiên mở miệng, sắc mặt nghiêm túc: “Em đừng nói chuyện với anh như vậy, cũng đừng cười với anh như thế, nếu không anh sẽ hiểu lầm đó.”

Tử Dữu nhìn biểu tình của anh, đôi mắt sụp xuống, từ từ tươi cười: “Hiểu lầm cái gì?”

“h sẽ nghĩ lời nói đùa vui của em là thật.”

Trong mắt Tử Dữu lóe lên rồi chợt tắt. Cô ngáp ngừng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Anh cho là thật thì em cũng sẽ nguyện ý.”

“Trần tiểu thư, xin em đừng châm ngòi trái tim vốn đã rất yếu ớt của anh lúc này.”

“Chu Lê Hiên, anh thật sự không nghĩ đến sao?”

“Có lẽ em không biết, trong mắt em có thể thấy được thần sắc ‘có chết cũng không sợ’ đấy.”

“Quá thời hạn rồi, anh không được hối hận.”

Chu Lê Hiên bí hiểm nhìn cô, không nói một lời. Họ cùng ngồi yên tại chỗ, xa xa không ngừng truyền đến tiếng cười lanh lảnh của bọn trẻ và tiếng nghịch nước, còn có tiếng gió khe lay động các tán cây. Trong không khí, một mùi thơm của hoa hồng theo gió bay tới và cả mùi thơm của miếng thịt trên tay cô, những thanh âm, những hương vị, hòa quyện cùng nhau, Tử Dữu cảm thấy đại não có chút hỗn loạn, tựa như đang đứng giữa giao lộ nhưng không biết mình nên đi hướng nào, cô cố nhớ nhưng không nhớ ra đến tột cùng chính mình muốn làm gì.

Họ im lặng quay lại khách sạn. Tử Dữu nói hơi mệt, không muốn đi nhà hàng dùng bữa nên nhờ phục vụ phòng mang hai hũ sữa chua lên phòng cho cô.

Cô tắm suốt một tiếng đồng hồ, chẳng những không làm rõ được ý nghĩ mà ngược lại còn rối tung rối mù. Sau đó, cô mặc đồ ngủ, ngồi cạnh cửa sổ cho gió nhẹ thổi khô tóc cô. Cô đem tất cả tâm tình nhét sâu xuống tận đáy lòng, đóng gói vứt bỏ. Cô châm một điếu thuốc, vừa đưa đến nửa miệng, cửa khe vang lên tiếng gõ.

Tử Dữu nhìn qua mắt thần xem ai đứng ngoài cửa. Cô kéo cửa phòng ra, Chu Lê Hiên mặc áo sơ-mi trắng và quần tây màu tối đang đứng ở cửa, không phải bộ đồ ban ngày. h gơ lên chai rượu và ly rượu trong tay: “h tối để tạ lỗi, hôm nay hình như anh đã đắc tội với em rồi, mời em uống rượu được không?”

Trần Tử Dữu nhất thời không kịp phản ứng, cô ngẩn ngơ nghĩ đồ ngủ của mình rất mỏng, lại thấp ngực nên chỉ kịp nói một câu “Em thay quần áo, chờ em chút”, rồi đóng sập cửa lại.

Sau khi đóng cửa, cô cảm thấy mình hơi thất lễ nhưng không thể lại mở cửa lần nữa, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất để thay đồ. Nhất thời không tìm thấy quần áo thích hợp, đành đổi bộ đầm ngủ hở hang thành một bộ đầm ngủ bằng tơ tằm, kiểu dáng giống lễ phục, vạt áo trước kín tận cổ, phía sau thắt lại, trước ngực được che kín nhưng sau lưng lại lộ hơn nữa, cô vội vàng thoa son, xịt chút nước hoa.

Ba phút sau, Tử Dữu lại mở cửa, Chu Lê Hiên quả nhiên vẫn còn đứng bên ngoài, ánh mắt lướt nhẹ trên người cô, nét mặt lười biếng. Tử Dữu dựa vào khung cửa, hướng cảm vào bên trong: “Mời vào”. Khi Chu Lê Hiên đang bày ly rượu, bình tĩnh rót rượu thì động tác rót rượu của anh tự dừng khiến Tử Dữu choáng váng, cô không hỏi ý kiến anh mà gọi một bàn thức ăn, các món ăn nhanh chóng được đưa tới, cá ba sa nướng, bò bít-tết, bánh pudding sữa, hoa quả nướng, salad, súp khoai đậm đặc... xếp đầy cả bàn.

“Em rất đói?” Chu Lê Hiên hỏi

“Vâng.”

Bên kia thức ăn không được đụng đến mấy, rượu cũng không vơi nhiều. Trần Tử Dữu nhìn Chu Lê Hiên, ngoài rượu ra thì những món khác anh chưa chạm vào, hỏi: “Không hợp khẩu vị của anh? Vậy anh muốn ăn gì?”

Chu Lê Hiên nhìn chằm chằm vào môi cô, trong mắt có ánh sáng lưu động: “Tùy em.”

Trần Tử Dữu cầm một chùm cà chua anh đào gơ lên: “Mùi vị không tệ. h không muốn ném hả? Không có độc đâu.”

Đợi khi anh định cầm lấy thì phát hiện đó là quả cuối cùng mà Tử Dữu đã kịp thời đưa vào miệng mình, cô nuốt xuống hai quả, một quả còn trong miệng, má phồng lên.

Chu Lê Hiên đột nhiên tới gần, dán lên môi cô dùng đầu lưỡi mở hàm răng của cô, cuốn lấy quả còn trong miệng cô. h nuốt thứ quả đỏ mọng này: “Không tệ.”

Tử Dữu sững người, vẫn chưa khép miệng lại được. Khi phản ứng được thì câu đầu tiên cô nói là: “h không thấy ghê tởm sao?”

“h nghĩ động tác vừa rồi của em là một loại mời gọi đó chứ.”

“Có dính nước miếng của em rồi.”

Chu Lê Hiên trả lời bằng cách cúi người hôn cô, ôm lấy eo cô và chặn tay cô lại, ngăn cản cô giãy dụa, anh hôn rất sâu. Hai người quấn quýt, nước miếng và hô hấp hòa thành một thể.

“Em thấy ghê tởm không?” Mãi đến khi Trần Tử Dữu nghĩ mình sắp không thở nổi nữa thì anh buông cô ra,蹭 vào trán cô, nhỏ giọng hỏi. Tử Dữu hít thở không đều, nửa nằm trên sôpha, đôi môi đỏ mọng, mắt mờ sương, ngực phập phồng liên tục, nhìn anh nhưng không nói nên lời. Đôi mắt Chu Lê Hiên dần trở nên tối đen, nửa quỳ trước mặt cô, nắm lấy cổ tay cô chậm rãi vuốt lên, đồng thời một tay thăm dò bên dưới váy cô, chạm đến mặt trong đùi nhẵn mịn, nồn nà của cô. Anh lại phủ lên môi cô, một đường hôn xuống cổ và bờ vai cô. Bộ đồ ngủ kín đến cảm của cô khiến anh khó tiến thêm một bước, anh cởi mãi cũng không cởi được nút thắt liền lật người cô lại, tinh tế cắn lên phần lưng trần của cô, từ cổ bắt đầu chạy dọc theo cột sống, một tắc lại một tắc cho đến khi đến thắt lưng khiến cô vừa đau vừa ngứa nên run rẩy, váy ngủ của cô bị anh vén lên đến lưng, đồ lót cũng bị cởi bỏ, hơn nửa người của cô lộ ra trong không khí cùng va chạm với anh ở bên trong, lúc lạnh lúc nóng.

Suy nghĩ và thân thể cùng hỗn loạn, Trần Tử Dữu đột nhiên cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường, cô giãy dụa muốn đứng dậy, dùng sức đẩy Chu Lê Hiên, túm lấy chút vải trước ngực dựa vào sôpha, ánh mắt phờ phạc bị nhìn anh, quần áo cô rối loạn, thở dốc, còn anh chẳng những quần áo vẫn chỉnh tề mà cả tóc cũng không hề rối, thần chí cô như vượt qua thời không.

“Xin lỗi.” Trần Tử Dữu yếu ớt nói.

Chu Lê Hiên nhìn cô rất lâu, nhiệt độ trong mắt cũng dần tắt ngấm: “Đừng lo, là anh thất lễ.”

h nghiêng về phía cô, Tử Dữu không có chỗ lùi, cắn môi nhưng anh chỉ giúp cô buộc lại dây áo ngủ sau cổ, tóc cô rối bời: “Em nghỉ sớm đi.”

h đứng dậy rồi đi, mới đi vài bước, Tử Dữu đoán đo mấy phen mới kêu anh: “Chu Lê Hiên!” Cô gọi từng chữ rất rõ ràng.

h quay đầu lại, Tử Dữu mím môi nhìn thẳng anh. Chu Lê Hiên bước trở lại vài bước, cách cô chỉ một cánh tay, nhìn vào mắt cô có chút mê lỵ.

Tử Dữu đột nhiên đưa tay nắm lấy thắt lưng của anh, kéo anh về phía trước. Hai người giằng co một lúc, không nói chuyện, cuối cùng Tử Dữu từ trên sôpha đứng dậy, kéo áo anh ra khỏi lưng quần, mở từng nút áo, nét mặt cô kiên định nhưng động tác cứng nhắc nên tốn không ít thời gian. Mà Chu Lê Hiên chỉ đứng yên đó, không lui ra sau cũng không giúp đỡ.

Tử Dữu không nhìn anh, chỉ nhìn chằm chằm nút áo anh, từng nút được mở ra cũng để lộ lồng ngực trần của anh, cô lại cởi dây thắt lưng anh nhưng một lúc vẫn không cởi được, Chu Lê Hiên đề tay cô lại, hai người im lặng nhìn nhau.

Tử Dữu cho là anh sẽ bỏ đi để từ chối cô. Cô thử rút tay ra nhưng cô mới hơi động một chút, Chu Lê Hiên liền lần nữa đẩy cô xuống sôpha, cách lớp vải mỏng mà cắn lên đầu ngực mềm mại của cô, vùi đầu vào ngực cô.

Tử Dữu ôm lấy vai của anh, ghé vào tai anh thỉnh cầu: “Chu Lê Hiên, chúng ta lên giường đi, đừng ở đây.”

Hai người trên giường vận động rất kịch liệt.

Chu Lê Hiên không tiếp tục chỗ vừa bị gián đoạn, anh triệt để cởi bỏ đồ ngủ của cô, khi thân thể cô hơi có phản ứng thì nhanh chóng mà trực tiếp công hãm cô, không cho cô có cơ hội đổi ý.

Tử Dữu đã lâu không ân ái, ngay khi anh bắt ngờ tiến vào, cô đau đến mức uốn cong lưng như con tôm, anh vuốt ve eo cô, hôn trán và môi cô nhưng tay kia vẫn giữ chặt tay cô, không có ý định dừng lại.

Ngay từ đoạn kết hợp lúc đầu của họ đã không thuận lợi, thân thể Tử Dữu mới đầu là bài xích, cô vẫn cứng nhắc trong khi anh bên ngoài giường vô cùng ưu nhã và cao quý thì cũng chẳng thể hiện tương tự khi ở trên giường. h sức lực dữ dội ép cô đến mức khóc thét lên nhưng vẫn chưa chịu buông tha cho cô.

Sau đó hai người cuối cùng cũng hòa vào nhau, cô như nhành cây trong gió hay chiếc thuyền nhỏ trên biển, chỉ có thể ôm siết vai và eo anh, bám lấy hông anh, khi khẽ rên rỉ dưới thân anh, khi lại lưu đầy vết móng tay trên lưng anh.

Nhưng Chu Lê Hiên cũng đang bị cô ép đến điên cuồng lại đột nhiên dừng lại, anh úp đầu lên cổ cô, hô hấp dồn dập nói: “Chờ đã, anh quên một thứ.” Tử Dữu run rẩy ôm thật chặt thắt lưng anh, tiếng nói của cô cũng run nhẹ: “Không sao, không cần phiền phức.” Vì vậy, Chu Lê Hiên lại trở lại trong thân thể cô như một hạt giống điên cuồng vì bị mưa thấm vào mà sinh trưởng mạnh mẽ, anh có thể chiếm lĩnh mỗi tấc trong không gian rộng lớn, làm cho cô không thể suy nghĩ, không thể hô hấp.

Khi anh ở bên trong cô đang gần đến cao trào thì Tử Dữu nắm tóc anh, dùng hết sức cắn lên vai anh.

Hai người cùng kiệt sức, để trần như trẻ sơ sinh ôm nhau thiếp đi, tay chân vẫn quấn lấy nhau, họ cũng không tắm rửa, mồ hôi túa ra ướt đầm làm da thịt dính dính, lại càng làm hai người dính chặt lấy nhau.

Nửa đêm, Trần Tử Dữu bị gió mát bên ngoài cửa sổ và sự dính dáp làm cho tỉnh giấc. Cô mất nhiều sức mới có thể thoát khỏi tình cảnh ôm ấp của hai người. Cô nhẹ nhàng muốn đi tắm nhưng vẫn đánh thức Chu Lê Hiên. Anh nhẹ giọng hỏi: “Em muốn làm gì?” Cổ họng anh đã bị tổn thương, trong đêm tối, lại ở tình huống thế này nên lộ ra sức hấp dẫn vô cùng.

Vài phút sau, trong phòng tắm xa hoa của khách sạn, Trần Tử Dữu nhắm mắt lại để mặc Chu Lê Hiên nhẹ nhàng xoa tóc cho cô, trong tiếng nước chảy, từng ngón tay linh hoạt thay thế miếng bông tắm gạt sạch bọt tắm trên người cô.

Hai người lại trở về giường vận động thêm một hiệp nữa, không phong ba bão táp như lúc nãy, động tác của Chu Lê Hiên trở nên cẩn thận, triền miên nhưng Tử Dữu vẫn được thể nghiệm loại cảm giác như thiên đường và địa ngục đang luân phiên thay đổi bên dưới anh, lần lượt chết đi rồi sống lại.

Cả hai lại tắm một lần nữa, bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời ở đằng đông đang hé ra. Chu Lê Hiên ngồi bên giường lau tóc, nhìn thấy tóc Trần Tử Dữu còn nhỏ giọt, trượt theo cơ thể cô rơi xuống nệm, anh nói: “Đến đây, anh lau tóc cho em, không thì ngày mai sẽ đau đầu mất.”

Tử Dữu lác đề, quay đầu hỏi: “Chu Lê Hiên, anh muốn uống sữa không?”

“Ừ.”

“Thêm đường?”

“Tùy em.”

Tử Dữu bỏ thêm đường vào hai ly sữa. Thực chất không chỉ là đường, đó là đường có công hiệu như thuốc ngủ, trước khi ngủ cô đã chuẩn bị món này.

Cô đưa sữa đến trước mặt Chu Lê Hiên. Nghe nói vài đêm liền anh đều ở bên bàn đàm phán, hôm kia còn vì chuyện của cô mà ngủ rất trễ, hôm nay thể lực lại vừa tiêu hao, bây giờ mắt cũng không mở nổi.

Tử Dữu đắp chăn đến cằm anh, anh vừa uống xong ly sữa cô pha thì buồn ngủ, mông lung nói: “Chúng ta ngày mai...”

Tử Dữu ngắt lời anh: “Mai rồi nói.”

Sáng sớm hôm sau, Tử Dữu như thường lệ rời khỏi giường. Cô khác người ta ở chỗ, có thể cả đêm thức trắng nhưng vẫn duy trì được sự tỉnh táo, cả đêm tiêu hao sức lực nhưng vẫn nhanh chóng khôi phục được.

Chu Lê Hiên ngủ rất sâu, yên tĩnh như một đứa trẻ. Tử Dữu nhẹ nhàng gọi: “Chu Lê Hiên, Chu Lê Hiên!” h không động đậy chút nào.

Cô đắp lại chăn cho anh, nhặt từng món quần áo vương vãi trên đất, cẩn thận gấp lại đặt trên ghế bên cạnh giường. Cô đi rửa mặt, tắm qua, cô dựa vào vách tường trong phòng tắm khóc nghẹn ngào. Nước chảy đem nước mắt của cô cuốn trôi tất cả, tiếng nước lán át tiếng khóc.

Tử Dữu thay xong quần áo, đứng trước gương trang điểm nhẹ, nhắc nhở bản thân mau thu dọn túi du lịch để nhanh chóng rời đi.

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không đành lòng không từ mà biệt, viết lên một tờ giấy “Cám ơn anh, sau này sẽ không gặp lại”, đặt lên bàn. Đi tới cửa thì cô mới sực nhớ căn phòng này cô không thể trả, anh còn ngủ ở đây, hơn nữa vốn dùng tên anh để đặt nên cô đặt lại một tấm chi phiếu du lịch. Sau đó, đầu cũng không quay lại, cô thẳng bước ra ngoài, trên đường đi không có người ngăn cản cô.

Tử Dữu ngồi máy bay đến một thành phố khác, sau đó ngồi xe lửa và thuyền, trong vòng vài ngày cô đã đi qua rất nhiều nơi. Cô không biết Chu Lê Hiên sẽ tìm cô hay không nhưng cô cố ý không để lại bất cứ dấu tích nào.

Tử Dữu vốn muốn du lịch nhưng suy nghĩ của cô rất hỗn loạn, không có tâm trạng nào thưởng thức phong cảnh, cũng chưa có dũng khí để trở về. Vào ngày thứ ba, cô sinh bệnh, không ăn gì mà chỉ uống nhiều nước, tới đến cô trùm kín chăn cho ra nhiều mồ hôi, hôm sau thì khỏi nhưng vẫn không có chút sức lực. Ngày hôm đó cô không đi lang thang nữa mà ngồi lại ở một giáo đường nhỏ, chỉ có mình cô.

Cha xứ đi đến bên cạnh cô: “Sắc mặt con không tốt lắm. Có điều gì cha có thể giúp được không?”

Tử Dữu suy nghĩ một lúc, chần chừ nói: “Con đang nghĩ về chính mình. Con đã làm rất nhiều chuyện sai, mỗi lần đều tự cho là mình đúng, mình vô tội nhưng lần nào cũng phát hiện thật ra con đã sai rồi, tự làm tổn thương mình và cũng làm tổn thương người khác.”

“Con đã hiểu được như vậy thì tốt rồi.”

“Con rất mâu thuẫn, cha à. Con từng có một kẻ thù, đúng vậy, chỉ là đã từng. Nếu ở bên anh ấy, con sẽ rất có lỗi với người thân của mình nên con đã rời bỏ anh ấy, từ chối thiện ý của anh ấy nhưng sau này, con lại cảm thấy vô cùng có lỗi với anh ấy.”

“Chúa nói, phải yêu kẻ thù của ta. Con gái, tha thứ cho kẻ thù chính là tự tha thứ cho chính mình.”

“Con không thể ở bên anh ấy được. Nếu làm vậy con sẽ mất đi tất cả niềm tin và sự chống chọi, con sẽ xem thường chính mình.”

Cha xứ than nhẹ một tiếng: “Con đã biết điều mình muốn thì sao vẫn còn mâu thuẫn?”

Tử Dữu thấp giọng nói: “Con muốn nhất vẫn là sự thanh tịnh trong tâm hồn. Nhưng từ khi biết anh ấy có thể còn sống, con đã mất đi sự thanh tịnh này. Rồi khi con nảy sinh ý muốn có được đứa con giống y hệt anh ấy thì con đã biết, con vĩnh viễn không còn sự thanh tịnh nữa. Bất luận thế nào cũng không thể nữa rồi. Thưa cha, con không muốn ở bên anh ấy nhưng lại hi vọng sinh được đứa con của anh ấy, thậm chí chỉ cần là con của anh ấy thôi. Con không thể tha thứ chính mình được cha à.”

“Xin lỗi, cha không hiểu. Người này, anh ta rốt cục là còn sống hay đã chết?”

Sau một thời gian lang thang, Trần Tử Dữu quyết định về nước. Cô đặt vé máy bay, ngồi tàu xuất phát từ thành phố nhỏ đó, dự định hôm sau sẽ bay về.

Bên ngoài khoang tàu là bầu trời bao la, đen nhánh. Một cú điện thoại từ trong nước đã đánh thức cô đang mơ ngủ: “Vài hôm trước cô đã gửi cho chúng tôi một mẫu vật nhưng vì có chuyện ngoài ý muốn nên phải kéo dài thêm. Chúng tôi sẽ cho cô biết kết quả trong vòng một tháng. Thành thật xin lỗi, khiến cô phải đợi lâu.”

Cô mất một lúc mới hiểu là chuyện gì, cô đang ở một múi giờ khác nên người ta không thể biết cô đang ở chỗ nào. “Không cần gấp, tôi không muốn biết kết quả.” Cô lầm bầm.

“Thưa cô?”

“Ừ, cứ thế nhé.” Cô ngắt ngang cuộc nói chuyện, cuối cùng không thể ngủ lại được, nhìn thời gian đã gần sáng rồi, cô rửa mặt, thay y phục, một mình ra ngoài khoang thuyền.

Sắc trời chưa sáng rõ. Bầu trời mênh mông đen như mực dần phát ra màu xanh lam, nhiệt độ rất thấp, Tử Dữu khẹp lại chiếc áo choàng, ngồi trên boong nhìn về phương đông chờ mặt trời mọc. Xung quanh chỉ có tiếng máy tàu và nước biển ào ào. Người gác tàu đứng cách đó không xa.

Bầu trời đằng kia vẫn chưa có biến đổi gì, Tử Dữu đi gần đến lan can, dựa vào đó, một thanh niên trẻ lễ phép tới hỏi thăm: “Cô đang lo lắng sao?”

“Tôi chỉ chờ xem mặt trời mọc thôi.”

“Ở đây sáng sớm thường có sương mù, rất khó để nhìn thấy mặt trời mọc trọn vẹn, thưa cô.”

“Tôi sẽ ngắm sương mù vậy, cảm ơn.” Tử Dữu quay đầu nhìn anh ta mỉm cười.

Người gác tàu chưa kịp nói gì, đúng lúc đó một màu trắng bạch ẩn ẩn lộ ra, tuy không dày đặc nhưng cũng đủ khiến xung quanh phẳng phất như được che phủ bởi một tấm màn sa mỏng trong suốt, vươn tay ra là có thể chạm vào hình dáng hư ảo ấy, bốn phía đều trở nên mơ hồ mông lung.

Trong lòng cô có chút thất vọng, dựa vào ghế, bản thân cũng không biết thần chí đang bay tới phương nào. Khi bốn phía dần sáng lên, từng chùm sáng màu hồng và những đám mây ngũ sắc đập vào mắt thì cô mới giật mình, chẳng biết sương mù đã tan đi từ lúc nào, nơi trời và biển giao nhau, mặt trời hiện ra một khuôn mặt đỏ hồng như đang mang vác nặng nề, cố gắng để trời lên.

Theo bản năng cô giơ tay ngăn ánh sáng chiếu vào mắt. Lúc này, có người chậm rãi đi đến trước mặt cô, để quang sáng chói lòa lại sau lưng.

Tử Dữu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, Chu Lê Hiên an nhàn tự tại đang dựa lưng vào lan can tàu, tay đút trong túi quần, tao nhã như một pho tượng. Sau lưng anh, ánh mặt trời bao quanh tỏa ra một tầng sáng màu vàng, mây ngũ sắc tuyệt đẹp đầy trời làm khuôn mặt gầy gầy của anh toát lên chút thần bí khó lường. h không nói gì, chỉ nhìn cô.

Tử Dữu không muốn nói “Thật trùng hợp, lại gặp rồi”. Cô nhìn anh trong vài giây, thấy anh vẫn không có ý định mở miệng, cô nói: “Tiên sinh, tôi đang xem mặt trời mọc. h chắn mắt tầm nhìn của tôi rồi.”

Chu Lê Hiên bước về trước vài bước, càng chắn kín tầm nhìn của cô, khiến trước mắt cô chỉ có mình anh.

Tử Dữu chuyển mắt sang hướng khác, nhìn khắp bầu trời đang sáng dần lên.

“Mặt trời mỗi ngày đều mọc lên, hôm nay bỏ lỡ thì còn có ngày mai.” Chu Lê Hiên nói, “Nhưng nếu bỏ lỡ một người thì có lẽ vĩnh viễn cũng không tìm lại được.”

Tử Dữu im lặng.

“Vị tiểu thư này, em biết ở nơi này “nói mà không giữ lời” sẽ bị định tội thể nào không?” Chu Lê Hiên khoanh tay nói.

“Ý anh là gì?” Tử Dữu nhú mày.

“Em không từ mà biệt, em đã đồng ý không làm thế nữa mà.”

“Em có để lại giấy cho anh.”

“À, nhớ rồi. Em còn để lại một tấm chi phiếu.” Chu Lê Hiên từ trong túi quần lấy ra một tờ giấy, giơ về phía cô, “Em cho anh là dạng này sao?”

Tử Dữu cắn răng nói: “h thừa biết đó là tiền phòng mà.”

Chu Lê Hiên vỗ trán: “h thật không nghĩ tới mặt này, dọa anh toát mồ hôi, vì ở đây hành nghề mại dâm có thể bị bắt ngồi tù đó.”

Tử Dữu cắn răng không lên tiếng, dĩ nhiên đã quên không nghĩ tới nếu gặp lại anh thì nên dùng thái độ gì đối xử với anh.

Chu Lê Hiên tiến về phía trước, định cầm tay cô, Trần Tử Dữu lập tức tránh đi: “Chu Lê Hiên, trên đời này không có ai là không có. h đã có được em rồi, vì sao vẫn không chịu buông tha cho em?” Tử Dữu nói từng từ rất khế nhưng cô lại nhấn mạnh rõ ràng ba từ “Chu Lê Hiên”.

“h cũng muốn biết vì sao nhất định phải là em.” Chu Lê Hiên nói: “h càng muốn biết em đã không nguyện ý ở bên anh thì tại sao còn muốn có con với anh?”

Tử Dữu vất vả khắc chế nhưng cũng không che giấu được nét xấu hổ vì bị vạch trần, khuôn mặt cô toát ra vẻ tức giận.

“Em à, anh chỉ bị mất trí chứ không ngốc, trước đó em luôn nhìn chăm chăm mấy đứa trẻ, anh cũng biết thời biết thế chứ, tâm tư của em quá rõ ràng...h xin em, đừng nhìn anh bằng nét mặt đó.”

Tử Dữu vụt đứng lên: “Rất vui khi gặp lại anh, Tạm biệt.”

Chu Lê Hiên cản đường cô: “Trước đây anh từng nói, anh không ngại bị lợi dụng nhưng em có chắc chắn chỉ một đêm mà em có thể đạt được ước muốn không? Nếu chưa được, em không cảm thấy đáng tiếc sao?”

“Chu Lê Hiên, anh đang hỏi tội em? Đêm đó anh có tổn thất gì không?” Sau khi nói xong cô biết mình đã lỡ lời, anh sẽ có nhiều lời để bịt miệng cô, ví dụ như đương nhiên là anh có ‘tổn thất’.

Nhưng Chu Lê Hiên chỉ lặng lẽ nhìn cô, cho đến khi cô thấy hơi hoảng loạn mới nói: “Trần Tử Dữu, đêm đó đối với em mà nói ngoại trừ lợi dụng ra thì không còn chút ý nghĩa nào khác sao?”

Khi họ đang nói chuyện, tàu đã đổi hướng, ánh nắng ban nãy còn ở sau lưng anh bây giờ chiếu thẳng vào mắt cô khiến cô không mở mắt ra được. Cô nhắm mắt lại, nói: “Em nói lời sẽ giữ lời. h muốn có em, em đã cho anh một đêm, không hơn.”

“Nói lời giữ lời?” Chu Lê Hiên nghiêng đầu nhìn biển phía sau, anh đắm chìm trong ánh mặt trời, gió biển thổi bay mái tóc và áo sơ-mi của anh, môi anh hiện lên một nụ cười kỳ lạ: “Vậy mỗi câu em nói đều sẽ được thực hiện, đúng không?”

Sắc mặt Tử Dữu hơi trắng bệch, khi cô còn chưa nhớ mình từng nói gì thì nghe thấy trên boong tàu dấy lên một trận hô hào. Mặt trời đã lên cao, không ít người đang tản bộ sáng sớm.

Tử Dữu cũng nhìn thấy nguyên nhân mấy người đó kêu lên. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hai chiếc trực thăng đang rải hàng ngàn cánh hoa hồng xuống mặt biển. Trong phạm vi 10m, những cánh hoa bay lả tả đầy trời như một trận mưa mỹ lệ, ngay khi cánh hoa đang rơi thì trên mặt biển, hàng trăm ngàn chim hải âu vui vẻ nhảy múa. Trong nhất thời, một vùng trời như một buổi lễ hoa lệ, tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô và tiếng kêu của hải âu vang dậy không ngớt.

“Em từng nói, khi trời đổ mưa đỏ sẽ đồng ý gả cho anh, còn nhớ không?”

Tử Dữu chấn động, há hốc miệng, nửa ngày mới tìm lại được hô hấp, giọng nói nhả nhận: “h sao chép từ tiểu thuyết ngôn tình!”

Chu Lê Hiên nói: “Oan uổng quá, cái này là anh phải nghĩ suốt một ngày một đêm mới nghĩ ra được, thật lòng nếu có thể chọn thì anh thích hoa hồng trắng hơn.”

“Trò trẻ con vớ vẩn như vậy, anh không thấy mất mặt à?”

“Mất mặt còn hơn phải hối tiếc. Đời người ngắn ngủi tạm bợ, không nên để hối tiếc, em thấy đúng không?”

Tử Dữu trầm mặc không nói.

Trận mưa hoa này mãi vẫn chưa thấy ngừng, không biết anh đã phá bao nhiêu cành hoa hồng rồi. Cánh hoa bông bênh rơi xuống biển, rơi trên đầu họ, cả người và dưới chân.

“Cho tới bây giờ anh chưa từng tin điều gì hơn điều này, bỏ lỡ em là hối tiếc lớn nhất cả đời anh.” Trong mưa hoa, anh hỏi: “Lấy anh nhé?”

Không chờ Tử Dữu trả lời, boong tàu ngày càng đông người đang vui mừng nói bằng đủ mọi ngôn ngữ: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Tử Dữu cúi đầu: “Chu Lê Hiên, em không yêu anh.”

“h không quan tâm.”

“Em đối với anh cũng không tốt. Em không thể trở thành người vợ tốt được.”

“Em sẽ trở thành một người mẹ tốt, mẹ của các con anh.”

“h có thể tìm được người tốt hơn em cả trăm lần.”

“Đối với anh không có người như vậy đâu.”

Cánh hoa còn đang bay đầy trời, như những giọt nước mắt. Tử Dữu khóc to: “Chu Lê Hiên, sao anh lại tìm em? Sao không chịu buông tha cho em?”

h lau nước mắt cho cô: “Em thật bướng bỉnh. Hôm đó anh chỉ muốn xuống lầu tìm đồ ăn, đột nhiên em lại xuất hiện trước mắt anh. Là chính em chạy đến trước mặt anh mà.”

Tử Dữu càng khóc càng to. Chu Lê Hiên ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ như đang dỗ dành trẻ con.

Sáng sớm hôm đó, trên chiếc tàu xa hoa chở khách này, mọi người đều may mắn được chứng kiến một cảnh đặc sắc, mãi đến nhiều năm sau còn hào hứng kể lại. Mưa hoa đầy trời, cô gái khóc như một đứa trẻ. Đường như cô vì quá cảm động mà khóc nhưng khi nam chính đeo chiếc nhẫn vào tay thì biểu tình của cô như bị sợi dây thừng thông lên đầu. Tuy vậy, cô cũng không phản kháng, không cự tuyệt, khi nam chính ôm cô vào trong phòng trên tàu thì cô cũng thuận theo ôm lấy cổ anh.

Kỳ thật lúc ấy, ở trong ngực Chu Lê Hiên, được anh đeo nhẫn Trần Tử Dữu chỉ nói một câu: “Chu Lê Hiên, em mệt mỏi lắm rồi.”

Chu Lê Hiên nói khẽ: “Có anh ở đây.”

28. Chương 28:phần Kết

Hai tuần sau, Chu Lê Hiên vừa ngồi vào văn phòng thì trợ lý mới đã gõ cửa tiến vào: “Chào buổi sáng Chu tiên sinh, đi đường chắc rất vui ạ?”

Anh cầm một cây viết thuận thực ghi lên tờ giấy, cuối cùng với lấy điện thoại rồi bấm một dãy số.

Bác sĩ điều trị chính và cũng là bạn anh cười to qua điện thoại: “Nghe nói mấy hôm trước cậu đã làm một chuyện vô cùng lãng mạn nhưng cũng vô cùng mất mặt đúng không? Tôi còn nghe nói đêm hôm khuya khoắt mà cậu cũng bay lên được chiếc thuyền đó hả? Trời ơi, đây hoàn toàn không giống chuyện cậu sẽ làm, cậu quay về kiểm tra lại xem, đầu óc cậu có vẻ chưa hồi phục hoàn toàn rồi!”

“Chuyện này cậu cũng biết? Oanh động như vậy sao?”

Bác sĩ tiếp tục cười to: “Còn không à? Tôi còn nghe nói chính phủ đã cho cậu một lời cảnh cáo nữa cơ.”

“Còn có một vé phạt khá nặng nữa.” Chu Lê Hiên nói.

“Có điều cũng đáng, phải không? Cậu có bao giờ làm ăn lỗ vốn đâu.” Bác sĩ thấy Chu Lê Hiên không trả lời, tiếp tục hỏi: “Cơn đau đầu của cậu còn phát tác không?”

“Không, ổn rồi.”

“Cậu tin chưa? Tôi đã nói với cậu rồi, chỉ cần không vương vấn chuyện cũ, đầu của cậu sẽ không có việc gì, để quá khứ xuống địa ngục đi, bắt đầu một cuộc đời mới, bạn hiền à.”

Một cuộc điện thoại khác là Rica gọi tới nói cho anh biết, cô đã có công việc mới và sẽ mau chóng kết hôn.

“Chúc mừng em, Rica.”

“Em nghe nói anh cũng sắp kết hôn, hiệu suất cao thật. Xem ra cô ấy cũng không khó theo đuổi lắm.”

“Em muốn quà cưới gì?”

“Không cần, Chu lão phu nhân đã cho em nhiều rồi, cả nhà anh đều thật hào phóng, kể cả Chu Tường Ân tiên sinh mà anh rất ghét ấy. Các anh cũng rất rành việc đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay, dù là ai cũng bị các anh thay nhau lợi dụng. Đúng là người một nhà.”

“Rica, sau này có cần giúp đỡ cứ đến tìm anh.”

“Chu Lê Hiên, em không cần sự tha thứ của anh, cũng sẽ không chúc phúc cho anh. Em tuyệt đối không chúc các người hạnh phúc, cô ta chỉ là đang lợi dụng anh, cô ta chỉ xem anh là thể thân mà thôi. Anh thật đáng thương, anh vứt bỏ nữ nhân yêu anh trên khắp thiên hạ, hết lần này tới lần khác theo đuổi người không hề yêu mình.”

“Cám ơn em, Rica.”

Rica dập mạnh điện thoại.

Chu Lê Hiên day day mi tâm, gọi vài cuộc điện thoại, cuối cùng từ trong máy tính nhận được một văn kiện được mã hóa, anh gõ mật mã, trong đó là vài đoạn nói chuyện không rõ nhưng không khó để nhận ra tiếng nói của ai.

“Kỳ thật tôi không còn hận anh ta...Nhưng cả đời người dài bất quá chỉ có trăm năm...trong cuộc đời hữu hạn này, tôi hy vọng từ nay về sau có thể làm nhiều chuyện có ý nghĩa... Tuy tôi có thể tha thứ nhưng hoàn toàn không có nghĩa tôi có thể quên tất cả.”

“Anh ta đã gián tiếp hại chết cha mẹ và ông ngoại tôi, hủy hoại cả thế giới của tôi, dù anh ta có làm gì thì sự thật này vĩnh viễn không thay đổi được... Có một thứ nhỏ nhoi trong cuộc sống... chỉ riêng anh ta là không bao giờ cho được... Nếu ở bên anh ta, mỗi đêm tôi sẽ gặp ác mộng... Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình.”

Chu Lê Hiên đeo tai nghe, bật đi bật lại đoạn ghi âm này nhiều lần rồi dứt khoát xóa hết.

Anh gọi cho người cuối cùng là bà nội anh: “Bà thắng rồi.”

“‘Thắng’ là có ý gì? Cháu sẽ bỏ qua cho chú con, không dẫn chú vào đường cùng nữa? Cháu sẽ ngoan ngoãn kế thừa gia nghiệp, không suy nghĩ đến việc lập công ty khác nữa? Thêm vào đó, cháu có thật sẽ xem ta là bà nội mà không phải kẻ thù của con không?”

“Mọi thứ sẽ như ý bà.” Tiếng nói của anh có chút mệt mỏi.

“Tiểu tử, đừng giả vờ. Cháu cũng không thua, đúng không? Khi nào thì đem cháu dâu của ta về cho ta đây?”

“Cũng đâu phải bà chưa từng gặp qua.”

“Sao giống nhau được? Lần trước khi gặp con bé còn là người ngoài. Hôm nay rốt cục ta cũng có thể danh chính ngôn thuận dạy dỗ nó rồi.”

Chu Lê Hiên bận rộn cả ngày, gần đêm anh nhận được một phong thư, trên mặt ghi chú cần do chính anh ký tên. Anh mở phong thư ra, điều khiến anh kinh ngạc chính là, bên trong còn có hai bức thư được gửi từ một nơi rất xa, trên bì thư ghi tên một cơ quan chuyên biệt, người nhận “Trần Tử Dữu tiểu thư”. Hai bì thư bề ngoài rất giống nhau, chỉ khác màu sắc. Thư đường dài nên có nhiều con dấu, cái cuối cùng là sáng nay, địa chỉ là nhà anh.

Từ lý luận trên mà nói, hai bức thư này đáng lẽ đã đến tay Trần Tử Dữu từ sớm.

Trong thư còn có một tờ giấy ghi lại một số điện thoại. Anh dẫn đo một lát, bấm thử số điện thoại đó.

“Tôi là Chu Lê Hiên, tôi đã nhận được đồ. Tôi không biết vì sao chúng lại được gửi đến cho tôi.”

Người ở đầu dây bên kia im lặng một lúc: “Đó là kết quả xét nghiệm DNA. Chu tiên sinh, cái dán nhãn đỏ cho thấy kết quả là hoàn toàn giống nhau. Cái dán nhãn màu xanh cho thấy 25% DNA được đặt khác nhau.” Anh ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ngài chắc đã hiểu nó có ý nghĩa gì. Song thai cùng trứng cho dù khi mới sinh DNA là hoàn toàn giống nhau nhưng theo thời gian, hoàn cảnh sống và tuổi tác sẽ sinh ra sai biệt, song thai khi đó không còn DNA giống nhau như đúc nữa.”

Chu Lê Hiên im lặng thật lâu. Đầu dây bên kia nói tiếp: “Có điều, chuyện này, Trần tiểu thư...ý tôi là Chu phu nhân, hơn một tháng trước cô ấy cung cấp những bằng chứng này nhưng giữa chừng có chuyện xảy ra nên bây giờ mới có kết quả. Có lẽ hiện tại cô ấy đã không cần đến nó nữa.”

“Cô ấy lấy từ đâu? Có người đã từng...”

“Đúng vậy, có vài nhóm người thử tìm vân tay, tóc hoặc là máu của Giang Ly Thành tiên sinh nhưng đều không thành công nhưng Trần... Chu phu nhân đã tìm được, tiên sinh, ngài không hỏi tôi là ai sao?”

“Cậu đã giúp tôi rất nhiều lần, những tin tức ngay cả thám tử tư đắt nhất cũng không tìm được thì chính cậu đã cung cấp đúng không?”

Đầu bên kia không có tiếng động trong một lúc lâu. Sau đó, giọng nói người đó trở nên kỳ quái, như đang đè nén điều gì: “Từ nay về sau ngài sẽ không cần đến tôi nữa, tôi muốn làm một chuyện cuối cùng cho ngài. Dù thế nào, tôi vẫn luôn hy vọng ngài cho chính mình một cơ hội lựa chọn. Chúc ngài khỏe, tiên sinh. Tạm biệt.”

Trước khi người kia cúp điện thoại, Chu Lê Hiên thấp giọng nói: “Cám ơn cậu, Giang Lưu.” Hai tiếng Giang Lưu anh nói gượng gạo.

Đầu bên kia truyền đến một tiếng nghẹn ngào cùng vài tiếng nức nở, người đó dùng thanh âm trầm thấp đến nỗi tưởng chừng không thể nghe thấy: “Tạm biệt, Giang tiên sinh.” Sau đó, điện thoại của Chu Lê Hiên chỉ còn những tiếng tút dài.

Chu Lê Hiên một mình đứng bên bờ sông ngắm trời chiều xuống núi, vật nằng còn sót lại kéo bóng anh thật dài, ở đằng xa, lái xe chần chừ, dè dặt đi qua: “Chu tiên sinh, phu nhân hỏi ngài buổi tối có về ăn cơm không?”

“Sao cô ấy không gọi cho tôi?”

“Điện thoại của ngài không có tín hiệu.”

Bữa cơm này Trần Tử Dữu chính tay làm, bốn món mặn, một món canh, thêm một món cháo gạo cực kỳ đơn giản mà phòng bếp đã bị bày bừa như được dùng để làm yến tiệc.

Tử Dữu nói: “Anh nên uống thuốc dạ dày trước rồi mới ăn cơm.”

Chu Lê Hiên mỗi món đều nếm thử một miếng: “Ngon lắm.”

“Cám ơn anh!”

Anh hỏi: “Hôm nay là lễ gì? Sao đột nhiên lại đảm đang thế?”

“Em đang đợi một thứ. Em có chuyện muốn nói với anh, anh cứ ăn cơm trước đi.” Cô thấy Chu Lê Hiên miễn cưỡng ăn, bất đắc dĩ nói: “Em đã cố lắm rồi, làm suốt cả buổi chiều đó. Nếu anh không thích em sẽ làm mì gói cho anh nhé, tài nghệ làm mì gói của em không tệ đâu.”

Chu Lê Hiên ăn hết sạch các món cô làm, còn đích thân rửa chén luôn. Nữ quản gia trung niên của họ thấp thỏm lo âu, cả đêm suy nghĩ xem mình có mất việc không.

Sau bữa tối, Chu Lê Hiên trở lại thư phòng xem tài liệu, từ cửa sổ nhìn ra thấy Trần Tử Dữu đang ngồi trên xích đu ở giữa sân nhỏ, vô cùng buồn chán.

Anh đầy tâm sự, khi quản gia mang trà cho anh thì anh lại tưởng ông đựng bút, thuận tay bỏ cây bút vào đó. Quản gia cười xấu hổ: “Phu nhân hôm nay tâm tình rất tốt, không biết có chuyện gì.”

“Hả?”

“Phu nhân hôm nay đi bệnh viện. Ngài hẳn đang lo lắng cho phu nhân ạ?”

Chín giờ tối, Trần Tử Dữu vào thư phòng gặp Chu Lê Hiên, hai người đều ỉn không gian tự do, bình thường buổi tối phải đến chín giờ mới ở cùng nhau.

“Em cho anh xem một thứ.” Tử Dữu đưa cho anh một phong thư lớn chưa được mở.

“Vậy sao? Anh cũng có thứ muốn đưa cho em.” Giọng anh hơi khàn, đưa cho cô một phong thư có viết tên cô.

Tử Dữu thấy chữ trên bì thư, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch không còn chút máu: “Sao nó lại ở trong tay anh?”

“Vô tình được gửi đến chỗ anh, có lẽ muốn anh chuyển cho em.”

Tử Dữu càng thêm trắng bệch, do dự hồi lâu, cố sức nói: “Anh có biết nó là gì không?”

“Biết.” Anh thản nhiên nói, “Hơn nữa, anh có thể thề kết quả là chính xác.” Anh chậm rãi đẩy phong thư đến trước mặt Tử Dữu trước mặt.

Bầu không khí nhẹ nhàng bỗng chốc trở nên ngưng trọng và căng thẳng, tiếng hít thở và nhịp tim của hai người đều có thể nghe thấy rõ, không ai nhìn vào mắt ai.

Họ đứng yên thật lâu, Tử Dữu rốt cục chậm rãi cầm lấy phong thư, xé mở bì thư, giấy niêm phong rất chắc, động tác của cô lại rất chậm, vô cùng chậm, giống như bức thư này mãi mãi cô cũng không mở ra được. Đối với Chu Lê Hiên mà nói lại giống như khổ hình lăng trì. Anh đưa cho cô con dao rọc giấy, tay hơi run.

Tử Dữu dừng tay, không nhận con dao. Cô từ tốn bước đến trước mặt Chu Lê Hiên, đưa tay chạm vào người anh, mấy ngày nay cô mới biết được anh có một thói quen nhỏ, vì cổ họng nên anh không hề hút thuốc nhưng túi của anh luôn có một cái bật lửa, chỗ để không nhất định nhưng khi buồn chán, anh lại chơi đùa với nó.

Cô từ lồng ngực của anh chậm rãi sờ đến túi quần, như đang khiêu khích. Cuối cùng cô cũng tìm được. Vừa bấm xuống, ngọn lửa đã vụt lên, Tử Dữu đưa phong thư chưa mở được dấu niêm phong đến gần ngọn lửa, nhìn nó bén lửa. Ánh lửa chớp động, phong thư nhanh chóng hóa thành tro tàn, khê bay lên rồi rơi xuống đất.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều phức tạp khó tả.

“Nghe nói hôm nay em đến bệnh viện, không khỏe ở đâu?”

“Anh không xem thứ em vừa đưa sao?”

Chu Lê Hiên không bỏ qua bất kỳ biểu lộ nào trên mặt cô, muốn tìm thấy điều gì đó nhưng không có kết quả, anh chậm rãi nói: “Anh không biết cái này có cần phải thiêu hủy không.”

“Tùy anh, họ gần như đã làm mất, em phải chờ rất lâu mới có được.” Cô ra vẻ giận dữ, quay đầu đi.

Chu Lê Hiên không ngăn cản cô, anh lấy khăn giấy lau mồ hôi trong lòng bàn tay, trong nháy mắt ngán ngủ vừa rồi, bàn tay và sau lưng anh ướt đẫm. Sau đó, anh mở phong thư không niêm phong kia ra, bên trong chỉ có một bức ảnh siêu âm màu và một tờ giấy xét nghiệm.

Một giây sau, máu anh bỗng nhiên sôi trào. Anh từ thư phòng lao ra, thiếu chút nữa đâm ngã quần gia đang đi tới.

Chu Lê Hiên tìm được Tử Dữu thì cô đang đứng lên ghé với lấy bình hoa đang cắm đầy hoa ly trên nóc tủ. Anh dè dặt nói: “Em không nên cử động mạnh, đứng, đứng yên đó, anh tới ngay.” Lúc trước, khi sau lưng cô có rắn anh cũng không khẩn trương cẩn trọng như vậy.

Anh đón bình hoa trong tay cô đặt lên mặt bàn, nhẹ nhàng ôm cô xuống: “Em cứ làm mấy hành động nguy hiểm như vậy sẽ làm anh cao huyết áp mất.”

Tử Dữu cuộn lại trong ngực của anh, thuận thế ôm cổ anh: “Chúc mừng anh, Chu tiên sinh.” Nụ cười của cô ngán nhưng rất tươi, giống như sau khi mây đen tan hết, ánh mặt trời lại hiện lên.

“Cũng chúc mừng em, Chu phu nhân.” Chu Lê Hiên nói, càng ôm chặt cô trong lòng.

[Hết]

Lời kết: Đến đây chúng mình sẽ tóm lại toàn bộ quá trình khiến chúng ta vừa đọc vừa thấp thỏm phỏng đoán như sau:

Vào cái đêm giăng gió định mệnh ấy, anh Giang hẹn gặp anh Chu – người anh em song sinh của mình – và cả hai cùng đến sân bay gặp Tử Dữu. Tất nhiên, xe do Chu lái, vì anh là tay đua xe thứ thiệt mà. Tuy nhiên, hai người đã gặp tai nạn giao thông trên đường, nhưng thực chất có lẽ do Chu Tưởng Ân hãm hại. (Thế nên mụ Rica kia mới có mặt đúng lúc mà cuỗm mất một anh đi chớ, mụ này là gián điệp hai mang). Chu chết, Giang bị hôn mê. Chu lão thái thái vì muốn cứu cháu mình nên đã chấp nhận sử dụng phương thức cứu người nhưng di chứng để lại là mất trí nhớ vĩnh viễn. Các bạn còn nhớ đoạn Tử Dữu tìm vết bớt trên người anh Giang nhà mình mà k thấy chứ? Lão yêu bà chắc xóa sạch rồi, bà í biết đứa cháu đang ở trước mặt mình không còn là đứa bà đã nâng niu bao nhiêu năm nay nữa nhưng vì n lý do, bà chọn cách giả mù sa sương thôi.

Câu chuyện chúng tớ chuyển đến các bạn tới đây là hết rồi *lắc lắc tay*. Hẹn gặp lại các bạn trong...bộ truyện tới. Thân ái chào tạm biệt!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suong-mu-luc-binh-minh>